

DIVOKÝ ZÁPAD

3. DÍL

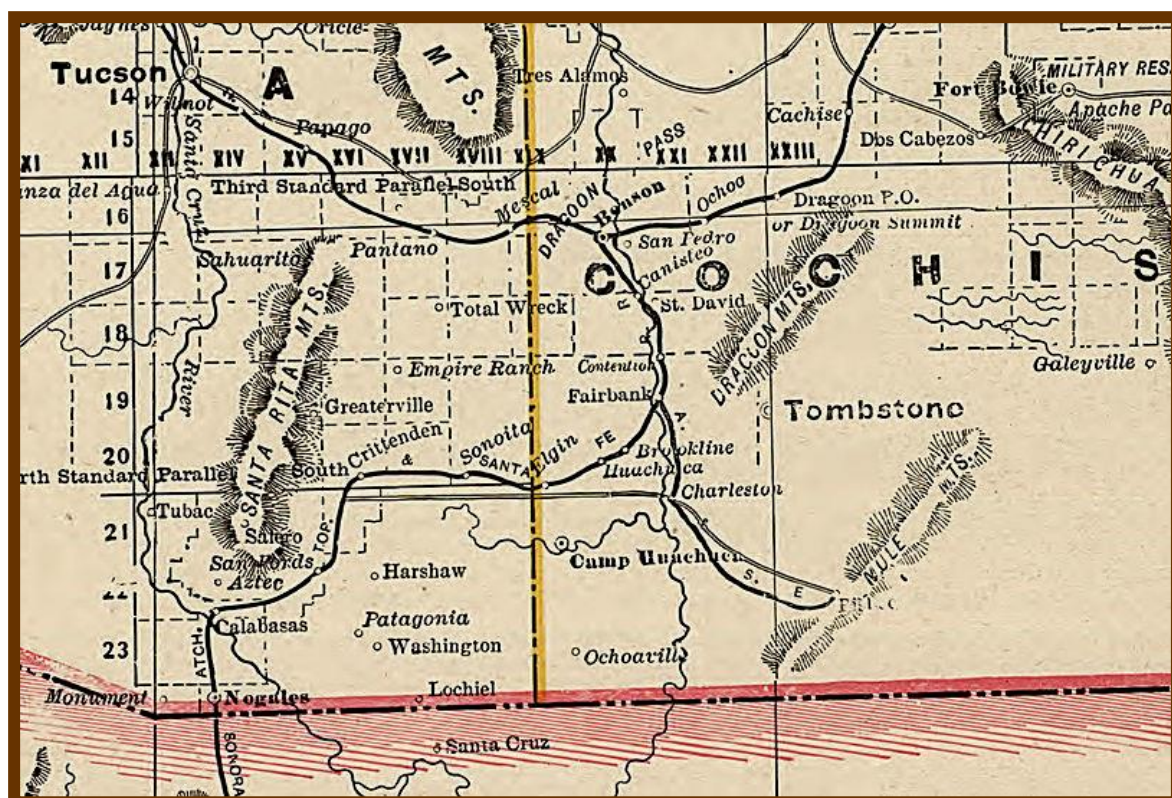

PRAHA 2015

INC. RADKO ŠABLÍN

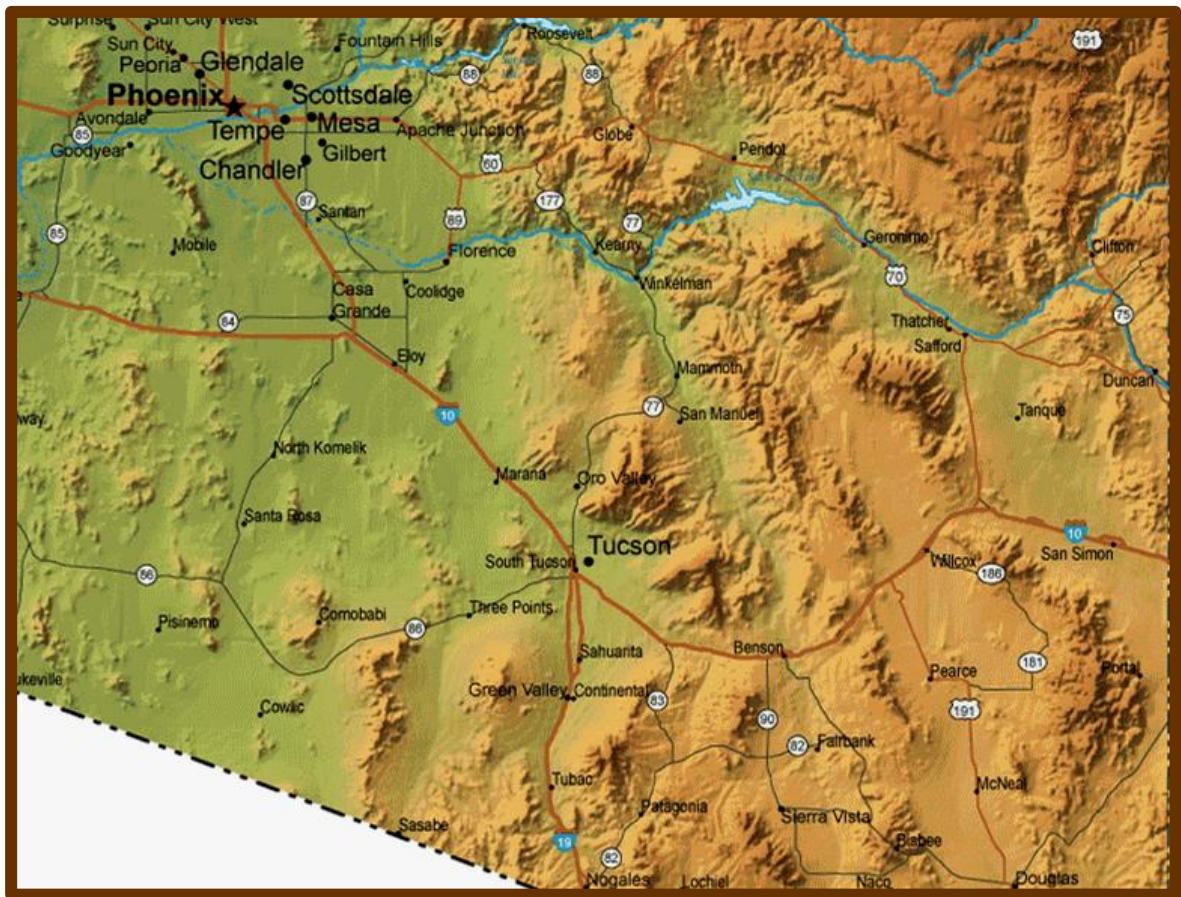
OBSAH

OBSAH.....	3
PRVNÍ KAPITOLA.....	5
DRUHÁ KAPITOLA.....	45
TŘETÍ KAPITOLA.....	77
ČTVRTÁ KAPITOLA.....	114
PÁTÁ KAPITOLA.....	141
ŠESTÁ KAPITOLA.....	181
SEDMÁ KAPITOLA.....	215
OSMÁ KAPITOLA.....	246
DEVÁTÁ KAPITOLA.....	276
EPILOG.....	311

ČÁST ÚZEMÍ ARIZONY, TUCSON, TOMBSTONE

ARIZONA, ČÁST ÚZEMÍ

MAPA MEXIKA

PRVNÍ KAPITOLA

VŠECHNO SE TO ZAMOTÁVÁ ...

„Jak já je nenávidím!“

Opakovaně pronášený výrok dvacetileté Sárý Hansonové míří k početné rodině Lawettů, jejichž pozemky sousedí s těmi jejího chotě a kteří se nacházejí s ním a jeho přáteli v nevyhlášené válce. Byť v tuto chvíli panuje křehké a dusné příměří.

Sára a její přítelkyně, jednadvacetiletá Louisa Greenwoodová a třicetiletá Amelie Morrowová, se cítí ve vyhnanství na ranči jak slaměné vdovy. Každá však z jiného důvodu. Zatímco manžel Sárý odjel za svými kšefty do Mexika a choť Louisi řeší obchodní záležitosti v Tucsonu, muž Amelie tvrdne ve vězení za zabití dvou mužů, Briana Lawetta a Joe Ashtona. Soud je zřejmě v nedohlednu, a tak není jasné, zda tento čin bude uznán jako nutná sebeobrana. Což těhotné paní Morrowové na klidu nepřidává. Ale i když bude verdikt soudce příznivý, ani potom nic nekončí, neboť jsou zde mstitelé, kteří několikrát veřejně deklarovali, že pokud nebude Ed viset, tak ho zabijí sami.

Devětatřicetiletý Horác Jouett Greenwood se snaží vyjednat trvalejší mír, i za pomoci stejně starého šerifa Charlese Stibella, a možná i částečně Setha, pětadesátileté hlavy rodiny Lawettů, byť ten se vnitřně rozhodně se smrtí syna nesmířil. Podle všeho však má obavy z pokračování konfliktu, kdy reálně hrozí, že by musel oplakávat další mrtvé ze svého rodu. Nejspíš proto se chová zdrženlivě. Jeho synové však prahnou po pomstě a ve chvílích, kdy jsou opilí, vykřičí svou touhu po krvi i na veřejnosti.

Zatím se však zdá, že všichni čekají na verdikt soudu, který rozhodne, zda arestovaný Morrow jednal v sebeobraně či nikoli. Možná i proto ke klíčovému stání nedochází, neboť prozatímní mír vyhovuje všem, představitelům zákona i občanům města. Mnozí se totiž obávají, že po vynesení rozsudku, ale spíše předpokládaném zproštění obvinění, může konflikt pokračovat a ohrožovat i náhodné kolemjdoucí, pokud aktéři sporu opět sáhnou po zbraních.

Napětí však napanuje zdaleka jenom v Tucsonu. Spolu s rozšiřováním těžby a rozrůstání městečka Tombstone, se do této části Arizony začínají stahovat další muži, jejichž pověst je minimálně problematická. Ale různé zjevy se pohybují nejen po Pima County či nově ustanoveném Cochise County. Arizona je stále jen přidružené území Spojených států a azyl zde hledají mnozí, co jim jinde hoří půda pod nohama.

Tací muži penězi příliš neoplývají a tak mnozí neváhají využít každé příležitosti k jejich nabytí, a to nejen hazardem či pašováním věcí přes hranici s Mexikem či podnikáním loupeživých nájezdů na území jižního souseda. Množí se i další nešvar v podobě přepadání dostavníků. Například čtrnáctého února léta páně osmnáctistého osmdesátého prvního dojde k takovému přepadení dopravního prostředku společnosti Wells Fargo, podezřelými jsou osmadvacetiletý Sherman McMaster a třiatřicetiletý Charles Ray, přezdívaný Pony Diehl. Nakonec však vše vyšumí do ztracena.

Především v Tombstone se mnohé spory řeší násilím, které někdy vrcholí až zabitím. Pak záleží na tom, jak je situace posouzena, zda jde o vraždu či nutnou sebeobranu. Byť někdy je velmi těžké rozhodnout, kdo byl v právu, kdo první sáhl po zbraní. Přátelé a známí obou zúčastněných stran podávají často hodně protichůdná svědectví.

V jedné únorové noci, uprostřed karbanu a požívání značného množství alkoholu, se do pře dostane i šestadvacetiletý Luke Short, přítel klanu bratrů Earpů. Spor nastává s jiným profesionálním hazardním hráčem, sedmapadesátiletým Charlesem Spenserem Stormsem. Ten popíjí celou noc, ale také bohužel dělá nevhodné poznámky na adresu Luka. Storms má už za

sebou několik konfliktů, které vyřešil za pomoci svého revolveru a patří k nejznámějším hazardním hráčům na tak zvaném Divokém západě.

Naštěstí v poslední chvíli, kdy hrozí slovní střet přerůst v násilí za použití zbraní, zasáhne sedmatřicetiletý William Barclac Masterson, kterému jeho přátelé neřeknou jinak než Bat. Toho do Tombstone pozval jeho přítel Wyatt Earp v lednu, kdy získal podíl na Oriental Saloonu, v jehož útrobách ke konfliktu dochází.

Masterson spolu s Wyattem strážil zákon v Dodge City, kde bohužel zemřel rukou vraha jeho tehdy šestadvacetiletý bratr Ed. Wyatt nyní Bata požádal, aby mu dohlédl na jeho zájmy v hotelu, v němž má podíl, a tento bývalý strážce zákona, ale rovněž gambler, přispěchal za svým přítelem.

**WILLIAM BARCLAC
MASTERSON**

Spor mezi Lukem a Charlesem se mu podaří zažehnat, neboť zná dobře oba muže a ti na jeho domluvu dají. On sám pak se Shortem odchází ze saloonu, podařilo se mu ho přesvědčit, aby se šel vyspat. Luke má dnes očividně blbou náladu a hádá se kde s kým. Vše již vypadá dobře, když se před nimi na ulici náhle zjeví Storms. Vše další je již jen dílem okamžiku, v rukách znepřátelených mužů se objevují revolvery a zazní výstřely.

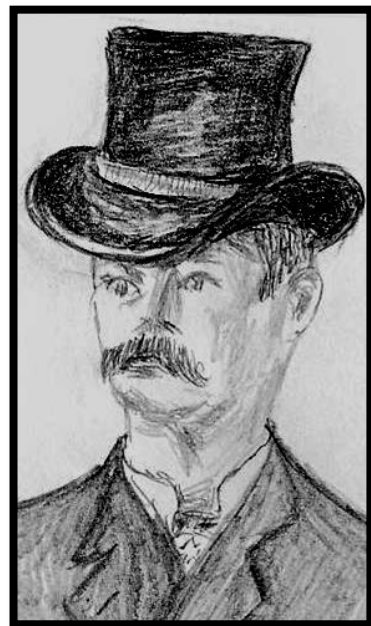
Oba muži zmáčknou spoušť dvakrát, ale jen jeden je úspěšný. Charles je zasažený do středu prsou hned první ranou, jak padá, je trefený podruhé. Sám druhou ránu vypálí už jen do vzduchu, jelikož již leží na zádech. Jde spíše o reflex, neboť ho kulka zasáhla do oblasti srdce a vlastně na místě zabila. Což potvrdí lékař a chirurg, pětadvacetiletý George Emory Goodfellow, který se náhodou

nachází v době střelby pár kroků od znepřátelených gamblerů.

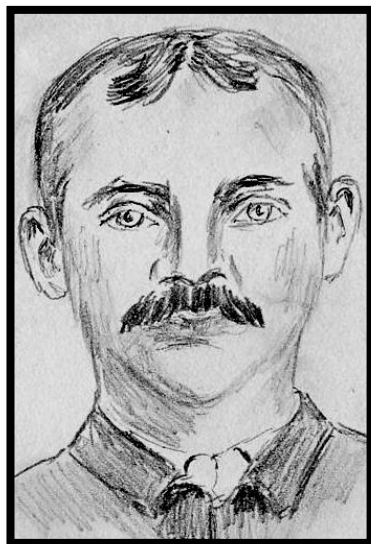
Tragické úmrtí hráče přináší ještě jednu pikantnost, kulka Shorta projela náprsní kapsou jeho oběti a do srdce vtáhla i hedvábný kapesníček. Proto Goodfellow při ohledání mrtvoly vytáhne neporušenou látku i s projektilem, který v ní uvázl. Chirurg pak dává k dobru, že by možná stálo za to uvažovat o oblečení z více vrstev hedvábí, které by bylo odolné proti kulce.

Možná není od věci zmínit i druhou pikantnost, manželkou lékaře je Catherine Coltová, jejímž bratrancem je Samuel Colt, vynálezce zbraně, který navždy změnil podobu divokého západu. Ale nejen jeho. Někteří říkají, že s jeho vynálezem vzniká americká verze bible, neboť „Bůh stvořil lidi slabé a silné, Samuel Colt tento rozdíl srovnal.“

Maršál Ben Sippy po zmíněném incidentu Luka zatkne, ale u předběžného slyšení svědčí Masterson v jeho prospěch, mělo jít o jasnou sebeobranu. Proto je brzo Short propuštěný a zabití postaršího gamblera mu projde bez postihu.

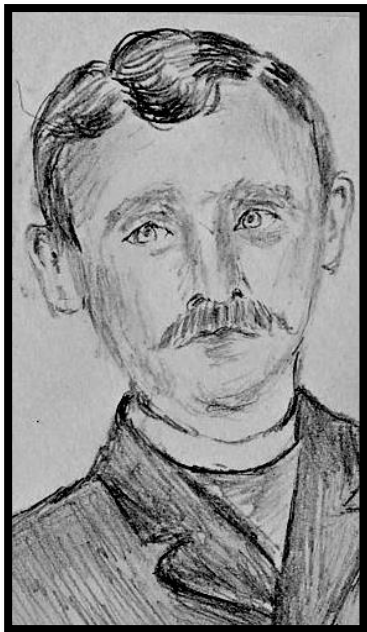

LUKE SHORT

**GEORGE EMORY
GOODFELLOW**

BEN SIPPY

do slabin muže, který je později identifikován jako Bill Leonard.

Díky výstřelům se však koně splaší a dostavník se řítí krajinou více než míli, teprve pak se Robertovi podaří zvířata zklidnit a dopravní prostředek zastavit. Po lupičích už není ani památka, bohužel po nich zůstávají dvě mrtvoly. Paul poté telegrafuje do Tombstone a žádá trestný oddíl, sám se vrací na místo činu.

Okamžitě se formuje skupina pronásledovatelů, jejíž složení je velmi zajímavé. Nechybí v ní šerif Cochise County John Behan, náměstek US maršála Virgil Earp, agent společnosti Wells Fargo Williams. Tuto trojici doplní další tři muži, kterými jsou bratři Wyatt a Morgan Earpové se svým přítelem Bat Mastersonem.

Na místě přepadení se setkávají s Paulem, poté vyrazí po stopách lapků, které je dovedou na blízký ranč. Tam naleznou muže jménem Luther King. Toho pohrůžkami donutí k přiznání, že hlídal koně, zatímco jeho tři spolupachatelé se přímo přepadení zúčastnili. Uvede i jejich jména, jsou jimi Billy Leonard, Jim Crane a Harry Head.

Zatímco Behan a Williams se vrací do Tombstone se svým zajatcem, zbytek trestné výpravy pokračuje v pronásledování vrahů. Po devíti dnech žádá Virgil šerifa Behana o čerstvé koně, ale dostanou je pozdě. Pronásledování tím získávají rozhodující náskok. Virgil s bratry a Mastersonem sice v honičce pokračují, ale skončí vyčerpaní v poušti v Novém Mexiku. Celkem lupiče pronásledují sedmnáct dní, jednou zůstanou v sedlech bez jídla šedesát hodin, z toho šestatřicet i bez vody. Pod Paulem umře kůň vysílením a zvířata Wyatt a Morgana jsou tak slabá, že jejich jezdci musí jít osmnáct mil pěšky. Celkem naježdí více než čtyři sta mil, vše bohužel bez toužebného výsledku.

Ke všemu ještě dojde k rozepři mezi Virgilem a šerifem Behanem, když ten pro sebe vykáže výdaje na sedm set devadesát šest dolarů, ale odmítne uhradit výdaje pro bratry Earpy, neboť ti zastupují federální zákon. Ti se sice obrátí o náhradu na společnost Wells Fargo, která jim je poskytne, ale především Virgil je hodně rozzlobený a je tak přiloženo další polínko do ohně, který doutná mezi Earpy a Behanem od chvíle, kdy šerif odmítl jmenovat Wyatta svým zástupcem.

K ještě závažnějšímu incidentu dochází patnáctého března. Toho večera přepravuje dostavník stříbrné pruty společnosti Kinneary & Company v hodnotě šestadvaceti tisíc dolarů z Tombstone do Bensonu. Na kozlíku sedí padesátiletý Robert Paul, který stále čeká na výsledek své stížnosti proti regulérnosti voleb na šerifa Pima County, a tak se živí jako strážce u přepravní firmy Wells Fargo.

Obvykle jezdí na zadním sedadle s brokovnicí na klíně, dnes se však chopil otěží, neboť obvyklému vozkovi jménem Eli Philpot, přezdívanému „Budd“, se udělalo nevolno. Jeden ze tří lapků se postaví dostavníku do cesty, čímž ho donutí přibrzdit, ovšem vzápětí bandité zahájí střelbu a jejich kulky usmrcují nejen Philpota, ale i dalšího muže na zadním sedadle jménem Peter Roerig. Právě okamžitá palba na zadní sedadlo vede ke spekulacím, zda neměl být cílenou obětí Robert Paul, který tam obvykle sedává.

Neúspěšný kandidát na šerifa však nelení a z kozlíku opětuje střelbu. Nejprve vyprázdní svou brokovnici, poté vytahuje revolver.

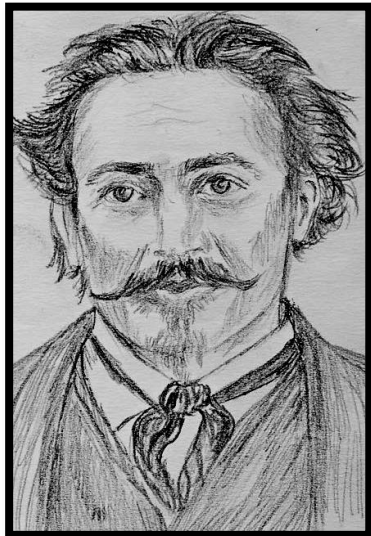

ROBERT PAUL

Aby toho nebylo málo, Behan a Earpové na sebe koukají nevraživě i kvůli této loupeži. Šerif má podezření, že do ní byl zapletený Doc Holliday a bratři Earpové ho kryjí, ti zase mají podezření, že Behan má prsty v podivném útěku jediného zadrženého.

Dvojnásobná vražda pobouří občany v Tombstone, a jejich zloba ještě vzroste, když po čtyřech dnech od zatčení uteče z vězení jediný dopadený lupič. Podle zástupce šerifa Harry Woodse mu někdo odemkl zadní dveře do vězení a on v klidu odešel. Venku na něj již čekal přítel s koněm.

**HORÁČ JOUETT
GREENWOOD**

Práce zástupců zákona tak končí naprostým fiaskem. Trestná výprava se vrací s prázdnými rukama a jediný zadržený je také kdoví kde. Spolu s tím se vyrobí mnoho různých teorií. Jedna z nich hovoří o tom, že do loupeže má být opravdu zapletený Doc Holliday, kterému mají krýt záda právě bratři Earpové, a i proto se lapkům podařilo uniknout.

Lidé však více věří verzi, že do přepadení jsou zapleteni příslušníci nechvalně známé sociální skupiny vydědenců nazývaných hanlivě Cowboys, a tak každý podobný típek je jim podezřelý. Aby toho nebylo málo, vyrukuje Paul se svou teorií, že vlastně šlo o atentát na něho, on měl být obětí. Proč, není si tak těžké domyslet, stále není dořešena jeho stížnost na volby šerifa Pima County, kdy pro Shibella měli výsledky falšovat právě příslušníci místní skupiny psanců, tedy tak zvaných Cowboys. Korunu všemu nasadí Mary Catherine Cummingsová, přítelkyně Hollidaye, přezdívaná Big Nose Cate. Ta v opilosti prohlásí, že se její milenec Doc skutečně loupeže zúčastnil. Později vše popře, ale její hláška již žije svým životem.

O tom všem se baví v podvečer na začátku dubna trojice mužů v hotelu Gold Star, kromě jeho majitele je přítomný i James Woodroof a Jacob Todd. Ti se právě vrátili z Tombstone a tak referují o tom, jaká nálada v tomto hornickém městečku panuje.

„Všechno je čím dál tím víc zamotaný,“ poznamená nejmladší z trojice.

„Co myslíš tím vším, Jacobe?“ podívá se pátravě hoteliér.

„Ták, všechno,“ protáhne Todd, „Tady, v Tombstone ... Tam to žije tím přepadením a těma vraždama, tady je pořád dusno, kolem těch Lawettů. Já vím, Horáci, žes to nějak urovnal, ale podle mýho je to něco jako když je před bouřkou. Nebo tak nějak se to snad říká.“

„No to bych se taky rád zeptal, jak dlouho, do prdele, bude ještě Ed trčet v tom vězení?“ zachmuří se obličej Woodroofa, „Dyt' už tam bude skoro dva měsíce. Proč se to všechno tak vleče? Nebo to je naschvál?“

„Jo, Jime, je to naschvál,“ souhlasí Greenwood, „Ani šerif a ani soudce nemají moc chuti to rozetnout. Takhle jim to vyhovuje. Lawettovi čekaj na ten rozsudek a tak je zatím klid. Co bude potom, toho se všichni boje.“

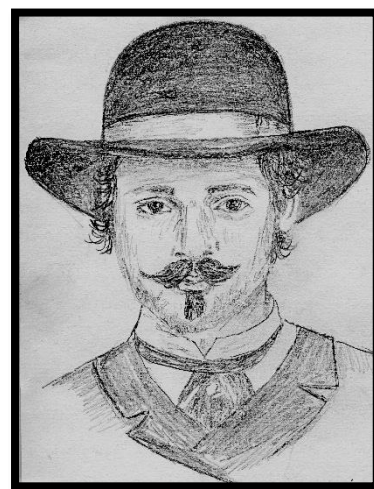
„Myslíš, že ho zprostěj vobvinění?“

„Všechno tomu napovídá, Jime. Podle mýho ho vodsoudit nemůžou, a pustit se ho boje. Aby se mu nepokusili Lawettové pomstít a nevypukla tady další střelečka.“

„No dobře, a to tam jako bude hnít roky, aby tady byl jako klid?“

„Ne, Jime, nejpозdějš do čtrnácti dnů bude přelíčení. I vo tom si musíme promluvit. Proto sem rád, že ste tady.“

„Co my s tím?“

JAMES WOODROOF

„Jíme, pokud bude Ed propuštěnej, tak se může stát cokoli. Jistě, už sem nějaký vopatření udělal, máme tady víc chlapů, ale i tak. Pokud jim hrábne, můžou jít po kde kom.“

„Po kde kom?“ zarazí se mladík, „To jako i po nás?“

„Jo, Jacobe, můžou jít po nás všech.“

„Tak to je dobře, že jsou Sára, Amy a Lou na ranči.“

„Jenže voni tam už nejsou, Jacobe.“

„Cože?“ zarazí se Todd, „A to jako zase proč?“

„Proč? Protože Lou je krátce před slehnutím, tak proto. Je třeba, aby byl doktor po ruce. Amy a Sára si nedaly říct a přijely s ní.“

„Do prdele. Tak další komplikace,“ uleví si mladík.

„Nikdo nepůjde po ženách, Jacobe. Ty by mohly bejt jen náhodnou vobětí, kdyby se pokusili někoho z nás zabít v našich domech.“

„Horáci, podle tebe, půjdou i po mně i po Jeffovi? Nebo po lidech z ranče? Virgilovi, Samovi? Když to tam teď vedou místo Tobiáše?“

„Jacobe, já přece nevím, co se jim honí hlavou. Ale zkus chvíli uvažovat jako voni. Všechno začalo, když Will přišel s tím vopatřením kolem vody. Taky s mým příchodem. Takže největšíma nepřátelema sem já a Will. Ten je v Mexiku, na toho nemůžou. Vo Edovi vůbec nemluvím, pokud ho soudce pustí. Ale ty i Jeff ste švagři Willa, kterej navíc vyhodil toho Tobiáše. No a Virgil a Sam sou místo něho. Tak když se budou chtít pomstít, tak po kom půjdou? Už tě jednou zmlátili, jen proto, že seš švagr Willa. Tak proč by to neudělali znovu? Nebo ještě hůř, proč by si tebe, Jeffa nebo ty bráchy z ranče nevzali na mušku? Já, Ed a Jim jim taky ležíme v žaludku, Jim možná nejmíň, ale patří k nám. Podle mýho takhle uvažujou. Když Eda pustěj, tak budou chtít možná srovnat účty,“ vysvětluje Greenwood, nicméně jeho hlas zní klidně, není v něm žádný náznak emoce, strachu.

„Horáci, tak je příměří nebo je vyhlášená válka?“ podívá se pátravě Todd.

„Podle mýho je příměří do toho soudu. Co bude potom ...,“ pokrčí hoteliér rameny.

„Takže podle tebe to, co jim řekl Frank, tak to podle tebe neberou vážně?“

„Já nevím, Jacobe. Jak už sem říkal, do hlavy jim nevidím. Možná Seth má trochu rozumu a může mít strach vo další svý kluky. Ale ty jeho kluci, to je parta debilů. Až se vožerou, může jim hrábnout a udělat kdoví co. Nebo to možná už plánujou. Nakonec nemusí jít rovnou po Edovi, ale můžou jít po někom jiným. Což by nechalo Franka klidným.“

„Tak to je v prdeli,“ konstatuje mladík.

„Možná jo, možná ne. Ale dávat si pozor ti určitě doporučuju.“

„Taky by měl někdo varovat ty z ranče.“

„Už se stalo. Mluvil sem s Virgilem, když byl ve městě. Myslím si, že nebere celou věc na lehkou váhu, je mu jasný, že jeho i bráchu považujou za zrádce, navíc von nahradil toho parchanta Tobiáše. Tak maj vo důvod víc si ho vzít na mušku. Ale možná uvažujou jinak, budou chtít zabít jenom Eda nebo mě. A pochopitelně Willa, pokud se tu někdy voběví.“

„Říkáš to dost klidně ...“

„Jacobe, já už tohle zažil, kdy mi šel někdo po krku. Není to příjemnej pocit, to určitě ne, ale všet se z toho taky nebudu. Já jen říkám, aby sis dával pozor a aby sis případně vzal s sebou někoho z našich chlapů, co je tady platíme za vochranu. Při vši účtě k tobě, se zbraní nemáš žádný zkušenosti a nejspíš ani s tím, abys dokázal poznat, kdy bude něco hrozit. I když to někdy jde poznat dost těžko, když si tě vezme někdo na mušku z vokna baráku, ze střechy, ze za rohu. Nebo na tebe číhá u cesty.“

„Chceš mě strašit?“ zachvěje se mladík.

„Strašit ne, jen varovat. Myslím si, že do toho přelíčení k ničemu nedojde. Ale pak, pokud Eda pustěj, jak pevně doufám, tak potom se může stát cokoli.“

JACOB TODD JUNIOR

„Horáci, pokud ale na nás zaútočej, pokud skončí to příměří, tak doufám, že uděláme patřičný vopatrění,“ ozve se Woodroof.

„Jaký vopatrění máš na mysli?“

„Tak třeba na ně pustit Franka. Ať si na ně počká u hranic. Nebo může vzít bandu a udělat jim dusno u jejich ranče. Pár jich sejmout a tak. Anebo je tady pořád ten plán Willa, co ste s ním voba moc nesouhlasili. Ty Indiáni.“

„Jíme, dokud to půjde, tak se budu snažit zabránit válce,“ říká Greenwood důrazným hlasem, „Pokud ji ale voni rozpoutaj, tak taky ponesou následky,“ dodá mrazivým hlasem, „Co ale uděláme, vo tom se teprve poradíme.“

„No dobře ... Tak podle tebe si mám s Jacobem někoho vzít s sebou? Když cestujeme?“

„Je to na tobě, Jíme,“ pokrčí rameny hoteliér.

„Jenže i když s náma někdo bude, tak jak zabrání tomu, když na nás někdo vystřelí třeba na cestě? Schovanej za skálou, mezi stromama, v křoví? Nebo z tý střechy nebo vokna, jak si říkal?“ má Todd ve tváři velké chmury.

„Tak tomu asi nezabrání. Ale pokud tě na poprvé minou, tak tě může krejt střelbou.“

„No tak to dík. Abych se modlil, aby se netrefili ...“

„Jacobe, dobře víš, že se tý válce snažím ze všech sil zabránit. I kvůli tomu, že Lou čeká už moje druhý dítě. Pokud k ní ale dojde, tak nebudou žádná pravidla a výstřel může přijít vodkudkoli. Doufám, že nakonec dostanou rozum, že Seth bude mít strach vo další kluky a zkrotí je. Ale musíme bejt připravený i na tu horší alternativu.“

„No jo, já vím ... Ale není to dobrej pocit, když víš, že tě chce někdo zabít a vůbec netušíš kdo a kdy.“

„Není, ale to není i pro ně. Proto možná zůstane jen u těch siláckejch prohlášení. I jim musí bejt jasný, že když začnou válku, budou mrtvý i na jejich straně.“

„Horáci, kdyby k tomu došlo, tak na ně taky pošleme vrahy?“ podívá se tázavě mladík.

„Už sem říkal, že se na dalším postupu domluvíme. Podle toho, jak se voni zachovaj. Ale pokud bude třeba, tak může Frank poslat pár chlapů, co jim nebude dělat problém ze zálohy někoho sejmout.“

„Chápu ... Jenže předtím nejspíš voni zabijou někoho z nás ...“, tváří se nešťastně Todd.

„Jacobe, co ti na to mám říct? Každý z nás se musí snažit, aby jim nedal příležitost, a pokud už k napadení dojde, abysme se ubránili. Víc nemá smysl to rozebírat, něco prostě nezměníš, ani kdyby ses posral.“

„Dobře, tak já už toho nechám ... Pro mě je to nový ... Horáci, tak jaký máš pro mě úkoly?“ změnil raději téma docela slušně vyplašený sekretář.

ROMPLIKACE A OBAVY

„Není to dobrý,“ má chmury v obličejí porodní bába, když vyjde z ložnice, požaduje vědro s čistou vodou.

„Co se děje?“ zůstává tvář Greenwooda kamenná, byť uvnitř jím obavy lomcují. Jeho mladá choť právě rodí, a jak se zdá, ne bez komplikací.

„Doktor se snaží,“ odpoví žena neurčitě, pak zase zmizí v pokoji s rodičkou.

„Modlím se, za Lou,“ poznamená tichým hlasem Sára Hansonová, nemůže zde chybět, stejně jako Amelie Morrowová.

„Určitě to bude dobré,“ snaží se být optimistická manželka Eda.

Bohužel další průběh porodu nabádá spíše k pesimismu, dítěti se nechce ven a jeho matka dle všeho velmi trpí, její nářek nelze přeslechnout. Pak se ozve dětský pláč a mnozí si oddechnou, ale ne zcela. Netrpělivě čekají na vyjádření lékaře, kterým je osmatřicetiletý Charles Evans.

„Dítě je v pořádku. Je to chlapec,“ říká ten unaveným hlasem.

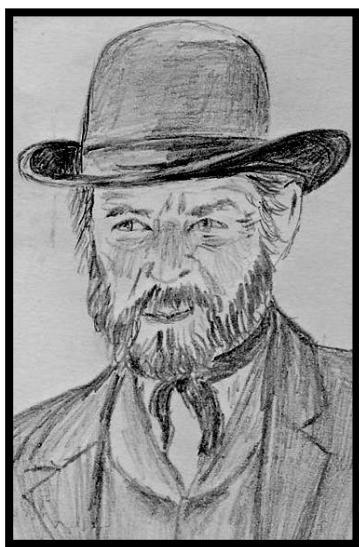
„Dítě ... Co moje žena, pane doktore?“ pokládá již dvojnásobný otec logickou otázku.

„Vaše paní ... Pane Greenwoode, nechcete si promluvit o samotě?“ rozhlídne se po místnosti lékař.

„Jsou to nejlepší přítelkyně mojí ženy ...“

„No jak myslíte,“ pokrčí rameny Evans, „Není to úplně dobrý, pane Greenwoode. Vaše žena měla problémy, musel jsem udělat dost, abych dostal vašeho syna ven. Ztratila hodně krve, a také ...“ zaváhá, „Nevím to určitě, ale nejspíš už nebude moc mít další děti. Pokud se z toho vyhrabe, teda.“

„Pokud se z toho vyhrabe,“ je popelavě bílá Sára, „Pane doktore, naznačujete snad, že by snad mohla Lui ...“ nedokáže větu dokončit.

„Paní Hansonová, možnosti nás doktorů jsou omezené. Já jen můžu slíbit, že udělám všechno, co mohu. Co mi moje znalosti a úroveň medicíny umožňují. Paní Greenwoodová je mladá, silná, má naději vše zvládnout. Ale byl to velmi těžký a komplikovaný porod, to je nutné si uvědomit.“

„Pane doktore, moje žena musí mít prioritu. Na peníze hledět nebudu,“ říká důrazně Horác.

„Pane Greenwoode, jen si skočím domů na večeri a pak hned zase přijdu. Jsem připravený zde zůstat celou noc, abych byl na blízku, kdyby začala například masivně krváčet.“

„Večeri vám nechám přinést, nemusíte nikam chodit. Nechám vám připravit postel, sám budu u Lui a kdyby něco, hned

bych pro vás přiběhl.“

„Já tady taky můžu zůstat,“ ozve se paní Hansonová a vzápětí i paní Morrowová.

CHARLES EVANS

„Sáro, Amy, vy máte svoje děti, tak běžte domů. Nanejvýš mi sem pošli Jeffa, aby donesl jídlo pro pana Evanse a může se střídat se mnou u Lui,“ znějí slova Horáce klidně, ani nyní nedává najevo svůj velký strach o manželku, kterou velmi miluje.

Chvíli se handrkují, pak obě ženy odejdou, aniž by spatřily novorozence. Po chvíli se objeví Jeff Todd, a vzápětí chvátá do hotelu pro jídlo, pro sebe, pro majitele domu, lékaře a dva strážce, kteří zde také zůstávají. Ti se ale večere nezúčastní, u ní je pouze Horác, Jeff a Charles, zatímco rodičku hlídá porodní bába. Nálada je však pochmurná, příchod syna by jistě bylo dobré oslavit a zapít, jenže jeho matka dle všeho bojuje o život, a tak nad radostí převažují návaly obav.

Další dva dny se zmítá Louisa na hraně života a smrti, překoná dvě vážné krize, kdy už nad ní dělají kříž. Má však tuhý kořínek a tak se nakonec rozjasní nejen tvář doktora. K tomu přispívá i utěšený stav novorozence, který má nést jméno Horác po otci.

„Teď už všechno bude v pořádku,“ hladí svou přítelkyni po vlasech paní Hansonová, dnes odpoledne ji za ní lékař poprvé pustil.

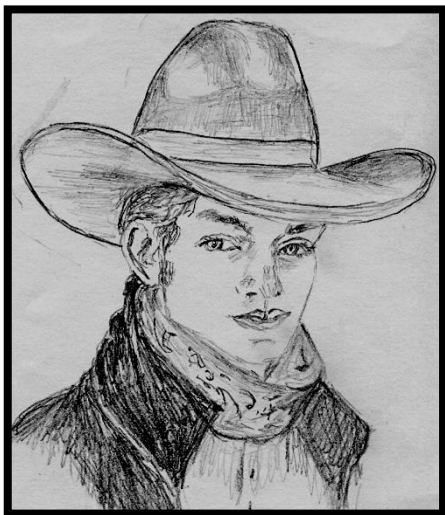

SÁRA HANSONOVÁ

AMELIE MORROWOVÁ

JEFF TODD

ani nálada, ale asi by bylo dobrý si promluvit vo vopatřeních. V souvislosti s tím. Taky by mě zajímalo, jak si vážně Ed stojí. Snad ho ten vůl soudce nevodsoudí.“

„Mluvil sem se soudcem, Jime. Nenechávám nic náhodě. Ale to si nechte pro sebe. Podle něj nevidí zatím důvod, proč neuznat v případě Eda jasnou sebeobranu. Právě proto to pořád vodkládá, má vobavy, co se stane potom,“ vysvětluje hoteliér.

„Jednou to ale stejně rozseknout musí, ne? Tak proč to votálení?“ podívá se pátravě Woodroof.

„Proč? Soudce si myslí, že s postupem času emoce vopadnou. Že se bratři Lawettové smíří se smrtí Brianna, jak vod ní uplyne víc času. Tak proto.“

„Jenže Ed hnije v base.“

„Zase tak moc tam nehnije. Tady Jeff mu tam nosí žrádlo, pustili za ním už víckrát Amy. I já sem s ním párkrát mluvil.“

„No dobře, ale pořád je v base.“

„Je a nic mu v ní nechybí. Znáš ho, ne? Jeho hned tak něco nerozhází, přijímá to s nadhledem.“

„No jo, to asi jo.“

„Horáci, říkals, že ten soudce zatím nevidí důvod, proč to neuznat jako sebeobranu. Co znamená to slovo zatím?“ zeptá se starší z bratrů Toddů.

„Co to znamená, Jacobe? Vlastně nic. To by se muselo vobjevit nějaký nový svědectví, a to nikdo nepředpokládá. Výpovědi je dost, všechny se celkem shodují. Brian Lawett vyvolal záměrně rvačku, první použil zbraň Joe Ashton, když bodl Allana. No a pak došlo na revolvery, a Ed se cejtil voprávněně vohroženej na životě. Byl tam sám proti šesti chlapům, jeden měl kudlu a druhej revolver, kterým sejmul Nolana. Tak musel střílet.“

„To přece všichni víme. Tak proč to zatím?“

„To byl jen slovní vobrat, Jacobe. Už sem zažil různý soudy, kdy se vobjevilo nečekany svědectví, ale tady nic takovýho nehrozí. Takže na devadesát devět procent soudce Eda pustí.“

„No a právě proto je nutný se domluvit, co uděláme pak,“ ozve se znovu jednatel společnosti.

„Hlavně, že je dítě v pořádku,“ odpovídá tichým a slabým hlasem rodička, která dle všeho na poslední chvíli utekla hrobníkovi z lopaty. Ačkoli zcela ještě vyhráno nemá, byť se její stav rapidně zlepšuje. Ale mohou přijít další komplikace, její organismus zůstává stále velmi oslabený.

„Oba budete v pořádku,“ říká rozhodným hlasem Sára.

Toho večera konečně uspořádá Greenwood ve svém hotelu oslavu, pustí chlup i pro své hosty, pročez má plno a dostane se mu i různě upřímných gratulací k druhému synovi. On sám nakonec skončí ve své kanceláři s nejbližšími spolupracovníky, kterými se pomalu ale jistě stávají bratři Jacob a Jeff Toddovi a pochopitelně jím zůstává i Jim Woodroof.

„Za Lui jsem rád,“ poznamená právě ten, když odloží poloprázdnou sklenici s whisky a vyfoukne dým z doutníku, „Ale pozejtří tu máme ten soud s Edem. Ted’ na to nebyl čas

**LOUISA
GREENWOODOVÁ**

„Neuděláme nic, Jime,“ odpovídá důrazným hlasem hostitel, „Budeme se snažit ty Lawetty neprovokovat. Pokud budou něco vyřvávat, přejdeme to mlčky. Zachováme naprostou zdrženlivost.“

„No tomu rozumím. Ale co když někomu z nich hrábne a sáhne po zbrani?“

„To jako v soudní síni nebo před ní?“ zavrtí hlavou Greenwood, „Tam budou zástupci zákona a pak my a naši chlapi, pochopitelně. Ale nic takovýho nečekám. Jo, pozdějš, to může bejt jiná. Vožerou se, začnou spřádat pomstu.“

„Nejspíš ji už spřádaj, musej taky tušit, jak ten soud dopadne, ne?“ podívá se pátravě sekretář.

„Nejspíš jo, Jacobe. Ale na veřejnosti nic neudělaj, a před lidma u soudu už vůbec ne. Ale i tak budeme připravený, budeme tam mít svoje lidi. Ale ani voni nejsou takoví tupci, aby tam něco rozpoutali. To spíš si budou chtít vzít Eda na mušku pozdějš. Anebo se na Eda vyserou a vyberou si někoho jinýho, komu by se pomstili.“

„To jako někoho z nás ...“

„Možná, Jacobe. Proto buďte vopatrný. Domy máme hlídaný, tenhle hotel taky. Tak pokud někam vy tři půjdete, tak si dycky vemte někoho s sebou. Jim se umí votáčet, já taky, ale i tak je dobrý, když ti někdo kreje záda.“

„Jasný ... Co Ed? Kdo je bude krejt jemu?“

„Jacob, ten má z nás všech nejvíc zkušeností a určitě nic nepodcení. Až ho pustěj, tak zase převezme dohled nad všema našima chlapama, tak si určitě někoho vybere. Na soud dorazí i Virgil, tak si potom tady všichni sedneme a domluvíme se. Jack taky počítá s tím, že tam u dolů může nastat dusno, je připravenej.“

„Kdy myslíš, že zaútočej?“

„Za prvý, Jacobe, vůbec není jistý, že zaútočej. Vod siláckejch keců, když je někdo vožralej, je k činům dost daleko. Ale horší je, že ta doba je vlastně nevomezená. Můžou zaútočit za pár dní, ale i za pár tejdňů, měsíců, nebo vyrovnat účty třeba až za pár let.“

„To není moc dobrý, pořád se dívat přes rameno ...“

„Není, Jacobe, ale nic s tím neuděláš,“ je naprosto klidný Greenwood.

„Horáci, dost sem vo tom přemejšlel,“ ozve se mladší z bratrů Toddových, „Nebylo by lepší je předejít? Než pořád čekat, koho z nás se pokusej zabít? Já vím, je jich hodně, ale zařídit se dá přece ledasco. Něco snad vymyslel Will, pokud vím.“

„Will vymyslel dost velkou šílenost, Jeffe,“ odpovídá hoteliér.

„No tak šílenost,“ nesouhlasí podle intonace hlasu Woodroof, „Jeff má pravdu, zařídit se dá téměř cokoli, když na to máš dost času, známostí a prachů. Taky mi to sere, že se tady roztahujou, vyřvávaj, koho že z nás by viděli nejradši mrtvýho. Taky se mi nelíbí čekat, až zabijou někoho z nás. Představujou prostě hrozbu, tak bysme to měli řešit.“

„Jime, zatím je příměří.“

„Zatím, Horáci. Právě že zatím. Jenže přijde ten soud ...“

„Jime, zatím k ničemu nedošlo. Voni jezďej k těm našim dolům, s tou svou šmelinou, my jim to tolerujeme. Chovaj se tam zdrženlivě. Jo, vobčas něco vyřvávaj, ale nikoho z našich lidí nenapadli.“

„Možná i proto, že Ed dva z nich sejmul. Tomu takovýhle rozuměj,“ ušklíbne se James.

„Možná. Možná i proto, že Seth pochopil, co by se mohlo stát dalším jeho klukům. Jime, my určitě nic nezačneme. Dáme jim šanci, aby dodrželi dohodu. Třeba jim dojde, že si to Brian zavinil sám a třeba budou mít strach z Eda a jeho bráchy.“

„Třeba se ho pokusej ze zálohy zabít,“ nesouhlasí ani mladší z Toddů s takovou mírou zdrženlivosti.

„Jeffe, vono to není jen tak, jít někoho zabít,“ zavrtí hlavou hoteliér, „Kde máš jistotu, že se trefíš? Když se netrefíš, tak se může trefit ten, na koho líčíš. Když má navíc pověst jako Ed, každej si rozmyslí, než se s ním pustí do křížku. Ty Lawettovi, to sou pořád jen zdívočelí honáci, ty tak zvaný Cowboys. Výtrznosti, rvačky, použití zbraní při nich. To k nim sedí. Ale nejsou to tak zvaní

pistolníci, jak se říká těm, co si vydělávají se zbraní v ruce. Ať už jako vochránci, anebo jako ty druhý, jako například Frank a jemu podobný. Nejspíš nikdo z nich nikoho v životě nezabil, nanejvýš nějakýho chudáka v Mexiku, pokud tam kradli a zvtlo se to. Ale ani to není jistý, jestli zrovna voni tam loupěj, anebo jen kšeftují. Taky to nejsou žádný velký myslitelé, co by sprádali velký plány, spíš jednaj živelně, pod vlivem emocí a alkoholu.“

„Pořád ale můžou bejt nebezpečný. Třeba budou vožralý, uviděj někoho z nás ...“, protestuje chabě mladší z Toddů.

„Jo, tomu bych věřil spíš,“ přikývne Greenwood.

„Jen abys je nepodcenil, Horáci,“ projeví pochybnosti i jednatel.

„Jíme, nikdy nikoho nepodceňuju. Ale taky se dycky snažím rozumně vyhodnotit situaci. De mi i vo veřejný mínění, chceme tady přece žít, dělat svoje kšefty. Kdyby se někomu z nich něco stalo, tak si to daj lidi do souvislosti a rázem budeme my téma, co to vyprovokovali, zahájili válku. To se stát nesmí. Proto neuděláme zatím nic a vyčkáme, jak se zachovaj voni.“

„No jak myslíš ...“

„Pánové, dost už vo těch ubožácích. Dneska pijeme na mýho syna a na Lui, která to zvládla. Sice není pořád úplně v pořádku, ale už se lepší a i doktor už to vidí ve světlejších barvách. Tak se laskavě neupejpejte, to si můj synek nezaslouží. Navopak. Zaslouží si, abysme ho konečně pořádně zapili,“ chopí se hoteliér láhve a začne dolévat sklenice.

Tou dobou sedí u stolu i paní Hansonová a paní Morrowová. Odpoledne navštívili Louisu, teď jsou v domě Willa a lehce popíjejí, především však rozebírají stav své přítelkyně a také stav starší z nich, kterou porod za čas čeká. Obě jsou si vědomé, že příchod dítěte na svět může ženu ohrozit, a i když jsou obě vícenásobnými matkami, mají k porodu oprávněný respekt.

„Víš, Sáro, pořád musím myslet na ten soud,“ změní náhle paní Morrowová téma.

„Podle mýho musej Eda pustit.“

„Taky doufám. Ale ... Je to takový divný. Strašně moc si přeji, aby už byl doma, ale zároveň se toho bojím,“ vyjadřuje starší z žen své smíšené pocity.

„Bojíš?“

„Bojím se toho, co se pak může stát. Nejsem hluchá, Sáro, a tak vím, co tady kde kdo vykřikuje. Dyt' tam v tom vězení je vlastně Ed v bezpečí. Ale až ho pustí, pak se modlím ...“

„Však von se umí vo sebe postarat. Jako v tý střílečce. Kolik jich tam zařvalo, a von ani škrábnutí.“

„Díkybohu za to. Ale nějaká zákeřnost ...“

„Chápu tě. Taky ty Lawettovi nenávidím,“ zkříví se obličej paní Hansonové, „Taky mi moc nevoní, že máme pořád za prdelí někoho z těch chlapů s revolverama nebo brokovnicema. Ale naši muži sou úspěšný a tak je ty neúspěšný nenáviděj,“ přejímá pohled na svět od svého chotě.

„Možná ... Sáro, co ty a Will? Jak jsi mluvila o tom Mexiku?“

„Nevím. Nechci bejt pořád bez něj, ale jet někam tam na jih ... Nevím, nevím, jak se mám rozhodnout. Pokud teda Will nezmění názor a bude chtít, abych tam s dětma byla s ním ... Tady ste vy, ty, Lui, další přítelkyně. Je tu i Jeff a vobčas taky Jacob. Ale tam ...“

„Jak se tam vlastně Willovi daří? Máš zprávy?“

„Ten mi tak něco řekne,“ ušklíbne se paní Hansonová, „No nejspíš dobře, když tam pořád zůstává. Teda slíbil, že sem někdy přijede, mluvil vo dvou až třech měsících ... Ale mám stejný vobavy jako ty.“

„Stejný?“ nepochopí paní Morrowová.

„Jo, stejný. Ráda bych tu Willa viděla, ale taky mám strach. Ty Lawettovi ho nenáviděj určitě aspoň stejně tak jako Eda. Možná i víc. Taky by se ho mohli pokusit zabít.“

„Jo takhle ...“

„Přesně tak. Možná by bylo lepší, kdybysme byli v tom Mexiku. Ale tam sou prej zase jiný banditi, a taky vzbuřený Indiáni a kdoví, co tam všechno je. Tak nevím ...“

„Asi máš pravdu.“

„Pravdu? V čem jako?“

„Jak si říkala ... Naši muži podle všeho vydělávají dost peněz. Teda můj Ed asi nejmní, ale i tak má dost, na zdejší poměry.“

„Jo, Will říká, že za to platíme tu daň. To jako tím, že nás ty chudší nenáviděj a musíme mít za tou prdelí ty strážce. Ale jak sem byla v tom New Yorku, jak sem ti vyprávěla ... To je úplně jinej svět, tam. Ty veliký domy, nějaký ty velký vozy, ale prostě vůbec ...“

„Hodně o tom mluvíte, ty i Lui. Ta by se vůbec nezlobila, kdyby se Horác vrátil ke své rodině, do svého rodinného sídla v New Yorku. I ty jsi naznačovala, že Will uvažuje o tom se přestěhovat do velkého města ...“

„No jo, ale to je ve hvězdách ... Horác tam nechce, vyjádřil se víc než jasně. Jo, Will by tam chtěl, ale teď je v tom Mexiku a vidí to na několik let. Pokud mu teda vyjdou ty jeho kšefty tam. Takže něco takovýho asi nehrozí, určitě ne v nejbližší době. To spíš se budu muset rozhodnout, jestli jít s Willem do toho Mexika.“

„Taky jsem si říkala, jestli by nebylo lepší, kdybychom s Edem odešli. Myslím do jiného města, daleko od těch Lawettových.“

„Von asi nebude chtít.“

„Ne, on nechce,“ přikývne smutně paní Morrowová, „Chce pro nás postavit nový velký dům, chce se tady usadit. Taky nechce utíkat. Před nimi. To jsou ty muži, radši se nechají zabít, než aby je mohl někdo obvinít, že před něčím utekli. Přitom bychom se mohli někam odstěhovat.“

„Jenže Ed tady má práci, ne? Pro Horáce, ale i pro sebe, ne? Nemůže jen tak odejít. Kdyby odešel, jak by vydělával? Musel by stejně zase dělat tu práci, co umí. Někoho chránit, nebo se stát třeba zástupcem šerifa, šerifem. Pak by se našli další, co by po něm mohli jít,“ vyjadřuje své mínění paní Hansonová.

„Já vím,“ je podle svého výrazu plná pesimismu její přítelkyně, „Jen nechci, aby se naše dítě narodilo jako pohrobek. Ed je statečný, ale co mu to pomůže, když ho někdo střelí do zad? Ze zálohy?“

„Horác tady má dost těch chlapů, co to uměj se zbraněma. Tak určitě budou hlídat i Eda, aby nikdy nebyl sám.“

„Sáro, dobře víš, že všechno ohlídat nejde. Strašně moc se o Eda bojím. Já ho znám jinak, než ty ostatní. Říká se o něm ledasco, ale já vím, že je hodný. Jak ke mně, tak k mým dětem z předchozího manželství. Říkají, že je bezcitný zabiják, ale já vím, že to není pravda.“

„Taky ho mám ráda, Amy, a Will taky. To dobře víš. Horác je jeho přítelem, určitě udělá všechno proto, aby mu pomohl.“

„Já vím,“ povzdechne si paní Morrowová, ale je patrné, jaký stav úzkosti ji pohlcuje.

POKUD PŘIJDOU, TAK JE ZABIJU

„Hanba!“

„Koupenej soud!“

„Tímhle to nekončí!“

Tyto a další výkřiky se rozléhají přeplněnou soudní síní, v níž byl právě vyneseny rozsudek. Padesátiletý soudce Wells W. Spicer ho zdůvodnil logicky, nicméně početná suita kolem pozůstalých po Brianovi Lawettovi na racionální argumenty neslyší. Ačkoli i jim musí být jasné, kdo celou tragickou událost vyprovokoval, tak přitom byl zabit jejich syn, bratr či kumpán. Což jejich pohled významně ovlivňuje.

Paní Morrowová se vyplašeně rozhlíží, jistě, má radost z osvobozujícího rozsudku, ale zároveň jí běhá mráz po zádech, když slyší ten výtrysk nenávisti. Její tvář je stažena strachem, na rozdíl od jejího muže, jenž zachovává naprostý klid. Stejně jako jeho přítel Greenwood a několik mužů, co je tu s nimi. Jak v síni, tak u jejího vstupu, ne všichni se dostali dovnitř.

S jistými obavami hledí na nepokoj v sále i devětatřicetiletý šerif Charles A. Shibell, stejně znepokojené výrazy mají i jeho náměstci. Skupina řvounů se rekrutuje jak z bratrů Brianna, tak honáků z ranče Lawettů, ale projevy nesouhlasu s rozsudkem dávají nahlas i ženy či odrostlejší děti. Hlava rodu, šestašedesátiletý Seth, má ve tváři zarputilý výraz, nicméně jeho rty zůstávají křečovitě stažené. Jistě s podobným rozsudkem počítal a necítí důvod nahlas projevovat svůj postoj.

Osmatřicetiletý Ed Morrow se zvedne, jeho tvář vyjadřuje lhostejnost, jako by odcházel z divadelního představení a nikoli od soudu, který rozhodoval o jeho vině či nevině. V doprovodu Horáce, Jima Woodroofa a bratrů Toddových míří k východu, z pozadí je sleduje několik strážců. Naopak jiní jsou vedle Sary Hansonové a Amelie Morrowové. Ty jsou zcela záměrně oddělené

CHARLES SHIBELL

od mužů. Horác sice s žádnou nepřátelskou akcí nepočítá, ale pro jistotu nařídil, aby obě dámy ihned po soudu byly doprovozeny domů a tam hlídány. Také, aby se držely od Eda a jeho co nejdál. Kdyby k něčemu přeci jen došlo, nebudou ony ohroženy.

Na ulici se Morrow a jeho suita rozloučí s třiačtyřicetiletým advokátem Thomasem Fitchem, který však neměl až tak těžkou práci, poté spěšně zamíří do hotelu Gold Star. Nijak nereagují na další nenávistné výkřiky, které je na cestě doprovázejí.

„Jeffe, nalej nám,“ přikazuje Greenwood, pak otočí hlavu, neboť se ozve zaklepání.

Po vyzvání se objevuje dvacetiletý Virgil Moran, předák na ranči Willa Hansona. Tvář sotva dospělého muže vyjadřuje znepokojení. Dle pokynů se držel v ústranní a snažil na sebe neupozorňovat, byť i on své místo v soudní síni měl.

„Tak se posad'te,“ vyzve hostitel dva zralé muže a tři mladíky, nabídne jim doutníky, také každý dostane svou skleničku s nahnědlou tekutinou.

„Sem rád, že už seš konečně venku,“ konstatuje Woodroof.

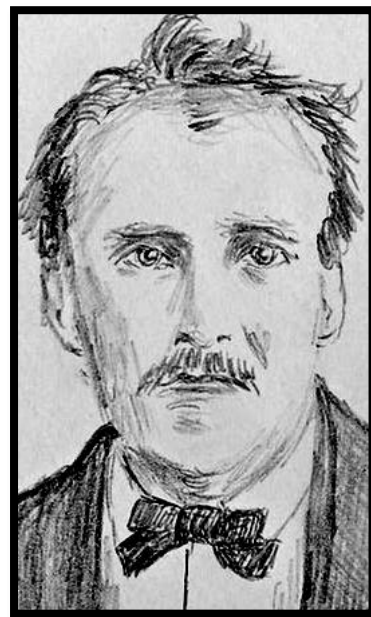
„Nebylo to tak zlý,“ odpovídá lhostejným hlasem Morrow, „Horác a Jeff se vo mě dobře starali. Za to dík,“ dodá.

„To už nechme bejt,“ vezme si slovo hoteliér, „Jo, můžeme si připít na ten rozsudek, ale především se musíme bavit, co dál.“

„Všichni sme to slyšeli,“ hlesne starší z bratrů Toddových, nedokáže skrýt své obavy.

„To se dalo čekat.“

„Dalo, Horáci. Jedinej, kdo nevydal ani hlásku, tak to byl Seth. Ale ten jeho výraz, pohled ... Nevím, co to znamená, jestli je to dobrý nebo špatný znamení ...“

WELLS SPICER

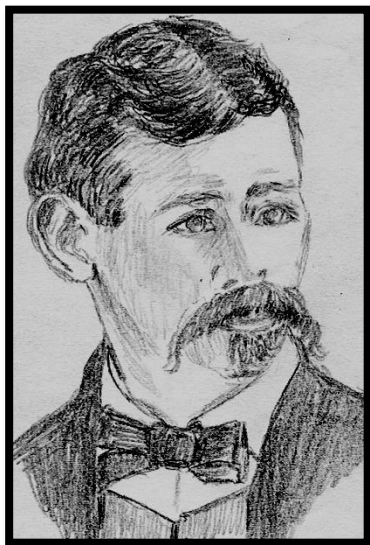

THOMAS FITCH

„To zjistíme, Jacobe. Stále ale platí, co sem říkal už několikrát. Jednak, že vod řvaní k činům je dost daleko, a taky, že my zachováme zdrženlivost. Všichni,“ pohlédne Greenwood významně postupně na každého z přítomných.

„Co to podle tebe znamená pro nás?“ zeptá se Moran, snaží se, aby jeho hlas zněl sebevědomě, ale dobrý pozorovatel v něm vycítí strach z dalších událostí.

ED MORROW

neumím dobře lidi vodhadnout.“

„Jestli s tebou jako šéfem souhlašeš nebo ne, to není podstatný. Spíš de vo to, jestli tam není někdo, kdo by tebe nebo bráchu střelil do zad.“

„Do zad ... mě nebo bráchu ... Samovi je jen patnáct ... šestnáct mu bude až v květnu ...“, vyrazí ze sebe předák.

TOBIÁŠ FULTON

místnosti je různě vohroženěj. Kromě toho i Will, ale ten je daleko, a pak tvůj brácha Sam. Jistě, i další naši muži, například Jack u dolů, naši chlapi tady. Nepředpokládám, že by zaútočili na tvůj dům, teda tu tvoji usedlost.“

„Na můj dům? Kde je matka a sestry?“

„Tak to vážně nevím, Virgile. Nebudu ti ale zastírat, že můžeš bejt taky na seznamu. Proč, to ti jistě vykládat nemusím.“

„Ne, nemusíš. I na mě řvali, před chvílí. Sem pro ně zrádce a tak ...“, má mladík bolestný výraz ve tváři.

„Na to se vyser, Virgile. Platí pro tebe a tvoje lidi úplně to stejný, jako pro každého jinýho. Naprostá zdrženlivost. To řvaní musej všichni přecházet.“

„Nemusí zůstat jen u řvaní ...“

„Právě proto sme tady a právě proto si tady i ty. Každěj sme zranitelnej jinak, a musíme se domluvit, abysme ty rizika snížili na minimum. Virgile, co ty honáci tam na ranči? Kolik jich máš na svojí straně a kolik pořád teskní po Tobíášovi?“

„Je tam i dost novejch, ty asi po nikom neteskněj. Jo, zůstalo tam i dost těch starších ... Snažím se je zbytečně nenasírat. Neumím to ale dobře posoudit, sem dost mladej, možná jen

VIRGIL MORAN

„Virgile, není třeba se plašit, ale taky je třeba bejt vopatrnej,“ ozve se Morrow, „Na tom ranči to začalo, když je Will vodstříhnul vod tý vody. Ty a Sam tam ste místo Tobíáše. Takže by bylo dobrý, kdybyste měli u sebe pořád někoho, kdo vám bude krejt záda. Teď, když sem zase volnej, tak se dám do práce. Určitě ti dám aspoň jednoho chlapa, co to umí se zbraněma a bude na tebe a tvýho bráchu dohlížet. Ale bylo by dobrý, kdybys měl kolem sebe další tak dva, tři chlapy, kterejm ale věříš a který se neposerou po prvním výstřelu.“

„Teda válka?“ je tvář Morana bledá, na druhou stranu se strachy rozhodně netřese.

„Ne nutně,“ zavrtí hlavou Greenwood, „Jen musíme počítat s horší variantou. Virgile, každěj z nás tady v týhle

„Říkám, že tohle nečekám. Ale ty a tvůj brácha, vy ste vyfoukli místo Tobiášovi, spřáhli ste se s Willem, tak to voni berou. Zdánlivě je první na ráně Ed, kterej sejmul Brianna, ale nutně to tak bejt nemusí,“ vysvětluje naprosto klidným hlasem hoteliér, „Můžou se pomstít i zprostředkovaně. Na Eda si nemusej troufnout, nebo můžou mít strach z jeho bráchy Franka. Nevím, jaký myšlenky se jim honí v těch jejich prázdných palicích, ale může je napadnout se pomstít zprostředkovaně. Uškodit nám tam, kde si budou myslet, že sme nejzranitelnější. Nebo se pomstít na tom, kdo má podle nich na tom všem významnej podíl. Nebo koho Will vyzvedl.“

„Nebo kdo je jeho švagr,“ doplní starší z bratrů Toddů.

„Například. Já, Will a Ed sme pro ně asi ty hlavní, ale můžou na nás útočit tak, že budou útočit na naše přátele, na naše lidi. Prostě na ty zranitelnější. To by nebylo nic novýho, to se už stalo v minulosti mockrát.“

„Horáci, jak je to vlastně s tebou a tím rančem?“ podívá se zpytavě předák, „Jo, sou tam ty doly, to chápu. Ale ten ranč, ten je už zase jen Willa, ne? Jenže ten je někde v prdeli. Máš ty důvod se vůbec zajímat vo ten ranč a lidi, co tam pracujou a žijou?“

„Jo i ne, Virgile. Na rovinu, ten ranč jako takovej mě vosobně nezajímá. V tom máš pravdu. Já mám svoje hotely a poloviční podíl na těch dolech. Ale to jistě víš. Nezajímá mě teda, jak tam hospodaříte a jak to tam vedete. To je věc Willa. Ten si vybral vás mladý a je na vás, abyste mu dokázali, že neťápnul vedle. V tom si jedete po vlastní cestě. Pokud ale vypukne válka s těma Lawettovějma, tak v tom budeme na jedný lodi. Pak nejspíš půjdou po vás i po nás tady v Tucsonu,“ odpovídá naprosto bez emocí Greenwood.

„Já sem něco Willovi slíbil,“ ozve se Morrow, „Ted, když sem zase volnej, tak budu mít možnost to vovlivňovat.“

„Cos mu vlastně slíbil?“ ptá se Moran.

„Slíbil sem mu, že tebe a bráchu podpořím. Že pomůžu udržet na tom vašem ranči pořádek. Teda vlastně chránit i vás. Ten závazek беру vážně, Virgile,“ říká důrazně propuštěný pistolník.

„Všichni sme tak nějak provázaný, ne?“ podívá se tázavě starší z Toddů postupně na všechny tři starší muže v místnosti.

„Jo, to sme, ale každej máme něco jinýho,“ odpovídá mu Woodroof, „Taky se každej musí postarat sám vo sebe. Teda my dva, když někam budeme cestovat, Virgil vo sebe a svoje lidi tam na ranči, Horác a Ed tady vo to, co je v Tucsonu. Nebo i vo ty doly. Ale nejen vo to. Pořád něco někam dopravujeme, i ty lidi se můžou stát terčem, navíc tak i něco získaj. Takže třeba tady pro Virgila to znamená, že můžou jít po jeho zásobovačích, po jeho dobytku a tak. Můžou jít po těch našich lidech, co dopravujou věci z Mexika. No a pak po nás všech, co tohle všechno řídíme,“ zní jeho hlas lhostejně, určitě v něm není žádný náznak strachu.

„Virgile, jestli něco začne, tak se na tebe určitě nevysereme,“ tvrdí rozhodným hlasem Morrow.

„Co to znamená, Ede?“

„Co to znamená? Ty máš ty svoje honáky, to přece taky nejsou žádný panenky. Všichni nosej zbraně, ne? No a tady máme chlapy, co se taky uměj vohánět. Nakonec, kdyby bylo nejhůř, máme dost chlapů v Mexiku, u toho dolu, u mého bráchy. Když by to moc hořelo, můžu ti na ranč poslat pár chlapů s puškama, co tam dohlídnou na bezpečnost.“

„Na ranč si nikdo netroufne, ale často sme ve vtevřený krajině. Nebo, jak tady říkal Jim, vozíme zásoby na ranč i k těm dolům. Hlídáme tisíce kusů dobytka, stádo koní ...“

„Právě proto sme dneska tady, abysme se domluvili, na co si dávat pozor,“ upozorní Greenwood, „Pořád vopakuju, možná k ničemu nedojde a Seth ty svoje raubíře zklidní. Nejspíš nechce pochovávat další svoje syny. Proto v tuhle chvíli budeme jen vopatrný, případně si každej může vzít někoho na svou ochranu. Z nás, co sme nejvíc vohrožený. Kdyby se to vyvostřilo, tak povoláme další lidi.“

„Co zákon?“ položí prostý dotaz Jacob.

„Zákon?“ ušklibne se Woodroof, „K čemu ti bude zákon, když tě někdo sejme ze zálohy? Nikdo se nikdy nemusí dozvědět, kdo tu ránu vypálil.“

„Zákon musí bejt na naší straně,“ má jinou odpověď hoteliér, „Každýmu musí bejt jasný, že my se jen bráníme. Proto budeme maximálně zdrženlivý a zbraně použijeme jen tehdy, když nás někdo bude vyhrožovat. Ale pak bez slitování, tak jako to udělal Ed. Musej vědět, že ponесou následky, když si s náma něco začnou.“

„Pokud ale začne skutečná válka ...,“ nesouhlasí zcela mladší z Toddů.

„Jeffe, zatím žádná válka není. Je příměří a je dohoda. My jen musíme bejt připravený, aby nás nezaskočili. Třeba když se vožerou, jako tehdy Brian. Jen si musíme víc hlídat svoje záda a taky ty zranitelný místa, třeba zásobovače, posílení hlídek u stád. Kdysi někdo moudřej řekl moc důležitou věc. Pokud chceš příměří, musíš bejt připravenej na válku. Já ji určitě nechci, ale voni musej vědět, že když k ní dojde, tak to pro ně bude mít zničující důsledky. Díky tomu nakonec třeba k žádný válce ani nedojde. Musíme demonstrativně ukázat sílu, musíme ukázat, že máme lidi připravený a vodhodlaný zasáhnout. Tomu se říká strategie, taktika, ale vlastně i politika,“ vysvětluje Greenwood.

„Politika,“ ušklíbne se Woodroof, „Těm hovadům něco řekne jen namířená bouchačka. Nebo když se tady vobjeví Frank se svejma lidma. No jo, já vím, že ho tu teď nechceme,“ dodá rychle, „Já jen, že ty Lawettovi a jim podobný rozuměj jen jednomu. Tím je právě ta namířená bouchačka.“

„Zbraně zůstanou zatím v pouzdrech či za vopaskem,“ má jasno Greenwood, „Tak už dost těch keců, pojďme se domluvit na konkrétních vopatřeních. Začneme třeba tím rančem. Virgil může říct, kde ho nejvíc tlačí pata a my s tím něco uděláme,“ podívá se na jmenovaného.

Asi hodinu se baví o tom, jak pro všechny a na všech místech zajistit vyšší bezpečnost, čeho se vyvarovat, jak předcházet kritickým situacím. Pak se rozejdou. Horác za svou chotí, Morrow rovněž, Woodroof zůstává v hotelu a porozhlíží se po děvce na dnešní noc. Trojice mladíků doprovázená dvěma honáky z ranče míří do domu Willa.

„Tak co ste vymysleli?“ položí dotaz paní Hansonová, sedí u večere spolu se svými bratry a předákem z ranče svého muže.

„Co bysme měli vymejšlet?“ odpoví neurčitě Jacob.

„Tak nejste hluchý, ne? Tam u toho soudu,“ tváří se sestra nerudně.

„Hluchý nejsme. Sáro, dyť voni takhle řvou už dva měsíce. Není to nic novýho,“ snaží se o mírný tón hlasu starší z bratrů.

„Jo, ale teď je Ed venku a voni hodně nasraný. Takže se dá čekat, že se budou chtít pomstít. Možná jen Edovi, možná i dalším.“

„Sáro, sme domluvený. Horác nám dá někoho, kdo nám bude krejt záda. Nemusíš se znepokojovat. Po ženách a dětech určitě nepůjdou, no a my si dáme pozor.“

„Jacobe, nejsem blbá. I na tobě poznám, že nejseš v pohodě.“

„Tak kdo by byl, když tam venku je možná někdo, kdo mě chce vodstřelit. Ale máme tu dost chlapů, co maj za úkol nás chránit. Ale i vás, ženy a děti, pro všechny případy. Horác si myslí, že možná k ničemu ani nedojde, že se jen vyřvou a nic neudělaj.“

„Kdybys chtěla, mohla bys zase přijet na ranč. Tam bys byla v bezpečí, tam se nikdo cizí nedostane,“ přichází s návrhem Moran.

„Ani náhodou,“ odsekne paní Hansonová, „Tady mám přítelkyně, bráchy, tam jen nasraný rodiče. Virgile, můžou jít i po tobě,“ dodá.

„Já vím, Sáro. I vo tom sme dneska mluvili. Copak vo sebe se nebojím, sem už chlap, ale vo Sama, vo toho strach mám. My nemůžeme bejt pořád za zdma ranče, musíme ven, ke stádům a tak. Tam by si nás někdo mohl vzít na mušku. Viděl sem je, dneska, ty jejich voči. Jaká v nich byla nenávist. Přitom já jim nic neudělal.“

BRIAN LAWETT

„Ne?“ ušklíbne se mladší z bratrů, „Nejseš náhodou na místě Tobiáše? Ale do prdele, pořád se bavíme jen vo tom. Co kdybysme toho už nechali? Stejně s tím nic neuděláme, jen si musíme dávat větší pozor, jak říkal Horác.“

„Souhlasím,“ přikývne předák, „Jo, Sáro, moc děkuju, že mě tu necháš přespat,“ obrátí se na svou hostitelku.

„To je přece samozřejmý, dyť děláš pro Willa, ne? Dokonce jako hlavní, vedeš mu ranč. Možná tě kvůli tomu budou chtít i zabít. Tak je jasný, že seš tady vítanej, vždycky, když přijedeš do města. Nebo Sam.“

„Toho už samotnýho nikam nepustím,“ řekne rozhodně Moran, někdy brášku poslal s pár lidmi na nákupy do města, ale s tím je minimálně pro nejbližší čas konec, „Sáro, máš nějaký zprávy vo Willovi? Například, kdy se uráčí tady vobjevit?“ změnil téma, za což mu jsou nakonec všichni vděční. Jenže stejně pořád musí myslet na to, že tam někde venku, teď již v panující tmě, jsou lidé, kteří touží po jejich smrti. Nebo po smrti nepřítomného Hansona.

Ed Morrow je uvítán slavnostní večeří, poté skončí se svou manželkou v posteli. Byť ta už je v pokročilém stádiu těhotenství, pomilují se, byť možná ne tak vášnivě, jako tomu bylo dříve. Poté leží vedle sebe pod pokrývkou a on hledí na vzdouvající se látku v místech, kde roste v těle jeho choti plod jejich lásky, nebo spíše tělesných radovánek.

„Ede, co kdybychom na čas někam odjeli?“ řekne ona směrem do stropu, místnost je sporadicky osvětlena od jedné lampy, v níž prská knot.

„Amy, já nikam nepojedu,“ odpoví on rozhodným hlasem.

„Ede, jen na chvíli,“ zní její hlas naléhavě, „Mluvila jsem se Sárou. Mohli bychom načas bydlet na ranči jejího muže. Jako jsme tam byli, já, Lui a Sára ...“

„Amy, já vím, že to myslíš dobře. Ale já se nebudu nikde schovávat. Mám tady svou práci. Nepojedu nikam, ani na ten ranč. Teda na ten možná zajedu, ale jen abych se podíval, jak to vypadá u dolů a taky pomohl Virgilovi. Ale nebudu se před nikým schovávat. Utíkat.“

„Ede, dneska, tam u soudu ... to bylo strašné. Ta hrozná nenávist. Vůči tobě. Co všechno tam jen křičeli. Ede, miluji tě a nechci ... však víš,“ zalíjí se její oči slzami.

„Amy, není to poprvý, co mě chce někdo zabít. Já vím, tohle tě neuklidní, ale věř mi, umím se vo sebe postarat. Taky mám strach, ale ne vo sebe, ale vo vás. Abyste se k něčemu nepřimotali. Proto nebudeme nikam chodit spolu. Aby se vám něco náhodou nestalo, kdyby šel někdo po mně. Já se v tom vyznám, Amy, není tak lehký mě zabít.“

„Ede, vždyť stačí jedna kulka, kdoví kým vystřelená. Ani nemusíš zjistit, kdo a odkud ji vystřelil. Ani ho nemusíš uvidět.“

„V tom máš pravdu. Ale taky je tu jiná věc. Vlastně hned dvě, co mě minimálně trochu chráněj. Věděj, že když se netrefěj, tak se můžu trefit já. No a pak můj brácha. Ten jim to řekl jasně. Kdyby se mi něco stalo, tak se jim strašně pomstí. Nemá dobrou pověst, tak vo tom určitě budou přemýšlet. Vůbec tak není jistý, jestli po mně půjdou. Můžu ti slíbit, že budu velmi vopatrnej.“

„Ede, já je dneska viděla ... A slyšela ... Bylo to strašné ...“

„Pes, kterej štěká, tak ten nekouše,“ pokusí se on o úsměv.

„To se jen tak říká ...“

„Možná, ale nejspíš na tom něco bude. Ten, kdo se chce vopravdu pomstít, tak to nevykřikuje do celého světa. Ten se mlčky a ve krytu chystá, ne že chodí po ulicích a řve vo tom. Amy, i voni věděj, že je na naší straně dost chlapů, co to uměj se zbraněma. Navíc daleko líp než voni. Možná řvou jen proto, že maj strach něco skutečně udělat. Jen aby ukázali svou vodvahu, kterou vlastně ani nemaj.“

„Já vím, že mě chceš uklidnit ...“

„Amy, ty musíš bejt klidná, i kvůli našemu dítěti.“

„Ede, právě kvůli tomu dítěti. Co jet na pár dní na ten ranč. Aspoň na pár dní, než to tady trochu utichne,“ zní její hlas zoufale a strašně prosebně.

„Amy, pokud chceš, tak na ten ranč jed'. Ty s dětma. Domluvím to se Sárou a Virgilem. Budu tam za váma jezdit, ale já zůstanu tady. Mám na starosti ty chlapy, co tady zajišťují ochranu. Mám tady práci a nebudu se před nikým schovávat,“ říká on slova, o kterých ví, že ona bytostně slyšet nechce. Jenže odpovědět jinak nemůže.

„Ede, co když tě přijdou zabít ...“

„Pokud přijdou, tak zabiju já je,“ odpovídá on rozhodně.

„Ede, co se to jen děje ...“, zakvílí ona.

„Amy, Horác dělá všechno možný i nemožný, aby udržel příměří. Nejspíš se mu to povede. Pokud ne, tak na to ty Lawettovi šeredně doplatěj. Nikdo z nás nechce válku, nikdo z nás nechce zabíjet, ale pokud budeme muset, tak se dokážeme chránit. To mi věř.“

„Ede,“ zaúpí ona, než ji on zavře ústa polibkem.

TAROVEJ ŽIVOT JE VÁŽNĚ NA ...

Dny od soudu plynou a k žádnému aktu pomsty nedochází. Ano, pokud se střetne v Tucsonu někdo z ranče Lawettů s někým z ranče Hansona či z mužů Greenwooda, jejich vzájemné pohledy jsou hroživé, nicméně u nich zůstává. Možná i proto, že každý z hlavních aktérů sporu má vždy po svém boku další ozbrojené muže. Napětí zůstává, ale především Sára a Amelie se uklidní, modlí se, aby takový stav setrval nejlépe navždy.

Jako dobré znamení Horác bere, že se u dolů i nadále objevují Lawettovi a nabízejí tam své zboží, přitom se chovají na sebe velmi zdrženlivě. Jako by i oni nechtěli dát příčinu ke konfliktu. Může to být pochopitelně jen taktika, ukolébat nepřátele, zbavit je ostražitosti a pak udeřit, ale také mohl Seth všem domluvit, že bude lepší, když zůstane u jediného mrtvého z rodiny.

Jim Woodroof a Jacob Todd vyrazí za zákazníky, mimo jiné navštíví i Tombstone. Po návratu referují Greenwoodovi o tamních poměrech. Především o tom, že se jeho známý Luke Short sbalil a opustil hornické městečko. Důvod nikdo neví, možná ani nesouvisí s tím, že zastřelil jiného gamblera. Jeho smrt mu totiž prošla jako sebeobrana. Co je určitě zajímavé, je nová městská vyhláška, která od devatenáctého dubna zakazuje v Tombstone nosit zbraně. Ty musí jeho návštěvníci odložit při vstupu do města. Což se jeví jako dobré opatření, pokud ho ovšem všichni budou dodržovat. Zbraň se dá lehce skrýt a pak se ti slušnější naopak mohou ocitnout v nevýhodě vůči těm, kteří pravidla nerespektují.

Horác má pro své spolupracovníky taky jednu horkou novinku, a ta je mnohem významnější. Soud totiž konečně projednal stížnost Roberta Paula na podzimní volby šerifa Pima County a dal mu za pravdu, že hlasování bylo zfalšované. Proto za vítěze voleb vyhlásil jeho a on již nahradil ve funkci šerifa Charlese Shibella.

„No tak to je dobrá zpráva, ne? Zvlášť za tý situace s těma Lawetovejma,“ objeví se radost ve tváři jednatele.

„Dobrá zpráva to rozhodně je,“ souhlasí hoteliér.

„Pokud ten Paul dodrží slovo, teda si uvědomí, kdo ho podporoval,“ projeví méně nadšení a více skepticismu Todd, „I ten Shibell měl s náma přece dohodu a jak to nakonec dopadlo,“ přidá i závažný argument.

„S Bobem sem už mluvil, ten nemá důvod jít Lawettovejm na ruku. Pořád si myslí, že ho při tom přepadení dostavníku chtěli zavraždit. Možná s tichým souhlasem Shibella, a Lawettovi počítá k těm Cowboys, co za tím přepadením stáli.“

„V tom Tombstone se mluví i vo jinejch lidech,“ podívá se pátravě sekretář, „Vo tom tvým příteli, dokonce vo těch Earpech. No a ty zase dávaj k dobru, že v tom mohl mít prsty šerif Behan, proto pustil jeho zástupce toho zatčeného. Čert aby se v tom vyznal.“

„Já vo tom vím, Jacobe. Ale ty teorie s Docem a Earpovejma mi přijdou dost přitažený za vlasy.“

„Přitažený za vlasy ... jako že by toho nebyli schopný?“

„Jacobe, ty co to udělali, tak patřili k tý lůze. Teda těm Cowboys. Jistě, někdo je mohl navíst, mohl stát za nima.“

„Jako my s tím Gayettym,“ připomene Todd starší historku, co ho občas straší ze snu, byť čím dál tím méně.

„S jakým Gayettym? Nevzpomínám si, že bych někoho takovýho znal, a tobě bych doporučoval, abys na to taky jednou provždycky zapomněl,“ podívá se Greenwood tak, až mladíkovi přeběhne mráz po zádech.

„Promiň ...,“ hlesne jen.

„Nemusíš se vomloutvat, ale pamatuj si jedno. Na některý věci je dobrý zapomenout, a když už nemůžeš zapomenout, tak vo nich nikdy nežvanit. Ani před těma, co vo nich věděj. Nikdy nevíš, kdo tě může zaslechnout.“

„Budu si to pamatovat,“ slibuje sekretář.

„V to doufám. Jinak, co se týká Doca nebo Earpů ... Nemyslím si, že by něco takovýho nemohli udělat. Ale taky si myslím, že v tomhle případě za tím nejsou. Bylo by to moc vokatý, když tam rozehráli tu svou hru na vovládnutí města.“

„Ten dostavník vezl hromadu peněz ...“

„Jo, to vezl. Ty, co ho přepadli, to byli břidilové. Zabili dva chudáky z doprovodu, tím nasrali spoustu lidí. Jeden se nechal postřelit a získali hovno. Akorát je honili vod čerta k d'áblu. Myslím si, že kdyby to připravili Earpové nebo Doc, tak by to vypadalo jinak.“

„To je hrozný ... Myslím tím to, že nevylučuješ, že by to mohli udělat. Když tam vlastně Virgil a Wyatt představujou zákon, často i ty další, jako Morgan nebo Bat.“

„Jacobe, řekl sem, že za tím podle mého nejspíš nejsou. Ale nejsem naivní hlupák, abych si myslel, že je všechno buď bílý nebo černý. Dyt' už přece něco vo těch Earpech víš, tak ... Ale to není podstatný. Důležitý je, že teď máme jednoznačnou podporu vod novýho šerifa Pima County. Což je důležitý, protože za Shibella se mohli Lawettovi cejtít silnější. Teď věděj, že je nikdo minimálně nebude krejt, a daleko spíš jim půjde po krku, pokud něco udělaj.“

„Snad máš pravdu ... Jen aby se necejtíli ještě víc zatlačený do kouta. Víš, co se říká vo zvířeti, co je zahnaný do kouta ...“

„Do jakýho kouta, Jacobe? Maj přece s náma velmi slušnou dohodu a když ji budou dodržovat voni, tak my taky.“

„Dobře, Horáci, tak já už toho nechám,“ pokrčí rameny mladík.

Pokračují v diskusi o obchodních záležitostech, z čehož je vyruší zaklepání. Hoteliér nevrle vyzve ke vstupu, a k údivu všech se v nich objeví do širokého úsměvu roztažená tvář stále ještě devatenáctiletého Williama Hansona.

„Ty si teda dovedeš vybrat, kdy se tady vobjevit,“ přivítá ho jeho švagr.

„Dovedu vybrat? To jako proč?“ diví se nově příchozí.

„No to jako proto, že je tady poněkud dusno. Ještě větší vod chvíle, kdy pustili Eda. Ale vo tom asi víš, ne?“

„Jo, byl sem už doma. Sára mi řekla, že ste tady, tak sem zaskočil. Na slovíčko,“ neztrácí dobrou náladu rančer.

„No tak se posad', Wille. Nabídnul bych ti to, co máme my, ale nejsem si jistej, jestli si změnil názor na tohle,“ ukáže Greenwood na láhev whisky na stole, rukou, ve které třímá doutník.

„Nezměnil. Řekl sem Jeffovi, aby mi sem přinesl oranžádu.“

„Tvoje věc,“ pokrčí rameny hoteliér, „Wille, doufám, že si kreješ záda. Sice je příměří, ale kdyby tě viděl někdo vod těch Lawettů, samotnýho, mohlo by mu hrábnout ...“

WILLIAM HANSON

„Bez Kena neudělám ani krok,“ posadí se host, „Jo, Sára už mi říkala, že ty svinácci pořád něco vyřvávají. Taky mě varovala, abych byl vopatrnější. Ale to už trvá ... ani už nevím, pět nebo spíš šest let? Už sem si zvyknul, že mám pořád někoho za prdelí. Nejdřív Eda, teď Kena,“ nedělá si z nepřátel venku těžkou hlavu.

„Wille, ty si asi budeš chtít popovídat s Horácem, ne?“ podívá se tázavě Todd, v tu chvíli vstoupí jeho bratr Jeff a přináší džbán s objednaným nápojem. Ten nalije do sklenice a pak zase zmizí.

„Jo, s Horácem mluvit potřebuju. Ale taky s váma, abych byl ve vobrazě, jak dou vobchody a tak,“ odpoví William s mírným zpožděním.

Asi hodinu klábosí, v celkem přátelském duchu, byť se rančer a jednatel společnosti nerozcházelí posledně dvakrát v dobrém. Ale oba se tváří, jako kdyby žádná nepříjemná minulost nebyla. James a Jacob poreferují o kšeftech, zodpoví na položené dotazy. Nakonec se přesunou dolů do baru a nechají hlavní šéfy o samotě.

„Tak, Wille, podle tvý nálady se ti asi daří dobře,“ odtuší Greenwood.

„Jo, daří. Copak ti Paul nereferoval? Pokud vím, tak tady tak před měsícem byl, ne? Sice jen na skok, ale ... Pořád s náma dost spolupracuje, tak je ve vobrazě.“

„Možná se budeš divit, Wille, ale vo tom tvým kšeftu s Willardem neřekl ani slovo. Bavili sme se výhradně jen vo našich kšeftech, vo tom, jak ho pořád úkoluješ a popoháníš. No to víš, trochu si postěžoval, ale ne moc.“

„Tak von ti vo tom nic neřekl? A je moc nasranej?“

„Wille, to sou hned dvě votázky najednou. Tak za prvý, Paul dodržuje pravidla, a tak vo těch tvejch věcech s nikým jiným nemluví. A jestli je nasranej? Co myslíš? Dyt' je mu tuším třiačtyřicet a honí ho kluk, co mu ještě nebylo ani dvacet.“

„Takže je,“ ušklíbne se Hanson, „Ale že nic neřekne ... Asi se taky umí dobře přetvařovat.“

„Víš, Wille, pořád ti moc nejde umění číst v lidech,“ potáhne z doutníku hoteliér, „Jinak bys věděl, že Paul tě pořád víc a víc respektuje. Když byl tady, tak už vůbec nepochyboval, že ty tvoje nápady budeme realizovat. Dokonce možná dřív, než by si původně pomyslel. Jak se zdá, tak se vám tam na jihu vážně daří, aspoň co vím vod něj. Co ta tvoje věc?“

„Snad naše, ne? Dyt' ty z toho máš tři procenta a já sedm.“

„Budiž, ale ty tři mám za to zprostředkování. Jinak, jak sis všimnul, se ti do toho vůbec nesperu. No tak, jak si stojíme a jak se ti líbí v Mexiku?“

„To sou taky dvě votázky, Horáci,“ upozorní mladík, ale hned pokračuje, přičemž v jeho hlase zaznívá nadšení, „Tak za prvý, daří se vážně skvěle. Voni dodržujou všechny dohody a ten hlavní inženýr to už spouští. Taky se rozbíhají další jednání. No a s tím souvisí to druhý. Ačkoli sem pořád tak mladej, jak si mi před chvílí připomenul, tak tam ... No, možná to bude i tím, že za mnou sou ty prachy Willarda. Ale jak se mnou jedná ... to se nedá ani popsat. Myslím ty úředníci, co se s nima setkávám ... Úslužnost sama. Možná i proto, že sem se znova dvakrát sešel s prezidentem a jednou byl pozvaný na nějaký banket, nebo jak tomu říkali. Taková velká slavnost, večeře, tanec ... Prostě pro ty vyvolený tam. No a tam se ke mně choval prezident taky vstřícně, to musím uznat ... Tak možná i proto se ke mně chovají tak, jak se chovají.“

„Wille, jen si dej pozor, aby ti to nestouplo do hlavy.“

„Horáci, nejsem přece debil, ne?“

„Ne, to nejsi, ale pořád seš dost mladej. Ten přístup tam k tobě se ti musí líbit, to je jasný. Jenže pořád musíš zůstat nohama pevně na zemi. Voni taky chtějí co nejvíc vydělat, a kdyby jim zisk přineslo třeba to, že tě podrazí, tak ...“

„Horáci, vážně nejsem debil. Navíc mě pořád hlídá ten Hugo, ten právník, a i ten inženýr. Jo, mohli by nás podrazit, ale proč by to dělali? Dyt' už takhle na nás vydělávají nekřesťanský peníze, na tý věci s Willardem, ale i na tý naší. Voni by museli bejt na hlavu padlý, aby si ten penězovod zavřeli, ne? Horáci, tam je takovejch možností ... proto se ani tolik nebojím tý konkurence, co je tam vod nás ze Států. Je tam toho tolik ... To se ani nedá popsat. Když sem říkal, že to může bejt zlatej důl, ani sám sem si nedokázal představit, jak bohatá žíla by v něm

mohla být. Mám v hlavě tolik dalších věcí ... Pokud vo tom přesvědčím Willarda, a pokud vyjdou ty jednání ... Můžou z toho být pro nás nepředstavitelný peníze, i když máme jen těch deset procent. Ale když Willard vydělá miliony, a to časem podle mého vydělá, tak pro nás ... Horáci, co se usmíváš? Jako, že kecám?“ zarazí se Hanson.

„Wille, vo tom, že z toho pro nás můžou být dobrý prachy, to vím už dávno.“

„Dávno?“

„Skoro jistě sem si byl už ve chvíli, kdy ti dal Willard tu neskutečně velkorysou nabídku.“

„Skoro jistě?“

„Tak úplně jistě sem si byl, až když si podepsal tu smlouvu.“

„Ach takhle ...“

„Wille, já toho parchanta moc dobře znám. Ten by nešel do něčeho, kde by se ty miliony vydělat nedaly. Jinak by pro něj ten kšeft neměl smysl.“

„Chápu,“ přikývne rančer, „Horáci, co Jeff?“

„Jeff?“

„Myslím, jak si vede ...“

„Jak si vede?“ podívá se tázavě hoteliér, na chvíli se zamyslí, „Na to, na co ho potřebuješ, tak je to jedno,“ odpoví.

„Na co ho potřebuju? Jak víš, že ho vůbec na něco potřebuju?“

„Wille ...,“ podívá se soucitně Greenwood.

„No tak dobře, na něco ho potřebuju.“

„Mám hádat?“

„No tak schválně ...“

„Chceš si vzít do Mexika Sáru a děti. A aby se tolik nevzpouzela, tak jí chceš na cestu přibalit Jeffa.“

„Přesně tak ...,“ podívá se obdivně mladík, „Horáci, bude s tím problém?“

„Tak to nevím, Wille, nevím, jak se ti podaří Sáru ukecat.“

„To nemyslím. Myslím toho Jeffa. Pracuje přece teď pro tebe.“

„Na tvoje přání ... Jeff dělá, co se mu řekne. Není kdoví jaký myslitel, ale pracovat umí. Je tady taková děvečka pro všechno. Už sem si na něj docela zvyknul. No nemrač se, pokud se s ním a Sárou dohodneš, tak pojedou pochopitelně s tebou.“

„Tak dík. Willard řekl, že si můžu vopatřit tajemníka nebo sekretáře. Na náklady společnosti. Na rozdíl vod Kena, kterého si platím sám. No tak bych si vzal Jeffa.“

„Spíš komorník nebo vosobní sluha. Já vím, sekretář zní líp. Není problém, pokud ho chceš, tak si ho vem. Najdu si někoho jinýho, kluků je tady jako sraček, a to co Jeff, to taky zastanou.“

„Tak ještě jednou dík,“ lehce si lokne ovocného nápoje rančer, „Horáci, zajímaj tě podrobnosti?“

„Jistě a sem si taky jistě, že mi je rád řekneš. No tak, nemrač se. Dyt' já taky voceňuju, cos už dokázal. Nejen pro Willarda, ale i pro nás. Z toho taky budou slušný prachy, až se ty tvoje nápady rozjedou. Tak povídej, sem jedno velký ucho.“

Hanson následně drží asi hodinou přednášku, ve které shrne svoje dosavadní úspěchy a lehce se zmíní o tom, co plánuje v nejbližší době. Po pravdě má o čem referovat a za jeho nápady jde opravdu vycítit značné zisky.

„Horáci, než půjdu domů na večeri, chtěl bych probrat ještě jeden problém,“ zatváří se rančer všelijak, „Pokud Sáru přemluvím a pojedou se mnou do Mexika, tak ...“

„Asi tady moc často nebudeš,“ uhádne hoteliér.

„Jo. Není to sice tak daleko, ale budu mít míň důvodů sem jezdit. Teda důvody budou, mám tady majetek ...“

„Vo tom asi chceš mluvit.“

„Jo, někdo se vo to tady musí postarat. Je mi jasný, že vo doly se postaráš ty. Jenže je tady pořád ten ranč.“

„Wille, na to já nemám čas. Ale tam máš svoje lidi, ne?“
„No jo, jenže co když to tady bude divoký s těma Lawettovějma? Já vím, uzavřel si s nima dohodu. Ale já jim nevěřím. Na tom ranči sou dost mladý.“
„Který sis vybral ty, pokud vím.“
„To jo, ale netušil sem, že tady budu tak málo.“
„Wille, na něco dohlídne Ed, ale jak si tam povedou, jak tam budou hospodařit, jak to tam budou vést, tak to je na nich. Virgil vypadá rozumně, na svůj věk. Kšefty zajišťuje Jim a Jacob. Tak v čem vidíš problém?“
„Já jen, byl bych klidnější ... Ale máš pravdu, je to můj problém.“
„Jo, je. Vo ranč se ti vážně starat nebudu. Promluv si s Edem, ten bere svůj slib vážně. Ale hospodaření půjde taky mimo něj.“
„Dobře, tak jo. Horáci, kdyby ale třeba Virgil přišel pro radu, můžeš aspoň tohle pro mě udělat?“

„Pokud budu vědět, jak mu poradit. Vo chovu dobytka moc nevím.“
„Já tam pochopitelně zajedu, a sem tam se tady vobjevím.“
„Za Willardem nepojedeš?“
„Teď ne. Možná pozdějš. Ale dá se jet i lodí, což je možná jednodušší, myslím tím po moři. Máme domluvu, jak se s Willardem domlouváme. Je na něm, kdy bude chtít, abych přijel. Pokud teda bude chtít. Nejspíš asi jo, ale až začas, až se to tam rozběhne. Jinak zprávy pochopitelně dostává. Třeba i vo tom domě, co sme tam na společnost koupili, a kde, když Bůh dá, budu nějakýj čásek žít se svou rodinou.“

„Wille, existuje pošta, existuje telegraf. Taky můžeš někoho poslat se vzkazem, třeba přes Paula, pokud budeš chtít. Stejně tak ti můžou dát vědět ti tvoji z ranče. Tohle si ale musíš zařídit sám. Kdyby se něco moc posralo, tak ti dáme vědět. Jinak to stejně na tom ranči už dost dlouho dobu běží bez tebe. A snad dobře, ne?“

„Jo, běží. Ale měl sem určitý plány ... Ale to spíš pozdějš, až vydělám větší prachy,“ zamýšlí se Hanson.

Ještě chvíli si povídají, pak se mladík omluví, čekají na něho s večerí. Nejen manželka, ale také švagři. A jak zjistí, tak u stolu sedí i paní Campellová a její dcera Agnes. Když předtím posloužili.

Zpočátku se baví o všem možném, padají otázky na cestu, na pobyt v Mexiku. Právě těchto dotazů William využije, když začne barvitě popisovat dům, který zakoupili a který slouží jako sídlo jejich společnosti. Mluví o krásné zahradě, rozlehlosti stavby.

„Podle domluvy s mým společníkem z New Yorku, můžeme využívat ten dům i pro sebe. Tedy ne všichni, jen my, co vobchody v Mexiku řídíme. Máme právo si tam přivést rodiny a ty můžou v tom domě bydlet,“ řekne nakonec, ale nezdá se, že by tím někoho šokoval. Spíš jako by všichni čekali, kdy s tím vyrukuje.

„Je tam bezpečno?“ zeptá se po krátkém a trapném tichu starší z bratrů Toddových.

„Jo, tam je bezpečno. Neříkám, že v nějakých koutech Mexika není dvakrát zdrávo se pohybovat bez početného a vyzbrojeného doprovodu, ale tam je klid a pořádek. Navíc, potom, co se tady vdehrálo, myslím v poslední době, tak je tam možná víc bezpečno než tady.“

„A co místní? Jak sem slyšel, tak nám tuším říkaj gringové a moc v lásce nás nemaj,“ podívá se tázavě mladší z bratrů.

„Není to tak hrozný, Jeffe, jak sám brzo zjistíš.“

„Cože?“ zaskočí mládenci sousto, „Jak zjistím? Proč zjistím?“ souká ze sebe mezi pokašláváním.

**ETHEL
CAMPELOVÁ**

„Mám takovej plán ...“

„Ty tvoje plány,“ poznamená paní Hansonová, a intonace hlasu nesevřelá o jejím dobrém rozmaru.

„Pár jich mám,“ zasměje se křečovitě pan domácí, „Dost z nich nám vyneslo slušnou sumičku peněz. No, tenhle není tolik vo penězích, jako spíš vo vyřešený naší neutěšený rodinný situace.“

„Co je to za plán, Wille?“ ptá se s nepřehlédnutelnými obavami mladší z Toddů.

„Jak ste asi pochopili, tak budu v tom Mexiku muset nějakěj čas bejt. Hodně často, nebo spíš pořád, sem bych si mohl jen vodskočit. No tak bych chtěl, aby tam Sára s dětma byla se mnou. Všechno už je přichystaný, můžeme tam vodjet hned teď. Teda až se tam budu vracet, krátce se tady zdržím, musím se zastavit na ranči, promluvit si vo vobchodech a tak.“

„Wille, to bych vás tam jako měl já doprovodit? A proč jako? Copak sem nějakěj strážce?“ dívá se zkoprněle Jeff.

„No strážce nejseš. A asi nikdy nebudeš, na to sou vážně jiný. Taky bys nás tam jen nedoprovázel. Zůstal bys tam s náma.“

„Cože?“ zakucká se znovu mladší z bratrů.

„Hledám sekretáře, no a tak ... Co tak koukáš, vážně je to tam hezký. Taky sou tam hezký a přítulný děvčata. No jo, vo tom asi není dobrý teď mluvit,“ podívá se Hanson na choť i mírně pohoršenou hospodyní, co by nejradši své dceři zacpala uši, „Jeff je přece nezadaný ... Ale vo tom vážně mluvit nechci. Myslel sem, že by i Sára byla ráda, kdybys tam byl s náma, Jeffe, s Horácem sem mluvil, nic proti tomu nemá, když skončíš s prací pro něj a budeš pracovat pro mě. Tak v čem je problém?“

„V čem je problém?“ tváří se vyjeveně mladší ze švagrů, vlastně všichni tři sourozenci, „Wille, to mi jako tady řekneš, uprostřed večere, že mám s tebou vodjet někam do prdele, někam mezi ty Indiány, nebo kdo tam vlastně žije? Do nějaký divočiny ...“

„Divočiny?“ zvýší lehce hlas rančer, „Tam, kde budeme, tak to je velký město. Tohle je proti tomu divočina. Lidi tam maj svou úroveň. Nejsou to žádný Indiáni, ale velmi civilizovaný a kultivovaný lidi, pokud víš, co ty slova znamenaj. Prostě jako že maj svou úroveň.“

„Wille, víš, že tě беру. Sem rád, žeš mi zajistil práci u Horáce. Ale to ti vážně nestojím za to, abys to se mnou probral? A ne mi to jen tak voznámil ...“

„Jeffe, já se z toho ... Nechápu, proč se čertíš. Možná proto, že vůbec nechápeš, co ti tady nabízím. Vůbec netušíš, co tam dělám, jaký tam mám postavení. Vůbec nechápeš, že pro tebe je tohle významnej posun dopředu,“ vrtí hlavou Hanson, „Možná máš pravdu, vyhrknul sem to na tebe. Je asi moje chyba, že tomu nerozumíš. Ale já pochopitelně počítám, že si vo všem promluvíme. Ted' sem jenom řekl, s čím počítám.“

„No právě, Wille. S čím počítáš ty. Ale Wille, snad i já mám právo se rozhodnout, ne? Nebo nemám?“ podívá se zpytavě a poněkud nejistě mladší z Toddů, náhle si není úplně jistý, nakolik má právo se svobodně rozhodnout. Pokud nechce upadnout do nemilosti bohatého švagra.

„Jasně, že máš. Proč bys neměl. Podívej, můžeme si vo tom promluvit pozdějš. Jen pro všechny. Mám velmi významný postavení v nový společnosti, kterou založil jeden významnej finančník z New Yorku. Já v tý společnosti mám podíl a sem její zástupce v Mexiku. Podle domluvy mám právo si najít sekretáře, kterej mi bude pomáhat. Jeffe, můžu si vybrat kohokoli, a řeknu ti, že tisíce mladejch kluků jako seš ty, tak ty by mi za tu nabídku bylo moc vděčnejch. Doslova by mi utrhalí ruce, protože to je významnej post a taky dobrej plat. Já ale myslím na rodinu, takže teda na tebe. K tomu bys tam byl se Sárrou a se mnou ... Ale samozřejmě tě k tomu nemůžu donutit, pokud řekneš ne, tak zůstaneš u Horáce,“ snaží se rančer o smířlivý tón hlasu.

**AGNES
CAMPELLOVÁ**

„Wille, dáváš to právo i mně? Sem tvoje manželka, tak bych tě asi měla následovat ...“, je dost rozhozená paní Hansonová, svou rozmrzelost se ani nesnaží skrývat.

„Sáro, jasně, nechci tě k ničemu nutit. Popsal sem ti ten dům, kde můžeme žít. Ale když se rozhodneš zůstat tady, tak ... Bude mě to mrzet, ale budu se s tím muset vyrovnat. Přijedu sem, jak to bude možný, ale víc budu tam, to se nedá nic dělat. Sáro, ale i ty Jeffe, tam, kde budeme žít, tak to není vážně žádná divočina. Taky naše postavení ... Mám dobré vztahy s tamním prezidentem, dobrý jméno u úředníků. Jasně, sou tam chudí lidi, ale to tady taky. Ale taky sou tam velmi vzdělaní lidi, co maj úroveň. Budeme tam mít všechno, co budeme potřebovat. Dobrý dům, zahradu, služebnictvo. Budeme chodit na různé sešlosti s tamními hlavounama, bohatějma lidma. Nikomu tam nic nebude chybět, teda kromě Tucsonu nebo ranče. Ale tak to bejvá, že se lidi stěhujou, nebo nějaký čas žijou někde, kde maj práci.“

„Wille, mám tady svoje blízký ... Taky, naše děti ...“

„Sáro, našim dětem tam nic chybět nebude. Budou tam mít vychovatele, služby, poznaj moc zajímavých věcí. Dost se tam toho naučí. Sáro, netahal bych vás někam, kde by vám hrozilo nebezpečí.“

„Mám tady svoje známé, přítelkyně, rodiče.“

„To máš, to chápu. Ale tam si jistě najdeš jiný. Co se týká rodičů ... Stejně seš pořád tady. Ale děti prostě vod rodičů vodcházej. Navíc tam bude i Jeff, pokud teda kejvne na tu moji nabídku.“

„Je tady Ethel, teda paní Campellová, co mi pomáhá s dětma.“

„No tak pojede s tebou,“ pokrčí rameny William, všechny argumenty manželky a švagra mu přijdou nepodstatné a iracionální, ale snaží se být zdrženlivý.

„Já?“ objeví se zděšení v očích jmenované ženy.

„Proč ne? Paní Campellová, máme tam dost místa, takže není problém, abyste tam jela se Sárou. I s vaší dcerou, pokud si ji budete chtít vzít s sebou.“

„Je tady i Bret a Mike,“ hlesne hospodyně.

„Bret má moc důležitý postavení na mojim ranči,“ připomene Hanson, „Co se týká Mika, tak to je na vás. Uživíme ho tam, ale měl by spíš pracovat a studovat. Paní Campellová, starám se vo vaše syny, snažím se jim zajistit budoucnost,“ dodá s jemnou výčitkou.

„Já vím, pane Hansone, a jsem vám za to moc vděčná,“ vyhrkne rychle matka jmenovaných chlapců.

„Vy všichni se musíte rozhodnout,“ pokrčí rameny rančer, „Proto vo tom mluvím už dneska. S každým z vás to proberu osobně, pokud budete chtít. Odpovím vám všechny otázky. Chci co nejdřív vyrazit na ranč. Možná byste tam mohli jet se mnou, všichni, co ste tady ...“

„Jako i já?“ otře se starší z Toddů.

„No tak ty ne,“ lehce se usměje Hanson, „Myslím všichni vostatní, mimo Jacoba. Mohli byste tam jet se mnou a pokud byste pak vodjeli se mnou, tak byste se tam mohli rozloučit. S rodičem, vašima dětma, paní Campellová. Zůstal bych tam pár dní, budu tam toho muset dost projednat ... Takže byste i vy měli čas se rozhodnout.“

„Wille, co by to znamenalo, kdybysme tam jeli s tebou? Na jak dlouho ...“, podívá se zpytavě choť osloveného.

„Na jak dlouho ... Sáro, vidím to na pár let. Sáro, není třeba se děsit. Určitě sem budu muset čas vod časem přijet, no tak můžete i vy. Na návštěvu, za rodičem, za sourozencema. Zatím to vypadá tak, že tam máme úspěch a budou i další kšefty. Ale jak sem říkal, nic nám tam chybět nebude a jako rodina budeme spolu. Tohle je na hovno, teda pardon za to slovo, takhle u stolu. Ale je to tak. Chci vás mít u sebe. Mám vás moc rád a když ste vy tady a já tam ... Jenže s tím nic

BRET CAMPPELL

neudělám, já tam prostě bejt musím. Takže buď tam budete se mnou, nebo sem čas voď času za váma budu jezdit.“

MICHAEL CAMPBELL

„Takovej život je vážně na ...“, nedořekne paní Hansonová, přitom pohlédne na Agnes, „Wille, zase tak moc mi na výběr nedáváš.“

„Jak to, že ne. Nenutím tě, jen říkám, že já tam bejt musím. Ty a děti ne.“

„Jo, a budeme tě vidět jednou za půl roku ...“

„Možná i častěji, ale jo, bude to málo.“

„Ty s tím asi nic udělat nemůžeš. Myslím jako s tím, že by tam mohl bejt někdo jinej místo tebe.“

„Ne, Sáro, s tím nic udělat nemůžu. De vážně vo hrozně velký prachy. Mám tam post, po kterým touží doslova miliony jinejch. Ale mám ho já. Takže jo, musím tam bejt, to je daný a s tím se nic udělat nedá. Volba je v tom, jestli tam budu sám nebo se svou rodinou.“

„Takže vlastně žádněj výběr nemáme.“

„Podle toho, jak se na to díváš. Pokud ale chceme bejt spolu, jako rodina, tak na výběr nemáme. To je fakt. Což já teda moc chci. Ale zase nechci, abys byla nešťastná.“

„Nešťastná sem tady, když sem tady bez tebe. A naše děti bez táty.“

„Takže tím říkáš, že tam se mnou pojeděš?“ zableskne se v očích rančera, „Nečekal sem ... takhle rychle ...“, přizná se.

„Rychle?“ ušklíbne se paní Hansonová, „Wille, dyť já vo tom přemejšlím celou dobu, co si byl pryč. Ty noci, co ulíhám do postele sama. Tak jaký rychle. Měla sem dost času vo všem přemejšlet. Snad toho nebudu litovat.“

„Určitě ne,“ vyhrkne William, „Sáro, mám takovou radost. Vážně. Budeme zase rodina. Postarám se tam vo vás, budete mít, co si řeknete. Takový zázemí ... Prostě všechno. Není tam zase tak moc draho, určitě ne pro nás, budeme si tam žít jako králové. Udělám všechno, aby vám tam nic nechybělo,“ slibuje ohnivě.

„Co já?“ tváří se Jeff otráveně a zároveň i nejistě.

„Ty? Pojedeš teď s náma na ranč, cestou a tam si vo všem promluvíme. Nebo už zejtra, pokud budeš chtít. Zejtra budu ještě tady, pak pojedu na ten ranč. Něco tu musím vyřídit, s Horácem, Edem. Vlastně i Jacobem a Jimem. Pak pojedeme na pár dní na ranč a tam všechno dořešíme. I s tebou, Jeffe.“

„No tak jo,“ řekne rezignovaně mladší z Toddů a zakousne se do dalšího sousta. Zdá se mu, že jídlo poněkud zhořklo. Pořád vůbec netuší, co mu švagr vlastně nabízí. Co by v tom neznámém prostředí měl dělat. Tady má přátele, milenku ...

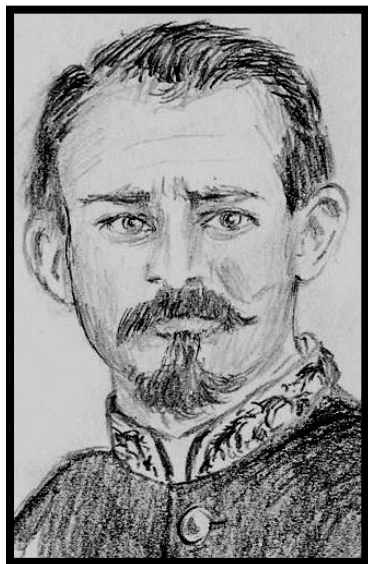

TY JEN LIDEM ŘÍKÁŠ, CO BUDOU DĚLAT

Tak si nechte chutnat,“ řekne William Hanson poté, co se netradičně pomodlí nad pozdní večeří. Dorazil dnes navečer se svou suitou na ranč a sezval ke stolu dost rozmanité osazenstvo. Proto tu vedle sebe sedí on, jeho současný osobní strážce Kenneth Hodder, bývalý osobní strážce Ed Morrow, předák Virgil Moran, jeho zástupce a bratr Samuel. Dalším je nejen účetní Bret Campell, ale i jeho celá rodina, matka, sestra a bratr Michael. Nechybí ani učitel Harry Padgett a k překvapení všech i celá rodina Toddových, otcem počínaje a nejmladším jejich dítětem konče. Z těch u večeře postrádají jen dva, Jacoba, který sem už pár let nejezdí, a pak Jasona, který je na internátě při střední škole. Dalších pět dětí odstaveného správce a stále činné hospodyně tu ale je.

Všichni se decentně pustí do večeře a přitom po sobě pokukují. Uvědomují si, že se v takové sestavě vlastně ještě nikdy nesešli, a mnozí horečně přemýšlejí, jestli jde o dobré či špatné znamení. Majitel ranče se objevil náhle, po čtvrt roce, a aniž by cokoli řekl či vysvětlil, nařídil tuto pozdní hostinu pro sedmáct osob. Proto po něm pošilhávají a čekají, co z něho vypadne. On se ale tváří spokojeně a láduje se naservírovanou krmí, po cestě mu asi dost vyhládlo.

Uplyne pět minut ticha, pokud nepočítáme zvuk příboru narážejícího do nádobí a různě hlasitého mlaskání. Nikdo však nechce začít s konverzací, a ten jediný, kdo by měl tento akt učinit, mlčí jak zařezaný. Tak jeho němohru přijímají i ostatní, ale jejich napětí roste. Tedy především u těch, co zde žijí a co nejsou vůbec v obraze. Ti, co dnes dorazili, ti tuší, proč je rančer zde a co plánuje. Ale oni o tom mluvit rozhodně nezačnou.

**PREZIDENT
MEXIKA MANUEL
GONZALES**

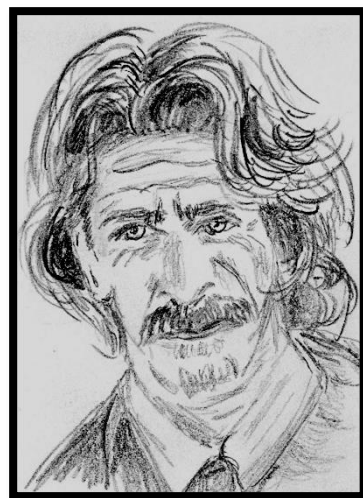
„Zdržím se tu asi týden,“ prolomí konečně William bariéru ticha, „Musíme toho dost projednat. Není totiž jisté, kdy zase budu moci přijet. Jak asi víte, tak jsem teď vázaný svými povinnostmi v Mexiku. Jde o významné obchody, proto tam musím trávit hodně času. Což ale neznamená, že by mi na ranči nezáleželo. Je to přesně naopak. Jde o můj rodinný majetek, o dědictví a odkaz po otci. Chci, aby se ranči dařilo. A tím pádem i vám, co tady žijete.“

„O čem přesně budeme jednat, Wille?“ položí nesměle dotaz předák.

„O hodně věcech, Virgile. Pochopitelně ne takto pohromadě, ale postupně, jak máte co na starosti. Dneska vám jen chci sdělit, co se vlastně děje, jaké mám plány. Tedy nejen já,“ podívá se Hanson na manželku, „Proto jsme tady takto všichni. Abych to nemusel opakovat. Taky proto, že všichni tak trochu patříte do rodiny,“ dodá a neujdou mu poněkud udivené pohledy mnoha přítomných.

„Tak do rodiny?“ zasměje se lehce třicetiletý učitel.

„Tak ne podle krve, ale podle významu. Pro mě, pro tenhle ranč, pro moji rodinu,“ vysvětluje Hanson, „Každý z vás má svoje místo, významné místo. Ale to jistě dobře víte,“ nadechne se, „Nuže, tak abych řekl, o čem budeme v následných dnech mluvit. Tak za prvé, jak jsem říkal, nebudu tady v následných pár letech tak často ...“

**JACOB TODD
SENIOR**

„Pár letech ...“ ztuhnou rysy staršího z Moranů.

„Ty moje povinnosti v Mexiku mě tam nejspíš tuhle dobu udrží. Pochopitelně se tu a tam zastavím. Ale musím se s vámi domluvit, jak si budeme předávat zprávy a také, jak to tady bude vypadat. No a za druhé, do toho Mexika tentokrát neodjedu sám. Pojede tam se mnou Sára a naše děti. Ale nejen oni. Také Jeff a paní Campellová s dcerou Agnes,“ dodá rančer a teď už tuhnou rysy více lidem.

„Odvážíš mojí dceru a vnoučata tam ... A taky Jeffa ...“,“ tváří se zděšeně pan Todd.

„Všichni budeme bydlet ve velmi krásném a velkém domě, ve velkém a krásném městě. Budeme se tam těšit účtů a budeme tam mít velmi dobré zázemí. Jeff se stává mým sekretářem, paní Campellová a Agnes pak pomocnicemi a společníci mé ženy. Tak dobu, po kterou tady budeme, jistě využijí, aby se rozloučili se svými blízkými.“

„Tam v Mexiku ... Jak jim chceš zajistit bezpečí?“

KENNETH HODDER

snaží se o úsměv její zeť, „Ale k tomu by možná mohl něco říci pan Hodder, který tam bude mít na starost právě bezpečnost nejen mé osoby, ale celé mojí rodiny,“ otočí se na svého osobního strážce.

„Mexiko je velká a rozlehlá krajina,“ přijímá výzvu Kenneth, „Je velmi důležité, v které jeho části se nacházíte. V některých odlehlých koutech opravdu bezpečno není, ale například ve vzpomínaném Mexiko City je stejně bezpečno, jako v kterémkoli velkém městě tady u nás. Panuje tam pořádek, panuje tam zákon. Dovolím si tvrdit, že je tam více bezpečno, než například zde v Arizoně. Také hlavní cesty jsou hlídány policií a vojáky, a po jiných se rodina pana Hansona pohybovat nebude. Navíc při cestách máme zajištěný i doprovod vojáků, to pan Hanson vyjednal.“

„Pořád se tam válčí ...“,“ nesouhlasí zcela pan Todd.

„Značné území má plně pod kontrolou současný prezident Mexika, který byl zvolený ve zcela svobodných volbách. Volili ho přímo občané Mexika. Platí tam zákony, stejně jako u nás.

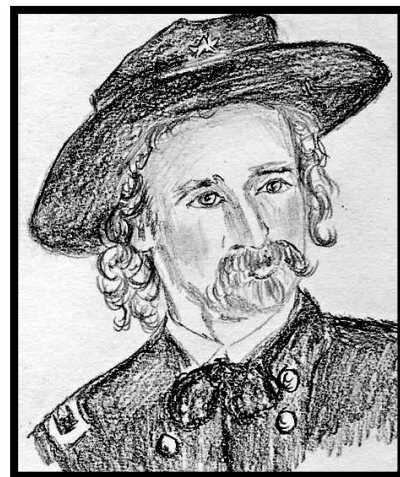

SÁRA TODDOVÁ

„Budou tam ve velkém bezpečí, pane Todde. Mexico City je velké město, budeme ve čtvrti, kde žijí ti nejbohatší. Zastupuji tam významnou společnost ze Států, v níž mám svůj podíl. Jen za ty tři měsíce, co jsem tam teď byl, jsem třikrát jednal s prezidentem Mexika. Vlastně dvakrát soukromě a jednou na velké hostině, co pan prezident pořádal. Jsem tam něco jako vyslanec obchodníků ze Států, získali jsme státní zakázku a jednáme o dalších. Jde o velmi významné obchody, ve kterých se točí opravdu hodně peněz. Ale to by vás tady mělo těšit, protože když je vydělám, určitě část z nich použiji k tomu, abych dál rozvíjel tenhle ranč. Uskutečnil něco z mých vizí, jak někteří mým plánům říkáte.“

„Slyšela jsem o Mexiku strašné věci ...“,“ derou se slzy do očí tchýně rančera.

„Mnohé jsou jen povídačky, paní Toddová,“

**GEORGE
ARMSTRONG
CUSTER**

Samozřejmě i tam se vyskytují lidé, co tyto zákony porušují. Ale copak i v Arizoně nejsou zločinci, co přepadají například dostavníky? Za bezpečnost rodiny pana Hansona nesu zodpovědnost a beru ji velmi vážně. Rozhodně nic neponechávám náhodě. Byli jsme tam teď čtvrt roku a za celou dobu nenastal ani jediný případ, kdy by byla bezpečnost pana Hansona ohrožená," říká Hodder rozhodným hlasem.

„Mluvílo se o různých vzbouřencích, proti kterým vede ten prezident válku.“

„V některých oblastech tomu tak opravdu je,“ přikývne Hodder, „Ale ty vzbouřenci jsou převážně domorodé obyvatelstvo, které si dělá nároky na půdu, na které žije. To je stejné jako tady. Tohle vím bohužel z vlastní zkušenosti, protože jsem před necelými pěti roky stál na straně plukovníka Custeru v bitvě u Little Big Hornu. Já měl štěstí a přežil. Tam jsme také bojovali

**GENERAL
PORFIRIO DÍAZ**

s domorodým obyvatelstvem, které si také dělalo nároky na půdu, které nechtěl uznat prezident Spojených států amerických. Však i mnozí z vás tady také pamatují na zdejší války s Indiány, a ti jsou pořád nedaleko v rezervacích. I oni občas vedou svůj ztracený boj.“

„Ztracený boj?“ ozve se Padgett.

„Jejich boj je předem prohraný. Tady u nás, stejně jako tam v Mexiku. Oni si neuvědomují, že pokrok prostě nezastaví. Proti nim stojí státní aparát, vycvičená armáda. Mohou někdy vyhrát náhodou bitvu, jako byla ta u Little Big Hornu, ale válku zcela jistě prohrají. Buď se asimilují, tedy splynou s novými obyvateli, nebo postupně zaniknou. Někteří to již pochopili, jiní vedou svůj marný boj.“

„V tom Mexiku, nebyla tam i významná opozice? Proti vládě?“ podívá se tázavě učitel.

„Byla, ale také byla poražena. Právě bývalým prezidentem Mexika panem Diazem a tím současným, panem Gonzálem. Oba jsou generálové, oba stále spolupracují. Oba také vítají finančníky ze severu, tedy od nás ze Států. Což pochopil právě pan Hanson a stal se jedním z nich. Po pravdě, v současnosti je v Mexiku v centrálních oblastech velmi stabilní situace. A my budeme zásadně

v těchto oblastech.“

„Na pistolníka toho víte poměrně dost,“ je zaskočený Jacob senior.

„Pane Todde, nevím, co si představujete pod pojmem pistolník,“ zachovává osobní strážce vlídný výraz, „Já se živím tím, že poskytuji ochranu osobám, které si mě najmou. Většinou velmi bohatým osobám, které si mě mohou dovolit. Mám slušné vzdělání a také svou práci beru vážně. Pokud mám danou osobu chránit, musím vědět, jaké nebezpečí jí může hrozit. Tedy musím znát poměry, které panují v oblastech, kde se nacházíme. Podle toho přijímáme patřičná opatření. Například do oblastí, kde se nachází důl, jehož je pan Hanson spoluvlastníkem, vždy jezdíme jen s vojenským doprovodem. Na druhé straně, v ulicích Mexico City mohu bezpečnost pana Hansona zajistit sám. Stejně jako třeba v New Yorku, kde jsme také pobývali.“

„Co tam vlastně děláte?“

„Já tam dělám svou práci, pane Todde. Co se týká vašeho zetě, o tom si musíte promluvit s ním. Nevím, nakolik je vázán obchodním tajemstvím. O některých věcech jednoduše mluvit nemůže, protože je vázán dohodou se svým společníkem nebo svými obchodními partnery z Mexika. Což je tedy místní vláda a prezident,“ hovoří Hodder zasvěceně, „Já jen mohu říci, že váš zet' se těší velké úctě mnoha místních významných úředníků. Asi i proto, že zastupuje významnou společnost a také má dobrý vztah s panem prezidentem Mexika. Pan Hanson i jeho rodina budou v Mexico City patřit k významným osobám a tak se k nim budou místní chovat. Ten zakoupený dům, ve kterém rodina vašeho zetě bude žít, je velmi rozsáhlý a honosný. Jde spíše o palác než o dům, s rozsáhlou zahradou, kde se mohou děti vydovádet. Svou rodinu se tam chystá

přivést i hlavní inženýr, který tam řídí práci zaměstnanců společnosti, kterou váš zeť zastupuje a kde má svůj podíl. Bohužel více sloužit nemohu, buď o tom více nevím, anebo i já jsem vázán mlčenlivostí, pokud jsem náhodou u některých jednání byl jako doprovod vašeho zetě.“

„Vaše slova zní dobře, ale pořád mám obavy. Pochopte, jde o moje děti a moje vnoučata,“ říká Jacob senior nejistým hlasem, přitom opomene jmenovat svého zetě.

„Naprosto vás chápu, pane Todde. Proto se vám vše snažím obšírně vysvětlit,“ pokyvuje hlavou Hodder, pak se rozhlédne, „Nejsem si jistý, zda tady všichni chápou, o čem zde mluvíme. Já neznám podrobnosti o obchodech, o jednáních, které tam pan Hanson vede. Ale vidím, jak se k němu chovají, kam má přístup a jak vážně ho tam berou. Váš zeť, pane Todde, je poměrně mladý, ale získal si již velmi významné postavení. Jeho společník z New Yorku je velmi významná osobnost a i to mu zajišťuje respekt v Mexiku. Další si získal svým vystupováním. V Mexiku je brán jako významný a také velmi vítaný a žádaný host.“

„Vítaný a žádaný?“

„Ano, protože současná mexická vláda potřebuje prostředky k rozvoji své země. Proto láká a vítá bohaté finančníky ze Států. Váš zeť je společníkem jednoho z nich, a dovolím si říci, že velmi významného. Proto tam tak na něho pohlížejí. On jim přináší potřebné prostředky, na druhé straně on i jeho společník na tom vydělají. Podle mého značné peníze. Ale o tom mi již nepřísluší mluvit.“

„Máte řečeno, o čem mluvit smíte a o čem ne?“ podívá se tázavě poněkud zaskočený tchán majitele ranče.

„Pokud máte na mysli, pane Todde, jestli mi pan Hanson dal instrukce, co vám zde mám sdělit, tak ...“

„No napadlo mě to. Podle toho, jak mluvíte, jak máte svou řeč připravenou.“

„Připravenou? Pane Todde, já vůbec netušil, že zde dostanu prostor se k čemukoli vyjadřovat. Vůbec jsem o tom s panem Hansonem nemluvil,“ říká Kenneth důrazným hlasem, „Já jen vycházím z toho, o čem musím zachovávat mlčenlivost, pokud se náhodně ocitnu u některého jednání, či poznám osobu, se kterou pan Hanson jedná. Nic jsem připraveného neměl, jen se vám snažím popsat situaci v Mexiku, abych rozptýlil vaše obavy. Rozptýlit možná není správné slovo, spíše zmenšil vaše obavy. Rozptýlit je zcela nejde, protože nikdy není nikde naproste bezpečí. Ale to ani tady v Arizoně, jak jistě sám uznáte. Já jen říkám, že riziko není tak vysoké a dokonce si dovolím tvrdit, že na mnoha místech Mexika dokonce menší, než právě tady v Arizoně. Nevím o nikom, kdo by chtěl v Mexiku panu Hansonovi ublížit, naopak vím o lidech tady, kteří by tak učinili docela rádi.“

„Ken takhle mluví pořád,“ usměje se rančer, „Dává si záležet, aby dobře reprezentoval osobu, kterou má chránit. Já mu dal slovo jen proto, aby vysvětlil, jak situaci tam vidí on. Pokud bude kdokoli chtít, tak může pana Hoddera vyzpovídat v dalších dnech, zeptat se ho, na co budete chtít. V jednom má ale pravdu, ani já nemůžu mluvit o některých obchodech, protože to prostě nemůžu, kvůli svým obchodním partnerům. Ale jinak i já jsem připravený každému zodpovědět na další dotazy.“

Po těchto slovech se rozhostí ticho, jako by se všichni soustředili na vstřebání sdělených informací. Také se intenzivněji pustí do jídla, příjem stravy mnozí přerušili, když poslouchali velmi kultivovaný projev osobního strážce. Který všechny zaskočil svou úrovní i svým vyjadřováním.

Další trapné ticho nakonec přeruší Hanson, když začne popisovat Mexiko City, jeho kulturní památky, a také podrobně dům, který jeho společnost zakoupila. Což rovněž udělá dojem, protože si mnozí uvědomí, kolik asi taková nemovitost musela stát a jaké peníze se v obchodech nejspíš točí. Ačkoli o skutečné hodnotě investic asi nedokáží uvažovat, takové částky jsou pro zdejší obyvatele prostě nepředstavitelné.

„Wille, jak si vlastně představuješ ta jednání?“ zeptá se předák, když se večere chýlí ke konci.

„Správný dotaz, Virgile,“ pokývá hlavou zaměstnavatel, „Dneska jsem dost unavený, po cestě, takže ta jednání necháme na další dny. Ale až se rozejdeme, tak právě s tebou ještě chci mluvit, abychom se dohodli na mém programu. Další předpokládám zůstávají na ranči, ale ty asi jezdíš ven. Tak se domluvíme, kdy se sejdem.“

Trvá ještě dalších patnáct minut, než je společnost rozpuštěna, a hned se vytvoří skupinky, které si mají očividně co říci. První tvoří kompletní rodina Toddových, ta se sejde v místní kuchyni, druhou pak rodina Campellova. Především Bret a Michael se tváří vyjeveně, jejich matka a sestra nejspíš zmizí někde hodně daleko a nejspíš na hodně dlouhou dobu.

Hanson se odebere do své pracovny a pozve tam nejen předáka, ale také Morrowa a Padgetta. Především ten je zaskočený, ale neprotestuje, stejně tak přijímá whisky a doutník.

„Harry, Virgile, není náhoda, že ste tady právě vy dva,“ začne rančer, „A ani to, že je tady Ed. Vy dva totiž tady budete ty hlavní. Po dost dlouhou dobu.“

„Hlavní? Já? Pokud vím, tak mám jen pomáhat s tím účetnictvím a víst tu školu,“ nezastírá překvapení učitel.

„Harry, ty máš daleko větší význam. Podívej, Virgil má na starosti stáda, honáky. Bret ty číslička. Ale taky je potřeba dohlížet nad celým rančem. Aby i voni měli nějakou podporu, měli si kam přijít pro radu. Pochopitelně ti to vyjádřím i penězi.“

„Tak peníze se hoděj. Ale taky ... už mi je jedenatřicet ... jak sme už kdysi mluvili ...“

„Harry, pokud uvažuješ vo rodině, tak si poříd' manželku. Máš moje svolení si vystrojit i slušnou veselku, na náklady ranče. Věřím, že to nepřezeneš a nezruinuješ mě,“ zasměje se Hanson, „Můžete tady bydlet. Vlastně si myslím, že i v tomhle uděláme změny.“

„Chystáš moc změn?“ tváří se nejistě Moran.

„Ve váš prospěch. Tohle patro je dost volný a asi i skoro pořád bude. No tak mi nechte jen ložnici pro Sárú a pro mě, kdybych sem někdy zajel a další si zrekvírujte. Pro sebe. Nebo i pro své manželky či milenky,“ říká rančer, pak se zamyslí, „Virgile, pokud bys chtěl, tak si sem vem i zbytek rodiny.“

„Zbytek rodiny?“ objeví se údiv ve tváři předáka.

„Myslím tím matku a sestry. Někde je tady ubytuj. Ten svůj ranč pak můžeš udržovat i pomocí mejch zaměstnanců, k tomu ti dávám souhlas. Je jich tu hodně a někdy nemaj všichni tolik práce. Tak tam nějaký pošli. Taky ti zvednu plat, tak si tam někoho můžeš najmout, pokud budeš chtít.“

„Wille, to jako proč?“

„Proč, Virgile? Možná si vzpomeneš na naše rozhovory. Kdysi. Jak sme mluvili vo tý budoucnosti. Tak ta doba přichází, Virgile. Poněkud dřív, než sem si myslel. Ale to je jen dobře. Ty a tady Harry prostě musíte tenhle ranč zvládnout. A všechno, co s tím souvisí. Harry, ty se musíš postarat vo školu, ale i vo ty, co sme poslali na studia a co tam ještě pošleme. Budeš i rozhodovat vo tom, koho dalšího přijmeš. No a ty, Virgile, na tobě bude ten ranč stát. Když se domluvíš s Harrym, tak ten tě podepře. Z jedny strany. Z druhý, doufám, že tě podepře Ed. Ten v případě, kdyby byly problémy se sousedama nebo s honákama. Ale teď seš ve skutečnosti pánem tohoto ranče ty.“

„Wille, proboha, dyť je mi jen dvacet ... No a co ty?“

„Já sem majitel, ale jak si snad pochopil, tak tady jednak skoro vůbec nebudu, a za druhý, nebudu mít čas to tady řídit. Takže, jak sem ti kdysi řekl, že jednou povedeš nejen to, co kdysi bylo tvým rančem, ale i všechno, co sme tady získali, no tak ta doba teď nastává. Stáváš se vlastně

HARRY PADGETT

pánem na největším ranči v Arizoně. To ve dvaceti není k zahazení, ne?“ rozesměje se William, při pohledu na svého zaměstnance.

„Směješ se? Sem asi pán k smíchu ...“

„Ale ne, Virgile. Směju se, jak se tváříš.“

„Wille, do prdele, jak si to vlastně představuješ?“ durdí se předák.

„Jak? Jednoduše. Házím ti to všechno na hrb. Ale dávám ti k tomu dva našeptávače, jak se říká, takový šedý eminence v pozadí ...“

„Šedý eminence? Co to jako je?“

„To mi vysvětlil Hugo, ten právník. Tak se říká těm, co sou jako v ústraní, ale mnohý vovlivňují svéjma radama. Chytřej šéf je poslouchá, protože mu dobře raděj. Doufám, že Harry a Ed ti pomůžou a podeprou tě, když budeš potřebovat. Ale oficiálně, než vodjedu, tak všem řeknu, že ti dávám veškerý práva rozhodovat. Prostě jako bys byl já. Skoro.“

„Jako ty ... skoro. Wille, já přece nejsem tak chytřej jako ty. Dyt' já pořád sem jen u toho dobytka. Možná kdyby tady byl Jesse nebo Joachim ...“

„No tak na ty taky dojde, ale až za pár let, až vystudujou ty university. Pak se sem doufám vrátěj a začneme tady budovat něco velkého. A možná nejen tady. Ale to bude pak, teď je teď. A teď seš tady ty, a taky Harry. A v Tucsonu Ed.“

„Wille, ty mě asi neposloucháš. Já se ti dokážu postarat vo ty stáda, připravit je pro zákazníky, ale víst celej tenhle ranč ... Wille, moc si toho vážím, ale na tohle já vážně nemám. Nemám na to hlavu, nemám na to věk a nemám ani to, co ty, neumím tak mluvit, vymejšlet novy věci. Wille, nechci, abych to tu posral.“

„Podceňuješ se.“

„Ne. Ty mě přeceňuješ. Soudíš mě podle sebe. Jenže takovejch, jako seš ty, tak kolik je takovejch? Já sem vobyčejnej kluk, do prdele. Nemám žádný pořádný vzdělání, celej život dřu u toho posranýho dobytka.“

„Virgile, říkals, že mám něco, co jiný nemaj? Jo? No tak mi kurva trochu věř. Myslíš si, že bych ti tohle nabízel, kdybys si myslel, že to nezvládneš? Jasně, můžeš v něčem tápat, a proto je tu Harry a Ed. Každěj ti může poradit v něčem jiným. Ale to všechno probereme podrobně v dalších dnech. Na všem se domluvíme, i jak si budeme navzájem předávat zprávy. Budu se pochopitelně zajímat vo to, jak si tady vedete. Ale sám uznáš, že někdy nebudeš moct čekat, až se ti vrátí odpověď vode mě. Proto budeš mít víc pravomocí. Mimo jiný taky kohokoli vyhodit a kohokoli přijmout.“

„Můj ty Bože.“

„No, když se budeš hodně modlit, tak ti možná i ten Bůh pomůže. I když moje názory znáš, Bůh se našima kšeftama nezabývá. Tohle nechává na nás.“

„To není vtipný, Wille.“

„Taky nevtipkuju. Prostě to tak bude. Kolikrát už si měl strach. A nakonec si to zvládnul. Zvládneš i tohle. A to, že pochybuješ, tak to je pro mě to nejlepší doporučení.“

„Cože?“

„Kdybys byl vůl, Virgile, tak co bys udělal? Skočil bys po tom jak ... Prostě bys po tom skočil a začal chodit s hlavou ve voblacích. Uživat si to postavení. To ty ale neděláš, místo toho mi tady snášíš argumenty, abych volil jinak. Je mi tak jasný, že ti tady na tom vopravdu záleží, že máš zájem uspět. Což se ti taky podaří, tím sem si jistej.“

„I ty se můžeš mejlit ...“

„Jo, někdy jo. Ale tohle není ten případ. Virgile, vezmi si sem svou matku a sestry, vytvoř si tady zázemí. Nestyd' se přijít pro radu za Harrym a Edem. Ale taky projev rozhodnost směrem k zaměstnancům. Kšefty zajistěj Jacob a Jim, účty ti povede Bret a dohlížet na to bude Harry. S bezpečností ti poradí Ed. No tak v čem je problém? Proč se směješ Ede?“ zarazí se rančer.

„Proč? Vzpomněl sem si na slova Jima, vo tobě,“ vysvětluje Morrow.

„No tak to asi nebylo moc lichotivý,“ oduší Hanson.

„Nevím ... Vlastně možná jo. Říkal, že rozdělíš všem práci a pak vodjedeš konat dobro do Mexika. Nebo tak nějak to snad říkal. Tak sem si na to vzpomněl.“

„Ty s tím taky nesouhlasíš?“

„Wille, ty seš tady majitel, tak je na tobě, koho si vybereš. Jo, slíbil sem ti, že pomůžu, takže můžu Virgila podpořit. Nebo mu poradit, v tom, čemu rozumím. Ale chápu i jeho. Dost rychle na něj toho hodně nakládáš.“

„Nemůžu jinak, když musím být v tom Mexiku.“

„Wille, ty sis zvyknul, že prostě jen lidem říkáš, co budou dělat. Ale uvědom si, že každý má svoje limity a taky svoje vlastní sny a přání,“ hovoří teď tichým hlasem Padgett, „Jak sem pochopil, tak si Eda vmanipuloval do role poradce, a teď to samý chceš po mně. Pořád mi něco přidáváš. Jo, prachy taky. Ale neptáš se, jestli chci navždycky žít na tomhle ranči, například.“

„Asi nechceš, když vo tom mluvíš.“

„Stárnu, Wille, a mám svoje sny. Jenže na ty se ty neptáš.“

„Máš pravdu. No tak co bys chtěl?“

„Učit mě baví, i vést školu, to přiznávám. Jo, není to tu špatný, ale ... Dovedl bych si ale představit jinou školu, klasickou, třeba v Tucsonu, nebo v jiným větším městě. Kde bych ji třeba vedl, nebo byl majitelem, možná i trochu učitelem. K tomu manželka a děti. Ty tady ale mluvíš vo rokách, a to se mi zdá z mého pohledu dost. Kdyby to byl rok, tak budiž, ale ty uvažuješ minimálně vo pěti, možná i víc, jak sem pochopil.“

„Pět let? Víc?“ vyrazí ze sebe Moran.

„Tak školu. Klasickou,“ pokyvuje Hanson hlavou, ve které mu šrotuje, „No nakonec proč ne? Harry, tak co tahle dohoda? Ty teď pomůžeš Virgilovi, najdeš za sebe náhradu do ty mojí školy tady, no a já se mezitím pokusím vydělat peníze i pro nás.“

„Pro nás?“ nepochopí Padgett.

„Na takovou školu budeš potřebovat peníze, ne? Proč nakonec nezaložit třeba i střední školu? Nebo třeba za deset, patnáct let i vysokou školu? Universitu? Tady v Arizoně? Podívej, takový školy, ty vlastně nebo platíš bohatý. No a tak mě právě napadlo, že bych tě mohl podpořit. Třeba jako společník, v tý škole. Nebo mecenáš, jak se říká. No a ty budeš mít tu svojí školu, zařídiš její věhlas, a nakonec na tom ještě budeme voba vydělávat. Jak tím, že nám budou ty movitější platit, tak tím, že si vzděláme lidi, co pak zaměstnáme.“

„To se z toho poseru,“ chechtá se Morrow, při pohledu na učitele.

„To zase jako proč?“ chmuří se naopak rančer.

„Z tebe, Wille. Jak všechno dokážeš hned využít, votočit. Tady Harry řekne svůj sen, no a ty mu hned řekneš, jak ho naplníte. A nejen to, ještě hned přemejšlíš, jak na tom sám vydělat.“

„Jo takhle ... Ale je na tom snad něco špatného? Asi jo, když ty se směješ, Ede, a Harry s Virgilem koukají tak vyjeveně.“

„Tak já nevím, Wille,“ pokrčí rameny pistolník, „Souhlasím ale s Harrym, ty všem říkáš, co má dělat, všechno zařídiš tak, aby to vyhovovalo tobě. Ale už se moc neptáš, jak moc to vyhovuje jim. Vlastně to samý říká i Jim, kterého moc nemusíš.“

„Hlavně von mě, v tom je to asi voboustranný ... Ede, ale teď řekni, upřímně, copak se to nevyplácí? Myslím vám? Ede, tušil si někdy, že budeš mít tolik peněz? Co? A co ty další? Třeba tady Virgil. Říká, že je pořád jen u toho dobytka. A co mu nabízím? Bude vlastně největším rančerem v Arizoně. Jo, sice bude dělat pro mě, ale ve skutečnosti tady bude vládnout. Rozhodovat. Přijde si na slušný peníze. Jeho brácha vystuduje, stane se nejspíš doktorem práv. Nebo inženýrem, to se ještě uvidí. No a Harry? Co mu nabízím? Pomůžu mu založit školu, budu ji platit, nejspíš mu pomůžu i sehnat bohatý klienty, teda jejich děti. Tak co podle vás dělám blbě?“ dívá se vyčítavě Hanson.

„Děláš blbě ... Spíš asi de vo to, jak to děláš,“ tváří se rozpačitě Morrow.

„Wille, ty máš vážně asi dar, co mnohejm chybí,“ hovoří vážným a tichým hlasem učitel, „Dokážeš nejen spoustu věcí vymyslet, ale taky přesvědčit lidi, zblbnout je. Umiš s nima manipulovat, tak, abys na tom dycky vydělal především ty. Já vím, co chceš namítnout a taky

namítáš, že ty lidi z toho maj taky prospěch. Ale dost často nás stavíš před hotovou věc, nedáváš nám moc prostoru vodmítnout. Jestli mi rozumíš.“

„Moc ne, Harry,“ přizná se rančer, „Harry, já ty slova u večere myslel vážně. Všechny vás tady považuju tak trochu za svou rodinu. Dost pro mě znamená.“

„Rodinu, Wille, nebo spíš svůj majetek?“

„Majetek? Co tím jako myslíš?“

„To je vo tom prostoru, co nám necháváš.“

„Harry, tomu vážně nerozumím. Copak sem právě neřekl, že budete mít vobrovský pravomoce? Copak sem právě neřekl, že to tady budete řídit? Můžete si kohokoli najmout a kohokoli vyhodit. Uspořádat si to tady podle sebe. Jen mi nechat tu jednu posranou ložnici, když sem někdy přijedu. Budete tady pány, všechno bude podle vás. Jak bych vám měl dát víc prostoru? To vážně nechápu.“

„Wille, a co když tohle prostě nechceme? Co když já nebo Virgil nechceme víst tenhle ranč? Co když nechce Ed dělat toho poradce, tu šedou eminenci? Jen je mu blbý tě vodmítnout? Přemýšlel si někdy vo tom? Možná si vážně myslíš, že konáš pro všechny dobro, ale konáš ho tak, jak ho chceš ty. Domnívám se, že ani tvoje žena, a ani tvůj švagr není moc nadšenej, že budou muset s tebou do Mexika. To bylo dneska poznat, jak se tvářili. Vo paní Campellové už ani nemluvím. Ta to měla ve vočích.“

„Harry, do prdele, dyť sem jim říkal, že si můžou vybrat ...“

„Wille, a můžou si vopravdu vybrat? Tvoje žena? Švagr? Virgil? Nebo já? Co uděláš, když řekneme ne? Co pak uděláš? Jistě, určitě si poradíš, určitě najdeš nový řešení. Ale v něm už nejspíš my nebudeme. Najdeš si jiný, co ti na to kejvnou. Jo, dal si nám práci, dáváš nám i určitou volnost, ale musí to bejt podle tebe. A to nejen ta práce, což by bylo logický, když seš ten zaměstnavatel, ale i vosobní život.“

„Harry ...“ vydechne Hanson, v jeho očích je náhle prázdno, vypadá dost zdrchaně, „Harry, vážně nevím, co na to říct ... Když mě vidíte takhle ... Asi všichni, když se tak dívám ... Tak nevím. Vážně, myslel sem to dobře. Ale jak vidím, tak sem narazil ... Harry, no tak mi řekni, jak to mám udělat. Ty bys snad mohl pochopit, vo co se v tom Mexiku hraje. Ty si při svém vzdělání snad dovedeš představit, vo jaký de peníze. Že i když mám jen menší podíl, v součtu více let z toho můžou bejt i pro mě statisíce dolarů. Peníze, co si tady jen těžko někdo dokáže představit. Tak co mám dělat? Tohle zahodit a sedět tady na prdeli vedle svý manželky a koukat, jak to tady de postupně do prdele, protože nebudu mít prachy? Ty budou mít jiný a nakonec mi to tady třeba seberou?“ tváří se nešťastně.

„Wille, nejspíš si dosáhnul nebývalýho úspěchu, když seš ten společník toho neznámýho boháče z New Yorku. Nejspíš zajistíš na generace svojí rodinu. Nejspíš toho tady hodně vybuduješ. Nebo i někde jinde. Ale asi taky zaplatíš vysokou cenu, když tomu všemu budeš muset podřídit svůj vosobní život.“

„Harry, ty mi nevodpovídáš. Nebo asi nechceš. Tak mi porad', jak to mám udělat. Jak mám zajistit tenhle ranč, když se stavíte na zadní. Jak mám bejt se svou rodinou, když musím bejt v tom Mexiku, pokud ji chci zajistit na ty generace, jak říkáš.“

Učitel neodpoví, jen pokrčí rameny.

„No tak vidíš, Harry, teď mlčíš. Harry, možná si věci dělám podle sebe. Možná s váma manipuluju, jak říkáte. Ale jedno ti řeknu. Vlastně vám všem. Nelžu, když říkám, že mi na vás záleží. Vážně chci, abyste se i vy měli dobře. Ede, když si byl v tom vězení, taky mi to nebylo jedno. Měl sem vo tebe vážně strach. Dokonce sem neposlechl Horáce a jel za tvým bratrem, i když sem věděl, že Horáce naseru. Ale cejtíl sem, že to udělat musím, pro tebe ... Za to, cos udělal ty pro mě. Já přece nejsem nevďěčník a chci vám taky splatit to, co ste udělali pro mě. Harry, když říkám, že ti s tou školou pomůžu, taky to myslím vážně. Abys byl spokojenej. A nemusím na ní nakonec vydělat ani dolar. Můžu bejt jen ten mecenáš, když mě nechceš za společníka. Ale to napřed budu muset vydělat ty prachy, abych si to mohl dovolit. Jako ty jiný hodně bohatý, co pak dělaj ty bohulibý věci, přispívaj na sirotčince, na nemocnice nebo na ty školy. Když totiž ty prachy

nevydělám, tak ti můžu dát leda tak požehnání. Zato si ale koupíš nebo postavíš leda tak hovno, a ne tu školu,“ tváří se rančer jak hromádka neštěstí, zaskočený nečekanou revoltou svých zdánlivě nejbližších spolupracovníků.

„Wille, ty seš vážně zvláštní,“ přeruší krátké ticho Morrow.

„Zvláštní. To nezní dobře, Ede. Pod tím se dá představit hodně. Asi i dost nelichotivých věcí. Pro mě.“

„Nemyslím to zle, Wille. Taky vím, že mluvíš pravdu, s tím bráchou. Vážím si toho, žes mi chtěl pomoc. A možná i pomohl, možná se teď budou bát po mě jít. Kvůli pomstě Franka. Taky máš pravdu, že sem nikdy ani nesnil, že bych měl tolik peněz, jako mám teď.“

„Ede, ale to je jen začátek,“ chytí se Hanson, mírně na židli povyroste, v očích se mu zajiskří, „Ede, to je vážně jen začátek. Za pár let jich budeš mít mnohem, mnohem víc. Proč, to přece taky víš. Ty věci, co tam rozjíždíme. Ale i vy,“ otočí se na další dva muže u stolu, „Harry, ty vážně můžeš mít tu školu a vydělávat na ní slušný prachy. Pro svou rodinu, co si založíš. Nebo ty, Virgile. Když tady vybudujeme to, co chci. Třeba pak nebudeš řídit jen tenhle ranč, ale třeba i továrnu, co tady postavíme. Spolu s Jessem a Joachimem, až se vrátěj. Taky budeš dost bohatěj a váženej, ne žádnej honák, ale váženej bohatěj chlap, co bude moct dopřát svým dětem dobřej život, poslat je studovat. Vo tomhle všem tady přece taky mluvím. Tak mi řekněte, do prdele, proč si myslíte, že to pro vás není dobrý?“

„Možná proto, Wille, že tady Virgil nechce nést takovou zodpovědnost. Není to přece jen vo těch výhodách, ale taky vo tý zodpovědnosti. Bude z toho mít hodně těžkou hlavu, to snad chápeš. Třeba je spokojenější jako předák. Nebo já. Baví mě ta práce s dětma, a ty mi pořád nakládáš další. Účetnictví, teď vlastně správa tvýho ranče,“ odpovídá mírným hlasem Padgett.

„No tak dobrá,“ rezignuje na další vysvětlování William, „Sem už dost unavenej, po tý cestě. Máme další dny. Nechte si to projít hlavou a pak mi řekněte, co chcete. Ne, Virgile, teď už nechci nic dalšího slyšet. Promysli si to. Promluv si se Samem. Klidně zajed' za matkou a promluv si i s ní. Nebo s Harrym, Edem, nebo s kým tě napadne. Až pak mi řekneš, jak ses rozhodnul. To samý ty Harry, nebo ty, Ede. Určitě vás nebudu do ničeho nutit. Jo, hodně mi to asi zkomplikuje život, ale jak si sám řekl, určitě to nějak vyřeším. Možná to poškodí tenhle ranč, ale zkusím něco vymyslet, aby to bylo co nejmenší,“ zvedne se ze židle a bez dalšího slova opustí kancelář. V té se rozhostí hluboké ticho.

„Když nebude po jeho ...,“ prolomí ho po značné chvíli Moran.

„Když nebude po jeho, Virgile, tak určitě něco vymyslí,“ odpovídá Padgett hodně tiše, „Ale nejspíš v tom už my nebudeme hrát moc podstatnou roli.“

„Vyrazí nás ... jako ty honáky, Tobíaše ...“

„Nejspíš ne, Virgile. Ale přivede sem jiný, co jim dá tu pravomoc, co chtěl dát tobě. Kdoví, kdo ho napadne. Kdoví, jak se ten bude chovat. Třeba pak budeme muset skončit. Každěj se dá nahradit, Virgile.“

„Ty řeči, že mu na nás záleží ...“

„Virgile, myslím, že von tohle bude brát jako zradu. Ale jak sem ho už poznal, nevzdá se ničeho, co chce udělat. Buď v tom pojedeme s ním, nebo si najde jiný.“

„Myslím si, že vám vážně věří,“ ozve se Morrow, „Myslím si, že věří, že to zvládnete,“ pokračuje hlasem bez jakýchkoli emocí, „Virgile, když sme tam před pěti roky stáli proti sobě s revolverama v ruce, nikdy bych si nepomyslel, že někdy tady budeme takhle sedět. Nikdy bych si nedokázal představit, že ti Will nabídne to, co ti nabídnul. Že ti vlastně předá celej ranč, na kterým mu určitě dost záleží.“

„Je to hrozná zodpovědnost, Ede,“ zakňourá předák.

„Jo, a myslím, že to je jeho hra. Tu, kterou s náma hraje. Teda teď hlavně s tebou. Dá ti vobrovskou důvěru a předpokládá, že se mu ji budeš snažit splatit. Uděláš všechno možný i nemožný, abys ho nezklamal.“

„No právě. Ede, dyť von před chvílí mluvil i vo nějaký továrně ...“

„Jo, nejspíš na zpracování masa. Tu chce postavit i v tom Mexiku. Taky přece mluvil vo zavražování, vo chovu dalšího zvířectva, pokud vím. Ale má i další velký plány, jak vám jistě taky řekl. Nejspíš je nakonec i uskuteční.“

„Ede, možná bude ta válka ...“

„Možná ne, Virgile. Ale to s tím nesouvisí, pokud tu teda zůstaneš a budeš pro Willa dál pracovat. Můžeš se taky se Samem vrátit domů, nebo vzít rodinu a zkusit štěstí někde jinde. Něco snad máš, a už seš taky starší, ty i Sam. Třeba se chytíte.“

„Nebo taky ne. Taky takovou práci, a takový peníze ...“

„Ty nejspíš nedostaneš. Ale třeba můžete jít jinam, kde je úrodnější půda, zkusit založit novej ranč, tam uplatnit svoje zkušenosti. Virgile, tohle je ale jen a jen na tobě.“

„Vypadal, že byl dost nasranej ...“

„Ne, to bych neřekl,“ zavrtí hlavou Morrow, „Spíš byl hodně zklamanej.“

„Taky si myslím. Bere to jako zradu, jako kudlu do zad,“ přikývne Padgett.

„Je to velká zodpovědnost a bude s tím strašně moc starostí ...“, vzdychá předák, „Tak co mám dělat, Ede? Musím to přijmout?“

„Virgile, udělej to, co ti říkal. Všechno si promysli, než mu odpovíš. Já ti jen můžu říct, že svoje slovo dodržím. Pomůžu ti, pokud budeš potřebovat. V tom, čemu rozumím. Co udělá Harry, to je na něm. Především vy dva se musíte asi domluvit,“ zvedne se pistolník, „Já vám v tomhle neporadím, ani jednomu. Taky ani nevím, co vlastně chcete,“ dodá a zamíří ke dveřím.

Znovu se rozhostí ticho.

„Harry, jak to vidíš ty?“ přeruší ho mladší z mužů.

„Blbě, Virgile. Jak sem už řekl. Nic víc ti k tomu teď neřeknu. Taky si to musím promyslet. Sem tady na ranči už hodně dlouho. Stárnu. Nemíním tady prožít zbytek života.“

„Chystáš se vdejt?“

„To právě musím zvážit.“

„Ta jeho nabídka, na tu školu, co ti pomůže založit ...“

„Ta mnohý mění, uznávám. Ale tohle si právě musím promyslet, jak moc se tu chci vázat. A hlavně na jak dlouho.“

„Takže bys mi asi nepomohl, kdybych to přijal.“

„Virgile, dneska večer ti určitě nevodpovím. Musím se nad tím vážně zamyslet,“ povstane i učitel, „Asi si to vážně budeme muset nechat projít hlavou, jak nám radil,“ dodá, to už ale mezi dveřmi.

BUDE ZASE PO TVÉM?

William vstane jako vždy se svítáním a krátce nato, po vykonání potřeby, již šmejdí po dvoře svého ranče. Nasává do svých nozder typický zdejší odér, který v něm vyvolává různé asociace a vzpomínky. Hodně se změnilo, za těch pět let, co přišel o celou svou rodinu. Opravdu hodně, a hodně se ještě změní, v následných letech. Jak pevně věří a doufá.

Povzdechne si. Vlastně mu všechno vychází až neuvěřitelně dobře. Jistě, sem tam přicházejí komplikace, ale obecně slaví jeden úspěch za druhým. Z tohoto pohledu se mu nezdá revolta jeho nejbližších spolupracovníků zde na ranči až tak hrozná. Možná na ně opravdu příliš tlačí, možná jim opravdu nakládá moc, a možná ani nejsou schopní jeho požadavky splnit. Tedy Harry by je zvládnul, ten určitě, u Virgila si už tak jistý není. Má pravdu, ten jeho předák, nikdy nedělal nic jiného, než pečoval o stáda. Možná nemá vážně hlavu na to, aby vedl celý ranč. V tom spoléhal na Harryho, že mu s tím pomůže.

„Wille,“ vytrhne ho z úvah hlas za zády, trochu se lekne, rychle se otočí.

„Same?“ dívá se tázavě.

„Wille, můžu s tebou mluvit?“ ptá se mládenec, kterému bude zanedlouho šestnáct let, přesně pátého května.

„No jo, jasně. Tak co potřebuješ? Nebo si promluvíme u snídaně?“

„Wille, myslel sem ... myslel sem vo samotě,“ dostane se Moran do rozpaků.

„Tak pojd' se mnou,“ ukáže rančer směrem k domu, oba mladíci poté mlčky krácejí k pracovně zdejšího majitele, kde se posadí. Hostitel lehce pohne hlavou, čímž dává najevo, že mu jeho zaměstnanec má vysvětlit důvod této schůzky.

„Wille, co se stalo? Včera?“ zazní naopak otázka.

„Stalo? Včera? Jaks na to přišel, že se mělo něco stát?“

„Wille, Virgil se včera vrátil ... Byl úplně hotovej ... Vy ste se pohádali?“

„Von ti nic neřekl?“

„Ne, nechtěl vo ničem mluvit. Co se stalo?“

„Same, měl by sis vo tom promluvit s bráchou. De vo to, jak to tady teď bude vypadat. Teda spíš jak to tady bude vypadat několik dalších let, co budu nejspíš hodně v tom Mexiku. Kdo to tady povede a tak.“

SAMUEL MORAN

„Kdo to povede ...,“ říká si jakoby pro sebe zástupce předáka, „Wille, ty už s náma nepočítáš? Chceš sem někoho zkušenějšího?“

„Same, měl by sis promluvit s bráchou.“

„Wille, je pro tebe tak těžký mi říct rovnou, co s náma zamejšlíš?“

„Ne, Same, není. Jenže já teď vůbec nevím, co ti mám říct.“

„Nevíš? Wille, tomu nerozumím ...“

„Same ... No tak dobře. Když ti to teda neřekl Virgil. Same, řekl sem tvému bráchovi, že než vodjedu, tak tady všem řeknu, že vlastně vod týhle chvíle je tu von jako já. No a tvůj brácha se postavil na zadní. To se stalo.“

„Von jako ty ... Wille, promiň, asi nejsem tak chytřej, ale tomu nerozumím.“

„Je to vážně dost jednoduchý, Same. To znamená, že než vodjedu, předám tvému bráchovi všechny pravomoce, aby tady mohl rozhodovat. Jako bych rozhodoval já. Vlastně tu bude mít postavení, jako kdyby tu byl majitel. Nebo skoro takový. Bude moct vo všem rozhodovat, bude to tu celý víst. No a čekal sem, že bude rád. Jenže místo toho ...,“ mávne jen znechuceně rukou Hanson.

„Místo toho ...,“ žadoní pohledem i stísněným hlasem Moran o další informace.

„Místo toho se začali bouřit, von i Harry, co měl bejt hned druhěj, po tvým bráchovi. Že jim jako linkuju jejich život. Přitom, Same, přitom sem jim voběma řekl, ať si vezmou pro sebe celý to moje patro, kromě jediný posraný ložnice. Ať si sem přivedou, koho chtěj. Jo, tvému bráchovi sem navrhnul, aby si sem přived vaší matku a ségry, abyste byli jako rodina pohromadě. Jo a taky sem jim řekl, že jim zvýším platy,“ žaluje rančer na nevděčnost svých zaměstnanců.

„Tohle si jim navrhnul a voni ...,“ tváří se zástupce předáka konsternovaně.

„Same, nevím, co jim přelítlo přes nos. Co se jim nelíbí. Vážně nevím. Dal sem jim čas, aby si to promysleli. Než budu vocaď vodjíždět. Tak uvidíme, jak se rozhodnou.“

„To vůbec nechápu, proč Virgil vodmítá,“ vypadá dost zdrceně Moran.

„Tak to sme dva,“ ušklíbne se Hanson, „Same, asi si vážně budeš muset promluvit s bráchou. Podívej, já tu teď vážně hodně dlouho nebudu a musím mít jistotu, že je ranč ve správněch rukách. Vsadil sem na vás, i když ste dost mladý, a i když mezi náma byly kdysi ty spory. Dal sem Virgilovi nabídku, aby vedl největší ranč v Arizoně. Aby tady byl vlastně nevomezeným pánem. Jen mi sem tam složil účty. Pokud se ale na mě vysere, budu to muset řešit. Budu muset najít někoho jinýho, kdo to tady povede.“

„Někoho jinýho ... Koho?“

„Tak to teď nevím, Same. Teda už sem vo tom přemejšlel, v noci. Same, je to moc dobrá práce, taky dobře placená. Asi se najdou lidi, co ji budou vochtotný dělat. Jako to tu celý víst.“

„Víst to tady ... Wille, to nás pak vyhodíš? Virgila a mě?“ zní hlas mladíka hodně stísněně.

„Ale ne, proč bych vás vyhazoval,“ zavrtí hlavou zaměstnavatel, „Ale sám uznáš, že je dost značnej rozdíl, když budeš muset poslouchat někoho novýho, koho vůbec neznáš, anebo když tady budeš rozhodovat ty sám.“

„Wille, jaks to myslel s tou matkou a sestrama?“

„Jak? Jednoduše, Same. Říkal sem si, že by tu mohli bejt s váma. A dokonce sem Virgilovi řekl, že může použít zdejší lidi k tomu, aby mu pomohli udržovat ten váš ranč. To sem mu řekl. Myslel sem, že byste tu byli jako pohromadě, vy, vaše matka, vaše sestry. Že by tady měly větší pohodlí no a vy je vlastně viděli každej den. Ale to je na vás, třeba voni ani nebudou chtít. To byl jen takovej nápad,“ pokrčí rameny Hanson.

„Je to moc posraný, Wille?“ podívá se pátravě Moran.

„Moc posraný? Co jako?“

„Vypadáš dost nasraně ...“

„Nasraně ... Tak asi trochu jo, Same. Ale taky sem dost zklamanej. Čekal sem, že budou rádi, že jim věřím, že jim svěřuju svůj majetek, že jim dávám tolik pravomocí. Místo toho mi vyčetli, že s nima manipuluju, linkuju jim život a já nevím co ještě. Tak se nediv, že neskáču po ránu radostí.“

„Takže je to už posraný ...“

„Same, co to pořád meleš? Co by mělo bejt jako posraný?“

„No všechno ... Jako že už asi Virgila nebudeš chtít, aby to tady pro tebe vedl.“

„Ale hovno. Je to jen na něm. Dal sem mu pár dní na rozmyšlení. Mimochodem, Same, řekl sem mu, aby si promluvil s tebou, s vaší matkou, než mi dá konečnou vodpověď. Takže zatím není nic posraný, posrat se to ale může, až když se Virgil rozhodne, že se na mě vysere,“ říká Hanson nakvašeně.

„Takže když se rozhodne, že to přijme ...“

„No tak budu rád, do prdele. Dyť to přece říkám pořád ... Same, promiň, já ti přece nenadávám. Jen mám blbou náladu. Potřebuju tady mít všechno zajištěný, chtěl sem se všema všechno projednat, a místo toho tady řeším ...“ zavrtí rančer nechápavě hlavou.

„To se Virgil zbláznil, nebo co?“ nechápe ani zástupce předáka.

„Tak zbláznil. Von se nejspíš bojí, že to nezvládne. Nebo že mu přibude moc dalších starostí. Možná se i bojí, že budou problémy s těma Lawettovějma. No jasně, že budete mít víc práce i víc zodpovědnosti. Ale Same, na druhou stranu, dyť vy budete řídit největší ranč v Arizoně. Budete něco znamenat. Přijdete si na slušný prachy. Můžete si žít jako páni. To přece za trochu těch starostí navíc stojí. Nebo snad ne?“

„Za mě určitě,“ řekne rozhodně Moran, „Wille, já s Virgilem promluví. Domluví mu, aby tu tvojí nabídku přijal. Aby přestal blbnout.“

„Tak to ti budu vděčnej, Same. Jo, Same, nakonec to může bejt dost výhodný i pro tebe.“

„Pro mě?“

„No, Harry chce časem založit školu, někde ve městě. Doufám, že ho ukecám, aby ještě chvíli Virgilovi pomohl, taky za sebe našel náhradu do té školy tady na ranči. No a až vodejde, tak vlastně všechno bude na Virgilovi. Byl by tady vlastně správcem. Pak by mohl jmenovat novýho předáka, rozumíš?“

„To jako mě?“

„No a koho jinýho? Za rok, dva budeš zase starší a budeš mít víc zkušeností. Do prdele, Same, ty i Virgil ste pořád skoro kluci, a já vám přitom svěřuju svůj majetek. Dost značnej majetek, jak uznáš. To je snad dost velkej projev důvěry, ne?“

„To určitě.“

„No tak to s bráchou prober. Taky si promluvte s Harrym, ať vám pomůže. Taky s Edem, aby pomohl, kdyby byly problémy se sousedama. Nebo s honákama, ale to nečekám. Spíš s těma sousedama. Ed mi slíbil, že vám dá někoho k ruce, někoho, kdo to umí se zbraněma a bude vás chránit. Aby vás nikdo nesejmul. Tak si to všechno proberte a pak mi dejte odpověď. Byl bych moc rád, kdybyste to přijali a já nemusel hledat někoho jinýho, kdo mi to tady povede,“ povstane rančer a tím dává najevo, že ranní audience skončila.

U snídaně je velmi stísněná nálada, jsou na ni přizváni ti samí lidé, co se zúčastnili večere. Mnozí na sebe vrhají nejisté pohledy, nemůže jim uniknout značná rozladěnost majitele, který mlčí jak zařezaný a tváří se našťavaně. Proto jsou všichni rádi, když tato tryzna za včerejší večer skončí a oni se mohou rozejít za svými povinnostmi.

„Wille, nechceš mi něco říct?“ položí prostou otázku paní Hansonová, oba manželé stojí u okna své ložnice a pozorují cvrkot na dvoře.

„Víš, že ani ne?“ opáčí on.

„Wille, tak co se sakra děje?“

„Sáro, nechci vo tom mluvit,“ říká on, aby si vzápětí vylil svoje srdíčko a se značnými emocemi žaloval na nevďěčnost svých zaměstnanců. Přitom zmíní i výtky, kterých se mu dostalo, a to včetně manipulace se svými rodinnými příslušníky.

„Hm, tohle se ti asi neposlouchalo dobře,“ konstatuje suše ona.

„No tak si taky přisad, Sáro,“ vybídne ji on.

„Myslím si, že už máš dost,“ ušklíbne se ona, „Tak co budeš dělat?“

„Dělat? Co mám jako dělat? A taky s kým? S tebou, s Jeffem, který ste na mě nasraný? Nebo s Virgilem, Harrym nebo Edem?“

„Wille, znamená to pro nás moc vážný rozhodnutí. Moc vážnou změnu,“ říká ona stísněným hlasem.

„Já vím, Sáro. Ale nejde to jinak, pokud chceme bejt spolu. Ale máš vážně zbytečný vobavy, uvidíš, bude se ti tam líbit. Uvidíš hodně novejš věcí, hodně toho poznáš. Nebudeš muset sedět doma, když budu mít čas, tak budeme chodit ven, na návštěvy, nebo jen tak.“

„Snad nebudu litovat.“

„Určitě nebudeš. Budeme mít daleko víc času na sebe. Budou dny, kdy nebudu mít do čeho píchnout. Jasně, pak taky třeba bude honička, ale budou i dny, který budu mít jen a jen pro vás. Pro tebe, pro naše děti,“ slibuje on.

„Wille, co bude s tím rančem?“

„Já nevím. Virgil se posral, to je jasný. Má strach, že na to nebude stačit. Harry se staví na zadní, ten z jinejš důvodů. Ed je rozumněj, ten slovo dodrží. Ale někdo to tady řídit musí.“

„Co můj otec? Dělal to, než si ho vystrnadil.“

„Sáro, tvůj otec je už starej. Ten žije v minulosti. Je mi to líto, ale tomu ranč určitě nesvěřím. Kdyby nebyl takovej paličák a neměl takovou hromadu předsudků, mohl by významně pomáhat. Ale takhle ... No, vono to možná nakonec nebude tak horký, jak se zdá.“

„Jak to myslíš?“ podívá se ona tázavě.

„Já si myslím, že nakonec kejvnou. Virgilovi se to rozleží v hlavě a taky mu pomůže Sam, kterej to vidí stejně jako já. No a Harry ... Možná i ten dostane rozum. Ta moje nabídka na tu školu mu určitě bude vrtat hlavou.“

„Takže zase bude po tvojim?“

„Bude zase po mojim ... Sáro, do prdele, dyť voni si doslova šlapou po štěstí. Proto věřím, že jim to dojde. Že se rozhodnou správně.“

„Dyť říkám, bude po tvojim.“

„Sáro, do prdele, co pořád všichni máte?“ čertí se on, „Já vám nerozumím. Všecko, co sem udělal, co sem prosadil, přineslo užitek nejen mně, ale i všem dalším. Každěj na tom vydělal. Na koho se podíváš, na koho ukážeš.“

„Vážně všem?“

„No všem, co sou na mojí straně,“ upřesní on, „Všem, co pochopili a přidali se ke mně. Jako rodině Virgila nebo Joachima. Dyt' tak dobře se nikdy neměli. Ale i Ed, Horác nebo ten nevděčník Jim. Ty všichni. Nebo tvoji bráchové, do jednoho. Přitom pořád všichni něco melou, pořád nejsou spokojení, pořád mi něco vyčítají. Místo aby byli vděčný,“ neskrývá on svou značnou rozladěnost i zatrpkllost.

„Vidím, že dneska máš vážně hodně blbou náladu,“ poznamená ona.

„To teda jo. Možná bude lepší, když se budeme bavit vo něčem jiným. Sáro, co vlastně chceš dneska dělat?“

„Já? Mám přece na starosti děti ...“

„Vo děti se postará paní Campellová a její dcera. Mohli bysme si jen tak vyjet, na chvíli, po vobědě. Nebo ne, když nechceš,“ řekne on rychle, když spatří její výraz.

„Wille, ty nemáš jako nic na práci?“

„Vlastně nemám. Když jim musím dát čas, aby se správně rozhodli. Nevím, kolik dní jim to bude trvat, než dostanou rozum. Snad ho dostanou, nemůžu čekat věčně. Tak víš co, Sáro? Zůstaň se svou rodinou, s rodiči, sourozenci. Já se taky nějak zabavím,“ navrhne on nakonec.

Jeho choť tuto nabídku přijme, i s ohledem na očekávané dlouhé odloučení od svých blízkých. Naopak Hanson se prochází po ranči, baví se kde s kým, odpoledne na chvíli vyrazí ven, v doprovodu Morrowa a Hoddera. Ne na dlouho, spíš se jen tak projíždějí v okolí ranče, přitom se baví o všedních věcech, také o budoucnosti podnikání v Mexiku. Což mladíkovi trochu zlepší náladu.

V pozdějším odpoledni a v podvečer si nemůže nevšimnout, že se konají různé rozhovory mezi lidmi, kteří zde pro něho pracují. Vlastně tato separátní jednání probíhají až do večere. Ta je zase ve stejném mohutném obsazení jako snídaně, u oběda chyběli bratři Moranové, kteří vyrazili do terénu. Nálada se však o moc nezlepšila, je cítit značné napětí.

„Wille, budeš mít teď čas si promluvit?“ zeptá se ke konci stolování Morrow, a tázaný pochopí, že nehovoří jen za sebe.

„Samozřejmě. Tak u mě v pracovně?“

„Dobře,“ přikývne Ed, a významně se podívá na pár dalších u stolu.

Hned jak William sešlost rozpustí, tak zamíří do své pracovny, sedne si za stůl a dumá, koho tu vlastně uvítá. Kdo všechno si s ním bude chtít pokecat. Jistě, Eda čeká, taky Virgil. Dobré je, že s ním přichází i Sam. Ano, Harry chybět nemůže, no možná Breta mohli vypustit. Lehce se mu stáhne obočí, když vstoupí i jeho tchán. Proč sem proboha tahají jeho?

Poskládají se okolo stolku, Sam doplní židle, aby se mohli všichni posadit. Také na pokyn svého šéfa nalije všem whisky a nabídne všem doutník. Rančer se obslouží sám svou ochucenou vodou. Když se zástupce předáka také posadí, vybídne Hanson pohledem svého bývalého osobního strážce, aby mu objasnil důvod této schůzky.

„Wille, tak já začnu,“ pochopí výzvu Morrow, „Dneska přes den a před večerí sme probírali to, vo čem sme se bavili včera večer.“

„Jo, všimnul sem si, že ste se různě bavili. Tak k čemu ste došli?“ snaží se rančer, aby v jeho hlase nezněla příliš jeho nerudnost.

„No, já bych dal asi slovo Harrymu. Ten je tady z nás nejchytřejší,“ přehodí Ed výzvu na jiného člena sešlosti.

„Tak nejchytřejší nevím, možná mám nejvyšší vzdělání. Což ale není jen moje zásluha, ale i mejh rodičů,“ začne učitel obecně, „Wille, doufám, že zvládneš, když budeme mluvit jako vždycky na rovinu,“ podívá se tázavě.

„Zvládnou? Proč bych neměl něco zvládnout?“ ptá se Hanson, nicméně rozladění ve svém hlase zastříti nedokáže, „Harry, jasně, mluv na rovinu. Tak se mi zdá, že to nezačíná moc dobře. Asi mi nechcete říct nic příjemného,“ zachmuří se jeho tvář ještě víc.

„Možná tě překvapím,“ pokusí se o úsměv Padgett, ale vyzní dost křečovitě, „Wille, je mi jasný, že se tě to dost dotklo, co sem včera říkal. Že sme neskákali radostí z toho tvýho řešení. Nejspíš to bereš jako nevděčnost.“

„Harry, co kdybysme vynechali, co se mě jak dotklo a co jak беру, a bavili se vo tom, co jak bude?“ má rančer co dělat, aby nezvýšil hlas a nevybuchnul.

„Dobře, Wille. Včera si něco navrhnul. Jak si představuješ, že by se měl ranč řídit, když budeš většinu roku v Mexiku. Nebo spíš víc let, jak si nám sdělil. Mluvil si snad dokonce vo pěti rokách.“

„Harry, to je jen vodhad. Bude záležet, jak nám tam půjdou ty kšefty. Ale když se bude dařit jako doposud, tak nejspíš jo. Chci tam něco vybudovat, a to hned na dvou frontách. Takže je to možný, že tady v dalších několika letech budu jen vobčas. Teda spíš tu skoro nebudu.“

„Mám ještě jeden dotaz, Wille. Kromě toho, co je tady teď, budeš chtít ještě něco dalšího? Včera si mluvil vo nějaký továrně, taky dřív vo zavražování,“ podívá se tázavě učitel.

„Tak to je ve výhledu ... Ale na to musím napřed vydělat ty prachy. No, něco vynášej ty doly, teda vynášej celkem dost. Ale na ty plány ... Harry, proč se na to ptáš?“ ožije evidentně Hanson.

„Já jen, co po nás vlastně budeš chtít.“

„Budu chtít ... Tak v první řadě je potřeba, aby tady šlapal ten chov, co tu máme. Vo doly, vo ty se postará Horác, tak sme domluvený. Takže ty sou v pohodě. Jo a vo vodbyt, tak to se postará zase Jim a Jacob, s nima je nutný se domlouvat. To je doufám jasný.“

„Jo, tohle jo. Takže s novejma věcma moc nepočítáš.“

„Harry, teď neumím vodpovědět. Nevím, jak na tom budu s prachama. Taky jestli budu mít lidi, co by na to dohlídli. Ale časem bych tady chtěl zařídit továrnu na zpracování masa, možná na vyrábění jídla, a nemuselo by jít jen vo to hovězí. Konzervárnu. Je toho víc, co mě napadá. Například založit společnost, co bude stavět domy. Zpracovávat dřevo. A mnohý další. Ale to není nic pro ty nejbližší roky, co asi tebe zajímá. Ačkoli,“ zamyslí se rančer, „nevylučuju, že vo něčem z toho se nepůjde bavit tak za rok, za dva. Harry, vážně tě to zajímá?“ podívá se William teď hodně tázavě.

„Mě to taky zajímá, ještě víc možná ty další, co sou tady. Ty tři, co sou na studiích, ty chceš poslat na tu universitu, předpokládám.“

„Jo, určitě. Jen si budeme muset promluvit. Asi to budeš muset zařídit ty. Řekneme si nějakěj strop, pro to školný. Ale bude to na tobě. Taky můžeš poslat někoho dalšího na tu střední, kdo na to podle tebe bude mít. Tohle by měla bejt tvoje pravomoc, pokud se dohodneme. Jen si řekneme, jaký peníze ti na to můžu dát a ty pak rozhodneš.“

„Dobře, vo tohle se postarám,“ přikývne Padgett, „Wille, když už mám slovo. To, cos říkal včera, v tom tě беру za slovo. Sem za sebe připravenej s tebou uzavřít vobchod.“

„Vobchod. Myslíš s tou školou ve městě?“ oduší rančer.

„Jo, přesně tak. Já jim tady pomůžu, tak dejme tomu ještě rok, maximálně dva. Mezitím budu hledat náhradu sem, jako učitele. Taky budu jednat vo tý škole. Ty se mezitím pokusíš vydělat ty peníze, abysme na to měli. Jako společníci. Půl na půl. Ty dáš prachy, já se postarám vo všechno to další.“

„To zní zajímavě. Máš na mysli základní nebo střední školu?“

„Vobojí, Wille. Jen nevím, jestli v Tucsonu, nebo v jiným městě Arizony. To si ještě budu muset promyslet. Tucsonu je za rohem, ale sou i jiný města. Ale s tím tu teď nebudu zdržovat. Důležitý je, jestli s tou dohodou souhlasíš.“

„Samozřejmě,“ řekne rychle Hanson, a v jeho hlase najednou zní i zlepšení nálady, nejspíš dnešní schůzka bude probíhat lépe, než se z úvodních keců zdálo.

„Tak to je dobře, Wille. Vo tý škole si promluvíme někdy jindy. Teda doufám, že ještě než vodjedeš.“

„Jistě, Harry. Domluvíme se a sedneme si na to. Třeba hned zejtra.“

„Výborně. Wille, jak sem pochopil, z toho, cos dneska ráno říkal Samovi, tak bys chtěl, aby v budoucnu Virgil tady dělal správce a jeho brácha po něm převzal tu funkci předáka.“

„Tak napadlo mě to, Harry. I když ne asi hned. Ale říkal sem si, že až vodsud vovejdeš, do tý školy, tak by to nebylo špatný uspořádání.“

„Možná ne. Má to ale jeden háček, spíš větší. K tomu Virgil bude potřebovat čas, aby zvládl některý věci.“

„Ten přece může mít. Když tady budeš ještě ten rok nebo dva.“

„Jo. Dohodli sme se, že se Virgil bude učit, a taky Sam, aby to pozdějš zvládli sami.“

„Budeš je učit ty?“

„Nejen já, ale i tady pan Todd,“ obrátí se Padgett na přítomného staršího muže, čímž dost zaskočí zetě jmenovaného.

„Pan Todd?“ nedokáže ten skrýt svůj údiv.

„Wille, je s tím problém?“ zachmuří se tvář učitele.

„Problém? Z mé strany? Určitě ne,“ řekne rychle Hanson, „Budu jen rád, když tady budou všichni spolupracovat.“

„Wille, pokud proti tomu něco máš, tak to řekni rovnou,“ ozve se nejstarší z přítomných.

„Ne, pane Todde. Jen musím přiznat, že mě to překvapilo. Zdálo se mi, že se mnou nechcete nic mít. Ale budu rád, když Virgilovi pomůžete.“

Na to již tchán neodpoví, jen kývne hlavou. Jeho zeť si uvědomí, že vlastně ten nerudný starší pán bude pomáhat ne jemu, ale těm, kdo jsou také obětí nenasytného manžela jeho dcery. Ale nijak mu tento postoj nevádí, když mu bude ku prospěchu.

„Taky dohlídnu na Breta, i když ten už to zvládá skoro všechno sám,“ pokračuje Padgett, „S Edem sme taky domluvený, kdyby nastal problém, tak se na něj vobrátime.“

„Skvělá domluva,“ je již tvář rančera mnohem jasnější, byť jistě mráčky na ní jsou, dumá, nakolik se tak rozhodl z přesvědčení a nakolik ze strachu, že je nahradí jinými zaměstnanci. Ale není to nakonec jedno?

„Tak vidíš, nebylo to tak hrozný, jak sis myslel,“ neodpustí si poznámku učitel.

„Ne, nebylo. A za vaše rozhodnutí sem vážně moc rád,“ teď rančer nelže, „Určitě si v dalších dnech vo všem promluvíme, podrobně promluvíme. Dám vám taky určitý limity peněz, který na tu kterou věc můžete vyčerpat. Kdyby bylo nutný víc, pak bych chtěl dostat zprávu a možnost to schválit.“

„Pravidla přece určuješ ty, Wille. Což je pochopitelný, když de vo tvoje prachy.“

„Jo, tak to máme i v tom Mexiku. Taky mám daný, co můžu utratit bez toho, abych to probíral se svým společníkem, který má v tý společnosti majoritu. Tak mi to přijde vhodný zavít i tady. Tak pánové, na to si snad připijeme, ne?“ pozvedne svou sklenici plnou vody Hanson, ostatní pak menší, v nichž je voda ředěna alkoholem.

„Wille, dohodneme se dneska, kdy s náma budeš chtít jednat? Abych věděl, kdy tady máme zůstat nebo přijet dřív,“ položí dotaz předák.

„Určitě, Virgile. Určitě se na tom ještě dneska večer domluvíme. Teď je možná čas, abysme si řekli, co potřebujou slyšet všichni. To další proberu, až budu mluvit s jednotlivěma z vás. Možná by taky bylo možná dobrý, kdybych vám vysvětlil, co tady mám v plánu dál. Ve výhledu pár let,“ zarazí se Hanson, lehce se mu stáhne obočí, když spatří letmé úsměvy na tvářích přítomných, „Anebo ne,“ dodá s notnou dávkou znechucení.

„No tak, Wille, přece se nebudeš čertit,“ promluví konejšivým hlasem Morrow.

„Čertit ... Jen nechci nikoho zatěžovat, těma svejma vizema.“

„Wille, buď trochu nad věcí,“ nabádá bývalý osobní strážce otcovsky mladého podnikatele, „Pokud se někdo netváří tak, jak by sis přál, možná je to jen tím, že každý z nás čeká, s čím zase přijdeš. Co dalšího tě napadlo. Kolik práce z toho bude. Tak to přejdi a řekni, co bys tady chtěl v dohledný době vybudovat. Aby se na to mohli všichni tady, co se jich to tejká, aby se na to mohli připravit.“

„No tak jo,“ nadechne se Hanson, Eda respektuje ze všech z přítomných nejvíc, od něj mírné kázání či vyčínění bere.

DRUHÁ KAPITOLA

OTČE, TATY CHCI NĚCO UMĚT

Je to již skoro měsíc, co William Hanson se svou rodinou a doprovodem odcestoval do Mexika, a skoro dva měsíce, co soud osvobodil Eda Morrowa. Zatím nedošlo k žádnému excesu ze strany rodiny Lawettů, dokonce i ty různé nenávistné projevy jsou už spíše ojedinělé. Jako by čas dával zapomenout, otupoval ostří sporů. Ačkoli stále leží mezi znesvářenými stranami krev, prolitá v ulicích Tucsonu. Proto jsou lidé patřící ke straně Horáce Greenwooda stále velmi ostražití, a to jak zde ve městě, tak u dolů. Ale obezřetní jsou i na ranči, kde se místo majitele učí vládnout Virgil Moran.

„Rád tě vidím, Allane,“ řekne James Woodroof, když vstoupí do hotelu Gold Star a spatří tam u stolu sedět osiřelého bratrance Laffertyho, „Už je to dobrý, ta rána?“ zeptá se.

„Pokud myslíš tu nožem, tak ta jo, Jime,“ odvěti devěťadvacetiletý pistolník.

„Nolana je mi vážně moc líto,“ pochopí Todd slova uzdraveného mladého muže.

„To je mně a hlavně jemu na hovno, Jacobe,“ ukáže Lafferty rukou ke stolu.

„Musíme mluvit s Horácem, máme s ním schůzku,“ zavrtí hlavou jednatel společnosti.

„Já vím, ale ještě tu nejsou všichni. Jo, co se tak díváte, mám tam být taky. No tak se posaďte, na chvíli, Ed ani Virgil ještě nepřišli,“ dodá oběť bitky, jejíž dozvuky jsou stále ještě cítit v ovzduší.

Objednají si panáka a čas si krátí popíjením a klábosením. Až do chvíle, než se v lokále objeví i oba zmiňovaní páni, které však doprovázejí i dva honáci, a dále Sam Moran, Joachim Hoffman a Harry Padgett. Zatímco se zástupce předáka se svými podríženými posadí ke stolu, další stoupají směrem nahoru, kde jsou již očekáváni k rozšířené poradě.

„Will mi o vás dost vyprávěl,“ přivítá učitele hoteliér, „My se vlastně známe jen vod vidění, když jste tady občas naším zákazníkem,“ dodá s mírným úsměvem.

„Máte pravdu, pane Greenwoode. Byl jsem trochu překvapený, když jsem dostal vzkaz, abych přijel s Virgilem,“ přijímá Padgett nabízené místo.

„Jde tak trochu o přání našeho společného přítele, který je však na míle daleko. Který, jak by jistě poznamenal tady Jim, nám všem rozdál práci a poté odjel přetvářet Mexiko do podoby ráje na zemi.“

„Na přání Willa?“ podiví se učitel.

„Jak se zdá, ten kluk má prsty ve všem,“ ušklíbne se Woodroof, „No jo, vo mrtvejch a vo Willovi jen dobře, já vím,“ dodá.

„Jednak mi řekl, jaké máte postavení na jeho ranči, a také mě požádal, abych s vámi promluvil o té škole. Případně vás podpořil,“ přejde Horác poznámku jednatele.

„Tak vy o naší dohodě víte? To mě překvapuje,“ diví se učitel.

„Tak mě ne. Nejspíš z toho kouká práce pro kde koho. A pro Willa prachy. No jo, už mlčím,“ kaje se neupřímně James.

ALLAN LAFFERTY

„O té škole si promluvíme později,“ nenechá se rozhodit Greenwood, „Pánové, chtěl jsem s vámi mluvit, a to pro změnu na přání tady Eda. Ten má na starosti bezpečnost jak našich lidí tady v Tucsonu, tak také těch, co jsou u dolů a u vás na ranči. Jak se zdá, zatím je klid, ale to neznamená, že bychom neměli být ostražití.“

„Nemaj nás rádi, Horáci, ale kromě pár poznámek se nic neděje,“ odpoví Moran.

„To je dobře, Virgile, ale přesto je dobrý bejt vopatrnej,“ ozve se Morrow, „Proto tady pro tebe někoho mám. Tady Allan bude načas dohlížet na tebe a tvýho bráchu.“

„Dohlížet na nás?“ nepochopí zcela předák.

„Ne na to, co děláte, ale aby nikdo neudělal nic vám.“

„Jo takhle. Ale Ede, dyť si nám přece dal toho chlapa, ne? Toho, co zůstal u našich koní venku.“

„Dal, ale vystřídá ho tady Allan.“

„Jak myslíš. I když my tam máme dost honáků ...“

„Allan má přeci jen trochu víc zkušeností. Takže načas bude s váma na ranči a bude vás doprovázet, když někam pojedete,“ vysvětluje Morrow.

„Doktor mi doporučil, abych se načas přesunul na čerstvej vzduch,“ pokusí se o úsměv Lafferty, ale moc mu to nejde, od smrti Nolana má pořád pochmurný výraz ve tváři.

„Jistě, pane. Dyť vás přece znám.“

„Sem Allan, Virgile.“

„Tak jo, Allane. Já jen, že dost s bráchou jezdíme, po tom ranči. Nebo budeš hlídat ten ranč?“

„Ne, Virgile, navopak. Pobyt v sedle mi prospěje. Je to součást mýho uzdravování. Teda podle doktora. Podle mě už sem úplně v pořádku. No možná trochu síly nabrat nezaškodí,“ připustí rekonvalescent.

„Tak, pánové, pojďme se bavit vo vobchodech,“ přeruší dojemnou diskusi Greenwood, „Ty doly ležej na pozemcích ranče a taky zásobování máme společný. Proto ta dnešní schůzka,“ dodá na vysvětlenou.

Následné jednání probíhá právě pod jeho dohledem, proto je stručné a věcné. Je patrné, že má u všech přítomných respekt a oni jeho názory i moderování akceptují. Následně se společnost rozchází, respektive se přesouvá dolů do baru, kde povečeří. V místnosti zůstane pouze hoteliér a učitel. Ten na výzvu krátce vysvětlí, jak by si představoval svůj plán na vybudování vzdělávacího institutu.

„Určitě je to dobrý nápad,“ přikývne hostitel, „Především pak návaznost základní a střední školy. Will sice mluvil i o universitě, ale to je asi předčasné.“

„Také si myslím, Will uvažuje dost do budoucnosti. Předpokládá, že populace zde v Arizoně také poroste a ne každý bude mít zájem odcházet za vzděláním do větších měst,“ poznamená Padgett.

„Jistě, v tom máte pravdu. My dva o důležitosti vzdělání nepochybujeme, oba jsme na university chodili.“

„Já nemám asi tak prestižní, jako vy ...“

„To na situaci nic nemění. Ale váš nápad rozhodně budu podporovat a pokud bude třeba, otevřu vám dveře k dalším jednáním. Případně k oslovení osob, které mohou váš záměr podpořit.“

„Já mám ale jistou dohodu s Willem,“ znejistí učitel.

„Vím o ní,“ přikývne hoteliér, „Já po vás nic chtít nebudu. Možná sám na váš bohublý záměr přispěji. Jistě, není to zcela nezištné, taková podpora se hodí pro lepší obraz na veřejnosti, to si nemusíme zastírat. I tohle, si myslím, Will pochopil velmi rychle.“

„Jak se zdá, tak toho mladíka hodnotíte velmi pozitivně.“

„Vy snad ne? Nevím, jak vám, ale mně jeho nápady přinesly už dost peněz. Má svoje mouchy, jak se říká, ale také hlavu plnou dobrých nápadů. Čehož je dobré využít. Nicméně teď nás jimi asi moc často oblažovat nebude, také nebude mít možnost zde v Arizoně své záměry realizovat. Proto vám nabízím svou pomoc.“

„Za to jsem velmi rád,“ řekne rychle Padgett, pak se trochu uvolní a ponoří se do diskuse, jaké vzdělání by pro zdejší mládež bylo nejpřínosnější a jak jí ho zajistit.

Když schůzka skončí, zamíří Horác za svými přáteli z místní honorace na partičku pokeru, naopak učitel se přidá k partě, která již vylizuje talíře v baru.

„O něco jsem přišel?“ zeptá se, když své pozadí umístí na sesli.

„Ani ne, jen sme probírali některý z těch dodávek. Především se domlouval Jim s Joachimem,“ podá vysvětlení starší z bratrů Moranů, „No a pak sme řešili ty dodávky pro důl, pro armádu a rezervaci. Tedy nic zvláštního,“ dodá.

„Taky mi Virgil řekl, jak to tam teď u vás na ranči chodí. Když tam nemáte toho mesiáše,“ ušklíbne se Woodroof, „Co se mě týče, tak já sem spokojenej, na všem sme domluvený. Virgil ví, co má kdy kam dorazit. My teď s Jacobem zase vyrazíme, pro změnu musíme jednat o tom, co se vydoluje ze země a o pár dalších věcech,“ trochu zamlží, neboť nechce konkrétně hovořit o kontrabandu, co putuje nelegálně přes hranice.

„Takže práce skončila a nastává volná zábava?“ rozhledne se po přítomných mužích učitel, ti mu shodně přikývnu.

„My zůstaneme asi tady,“ nadhodí předák, „Přespíme tady.“

„Tak to já taky, a jak doufám, tak ne sám,“ odvěti potměšile Padgett a podívá se po ženách, které zde provozují nejstarší řemeslo.

„Harry, chci vyrazit hned po ránu. Tak jestli chceš jet s náma, tak ...,“ pokrčí rameny starší z Moranů, „S Allanem sem už domluvenej, tak se rozhodni. Nebo tu můžeš ještě den zůstat a vrátit se s Joachimem. Ten se zásobami vyrazí až pozítří, tak můžeš cestovat s nima.“

„Můžu taky jet sám,“ mávne rukou učitel, „Uvidím, nejspíš se vrátím s váma. Proč ten spěch, Virgile? Nebo si myslíš, že to bez tebe vo den víc nezvládnou?“

„Asi zvládnou, ale nevidím důvod, proč tu zůstávat. Jo, taky si chci vrznout,“ usměje se starší z Moranů rozpačitě.

Od společnosti se po krátké době odpojí Ed Morrow, který se odebere ke své manželce, zbytek se věnuje nejprve popíjení a pak se začnou domlouvat s místními prostitutkami. Nejprve jich využije Jacob, který po uspokojení svých potřeb zamíří do domu svého švagra Williama Hansona, kde má právo pobývat. Dům je teď vlastně prázdný. Spolu s ním odejde i Joachim, i on podle domluvy se svým šéfem může jeho barák využívat, když přespává v Tucsonu. Tu samou nabídku má ovšem i Virgil Moran, který ji dnes ale nejspíš nevyužije.

Zatímco bratři Moranové se svými honáky, učitelem a Allanem Laffertym odjedou skutečně následného rána, vedoucí přepravy se na cestu vydá až o den později. Má s sebou celkem tři plně naložené vozy s různým materiálem a potravinami, ty kromě vozků a Hoffmana doprovázejí i tři ozbrojení muži.

Navečer se kolona zastaví na ranči Hansona, zde dojde k významnému odlehčení jednoho z vozů. Jeho vyložení organizuje pan Todd spolu s chlapci ze zdejší školy. Velmi pečlivě kontroluje každou položku a odškrťává si vše ve svém seznamu.

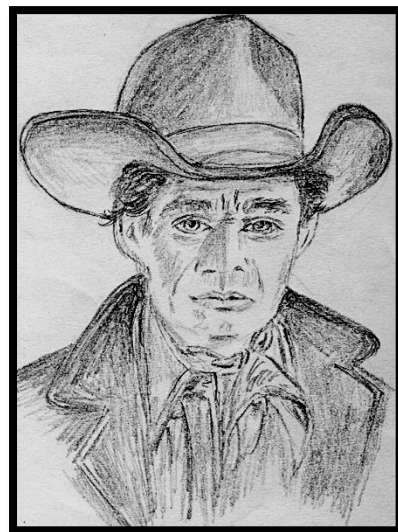
„Doufám, že nic nechybí,“ nahlédne vedoucí přepravy přes rameno postaršímu muži.

„Ne, všechno je v pořádku, jako vždycky,“ odvěti tchán majitele ranče.

„Ještě musím vyúčtovat zálohu, co jsem dostal. Pořád se o to stará ten kluk od paní Campellové?“

„Jistě, proč by se mělo něco měnit?“

„Já jen, že jste tu měli nějaké změny, jak jsem slyšel.“

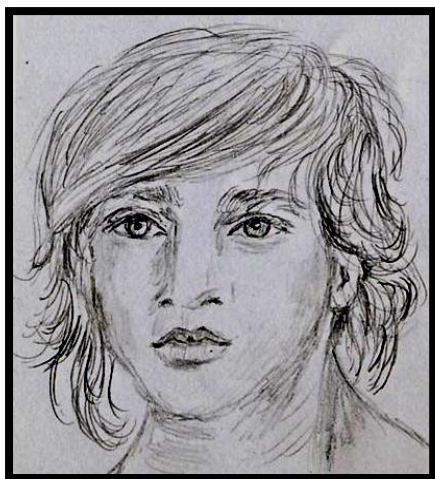

**JOACHIM HOFFMAN
SENIOR**

„Změny? Ani bych neřekl,“ zavrtí hlavou Todd, „Možná dostal Virgil víc pravomocí, ale jinak je všechno stejný.“

„Jacobe, ty se svým zeťákem asi pořád moc nevycházíš, co?“ podívá se pátravě Hoffman.

HERMAN HOFFMAN

„Díkybohu tu moc není,“ odvěti tchán majitele, a jeho slova jsou jasnou odpovědí, „Ale Joachime, nemám nic proti Virgilovi nebo tobě. Vy jste moc možností neměli, prostě jste udělali, co bylo nejlepší pro vaši rodinu. Chudák Virgil, Will na něj navalil tolik věcí. Snažím se mu pomoc, aby se v tom neutopil.“

„Možná Willa soudíš moc tvrdě, Jacobe. Taky jsem na něj měl hrozný vztek, ale musím uznat, že se nakonec zachoval celkem slušně. Je připravený podporovat i mého kluka na universitě, to bych si asi já sám dovolit nemohl. I tvoje kluky přece podporuje nebo bude, v případě Jeremyho, ne?“

„Joachime, já o něm nechci mluvit,“ zatváří se nešťastně Todd, „Podívej, kam teď zavlék mou dceru, moje vnoučata a vlastně i Jeffa. I když je možná dobře, že je Jeff v tom Mexiku, místo aby posluhoval v tom domě neřesti. Ale

vážně o něm nechci mluvit.“

„V pořádku,“ přikývne dopravce, „Tak já skočím za Bretem a pak za svým klukem,“ podívá se na svého potomka Hermanna, co mu bude v srpnu třináct, a co se nyní vleče s jedním pytle.

„Řeknu Sáře, aby vám připravila večeři, tak se pak zastavte v jídelně,“ prohodí Todd, následně se otočí a odkráčí za mládenci do skladu, aby zkontroloval, že vše umístili na správné místo.

Hoffman vyřídí vyúčtování s Bretem Campellem, pak si odchytí svého syna Hermanna, aby si s ním popovídal. Vídají se jen občas, neboť otec na ranč přijíždí sporadicky se zásobami a hoch zde naopak žije, učí se a pracuje.

„Otče, mohl bys pro mě něco udělat?“ požádá synek svého zploditele.

„Co potřebuješ, Hermanne?“

„Otče, mluvil jsem s panem učitelem. Bude mi už třináct, a Jeremymu bylo nedávno teprve dvanáct. Přesto s panem učitelem mluvil, že by ho poslali na školu do města. Slyšel jsem je. Ale mně nic neříkal. Otče, já bych chtěl taky studovat, jako Joachim nebo Jesse nebo Jason. Asi bude i Jeremy. Možná ale je to proto, že je bratr paní Hansonové,“ dodává kluk smutným hlasem.

„Nevím, Hermanne,“ dostane se otec do rozpaků, „Jak ti jde učení? Pokud vím, tak pan učitel o tobě mluvil dobře.“

„Nejsem špatný, otče. Ale možná už pan Hanson nechce dávat peníze. Na dalšího z naší rodiny. Joachim asi půjde na universitu.“

„Není to ještě jisté.“

„Já bych řekl, že je. Bavili se o tom. Pan učitel říkal, že ti tři půjdou všichni na university. A já bych neměl jít ani na střední školu?“

„Na tu se ale chodí až později, Hermanne.“

„Nevím, otče. Pan učitel říkal Jeremymu, že je škola, kam se chodí od dvanácti. A mně už bude třináct. Tak proč Jeremy a ne já?“ dívá se chlapec vyčítavě.

„Můžu se zeptat pana učitele, po večeři. Určitě se ho zeptám, Hermanne,“ řekne rychle zploditel, když vidí smutné oči svého potomka.

„Otče, kdyby pan Hanson nedal peníze, nemohl bys ty ... Joachimovi jsi taky dal, na tu střední školu. Otče, taky chci něco umět. Nejsem špatný,“ tvrdí kluk.

„Určitě jsi dobrý,“ povzbuzuje svého syna Hoffman.

Ještě chvíli se baví, pak se jde otec najíst spolu s dalšími přepravci, zatímco jeho potomek se odebere za svými kamarády. Ty však chvílemi bere i jako konkurenty, neboť není jasné, podle jakého klíče bude zdejší mecenáš rozdávat svou podporu. Mnozí už jsou i starší a na žádnou školu nejdu, naopak s učitelem mluví o tom, čím by se měli vyučit. Nebo skončí u stád, on by nejspíš vozil s otcem proviant. Což mu jako dobrá budoucnost nepřijde.

Vedoucí přepravy po večeři vyhledá vedoucího zdejší školy a požádá ho o rozhovor. Dost pokorně se vyptává na svého druhorozeného syna, zároveň se zmíní i o tom nejmladším, co mu bude zanedlouho šest let.

„Co chceš slyšet, Joachime? Vždyť jsem ti říkal, že si Hermann vede velmi dobře. No a co se týká Johanna, pokud budeš chtít, rád ho tady příští rok přivítám. Může tady bejt pořád, jako další kluci, nebo se může zastavit vobčas a já mu dám úkoly. Mohl bych taky probrat s tvou ženou, co by ho mohla sama doma naučit,“ je Padgett mírně zaskočený.

„Harry, na rovinu. Hermann se nějak doslechl, že by snad Jeremy měl jít na střední školu, ačkoli je o rok mladší než můj kluk. Tak mu to vrtá hlavou. To víš, kluci. Možná něco špatně pochopil.“

„S Jeremym sem vo tom skutečně mluvil. Joachime, sou různý školy. Taky tam berou v různým věku. Hermann má strach, že nebude moct studovat jako jeho bratr?“

„Nejspíš ano. Ale já nevím, jestli na to vůbec má. Pokud na to nemá hlavu, Harry, tak mi to řekni rovnou. Možná by mohl ještě jeden rok zůstat tady s tebou a pak bych si ho vzal k sobě. Mohl by mi pomáhat, nebo svojí matce na našem ranči. Nebo spíš na tom, co z něho zbylo. Ale i tak tam je pro kluka práce dost. Kdybych neměl strach z těch různých pobudů, co se tady v okolí vyskytují, mohl by jezdit se mnou. Ale v jeho věku se ještě bojím, aby se do něčeho nepřimotal.“

„Hermann je chytrý kluk, určitě má na studia hlavu. Otázkou ale je, kdy a kam ho poslat. Předpokládal jsem, že by tak ještě rok byl tady a pak by mohl jít studovat. Doporučil by ho, udělal by nějaký zkoušky nebo vstupní pohovor a mohl studovat.“

„A co ten Jeremy? Když je o rok mladší?“

„Toho bych nejspíš poslal na jinou školu, Joachime. Ale možná by mohli jít spolu, už příští rok, pokud bys chtěl ty a chtěl taky Hermann.“

„Hermann by chtěl určitě. Já ale nevím, jestli si to budu moct dovolit. Podle toho, kolik se za tu školu bude platit. Joachima vydržuji, a teď ještě chce na universitu. Will mě neplatí špatně, ale z těch jeho peněz za ranč a za dobytek už zase tak moc nezbyvá. Mám i vydání s domem a dalšími dětmi.“

„Já ti rozumím,“ pokývá hlavou Padgett, „Víš co? Já si s Hermannem promluví. Předně, aby nežárnil na Jeremyho a ...“

„Harry, prosím, o tom nemluv. Víš, jak to mezi kluky chodí. Kdyby se ti další dozvěděli, že snad Hermann žaloval, nebo si stěžoval, tak by mohli vůči němu být zlí.“

„Joachime, snad vím, jak s těma klukama jednat,“ usmívá se učitel, „No a co se týká těch peněz. Will mi dal určitej limit, dal mi určitý pravomoce. Tak bysme se mohli bavit vo tom, kdo by kolik přispěl. Taky uvidím, jak drahý budou ty university. Will mi kladl na srdce, že určitě musí Joachim dál studovat, stejně jako Jason a Jesse. Jeremy pochopitelně taky, ten je z rodiny Willa. To je snad k pochopení. Ale možná něco zbude i na další. Nebo alespoň část, abych ti mohl ulevit.“

„Harry, pokud ale půjde studovat Joachim ...“

„Tam je Will připravený bejt velkorysej, Joachime. No tak by ti třeba zase něco zbylo pro Hermannu. Když sem přivedeš Johanna, tak za toho nic platit nebudeš. Von si to tady vodpracuje. Pochopitelně podle svých možností, nikdo tady kůži ze šestiletýho kluka nesesdře. Ale něco dělat může, třeba uklízet, pomáhat v kuchyni.“

„Práce nikomu nikdy neublížila. Víím, že se tu k těm klukům chováte moc hezky. Nejspíš si všechno neodpracují a Will tak na jejich vzdělání přispívá.“

„Nejspíš jo. Do těch peněz nevidím. Já jen vím, kolik dává mně. Co ho ty kluci stojej, tak to nevím. Některý toho snědí opravdu dost,“ zasměje se Padgett.

„Tak s Hermannem promluvíš? Aby se netrápil?“

„Jistě, promluví s ním, třeba hned zejtra. Joachime, je tu ještě jedna věc. Uvažujeme s Willem, že zřídíme společně školu, buď tady v Tucsonu, nebo v jiném městě. Nejen pro kluky jako tady, ale i tu střední. Mám už nějaký plány a Will slíbil, že mi na to dá peníze. Tak přinejhorším by mohl Hermann studovat tady. Nejpozději za dva roky, kdy by ta škola měla vzniknout. Podporovat mě chce i pan Greenwood, předevčírem sme se vo tom bavili, proto sem přišel na tu večeri pozdě.“

„Ty chceš mít opravdovou školu? Teda ne, že by tahle nebyla opravdová,“ ulekne se Hoffman nad svými slovy.

„Tak tady je to taková malotřídka,“ usměje se učitel, „To, co bych chtěl vybudovat, by byla klasická škola, nejspíš i s internátem pro ty, co by byli z dálky. Já bych byl ředitel, Will spoluvlastník a další, jako třeba pan Greenwood, by nám mohli přispět. Podpořit nás.“

„Tak Will by byl spoluvlastník?“

„Jo. Vlastně to není žádný tajemství, patřila by nám napůl. Mně a Willovi.“

„Jo takhle. No tak to sem si jistě, že ji za ty dva roky mít budeš.“

„Jistě? Já doufám, Joachime, ale mám určitý pochybnosti, aby se něco nezaseklo.“

„Když to chce Will, tak ... Co se směješ, Harry?“

„Ne, to nic,“ znovu se zasměje Padgett, „Já jen, jak na tebe působí jméno Willa.“

„Divíš se? Dyť mu není ani dvacet a co už dokázal. Sice mě zpočátku dost rozzlobil, ale na druhou stranu, na svůj věk ... Jen se rozhlédni, co už vybuodoval. Ne tedy sám, pomáháte mu, vlastně mu pomáháme všichni, ale jsou to jeho nápady, ne? A nejen že má dobré nápady, což možná mají i další kluci v jeho věku, ale on je taky dokáže uskutečnit.“

„Takže už ti neleží v žaludku?“ podívá se pátravě učitel.

„Harry, já už sice nepracuji pro sebe, na své půdě, nemám už ani svoje stádo, ale taky mám méně starostí. To musím uznat. Navíc chce Will podporovat mého kluka na studiích. Mluvil s ním o tom, že až dostuduje na té universitě, tak tu spolu postaví továrnu. A já tomu věřím, teď už ano. Vždyť podle všeho Will získal za společníka moc bohatého muže z New Yorku. Nejspíš v tom Mexiku vydělá dost peněz. Nebo si myslíš, že mu to tam nevyjde?“ dívá se teď zkoumavě vedoucí dopravy.

„Asi mu to vyjde, Joachime. Navíc má víc zdrojů, ze kterých mu prouděj prachy. Nemůžu vo tom mluvit, ale jak pomáhám Bretovi s tím účetnictvím, tak vím, odkud mu jdou příjmy. Tu velkou věc s tím společníkem z New Yorku teprve rozjíždějí a může pár let trvat, než jim z toho budou plynout zisky, ale Will má i jiný zdroje. Z ranče, z dolů, co má společně s panem Greenwoodem. A jeden mají i v Mexiku, ale to je taky všeobecně známý, to neříkám nic nového. Na tom všem má Will různé velké podíl. Jo, vlastně bych zapomněl na ty doly v Tombstone, i z toho mu jdou velmi slušný peníze.“

„To je asi dobře, ne? Pro tenhle ranč, ale i pro tu tvoji školu, co ji chceš založit. Nakonec i pro ty kluky, co jsou tady.“

„Určitě, určitě je to dobrý. Takže, Joachime, s Hermannem něco určitě uděláme. Má dobrou hlavu a zaslouží si podpořit. Jak, na tom se domluvíme.“

„Joachim je asi chytřejší ...“

„Možná, ale to ještě nejde tak říct. Joachim má dar pro ty různé stroje, ty hejblátka. Ale Hermann má ještě čas se víc projevit. Myslí mu to, ale abych ti teď přesně řekl, na co se hodí, tak to bych váhal. Ale pořád mu je jen dvanáct.“

„Už brzo mu bude třináct.“

„Jistě. Joachime, nemusíš mít strach. Já s ním promluví a uklidním ho. Taky ti můžu slíbit, že si s tebou ještě promluví, vo všech tvech třech klukách. Pomalu začínám řešit ty jejich university, pro tvýho prvorozeného, pro Jesse i Jona. Vo toho se bude vodvíjet to další. Nějak to vymyslíme, abys byl spokojenej ty i tvoji kluci,“ říká Padgett rozhodným hlasem.

VYTRŽNÍCI

Druhý den v pozdním dopoledni dorazí Joachim Hoffman se svými vozy a podřízenými k hlavnímu dolu, kde se shromažďují zásoby a kde přebývá nejvíce horníků. Ale nejen jich, sídlí zde i vůdce čínské kolonie, jsou tu nálevny, drobné krámky, prodávají tady i různí obchodníci, třeba i z rodiny Lawettů. Těží se na třech místech, ne zase tak vzdálených, u prvně otevřeného dolu ale zůstává hlavní základna.

„Máš ty věci pro mě?“ přiběhne mezi prvními sedmačtyřicetiletý hlavní inženýr Robert Bennet, ten dohlíží nad těžbou u všech tří dolů.

„Jo, Bobe, nezapomněl sem na tebe,“ usměje se vedoucí dopravy, „Tady máš ty věci pro sebe,“ podá mu brašnu, „Ty další sou někde tady,“ ukáže rukou na dva nadité a jeden poloprázdný vůz.

„Mluvil si s Jimem nebo Horácem? Už se nám tady hromadí to vytěžený. To jako nemaj vodbyt nebo co?“

„Mají, ale nejspíš trochu jednali o ceně. Ale tohle jde mimo mě, já jen zařídím, aby se materiál dopravil na místo, kam mi řeknou. Bobe, potřeboval bych se napít a taky se najíst. Tak zařídíš si, aby ti to vyložili? Nebo mi dáš mi k ruce pár chlapů?“

„To zařídím já,“ ozve se devěťadvacetiletý Jack Pulmann, který má na starosti ostrahu u dolů, i on si zřídil svůj hlavní stan zde. Ale pracují pro něj další muži, kteří se snaží docílit, aby nedocházelo ke konfliktů. A pokud k nim už dojde, aby skončily u ruční výměny názorů, bez použití zbraní. Také má na starosti dohled nad zásobami, aby si z nich nikdo nic pokoutně nepřivlastnil.

JACK PULMANN

„Tak to vyložte, Jacku. Já si skočím na něco k jídlu a k pití. Nemusím být doufám u toho.“

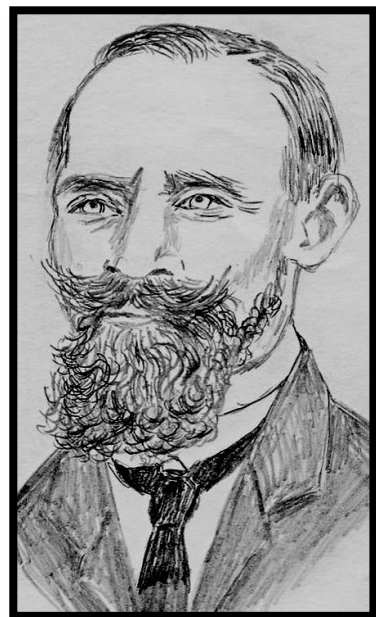
„Ne, není třeba. Jen mi dej ty papíry, já si radši vosobně vodškrtám, co je tady, abych měl přehled. To ne, že bych ti nevěřil, přece se známe,“ dodá rychle Pulmann.

„To je v pořádku, Jacku. Pořádek dělá přátele. Tak si všechno vylož, všechno zkontroluj a pak se za mnou zastav,“ řekne Hoffman, poté se zarazí, „Jacku, tyhle dvě bedny, ty jsou pro pana Chana. Tak je prosím dej stranou, aby se nezapletly mezi ostatní,“ ukáže na inkriminované přepravky, poté už vykročí směrem k místní putice, kde se hodně pije, ale také se tam dá sehnat ledasco na zub. Na rozdíl od dalších dvou náleven, tam se jen chlastá.

Joachim po vstupu do baráku udělá pár kroků, pak mu zrak padne na jeden ze stolů a jeho tvář se zachmuří. Ne nad smradem, začuzeným vzduchem, ale nad osazenstvem. Zmínění prostor okupuje skupina nepříliš upravených mužů, ve kterých dopravce pozná příslušníky rozvětvené rodiny Lawettů. Někteří z nich asi mají dost naváto, ačkoli je teprve pozdní odpoledne a špelunka je zatím poloprázdná, horníci jsou ještě na šichtě.

Naštěstí spatří Hoffman volný stůl, ke kterému zamíří, nicméně pozornosti oné skupiny neujde. Ač se snaží, aby se jeho pohled nesetkal s tím jejich.

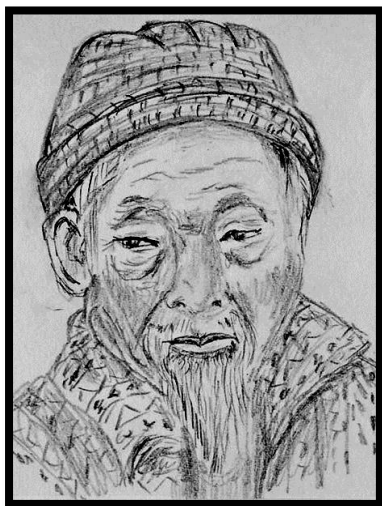
„Hele, to je ten zrádce. Ten, co leze do prdele Willovi,“ zahlaholí na celý lokál třicetiletý Reginald Langworthy, který pojal za manželku jednu z dcer Setha Lawetta.

ROBERT BENNET

Nově příchozí na atak nereaguje, posadí se ke stolu.

PAN CHAN

Hoffman dělá, že nic neslyší, nicméně po očku stůl s výtržníky sleduje. Ti se dle všeho začnou polohlasně hádat, zřetelně část z nich nabádá ke zdrženlivosti a část chce kalit vodu. Nicméně výkřiky přestanou.

Po chvíli se syn Setha zvedne a dojde až ke stolu dopravce, ten nedokáže skrýt nervozitu. Nejistě se rozhlíží, ale asi tu není nikdo, kdo by mu v tuto chvíli pomohl. Má sice za pasem revolver, ale nikdy ho proti nikomu nepoužil.

„Joachime, Regi je vožralej, tak si to tak neber,“ řekne Lawett smířlivým hlasem.

„Každý se nějak živit musíme, Matte,“ snaží se dopravce o vstřícné vyznění.

„No jasně. Dyt' my proti tobě nic nemáme. To jen je Regi vožralej,“ zopakuje mladík zdůvodnění keců svého švagra.

„V pořádku, Matte. Já to tak беру,“ zřetelně si oddechne Hoffman, jak se zdá, alespoň někdo z té skupiny má rozum.

Lawett se vrátí ke svým a nový host lokálu si konečně může objednat. Snaží se, aby na sebe upozorňoval co nejméně.

Pustí se do jídla, ale nějak si ho nemůže vychutnat, a na vině není kuchař. Pak se mu uleví, objeví se totiž Pulmann a posadí se k němu. Začnou se bavit o materiálu, jako vždy vše přesně sedělo podle seznamu.

„Další, co leze Willovi do prdele. Kolik jich sem dneska ještě vleze?“ zahaleká náhle Langworthy.

„Maj kecy?“ podívá se tázavě šéf ochranky na šéfa dopravců.

„Jen někteří. Například Matt se mi za svého švagra omluvil,“ odpovídá tiše Hoffmann.

„Svině. Doufám, že nebudou dělat problémy. Některý už sou dost vožralý a to se ještě ani nesesetmelo,“ pohlédne Pulmann ke stolu výtržníků, ne, on se jich rozhodně nebojí.

„Snad ne. Pokud jen řvou ...“

„Pokud. Když už sou takhle upravený v tuhle hodinu, jak budou vypadat v noci?“ položí nejen řečnickou otázku Jack.

„No tak, Joachime, tak nám řekni, jaký je to v tý prdeli Willa? Teploučko?“ začne se provokatér hýkavě smát vlastnímu vtipu.

„Regi, nech toho,“ pokusí se zklidnit svého švagra šestadvacetiletý Matt Lawett.

„Jaký nech toho? Jen se na něj podívej. Will mu sebral půdu a stádo a co von? Klaní se mu až k zemi a vozí mu zásoby.“

„Regi, pamatuj na tu dohodu,“ sykne Lawett.

„Na tu seru, Matte. Takový svině ... Copak tys už zapomněl na Briana?“ tne podnapilý třicátník do živého, tvář mladšího švagra se stáhne bolestnou vzpomínkou.

„Regi, nechci problémy. Víš, co nám říkal táta,“ řekne přesto zarputile.

„Jen se neposer, Matte.

Sráč je to, ten Joachim. Sráč a nic jinýho,“ pořvává Langworthy.

**REGINALD
LANGWORTHY**

Naštěstí další výkřiky nezazní, a tak může Joachim dojít a v doprovodu Jacka místnost opustit. Hoffman se jde následně domluvit s Bennetem, neboť bude muset naložit vytěženou rudu a dopravit ji do Tucsonu, kde bude přeložena na železnici. To je výhoda, od doby, kdy zde staví vlak.

Již za tmy se sejdou Joachim a Robert s Jackem v jeho domku, klábosí o všem možném a nemožném a k tomu si dopřávají decentně usrkávanou whisky. Rozhodně nemá ani jeden z nich zájem se opít, spíš si jen zlepšit náladu a také zabít čas. On život zde není příliš pestrý, spíše dost nudný a jednotvárný.

„Pane, jít udělat pořádek!“ objeví se náhle ve dveřích hlava Číňana, může mu být tak třicet a tváří se dost vyplašeně.

„Co se děje?“ zakaboní se tvář vrchního strážce pořádku.

„Napadat nás. Můj přítel. Napadat ho. Nutit kupovat,“ žaluje Asiat přerývaným hlasem.

„Kurva,“ uleví si Pulmann, nasadí si klobouk a vyjde za žalobníčkem.

Důvod stížnosti zjistí strážce za krátkou dobu, čtveřice mužů obstoupila čínského mladíka a snaží se mu vnutit láhev kořalky. Nedobrovolný zákazník odmítá, pročez do něho strkají a tahají ho za cop, což jim přijde zvláště zábavné. Podle jejich ryku.

„Kurvy jedny,“ zamračí se Jack, když pozná ve výtržnících osazenstvo z ranče Lawettů, mezi nimi vévodí hodně podnapilý Langworthy.

„Koupit nebo my šmik!“ hraje si jeden z mužů s Číňanovým copem a naznačuje rukou, jak mu jeho ozdobu zkrátí.

„Tak dost!“ houkne rázně Pulmann, tváří se hodně zle, „Koukejte ho nechat a ty zmiz!“ pokračuje v drsném proslovu, pak jednoduše odstrčí dva z mužů a vytáhne z jejich středu Asiata. Ten ani nepoděkuje a peláší pryč.

„Do prdele! Proč nám kazíš kšefty?“ vzkypí Langworthy.

„Ten nic kupovat nechtěl!“

„Však von by koupil, kdyby ses do toho nesral!“

„Neser ty mě! Můžete tady prodávat, taková je dohoda. Ale nebudete tady nikoho mlátit.“

„Kurva, kdo koho mlátí? To ti sou ty šikmovočáci bližší než my?“ koulí svýma očima hlavní provokatér.

„Na ty šikmovoký seru stejně jako na vás. Já jen chci, aby taky byl pořádek. Tak buď se chovejte jak máte, nebo prostě vypadněte!“

„Co se do nás sereš?“

„Kde je Matt?“ podívá se zle Pulmann, „Kurva, ptám se, kde je Matt!“ zařve zblízka do obličeje nejbližšího výtržníka. Ten se lekne a natáhne ruku.

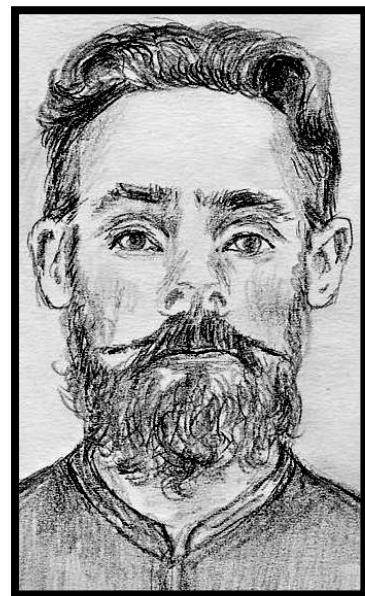
„Támhle. Za tím domem. Máme tam vůz s věcmi,“ vyrazí ze sebe.

„Dobrá. Promluví s ním. A vy se zklidněte, nebo vocaď vypadněte,“ zopakuje svou výzvu vrchní strážce, poté s nerudným výrazem vykročí směrem, který mu byl ukázán. Pár nadávek za svými zády přitom ignoruje. Po pár krocích se ohlídne, nezdá se však, že by měl někdo z nich odvahu ho napadnout.

U vozu z ranče Lawettů je syn Setha a ještě další mladík, ti se snaží prodat své zboží. Na rozdíl od předchozí čtveřice se zdají být v docela rozumném stavu. Ne, že by z nich kořalka netáhla, ale nemotají se a nejsou agresivní.

„Matte, kurva, srovnej si toho svýho šváru. Už mě vážně sere,“ spustí Pulmann zostra.

„Co se děje?“ nechápe plísňený mladý muž.

MATT LAWETT

„Už vodpoledne měl blbý kecy. No a před chvílí napadnul jednoho z těch Číňanů. Nutil ho, aby si něco koupil, tahal ho za ten jeho cop, nebo co to tam maj za tu sračku na hlavě. Kurva, Matte, sou přece ty dohody. Vy tady budete prodávat, ale nebudete tu dělat bordel.“

„Jacku, vidíš přece, že my tady prodáváme.“

„Jo, ale jen vy dva. Ty další čtyři se navázej do kde koho. Matte, já tu dohodu dodržuju, tak se postarej, aby ji dodržovali i tvoji chlapi. Nebo kurva vezmu svejch pár chlapů a pořádně je srovnáme. Když to ty nedokážeš,“ zlobí se Pulmann.

„Kde sou?“

„Támhle za rohem. Teda byli tam, nevím, koho teď voblažujou svou přítomností. Matte, já tady nechci problémy, ale řídit je tady nenechám. Podle všeho maj hodně nakoupeno, tak by

DOUGH LANGWORTHY

možná bylo lepší je poslat do prdele. Ty tady s tím klukem můžeš zůstat, ale je radši posli do prdele, než se tady něco semele. Když se začnou srát do dalších, může někomu rupnout v bedně a kdoví, jak to skončí,“ zní hlas ochránce pořádku naléhavě.

„No jo, já za nima skočím,“ povzdechne si Lawett a opravdu se vydá hledat své muže. Co mu s prodejem vážně moc nepomáhají.

Pulmann se vrátí za svými přáteli, cestou však obhlédne hornické městečko a instruuje své podřízené, aby dávali větší pozor a kdyby někde hrozil konflikt, aby pro něj přišli.

„Tak co?“ ptá se Bennet, jeho hlas zní ustaraně.

„Je to pořád stejný, Bobe,“ pokrčí rameny strážce, „Je tady dost drsnejch chlapů, taky hodně chlastu, tak co můžeš čekat. Dokud se jen rvou,“ mávne rukou, „S tím nic nenaděláš, jen se můžeš snažit, aby se nepozabíjeli.“

„Kdo to byl?“ zeptá se Hoffman.

„Kdo? Kdo jinej, než ta partička vod Lawettů. Naštěstí je Matt celkem střízlivej, tak sem ho požádal, aby ty další,

včetně svýho švagra, tak aby si je srovnal. Ale za chvíli radši vezmu pár chlapů a projdu s nima tábor. Mám takový blbý tušení, že s těma svinákama budou dneska ještě problémy,“ věští Jack nepřiliš klidnou noc.

Kolem půl jedenácté své předsevzetí naplní ve skutek. V doprovodu tří ozbrojených mužů začne procsávat tábor a nahlízet do nálevení i vykřičeného domu, občas zklidní vášnivější skupinku hodně podnapilých horníků, co se motají mezi baráky a vyřvávají.

U vozu Lawettů najde jen jednoho kluka, co byl předtím s Mattem. Bohužel další objeví záhy, a to v situaci, která ho netěší. Dle všeho se začali navázet do skupiny podobně podnapilých horníků a teď si svá stanoviska vyřizují ručně. Tedy někteří z nich se strkají, padnou i rány pěstí, další se snaží bitce zabránit, jako třeba Matt. Ale i z druhé strany se najdou umírněnější.

„Kurva, vokamžitě toho nechte!“ zařve Pulmann a jelikož na jeho slova nikdo nereaguje, začne se svými muži znepřátelené strany oddělovat. Pochopitelně ani oni si neberou servítek, a nejdou pro ránu daleko. Opilce roztrhávají a odhazují, ti většinou skončí na zemi, protože je pro ně problém udržet rovnováhu, i když do nich nikdo nestrká.

Bohužel nejvíce řádí Langworthy, proto ho velitel zdejší ostrahy udeří kusem dřeva do hlavy, jde vlastně o takovou imitaci obušku. Stejně tak naloží i s chlapem z druhé strany, s kterým byl nejproblematictější z výtržníků v klinči.

„Ty svině,“ kňučí Reginald v sedě na zemi, „Ty svině, teče mi krev,“ hude a pohlíží na svou zaprasenou ruku, na níž se opravdu objevuje životadárná tekutina.

„Něco sem ti říkal,“ zasyčí Pulmann, „Tak jestli nechceš ještě nějakou přidat, tak někam zalez a vyspi se z toho!“ varuje před dalším použitím síly.

„Proč si ho praštil?“ vyprsí se teprve sedmnáctiletý Dough Langworthy, který je synovcem největšího z provokatérů.

„Zavři hubu, ty fracku. Měl bys chlastat mlíko, ty cucáku, a ne se srát mezi chlapy,“ odpálkuje ho Jack dost nevybíravě a po pravdě i dost ponižujícím způsobem.

„Uklidněte se, všichni,“ křikne Lawett, má už taky mírně nakoupeno, ale stále se snaží o udržení smíru.

„Vo nic jinýho mi nejde,“ ušklíbne se Pulmann, „De jen vo to, jestli se zklidníte po dobrým anebo po zlým,“ dodá výhrůžně.

Vzhledem k tomu, že čtveřici ochránců pořádku tvoří dost udělaní drsní chlapi, navíc střízliví, většina z přítomných raději bere zpátečku. Dokonce i Reginald, ačkoli dost pyskuje, když ho další jeho kámoši táhnou pryč. Otázkou však je, jestli si opravdu půjdou někam stranou lehnout, třeba pod nebo na ten jejich vůz s kontrabandem, anebo začas i se svou suitou vypluje v některé z náleven, aby tam dělal další dusno.

Pulmann se chvíli prochází se svou partou, pak je nechá hlídat a sám si jde dát panáka s inženýrem a dopravcem. Asi po půl hodině se rozhodne znovu prověřit situaci, vezme si klobouk a vyrazí do terénu.

Je něco po jedenácté a i když se do práce vstává brzo ráno, pořád je zde hodně mužů, kteří se věnují zábavě. Ta bohužel v případě většiny z nich obnáší především značnou konzumaci alkoholu, pokud možno co nejlevnějšího. Což je parketa i pro pokoutní prodejce, jako jsou například Lawettovi.

Jack ujde jen pár kroků, když si povšimne potácející se trojice, která zamíří směrem k němu. Obličej ochránce pořádku se zachmuří, když i přes tmou pozná v čele krácejícího Reginalda Langworthyho. Za ním se motá jeho nezletilý synovec a ještě je doprovází třiatřicetiletý Brad Pike, jehož vizáž, upravenost a odér napovídá o jeho životním stylu a velmi nízké hygieně.

„Co tady děláte?“ zavrčí Pulmann, rozhlíží se, další z jejich partičky tu nejsou. Ale i tak mají trojnásobnou přesilu, proto se snaží, aby měl všechny tři pořád na očích, aby se mu nikdo z nich nedostal do zad.

„Di do prdele, ty čuráku,“ houkne starší z Langworthů.

„Čurák seš ty a k tomu pořádně vožralej. Koukej už do prdele někam zalízt a vychrápat se z toho,“ drtí strážce svoje slova mezi zuby.

„Ty svině, přestaň mi nadávat. Kurva, pořád mě bolí hlava. Vod tý rány!“

„Tak si dej pozor, ať nedostaneš další!“

„Vyhrožuješ?“

„Jen tě varuju!“

„Už se nedám zaskočit, ty svině!“ zavrčí Reginald a udělá krok dopředu, stejně tak i jeho dva nohsledové.

„Dejte si pozor, srát se s váma nebudu,“ štěkne Pulmann a lehce si poodhrne kabátec, kde má u pasu pouzdro s revolverem.

„Myslíš, že se z tebe poseru? Jako Matt a další zbabělci?“

„Říkám ti ještě jednou. Zmiz mi z vočí a běž se někam vychrápat. Seš vožralej a ani nevíš, co mektáš. Pokud něco chceš, tak si promluvíme zejtra, až budeš střízlivej.“

„Di do prdele!“ udělá další krok vpřed neaktivnější z opilců.

„Varuju tě!“ couvne naopak o krok zpět Jack a jeho ruka sjede k pasu.

„Serem na to, Regi,“ nejspíš se zalekne Dough, nejmladší z výtržníků.

BRAD PIKE

„No jo, sereme na něj,“ mávne jen rukou jeho strýc, „Nestojí za to se s ním špinit,“ dodá a udělá krok na nejistých nohou kousek stranou, směrem k levé ruce strážce. Naopak další dva se vydají na druhou stranu.

Jack sleduje, jak ho Reginald potácivě míjí, proto se rychle otáčí, aby měl na očích i druhou dvojici a po dalším půlobratu pak všechny tři. Sice jsou dost opilí, ale právě proto by se mohli zachovat zkratkovitě a napadnout ho.

Ti dva si ho nevšímají a plouží se vpřed, proto započne další obrat, aby se podíval na staršího z Langworthů. Náhle ucítí bolest na pravém boku a jak sebou trhne, hledí do zlostí zkřivené tváře Reginalda.

„Ty svině!“ ožene se Jack po útočnickovi rukou, „Ty svině, ty máš kudlu?“ objevuje se v jeho očích údiv, náhle si uvědomí, že ta rána do boku byla nejspíš způsobena nožem a ne pěstí.

„Kurvo!“ zasyčí Langworthy starší a snaží se strážce znova píchnout. Ten však uskočí a jeho pravačka sáhne po revolveru, vytahuje ho.

„Pozor, Regi!“ zařve teď Dough a vrhá se dopředu, na svůj stav je překvapivě rychlý, zachytává ruku se zbraní strážce, aby ten nemohl revolver pozvednout. To už se vrhá na oběť útoku i Pike, snaží se mu zachytit pro změnu zchromlou levačku.

„Vy kurvy!“ pokouší se Pulmann setřást dvojici výtržníků, pak zařve bolestí, a to hned ze dvou důvodů. Mladík se mu zakousne do zápěstí a zároveň jeho strýc znovu použije nůž a zabodne ho do zad částečně znehybněného muže.

„Chcípni, ty svině!“ chrčí Reginald a znovu se rozprahuje.

„Vy kurvy!“ zopakuje svou nadávku Jack, který si už uvědomuje vážnost situace. Je mu jasné, že se musí rychle uvolnit, jinak dostane další ránu nožem. Jenže levou paži má špatně pohyblivou a na té pravé mu visí podnapilý nezletilec a jak zmagořený mu do ní hryže. Ochránce pořádku stiskne spoušť, ale kulka směřuje jen do země, pak mu Dough málem ukousne palec, bolest je příliš velká a zbraň padá k zemi. V tu chvíli cítí, jak do jeho těla proniká chladná ocel, a znovu, dělá se mu nevolno a nohy ho přestávají poslouchat, hrouť se směrem k zemi.

„Musíme zmizet!“ zaječí Pike, „Doughu, seber ho!“ ukazuje na revolver.

„Svině,“ zachrčí Reginald a zasadí další rány nožem do trupu zhroucené postavy.

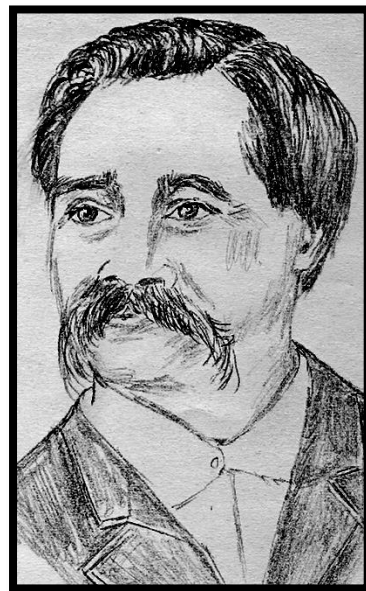
„Mizíme, do prdele!“ houkne znovu Brad a následně svá slova naplňuje, dá se do komického běhu, chce co nejdříve zmizet ve tmě. Uvědomuje si, že tohle bude mít dohru. Za ním peláší oba příbuzní, strýc a synovec, ten třímá v ruce ukořistěný revolver.

„Můj ty Bože!“ ozve se od dveří baráku vedoucího ostrahy, tam, v odlesku světla z různých míst i měsíce z oblohy, zírají Bennet a Hofmann. Mohou spatřit jak tělo Jacka, tak prchající zločince. Na zápraží je vylákal výstřel a nyní vidí, že může být zle, byť nedokáže odhadnout, zda je jejich společník ve večerním popíjení jen zbitý či má vážnější zranění. Padl přece výstřel.

„Kde sou do prdele ty další?“ rozhlíží se inženýr, netuší, jestli ti útočníci nejsou ještě pořád poblíž a má strach se jít podívat k ležícímu muži.

„Nevím!“ má ustrašený výraz ve tváři i Joachim, vytahuje revolver, ale není si jistý, zda by ho byl schopný správně použít. Na člověka opravdu ještě nikdy nestřílel.

„No konečně,“ oddechne si Robert, to totiž přibíhá třiatřicetiletý Dave Clark, který zde vykonává funkci strážce, jeden čas hlídal i dům paní Hansonové. Po jejím odjezdu se ale vrátil k dolům, ve své nové funkci.

DAVE CLARK

„Napadli ho,“ žaluje dopravce muži z ochranky a spěchá se podívat, co je s jeho přítelem.
„Jacku, do prdele,“ otáčí Clark svého šéfa, přitom ucítí na rukách tekutinu, je mu jasné, o jakou jde.

„Regi ... Regi, Dough a Brad,“ sténá pobodaný, označuje pachatele.

„Jacku, voni tě střelili?“

„Ne, Dave, to já ... do země ... drželi mě ... Ta svině Regi do mě párkrát píchnul. A ten mladej sviňák mě pokousal,“ snaží se pozvednout pravačku, ale jen s ní lehce pohne, cítí se hrozně slabý, udržet otevřené oči mu činí značné problémy.

„Rychle, musíme ho vodnýst do baráku,“ podívá se Clark na dvojici zkoprnělých postarších mužů, ti však na jeho slova reagují rychle a vlečou pobodaného do jeho domku. Tam ho umístí na stůl a mohou spatřit, jak se pod jeho tělem začíná tvořit loužička krve.

„Co se děje?“ nakukují teď dovnitř další dva muži z ostrahy.

„Pobodali Jacka!“ štěkne Clark, „Sežeň všechny!“ přikazuje svým spolupracovníkům.

Zatímco oba strážní zmizí, trojice stojících se snaží svléknout oblečení z trupu ležícího, což on doprovází tlumeným sténáním.

„Kurva, crčí to z něj jak z vola,“ neodpustí si poznámku Dave.

„Zaběhnu pro doktora,“ vyrazí ke dveřím Bennet, mají tu lékaře, úrazy nejsou ojedinělým úkazem a někdy je také nutné ošetřit následky rvačky. Tohle však bude vážnější, uvědomují si oba přítomní muži, když pohlížejí na několik bodných ran.

„Můj ty Bože,“ je bledý jak stěna Hofmann a zírá na své ruce zbrocené krví.

„Ten sviňák, do prdele, kolikrát ho bodnul a kam všude?“ zkoumá Clark trup svého šéfa,
„Do prdele, má celkem vosum ran,“ hlásí číslo.

„Vosum!“ hlesne dopravce.

„Jo, vosum. A asi dost hlubokejch, podle tý krve i její barvy.“

„To není dobrý.“

„Ne, to vůbec není dobrý,“ souhlasí strážce, „Jacku, vydrž, už brzo tady bude doktor. Joachime, já du najít ty zmrdy, co mu to udělali. Počkej tady s ním na doktora a pokus se, aby neusnul. To by se taky už nemusel probudit.“

„Znáš ty tři ...“

„Jo, moc dobře vím, vo který zmrdy de,“ má Clark v očích nesmírný vztek, spolu s ním opustí místnost.

„Jacku, to bude dobrý,“ říká Hoffman, byť si myslí pravý opak.

„Nebude ... cejtím to ... tohle už nerozdejchám ...,“ huhňá pobodaný.

„Není to tak zlý. Možná některá ta bodnutí ani nejsou tak hluboká. Měl jsi kabát, ten je určitě ztlumil,“ mektá dopravce, hlas se mu chvěje zlobou.

Mezitím se formují muži z ostrahy, je jich zde v tuto chvíli šest. Domlouvají se, kdo kde naposledy ty tři útočníky spatřil, pak se rozejdou k jedné z nálevení. Tam dle jednoho z nich určitě před chvílí spatřili Lawetta.

Dotyčný má pravdu, v páchnoucí putice opravdu sedí Matt a spolu s ním pětadvacetiletý honák jménem Slim Wadlow. Ti nemohou zastřít zděšení, když je obstoupí skupina hrozně nasraně se tvářících mužů, přitom jeden z nich má ruce od krve.

„Kde sou ty svině!“ zarve na dvojici vyplašených mladíků Clark, a tváří se, jako by je chtěl v nejbližším okamžiku rozsápat.

„Co ... co ... se děje?“ koktá Lawett, je už také podnapilý, stejně jako jeho druh.

„Ty tři svině! Regi, Brad a Dough! Tak kde sou?“ kulí oči mluvčí strážců.

„Já ... já nevím ... Co ... co se ... děje ...,“ usídlil se v očích Lawetta strach.

„Ty tři před chvílí pobodali Jacka!“

„Cože? Jacka?“ ozývají se kolem další z přítomných, a v očích mnohých se objevuje zlost, Pulmann je sice drsný, ale jedná celkem férově. Zná ho tu každý.

„Ty tři ho napadli. Zákeřně. Dostal několik ran nožem do zad. Vod Regiho. Ta malá svině Dough mu pokousal ruku, když se snažil vytáhnout revolver. Ten mu ukradli, ty svině!“ podává vysvětlení Dave.

„Kurva, dem se po nich podívat!“ zařve jeden z horníků, právě on měl s touto partú dneska spor a vidí příležitost, jak si vyřídit účty. Spolu s ním vyrazí pár dalších, taky značně opilých chlapů.

„Matte, kurva, řekni mi, kde sou, nebo tě seřežu jak psa!“ drtí slova Clark mezi zuby, obličej tak čtvrt metru od tváře vyslýchaného.

„Já nevím ... Nebyli tu ... Jen já se Slimem,“ odpovídá zoufalým hlasem Lawett, má velké obavy, aby se nestal obětí pomsty. Pokud jeho švagr vážně pobodal šéfa zdejších strážců pořádku, mohou ti vzít spravedlnost do svých rukou a pomstít se na těch, které mají po ruce.

SLIM WADLOW

„Je to pravda. Vod tý rvačky tady nebyli. Říkali, že si dou lehnout!“ vyhrkne Wadlow, má stejný strach jako jeho kámoš, ti muži kolem vypadají fakt hodně drsně a nasraně.

„Takže nevíte, kde se schovávají?“

„Ne, nevíme. Vůbec tady nebyli. Přísahám!“ dušuje se Lawett.

„Do prdele,“ uleví si Clark a rozhlíží se. Nejspíš ty dva ustrašenci mluví pravdu. Ale kde teď ty tři darebáky hledat. „Kde máte koně?“ napadne ho.

„Tam u toho našeho vozu.“

„No tak se tam podíváme. Vy půjdete s náma!“ velí Clark, ovšem než může dojít k naplnění jeho příkazu, vrazí do nálevny několik horníků a vlečou potlučeného a uslzeného kluka, bosého a s roztrženou košilí.

„Chytili sme jednoho z nich!“ huláká mluvčí trestné výpravy.

„Co se děje, Matte? Proč mě bijou?“ vykřikne hoch, v jeho hlase rezonuje hrůza i bolest.

„Co seš zač?“ zamíří na něj svůj pohled Clark, a pod jeho tíhou poklesne dovlečený chlapec v kolenou ještě víc.

„Sem Gerry Libby, pane, Gerry Libby,“ vypískne.

„Tak Gerry, kde je Regi, Brad a Dough? Ale řekni pravdu, nebo ...“

„Ty před chvílí vodjeli ... Co se děje, Matte?“ hledá hoch záchranu u svého šéfa. Jeho oči žadoní o pomoc, bojí se dalšího bití a možná může být i huř. Ti muži si počínají jako zběsilí, také jsou notně opilí.

„Kam vodjeli?“

„Já nevím, pane. Přiběhli, vzali si koně a vodjeli. Nic mi neřekli,“ odpovídá plačtivě Libby, chvěje se strachy.

„Jak je to dlouho?“

„Chvíle ... Před chvílí ... Co se děje, pane? Co se děje?“

„Ty tři pobodali Jacka. Tak jestli nemluvíš pravdu a víš, kde se skrejvají, tak ...“

„Můžu mu domluvit!“ řekne jeden z horníků a bez dalšího zasadí klukovi ránu pěstí do břicha, až se ten prohne v pase jak luk.

„Von jen hlídal vůz!“ vyhrkne Lawett, „Jen hlídal vůz a náklad!“

„Kurva. Kolik ti je?“ mračí se Clark.

„Patnáct, pane,“ sípá hoch, v očích slzy.

„Do prdele. Pust'te ho, kurva,“ nařizuje Dave přísným hlasem, „A ty, pod' sem,“ chytne chlapce za ucho a vytáhne ho z davu horlivých mstitelů. Kluk sice trpí, ale na druhou stranu je rád, že je teď vedle svého šéfa. Snad ho už přestanou bít, alespoň doufá a modlí se za to.

„Co chceš dělat?“ ptá se jeden z horníků.

„Vodvedu je do domu Jacka. Zejtra ráno pošleme pro šerifa. Do té doby tam zůstanou,“ říká rozhodným hlasem Clark, „Nu tak, vy dva. Zvedejte se.“

„Nevyrazíme za nima?“ ptá se druhý dělník.

„Do té tmy? Maj' koně, můžou bejt kdoví kde. Nejlepší bude, když si půjдете lehnout. Dík za pomoc, ale teď už to zvládneme sami,“ odpovídá mluvčí strážců, který se do této role však ustanovil sám.

„Tak co je s tím Jackem?“ vznese dotaz třetí horník.

„To kurva nevím. Je u něj snad doktor. No tak, vy tři, koukejte pohnout těma svejma prdelema a deme!“ zavelí Clark, a tento jeho příkaz všichni tři zadržení rádi splní. Strážci jsou sice nasraní, ale snad budou ctít zákon, zatímco hodně opilé dělníky by mohlo napadnout kdoví co.

Procesí různě se motajících mužů míří k domku Pulmanna, na zápraží narazí na Hoffmana, který tam stojí jak hromádka neštěstí.

„Jack umřel,“ oznamuje, bohužel dost nahlas, takže to slyší všichni. Tři zajatci cítí, jak jim mráz přeběhne po zádech, obličeje strážců pořádku se ještě víc zachmuří a do horníků jako když strelí.

„Vrazi! Vrazi to sou! Dejte nám je, my to vyřídíme!“ ozývají se hlasy, to už ale Clark rychle postrkuje zadržené do baráku. Tam mohou spatřit polonahého Pulmanna ležícího na stole, kolem něho i na zemi krev. Nelze přehlédnout i místa, kde čepel nože pronikla do teď již mrtvého těla.

„Támhle si sedněte!“ ukáže velitelsky Dave, pak kývne na dva své kolegy a vyjde s nimi na zápraží. Tam stojí rozhorlení dělníci, a místo, aby jich ubývalo, je tomu přesně naopak. Zpráva se zřejmě rozkřikla a tak další zvědavci přicházejí.

„Dejte nám je. Hodíme jim špagát kolem krku!“ volá jeden z těch radikálnějších.

„Přestaňte blbnout,“ snaží se Clark o klidný tón hlasu, tahle situace se mu vůbec nelíbí.

„Jaký blbnout! Sou to vrazi.“

„Ty, co zabili Jacka, tak ty uprchli. Tyhle tři nikomu nic neudělali.“

„Je to jedna pakáž. Rvali se s náma všichni. Tak sou taky vrazi!“

„Nesmysl. Neblázněte, tohle by byla vražda a každej z vás by se pak musel zodpovídat šerifovi,“ hovoří Dave stále klidným hlasem, „Koho chcete pověsit? Snad i toho patnáctiletýho kluka, co jen hlídal vůz? No tak, lidi, děte si lehnout. Nebo zajděte do baru a dejte si jednoho na Jacka, na jeho památku,“ napadne ho lepší rada.

Muži z davu mezi sebou debatují, pár se jich otočí a opravdu odchází, ti drsnější ještě diskutují se strážcem, evidentně se jim nechce odpískat navržené řešení, jak se vypořádat s kolegy vrahů. Nicméně nakonec i oni uznají, že by jim to asi jen tak neprošlo, navíc je tady minimálně šest ozbrojených mužů, k tomu ze dveří vykukuje i vyplašený hlavní inženýr. Ten by jim mohl dát padáka, kdyby se naštvál. A tak se otáčejí, se slovy, že se teda na Jacka napijí.

„Co se děje, pane? Co se děje?“ vyhrkne Libby, když se trojice strážců vrátí do místnosti. V té je náhle k nehnutí.

„Co by se dělo. Chtěj vám hodit laso kolem krku a vytáhnout vás na nejbližší trám!“ houkne Clark, má vztek, když vidí mrtvolu svého šéfa.

„Hodit laso ... vytáhnout ...,“ sáhne si kluk podvědomě na krk, jako by se mu už do něj zařezával provaz.

„To myslej vážně?“ vytřeští oči Hoffman.

GERRY LIBBY

„Některý docela jo.“

„Proboha, to měli Jacka tak rádi?“

„Nevím. Spíš jen cejtěj, že by mohla bejt dobrá zábava, kdyby se tyhle tři zhoupli,“ pokrčí rameny Clark.

„To jim ale nemůžete dovolit,“ vyhrkne dopravce.

„Klid, už sem je ukecal. Teď se šli na Jacka napít. Tak snad už daj pokoj a nevrátěj se sem pro ně.“

„Vrátěj se? Vrátěj se pro nás? Hoděj nám to kolem krku?“ ptá se hoch, oči vytřeštěné. Přijde mu to jak zlý sen, vždyť jen hlídal vůz s nákladem a najednou ho chtějí pověsit. On přitom vůbec neví proč, vždyť nikomu nic neudělal.

„Modli se, aby se nevrátili,“ podívá se Dave zle, „Nemám vůbec chuť se kvůli vám s nima rvát. Potom, co udělali tři z vás,“ dodá a ukáže na nebožtíka na stole.

„Nemaj právo ...“

„Právo? Ty kluku pitomá, ty tu chceš mluvit vo právu? Podívej se, co udělal Regi s Bradem a Doughem. Podívejte se všichni tři. Vod voběda sou s váma jen problémy a nakonec ještě vražda. Do prdele, drž už hubu a nesar mě. Nebo ty chlapy sám zavolám, do prdele!“ vzteká se Clark, a i pohledy jeho kolegů nejsou vůbec vstřícné, směrem k trojici zadržených.

Chlapec raději zmlkne, ale dobře po těle mu rozhodně není. Nejlépe se necítí ani dva další, ačkoli zde je určitě bezpečněji než v putice. Věří, že inženýr a strážci nedopustí, aby je dělníci vytáhli ven a tam se jim pomstili za jejich druhy, co už jistě odsud upalují, jako by jim šlo o život. Respektive jim o život jde, neboť tohle byla vražda a to je hrdelní zločin.

„Co budete dělat?“ přeruší ticho Hoffman.

„Co se dá dělat. Napřed prohledáme ty tři, jestli nemaj zbraně. Pak tu s nima někdo z nás zůstane. Někdo z nás bude muset do tábora, aby se to tam nezvrhlo. A taky musí někdo zajet do Tucsonu. Inženýre, pošlete tam někoho? Kdo jezdí se zprávama?“ obrátí se mluvčí ostrahy na pobledlého Benneta.

„Poslat zprávu. No jistě. Vzbudím jednoho z těch mladíků, co nám tady sloužej jako poslové,“ přikývne.

„Možná bude stačit, když vyrazí až za svítání.“

„Ne, ne, radši ať jede co nejdřív. Nejdřív mu řeknu, aby našel pana Greenwooda nebo pana Morrowa. Pak můžou zajít za šerifem.“

„Tak dobře, udělejte to, jak budete chtít,“ kývne Clark, „No, vy tři, koukejte se zvednout. A ruce nad hlavu, prohledáme vás a vezmeme si vaše zbraně, pokud nějaký máte. Tam nebyl čas vám je zabavit. Taky by vás tam bejvali mohli rozcupovat.“

„Uděláme, co chcete,“ zvedá se rychle Lawett, „Zbraně vám dáme ...“

„Nech ty ruce nahoře, jo? My si je radši vezmeme sami!“

„My přece nechceme další spor,“ rychle vzpaží Matt, „Děkujeme, že ste nás nevydali těm venku.“

„Nevydali ... Matte, po pravdě, nejradši bych to udělal,“ říká Clark, zatímco jeho kolegové šacují zadržené a odebírají jim nože, v případě Lawetta i revolver. Ten měl zastrčený zezadu za kalhotami, ovšem ani ho nenapadlo po něm sáhnout. Tušil, že jakýkoli odpor by mohl přivodit jejich smrt.

„Pane, vopravdu už nepřijdou?“ ptá se Libby, je patrné, jak moc chce slyšet pozitivní odpověď.

„Gerry, něco sem ti říkal, ne? Abys držel hubu, ne?“ zakaboní se tvář strážce, když však spatří úlek kluka, přeci jen zjemní, „No, nejspíš se dorazej a vodpotácej se do pelechu. Co vlastně děláš? Tady?“

„Já, pane? Já jen pomáhám. Při prodeji, taky hlídám věci, když dou pánové do baru. Pracuju na tom ranči, pane.“

„No jo, Gerry. No, hezky tě zřídili, co? Měls strach, co?“

„Myslel sem, že mě umlátěj, pane. Přitom ... najednou tam byli, chytili mě, začali bít. Vůbec sem nechápal proč ... Ted' už to vím,“ řekne rychle hoch a pohlédne na mrtvolu, „Pane, taky vám děkuju, že ste jim nedovolil, aby mě umlátili.“

„To máte z toho, že místo, abyste tady prodávali, podle tý dohody, tak se pořád do někoho navážíte. Rvete se s nima a je pak napadne, že by vás mohli pověsit. Nebo utlouct. Což by ale pro vás vyšlo nastejno,“ ušklíbne se Clark.

Ani jeden ze zadržených už raději nic neříká a po osobní prohlídce si pokorně sedají ke zdi. Jak se zdá, budou muset strávit noc s mrtvolou, což je ale lepší, než s živými ožraly, co se jim chtějí pomstít. Za blbost, kterou udělala trojice z nich.

Matt si povzdechne, a má k tomu i další důvod. Kdoví, co z tohohle bude. Jeden z nich zabil muže od pana Greenwooda, což může rozmetat uzavřenou dohodu. Navíc otec bude jistě zuřit, nechtěl, aby došlo k dalším konfliktům. Však se taky mnozí z rodiny na něj zlobili, že nechce pomstít Briana. Jenže, co když by pak přišel ten pistolník z Mexika a s ním další zabijáci? Možná dorazí ted', když tekla krev. Ale jak tomu měl zabránit, když Regi řádl jak utrženej ze řetězu?

„Tohle je zkurvená noc,“ vytáhne doutník Bennet a nabídne další Hoffmanovi a Clarkovi, všichni tři stojí na zápraží domu a hledí na tábor, který pohlcuje tma, ale který stále ještě zdaleka neupadl do tenat spánku.

„To je,“ pokývá hlavou strážce.

„To je hrozné. Před chvílí jsme spolu mluvili a ted' je Jack mrtvý,“ vyfoukne kouř dopravce.

„Neměl chodit sám,“ poznamená inženýr.

„Asi ne. Ale už se stalo. Nejspíš ho zaskočili, když stačil vystřelit jen do země, než mu ten kluk málem ukousal všechny prsty,“ potáhne Clark.

„Nemám skočit pro panáka?“ nabídne se Bennet.

„Tak trocha tý kořalky by nezaškodila. Připít si na Jacka a taky spláchnout tu pachut', z toho všeho,“ přikývne Dave.

NEJRADŠÍ BYCH HO POVĚSIL SÁM

Zbytek noci již proběhne v klidu, horníci opustí svůj záměr vzít spravedlnost do vlastních rukou a nakonec se jdou krátce vyspat, než jim začne další směna. Na chvíli si zdřímne i Bennet s Hofmannem, naopak Clark jen poklimbává v místnosti s mrtvolou a třemi zadrženými. Spolu s ním je zde vždy aspoň jeden kolega, ale dvojice mladých mužů a ani vyplašený kluk nemají moc chuti někam odcházet. Pořád si nejsou jistí, zda by se venku nestali obětí násilí.

Posléze se tábor vyprázdní, když značná část osazenstva nastupuje do roboty. Pulmann zůstává stále na svém stole, jen ho zakryli pokrývkou. Ale je už začátek června a přes den dost vedro, což není dobré pro mrtvou tkáň. Ta se asi brzo začne rozkládat, což může způsobit nejen pach, ale taky by z toho mohla vzejít nemoc. Proto tělo radši zabalí do plachty a přistrčí ke zdi, aby na něj nedopadaly žádné sluneční paprsky. Jack je už stejně vnímat nebude.

Kolem poledního se v táboře objeví šestašedesátiletý Seth Lawett, spolu s ním jeho druhorozený šestatřicetiletý syn Liam a dalších devět ozbrojených mužů, z části příbuzných a zčásti pracovníků z ranče. Začnou se pochopitelně shánět po Mattovi a netváří se vůbec přátelsky.

To již k domku Pulmanna přichází Dave a spolu s ním tam jsou i čtyři další ozbrojení strážci, v rukách mají brokovnice. Na scéně se objevuje i vyplašený Hoffman, který byl požádán, aby jako svědek nočních událostí přispěl k vyjasnění situace. Ta je mimořádně napjatá, neboť nikdo neví, co chce tlupa ozbrojenců dělat.

Na zápraží domku postává Clark, jeden z jeho mužů a vedoucí dopravy, další tři strážníci jsou v baráku, ovšem připraveni bránit své výsostné území. Jelikož i někteří z tlupy na koních mají přes sedla pušky, je situace opravdu značně vyhrocená.

„Kde je můj syn Matt?“ vyštěkne hlava rodu Lawettů, tváří se velmi zle. Nikdo z místních ovšem netuší, co mu kdo napovídal. Podle všeho ti tři vrazi odjeli na ranč a kdoví, jak svůj zločin podali.

„Je tady v uvnitř. S dalšíma dvěma. Čekáme na šerifa,“ odpovídá Dave, snaží se, aby jeho hlas zněl rozhodně, ale ne zbytečně vyzývavě, nyní jsou ve značné přesile jejich protivníci. Naštěstí ale mají rukojmí, což jim vše poněkud usnadňuje.

„Proč je tam?“

„Protože čekáme na šerifa. V noci sme pro něj poslali.“

„Proč má můj Matt čekat na šerifa?“

„Protože je svědek.“

„Svědék čeho?“

„Svědék vraždy pana Jacka Pulmanna.“

„Vraždy? Von umřel?“ zarazí se Lawett, obočí se mu stáhne zlostí, je mu jasné, že toto je značná komplikace velmi křehkého příměří.

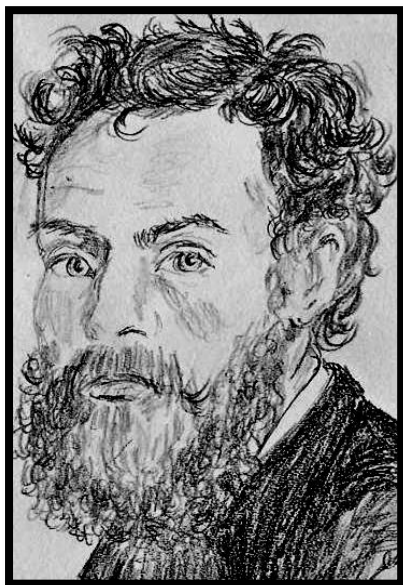
„Ano. Byl zákeřně zavražděnej trojicí mužů, který patřili k vašemu synovi Mattovi. Proto je Matt tady a čeká na šerifa.“

„Matt u toho přece nebyl!“

„Ne, u tý vraždy přímo nebyl. Ale u dost jinejch věcí jo, proto je jeho svědectví důležitý. Ten váš zeť, ten Regi Langworthy, ten tady řádl celý vodpoledne a večer. V noci to vyvrcholilo zákeřnou vraždou.“

SETH LAWETT

LIAM LAWETT

„Slyšel sem to trochu jinak.“

„To nejspíš jo, pokud ste s těma třema mluvil. Určitě se nechlubili, jak zbaběle zavraždili Jacka. Právě proto tady Matt a ty dva čekaj na šerifa. Pokud chcete, tak na něj počkejte taky. Ale nevím, kdy přijede. Poslali sme pro něj už v noci. Ale nevím, jestli je vůbec v Tucsonu a kdy bude mít čas.“

„Není nutný, aby Matt čekal tady. Nic neudělal. Když s ním šerif bude chtít mluvit, tak za ním do Tucsonu přijede. Chci, aby přišel vokamžitě za mnou a se mnou taky vodjel!“ znějí slova hlavy rodu, jako když praská bičem.

„Tak to asi nepůjde, pane,“ zavrtí hlavou Clark, „Ty tři tady zůstanou do příjezdu šerifa. Nic se jim neděje, nejsou ani spoutaní, jen tam čekaj, tady uvnitř. Můžete se podívat, ale jen vy sám. Nikoho jinýho dovnitř nepustíme,“ dodá rovněž hodně důrazně.

„To je nepřipustný násilí. Páchaný na mým synovi!“

„Vůbec ne. Tomu nikdo nezkřivil vlas na hlavě. A to především díky nám. Jestli chcete, tak slezte z toho koně a pojdte dovnitř. Ani vám se nic nestane. Můžete si promluvit se

synem a taky s panem Hoffmanem, který byl u toho včera v noci,“ zopakuje svou nabídku mluvčí strážců.

Starý, unavený a rozzlobený muž vyhodnocuje situaci. V tom baráku je jeho syn, s ním několik ozbrojených mužů. Vynutit svou vůli silou by znamenalo určitě mnoho mrtvých a on zde má hned dva kluky, jednoho uvnitř a jednoho po svém boku. Nemá zájem, aby někoho z nich musel pohřbívat jako Brianna. Proto se rozhodne pro vyjednávání, seskočí z koně a hodí uzdu svému potomkovi. Stejně tak mu podá svou opakovačku.

Nikdo z jezdců rozhodnutí svého šéfa nekomentuje, proto zůstávají v sedlech, zatímco jejich vůdce kráčí pevným krokem nejprve k domku a pak do něj i vejde. Jeho pohled padne na zabalenou mrtvolu i na trojici mladých mužů, co sedí opřená zády u zdi. Kromě nejmladšího z nich ale nevykazují známky násilí, byť pár modřin si každý z nich odnesl z rvačky s horníky.

„Sethe, můžu s tebou mluvit?“ zeptá se Hoffman, „Sethe, jen chci, aby nedošlo k dalšímu násilí. Nevím, co ti ti tři řekli, ale obávám se, že nemluvili zcela pravdu. Můžeš mě vyslechnout?“

„Napřed chci mluvit se svým klukem,“ otočí se na bývalého přítele Lawett, ale jeho pohled má k dřívějším vřelým vztahům hodně daleko.

„Táto, tys přijel?“ vstává potomek a i další dva zadržení.

„Přijel sem pro tebe. Postarám se, aby se ti nic nestalo,“ dodá otec výtržníka výhrůžně a rozhledne se vyzývavě po ozbrojencích v místnosti. Strach z nich do jeho výbavy rozhodně nepatří.

„Táto, nic se mi neděje,“ odpovídá skleslým hlasem junior, „Ty tady, ty mi nic neudělali. Nejspíš nám všem zachránili život.“

„Cože? Zachránili život?“ zarazí se zploditel.

„Jo, táto. Po tom, co Regi ... Ty horníci tady, chtěli vzít zákon do svých rukou. Tady Dave nás nejdřív vodvedl sem, a když si pro nás přišli sem, tak jim nedovolil, aby nás vytáhli. Táto, voni nám vážně neubližovali.“

„Neubližovali? Ste nějaký potlučený, ne?“ podívá se vůdce rodu na trojici.

„To vod rvačky s těma horníkama,“ klopí oči nezdárný syn, „Gerryho taky zmlátili ty horníci. Pak nás chtěli pověsit, jako pomstu, za Jacka. Ale Dave a ty další nás tady chránili.“

„To je vážně pravda?“ podívá se zpytavě Lawett senior na trojici, jeho zrak padne na zmláceného kluka.

„Ano, pane,“ vyhrne ten, „Ty chlapi mě chytili. Myslel sem, že mě umlátěj. Tady ten pán,“ ukáže na Clarka, „ten mě zachránil. I podruhé, když sem pro nás přišli a chtěli nám to hodit kolem krku.“

„Hodit kolem krku?“ zamračí se hlava rodiny.

„Sethe, mluví pravdu,“ vstoupí do děje Hoffman, zdá se mu, že se situace přeci jen uklidnila a je čas, aby přispěl se svou troškou do mlýna, „Sethe, můžu s tebou teď mluvit?“

„No tak mluv, Joachime.“

„Nechceš jít ven?“

„Co mi chceš říct, můžeš říct tady přede všema.“

„Dobře, Sethe. Tak já to řeknu. Tvůj zeť Reginald, ten se včera hodně opil. Napadal tady kde koho. Nejdřív slovně. Nadával i mně, to už v podvečer. Tam se ho Mattovi podařilo zklidnit. Vůbec se Matt snažil ho uklidnit, ale bohužel ... Pak napadli jednoho z čínských dělníků, v noci se porvali s horníky. Té rvačce zabránil chudák Jack a taky zase pomohl Matt. Jenže potom Reginald, jeho synovec Dough a ještě nějaký Brad Pike, ti si počíhali na Jacka nedaleko od tohoto domku. Tady se na něj vrhli a Reginald ho ubodal.“

„Jak tohle víš? Myslím, jak došlo k tomu ubodání.“

„Jack ještě chvíli žil, tak nám to stačil popsat. Ale Sethe, když se pokusil Jack bránit, tak vystřelil do země a my s inženýrem Bennetem vyšli z tohoto domku. Viděli jsme Jacka ležet na zemi a ty tři utíkat. Jack všechno popsal, byl jsem tady já, inženýr Bennet a pan Clark. Všichni to můžeme dosvědčit. Tak se to vážně stalo. Jack byl sám, oni byli tři. Ten Dough mu pokousal celou pravou ruku ...“

„Cože? Pokousal?“ objeví se údiv ve tváři Lawetta.

„Ano. Můžeš se podívat, když budeš chtít. Když Reginald začal do Jacka bodat, drželi ho za ruce ty dva další. Když se Jack pokusil vytáhnout revolver, aby se bránil, Dough ho začal kousat do ruky. Má ji celou pohryzanou, viděl jsem to na vlastní oči. Sethe, Reginald mu zasadil osm ran nožem, většina byla vedena do zad, asi dvě do boku. Ti dva ho drželi a on ho bodal do zad,“ zopakuje důrazně Hoffman.

Hlava rodiny nic neřekne, jen vrhne zdrcující pohled na svého syna, ten opět provinile sklopí hlavu.

„Sethe, nemůžeš se moc divit, že ta odporná vražda mnohé rozzlobila. Navíc se s nimi tvoji lidé odpoledne porvali. Co jsem slyšel, opět tu rvačku vyprovokoval Reginald, naopak tady Matt se jí snažil zabránit. Po té vraždě se chtěli ti horníci pomstít, naštěstí se panu Clarkovi je podařilo uklidnit. Jinak to mohlo dopadnout vážně moc zle,“ říká dopravce tichým hlasem.

„Proč chcete, aby tady Matt čekal na šerifa? Dyt' u toho vůbec nebyl,“ otočí se teď Lawett senior na samozvaného šéfa strážců pořádku.

„Chci, aby dosvědčil, co řekl vám a i co vám řekl pan Hoffman.“

„To udělá, zajede za šerifem do Tucsonu. Nemíním ho tady nechávat, večer se vrátí ty horníci ...“

„Vašemu synovi se nic nestane. Už sme ho vochránili jednou a uděláme to znovu. Ale dneska už nic nebude, ty dělníci se z toho už vyspali. Byli nasraný z té rvačky a využili té vraždy, aby si vyřídili účty. Dneska už nic nebude.“

„Nevidím důvod, aby tady Matt čekal.“

„Já zase na tom trvám,“ řekne Clark rozhodným hlasem, rozhodně nemíní ustupovat nátlaku. Možná, kdyby nebyla situace tak vyhrcoená, by ty tři pustil. Ale nechce ukázat slabost a tak nemíní své rozhodnutí změnit.

„Táto, my tu počkáme na toho šerifa. Já věřím slovu Dava, včera se nás zastal, i když byl hodně nasranej kvůli smrti Jacka. Bude to v pořádku,“ snaží se potomek zklidnit situaci.

Starý Lawett neodpoví, jen vrhne hrozivý pohled na svého syna. Je patrné, jak moc ho včerejší události zde vytočily. Nyní ale zamíří k východu a kráčí ke svým mužům venku.

„Liam!“ křikne, v jeho hlase rezonuje velké zlost.

Vyzvaný potomek předá uzdu dvou koní dalšímu z mužů, dorazí i s dvěma puškami v rukách.

„Liam, ty tři parchanti tady včera voddělali toho Jacka,“ drtí slova mezi zuby otec, „Ty zpropadenci pekla ho ubodali jak prašivýho psa, to hovado Dough ho ještě pokousal.“

„Tohle je jistý, táto? Nekecaj?“ tváří se nedůvěřivě syn.

„Do prdele, maj na to hromadu svědků. Včetně té mrtvoly. Ale ani Matt to nezpochybňuje. Ty hovada tady včera řádili, určitě vožralý jak dobytek. Liam, já tu počkám s Mattem na šerifa, ty se s dalšíma vrátíš na ranč ...“

„Táto, samotnýho tě tu nenechám ...“

„Liam! Uděláš, co ti řeknu! Pojedeš se všema chlapama na ranč a tam řekneš těm třem dobytčům, aby co nejdřív zmizeli někam do prdele.“

„Někam do prdele. To jako proč? A kam?“

„Proč?“ vyšlehnou plameny z očí zploditele, „Sou to sprostý a zákeřný vrazi. Ten chlap má asi šest nebo kolik ran nožem v zádech. Ty dva sviňácci ho nejspíš drželi a Regi ho bodal. Do zad,“ dodá s obrovským pohrdáním, „Ke všemu ho ten Dough hryzal do ruky ... Panebože, co sou to za lidi,“ zavrtí hlavou, „Liam, nesměj bejt na našem ranči, až je začne šerif hledat.“

„Hledat ...“

„Hledat, aby je postavil před soud a ten je poslal na šibenici. Po zásluze!“

„Na šibenici. Dyt' je to můj švagr ...“

„Bohužel je, Liam. Proto musí zmizet. Nejlíp udělá, když zmizí do Mexika. Tam na něj nemůžou. Liam, nejradši bych ho pověsil sám, toho zkurvysyna. Ani se nedokázal tomu Jackovi postavit. Jen se zmohl na to ho bodat do zad, když ho další dva drželi, parchant jeden,“ zní z hlasu Lawetta seniora ohromné pohrdání i zloba.

„Táto, tak já pojedu. Nechceš tu ale nechat dva tři chlapy?“

„Nikoho tu nechci. Ještě by se tu tak akorát taky porvali. Liam, zmizni už se všema. Já pak přivezu Matta, až ho vyslechne šerif,“ vezme si hlava rodu svojí pušku a uzdu svého koně, s obojím pak kráčí k domku, v ústrety mu vyjde Clark.

„Co se děje?“ ptá se, přitom nevraživě pohlíží na zbraň v rukách starého muže.

„Všichni se vracej na ranč. Já tady počkám na šerifa, spolu s Mattem. Řekni někomu, ať se mi postará vo koně,“ podá Lawett uzdu strážci.

„Ta zbraň,“ ukáže on na pušku.

„Tu budu mít u sebe, kdyby chtěl někdo mému synovi ublížit. Máš moje slovo, že ji proti nikomu z vás nepoužiju. Budu tady v domě čekat s nima na šerifa. Tak dlouho, jak bude potřeba,“ dodá starý pán rozhodným hlasem.

„Tak jo, беру vás za slovo,“ rozhodne se Dave pro vstřícnost, je rád, že horda jezdců obrací svá zvířata a míří pryč z tábora. Seth mezitím dojde do baráku, beze slov si sedne vedle překvapeného syna na zem, pušku položí přes svá rozvrzaná kolena.

Hoffman zařídí pro všechny čtyři muže z ranče Lawettů oběd a poté si ještě popovídá se Sethem. Jelikož se zadržení chovají vstřícně, nemají strážní nic proti tomu, když se usadí okolo stolu, z něhož již byla setřena krev. Tam pokorně čekají hodiny a hodiny.

Na večer se objeví dvojice jezdců, těmi jsou jednapadesátiletý šerif Robert Paul a Ed Morrow. Ten, když se dozví, kdo je v domě, zůstane před ním, naopak představitel zákona vstoupí. Vrhne nevraživý pohled na čtveřici kolem stolu a jeho zrak zabloudí k zabalené mrtvole u zdi. Během krátké chvíle dorazí Dave Clark a Joachim Hoffman, kteří popíší, k čemu zde došlo. To s rozpaky potvrdí i Matt Lawett, své si řekne i Robert Bennet, kterého mezitím seženou. Šerif pak nechá odkrýt tělo a tak i Lawettovi mohou spatřit bodné rány v zádech i hrozně pohryzanou pravou ruku od zápěstí k jednotlivým prstům. Jde o dost nechutný pohled.

„Byl bych raději, kdybyste co nejdřív opustili tábor,“ řekne zástupce zákona po ohledání mrtvého těla, „Ale čekám, že vy tři přijedete pozítří do Tucsonu a tam sepíšeme vaše výpovědi.“

„Budou tam, šerife. Za to ručím,“ přikývne Lawett senior.

„Ocenil bych, kdybyste přijel i vy s nimi. I s vámi bych rád mluvil,“ zní slova Paula chladně, u něho tito muži sympatie budou hledat jen stěží.

„Přijedu s nima.“

„Předpokládám, že nevíte, kde jsou teď ti tři,“ podívá se představitel zákona pátravě.

„Šerife, nepopírám, že se vobjevili na mém ranči. Ale taky z něho už vodjeli. Kde jsou teď, tak to vopravdu nevím,“ nepohne se ve tváři Setha ani sval.

„Jistě. Nevíte. Tak vás čekám pozítří ve své kanceláři. Pokud jste jim něco zabavili, tak jim to vraťte a vy můžete jet,“ projeví svou vůli Robert, pak se obrátí na ostatní přítomné, „Ocenil bych, kdybyste mi vy sepsali ještě dnes večer svoje výpovědi a ty podepsali. Vzal bych si je s sebou.“

„Zařídím to, šerife,“ slíbí za všechny hlavní inženýr.

„Já je doprovodím,“ ozve se Clark, „Nechal sem schovat ten jejich vůz a koně. Ale jestli z něj v noci někdo něco sebral, tak za to neručím. Měl jsem jiný starosti, než hlídat, co bylo na voze. Staral sem se, aby ty, co s ním přijeli, aby je nikdo nepověsil,“ dodá.

Na jeho slova jen Lawettovi přikývnuou a pak s ním vyjdou ven. Tvář obou se zakaboní, když kus stranou spatří postávat Morrowa, ale dělají, že ho nevidí a pokračují v chůzi.

„Poslal jsem je pryč,“ oznámí Paul svému průvodci, „Bude to tak lepší. Pozítří přijedou do Tucsonu. Byl bych rád, kdyby se u mě v kanceláři uskutečnila schůzka mezi tím starým a Horácem. Zařídíš to, Ede?“

„Jo, Bobe, zařídím.“

„Ede, bylo by dobrý, aby sis promluvil s těma, co tady byli. Podle všeho to udělali jen některý z nich, například ten Matt se snažil svého švagra krotit. No úspěšný tedy moc nebyl. Ale snažil se. Nebylo by dobré, kdyby přišla nějaká odvěta,“ podívá se Paul pátravě.

„Něco už mi řekli ty, co to tu strážej. Vyslechnu si, co se tady přesně stalo i vod Boba a Joachima a pak si vo tom promluvim s Horácem,“ odpovídá neurčitě Morrow, „Co ty tři?“

„Ty tři. Podle mého už ženou svoje koně k mexické hranici. Ten starý Lawett není hlupák, aby je schovával na svém ranči. Navíc si myslím, že ho jednání jeho zetě dost naštválo. Ale asi i tak ho bude chránit. Nejspíš ho poslal do Mexika.“

„V tom máš asi pravdu.“

„Bude na ně vydán zatykač, ale zformovat patrolu a začít je pronásledovat podle mého nemá smysl. Můžu zajet na ten ranč a podívat se tam, ale jsem si jistý, že už je tam nenajdu.“

„Jo, tam už nebudou a nejspíš brzo ne ani v Arizoně. Můžou jet i jinam, ale taky se přikláním k tomu Mexiku. Tam to znaj, jezď tam kšeftovat, tak se tam nejspíš někde skrejou. Uvidím, jakej bude mít názor Horác, víc ti k tomu teď neřeknu.“

„Až s ním budeš mluvit, tak mu řekni, že ocením zdrženlivost.“

„Taky nechci, aby se tady vraždilo. Bohužel jeden z mejch chlapů leží kousek vedle ubodanej. Navíc dost zákeřně, jak sem slyšel.“

„Ede, zajdi si promluvit s těma lidma uvnitř a pak zajdeme na večeri a při ní si promluvíme,“ navrhuje další postup šerif, „Já se tu zatím porozhlédnu.“

„Nechceš někoho jako doprovod?“

„Ne, tohle zvládnú sám,“ zavrtí hlavou Paul a vydá se na obhlídku tábora. Chrání ho nejen hvězda, kterou má připnutou na prsou, ale i pověst drsného muže, co se umí ohánět se zbraní.

Morrow si poslechne verzi Hoffmana a Benneta, ti mu potvrdí, co mu již sdělil jeden ze strážců. Následně si zavolá Clarka, toho si vezme stranou. I ten mu sdělí svůj pohled na tragické události, i z pohledu toho, komu se nakonec podařilo pořádek udržet.

„Mluvil sem s Bobem, myslím inženýrem, a taky Joachimem. Voba voceňovali, jaks to tady zvládnul,“ řekne na závěr Morrow, „Dave, zase tolik tě neznám. Nevím přesně, co v tobě je. Ale mám jeden návrh. Jmenoval bych tě dočasně na místo Jacka. Pokud to přijmeš, bude na tobě, jestli to zvládneš nebo ne. Když ne, tak najdu někoho jinýho. Když jo, tak ti ta práce zůstane. Víš ale, že nejde jen vo tenhle důl.“

„Jasně, Ede, vím, co měl na starosti Jack,“ přikývne Clark, „Jo, беру to. Co prachy?“

„Budou vyšší, Dave. Jak moc, na tom se domluví s Horácem, teda panem Greenwoodem. Pokud to zvládneš, tak nakonec dostaneš to, co měl Jack. Na tu přechodnou dobu ... Něco přidáno dostaneš, ale jak říkám, tak to ti řeknu pozdějš.“

„Jak dlouho ta zkušební doba?“

„Jak bude potřeba.“

„No jo.“

„Myslím, že tak dva měsíce. Pokud teda něco neposereš a nebude nutný to řešit dřív. Po těch dvou měsících si řekneme co dál. Jestli seš na to dobrej nebo ne. Bereš to?“

„Jo, jasně. Beru to. I když je to někdy vážně vo držku.“

„Zase se nemusíš vrtat v zemi a máš lepší prachy,“ pokrčí rameny Morrow.

WILLŮV PLÁN ZNOVU NA PŘETŘESU

Už v pozdním odpoledni sedí trojice mužů v kanceláři šerifa. Ten za svým stolem, Seth a Horác před ním, značný kus od sebe. Bývalý profesionální hazardní hráč má jako vždy pokerovou tvář, jeho odpůrce se snaží tvářit také lhostejně, ovšem únavu zastříť nedokáže. Možná v jeho obličejí rezonuje i znepokojení, na svém ranči se dostal do pře s horkokrevnějšími příslušníky rodu. Ti mu vyčítají velkou zdrženlivost, především po smrti Briana.

Na úvod padne pár frází, všichni jsou naprosto v obraze a tak není nutný dlouhý úvodní projev představitele zákona. Ten hlavně apeluje na zachování zdravého rozumu a smíru.

„Šerife, z mojí strany jde stále o velkou zdrženlivost,“ odpovídá hoteliér ledovým hlasem, „Bohužel však dochází opakovaně k porušování našich dohod. My jsme je nikdy neporušili,“ zdůrazní, „o druhé straně však platí naprostý opak. Díky tomu již zemřeli dva muži, kteří pro mě pracovali. Ten druhý pak velmi zákeřným způsobem.“

„Všichni víme, co se stalo u dolů,“ poznamená Paul.

„Já vím,“ souhlasí Horác, „Podívejte, nikdy mi nešlo o pomstu nebo o odvetu. Pro mě jsou důležité moje kšefty. Moji lidé jsou dobře placeni, musí tedy počítat i s riziky, která jejich práce

přináší. Podstatné je, že situace je stále stejná. My se tady domluvíme na pravidlech, která následně druhá strana v krátké době poruší. To je problém, a dovolím si říci, že závažný problém.“

„S tím, co se stalo u dolů, s tím nesouhlasím,“ mluví Seth tichým utrápeným hlasem, „Taky ten způsob, to jednoznačně vodsuzuju. Jen chci připomenout, že můj syn se snažil udržet pořádek.“

„Ano, podle všeho váš syn Matt ano. Ale váš zeť podle a zákeřně zavraždil mého muže. Následně uprchl a tedy uniká bez trestu. Což může být velmi nepříjemná zpráva pro další horké hlavy, kterých se bohužel na vašem ranči nachází více než dost.“

„Nejde všechno vohlídat ...“

„Já si svoje lidi ohlídat dokážu,“ nesouhlasí hoteliér, „Chápu, oni jsou moji zaměstnanci a při selhání by přišli o práci, vy tam máte svoje rodinné příslušníky. Bohužel taky jejich dost pochybné přátele. Šerife, tohle nemůže pokračovat. Je nutné takovým výstřelkům učinit přítrž.“

„Sám říkáte výstřelek,“ chytne se poslední věty rančer, „Podívejte, šerife. Uzavřel sem nějakou dohodu a dělám všechno pro její naplnění. Byl zastřelený můj syn a jeho vrah si chodí po svobodě. Nikdo proti němu nic neudělal ...“

„Šerife, musím protestovat. Pan Morrow jednal v sebeobraně a soud to potvrdil. Pan Morrow bez protestů strávil dva měsíce ve vězení, ačkoli byl nevinný. Nazývat ho vrahem je tedy nemístné. Ale nechci se přít o slova. Žádám o to samé. Váš zeť zabil mého muže, ať se tedy zachová stejně jako pan Morrow. Ať se nechá bez odporu a dobrovolně odvést do vězení a tam počká na výrok soudu. Mohu zaručit, že ho já i všichni moji muži budeme plně respektovat.“

„Má se dobrovolně přihlásit a vydat soudu?“ ptá se Seth a tváří se, jako by se přeslechl.

„Jistě, všichni tři. Soud pak rozhodne o jejich vině či nevině. Pokud je uzná nevinnými a propustí, všichni to budeme respektovat.“

„Víte, že je vodsoudí a nejmíň mého zetě popraví.“

„Pokud si to podle pana soudce zaslouží,“ pokrčí rameny Greenwood.

„Řekl sem, že s tím nesouhlasím. S tím, co udělal a jak to udělal. Pořád je to ale manžel mojí dcery a otec mojih vnoučat.“

„Tak co po mně chcete? Abych se snad dokonce tomu vrahovi omluvil?“

„Ani nevím, kde teď je ...“

„Já si myslím, že všichni víme, kde teď ti tři jsou. A vy, pane, vy nejspíš víte i místo, kde se v Mexiku nacházejí. Tak je přimějte, ať se vrátí a vydají se soudu.“

„I kdybych na něco takového přistoupil, museli by bejt blázni, aby mě poslechli a šli na smrt nebo do dlouholetého vězení,“ zvýší lehce hlas Lawett.

„Pánové, tohle nikam nevede,“ přeruší dohady svých hostů Robert, „Já mám taky zájem, vlastně mám dva zájmy,“ opraví se, „Chci, aby byl zachován smír a chci, aby se vrazi dostali před soud. Je mi jasné, že moje pravomoc za hranice nesahá. Ale pořádek ... Nevím, co vám procházelo dřív, ale já tady násilí anebo dokonce vraždy trpět nebudu,“ dodá důrazně a podívá se na starého muže, který rozhodně mnoho elánu neprojevuje.

„Je mi jasný, na čí straně ste, šerife,“ poznamená s mírnou ironií a možná i výčitkou.

„Jsem na straně práva, vážený pane,“ řekne Paul důrazně, „To bylo hrubě pošlapáno, pan Pulmann byl zkrácen na svém nejzákladnějším právu, totiž na životě. To se už nesmí opakovat. Podívejte, já se nestarám, kde berete ty věci, co tam u dolů prodáváte. Ale co není, může být.“

„Co tím myslíte?“

„Však vy mi dobře rozumíte. Každému je jasné, kde ty věci berete. Odkud se k vám na ranč dostanou. Sice se to těžko prokazuje, ale když je vůle, prokázat se dá ledasco.“

„To je výhrůžka, šerife?“ zakaboní se tvář rančera ještě víc.

„To je varování, pane Lawette. Buď svoje lidi zvládnete a ty se budou chovat spořádaně, nebo se na ten váš ranč zaměřím. Kdoví, co tam nalezneme, když se tam přijedeme podívat.“

„Nic tam nenajdete,“ odsekne starý muž, ale přes jeho snahu to dvakrát přesvědčivě nezní.

„Šerife, nemíním nechat zamluvit tu vraždu,“ připomene se Horác.

„Slyšel jste, ne? Pan Lawett nemíní svého zete přemlouvat, aby se vydal spravedlnosti. V tom mu i věřím, že by to bylo zbytečné. Každému je jasné, jaký trest by musel přijít za tu odpornou zákeřnou vraždu. I ten vrah to jistě ví.“

„Dobře, šerife. Pak tedy jsem připravený dát významnou částku jako odměnu za dopadení těch vrahů.“

„Významnou částku?“ podívá se tázavě Robert.

„Nepochybně dost významnou. Za toho vraha asi vyšší, ale nabídnu slušnou odměnu i za ty další dva, co mu tak udatně pomáhali držet zchromlého chlapa, aby ho mohl ubodat ranami do zad,“ připomene hoteliér okolnosti, za nichž přišel o svého muže.

„Chcete na mého zete vypsát vysokou vodměnu? Chcete na něj poštvat lovce lidí?“ mračí se Seth čím dál tím víc.

„Jak správně řekl šerif, on za hranice nemůže. Ale třeba se najde někdo, kdo tam zajede a ty tři přiveze. Živé nebo mrtvé.“

„Živé nebo mrtvé ...“,“ zopakuje tchán nejhoršího z viníků.

„Však dobře víte, jak to chodí,“ pokrčí rameny Horác.

„To je samozřejmě vaše právo, pane Greenwoode,“ přidá se Paul, „Co bude s tou vaší dohodou? Nikdo nemůže brát zákon do svých rukou,“ připomene.

„Zákon do svých rukou?“ předstírá údiv hoteliér, „Šerife, snad nemyslíte mě nebo někoho z našich mužů. Vždyť ti ještě chránili syna tady pana Lawetta, aby ho ti horníci nepověsili. Přestože zeť pana Lawetta zavraždil zákeřně mého muže, jejich šéfa a přítele, oni chránili syna pana Lawetta. Jak víc bychom mohli prokázat nejen dobrou vůli, ale i naprostou úctu k zákonu.“

„Máte pravdu, pane Greenwoode. Vaši muži se zachovali příkladně.“

„Jsou placeni za to, aby se chovali příkladně. Nebo profesionálně, chcete-li. Oni zákon neporušují, ba přesně naopak. Oni ho pomáhají chránit, když udržují pořádek u mých dolů. Na tom se samozřejmě nic nezmění.“

„Takže když tam někdo od pana Lawetta přijede se svým zbožím ...“

„Pokud se bude chovat spořádaně, nikdo mu nezkříví ani vlas na hlavě. Ani mu nebude bránit tam svoje zboží prodávat,“ říká Horác důrazně, pak upře svůj pohled na svého konkurenta, „My žádnou mstu nebo něco takového neprovozujeme. Kdybychom něco takového chtěli, tak stačilo jen nechat ty horníky, aby si prosadili svou. Naši muži je k tomu nejen nenabádali, ale ještě jim zabránili, aby vzali zákon do svých rukou. Kdybychom chtěli pomstu, něco tak ubohého a nesmyslného, tak vážně stačilo jen stát se založenýma rukama a nechat věcem volný průchod. Ti tři, co ti další tři vrazi v táboře nechali, by už byli nejspíš po smrti,“ dodá a Sethovi přeběhne mráz po zádech. Ano, opravdu již mohl pohrbívat svého druhého kluka.

„Vaše slova rád slyším,“ poznamená Paul.

„Jiná ani neuslyšíte, šerife. Na druhé straně mám zájem, aby viníci byli dopadeni a potrestáni. Ovšem podle práva, po řádném procesu. Pokud se ale nevzdají, může odměna opravdu přitáhnout pozornost lovců lidí a pak nikdo neví, co se může stát. Až si pro ně někdo přijede třeba do Mexika, kde se nejspíš schovávají. Nemůžeme dopředu vědět, v jakém stavu je sem dopraví,“ hovoří hoteliér lhostejným hlasem, prostým všech emocí. Jak je u něho zvykem.

„Chcete něco dodat, pane Lawette?“

„Ne, nechci,“ zachrčí starý muž.

„A vy, pane Greenwoode?“

„Snad také ne. Nebo možná jednu věc. Vyčetl jste dnes na začátku panu Morrowovi, že při obraně svého života použil zbraň proti jednomu z vašich synů. Tak chci připomenout, že jeho lidé jinému vašemu synovi život zachránili. Jak vidíte, pane Lawette, my žádné předsudky nemáme. My měříme všem stejně. Pokud bude kdokoli od vás jednat v rozporu se zákonem, tak proti němu zasáhneme. Pokud ale naopak někoho z vašich lidí bude ohrožovat někdo jiný, dočká se i přes vše, co se stalo, dočká se od mých lidí ochrany. Víc opravdu nemá smysl říkat,“ zvedne se hoteliér.

„Vašeho rozumného přístupu si cením, pane Greenwoode,“ pochválí ho Paul, „Doufám, že stejný přístup přijde i z druhé strany,“ podívá se významně na rančera, a ten si nemůže povšimnout, jak se výraz Roberta mění. Ne, tenhle šerif jeho rodu rozhodně nakloněný není.

Seth nic neřekne a také začne vstávat. Přesto ještě chvíli počká, než vyjde ze dveří. Je patrné, že chce dát svému soupeři náskok, aby se náhodou cestou jejich kroky nezkřížily. Musí bohužel uznat, že mu zde dnes myli hlavu po právu. Ta tragická událost jen umožnila tomu zazobanci se předvádět v dobrém světle. Čehož jistě chytře využije i na veřejnosti. Určitě se nezapomene pochlubit, jak dobře si jeho lidé počínali.

Horác dojde v doprovodu dvou svých mužů do svého hotelu a rovnou směřuje do své kanceláře. Tam již na něho čeká trojice, co se sama obsloužila. Jednatel, jeho sekretář a také velitel všech mužů ostrahy.

„Tak co?“ pozvedne zrak Woodroof.

„Vypadal dost přepadle,“ sedá si hoteliér.

„Možná už nemá tu svou početnou rodinku pod kontrolou,“ poznamená Morrow.

„Nejspíš ne, nebo minimálně její část,“ souhlasí hostitel, „Což pro nás není dobrá zpráva,“ dodá.

„Tak co s tím uděláme?“

„Co s tím chceš dělat, Jime? Ty tři sou někde v prdeli a určitě se sami dobrovolně nedostavěj pod šibenici. Von sice říká, že neví, kde sou, ale nejspíš lže. Podle mýho ho ten zeťák nasral, ale určitě ho nevydá katovi.“

„No to ani nečekám. Jen se ptám, co s tím uděláme my.“

„Nechám vypsát vodměnu na jejich hlavy. Tučný vodměny. Tak se snad někdo chytne.“

„Horáci, to to zase chceš jako přejít?“ mračí se jednatel, „Dyť tady brzy budeme všem pro smích. Voni budou vraždit naše lidi a my ...,“ zavrtí nechápavě hlavou.

„Tak co bys chtěl udělat? Sejmout někoho vod nich?“ podívá se zle Greenwood.

„No třeba,“ pokrčí rameny Woodroof, „Nebo jim pořádně pustit žilou,“ dodá.

„Pustit pořádně žilou. Jak bys to chtěl udělat? Snad neuvažuješ vo Frankovi.“

„Proč Frank. Horáci, já ten nápad Willa nevypustil z hlavy. Dokonce na něm tak trochu pracuju,“ usměje se potměšile jednatel.

„Jime, ten šílený nápad ... Jacobe, ty vo tom víš?“ obrátí se zrak hostitele na nejmladšího člena jejich společenství.

„Tak vím ... spíš sem to vytušil ...,“ zní rozpačitá odpověď.

„Co je to za blbost? Jak vytušil?“

„Jim mi nic neříkal. Asi proto, jak sem se na to koukal. Ale podle toho, s kým jednal, tak sem vytušil, že by mohl něco takovýho chystat,“ tváří se Todd všelijak.

„Jednat. S kým jako jednat?“

„Je tam jeden mišenec, nejspíš pořádný parchant. Tam sem si vzpomněl, co Jim říkal a dal sem si to do souvislosti.“

„Jime?“

„Horáci, co chceš slyšet? Jo, nenechal sem to úplně usnout. Když se vobjevila příležitost, tak sem se s tím chlapem pobavil. Čím dál tím víc si myslím, že to nemusí bejt vůbec tak nemožný, jak se možná zpočátku zdálo.“

„Podle čeho tak soudíš?“

„Horáci, ta zasraná rezervace, to je sud se střelným prachem. Všichni tam sou nasraný. Dostávají málo žrádla, zatuchlý a hniјící věci, například pokrývky a tak. Je to tam dost na hovno, jako teda pro ně. Když k tomu přidáš, že byli ty zmrdi zvyklí lítat na těch svejch koních všude možně, tak ...,“ pokrčí rameny Woodroof, „Prostě je to ten sud se střelným prachem, jak říkám. Je jen votázkou času, kdy se některý naserou ještě víc a nejspíš zdrhnou. Nejspíš někam do Mexika, jako už víckrát. No a když se podíváš na mapu ... Prostě není tak nemožný, aby cestou sem tam někoho nepřepadli a nezamordovali.“

„Vážně je to tam tak hrozný?“ podívá se pátravě hoteliér na sekretáře.

„Hrozný to tam vážně je,“ připustí Todd, „Určitě bych tam žít nechtěl,“ dodá.

„Pokud by ale vážně zdrhli, větší skupina, například, tak můžeme mít problémy i my,“ upozorní Morrow.

„Problémy ... No možná nějaký jo,“ připustí jednatel, „Ale jen vokrajově. Tucson určitě nenapadnou a ten Willův ranč je pro ně taky velký sousto. Moc by u toho krváceli a vůbec není jistý, že by se dostali dovnitř. Mohli by tak leda šlohnout nějaký ty krávy, co sou venku. Ale na ranč si netroufnou. Stejně tak na doly. Jo, menší usedlosti, možná nějaký dostavník, chudáka vobchodníka s povozem, to sou jejich vobvyklý cíle. Pokud se teda vydaj na tu svou válečnou stezku. Ale to přece víte stejně dobře jako já.“

„Právě, Jime. Právě proto, co říkáš, tak napadení těch Lawettů by bylo krajně podezřelý. Tam jich je možná stejně tolik, co na ranči Willa. Z jejich pohledu by to byl hodně riskantní cíl, nemyslíš?“ ptá se Todd.

„Jo, to by byl. Ale když jim někdo bude dobře našeptávat, slíbí jim tučnou kořist, sežene jim dobrý zbraně ... Dyt' nemusej nic dobýt a vykrást. Prostě jich jen pár voddělat a to hadí hnízdo trochu podpálit. Přitom můžou něco šlohnout, nějakýho toho koně, dobytek, zásoby nebo tak. Ty Lawettovi to taky nebudou čekat, tak je můžou zaskočit. Pokud jich pár voddělaj, tak bude vo pár problémů míň.“

„Jacobe, ty tam taky jezdiš. Jakej je tvůj názor?“ zeptá se Greenwood.

„Můj názor?“ zamyslí se mladík, „Horáci, je tam neklid, to jo. I ty, co to tam vedou, i ty mají vobavy, jak říkali. I ty vojáci, co na ně dohlížeš. Maj se tam na hovno, takže možná brzo vážně zase někdo zdrhne.“

„Jakej máš názor na ten Willův plán?“

„Horáci,“ zatváří se Todd nešťastně.

„Co je?“

„Já nevím ... Nechci, abych zase byl proti všem ... Pořád něco zpochybňoval ...“

„Do prdele, Jacobe. Ty to tam znáš líp než já nebo Ed. Tak se ptám, co na to říkáš?“

„Sou tam mladý muži, co se na vás kouknou tak, že je vám jasný, že by vás bez milosti podřezali, kdyby k tomu měli vhodnou příležitost.“

„Nepřehánáte to s tím vokrádáním? Aby pokud někdo z nich zdrhne, tak aby se to nevyšetřovalo a nebyl z toho průser.“

„Průser nebude, to mám naprosto pod kontrolou. Všechno sedí. Horáci, dyt' mě přece znáš, ne? Tohle si hlídám,“ tvrdí rozhodně Woodroof.

„Dobře. Ale pokud nás tak nenáviděj, jak říká Jacob, tak proč by nám měli vyjít vstříc a riskovat svoje životy útokem na ty Lawettovi?“

„Pro naše krásný voči to dělat určitě nebudou. Ale maj taky svoje slabůstky, ty zná dobře ten míšenec. Zbraně, chlast, koně, žrádlo ... to je asi bude zajímat víc než prachy. Každěj se dá koupit, jen musíš vědět, co mu nabídnout.“

„Seš stejného názoru, Jacobe? Jacobe, do prdele, netvař se, jako bys šel na popravu a vyžvejkní se,“ podívá se přísně Greenwood.

„Vy vo tom vážně uvažujete ...,“ hlesne tázaný.

„Vůbec nevím, jestli to není jen chiméra. Jen se ptám, jestli by se to dalo udělat, kdybysme se rozhodli. Podle tebe. I když je ti to úplně proto srsti, tak mi snad můžeš vodpovědět, ne?“

„Proti srsti ... Horáci, to by mohl bejt hroznej masakr ... nejsou tam jen muži ...“

„Jo, sou tam i parchanti, co z nich jednou chlapi vyrostou a pak ti vrazej kudlu do zad. Jako Jackovi,“ mračí se jednatel.

„Nechci se hádat ... Dobře, Horáci, tak já ti vodpovím. Nejspíš by to Jim zařídit dokázal. Jak by to ale pak vypadalo, kdo by si to jak dal do souvislosti, to už je jiná. Proč zrovna ten ranč, kde vzali dobrý zbraně a tak. Ale třeba by ten míšenec některý z nich ukecat dokázal. Nejspíš jo, má tam podle všeho značný slovo.“

„Sem rád, že měníte názor,“ poznamená jednatel.

„Jime, já názor neměním. Pořád to považuju za dost přitažený za vlasy. Na druhou stranu, kdyby se naskytla příležitost jim pustit žilou, jak si říkal, tak bych pro ně rozhodně nebrečel,“ odvětlí hoteliér.

„Muselo by se to dobře promyslet a připravit,“ ozve se Morrow.

„Můj ty bože ...,“ ujede Toddovi.

„Jacobe, já sem vždycky pro dohodu,“ podívá se na mladíka pistolník, „Ale voni žádný dohody nectěj. Určitě aspoň některý z nich.“

„Právě, Ede. Sám říkáš, některý z nich,“ pochlapí se sekretář a rozhodne se vyjít svůj názor, „Pokud by si Jim tu tlupu těch Indiánů najal, dovedeš si představit, co všechno můžou udělat? Podle toho, co už kdy tady udělali? Voni moc rozlišovat nebudou, koho voddělaj. Nakonec můžou povraždit ty umírněný a zůstanou jen ty, co dělaj pořád problémy.“

„V tom máš pravdu, Jacobe,“ přikývne hoteliér, „Proto se tady pořád bavíme jen teoreticky. Jen uvažujeme, jestli je vůbec něco takovýho proveditelný. Nikdo přece neřekl, že to chceme spustit. Třeba ani nebude vhodná příležitost nebo se nepůjde s nima dohodnout.“

„Nevidím to jako nemožný,“ poznamená jednatel.

„Když to uděláme, tak nás s tím budou všichni spojovat,“ upozorní Todd.

„Tak to vůbec není jistý, Jacobe,“ nesouhlasí Greenwood.

„Ne, Horáci? Taková náhoda, že zdivočelá tlupa Indiánů přepadne právě ranč Lawettů. Když má kolem daleko snazší kořist. To nebude podezřelý?“

„Sám si říkal, že je to šílenost, ne? Najmout si Indiány. Ne tedy, že by se v minulosti nic takovýho nestalo. Například za války Angličanů s Francouzi bojovali Indiáni určitě za Francouze, a myslím, že jiný i za ty druhý,“ pátrá hoteliér ve své paměti, „Ale i jindy, poštvali některý běloši jedny Indiány na druhý ... Ale doba se mění. Podle mýho je to tak nepravděpodobný, že bysme si dokázali najmout ty Indiány, že tomu lidi věřit nebudou, i kdyby to někdo začal tvrdit.“

„Myslíš?“ podívá se sekretář tázavě.

„Myslím. Pokud vážně zdrhnou, tak nejspíš cestou do Mexika někoho přepadnou, vokradou a nejspíš i zavražděj. Jak to dycky dělaj. No tak Lawettovi měli prostě smůlu, že si vybrali právě je a voni byli další. Tak bych to viděl.“

„Mám teda přitlačit na pilu?“ zeptá se Woodroof.

„Přitlačit na pilu? Jime, můžeš jednat s tím svým míšencem. Ten by mohl vytipovat skupinu nadrženejch rudokožců, co by mohli mít zájem si zaválčit a získat tučnou kořist. Mohli bysme jim nabídnout lepší zbraně, třeba i pár lepších koní, trochu zásob, chlastu. Na to by mohli slyšet.“

„Jen aby potom ty zbraně nepoužili proti nám. Willův ranč není tak daleko a já tam mám rodiče a sourozence,“ ozve se Todd.

„To se dá vošetřit, Jacobe. Navíc, pokud by loupili u Lawettů, tak pak budou určitě hodně rychle zdrhat. Mohli bysme i podpořit trestnou výpravu, co by za nima vyrazila, to by nám přineslo zase sympatie veřejnosti.“

„Nejlepší by bylo, kdyby dostali rozum,“ poznamená Morrow.

„Věříš tomu, Ede?“

„Moc ne, Horáci. Voni sou hrozně živelný. Nemaj žádněj řád. Nemaj vůdce, co by ho poslouchali. Nikoho moc neuznávaj. Snad Setha, ale podle mýho čím dál tím míň. Pak je naše právo se bránit, a když by ty Indiáni trochu snížili jejich stavy, tak by nám to nejspíš prospělo. Pokud by jim to tam spálili a vybrali zásoby, určitě by je to poškodilo. Třeba by pak vodtáhli jinam.“

CECIL RAUP

„Tak to nevím, Ede, ale jinak s tebou souhlasím,“ přikývne Greenwood, „Vůbec nejsem rozhodnutej pro něco takovýho, ale na druhý straně můžeme mít eso v rukávu, pro horší případy. Jim vo tom může jednat a předjednat to, pro případ ...“, přeruší ho hlasité zaklepání, „Dále,“ houkne našťavaně.

Ve dveřích se objeví postava desetiletého Cecila Raupa, vyženěného syna Morrowa. Ten taky rychle povstane, když ho spatří.

„Co se děje?“ ptá se.

„Ede, máma. Mám jen říct, že to na ní přišlo. Už sem zaběhnul pro doktora a teď pro tebe,“ říká udýchaným hlasem kluk.

„Už to přišlo,“ zopakuje nastávající otec, „Horáci ...“

„Jasně, Ede, jen běž. Já se u vás zastavím, až tady skončím,“ má pochopení Greenwood.

NAJEDNOU MI BYLO SKORO ČTYŘICET

„Konečně!“ oddechne si Morrow, když uslyší hlasité zakřičení dítěte, předtím bylo slyšet jen sténání jeho manželky.

„Tak gratuluju,“ potřese Greenwood pravicí novopečenému tátovi.

„Ještě nevím, co to je, a taky, jestli sou voba v pořádku ...“, přijímá pistolník ruku s rozpaký.

„Určitě bude všechno v pořádku,“ uklidňuje ho Louisa, manželka jeho společníka a vlastně i šéfa. Ta už se zotavila z vlastního těžkého porodu z dubna, byť je ještě pohublá a její plet' má pobledlou barvu.

„Určitě, Ede. Podívej, jak hezky řve. To by mohl bejt kluk, ne, když tak hezky řve, ne?“ usmívá se Jacob, co také krátce před půlnocí zůstává v domě paní Raupové, nyní už Morrowové. To Jim naopak dal přednost zábavě v hotelu Gold Star.

„Kluk nebo holka ... Tak radši bych kluka, jako každej ... Ale ať je to klidně holka, jen když to dítě bude zdravý a Amy v pořádku,“ říká nervózně Morrow, vzpomene si, jak Lou při porodu málem zemřela a nejspíš už nikdy nebude mít děti. Naštěstí má Horác už dva kluky.

Musejí si ještě užít chvíle napětí, než se ve dveřích objeví devětatřicetiletý doktor Charles Evans.

„Je to kluk jako buk,“ hlásí s vítězným úsměvem na tváři, v tom ho rázem napodobí všichni kolem.

„Co Amy?“ musí se Ed zeptat.

„Vaše paní je taky v pořádku. Sice si trochu užila, ale nakonec proběhl porod bez komplikací. Váš syn i vaše paní jsou oba v pořádku,“ hlásí lékař, hrdý na svou práci.

„Díkybohu ... Můžeme je vidět?“

„Ještě chvíli počkejte, pane Morrowe, jen co tam moje pomocnice trochu poklidí. Ale nevidím důvod, proč byste se vy a vaši přátelé nemohl podívat na plod vaší lásky,“ je Evans vstřícný, „Já teď půjdu, ale kdyby se vám něco nezdálo, tak pro mě hned pošlete.“

„Nezdálo,“ zarazí se Ed, „Pane doktore, není snad něco v pořádku?“ ulekne se.

„Ale ne, všechno je v pořádku. Já jen tak, pro každý případ. Ráno se tu tak jako tak zastavím. Nu, pane Morrowe, užijte si oslavu syna,“ usmívá se Charles, když sahá po svém klobouku.

„Pane doktore, přece nevodejdete jen tak. Musíte si taky s náma připít,“ zadrží ho pan domácí, „Všichni se musíme napít, na mýho syna ... Cecile, přines tu láhev,“ obrátí se na chlapce, který dnes výjimečně ponocuje a kterému se právě narodil nevlastní bratříček.

Kluk okamžitě vyrazí a následně se ujme role číšníka. Než je šťastnému otci a jeho hostům umožněno spatřit malý uzlíček v náručí znavené matky, mají v sobě už dva panáky.

U rodičky zůstane služebná, pánové doprovodí Louisu domů a pak vyrazí do Gold Star. Tam se alkoholem vůbec nešetří, přidají se další gratulanti, co si touží s novopečeným otcem připít. Někteří možná touží se jen zadarmo napít.

„Do prdele,“ zasípe Morrow kolem deváté hodiny ráno, leží v jednom z pokojů zdejšího hotelu, rozhlíží se a snaží se vybavit události včerejšího večera. Ty pozdější má v mlze a není si jistý, zda nebyly ještě další, na které si vůbec nepamatuje.

„Ede?“ zvedá se na loktech Todd.

„Jacobe? Do prdele ... ty seš nahej?“ zarazí se pistolník.

„Nahej ... no jo, myslím ... Teda jak si vzpomínám ... byla tu ... ani už nevím která,“ blekotá sekretář a zakryje se částečně pokrývkou.

„My tady ...“, podívá se na sebe Morrow, on je ale oblečený.

„Ty ne ... mlel si něco vo věrnosti ... jak si matně vzpomínám. Taky, že to mám udělat jednou za tebe ...“

„Takže já ne ... tak aspoň něco,“ zamíří pistolník k oknu, pod nímž si povšimne nočníku, vzápětí se místností rozlehne všem dobře známý zvuk.

„Dobrej nápad,“ uslyší za sebou, aby po chvíli předal nádobu svému spolunocležníkovi.

„Kurva, Jacobe, nechceš se voblíknout? Ještě si vo nás budou myslet kdoví co,“ dopadne pozadí Morrowa na postel.

„To asi ne,“ ušklíbne se mladík a pohlédne přes rameno, pročez část jeho tělních tekutin dopadne mimo nočník, „Do prdele,“ okomentuje tento svůj nezdar.

„Pamatuješ si na všechno? Ze včerejška?“

„No, na něco jo. Ale možná si to připomeneš, až ti Horác předloží účet,“ zasměje se Todd.

„Účet?“

„Jo, účet. To bys nevěřil, kolik si měl včera kámošů, co si s tebou přišli připít. Bylo to vážně velký, si teda myslím. Tak tomu bude asi odpovídat i ten účet,“ odloží značně naplněnou nádobu sekretář, lehce potřísněné ruce si otře do stehů a pak začne hledat svoje oblečení, poházené různě po zemi. V místnosti je kromě smradu i pořádný bordel, zkonstatuje v duchu.

„Kurva, kurva, stavím ten barák,“ huhňá starší z právě probuzených spáčů, „Kolik sem jen včera utratil, kurva.“

„Snad vyděláváš dost, ne?“

„Dost ... no jo, není to tak špatný ...“

„Není to špatný?“

„Tak je to dobrý,“ pozvedne džbán Morrow, bohužel je v něm tak lok vody, on má přitom v krku poušť, „Kurva, mám hroznou žízeň.“

„Tak skočíme do baru, dáme si snídani, ne?“

„Dobrej nápad. Jen jestli na to ještě mám, když sem tady podle tebe včera hostil půlku města,“ ušklíbne se novopečený otec.

„Na snídani tě můžu pozvat, pokud seš na tom tak bledě. Já sice nemám žádný podíly, ale na plat si nestěžuju.“

„No jo, na tu snídani ještě mít budu,“ zvedá se Morrow, přitom sleduje, jak se jeho druh nočních alkoholových orgií doobléká, „Vostatní vodešli?“

„Koho myslíš, Ede? Tu půlku města?“

„Ne, kurva. Horáce, Jima ...“

„Jim nejspíš chrápe někde poblíž, byl taky upravenej jak zákon káže. Horáce vodvedli domů, pokud si vzpomínám. Chtěl sem taky domů, teda do domu Willa, ale pak sem si to rozmyslel. Nejspíš proto, že sem dostal chuť si zašukat. Tak sem skončil tady s tebou. Snad sme tě moc nerušili.“

„Nerušili ... ani nevím, že ste tu šukali ...“

„No jo, jak tě hodili na tu postel, tak si začal chrápat.“

„Chrápat ...“

„Jo, chrápeš docela vobstojně. To ti Amy neřekla?“

„Ne ... Vážně tak chrápu?“
 „Mně to bylo jedno ... Já měl, pokud vím, jiný starosti.“
 „Jak jiný starosti?“
 „Nějak sem se nemohl udělat. Asi tím chlastem. Ne, že by se mi nepostavil, to zase jo, ale nějak sem nemohl vystříknout. Už sem to chtěl vzdát, ale nakonec se to povedlo,“ vysvětluje Todd své potíže, které však nakonec zdárně překonal.
 „Když sem byl mladej jako ty, tak ...“
 „Co, Ede?“
 „Ale nic. Ještě bych tě zkazil ... To byly časy, tehdy. Teda někdy. Někdy sme si nevrzli já ani nevím jak dlouho. Tak sme to pak museli dohnat,“ zasměje se chraplavě Morrow, „Kurva, tak deš? Co se pořád tak ustrojuješ. Stejně vypadáš, jako by se přes tebe přehnalo stádo krav.“
 „Jo? Tak ti doporučuju se kouknout do zrcadla, než mi budeš něco vykládat. Táhle je.“
 „Zrcadlo ... do prdele, vážně vypadám hůř než ty.“
 „To bude tím věkem.“
 „Drzoune. Mláď není žádná zásluha a nakonec ho i ty budeš mít jednou v prdeli.“
 „Pokud tě to uklidní, tak nejspíš voba smrdíme stejně.“
 „To doufám ne. Z tebe cejtím tu kurvu.“
 „Vážně?“
 „Ale ne, páchneš jak lejno. No já taky. Tak deme?“
 Oba se vypotácí z pokoje a zamíří do přízemí, kde je poměrně mrtvo. Vždyť je také teprve dopoledne, a tak většina klientů podniku se lopotí v práci. U stolů se rozvaluje jen pár návštěvníků města, co si sem zaskočilo na gáblík či něco na osvěžení hrdla. Červen v těchto končinách už je dost horký, také prach se zde v ovzduší vyskytuje ve značné koncentraci.
 Objednají si, dostanou džbán s vodou a také pivo. Na tvrdý alkohol nemají moc chuti, pořád ho navíc cítí ve svém zaživacím traktu. A také v hlavě, ve které jim hučí a sem tam vystřelí řezavá bolest.
 „Snad se nebude Amy zlobit, že du tak pozdě,“ poznamená Morrow, to už se zakousne do chleba a míchaných vajíček se slaninou.
 „Co by se zlobila. Máš přece kluka, ten se musí pořádně zapít, ne?“
 „Jo, to asi jo. Jen mě vrtá v hlavě ten účet. Snad sem neutratil všechny úspory.“
 „To bude dobrý, Ede. Určitě vyděláš další. Ten důl v Mexiku se pořádně rozšířil, tak ti vynese další prachy, kdyby bylo nejhůř. Nezdá se, že by tam to v zemi docházelo.“
 „To asi ne ... Navíc první dítě, v mém věku ...“
 „V tvém věku ... dyť ti ještě ani není čtyřicet, ne?“
 „V prosinci mi bylo vosomeštyřicet.“
 „Já vím, Ede. To mě v únoru třiadvacet.“
 „Chceš mě nasrat?“
 „Nasrat? Proč nasrat?“
 „Tím, že pořád připomínáš, jak seš mladej.“
 „Ede, a vážně je to tvoje první dítě? Není přece jen někde nějaký?“ podívá se pátravě Todd.
 „Vo žádným nevím. Tím neříkám, že není někde kluk nebo holka, co má něco ze mě. Ale nevím vo tom. Dělal sem to kde s jakou. No nejvíc s děvkama, ale i jinejma, jak se prostě naskytla příležitost. Tak možná někdo někde vychovává moje dítě. Ale vážně vo žádným nevím. Co ty, Jacobe? Taky budeš čekat skoro do čtyřiceti, než nějakou přivedeš před oltář?“
 „Tak dlouho snad ne ... Ale pár let bych s dovolením ještě zůstal svobodnej. Taky pořád někde jezdíme, a nejspíš i dál budeme. Tak ty děvky sou dobrý řešení. Pokud teda vod nich něco nechytneš,“ podívá se mladík podvědomě do svého rozkroku.
 „Horác je tady nechává pravidelně kontrolovat doktorem.“
 „Není jen tady, Ede. Jezdíme všude možně ... Sice to trochu leze do peněz, ale zatím chci zůstat svobodnej.“

„No jo, to sem si říkal taky. A najednou mi bylo skoro čtyřicet ... Díkybohu sem potkal Amy. No a teď sem i táta,“ dodá Morrow hrdě.

„Tak ještě jednou gratuluju.“

„Dík. Hlavně, aby ten můj kluk byl zdravej. A taky Amy. Měl sem strach, potom, co měla ty problémy Lou. Díkybohu se z nich vyhrabala.“

„Jo, vyhrabala ...“, pokývá hlavou Todd, pak se rozhlídne, nikdo v okolí není, přesto ztiší hlas, „Ede, chci se zeptat. Ty si myslíš, že ten Willův nápad je vážně dobrej?“

„Willův nápad?“ tváří se překvapeně pistolník, evidentně není v obraze.

„Myslím ty rudochy ...“

„Jacobe, tady radši ...“, rozhlédne se Morrow, „Tobě se to moc nelíbí, že jo.“

„Mám pochybnosti ... Z více důvodů.“

„No jo, to nejde přehlédnout.“

„Ty se zlobíš, Ede?“ zarazí se mladík, „Nebo snad Horác?“

„Zlobit? Proč bych se zlobil?“

„No, že mám na to jinej názor než vy.“

„Tak za prvý, já z toho taky vodvázanej nejsem. Pokud by se k tomu vůbec přistoupilo. No a za druhý, znáš pravidla, ne?“

„Pravidla?“

„Myslím ty naše. Už nějaký čas seš jeden z nás. Teda víš vo všem, něco pomáháš zařizovat. Tak máš taky právo na to říct svůj názor. Buď ho prosadíš, no anebo ne. Pak musíš přijmout to, na čem se dohodneme.“

„Jo tohle. Jasně, tohle respektuju. Jen bych nechtěl, abyste se zlobili, když mám pořád nějaký připomínky.“

„To je tvoje právo, Jacobe. Právo si k tomu říct svoje,“ vloží si Morrow do úst dost velké sousto, pročež se chvíli odmlčí, než ho rozmělní a částečně i polkne, „Tenhle svět není žádný ráj. Teda ani peklo, i když k tomu má asi blíž. Prostě je to bojiště, kde si musíš chránit svoje zájmy. Nikdo se s tebou nesere, když nejseš dost silnej. Tohle už dávno pochopil Horác, a taky velmi rychle tvůj švagr Will.“

„Will ... ten by pochybnosti neměl. Ten tohle neřeší. Myslím nikoho, kdo není na jeho straně.“

„Myslíš?“ pozvedne zrak pistolník.

„No a ne?“

„Jacobe, nic není jen černý nebo bílý. Víš, co myslím. Viděl sem Willa, tam v Mexiku, když tam přitáhli zajatý Indiány, ženy a děti. Docela tam vyšíloval, když chtěl ten mexický důstojník ty kluky postřílet a Ray zase vyhnat ty děti a ženy pryč, ať se vo sebe postaraj.“

„To jako vážně? A jak to dopadlo? Myslím s těma Indiánama.“

„Poradil sem tehdy Willovi, ať na to co nejrychlejc zapomene. A co se s nima stalo? Ty kluky nakonec Ray koupil, jako votroky. Co se stalo s těma ženskejma a dětma, tak to nevím a ani vědět nechci. Není to moje starost, tak proč se tím zatěžovat.“

„Ede, říkáš mi to za nějakým záměrem? S těma ženskejma a dětma?“ podívá se pátravě mladík.

„Ale ne, jen kvůli tomu, cos říkal vo Willovi. Ale vlastně to může bejt i rada pro tebe. Na něco je lepší zapomenout a vo něčem moc nepřemýšlet.“

„No jo. Jenže někdy je to hodně těžký.“

„Někdy musíš udělat něco, na co nejseš moc hrdej. Jenže to udělat musíš, pokud na tom bojišti chceš přežít a zvítězit.“

„Nejsou žádný hranice, Ede?“

„Hranice ... Jacobe, co chceš slyšet? Nikdy přece nevíš, co se třeba stane za rok. Co bude nutný udělat, abys ... Je mi jasný, na co narážíš. Ale pokud by tam k tomu došlo, tak to ber takhle. Tys nebyl pro. Jasně si to řekl. Jenže si to neprosadil. Tak ses snažil no a pak ... To už není tvoje starost.“

„Není moje starost. Možná budu Jima doprovázet, až s tím chlapem bude jednat.“

„Myslel sem to jinak. Tak asi ne starost ... jak to líp říct ... Jo, zodpovědnost. Jasně, není to tvoje zodpovědnost, pokud se stane něco, cos sice nechtěl, ale bylo to nutný. Podle mínění dalších, co jich bylo víc. Tak to ber. To ti můžu poradit.“

„Tak jo. Vlastně promiň, že sem s tím vůbec začal. Jen se mi zdálo, že nejseš taky úplně pro. Jim jo, u Horáce nikdy nevím. Asi sem to špatně vyhodnotil. Tak se vmlouvám a taky tě prosím, abys vo tom Jimovi a Horácovi neříkal. Myslím vo těch mejch pochybách.“

„Jacobe, dyť si jen přece zopakoval, cos říkal i před nima. No a co se tejká mě. Máš pravdu, pokud by se k tomu přistoupilo, což není vůbec jistý, tak ... Jo, taky se mi to nelíbí. Ale pokud si ten starej nedokáže tu svoji rodinu srovnat ... Dyť můžou zabít kohokoli z nás. Třeba i tebe, když jim někde náhodou padneš do rány. Pokud mám teda volit mezi náma a jima, tak volím nás. I když to třeba může bejt drsný.“

„Rozumím, Ede.“

„Jacobe, řeknu ti něco, co sem tehdy v tom Mexiku řekl i Willovi. Bylo by blbý, kdyby ti těch žen a dětí nebylo líto. Ale všem nedokážeš pomoc. To sem mu tehdy řekl. To samý teď říkám i tobě. Je dobře, že máš ty pochyby a nechceš ... však víš,“ rozhlédne se Morrow, „Někdy prostě musíme udělat, co je potřeba, i když se nám to nelíbí. Tak to prostě je.“

„Já vím, Ede.“

„Co budeš teď dělat?“

„Já? Ty asi půjdeš domů, za Amy a dětma, ne?“

„Jo, jen co dojím.“

„No já asi půjdu najít Jima. Máme práci a musíme se domluvit. Už brzo zase vodjedeme. Je toho pořád víc a víc ... Možná se budeme muset i rozdělit.“

„Rozdělit ... Jacobe, pokud bys jel sám, tak mi dej vědět. Někoho s tebou pošlu.“

„Kvůli nim?“

„Taky. I kvůli nim. Ale dycky je lepší, když ti někdo kreje záda. Nikdy nevíš, na jakýho sráče naraziš, a pak se ti chlap se zbraní může hodit. Tak sme se přece dohodli, ne? Teď se to zase vyvostřilo, tak sám nikde necestuj. Pořád seš švagr Willa a jeden z nás. Hned dva důvody, proč by někoho mohlo napadnout tě sejmut,“ dodá Morrow a mladíkovi přeběhne mráz po zádech.

TŘETÍ KAPITOLA

RÁNO V SONOŘE

Začíná svítat a trojice mužů se probouzí do dalšího pěkného dne. Ten však bude i dost horký, jak už to v letních měsících v Sonoře bývá. Na hranici s Arizonou je ještě asi dvacet mil, které dnes urazí a zítra už budou na druhé straně i s proviantem, který dostali za úkol přepravit. Nepašují kontraband poprvé, mají už značné zkušenosti a tak nepředpokládají problémy. Vyznají se, vědí, kde a kdy se pohybují mexické hlídky.

„Bude zase hrozný vedro,“ poznamená osmatřicetiletý Rob Duggan, když loví ze své brašny potravu, co mu poslouží jako studená snídaně. Oheň rozdělovat nebudou, aby na sebe neupozornili.

„Stojí to za hovno,“ odpovídá chrčivým hlasem třiatřicetiletý Kenyon Ascham, pak sáhne po butylce s vodou.

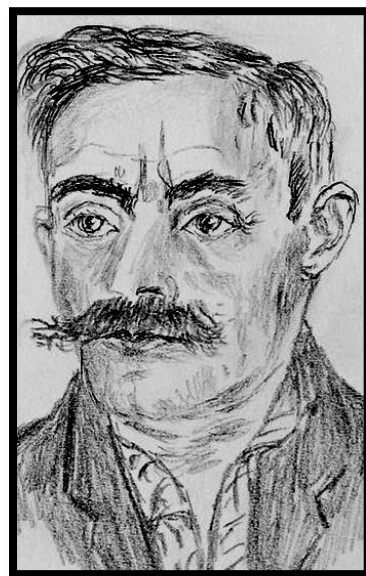
Žízeň je třeba uhasit, než se vydají na cestu.

„Za jak dlouho vyrazíme?“ položí dotaz jednadvacetiletý Lyndon McShane, který postává nedaleko mezků, měl poslední hlídku a tak je nejsvěžejší. Respektive již se s únavou jeho organismus popasoval.

„Máme čas, ale bude dobrý co nejvíc ujet, než to zasraný slunce začne pálit jako sviňa,“ sděluje svůj názor Duggan, jako nejstarší se sám pasoval do role vůdce této tříčlenné skupiny pašeráků. Všichni pracují pro Franka Morrowa a podle jeho pokynů převážejí věci do Arizony, do Hansonville, jak se říká táborovému městečku u dolů poblíž Tucsonu. Proto kromě svých tří koní mají i šest mezků, slušně

KENYON ASCHAM

ROB DUGGAN

zatížených.

„Mám teda začít nandávat náklad?“ ptá se mladík, ten jako nejmladší se naopak musí co nejvíce otáčet. Ale nestěžuje si, platí mu docela dobře a v táboře u dolů v Mexiku si ještě může za velmi levný peníz užít s Indiánkou, co tam slouží jako děvky. Taky se napít, chlást je tam pro ně rovněž dost levný.

„Jo, pomalu ty mezky vobtěžkej,“ kývne hlavou Rob.

„Jen aby tě nevzal doslova,“ zasměje se Kenyon.

„Cože?“ nepochopí Duggan.

„No vobtěžkat, ne? Jako ženskou, ne? Je mladej, nadrženej, tak by mohl na toho mezka hupsnout, ne?“

„Jo takhle,“ rozesměje se i nejstarší s pašeráků, „No, Lynde, pokus je nepoškodit, pokud bys na ně dostal chuť.“

„To sou blbý fóry,“ mumlá si pro sebe adresát přitroublých vtípků, pak se sehne pro nejbližší zavazadlo. V tu chvíli uslyší podivný nepříjemný zvuk nedaleko své hlavy, zároveň ale také hluk, který každý dobře zná. Výstřel!

McShane na moment ustrne, ale vzápětí sebou hodí na zem, to už praskají další rány a on zaregistruje úder do levé paže, někam mezi rameno a loket. Jen úder, bolest zatím necítí, ačkoli je mu podvědomě jasné, že ho střelec zasáhl.

Rychle se valí stranou, přitom horečně přemýšlí. Není pochyb, že po nich pálí někdo ze zálohy a také není pochyb o tom, proč tak činí. Chce kontraband, co převážejí, a k němu se nejlépe dostane, když ty tři dopravce odkrágluje.

Odvaluje se a částečně i plazí mezi poplašenými mezky, ti mu tak poskytují nedobrovolně ochranu proti kulkám, ale na oplátku mu uštedří pár kopanců. Ty ale jsou přijatelnější, než kdyby ho zasáhla další kulka. Vše se děje strašně rychle, mozek mu šrotuje, je mu jasné, že ho někdo chce zabít. Pálí po něm ze zálohy, on střelce nevidí a tak se mu může těžko bránit. Revolver v jeho ruce je na hovno, k pušce v pouzdře u koní se nedostane. Je tady jako v pasti a je jen otázkou času, kdy si ho některá z kulek najde. Do prdele, musí něco vymyslet, nechce se mu umřít.

„Vylez, ty parchante!“ ozve se odkudsi vztekly hlas.

Dojde mu to. Ten zákeřník nechce střílet mezi mezky, aby je neporanil. Určitě na nich chce náklad odvézt. Rozhlédne se, teprve teď si uvědomí, že jeho dva druhové leží na zemi, Kenyon úplně nehybně, Rob trochu trhá nohama, ale asi má taky dost. Tak je v tom sám, má jen jeden posranej revolver, nevidí toho střelce. Vlastně je jich určitě víc. Je v pasti a v prdeli. Tak co s tím? Zabalit to, vylézt a doufat, že ho neodprásknou? Blbost, svědka naživu nechávat nebudou. Jak se zvedne, hned ji koupí. Kurva, ta rána na levé ruce začíná pálit jako čert a taky dost krváčet. Vážně situace na hovno, láteří v duchu.

„Já se zvednu a ty mě sejmeš!“ křikne, hledí mezi nohami neklidných zvířat, snaží se odhadnout, odkud přijde odpověď, pokud tedy přijde.

„Sejmeme tě, když se nezvedneš. Seš vobklíčenej, tak to vzdej!“ slyší hlas zpoza skal, jsou uprostřed nich, tábořiště si tak vybrali záměrně, chránění skalisky, obklopeni borovicemi a klečí. Bohužel tam někde jsou i vrazi, co už dva z nich zastřelili a teď se chystají na něho.

„Nasrat!“ houkne, protože ho nic lepšího nenapadá.

„Jestli si pro tebe budu muset dojít, tak než tě sejmu, tak tě stáhnou kůže. A předtím tě ještě vykastruju! Tak to neprotahuj a vzdej to!“ vyhrožuje jeden z útočníků, skrytý však dobře za kameny a porostem.

„Tak si pro mě pojď. S radostí ti ho ustřelím!“ odpovídá vrahounovi statečně, ale je mu jasné, že nakonec si pro něj přijdou. Pokud se s nimi začne střílet a někoho z nich zasáhne, tak pak ho vážně můžou ze vzteku mučit, než ho sejmou. Jenže vzdát se, to znamená jistou smrt. Bojovat, to pak znamená skoro jistou smrt a možná i mučení, když ho jen zraní. Jenže jemu se nechce tohle ráno umřít. Co ale s tím? Naděje jsou horší než mizerné. Neví, kde ti vrazi jsou a když vyleze zpod zvířat, tak ho můžou doslova rozstřílet. Nejspíš z více stran.

„Poslouchej, ty zmrde! Chceme jen to, co vezete. Tak se dohodneme. Ty se přestaneš schovávat za těma mezkama a my tě necháme vodejít!“ zkouší vrah vyjednávat.

„Nevěřím ti. Sejmeš mě jako ty dva.“

„Třeba ne. Tak dobře. Uděláme dohodu. Můžeš vodejít, ale po svejch. Koně nám tady necháš. Tak nás nebudeš moc sledovat. Tak bereš to?“

„Nevěřím ti!“

„Tak už kurva vylez, začínáš mě totiž srát. Máš moje slovo, že tě nesejmeme. Ale jestli si pro tebe budeme muset dojít, tak si něco užiješ, než zhebneš. Na to máš taky moje slovo. Budeš prosit, abych tě už zabil!“

LYNDON MCSHANE

„Tak si pro mě pojd'te,“ krčí se mezi zvířaty, snaží se, aby neposkytl snadný cíl. Jenže jak se krýt, když neví, kde jsou ti vrazi schovaní? Rána může padnout odkudkoli. Díkybohu, že nechtějí poranit ty mezky, to by už nejspíš byl děravý jak řešeto.

„Ty pitomče! Je nás tady vosum. Všichni máme pušky. Ty jen ten svůj kvér. Jak si myslíš, že to nakonec dopadne? Chcípneš, pokud to nezabálíš!“ zní z hlasu vetřelce zloba a netrpělivost.

„Chcípnu tak jako tak. Zabijete mě, to je jasný. Tak nemám co ztratit. No tak si pro mě pojd'te, do prdele,“ volá na ně, sice se snaží, aby jeho hlas zněl rozhodně, ale je v něm malá dušička. Ta se nejspíš už brzo vydá na onen svět. Pokud něco nevymyslí a nebude mít z pekla štěstí. Z pekla, tam by skončit nechtěl. I když jak žil, tak do nebe ho nejspíš nevezmou.

Pořád přemýšlí, vyjednávání bere jako šanci na něco přijít. Taky poznat, kde jsou ti střelci, odkud na něj mohou střílet. Ale pořád mluví jen jeden, co je skryt za skaliskem nedaleko. Můžou být doslova všude. On je teď uprostřed šesti mezků, které nechtějí zranit, proto je ještě naživu. Ale donekonečna čekat nebudou, nakonec to risknou a začnou na něj střílet.

„Jaký mi dáte záruky, že když to vzdám, že mě nezabijete?“ rozhodne se k dalšímu protahování patové situace. Která však moc patová není, spíš je to šach, vzpomene si na hru, co jí jako kluk hrával. A brzy přijde mat, uvědomuje si s hořkostí.

„Dám ti svoje slovo. De nám jen vo to, co vezou ty mezci. Na tobě nám nezáleží,“ tvrdí zákeřný střelec.

„Tvoje slovo? Nenecháš přece svědka naživu.“

„Svědka? Cos viděl? Tak leda hovno. Do prdele, už mě to přestává bavit. Poslední nabídka, ty zmrde. Zvedneš se, s rukama nahoře vyjdeš a půjdeš pomalu pryč. Ani se nevotočíš a zmizíš vodsud' co nejdál. Nikdo tě nesejme. Máš moje slovo. To je ale poslední nabídka, pak tě vodpráskneme, i kdyby to mělo vodnýt některý z těch posranejch zvířat,“ přiznává mu lupič poslední větou důvod, proč ještě žije.

„Musím si to promyslet!“ chce ještě trochu času.

„Máš minutu. No dobře, tak dvě minuty. Ale ani vo chlup víc. Pak tě sejmeme!“

„Dobře. Tak dvě minuty!“ odpovídá jim a říká si, že už mu moc času na tomhle světě nezbyvá.

Tak co? Zkusit, jestli dodrží slovo? Ale proč by to dělali? Zabíjeli ze zálohy, proč by najednou měli být velkorysí? Ne, pokud přijme jejich nabídku, za ty dvě minuty zemře. Sejmou ho hned, jak bude kousek od těch mezků.

Má jen jedinou šanci, která je sice hodně malá, ale alespoň je to šance. Už o ní chvíli přemýšlí, jen by potřeboval vědět, kam zdrhat. Bohužel mu to neusnadnili, nikdo další kromě jejich mluvčího svou polohu neprozradil. Bude to muset risknout a možná někomu vběhne rovnou do rány. Může se dostat i do křížové palby, přitom sám nikoho možná ani neuvidí, aby po něm mohl vystřelit. Musí se rychle rozhodnout, kterým směrem začne zdrhat, času už moc není. Až uplyne stanovená doba, nejspíš se ho pokusí zasáhnout, aniž by trefili ta nešťastná zvířata. Což se jim povést nemusí, můžou je zranit, jeho ale nakonec sejmou zcela určitě.

Do prdele. Musí se rozhodnout. Musí to risknout. Jeden směr, který mu nejspíš tak jako tak přinese smrt. Ale může mít štěstí, může proklouznout. Nemusejí se trefit, střílet po něm budou určitě. Tak kam, do prdele? Kde je největší naděje na přežití?

Pokřížuje se pravačkou, v níž třímá revolver a poprosí Boha o smilování, o pomoc. Pak si zbraň přehodí do levačky, pravou rukou rychle vytáhne nůž a horečně začne pižlat řemeny, které poutají mezky k polovzrostlé borovici. Bůh mi pomáhej, podívá se směrem k nebi, odkud úpěnlivě žádá záchranu a započne svůj zoufalý pokus o zachování svého života.

Zvířata jsou značně neklidná, poplašená předchozí střelbou, proto když najednou dostávají šanci zdrhnout, tak ji využívají. Ale nejspíš mají stejné dilema jako muž mezi nimi, protože se začnou zmateně točit, jakoby se rozmýšlela, odkud jim kyne největší nebezpečí.

„Ten zmrd je vodvázal! Sejměte ho!“ zařve vyjednávač.

„Neporaňte ty mezky!“ ozve se poprvé jiný hlas, a to z místa, ke kterému měl zamířeno.

Do prdele, tak tam ne. Tak kam? Motá se jako ta debilní zvířata, ale pořád je mezi nimi a tak po něm ještě nestřílejí. Nakonec to nechá na těch zmatených tvorech, a vyráží směrem, kterým se vydávají i oni. Tak má pořád částečné krytí, proto po něm ještě pořád nevystřelili.

„Kurva! Sejměte ho a ty mezky pochytejte!“ zazní znovu druhý hlas, pak práskne z těch míst rána.

Není jednoduché zasáhnout člověka v běhu, pokud tedy nesměruje přímo proti schovanému střelci. Což tedy neví a modlí se k Bohu, aby on vedl ta nebohá zvířata správným směrem, který i jemu přinese záchranu.

Jednoho spatří, asi dvacet metrů vlevo, vztyčil se a bere si ho na mušku své opakovačky. Vystřelí a on mu ránu opětuje, minou oba. Vůbec nemíří, jde mu jen o efekt. Aby jim připomněl, že je taky ozbrojený a připravený k boji. Běží, běží o život a běží zatím nejspíš dobře. Slušně to tu zná, nenocují tu poprvé, což zvyšuje jeho šance. Potřebuje se ale dostat ještě asi dvacet metrů dál, tam ho na chvíli odcloní skála a pak jim zmizí v porostu. Pokud tedy za tou skálou není další z nich, to by byl průser.

Kurva, tahle byla hodně blízko, skoro cítí dotek projektilu, který se mu doslova otřel o tvář. Do prdele, ještě deset metrů. Sevře revolver, malá šance, pokud je tam střelec, že ho spatří včas a předejde ho. Naděje, že ho zmerčí včas je opravdu mizivá, a pravděpodobnost, že by ho takto v běhu trefil, se blíží nule. Ale náhoda je blbec, mohla by mu pomoci.

Už jen pět metrů, kulka způsobí výtrysk zeminy a kamínků kousek od jeho levé nohy. Tři metry. Tak, a jestli je tam střelec, je s ním konec. Metr. Jako vítr proletí kolem skaliska, vrhne se do podrostu, zavírá oči, chrání si je dlaní, nedbá na bolest, kterou mu ztvrdlé dřeviny způsobují, především v obličeji. Urazí ještě pár metrů a pak prudce zahýbá doleva. Vrhá se k zemi a plazí se po ní.

Do prdele. Necháává za sebou krvavou stopu. Podle ní ho najdou, pokud se toho odváží. Teď je zase malinko ve výhodě on. Ti pronásledovatelé nemohou tušit, za kterým kamenem se schovává, nemohou tušit, zda neleží kousek od nich v porostu a nemá je na mušce. Není to zase tak bezpečné, hledat ozbrojeného muže mezi kameny a vegetací. Muže, který ví, že má umřít a tak je rozhodnut vzít jich pár s sebou. Ale i kdyby jen jednoho, kdo z nich to bude? To nikdo z nich neví, což by je mohlo odradit, hledat jehlu v kupce sena. No, tady to mají snazší, než s tou jehlou, a pokud se budou snažit, tak ho nakonec najdou. On pak jen může trochu srovnat účty a aspoň jednoho či dva sejmut. Mohl by i víc, pokud se rozdělí. Anebo taky žádného, když jim bude přát štěstí.

Ano, vyvázl ze smrtelné pasti, ale vyhráno rozhodně nemá. Snaží se, aby mu krev nekapala na zem a nezanechávala stopu, ale asi stoprocentně úspěšný není. Ovšem také ji mohou přehlédnout.

Tak co teď? Kam dál? Co nejdál od místa, kde mu zabili dva kamarády? Ne, tohle zavrhne okamžitě. Musí být zticha a musí se schovávat. Jen tak má šanci. Šli po něm, to je jisté, dva uviděl, ale nijak zvlášť moc se jim mezi stromy nechtělo. Jistě kvůli jeho revolveru.

Rozhlíží se, pozorně poslouchá. Slyší rámus, nejspíš se snaží chytit splašená zvířata. Ta asi moc chytrá nejsou, ale mají pud sebezáchovy, tak jim snad zkomplikují život. On by se potřeboval ale dostat na místo, kde by měl přehled, kde by ho nemohl nikdo zaskočit. Tady by na něj mohl někdo doslova šlápnout, kdyby ho hledali. Narazit na něj i náhodou. Nebo ho jinak zaskočit.

Ví o místě, které by vyhovovalo. Ale doplazil se tam je dost riskantní. Riskantnější než zůstat tady? Těžko. Znovu soustředěně poslouchá, nezdá se, že by ho hledali. Nejspíš se starají o ty mezky a možná i o kořist. Znovu poprosí Boha o pomoc, pokolikáté dnes už, a započne svůj přesun. Vlastně se dostává na místo, které je kus nad jejich táborem, kde bude mít krytá záda a naopak bude moci sledovat dění pod sebou. Pokud by si ho všimli, mohli by ho začít obléhat a pokusit se ho sejmut, na druhé straně ho nespíš nebudou hledat takový kousek od sebe. V tom vidí další výhodu svého plánu.

Bolí ho ruka v místě, kam ho zasáhla kulka, pořád mu teče krev. Bolí ho sedřené prsty, klouby na nich, bolí ho i obličej, poznamenaný větvičkami. Ale díkybohu dobře vidí, oči prodírání

porostem neodnesly, pořád ho síly neopouštějí a má v ruce zbraň. Tak je jeho pozice mnohem, mnohem výhodnější, než před pár minutami.

Tak, kritické místo překonal, aniž by si ho povšimli. Kolik ten sviňák říkal, že jich je? Osm? Pokud tedy nelhal a pokud on dobře počítá, tak je vidí všechny. Jsou asi třicet metrů pod ním, on je teď kus nad táborem, za balvanem a keřem, co z velmi mála zeminy zachycené na skále živoří.

Jeden je u koní, dva ještě nahánějí mezky, jeden jim nejspíš utekl a druhý hýká a krvácí, nakonec ho některý z nich trefil. Pětice zbylých vrahounů se pohybuje nedaleko nákladu a zřejmě se dohadují, co udělat dál. Docela dobře je slyší. Kdyby tak měl svou pušku, mohl by jich pár sejmout, stejně ze zálohy, jako to udělali oni jim. Ne, nesmysl, jeden proti osmi nemá šanci. Ale zapamatovat by si je mohl, taky jejich jména. Pokud se z toho dostane, můžou s nimi srovnat účty. Buď on sám anebo spíš Frank. Ten bude zuřit, až se to dozví. No, o tom teď nemá smysl přemýšlet, pořád má k záchraně daleko. A to minimálně ze dvou důvodů. Pořád ho mohou začít hledat a krev je dovede až k jeho úkrytu. Ale i když se na něj vykašlou, tak je dvacet mil od hranic, bez koně a s prostřelenou rukou. Kdoví, kolik krve ztratí. Taky může vypustit duši anebo ho najde někdo jiný, divoké zvíře, jiná banda. Ne, vyhráno nemá, ale ta šance je zase o trochu vyšší.

Ta pětice je docela bezstarostná, kvituje s povděkem. Sice mu ve výhledu brání polosuché větvičky, ale snaží se zapamatovat jejich obličej. Dva jsou dost mladí, tři mnohem starší. Dokonce si říkají i jmény, pokud to nejsou přezdívký. Snad je slyší dobře. Ten asi nejstarší z nich bude Greg, ne, teď mu řekl Gregory. No tak Gregory. Ti dva tak třicátníci, tak jeden je určitě Regi a druhý Bat nebo Brad, nebo prostě tak nějak. Ti dva mladíci, jeden je Arti, nejspíš, a druhý Doc, nebo Doug. Pozor, teď jeden druhému řekl brácho. Tak nejspíš rodinka.

Sviňská rodinka vrahounů, stáhne se mu zlostí tvář a pohledne na těla svých druhů, co je teď ti dva mladíci začínají prohledávat. A taky svlékat. No jistě, seberou jim všechno, tak se to tady dělá. Snad mají ty podvlíkačky nebo kalhoty pořádně posraný, aby si jich užili. Nemá smysl se vztekat, je třeba se soustředit na ně. Co když ještě něco na sebe prozradí. Pokud vyvázne, může to být stopa. Frank bude chtít určitě srovnat účty, tak ať mu aspoň dá stopu, když už náklad ohlídat nedokázal. Pokud teda přežije.

Tak podle všeho jsou tam dokonce dvě dvojice bratrů. Ti dva starší, a ti dva mladíci jsou synové jednoho z nich. To už by mohla být dobrá stopa. Taky by je mohl poznat, kdyby na ně časem narazil. Oni jeho tedy asi taky, kdoví, jak dlouho je sledovali, než po nich začali střílet.

Do prdele. Teď si uvědomuje, jak blbě dneska hlídal. Vždyť se museli přiblížit nad ránem, kdy on držel hlídku. No jo, ale jen v blízkosti tábora, a ten mezitím oni v tichosti obklíčili. V tichosti, anebo jen nedával pozor? No tohle Frankovi vykládat nebude. Kenyon a Rob už nic neřeknou, těm už to bude jedno, tak to svede na ně. Jo, k tomu si ještě bude muset něco vymyslet, proč se tak blbě nechali zaskočit.

Možná ale takhle uvažuje zbytečně. Ještě se mohou rozhodnout po ztraceném svědkovi pátrat. Nebo on nemusí dorazit k hranici. A tam jít musí, k Frankovi je to dál a je tam taky víc nebezpečno. Tam by mohl padnout do rukou i Indiánům a ti by ho pak taky nechali ležet nahého, jako jeho dva druhy. Jistě, pohřbívat je nebudou a on také ne. Může se jim omluvit, ale pokud ti vrazi odtáhnou, nemůže se vysilovat jejich pohřbením. Ta střelná rána dost bolí a musí se dostat co nejdřív za hranice. Tam už ví, za kým zajít, tak už má známosti. Na své pašerácké trase. Jenže k tomu místu je hodně daleko a koně mu tu rozhodně nenechají.

Do prdele. Tak teď se dohadují o něm. Kdyby tak věděli, že je sleduje a poslouchá... Nemůžou se rozhodnout, ten nejstarší říká, že se na něj mají vysrat, ten jeho mladší brácha, že je to svědek a nejlepší svědek je mrtvej svědek. Ne, není někde v prdeli, jak se domnívá ten Greg nebo Gregory, je kousek od nich. Jo, může si je vzít na mušku, když ho budou hledat, v tom se nemýlí. Tak jak se rozhodnout? Bude štvance nebo to tady zabalí, posbírají lup a vypadnou? Rád by jim poradil a zase už se modlí, aby se rozhodli správně.

Vida, snad mu dneska Bůh vážně naslouchá. V duchu mu každopádně děkuje. Balí to, nakládají věci na čtyři zdravé mezky, toho postřeleného tu nejspíš nechají. Mají problémy ty věci

pobrat, tak využívají i tři koně, co také uloupili. Nejspíš se jim dneska zadařilo, dost si polepšili. Ale jestli vážně odjedou a on se dostane za hranice, může jim dost zatopit. Udat ne, co by taky říkal, když tady pašovali věci. Ale Frank bude nejspíš spolehlivější, než představitelé zákona. Tohle si líbit nenechá, a pokud mu pomůže ty vrahy a zloděje najít ...

Zase už předbíhá, ale jeho šance evidentně stoupají. Nemají zřetelně chuť ho hledat a riskovat svůj život. Ze zálohy vraždit, to by jim šlo, ale teď mají strach z jednoho postřeleného chlapa s revolverem, když jich je osm a mají pušky. Ale dobře že tak.

Už odjíždějí. Snad to jen nepředstírají, aby ho vylákali z úkrytu. Ne, tak hloupý není. Za prvé, nějakou dobu počká, a za druhé, do bývalého tábořiště nesleze. Zmizí tak, jak sem přišel. Ale musí být opatrný, kdyby se jim to rozleželo v hlavě a nakonec se rozhodli svědka zbavit a vrátili se. Musí si dávat pozor a pořádně se skrýt. Vlastně by se měl pořád skrývat, je raněný a má jen ten revolver.

Zranění. Do prdele, teď je snad čas se na něj podívat, než půjde dál. Rukáv košile je nasáklý krví a i pod ním je jí dost nakapáno. Kolik jí tak mohl ztratit? Jestli jí bude moc, tak na hranice vůbec nedojde. Chcépne cestou a zvířata si pochutnají na jeho mase. Tak, košile je dole, kurva, nevypadá to nejlíp. Ale mohlo to být i horší, prohmatává si paži, kulka nejspíš nezasáhla kost a proletěla masem. Jo, z těch dvou děr to pořád krvácí, ale už se to částečně zatahuje. Nemá ale moc možností, jak se ošetřit, tady v té pustině.

Urve a částečně odřízne druhý rukáv košile, ten musí posloužit jako obvaz. Vodu nemá, to může být taky problém. Napil se naštěstí dost ráno, kdy si znovu svlaží hrdlo, je ve hvězdách. Taky jak dlouho se bude plahočit. Těch dvacet mil není taková dálka, ale on musí být opatrný a taky má prostřelenou ruku. Ztratil asi dost krve. Ne, necítí moc velkou slabost, ale trochu jo. Až se k tomu přidá žízeň a únava ... Jídlo taky nemá. Ale za dva dny by to měl ujít, i když se bude belhat.

Není to nic moc, ale pořád lepší, než ležet vedle Kenyona a Roba. Znovu se jim v duchu omlouvá, když hledí na jejich zakrvácená nahá těla. Nemůže se starat o jejich mrtvoly, musí se postarat, aby se jí nestal on sám. Čeká ho pěkná štreka a možná další nebezpečí. No, větší, než když se schovával za těma mezkama, v obklíčení střelců, tak to asi nebude. Nebo aspoň doufá, že nenarazí na další hrdlořezy.

Nevypadá to, že by se ti vrazi chtěli vrátit. Tak je čas vyrazit. Bude se krýt a hlídat si záda. Pozvedne zrak směrem k nebi, z něhož brzo přijde pořádný žár a ještě jednou poděkuje Bohu, že ho dnes provedl tím krvavým ránem. Zároveň poprosí, aby mu byl i nadále příznivě nakloněný. Pak se začne zvedat.

SVĚDEK

Horác Greenwood si setře pot z čela. Teploty vzduchu v červenci každému připomínají, na jakém místě se nachází. On se naštěstí může schovávat ve svém hotelu, nebo ve svém domě. I v herně je příjemnější, než na pražícím slunci. Povzdechne si. Před ním se kupí halda papírů. Will byl prozíravější, pořídil si na ranči účetního. On nikomu nevěří a vše si hlídá sám. Pak se ale nesmí divit, když je chvílemi prací doslova zavalený. Na druhé straně, aktiva evidentně převažují a není tak úplně špatný pocit vyčíslovat zisky.

Pomyslí na své dva kluky, na staršího Petera, jehož druhé narozeniny jedenáctého července oslavil, a na čtyřměsíčního Horáce. Ten málem zahubil svou matku, naštěstí to oba zvládli. Zvládli? Pokud má doktor pravdu, Lou už nebude moci mít další dítě. Ano, má dva kluky, to je boží požehnání, ale než dospějí, čekají na ně mnohé nástrahy. Především nemoci, dětská úmrtnost je vysoká a nevyhýbá se bohužel ani těm bohatým, co mohou pro své děti zajistit tu nejlepší péči. Někdy ani ta nestačí.

„Ano?“ houkne, jako odpověď na zaklepání.

„Pane, dole je nějaký pán a vypadá moc divně,“ říká klučina, co tady vykonává kde co. Mimo jiné i ohlašuje návštěvy.

„Vypadá divně?“

„Ano, pane,“ kývá hlavou třináctiletý Delano Eaton, „Vypadá hrozně. Moc smrdí a je od krve. Chce ale s váma mluvit. Jo, pane, taky se nějak třese.“

DELANO EATON

„Co je zač?“

„Nevím, pane. Co mu mám říct?“

„Tak já ho přijmu,“ řekne smířlivě hoteliér, ale hned po odchodu chlapce vytáhne revolver, svou pravačku spolu s ním pak schová za hranu stolu. Byla by to velká drzost na něj poslat vraha do jeho kanceláře, ale také to může být zoufalec, který se mu chce pomstít. Jedno za co.

Delano měl pravdu, ten mladý muž vypadá opravdu strašně. Páchne, zalitý potem, špinavý, v obličejí poškrábaný, to je vidět i přes rašící strniště. Nejspíš je zraněný, levou ruku mezi loktem a paží má obvázanou, u jeho košile chybí oba rukávy. A za kalhotami má zastrčený revolver, v pouzdře pak i lovecký nůž.

„Kdo jste, pane, a co chcete?“ zeptá se Horác unylým hlasem, přitom je ale ve střehu. Kdyby ten muž chtěl sáhnout po zbraní, má on výhodu, neboť tu svou už drží ve své ruce.

„Jmenuji se Lyndon McShane, pane Greenwoode, a pracuji pro vás,“ řekne mladík znaveným hlasem, snad se mu i trochu třese.

„Pracujete pro mě?“

„Ano, pane Greenwoode. Vy mě asi neznáte, protože mým nadřízeným je Frank Morrow.“

„Posílá vás Frank?“

„Nepřímě, pane. Ano, poslal mě a dva další. Bohužel cestou jsme měli nehodu,“ ukáže Lyndon na svou paži, pak významně pohlédne na kluka, co pořád stojí u dveří.

„Nehodu, říkáte?“ neztrácí hoteliér ostražitost, pořád to může být jen přetvářka, „Chlapče, zajdi pro Eda, aby sem co nejrychleji přišel,“ vydá rozkaz.

„Ano, pane,“ vyhrkne hoch a upaluje rozkaz splnit.

„Pane Greenwoode, vezli jsme náklad. Já a dva další. Cestou nás přepadli, jen já vyvázl. Pane Greenwoode, není mi moc dobře, ale spěchal jsem, abych vám podal zprávu. Nejdříve jsem se chtěl vrátit za Frankem, ale v mém stavu jsem usoudil, že bezpečnější cesta bude sem. Za hranicí jsem si půjčil koně a díkybohu jsem teď tady. Ale po pravdě, pane, sotva se držím na nohou.“

„Ta ruka ...“

„Střelili mě. Šel jsem pěšky asi dvacet mil na mexický straně, pak jel od hranic až sem. Pane, vy mi nevěříte?“ zarazí se McShane.

„Musím být opatrný, i tady máme různé nepřátele. Navíc vy jste ozbrojený,“ pohlédne Horác na revolver.

„To není na vás, pane Greenwoode. Ale odložím ho, pokud chcete. Mám?“

„Budu asi klidnější. Pokud mohu poprosit, tak levou rukou a jen prsty.“

„Jistě, pane,“ kývne mladík hlavou a naplní příkaz, přitom sykne bolestí, neboť levá ruka ho moc neposlouchá.

„Prosím, posadte se,“ zvedne se hoteliér a host může spatřit v jeho ruce revolver.

„Až tak?“ okomentuje to, pokusí se o drobný úsměv, „Pane Greenwoode, doufám, že mě tady teď nezastřelíte. Když už sem se doplahočil až sem. Bylo by to dost hloupý, uniknout těm vrahům a být zastřelený od svého šéfa.“

„Ne, nemám v úmyslu vás zastřelit. Jen jsem opatrný.“

„Chápu, pane,“ dopadne pozadí Lyndona na velmi měkkou sesli, „Mám vám říct, co se stalo, pane? Nebo počkáme na pana bratra Franka?“

„Počkáme. Předtím vám něco naleju, snad vás to vzpomene,“ zastrčí Horác svůj kolt do pouzdra v podpaždí a chopí se karafy s whisky, přitom však mladíka pořád sleduje.

„To nevím, pane.“

„Vy se snad třesete?“

„Mám zimnici, pane. Nejspíš horečka od té rány. Moc jsem ji neošetřil, a pak buď šel po svých nebo jel na koni. Dost mě to vysílilo. Ale chtěl jsem podat zprávu, než se složím. Abyste třeba mohl něco udělat. Děkuji, pane,“ chopí se McShane skleničky pravačkou, i ta se mu ale lehce chvěje.

„Jak dlouho už pro nás pracujete?“

„Už tři roky, pane.“

„Tři roky? Kolik vám je?“

„Dvacet jedna, pane. Naštěstí můj věk tehdy Frankovi, teda panu Morrovovi, tenkrát mu nevadil. Začínal jsem s hlídáním u dolů a pak začal pomáhat při dopravě. Už víc než rok vozím zboží přes hranice, tak trochu tajně,“ pokusí se mladík znovu o úsměv.

„Až přijde ten kluk s Edem, tak ho pošlu pro doktora. Vypadáte vážně dost špatně. Snad se nezhroutíte, než Ed přijde.“

„Když už jsem došel až sem, tak ještě nějakou tu chvíli vydržím,“ prokazuje silnou vůli Lyndon, protože se opravdu cítí mizerně.

Horác využije času a poptá se na pár obecných věcí, tím nabude jistoty, že mladík nelže, zná poměry u dolů v Mexiku. Naštěstí nemusejí dlouho čekat, objeví se poslíček i muž, pro kterého běžel.

„Chlapče, zajdi za panem doktorem Evansem. Že ho žádám, aby sem přišel, má tady práci,“ nařizuje hoteliér a klučina opět odkvačí naplnit rozkaz. Naopak Morrow se posadí, přijme whisky a doutník a zaposlouchá se do vyprávění nezdravě vypadajícího mladíka.

McShane popisuje celkem věrně přepadení, jen poslední hlídku hodí na chudáka Roba. On sám přežil jen díky velkému štěstí, nejprve se sehnul pro náklad a tak ho první kulka minula, a i pak mu byl Bůh milostivě nakloněný a provedl ho sprškou střel.

Když popisuje, jak se vrátil zpátky k táboru a vlastně sledoval vrahy svých kolegů, objeví se v očích Eda uznání. Dle všeho se ten mladý muž zachoval velmi chladnokrevně a tím si zachránil život. A také může nejspíš poskytnout stopu. Když začne popisovat, co vyslechl, jak si ti vrazi říkali a na jaké rodinné vztahy mezi nimi usuzuje, lehce se Morrowovi stáhne obočí.

„Tím si seš jistej?“ zeptá se.

„Ano, pane. Byl sem tak třicet metrů vod nich. Naštěstí si mě nevšimli. Ale nevím, jestli to sou jména nebo přezdívky. Taky si mohli říkat brácho, i když bratři nejsou.“

„Nejspíš máš pravdu.“

„Vy je snad znáte, pane?“ objeví se v očích zraněného pašeráka překvapení.

„Podle toho, cos mi řekl, tak nejspíš jo. Možná si to ještě prověříme.“

„Prověříme?“

„Tři z nich tady vraždili a pak utekli do Mexika. Další dva se ale vobčas tady v Tucsonu vyskytují. Tak až by přijeli, mohl by ses na ně nenápadně podívat, pokud je teda poznáš.“

„Až takhle ... No tak to je jednodušší, než sem si myslel ...“

„Určitě je poznáš?“

„Snažil sem si je dobře prohlédnout a zapamatovat. Říkal sem si, že když to zvládnou a přežiju, že bych mohl pomoc ty vrahy najít. Tak proto.“

„Tohle si udělal moc dobře, Lyndone,“ pochválí postřeleného Morrow.

„Tohle pane? To další asi ne, když sme si nechali ukrást náklad,“ posmutní mladík.

„To se někdy stane a jen ty víš, jestli ste udělali všechno, abyste se nenechali zaskočit. Horáci, myslím, že sme pro teď slyšeli dost. Měl bys ho někde uložit, aby nám nevypustil duši dřív, než ty vrahy pozná.“

„Máš pravdu, Ede. Řeknu Rose, ta už se o něj postrará. Je to taková matka všech potřebnejch,“ usměje se nepatrně Greenwood, když pomyslí na svou bordel mamá.

„Myslím si, že potřebuje trochu jinou pomoc,“ ušklíbne se pistolník.

„Tak já to du zařídít,“ zvedne se hoteliér, čímž dá příležitost dalším dvěma, aby si ještě popovídali, než se vrátí. Morrow se vpytává na detaily ohledně lupičů a vrahů, stále více nabývá jistoty, kdo jimi byli a vůbec z toho radost nemá.

„Tak to je ten milý mladík, co je zraněný?“ má ústa od ucha k uchu devětačtyřicetiletá Rosalie Whiensová, které však všichni říkají Róza, někteří i mamá Róza. Má zde na starosti prostitutky a svou práci bere velmi vážně.

„Jo, to je von, Rózo. Někam ho ulož a postarej se vo něj, než přijde doktor. Poslal sem pro něj Delana. Tak ho snad najde a v dohledný době přivede.“

„Nemusíš mít strach, bude se mít jako v bavlncce,“ prohlíží si bývalá prodejná žena urostlou postavu mladíka.

„Nezapomínej, že je nemocnej. Tak abys ho ještě víc nevysílila,“ poznamená Morrow.

„Ede, co si myslíš. Jen ho nakrmím, umeju a uložím. Chudák, máš pravdu, doslova hoří,“ položí mu ona ruku na čelo, „To tady ...,“ ukáže na paži a tázavě se podívá.

„Někomu se připletl do rány,“ odvětlí suše hoteliér, „Tak, Lyndone, běž teď s Rózou. Určitě si ještě promluvíme. Vlastně ještě jedno. Víš, co přesně ste vezli?“

„Tak to nemohu sloužit, pane Greenwoode,“ zavrtí hlavou McShane, který se ztěžka zvedá, „Tohle není moje starost, já to jen naložím a pak dopravím, kam se mi řekne. Teda nám.“

„Dobře. A Lyndone, vo tom, co se stalo, tak s nikým ani slovo, jasný?“

„Jistě, pane Greenwoode,“ přikývne mladík, „Vůbec netuším, proč na mě někdo vystřelil, když jsem cestoval. Mohla to být náhoda, nebo si mě s někým spletl. Naštěstí mě zasáhl jen do ruky. Víc k tomu nemám co říct.“

„Dobře. Nikdo to řešit nebude, myslím to tvoje zranění. Vo to se postarám. Ale nemluv vo tom s nikým, kromě mě a Eda. Ani Róze nic neříkej, až z tebe začne tahat rozumy.“

„Ale Horáci, co si myslíš ...,“ zatváří se pohoršeně bordel mamá.

„Znám svoje lidi, Rózo. Na tohle se ho neptej. Jen se vo něj dobře postarej, není na tom moc dobře, tak aby to s ním špatně nedopadlo.“

„Jak říkám, bude se mít jako v bavlncce. No tak, Lyndone, tak se jmenuješ, že jo ...“

„Ano, paní,“ odpovídá oslovený rozpačitě.

„No tak, Lyndone, pojď se mnou. Copak, ty se nějak motáš. Moc si toho vypil?“ podívá se ona na skleničky na stolku.

„Ne, paní, to bude tou horečkou,“ vysvětluje McShane.

„Chceš podepřít?“

„Ne, paní, tohle zvládnou sám,“ zavrtí hlavou postřelený a poté již pod bedlivým dohledem svojí pečovatelky odchází.

„Máš stejnej názor jako já, co se tejká těch vrahů?“ podívá se Morrow na svého společníka, když zůstanou sami.

„Mám. Byla by moc velká náhoda, kdyby to nebyli voni. Snad ten kluk dobře poslouchal a dá se mu věřit.“

„Nejspíš jo, Horáci. Nevím, co posrali, že se nechali tak blbě zaskočit, ale pak se zachoval dobře. Sice jako svědek nám je na hovno, myslím tím, že nemůžeme nic říkat šerifovi. Ale je dobře, že budeme vědět, kdo za tím stojí.“

**ROSALIE
WHIENSOVÁ**

„Budeme si vo tom muset vážně promluvit, Ede. Jak se zdá, tak překročili hranici, nemyslím tu mexickou, ale tu, co je mezi náma a jima.“

„Chápu, Horáci. Horáci, mám asi za půl hodiny jednání s architektem vo tom mým baráku, co se dostavuje. Tak si můžeme promluvit pozdějš, pokud ti to nevádí.“

„Vůbec ne, mám taky dost práce,“ ukáže Greenwood na stůl posetý dokumenty, „Navíc tohle tak nespěchá. Jen musíme rychle poslat někoho za Frankem s varováním. Aby jim do pasti nepadli další naši. Když už jednou tu hranici překročili, dá se předpokládat, že tím ztratili zábrany a můžou to zopakovat.“

„Toho se taky vobávám,“ pokývá hlavou Morrow, „Nejspíš nás čekaj nepříjemný časy,“ dodá, to už na odchodu.

Mezitím postarší žena dotáhne raněného mladíka do menšího kamrlíku, který mu bude minimálně pro pár následujících dní domovem. Pak si zavolá svou podřízenou dvaadvacetiletou Cheryl Collinsovou, aby jí pomohla.

„Tak, mladý pane, vy se svlíkněte a ty, ty skoč pro lavór s vodou. Mladého pána omyjeme, než ho uložíme,“ nařizuje přísně madam Whiensová.

„Jasně, paní Rózo,“ usměje se dívka a skoro až žádostivě pohlédne na postavu mládence, bohužel dost často jsou její zákazníci podstatně starší a v daleko horší fyzické kondici.

„Chcete pomoc, mladý pane?“ zeptá se bordel mamá.

„Jsem Lyndon,“ hlesne on.

„Já Róza, Lyndone. No tak, chceš pomoc anebo to zvládneš sám?“

„Zvládnou to sám,“ odpovídá on, nicméně vzápětí sykne bolestí, když se pokusí zapojit svou levou paži.

„Klid, Lyndone, já se postarám,“ usmívá se ona a on rezignuje. Tak tam jen trpně stojí, zatímco ona ho skoro až něžně svléká. Přitom nehne ani brvou, ačkoli se z jeho těla šíří značný zápach, „Co tohle?“ ukáže na provizorní obvaz, ten mu udělal jeho známý, který mu půjčil koně. Právě na něj si teď vzpomene.

„Mám venku koně, někdo se o něj musí postarat,“ poznamená, přičemž se necítí nijak extra, jak kvůli horečně, tak kvůli tomu, že ten obvaz je jediné, co na jeho těle zbylo. A teď se objevuje i ta pohledná dívka s lavórem a její pohled bezostyšně směřuje k jeho intimním partiím.

„Snad by ses nestyděl, Lyndone,“ zasměje se bordel mamá, „Byl si už se ženskou, ne?“

„Jo, mockrát,“ odpovídá on.

„Já už jich taky viděla,“ poznamená Collinsová, „Ale ten tvůj je dost dobrej,“ dodá.

„Tak děkuju,“ odpoví on, protože ho nic jiného nenapadne, „Co ten kůň,“ zkusí převést řeč jinam, od svého přirození.

„Až přijde Delano s doktorem, tak mu řeknu a von se vo něj postará. Co ten vobvaz? Sundáme ho anebo počkáme na doktora?“ zeptá se znovu bordel mamá.

„Stejně je na hovno,“ ušklíbne se on.

„Tak ho zkusím sundat. Opatrně, pokud se ti tam k tý ráně přilepil,“ pustí se do práce starší z žen, on jen párkrát sykne bolestí, „To nevypadá nejlíp,“ poznamená Róza.

„Pořád žiju,“ konstatuje on suše.

„Cheryl, na co čekáš. Začni ho vomejvat, copak nevidíš, že chudák sotva stojí na nohou? Tak ať už ho můžeme uložit do postýlky, našeho broučka,“ zněží postarší žena, když se její pohled vrátí od své podřízené k mládenci.

Collinsová poslechne, namočí hadr do lavóru a začne mladíka omývat. Její představená mezitím sbírá jeho zapáchající svršky, poté mu připravuje lůžko.

CHERYL COLLINSOVÁ

„Cheryl, přestaň si hrát s tím jeho vocáskem a pohni sebou,“ napomene Whiensová svou podřízenou, když se jí zdá, že se očistě jedné partie těla postřeleného věnuje obzvláště pečlivě, což zanechá i mírné následky, „Copak nevidíš, jak se celej klepe a sotva se drží na nohou?“ zamračí se.

„Už jsem hotová, paní Rózo,“ odpovídá prodejná dívka.

„To von taky. Tak, broučku, pojd' do pelišku, tam ti bude mnohem líp,“ vezme bordel mamá zraněného za paži a jak děcko ho vede k lůžku, aby mu pomohla se uložit, sama ho poté zakryje pokrývkou, „Nechceš něco k jídlu nebo pití?“ vzpomene si.

„Žízeň mám, a hlad taky. Pan Greenwood mi nabídl akorát whisky, ta byla sice dobrá, ale ...“ říká on tichým hlasem.

„Něco ti nechám udělat v kuchyni a přinesu ti to. Tak si zatím vodpočiň, než přijde doktor. Nechceš tu ránu zase převázat? Pochopitelně něčím čistým,“ vezme štitivě smrdící a hodně znečištěný obvaz do dvou prstů.

„Počkám, až co doktor, teď bych si možná vodpočinul,“ podívá se on prosebně, když samaritánka přikývne, stočí se na bok do klubička a zavře oči. Není mu vážně dobře, horečka s ním lomcuje, v ráně mu cuká. Má obavy, jaké budou důsledky jeho anabáze od tábořiště do Tucsonu. Bylo by hloupé, kdyby potom, co všechno přečkal, natáhl brka v bordelu. Aniž by mu ho ta přítulná dívka aspoň vyhonila, k čemuž měla očividně chuť. Nebo si to jen namlouvá? Unava je však značná, a tak další myšlenka nepřijde, neboť usne.

„Tak vstáváme, Lyndone,“ uslyší jakoby v dáli hlas, mžourá, vidí svou pečlivou postarší ošetřovatelku, muže ve středních letech v hezkém obleku a poslíčka. Nejspíš doktor, pro kterého ten kluk běžel.

„Můj kůň ... Nechal sem ho venku ... Je půjčený, musím ho vrátit,“ vzpomene si na svůj závazek, docela drkotá zuby, všude je vedro a jemu je zima, ač se celý zabalil do pokrývky.

„Delano, slyšíš? Postarej se vo toho koně. Víš, kterej to je?“ zeptá se Whiensová přísně.

„Vím, Rózo, zase tak moc jich tam přivázaných není,“ odvětlí Eaton, „Můžu už jít, nebo ještě něco potřebujete?“

„Můžeš jít a postarej se vo toho koně,“ propustí bordel mamá hocha.

„Tak co tady máme? Asi se budete muset odkuklit. Myslím se mi ukázat, vypadáte jako zakuklená larva,“ usměje se doktor Charles Evans.

Na jeho slova přispěchá Rosalie a stáhne z mladíka deku.

„Nemusím vidět všechno,“ poznamená lékař, když uvidí nahé chvějící se tělo svého nového pacienta, „Nebo máte něco dalšího?“ pohlédne na místo vstřelu.

„Ne, pane doktore, jen tohle. Ale asi mám horečku, taky zimnici, pořád je mi zima,“ odpovídá odevzdaným hlasem McShane, vážně je mu hodně blbě.

„Jak je to starý?“

„Pár dní, pane doktore.“

„Hm, to je vidět. Co jste s tím vyváděl?“

„Vyváděl ... Šel jsem s tím asi třicet mil, a pak dalších nejmíň šedesát jel na koni.“

„Až takhle? No to se nedivím, že tak vypadáte. Ale myslel jsem, co jste dělal s tou ránou. Tady. A tady,“ ukáže felčar na místa okolo vstřelu.

„Jo tohle ... Začalo to hnisat, tak sem si to rozříznul nožem, aby ten hnis šel pryč. Pak to v tý ruce miň cukalo i bolelo,“ vysvětluje postižený.

„No potěš pánbůh,“ zavrtí hlavou Evans.

„Je to moc zlý, pane doktore?“ zní z hlasu tazatele úzkost.

„Nejlepší to není, ale to jistě cítíte i vy. Proto ta horečka. Dost jste své zranění zanedbal a ta vaše cesta mu taky vůbec nepřidala,“ obrací se Charles ke své brašně.

„Pane doktore, chci se dohodnout.“

„Dohodnout? Copak nepracujete pro pana Greenwooda a ten za vás nezaplatí?“ zarazí se lékař.

„Ne, vo tom ne ... teda doufám, že zaplatí ... Asi jo ... Pane doktore, myslím něco jinýho. V žádným případě nechci, abych vo tu ruku přišel. Kdyby se to zkurvilo ... pardon, pokazilo.“

„Vážený pane, nic vám dopředu slíbit nemůžu. Udělám, co bude v mých silách, abych tu vaši ruku vyléčil a zachránil. Máte to zhnisané, určitě jsou v ráně nečistoty. Ale amputace je až poslední řešení, pokud mluvíte o tomto.“

„Uříznout určitě ne!“ řekne hodně důrazným hlasem postřelený.

„Vážený pane, pokud se přistupuje k amputaci, tak ve chvíli, kdy druhou alternativou je smrt pacienta.“

„Pane doktore, co by to bylo za život bez ruky. Tak kdyby to nevyšlo, tak tomu nechte volnej průběh.“

„Volný průběh ... To jako radši umřete, než byste si nechal tu ruku amputovat? Tak tomu mám rozumět?“

„Jo, doktore. Když by to jinak nešlo. Bez ruky tu nechci bejt. Chápete ...“

„Bez ruky se žít dá. Ale je to váš život, bez vašeho souhlasu nic řezat nebudu.“

„To je dobře. Já jen dopředu, kdybych pak třeba nebyl při sobě. Rozumíte mi?“ ptá se naléhavým hlasem pacient.

„Rozumím vám. Naštěstí tak daleko nejsme, mladý muži. Máte to tedy parádně zprasené, ale ten zánět se zatím drží jen v okolí rány, dál se zatím nešíří. Tak se pokusím zařídit, aby to tak zůstalo. Nebude to teda nic příjemného, musím tu ránu otevřít, vyčistit a dostat ten hnis pryč. Rózo, budu potřebovat pomoc. Možná i někoho, kdo ho přidrží.“

„Já to vydržím, doktore,“ projevuje McShane odhodlání.

„No uvidíme. Ale i tak, Rózo, budu potřebovat nějaký čistý hadry a taky čistou vodu.“

„Vobojí zařídím, Charlesi,“ přikývne bordel mamá a jde svůj úkol naplnit.

Lékař si mezitím prohlíží zranění, prohmatává ho a potvrdí postiženému, že kulka opravdu minula kost. Stejně tak je dobře, že vyšla ven, bohužel cestou do rány nejspíš zanesla části košile a možná i další nečistoty, což je příčinou zánětu.

Madam Whiensová se vrátí a asistuje felčarovi při jeho výkonu. Se smutkem v očích hledí na mladého muže, který hrozně trpí, žíly a svaly na krku napjaté, zahryznutý do dřívka obaleného kůží. Ale drží se statečně, moc nenařiká, i když mu slzy stékají po lících.

„Rózo, tohle mu nakapej do vody a dej mu to vypít. To by mělo zapůsobit na tu horečku,“ řekne po skončení svého mučení klienta unaveným hlasem Evans, „Ráno se na něj přijdu podívat. Dávejte mu pít a ať je hlavně v klidu. Je dost vyčerpaný a tohle čištění rány mu moc nepřidalo,“ přikazuje.

„Postarám se o něj,“ slibuje vyzvaná.

„Pane doktore, jak to vypadá?“ ptá se kvílivým hlasem McShane.

„Podívejte, mladý muži, ránu jsem vyčistil a ošetřil. Teď je ale brzo něco říkat. Jste mladý a silný, vaše tělo je mladé a silné, mělo by si s tím poradit. Ale příště, až se zase necháte postřelit, tak vyhledejte odbornou pomoc dříve. Vaše dloubání se nožem v ráně vám možná pomohlo, ale bylo třeba učinit mnohem víc.“

„Pokud to půjde ...“

„Radši se neptám, kdo a kde vám to udělal. Odkud jste putoval po svých a pak na koni.“

„Já nevím, kdo střílel. Někdo ze zálohy, možná si mě s někým spletl ...“

„No jistě,“ ušklíbne se Evans, „Je mi jedno, jak se vám to stalo, klidně můžete tvrdit, že jste se postřelil sám, při nešikovném zacházení se zbraní. Buďte rád, že jste se dostal až sem, že vás ta horečka nesklátila cestou a vy nespádl z koně a nesrazil si vaz.“

„Taky jsem rád,“ zaskřehotá mladík.

„Tak to vám věřím. Teď jste v těch nejlepších rukách,“ usměje se mile lékař na šéfkou prostitutek, „Rózo, nezapomínej, že musí zůstat v úplném klidu. Tak ne, aby nějakou z vás napadlo ho utěšovat, však víš, jak to myslím.“

„Ale Charlesi, co si o nás myslíš,“ tváří se naoko pohoršeně Whiensová, pak přejde její výraz do potměšilosti, „My si počkáme, až se Lyndon uzdraví a pak mu teprve poskytneme všechny své služby.“

„Beru tě za slovo,“ pokusí se mladík o úsměv.

„Tak, mladý muži, máte další motivaci, proč se co nejdřív uzdravit,“ bere si Evans brašnu a svůj nepostradatelný klobouk, „Zítřka se zastavím, tak do té doby žádná divočina.“

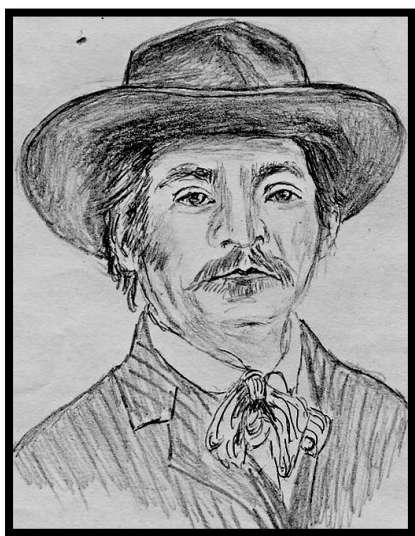
„Na to nemám ani pomyšlení, pane doktore.“

„To vám taky věřím. Ale držel jste se statečně, to musím uznat. Nejspíš budete tvrdý chlap. Tak se vyspěte, ale předtím se pořádně napijte a taky něco snězte. Nejlíp pořádně výživnou polévku. Těžký jídel bych nedoporučoval,“ obrátí se felčar na bordel mamá, které znovu přikývne.

DOZVUKY MASAKRU VE SRELET CANYONU

„Co tě sem přivádí?“ zeptá se Greenwood.

„Taky tě rád vidím, Horáci,“ ušklíbne se třiačtyřicetiletý Wilson, který zdejší společenství již dlouhá léta zastupuje v Mexiku.

PAUL WILSON

„To já tebe taky, Paule. Jen sem tě nečekal.“

„Taky bych si radši tu dlouhou cestu odpustil. Ale okolnosti mě donutily zvednout prdel a vopustit něžnou náruč mojí Dolores.“

„Dolores? To je jako kdo?“

„To je moje utěšovatelka. Co si ji vydržuju, už roky. Už sem vo ní přece mluvil.“

„Možná jo, ale nevzpomínám si,“ odvětlí hoteliér, čímž dává jasně najevo, jak nepodstatná je pro něj tato informace.

„Horáci, nějak se nám to vymyká z rukou,“ sedá si ztěžka host, přijímá doutník a whisky.

„Co se děje, Paule?“

„Nevíš? Tak já ti to řeknu. Ale počkám na Eda, ať se nemusím vopakovat.“

„Mám poslat pro Eda?“

„Už se stalo. Poslal sem tam nějakýho kluka, co mě sem doved. Říkal, že ho sežene a přivede,“ protáhne se Wilson,

„Tak jak si stojíme?“

„Podle toho, na co se ptáš. Kšefty jdou dobře, ale to nejspíš víš. Mně vynášej i doly tady a taky ty dva hotely.“

„Jo, vypadá to dobře. Tam u nás v Mexiku.“

„Co ty a Will?“

„Co já a Will? No, ještě sem ho nezastřelil. Nebo sám sebe, abych už měl konečně klid,“ zasměje se jednatel, „Ne, není to tak hrozný. Teď, jak tam má tu svou rodinu, tak má naštěstí i jiný zájmy, než za mnou pořád běhat a ptát se, jestli už sem to a to zařídil.“

„Vídáš se s ním vůbec?“

„Ale to jo, a poměrně dost často. Voni moje služby často využívaj, nejen Will, ale i Hugo a Archi. To je ten právník a inženýrek.“

„Vím, kdo sou.“

„Pomáhám jim, když teda chtěj. Ale sou docela přátelský. Někdy se i jen tak sejdeme, pokecáme, popijeme, někdy ale požadujou určitou prácičku. Zajímá tě to?“

„Máme chvíli, než přijde Ed, tak mi něco můžeš pustit. Nemusíš mít ani strach, že něco vykecáš, vo tom Willovu kšeftu vím hodně.“

„No jo, když si mu ho dohodil. Jen nevím, jestli z toho taky něco máš.“

„I kdybych měl, tak bych vo tom nemluvil.“

„Jasně, Horáci. Mně je to jedno, co mezi sebou máte. Ty, Will a ten Willard z New Yorku. Já se zajímám vo ty naše věci, co se nám taky docela dobře dařej. Moje pozice je teď možná i vo

něco lepší, když věděj, že kromě nás někdy jednám i ve prospěch tý jejich společnosti. Mexiko Industry, jak jí říkaj a co jí tam šéfuje Will. Tak co tě zajímá? Nebo to necháš na mně?“

„Nechám to na tobě. Snad jen, jak to snáší Sára?“

EMILIANO CABRAI

„Budeš se divit, ale podle mýho docela dobře. Ten palác, ve kterým teď žijou, na ní rozhodně udělal dojem. Taky si rozumí s manželkou toho inženýra, ten tam totiž už taky má rodinu. Možná se zklidnila, když zjistila, že to tam není taková divočina, jak se bála. Ale s ní zase tak moc často nemluví, vidím jí jen vobčas. Ale zdá se mi spokojená. Co tvoje Lou?“

„Snad už je v pořádku, po tom těžkém porodu. No tak, Paule, tak povídej,“ řekne rychle Greenwood, jeho manželka určitě není téma, které by chtěl se svým společníkem probírat.

Wilson výzvu přijímá a dobrou půlhodinu popisuje, co se mu podařilo v poslední době dojednat, jak se rozvíjí jejich aktivity na ranči prostředníka Emiliana Cabraie. Sem tam zabloudí k Hansonovi, když líčí, co zase vymyslel a jaké věci chce prosadit. Proud jeho slov přeruší až příchod Morrowa.

„Pánové, doufám, že ste slyšeli vo tom masakru ve Skelet Canyonu,“ zahájí vyslanec jejich společenství v Mexiku poradů.

„Jo, doneslo se to k nám,“ přikývne Morrow, „Dokonce vím, co se povídá. Aaron mi posílá z Tombstone zprávy a tak vím, že mnohý si myslí, že za tím stojí Old Man Clanton a jeho banda. Jen netuším, co to má společného s náma.“

„Přímo asi nic, nebyli to naši lidi, co ty zmrdi zmasakrovali. Nepřímo to ale má s náma společného dost. Těch vražd na tý druhý straně přibývá a tohle už ty Mexikánce zvedlo vážně ze židle. Nevím teda, jestli v tom dokonce někdo z místních vůdců nejel. Prej vezli nějaký zlatý mince a pruty. Bylo jich tuším patnáct a někdo je prej všechny postřílel a vokradnul. Tohle už ty Mexikánce vážně nasralo.“

„Dobře, Paule. Ale naštěstí to nebyly naše věci a ani naši lidi.“

„Jo, Ede, nebyli. Ale jak sem dostal jinou zprávu, tak jednu naši skupinu taky přepadli. Stavil sem se za Frankem, ten zuří, pochopitelně.“

„To byli Lawettovi, nebo spíš banda kolem jeho zetě.“

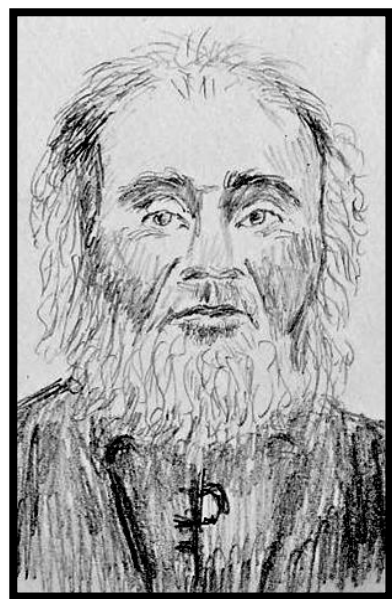
„Znáte je?“

„Kousek vodtud je jeden kluk, teda spíš mladej muž, co vyvážnul. Zotavuje se ze střelný rány. Popsal je docela přesně. Víme, kdo to je.“

„Tak to je dobře, Ede. Že víme, kdo přepadnul ty naše. Nejspíš teda víme, kdo přepadnul a zmasakroval i ty Mexičany.“

„Nejspíš jo, věřím tomu, že to byl ten starej Clanton. Dědek, jak mu někdy říkaj. Nejspíš s lidma ze svýho ranče. Ale dokázat jim to nemůžeš, navíc se to myslím stalo za hranicema, tak co my tady s tím,“ nechápe plně Morrow, co od něho jeho přítel chce.

„Na zákony seru, Ede. Ty nic nevyřešej. Ale nějak se to řešit musí. My potřebujeme, aby na tý hranici nebyl takovej bordel. Máme jistý dohody a ty, co s nima ty dohody máme, tak sou nasraný. Hodně nasraný. Některý nás gringy házej do jednoho pytle. Těžko se mi pak vysvětluje,

**NEWMAN HAYES
CLANTON „OLD MAN“**

že my s tím nic nemáme. To přepadání tamních usedlostí a vraždy, to vzbuzuje dost velkou nelibost. Když se ví nebo tuší, že to dělají lidi vodsat'. Prezident a další tlačej na vojáky, aby tam udělali pořádek, ty sou nasraný a to nám rozhodně nesvědčí.“

„Dobře, Paule, tohle chápu. Ale co my jako s tím? Nechceš přece vybudovat vlastní armádu, co bude s tou mexickou strážit ty posraný hranice. Navíc tu máme vlastní starosti, než abysme se ještě srali do těch Clantonů, co nám zatím problémy nedělají.“

„Dělaj, Ede, i když ne třeba přímo, jak sem už říkal. Kurvěj ty naše vztahy, tam na druhý straně. No a co ty, co přepadli ty naše lidi? Když teda víme, kdo to je? Co děláte s tím?“

„Zatím děláme, že nevíme, kdo to byl.“

„No to je dobrý. Tak voni vražděj naše lidi a my jako děláme, že nevíme, že to sou voni? Jak se mi doneslo, tak zabili Jacka u dolů, a teď dva další u hranic,“ tváří se dost našťavaně Wilson.

„Nejspíš to byli ty stejný. Myslím, co zabili Jacka a ty dva naše přepravce.“

„Tak ještě líp. Tak voni zabíjej naše chlapy a my jako nic?“

„Paule, nikdo neřekl, že to chceme nechat bez povšimnutí,“ vstoupí poprvé do mírně vzrušeného dialogu Greenwood, on však s ledovým klidem, „Jen nechci udělat žádný zbrklý rozhodnutí. S těma, co zabíjej naše muže, s těma to vyřídíme, až nastane správný čas. S těma Clantonovejma, co nejspíš zmasakrovali ty Mexičany ve Skelet Canyonu, tak s těma vážně nemám v úmyslu se pustit do křížku.“

„Do prdele, Horáci, myslel sem, že máš domluvu s Earpama z Tombstone. Že je umravněj voni, když tam snad Virgil dělá zástupce maršála.“

„Už je dokonce maršálem.“

„No tak tím líp. Tak von už je maršálem? To tam v tak krátký době vodbouchli dalšího maršála?“

„Ne, ten Sippy, co tam dělal maršála, tak měl nějaký účetní nesrovnalosti. Nevím podrobnosti, ale asi zpronevěřil nějaký prachy. Tak nejdřív Virgila jmenovali dočasným maršálem a na konci června už plnohodnotným,“ vysvětluje hoteliér.

„Tak tím líp, ne? Tak by mohl ty svině skřípnout.“

„A na základě čeho, Paule? Že jedna bába povídala druhý? Povídá se toho hodně, doteď nevyřešili ani to přepadení dostavníku, kdy málem zabili Boba. Myslím tím šerifa Pima County Paula.“

„No když už vo něm mluvíš, tak co ten? Sere na nás jako ten předchozí? Podporovals ho, ne? A co von? Taky už zapomněl?“

„Paule, s Bobem mám dobrý vztahy. Ale co má jako dělat? Když někdo zastřelí dva chlapy, co pro nás pašujou věci? Navíc ještě na mexický půdě? Tam sou taky ty, co zavraždili Jacka. Tak co má Bob dělat?“ ptá se stále naprosto bez emocí Greenwood.

„No to je blbý, Horáci, to uznávám. Ale něco s tím udělat musíme, nebo se to úplně posere. Budou si beztestně zabíjet naše lidi a k tomu nasírat ty Mexičany.“

„Zatím napadli jen jednu skupinu a Jacka zavraždili nejspíš proto, že byli vožralý a von je předtím dost drsně srovnal. Tím neříkám, že to necháme jen tak, ale zatím na ně nemůžeme. Ty tři vrazi Jacka se schovávají v Mexiku a spolu s dalšíma tam přepadli i naše muže. Možná po nich šli záměrně, možná to byla náhoda. To zatím nevím. V tuhle chvíli sou všichni varovaný, aby byli ještě vopatrnější nebo jich bylo víc, když něco dopravujou. Když to vezmeš jako celek, na to, kolik toho máme, de vo zanedbatelný ztráty. Z pohledu lidí i toho, co nám ukradli.“

„Zanedbatelný ztráty ... No možná z pohledu prachů. Ale nevrhá to na nás dobrý světlo, to teda ne. Když si neumíme udělat pořádek, naše reputace klesá. Jak u těch banditů, tak u mexickejch vojáků.“

„S tím nesouhlasím, Paule. Vo tom přepadení našich lidí mexická armáda nic neví a ten masakr ve Skelet Canyonu s náma nemá vůbec nic společnýho. Nejsme přece jen my, co pašujeme věci. Sou i jiný. Jejich problémy ale vážně řešit nebudu. Nebo mi řekni jedinej důvod, proč bych něco takovýho měl dělat.“

„Tak já ti ho řeknu, Horáci,“ tváří se teď Wilson hodně vážně, „Vybudoval sem si tam velmi dobrou pozici. Mám spoustu dohod nejen s těma z okolí prezidenta, ale i mezi těma, co šéfují jednotlivým regionům, posádkám u hranic. Voni vědět, že s našima lidma nebudou mít problémy a navíc, že umíme bejt vděčný za podporu nebo slepotu. Berou mě jako významnou vosobu, která má vliv. No a tak se na mě vobrátili. Abych se v tom pokusil něco udělat.“

„Něco udělat? Vo čem mluvíš, Paule?“ zpozorní Morrow.

„Mluvím vo tom masakru ve Skelet Canyonu. Voni chtěj prostě vodvetu. Aby nevypadali tak blbě, před nadřízenejma, před veřejností. Pánové, je i v našem zájmu ukázat dobrou vůli, protože potom budou mít i voni dobrou vůli, až něco budeme potřebovat. A my potřebuje něco pořád. Kdo chrání naše doly v Sonoře? Kdo vlastně chrání naše legální dopravce? A to už nemluvím vo tom, jak nám dou na ruku s tou haciendou, co ji pořád rozšiřujeme.“

„Paule, podle mého mícháš víc věcí dohromady,“ nesouhlasí Greenwood s přednesenými vývody, „Za každou podporu našich zájmů jim přece platíme. A štědře platíme. Nemůžeme za ně přece řešit jejich problémy na hranicích. Navíc si vůbec nedovedu představit, jak bysme to jako udělali. Jsme cizinci a nemůžeme jim tam někoho poslat, třeba jako domobranu,“ vznáší své argumenty hoteliér.

„To ne, Horáci. Ale mohli bysme jim ty Clantony předhodit. Voznačit je za ty zločince a přivést je na jejich stopu. Neříkej, že tam zase v dohledný době nepojedou. Tak jim je můžeme předhodit, pak už je to na nich, co s nima udělaj.“

„Paule, mám se zaplíst do další války, když je tady na spadnutí válka s těma Lawettovějma? To se mi vůbec nelíbí.“

„Horáci, vo jaký válce mluvíš? Dyt' se nikdo nemusí nic dozvědět. Nikdo nezjistí, kdo dal těm Mexičanům stopu. Můžeme to udělat tak, aby je třeba načapali náhodou. Ale přitom ty náhodě pomoc. Voni taky nemůžou jen tak překročit hranice, aby je sledovali až do toho jejich hnízda. Nebo je sledovali a až zase vyrazej k hranicím, mohli si na ně počíhat. Teda za hranicema, na ty jejich straně. To voni udělat nemůžou, ale my nebo ty Earpové jo.“

„Vo tomhle mluvíš, Paule? Sledovat je a dát vědět mexickéj vojákům, až zase pojedou za hranice?“

„Jo, Horáci, vo tomhle mluvím. Co se teda tejká těch Clantonů. To může zůstat úplně tajný, nikdo se to nedozví. Uděláme si dobře u Mexičanů a přitom budeme úplně mimo. Něco jinýho je to s našima lidma, co zavraždili. Tam to buď vyřídíme sami, nebo jim je taky předhodíme, jako další lupiče a vrahy. Horáci, bylo by dobrý jim vyjít vstříc, když se na mě vobrátili vo pomoc,“ zní hlas Wilsona naléhavě.

„Do našeho sporu s tím zetěm Setha mexický vojáky tahat nemíním. Nebo zatím ne,“ říká rozhodným hlasem hoteliér, „Co se týče těch Clantonů, tak ten tvůj poslední návrh by možná šel nějak udělat. Předhodit ty Cowboys mexický armádě. Ať se vo ně postará, až zase budou za hranicema. V jednom máš pochopitelně pravdu, bordel na ty hranici našim zájmům nesvědčí. Ale už vůbec by jim nepomohlo, kdybysme se zapletli do otevřené války s těma Cowboys, co sou všude možně, jak tady u nás, tak u toho Tombstone a určitě i na jinejch místech. Což nás ale tolik nepálí.“

„Nemusí jít přece vo otevřenou válku, Horáci. Ale musí se jim dát najevo, že sou věci, který už tolerovat nebudeme. Jestli nic neuděláme, tak si budou myslet, že se jich bojíme a bude to jenom horší. Dopravujeme toho dost, legálně i nelegálně. Při tom legálním nám často pomáhá i mexická armáda. Jistě, za provizi, ale i tak se to vyplatí. U těch nelegálních nákladů zase potřebujeme, aby po nás nešli vojáci. Což voni nejdou, to je zařízený. Ale můžou po našich lidech jít ty Lawetovi nebo Clantonovi, ať už záměrně nebo i náhodou, když na ně narazej. Při svý lupičský výpravě za hranice,“ říká naléhavým hlasem jednatel.

„Paule, s mnohým s tebou souhlasím. Jsem připravený udělat kroky, který bude potřeba. Jen nechci nic uspěchat.“

„Horáci, mluvil sem vo tom taky s Willem. Než sem vyrazil. Prej měl kdysi jistej plán, jak ty problémy tady řešit,“ podívá se tázavě Wilson.

„Plán ... doufám, že vo něm nemluví kde s kým,“ zachmuří se tvář Greenwooda.

„To určitě ne. Prej vo něm víte jen vy, teda ty, Ed, Jim a Jacob. A já. Prej se vám zdál šíleněj. Myslím najmout si Indiány, na ty Lawetty.“

„Paule, ten Willův nápad je taky ve hře.“

„Vážně?“ objeví se mírný údiv ve tváři jednatele, „Will totiž říkal, žes ho především ty rovnou zavrhnul. Tak mně říkal, abych s tebou vo tom znova promluvil.“

„Jim na tom trochu pracuje.“

„Co to znamená trochu pracovat?“

„To znamená, že zjišťuje, jestli by něco takovýho vůbec bylo možný. Ale Paule, tohle bych ted' neřešil, je tam moc ale, teda nejasností. Ty Indiány by šlo využít jen za jistejch okolností, který vůbec nastat nemusej.“

„Nedá se tomu pomoc?“

„Dost těžko. Možná trochu, nevím,“ pokrčí rameny Greenwood, „Paule, je to jen jedna z možností, jak se vůči nim zachovat. Nejsem si jistej, jestli nepřeváží v tý rodině ta rozumnější část.“

„Jen abysme neměli hory mrtvejch, než si budeš jistej,“ poznamená uštěpačně jednatel.

„Paule, co teda po nás přesně chceš?“ upře Morrow zrak na svého společníka.

„Možná by nebylo vod věci zajet do Tombstone a promluvit si s Earpama. Jak to vidí voni. Jasně, vo našich problémech jim říkat nebudeme. Horác určitě něco vymyslí, proč nám ten bordel na hranicích vadí. Zeptat se jich, jestli s tím jako budou něco dělat. No a podle toho se rozhodnout. Můžeme někoho najmout, kdo ty zmrdy z toho ranče Clantonů bude sledovat a dá mi vědět, když se rozhodnou zase zajet za hranice. Nebo mu já řeknu, kam má doručit zprávu, aby se ta dostala do správnějch rukou,“ odpovídá vážným hlasem Wilson, očividně mu na řešení dané kausy dost záleží.

„Považuješ za vhodný do toho tahat Earpy?“

„Ede, to já nevím. Vy s nima snad máte nějaký dohody. Nebo ne?“

„Jen vokrajový. Spíš je podporujeme, ale nijak výrazně nespolupracujeme. Voni se soustředí na Tombstone, tam toho zase tolik nemáme. Si teda myslím,“ podívá se pistolník na šéfa jejich společenství.

„Zájmy tam pochopitelně máme,“ odpovídá hoteliér, „Nicméně zatím tam nikdo proti nám přímo nejde. Tady je to horší, díky tomu, co vyprovokoval Will kolem svýho ranče. Nejen s tou vodou, ale i pak, když vyhodil Tobíáše.“

„Za všechno teda jako může Will?“

„To neříkám, Paule,“ zavrtí hlavou Greenwood, „Jen mohl někdy jednat rozvážnějc. Von by samozřejmě rád v budoucnu získal i ty pozemky Lawettů, vo tom nepochybuju. Proto nejspíš navrhuje ten plán s jejich rančem, kdy by se ten měl stát cílem útoku uprchlejšch Indiánů. Nejspíš věří, že je to zastraší, ty, co by něco takovýho přežili. Nebo dorazí, když jim všechno shoří. Je mu jasný, že tam nemůže poslat Franka a jeho chlapy, to by bylo moc vokatý. Tak vymyslel ty Indiány.“

„No dobře, tak má svoje zájmy. Ale ty zmrdi přece neškoděj jen jemu, ne?“

„Ne, Paule. Sou problém i pro naše kšefty, vo tom žádná. Ted' se nejspíš vzbourila část rodiny proti Sethovi a rozhodla se vyvolat konfrontaci mezi náma. Pokud vůbec sou schopný domejšlet následky svýho jednání. Pořád nevím, jestli je to záměr, snaha nás poškodit, nebo jenom souhra blbejšch náhod. Myslím to s Jackem a tím přepadením v Mexiku.“

„Co tím chceš říct?“

„Tím chci říct, že nehodlám nic uspěchat a srovnat účty tak, že nechám voddělat někoho vod nich, jedno koho, abych srovnal počty. Pokud něco uděláme, tak to musí bejt adresný, na ty, co tak zvlčili a chovaj se naprosto nevyzpytatelně. Paule, mluvil sem po vraždě Jacka se Sethem, ten jednání svýho zetě vodsoudil. Je jasný, že mu to taky vadilo.“

„No jo, třeba i jo. Ale pořád sou hrozba pro Eda, vyhrožovali mu, ne?“

„Vyhrožovali, ale nikdo nic neudělal. Buď čekaj na vhodnou příležitost, až bude podle nich Ed mín vostrážitej, nebo to nechaj bejt. Věděj, že to vyprovokoval Brian. Možná některý z nich nechtěj válku, jako jí nechci ani já. I mezi náma sou horkokrevnější, například Will, ale i Jim nebo i ty. Já, tady Ed, a taky Jacob, představujeme ty umírněnější. Jako v tom jejich táboře,“ vysvětluje hoteliér své postoje lhostejným hlasem.

„Já jen nechci, abysme byli za pitomce, co si všechno nechaj líbit,“ protestuje mírně Wilson.

„Tohle já chápu a určitě nemíním nechat ty jejich útoky bez vodezvy. Jen se nechci ukvapit.“

„Horáci, tak co teda navrhuješ? Snad sem necestoval tu dálku zbytečně,“ zní z hlasu jednatele roztrpčení, ale i skepse, pomalu přestává věřit, že se vše pohne správným směrem.

„Nejspíš ne, Paule. Neřekl sem přece, že nic dělat nechci. Dokonce se už něco dělá. Jen říkám, že chci jednat uvážlivě.“

„Něco už se dělá, Horáci?“ ožije jednatel.

„Dělá, Paule. Například Jim pro nás hledá vhodnýho indiánskýho stopaře, co ho chci poslat s Lyndonem za Frankem.“

„S Lyndonem? Jakým Lyndonem?“

„To je ten mladík, co přežil útok v Mexiku. Zná ty vrahy, dost dobře si je prohlídnul. Byl zraněnej, chvíli to s ním vypadalo bledě, ale už se lepší a brzo bude moct cestovat. Tak ho chci poslat i s tím stopařem za Frankem, aby mu pomohl najít ty tři, co zabili Jacka a skrejvaj se v Mexiku. Nejspíš poblíž hranice.“

„A až je najdou?“

„Tak je voddělaj,“ odpoví Greenwood tvrdě, bez zaváhání.

„Tak to je jiná písnička. Tohle se mi už líbí.“

„To sem rád. Jenže teď mě napadlo ještě něco. Možná s tím pátráním po těch třech chvíli počkáme. Ten indiánskej zvěd by možná šel využít i jinak. Až potom by se mohl zaměřit na ty tři.“

„Jinak. Horáci, ty myslíš na ty Clantony?“

„Pokud je chceš nechat nenápadně sledovat, tak to nemůže dělat žádněj břídil, ale někdo, kdo se hodně vyzná. Mohl by ses s ním domluvit, jak ti předá zprávu a další už bude na tobě. Může pro tebe zjistit, až ten Dědek Clanton překročí hranice a ...,“ pokrčí rameny hoteliér.

„Takže to ani nemusíme do Tombstone jezdit.“

„Nemusíme, ale možná vážně nezaškodí si s Earpy promluvit. Pográtulovat Virgilovi k tý jeho funkci a posoudit, jak hodlá bejt aktivní.“

„Pokud mi ty Clantony přihraješ, tak je to nejspíš zbytečný.“

„Jo i ne. Možná budeme potřebovat podporu, pokud se to tady zvrhne. Nedej bože, kdyby se ty Lawettové spojili s těma Clantonovejma a McLauryovejma, co řáděj pro změnu v tom Tombstone. Bob, teda šerif Pima County, ten bude na naší straně, s tím sem domluvenej. V tom novým kraji, v Cochise County, co tam spadá Tombstone, tak tam s tím šerifem Behanem asi domluva možná nebude. Pak je dobrý mít na svý straně ten klan Earpů, možný i s Docem. Docem Hollidayem. Škoda, že Bat Masterson už vodjel z Tombstone, ani nevím proč. Ale i tak se dobrý vztahy s Earpy můžou hodit.“

„Tak takovýhle řeči rozumím,“ rozjasní se tvář jednatele.

„Paule, my rozhodně nebudeme sedět s rukama v klíně, když nám někdo bude vraždit naše lidi,“ ozve se Morrow, „Jen chceme, aby to dopadlo na ty správný a aby všechno klaplo.“

„Tak to se vmlouvám, špatně sem vás pochopil.“

„Zdá se,“ konstatuje suše Greenwood, „Jen počkáme, až se vrátí Jim s Jacobem, snad i s tím stopařem. Pak vyrazíme do Tombstone a další se uvidí,“ dodá.

Šestice jezdců směřuje po cestě z Tucsonu do Tombstone, neustále rostoucího hornického města, což přináší ale značné problémy s udržováním pořádku. Kolem dělníků, a vytvářející se městské honorace, se točí různé zjevy, profesionálními karbaníky počínaje a bezohlednými psanci konče. Jelikož v již několika salónech alkohol teče proudem, a nejen v nich, jednání mnoha osob pak bývá o to více nevyzpytatelné a zkratkovité.

Asi po hodině jízdy zabočí šestice stranou z cesty, neboť má dojít k významné schůzce, jak se někteří z jezdců alespoň domnívají. Těmi jsou Greenwood, Morrow, Wilson, Woodroof, Todd a také sedmadvacetiletý Chuck Wren, který slouží jako pomocník Paula a kterého si s sebou přivezl z Mexika. Ten se drží kousek stranou, je mu jasné, že další jeho spolucestující jsou nejspíš i společníci v kšeftech a vlastně on pro ně pracuje.

Přesné vazby mezi nimi nezná a vlastně mu jsou lhostejné. Do mnohého je zasvěcen, protože s mnohým Paulovi pomáhá. Někdy je i prostředníkem či spojkou mezi ním a některými pohlaváry v Sonoře či na americko mexických hranicích z řad armády. Má tak částečné povědomí o tom, čím se tato zdánlivě ctihodná společnost dobře oblečených mužů zabývá.

Nyní se od skupiny oddělí trojice ve složení Horác, Jim a Jacob, aby po sesednutí z koní šla ještě kus dál, kde má dojít k plánované schůzce.

„Tak kde ho máš?“ rozhlíží se Greenwood po okolí, jsou mezi nepříteli dobře vypadajícími keři a další již povadlou vegetací. Sucho dělá své, snad jen ty kaktusy si zatím vedou celkem obstojně.

JOE SMALL

„Já jsem tady, pane,“ ozve se kousek od nich a objeví se poměrně mladý muž nepříteli důvěryhodné tváře, ale na druhé straně ne zcela nehezké, v níž jsou poznat indiánské rysy. Podle všeho jeho otcem byl Apač a matkou běloška, oba mají být údajně již mrtví. Ale vše kolem tohoto muže je zahaleno mlhou, není ani jasné, jak je přesně starý, možná je i mladší, než udává. Podle jeho tvrzení by mu již mělo být třicet, ale věk si nejspíš začal kdysi přidávat, aby stoupl na vážnosti.

„Pan Greenwood, Joe Small,“ představí oba Woodroof, přičemž i jméno stopaře je pofidérní a mnoho neříká. Jeho příjmení znamená malý, což ale plně nekoresponduje s jeho postavou, ta určitě dosahuje minimálně průměrné výšky. Ale také jeho přízvisko mohlo znamenat původně malý Joe, a až pak se z toho stalo jméno pro svět bělochů.

„Velmi mě těší, pane,“ naznačí lehkou úklonou hlavou míšenec, je patrné, že si na svém vystupování dává záležet.

„Mě také,“ zní hlas hoteliéra o mnoho chladněji.

„Joe, splnil jsem tvou podmínku,“ poznamená Jim.

„To bylo spíše přání než podmínka, pane Greenwoode, potkat se s mužem, který v této zemi tolik znamená a pro kterého

bych měl pracovat,“ řekne rychle Small.

„Pokud byste pro mě měl pracovat, tak rozhodně nemám zájem, aby si nás dva někdo spojoval,“ zní slova hoteliéra skoro až nezdvořile.

„To chápu, pane,“ přikývne napůl Indián přesto vstřícně, „Proto také tato tajná schůzka.“

„Možná tajná,“ rozhlédne se Horác, „Ale nejlepší je, pokud nás nikdo ani náhodou nemůže spolu vidět.“

„Nikdo zde není, pane Greenwoode. Čekám tu již delší dobu a vše jsem prověřil. Ale rozumím vám, vzhledem ke službám, které bych vám měl v budoucnu poskytnout.“

„Mluvíte velmi dobře anglicky.“

„Byl jsem jistý čas vychovávám svou matkou jako bílý chlapec, pane. Bohužel jsem nebyl všemi přijímán tak, jak bych si přál a tak jsem se vrátil tam, kde je to snad o něco lepší,“ pokusí se o mírný úsměv Small, z jeho výrazu nelze poznat, nakolik mu doted' vadí, že ho nejspíše ani jedno společenství nepřijalo zcela za svého. Běloši vůbec ne a možná i mezi Indiány má problémy.

„Mohu se zeptat, proč jste chtěl mluvit se mnou? Dohody, které s vámi uzavře Jim, budou pochopitelně naplněné. Co se týče odměny pro vás, pokud slíbené služby skutečně odvedete. V tom my držíme slovo.“

„Věřím vám, pane Greenwoode. Není problém s těmi dvěma úkoly, o kterých se mi zmínil Jim. Myslím tím sledovat muže, co jezdí loupit a vraždit do Mexika a pak najít ty další muže, co zavraždili vaše muže. Ten třetí úkol je však pro mě velmi obtížný a nebezpečný.“

„Třetí úkol ... Zatím není jasné, jestli vůbec nějaký třetí úkol bude.“

„Ano, Jim říkal, že nejste ještě rozhodnutí. Ale předpokládejme, že byste se nakonec rozhodli i pro ten třetí úkol. V tom bych byl já jediným spojením mezi vámi a skupinou, která by odvedla jistou práci. Velmi problematickou práci z pohledu práva, pane Greenwoode.“

„Co tím chcete naznačit?“

„Vy jste mocný, bohatý a velmi vážený muž, pane Greenwoode. Sám jste před chvílí naznačil, že si nepřejete, abyste byl spojován s mojí osobou. Pokud bych pro vás vykonal i ten třetí úkol, mohl byste nabýt dojmu, že bych pro vás mohl být v budoucnu nebezpečný. Pak by vás mohlo napadnout najmout si jiného muže, který by toto nebezpečí odstranil.“

„Odstranil?“

„Řekl bych doslova. Pokud bych zemřel, tak tím bude jednou provždy zmíněné domnělé nebezpečí odstraněné. Což ovšem pro mě není nejlepší řešení, jak jistě uznáte. Proto jsem chtěl mluvit s vámi osobně, pane Greenwoode, a udělat dohodu přímo s vámi.“

„Pak budete klidnější?“ podívá se hoteliér pátravě na nejspíš mladého muže, možná mu vážně zdaleka nebude těch třicet, co uvádí jako svůj věk.

„Jisté riziko pro mě zůstává. Ale to by se mohlo snížit, kdybychom se domluvili, že bych po splnění toho třetího úkolu pro vás trvale pracoval.“

„Trvale pracoval pro mě? Snad v mojí blízkosti? Tak si představujete snížení rizika, že si někdo dá do spojitosti vás se mnou a tou věcí, co možná budete mít za úkol vykonat?“

„Ve vaší blízkosti rozhodně ne, pane Greenwoode. Navíc ve městě bych se nejspíš setkal s nevraživostí některých lidí. Myslím tím kvůli svému původu. Ale je tady velký ranč, kde bych se mohl uplatnit. Za slušný plat.“

„Tak to nevím ...“

„Mělo by to ještě jednu výhodu, jak pro mě, tak pro vás. Můžu tam dělat třeba honáka, nebo někoho hlídat. A tou výhodou pro vás bude, pane Greenwoode, že budete vědět, že když bude potřeba mých dalších služeb, budu vám je připravený poskytnout.“

„Ten ranč je moc na očích ...“

„Myslím si, že ne. Po pravdě, raději bych zůstal v Arizoně. Ale pokud by se vám zdálo výhodnější, že bych pro vás pracoval v Mexiku, i to je možné. Myslím si, že se vám muž jako já může i v budoucnu hodit.“

„Muž jako vy. Co mi vlastně nabízíte?“

„Muž jako vy, pane Greenwoode, muž bohatý jako vy, ten má jistě mnoho nepřátel. A nejspíš jich bude mít hodně i v budoucnosti. Ti nepřátelé mohou být nebezpeční, jedno z jakých důvodů. Třeba vám mohou usilovat o život. Třeba vám budou bránit uzavřít výhodný obchod. Třeba budou nebezpeční svědci. Pak mohu nabídnout své služby a vaše problémy vyřešit.“

„Říkal jste, že tady nikdo není,“ rozhlédne se hoteliér.

„Ne, kromě mě a vás, co jste před chvílí přijeli, tady nikdo není.“

„Dobře. Tak mluvm bez těch jinotajů. Myslím tím, že budeme nazývat věci pravými jmény. Nabízíte se mi, po skončení těch projednávaných úkolů, nabízíte se mi jako nájemný zabiják?“

„Ano, pane Greenwoode. Jako muž, který se vás nikdy nezeptá proč, ať už tou osobou bude kdokoli.“

„Máte s tím zkušenosti?“ podívá se Horác pátravě.

„Pokud se ptáte, jestli jsem už někoho zabil, tak ano, pane Greenwoode. Jelikož jsem stále tady a ne na konci špagátu, tak jsem si nejspíš počínal šikovně. Mohu pro vás mít jistou výhodu, danou mojí výchovou.“

„Výhodu danou výchovou?“

„Jak jsem se již zmínil, jako chlapec jsem byl vychováván mezi bílými. Umím tak dobře mluvit vaším jazykem, ale umím i číst, psát a počítat. Umím se chovat jako bílý muž. Pak jsem ale odešel a byl vychováván jako Indián. Naučil jsem se dost věcí, pane Greenwoode. Jak někoho vystopovat, jak se pohybovat a nebýt sám vyzorován. Jak se k někomu nenápadně přiblížit. Jak někoho zabít, aniž by vydal hlásku. Umím používat více zbraní, jak střelných, tak i dalších. Nakonec jsem ale usoudil, že žít jako Indián nemá budoucnost. Tak jsem se částečně vrátil do společenství bílých a stal se ze mě stopař a svým způsobem občas i voják. Sice mě nepovažují za plnohodnotného člena, ale naučil jsem se další věci a prokázal i své kvality. Jistě i proto mě Jim oslovil s nabídkou práce pro vás. Já ji jen o něco rozšiřuji. O tu možnost pro vás zabíjet lidi, co vám budou z nějakých důvodů překážet.“

„Tohle mi tedy nabízíte?“

„Nevěříte, pane Greenwoode? Pokud chcete, můžete si mě vyzkoušet. Určit osobu, kterou bych měl odstranit. Nebude problém takovou zkoušku podstoupit.“

„Určit osobu? Jakou osobu?“ tváří se Horác stále jako sfinga, ale vnitřně je poněkud zaskočený otevřeností žadatele o velmi specifickou práci.

„Jakou osobu, pane Greenwoode? Je jedno jakou. Můžete i nějakou náhodně vybrat.“

„Náhodně vybrat. Vám je to jedno?“

„Ano, pane Greenwoode. Tato moje vlastnost se vám taky může hodit. Nemám žádné zábrany, jak se tomu ve vašem společenství říká. To vaše společenství mě odvrhlo a tak nemám důvod kohokoli z něho mít rád. To druhé společenství, národ mého otce, to mě taky nikdy zcela nepřijalo, tak je to tam stejné. Rozhodl jsem se, že budu stejný, jako byli všichni ke mně. Přezíravý, lhotejný. Pokud mi někdo stojí v cestě, nemám problém ho zabít. Teď vám nabízím to samé. Nejprve pro vás udělám ty služby, které chcete, a potom bych pro vás chtěl pracovat. Můžu být v tom Mexiku, máte tam důl, pokud vím. A odtud mě můžete kdykoli povolát, pokud bude potřeba. Pane Greenwoode, myslím si, že muž jako já, se vám může hodit.“

„Už vám někdo řekl, pane, že jste pořádný parchant?“

„Do parchantů mi nadávali od narození ...“

„No jistě. Ale tak jsem to nemyslel. Ne jako urážku.“

„Myslím, že vám rozumím, pane Greenwoode. Ale sám uznejte, že jsou chvíle, kdy se vám takový parchant jako já může hodit. Co se na nic nebude ptát a vykoná práci, kterou dostane.“

„Zůstává jen jedna zásadní otázka, pane. Proč bych měl věřit já vám a proč byste měl věřit vy mně.“

„Podle mého je velmi prostá odpověď, pane Greenwoode. Protože to bude pro nás oba výhodné. Já získám slušně placenou práci a vy muž, který pro vás vykoná práci, kterou by většina nevykonala nebo s tím měla problémy. Možná výčitky a také třeba problém s provedením. Já zabíjet umím, pane Greenwoode, a taky umím být nenápadný.“

„Ta vaše odpověď nezní špatně, ale pořád je to o té důvěře. Kdo mi zaručí, že se časem neobrátníte proti mně? Nezačnete mě třeba vydírat?“

„Chápu,“ pokývá Small hlavou, „Jisté riziko z té dohody je pro oba. Pro vás poněkud menší, protože proč bych měl jít proti vám, když by bylo jasné, že po mně půjdou jiní vaši zabijáci? To pro mě je riziko vyšší, můžete se kdykoli rozhodnout zbavit se mě jako svědka. Ale věřím, že když poznáte moje kvality, tak k takovému řešení nedojdete.“

„Musím uznat, že jste mě překvapil, pane. Nejen tím, co říkáte, ale i jak to říkáte. Způsob, jakým hovoříte. Ten bych u indiánského stopaře rozhodně nečekal.“

„Jsem Indián jen napůl, pane Greenwoode.“

„Jistě. A mně je to zase úplně jedno.“

„Jedno? Co je vám jedno?“

„Je mi jedno, kdo byla vaše matka a kdo váš otec. Za jakých okolností vás zplodili. V tomhle já žádný předsudky nemám. Možná vám dojde, podle čeho já hodnotím lidi.“

„Nevím, ale můžu se pokusit hádat. Podle toho, jak jsou vám prospěšní?“

„Přesně tak. Mít předsudky je nevýhoda a taky hloupost. Proč neudělat obchod s někým jen proto, že je třeba Indián nebo Číňan? Proč nezaměstnat někoho jen proto, že je třeba míšenec jako vy? Zbývá ještě poslední otázka, pane. Vy nenávidíte celý svět. Asi proto, že vám podle vás ublížil. Jenže já u svých lidí musím mít jistotu, že se na ně mohu spolehnout. Najmout si zabijáka, co nenávidí všechny, tedy včetně mě, je poněkud ošidné, nemyslíte?“

„Neřekl bych, pane Greenwoode, že všechny nenávidím. Jen mi na nich nezáleží. Ale pokud mi někdo nabídne práci, bude mi za ní slušně platit, tak proč bych měl kousnout do té ruky, co mi poskytuje obživu? Nejsem blázen, pane Greenwoode. Jen k lidem nic necítím. Dokážu ale dodržet slovo a dokážu taky mlčet. Nikdo nebude vědět o našem spojení, jen vaši nejbližší spolupracovníci, za které tady Jima a Jacoba považují. Jinak byste jim jistě neřekl o tom ranči, co ho chcete nechat vypálit. Mohu vám slíbit, že pokud se dnes dohodneme, už vás osobně nikdy nevyhledám a už spolu nikdy nebudeme mluvit. Vy rozhodnete, jak mi dáte vědět, když budete potřebovat moje služby. Jedno jaké, jestli někoho najít, sledovat nebo i zabít. Taky vám slíbím, že vás nepodrazím. I já dovedu držet slovo. Totéž očekávám od vás, pane Greenwoode. Proto jsem chtěl mluvit s vámi osobně.“

„Zajímavé,“ konstatuje Horác, pak se podívá na své dva společníky, Jim se potutelně usmívá a Jacob má vyvalené oči, určitě ho ten míšenec zaskočil. Možná i šokoval.

„Pane Greenwoode, pokud chcete čas na rozmyšlenou, tak ho máte. Odpověď mi stačí, než začnu připravovat ten útok na ten ranč. Sám uznáte, jestli jsem k něčemu, podle toho, jestli splním ty dva úkoly. Za ně chci jen odměnu, co jsem se domluvil s Jimem a Jacobem.“

„Není vůbec jisté, jestli to třetí budu chtít. Bude záležet, jak se bude situace vyvíjet. Možná dojde k rozumné dohodě.“

„To je vaše věc, pane Greenwoode. Pokud se rozhodnete, tak vám nejspíš budu umět pomoc. V té rezervaci je pár velmi bojovných mladých mužů, kteří se dají vhodně nasměrovat. Ovlivnit je. Nesouhlasí s těmi staršími, co chtějí mír. Vadí jim, jak tam žijí. Chtějí svobodu a chtějí pryč. Mohu je podle mého získat a domluvit se s nimi.“

„Otázkou je, jak moc by byli spolehliví.“

„Pochopitelně bych na vše dohlédl, pane Greenwoode.“

„Na vše dohlédl? Jak to myslíte?“

„Když nějaká skupina uprchne, tak ji většinou někdo musí sledovat. Aby na její stopu později přivedl armádu. Umím zařídit, abych tím byl já, kdo by je sledoval. Nebo byl mezi těmi, co k tomu budou určení. Já se však s těmi uprchlíky mohu dohodnout, kde se s nimi sejdu. Poskytnu jim věci, na kterých se domluvíme a zavedu je k tomu ranči, co chcete nechat vypálit. Můžu jim i poradit, jak to udělat. Pak je také navedu správným směrem, aby zmizeli do Mexika a nenechali se chytit. Vojáky povedu po jejich stopě tak, aby byli o kus pozadu. Pokud budete chtít. Nebo to může skončit i jinak,“ podívá se tázavě stopař.

„Jinak? Jak jinak?“

„Není nejvhodnější, když o mně někdo bude vědět. Tak bych třeba mohl navést na jejich stopu vhodné lidi, co by ten problém vyřešili. Nejlépe v Mexiku, kde by to nevzbudilo velký rozruch.“

„Rozumím vám dobře? Navrhujete, že byste je vystopoval v tom Mexiku a zařídil, aby zmizeli ze světa?“

„Pokud budete chtít, tak je mohu pomoci najít a vaši lidé je tam v Mexiku mohou postřílet. Tím zmizí svědci. Vidím, že jste překvapení. Tedy vy to najevo nedáváte, pane Greenwoode, ale vaši dva přátelé ano. Jak už jsem říkal, ani k jednomu společenství nic necítím. Je mi tedy jedno,

co se stane na tom ranči a také je mi jedno, jak dopadnou ti, co ho vypálí. Ale jistě uznáte, že by bylo lepší se jich později zbavit. Sice asi nic neřeknou, na to jsou příliš hrdí, ale když budou mrtví, tak budu mít jistotu.“

„Jak se zdá, tak už jste o tom přemýšlel.“

„Nejen přemýšlel, pane Greenwoode, ale už i s některými jednal. Víte, možná se jich vzbouří i víc, jsou tam takové náznaky. Mohu v tom i trochu pomoc, být takovým našeptávačem. Já bych ale zkusil najít pár těch mladších a bojovnějších, něco jim slíbil. Nabídnul bych jim skutečnou válečnou výpravu, o které se bude mluvit. Slávu a taky kořist. Jako jejich spojenec, i když pro všechny v rezervaci jsem na druhé straně.“

„To je velmi odvážný a riskantní plán.“

„Odvážný a riskantní? Dovolím si tvrdit, pane Greenwoode, že jsem daleko chytřejší, než ti mladí bojovníci, co touží po slávě svých předků. Co touží vyrazit na válečnou výpravu, co chtějí svobodu. Myslím si, že je dokážu přechytračit. Kdy budu jejich spojenec a zároveň je jako budu stopovat. Ale jim namluvím, že jim pomůžu uniknout do Mexika a společně ještě provedeme válečnou výpravu, o které budou všichni mluvit a oni se tím budou moct chlubit.“

„Chlubit. Právě toho se obávám.“

„Já tolik ne. Kdyby mě zradili a prozradili, že jsem jim pomáhal, tak by rázem místo hrdinů byli opovrhovanými zbabělci, co prozradili svého spojence. Ale jak jsem říkal, úplná jistota bude, když se dostanou do Mexika a tam naleznou smrt.“

„Přesto, že vám nejspíš budou věřit.“

„Pane Greenwoode, vždyť oni nemají stejně žádnou budoucnost. Buď budou utíkat a zabíjet, pak je tak nebo tak časem někdo zabije. Nebo budou žít v těch rezervacích. Pokud se nezmění, tak nemají budoucnost. Já dobře poznal svět bílých a tak dobře vím, kdo tady bude vládnout. A také, jaký bude převládat způsob života. Buď se změní, nebo časem vyhynou. Ti mladíci chtějí jít cestou bojovníků, tak proč je nenechat na správném místě plnit a zabíjet a pak jim i neposkytnout slavnou smrt v boji.“

„Smrt v boji ...“

„Nerovném boji, kdy je jejich nepřítel na vhodném místě zaskočí. Možná to pro některé z nich bude vysvobození. Zemřou jako válečníci, zatímco v rezervaci žijí jako ubožáci. Když se jich zeptáte, co by volili, zda krátký život bojovníka nebo to pomalé umírání v rezervaci, asi tušíte, čemu by dali přednost.“

„Nejspíš máte pravdu. Vy je znáte lépe než já. Váš plán zní zajímavě, ale jak říkám, teď jsou před vámi jiné úkoly,“ řekne Horác, pak se na chvíli zamyslí, „Musím uznat, že jste mě zaujal, což nejspíš bylo záměrem této schůzky. Budu o vaší nabídce uvažovat. I podle toho, jak uspějete v tom, co teď máte vykonat.“

„Vaše slova mě těší, pane Greenwoode. Opravdu bych pro vás rád pracoval. Po dnešku k tomu mám o důvod víc.“

„O důvod víc?“

„Jste mocný a bohatý muž, pane Greenwoode, vy máte budoucnost. Můžete mi za moje služby dobře zaplatit. Ale ten další důvod je o něčem jiném, pane Greenwoode. Jednal jste sice se mnou povýšeně, jako šéf, ale zároveň jsem u vás cítil respekt. To je něco, co směřem ke mně projeví málokdo.“

„Tohle si myslíte?“

„Mýlím se?“ odpoví Small otázkou.

„Máte pravdu. Opravdu nemám žádné předsudky a oceňuji pouze schopnosti lidí. Ty vaše jsou sice poněkud zvláštní a jistě by je společnost odsoudila, ale nejspíš svou práci dovedete vykonávat dobře. O čemž se brzo přesvědčíme. Cestuje s námi můj přítel Paul a jeho pomocník, kterému předáte na vhodném místě zprávu. Ale to s vámi už domluví buď Jim nebo Jacob. S nimi se dohodnete, jak a kde se poblíž Tombstone sejdete. Je možné, že pro mě budete pracovat, ale je taky pravděpodobné, že my dva se vidíme naposledy. Nebo minimálně na hodně dlouhou dobu. Pokud přijmu vaši nabídku, tak vám můj vzkaz vyřídí Jim nebo Jacob. Pak i já dodržím svoje

slovo, nabídnu vám práci a slušný plat. Určím prostředníka, přes kterého vám budu posílat vzkazy. Také rozhodnu, kde tu práci budete vykonávat, a na rovinu říkám, že to Mexiko se mi zdá vhodnější.“

„Pokud budu vašim zaměstnancem, pane Greenwoode, tak půjdu tam, kam mě pošlete. Mohu pomáhat přepravit věci přes hranici a ohlídat, aby vaši lidé nepadli do pasti. Tím, že prověřím jejich cestu.“

„To zní zajímavě. Stejně jako byl zajímavý náš dnešní rozhovor.“

„Bylo mi velkým potěšením, pane Greenwoode a budu doufat, že se rozhodnete správně. Tedy pro mě,“ usměje se lehce stopař a pak se mírně ukloní.

Horác jen nepatrně pokyne rukou na pozdrav, pak se otočí a odchází. Jim a Jacob zůstávají, aby se domluvili, kde se sejdou v blízkosti Tombstone, aby s míšencem mohli dojednat podrobnosti jeho sledování ranče Clantonů. A také, jak poté předá zprávy.

„Tak co?“ zeptá se Morrow.

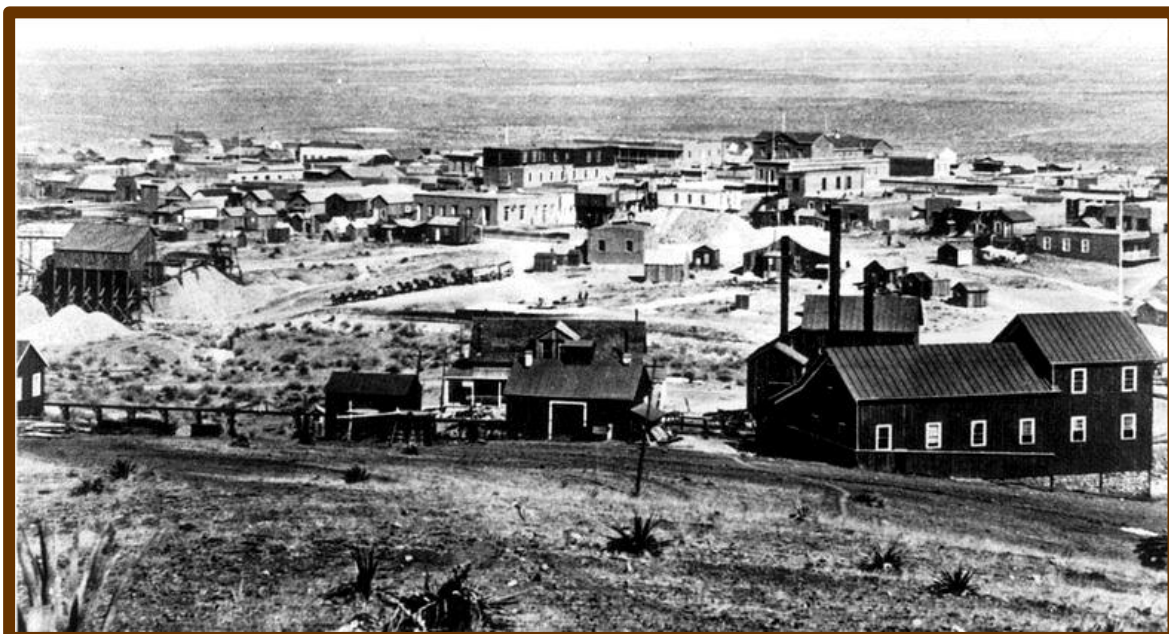
„Je to asi ještě větší parchant, než jak říkal Jim. Teda, jestli nekecal, tak je to asi ten největší parchant, se kterým sem se kdy setkal,“ odpoví hoteliér.

„Jestli je to nějaký vypatlaný hovado ...“, projeví skepsi Wilson.

„Vypatlaný hovado? Ne, to není. Bude nejspíš dost chytřej, vo to bude nebezpečnější,“ sděluje své mínění Horác, „Doufejme, že vždycky jen pro naše nepřátele,“ dodá.

DRBY A POVÍDAČKY

Greenwood a jeho doprovod se ubytují v jeho hotelu Gold Star. Hoteliér musí uznat, že Tombstone roste doslova před očima. Při každé jeho návštěvě nachází nové domy, ale také krámky a bohužel i konkurenční podniky. Ačkoli jen málokterý provozovatel má takový kapitál, aby si mohlo dovolit honosnější stavbu. Těch je pořád jen pár a svádí boj o zákazníky. Tím, že získal Wyatt Earp čtvrtinový podíl v Oriental Saloonu, stal se zároveň i Horácovým konkurentem.

TOMBSTONE 1881

„Děje se něco?“ zeptá se devěťadvacetiletý Aaron Callas, provozní hotelu Gold Star.

„Proč myslíš?“ odpoví mu otázkou Morrow.

TOMBSTONE – FREMONT STREET

„Proč? Když ste dorazili v tomhle složení.“

„Máme tady určitý jednání, Aarone. Ale netejká se to tebe, s tebou je spokojenost. Pokud teda vím. I když nevím, jak ti to tady vynáší, do tohohle zase tolik nevidím. Vlastně vůbec, to je kšeft výhradně Horáce.“

„Mohlo by to bejt lepší, ale pořád tu někdo něco staví. Jo, lidí taky přibývá, ale když máš zájem na určitý klientele, tak těch zase tolik není. Vo ty se taháme s dalšíma. Ale naštěstí zatím celkem férově.“

„Co myslíš tím férově?“

„Tím myslím, že si navzájem neškodíme. Jen se snažíme trumfnout ty druhý nabídkou, cenama, lepším jídlem, holkama a tak.“

„Co pořádek? Zvládáte to?“ podívá se Morrow pátravě.

„Celkem jo. Ty, cos vybral, tak ty se vosvědčili. Něco jsem jim poradil i já, ale dokážou tu udržet pořádek a když je třeba, tak zasáhnout. Naštěstí tohle není žádná špeluňka, tam je to vostřejší, sem některý zjevy vůbec nechodě. Naštěstí,“ vysvětluje Callas.

„Aarone, pokud bude Horác chtít, tak ti řekne víc. Ber to tak, že de vo vobchodní cestu. Ale s tím tvým hotelem to přímo nesouvisí.“

„Dobře, tak si počkám. Jo, Ede, sem rád, že to dobře dopadlo. Myslím s tím soudem.“

„To já taky. Možná to ještě ale neskončilo.“

„To je mi jasný. Něco se mi doneslo, že po tobě chtěj jít. Ta rodina toho Briana.“

„Zatím po mně nejdou, ale to neznamená, že to nechtěj v budoucnu udělat. Tak si dávám pozor a kreju si záda. Aarone, možná si ještě popovídáme, teď mám hlad a další už dou na večeri.“

„Jo, ta už se pro vás chystá. Tam se uvidíme, dostal sem taky pozvánku,“ usměje se mírně provozní hotelu.

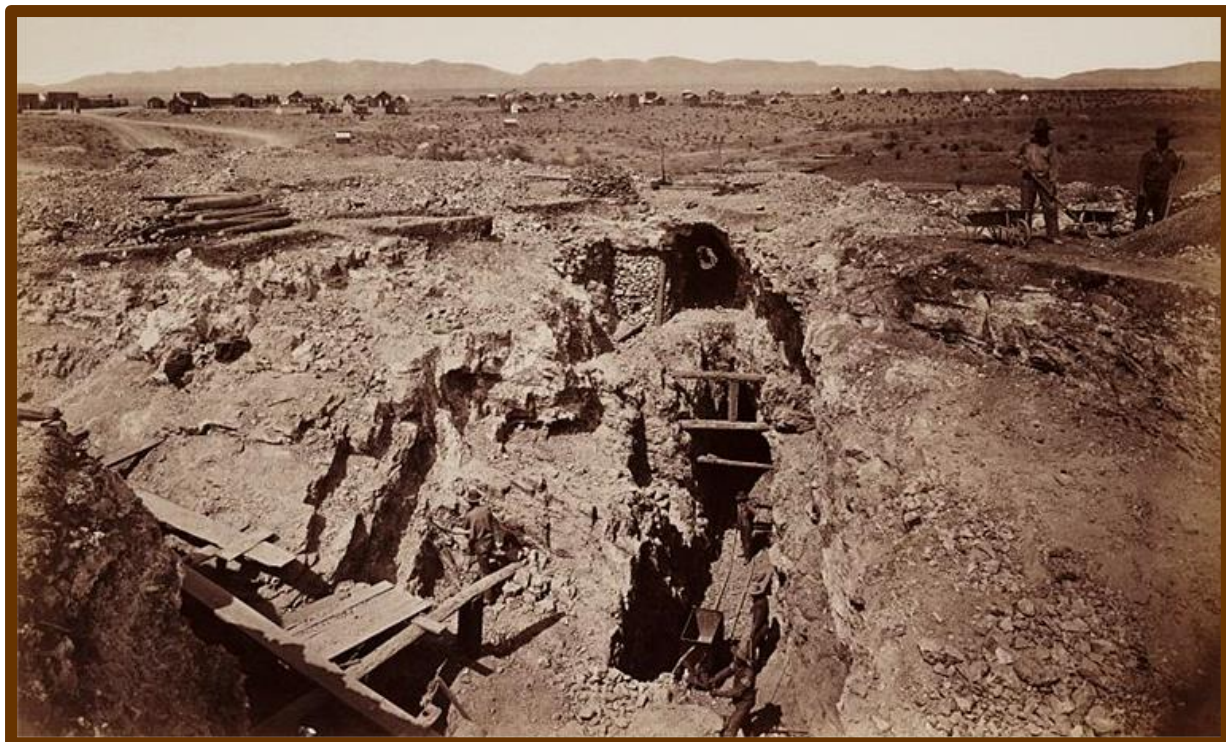

AARON CALLAS

Během krátké doby se opravdu sejde u jednoho stolu se svými hosty, z nichž jeden je jeho zaměstnavatel. Neví přesně, jestli je i Ed jeho nadřízený, nebo jen pomáhá s udržováním pořádku svými radami. Nicméně se snaží vytáhnout a v tomto instruoval i další zaměstnance, aby byl jeho i jejich šéf spokojený.

U jídla i následného popíjení a pokuřování se mluví jen o obecných věcech, Callas odpovídá na pár dotazů ohledně rozrůstání města a situace v něm. Vysvětlí, proč odstoupil šestého června ze svého postu maršála Ben Sippy a jak po krátkém provizorním výkonu funkce tuto pozici zaujal Virgil Earp. Neví však, jak dopadly údajné machinace a dluhy Sippyho, možná vše vyšumí do ztracena, když už nebude lidem na očích.

TĚŽBA V OKOLÍ TOMBSTONE

„Slyšel sem, že mezi šerifem a Earpy to jiskří,“ nadhodí téma Woodroof.

„Jiskří, to máš pravdu, Jime,“ přikývne provozní, „John Behan je taky svůj, no a Earpy znáte. Začalo to nějakýma nesrovnalostmi s prachama, když pronásledovali ty vrahy, co přepadli ten dostavník a dva tam vodpráskli. Jak tam málem zařval ten váš šerif, ten Bob Paul. Pak se začaly šířit po městě fámy. Nevím, kdo je vypouští, ale možná za nimi stojí právě voni. Klika kolem Behana a ten klan Earpů. Navzájem se vobviňují, kdo stál za tou loupeží a kdo komu z těch vrahů pomohl. Ty sou navíc pořád někde v prdeli, takže není úplně jistý, jestli to byl jejich vlastní nápad, nebo je někdo navedl.“

„Co lidi ve městě?“ položí dotaz Greenwood.

„Řekl bych, že ty sou taky rozdělený. Některý sou spíš na straně šerifa, některý na straně maršála a jeho rodiny. Například bych řekl, že starosta John Clum je spíš na straně Earpů. Což je pro ně asi důležitý.“

„Co ty, Aarone?“

„Já se snažím bejt neutrální. Jo, mluvím jak s Behamem, tak s Earpama. Taky s tím starostou. Což je důležitý, když vydává ten svůj Epitaf, tak aby náš hotel nevočernil,“ pokusí se Callas o úsměv.

„Pisálek starostou?“ pozvedne oči Wilson.

„Jo, a nejspíš si na tom dost zakládá.“

„Poznal sem ho už v Tucsonu,“ přikývne hoteliér, „Aarone, takže je mezi nima takový křehký příměr?“

„Nejspíš jo, ale možná se to brzo změní,“ ztiší podvědomě hlas provozní.

„Změní? Proč?“

„Horáci, co je podle tebe nejčastější příčinou všech různých konfliktů?“

„Dáváš mi hádanky?“ podívá se Greenwood na svého zaměstnance, „Nevím, Aarone, nedělám si statistiky. Tak se říká tomu, když vyhodnocuješ události, podle nějakýho klíče. Takže tyhle údaje nemám. Vlítnout si do vlasů můžou vlastně i pro naprostou maličkost.“

„Já bych si vsadil na ženský,“ ozve se Woodroof, „Kolikrát se jen chlapi servou kvůli ženský. Nebo i postřílej, posekaj.“

„Taky bych řekl,“ přikývne Callas.

„Takže je v tom ještě ženská?“ pozvedne znak hoteliér.

„Tak povídá se to. Ten Behan, ten si sem přivezl družku. Nějakou Josephine Sarah Marcusovou. Je jí tak dvacet a je docela pohledná.“

„Tak šerif si tu vydržuje konkubínu? Myslím milenku? Vo dost mladší.“

„No jo, ale tak to bejvá, ne? Že má chlap mladší ženskou,“ usměje se mírně provozní, „Myslím, že je rozdíl tak patnáct let, což není tolik, ne?“

„To známe i my,“ zasměje se Wilson, „Například ta moje, co si ji vydržuju v Mexiku, ta je vo jednadvacet let mladší. No a myslím, že nejsem sám,“ znovu se zasměje a pohlédne na Horáce.

„Tohle bych neřešil,“ řekne ten, „Tak co je s tou Josephinou, Aarone?“

„Tak s ní asi nic. Normální holka, co se přísála na staršího slušně zavopatřenýho chlapa. Jenže jak se povídá, tak do ní začal dělat Wyatt.“

„Wyatt? Dyt' ten tu má přece tu svou, tu Mattie, co to s ní táhne už dost dlouho. Možná skoro deset let. Dokonce ji snad vydává i za manželku, ne?“

„Jo, Horáci, Mattie je s ním pořád. Ale je vo dobrech deset let starší než ta holka vod Behana a možná se mu už vomrzela. Dostal chuť na mladší maso. Teda to se povídá. Já se ani jednoho z nich na to pochopitelně ptát nebudu a vám doporučuju totéž.“

„To snad asi ani nemusíš, Aarone. Nikdo z nás asi nepoběží za šerifem a nebude se ho ptát, jestli je paroháč,“ zasměje se Woodroof.

„Ty ženský sou vážně problém,“ ušklíbne se Wilson.

„Když už vo nich mluvíme, co Doc a ta jeho, ta Big Nose Cate?“ položí dotaz hoteliér.

„Nevím, Horáci. Podle mýho se Doc na tu nosatou Cate dost nasral, když se vožrala a dávala k dobru, že byl u toho přepadení dostavníku.“

„Aby ne, když na základě toho vobvinění soudce Spicer vydal na Doca zatykač a ten strávil čas ve vězení,“ pokývá hlavou Greenwood, „Naštěstí pro něj svědčili Earpové a potvrdili, že v té době byl někde jinde. Soudce pak Doca propustil.“

**JOSEPHINE SARAH
MARCUS**

**ANN CELIA
BLAYLOCK
„MATTIE“**

„Tak to by asi nasralo každýho,“ ušklíbne se Woodroof.

„Já si myslím, že to na ní nahráli. Aspoň se i to říká. Někdo dokonce tvrdí, že jí záměrně vožrali šerif Behan a Milt Joyce, majitel našeho konkurenčního Oriental Saloonu. Von měl loni Milt s Docem ten problém, dokonce ho tehdy Doc postřelil.“

„Já vím, Aarone, dyť si přece tehdy kvůli tomu za mnou byl,“ souhlasí hoteliér.

„No jo, to je pravda,“ uvědomí si Callas, „Tak se říká, že šerif a Milt tu Kate sami vožrali a pak jí dali podepsat prohlášení. Vona nejspíš věděla hovno, co podepisuje, a voni s tím pak běželi za tím soudcem, co vydal na Doca zatykač. Jo, a jak ses ptal, tak prej jí dal Doc po svém propuštění nějaký prachy a poslal jí do prdele. Nevím teda, jestli se úplně rozešli, nebo ji jen nechce nějaký čas vidět.“

„Já bych ji taky poslal za tohle do prdele,“ poznamená Wilson.

„Možná to vážně bylo tak, že nevěděla, co podepisuje,“ pokrčí rameny Callas, „Co se mi taky doneslo, tak měla vodjet do Globe. Jo, a tam už prej jednou přebíjvala, když se s Docem rozešla minule. Pak se ale zase nějak dali dohromady a vona za ním přijela sem.“

„Aarone, vedeš tenhle hotel anebo tady jen sbíráš drby?“ zasměje se Woodroof.

„Jíme, to bych si musel zacpat uši. Víš ty, co já toho tady slyším? Když se některý vožerou, tak rozebíraj kde co. Někdy jen vyslechnu, co si povídaj, někdy maj touhu mi ty kecy říkat. Tak když ste se ptali, tak vám říkám, co se tady povídá. Může to bejt pravda a taky nemusí,“ pokrčí provozní rameny.

„Co se tady říká vo tom masakru ve Skelet Canyonu?“ položí dotaz Wilson.

„Vo kterým mluvíš? Vo tom starým anebo vo tom, co se stal nedávno?“

„Vono toho bylo víc?“ ujede Toddovi, který zatím jen mlčel.

„Jo, Jacobe. Mluví se i vo tom starším, co se stal před dvěma roky. Vlastně skoro úplně přesně, tehdy se tam taky vraždilo v červenci. Dokonce se říká, že v tom maj prsty ty stejný lidi. Mluvej vo Clantonech, vo Dědkovi, jeho klukách Phinovi, Ikeovi a Billovi, taky bráchách McLauryových. Ale i dalších. Třeba Johnny Ringovi nebo Curly Billovi, tedy Brociusovi. Ale bylo jich asi víc. Padaj i jiný jména. Tedy před dvěma rokama a i teď. Prej to celý vedl ve vobou případech Dědek Clanton.“

„Co se tam vlastně stalo? Tehdy a teď?“

„Tak co se povídá, Jacobe, tak před těma dvěma rokama ta banda přepadla ranč v Sonoře, povraždila tam pár místních a ukradla jim dobytek. Za nima se pustili mexičtí vojáci a pronásledovali je až do Skelet Canyonu, až na území Arizony. Tam si na ně ovšem ty lupiči počíhali a několik těch Mexičanů zabili. Snad jen tři unikli. A jejich velitele, kterej údajně zůstal naživu, normálně popravili. Prej se to pak řešilo hodně vysoko, myslím snad mezi prezidenty Mexika a Států, ale to nevím jistě. V každým případě ty lupiči a vrazi zmizeli a nikdo jim nic nedokázal. I když některý podle všeho vo tom žvanili, když se vožrali.“

„No a co se stalo teď?“

„Ty seš mi zvěďavej, Jacobe,“ zasměje se provozní, „Tak zase to mám jen z doslechu. Říká se, že snad zase ten Brocius ...“

„Není to ten, co tady minulej rok na podzim zastřelil maršála?“ zeptá se Morrow.

„Jo, je to von. Ale to zastřelení maršála přece soud vyhodnotil jako nehodu. I díky svědectví Wyatta Earpa,“ přikývne Callas, „No tak snad tenhle Brocius někde zjistil, že skupina mexickéjch pašeráků má vízt zlato nebo stříbro přes hranice. Tak to řekl Dědkovi, ten vzal tu svou

**MARY CATHERINE
HONORY
CUMMINGS „BIG
NOSE CATE“**

tlupu a vyrazil si pro kořist. Zase ty svoje povedený synáčky a ty McLaurye, snad i ten Brocius a Ringo, ale určitě i další. Měli se skrejt ve skalách nad stezkou a když ty Mexičani jeli tím Skelet Canyonem, tak na ně začali střílet. Prej jich šest sejmuli první salvou a pak pokračovali v tom masakru. Povídá se, že jich postříleli všech patnáct, co jich tam bylo. Někdo dokonce tvrdí, že některý chytili živý, nebo se jim vzdali, a ty pak mučili. Než je taky zabili. To ale nevím, proč by to dělali, co by vod nich chtěli zjistit. Jedině snad, jestli nemaj někde poblíž skrejš s dalším zbožím. Ale pánové, jako dycky, povídá se toho hodně. Sami víme, jak se některý události nafouknou.“

„To jo. Ale k tomu masakru vopravdu došlo,“ má vážný výraz Wilson.

„Jo, to jo,“ souhlasí Aaron, „Já jen, že je všechno třeba brát s nadhledem. Třeba se tu taky mluvilo vo tom střelení v Tucsonu. Slyšel sem povídat, že tam tady Ed stál úplně sám proti šesti po zuby vobzbrojenejm chlapům, uprostřed ulice, a přestože na něj pálili, kosil jednoho po druhým.“

„Tak šest jich bylo, ale jen jeden měl revolver a jeden kudlu,“ řekne Morrow tiše.

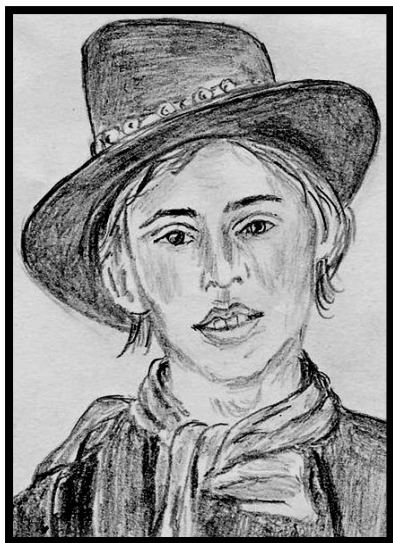
„Já vím, Ede. Já jen, abych ukázal, jak se mnohdy liší to, co se povídá a co se stalo.“

„Tohle všichni víme. Ale k tomu masakru skutečně došlo,“ trvá si na svém Wilson.

„Jo, to jo,“ zopakuje provozní, „Všichni tak nějak berou, že se vobčas poblíž hranic nebo za ní přepadává, loupí a vraždí. Ale postřílet hned patnáct chlapů, pokud jich teda bylo tolik a vopravdu postříleli všech patnáct ... tak to už je hodně divoký. I na ty zdejší poměry,“ zasměje se.

„Podle tebe v tom ty Clantonovi maj prsty?“

„Jo, Paule, nejspíš jo. Jak říkám, mnohý z nich dost chlastaj a pak neudrží jazyk za zuby. Některý se nejspíš i chvástaj. Jasně, taky si můžou přivlastňovat cizí zásluhy, jak se říká, chlubit se cizím peřím, aby vypadali drsnější. Ale tomuhle bych věřil. Říká se, že jich bylo asi deset a vraždili ze zálohy. Že těm dole pod nima nedali vůbec šanci. Stříleli je jak králíky. Takže Paule, podle mýho v tom jedou, ale co přesně se tam stalo, tak to asi nikdo přesně neřekne. Zvláště, jestli ty pašeráky všechny postříleli.“

BILLY THE KID

„Když ale vo tom mluvěj, některý z nich, tak to je nikdo nežene k zodpovědnosti?“ podívá se Todd.

„Jacobe, kdo jim může co dokázat?“ zavrtí hlavou Callas, „Že někdo něco vožralej vykřikoval? Klidně řekne, že si dělal srandu, i kdyby proti nim někdo svědčil, kdo to slyšel. Ale Jacobe, šel bys ty svědčit proti někomu, kdo v těch dvou masakrech zabil nejmín dvacet chlapů? A nikdo neví, kolik jich maj na svědomí při jinejch příležitostech?“

„No to bych asi nešel ...“

„Tak vidíš. Navíc to podle mýho ani nikoho moc nezajímá. Byli to pašeráci a navíc Mexičani. Ty tady většina považuje za podřadný lidi. Někdo si možná i řekne, že udělali dobře a možná v nich vidí i hrdiny. Nejsou žádný důkazy, nejsou žádný svědci a každé si rozmyslí, si s tou sebrankou něco začít. Jsou jich desítky, různě provázanejch, co se dávaj dohromady při podobnejch věcech. Navíc například Ike Clanton se snaží vystupovat jako ctihodnej rančer, hrát si na spořadanýho

vobčana. Někdo si třeba i myslí, že to sou jen pomluvy, vod jinejch.“

„Máš i jiný historky?“ rozhodne se Greenwood debatu na toto téma ukončit.

„Tak možná jednu dost čerstvou. Zatím taky bez záruky. Komu něco říká jméno William Bonney? Nebo možná taky William McCarty?“ položí dotaz Aaron.

„Billy the Kid? Co zase vyváděl?“ zeptá se Morrow.

„Co vyváděl? No dost podstatnou věc, Ede. Nechal se totiž zabít. Je to vážně jen pár dní.“

„Billy the Kid je mrtvej? Je to ten slavněj pistolník? Co zabil snad padesát lidí?“ tváří se nevěřícně Todd.

„Tak nevím, padesát jich asi nebylo, ale tucet určitě, možná i dva tucty. Kdo ví. Což je dobrej výkon, když mu bylo asi dvacet, možná dvaadvacet. Vono se totiž přesně neví, nejen jak se správně jmenoval, ale ani, kdy se přesně narodil. Ale byl každopádně hodně mladej, když ho Pat Garrett poslal na hřbitov vobutejch,“ dodá Callas, když použije termín, kdy na hřbitov obutých přicházejí ti, co zemřeli násilně.

„Pat Garret?“ diví se teď i Morrow, „Dyt' ten přece jeden čas s Billym jezdil, byl snad členem tý jeho bandy, co se jí někdy snad říkalo mladý pušky, jako že to byli mladý kluci, ty kolem Billyho.“

„Jo, ale teď už je Pat šerifem a dostal za úkol Billa dostat. Teda jestli je pravda, co sem taky slyšel, tak mu moc šancí nedal.“

„Billy the Kid přece byl skvělej pistolník, ne? Tak jak ho mohl dostat nějakej šerif?“ zeptá se Todd, za což sklídí úsměšky dalších společníků u stolu.

„Jacobe, jestli je pravda, co se taky říká, tak ho ten Pat dostal někde na verandě. Snad si šel Billy něco pojíst, někdy v noci, a jen v noční košili vylezl na tu verandu. Se žrádlem v ruce, jo a prej i bosej. Takže ty boty na sobě neměl, když umíral. Pat tam někde číhal a jak ho zmerčil, tak to do něj rovnou

napálil. No a milej slavněj Billy byl dočista tuhej.“

„Takže ho sejmul stejně zákeřně jako tehdy před léty ten vožrala Divokýho Billa,“ poznamená Todd.

„Nejspíš jo. Ale Jacobe, ten Pat Garrett měl pověření ho dostat, živýho nebo mrtvýho, no tak zvolil tu možnost, která byla pro něj přijatelnější. Proč mu dávat šanci?“

„Aarone, neříkal Ed, že byli kdysi přátelé?“

„To nejspíš byli, Jacobe, ale pak šel každěj svou cestou. Pat přešel na cestu zákona a Billy zůstal na tý svý. Takovej je život, Jacobe.“

„No jo. Co se tak koukáte? Jako že sem blbej?“ rozhlédne se nejmladší z mužů u stolu.

„Ne, Jacobe, jen máš trochu romantický představy,“ ozve se Greenwood, „Co myslíš, kolik lidí ten Billy zabil ze zálohy, zákeřně, a kolik jich bylo ve férovém boji? Ne, já to nevím, ale pokud bych si vsadil, tak tý férovosti tam z jeho strany taky moc nebylo. Prostě se taky snažil, aby ty druhý měli co nejmenší šanci. Tak teď to někdo udělal jemu.“

„Von se s tím taky nesral, co vím,“ přidá se Morrow, „Svýho prvního chlapa snad dostal ještě jako malej kluk. Nějakej vobchodník, nebo možná kovář, to nevím, tak ten měl bejt hrubej na Billyho matku, tak ho Billy něčím umlátíl. Jistě mu dal první ránu zezadu,“ ušklíbne se.

Oznámením smrti legendárního pistolníka a zabijáka mají vděčné téma na další tlachání, Callas na závěr přidá několik místních drbů, ty však jsou daleko méně zajímavé.

Po skončení večere si hoteliér odvede svého zaměstnance do jeho kanceláře a tam s ním probírá chod hotelu. Ne se vším je spokojený, uměl by si představit i vyšší výnosy, přijímá však vysvětlení o rostoucí konkurenci.

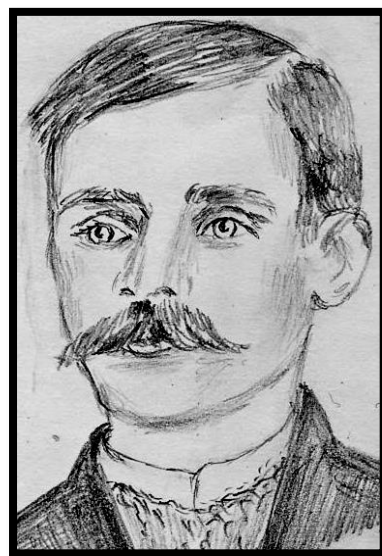
„Horáci, vo ten masakr ve Skelet Canyonu ste se zajímali záměrně?“ položí na konci schůzky dotaz Callas.

„Proč si myslíš?“

„Nevím, měl sem takovej pocit, že to Paul bere hodně vážně. Nic mi do toho není, ale moc bych nedoporučoval se do toho míchat.“

„Aarone, kdybych použil slovník Paula, řekl bych, že to sou vážně zmrdi. Ale tohle se tě netýká. Po tobě budu chtít, abys mi zejtra domluvil schůzku s Virgilem a možná taky se starostou. Je dobře udržovat dobrý vztahy, ne?“

„Jen dobrý vztahy?“

PAT GARRETT

„Aarone, co chceš slyšet?“

„Horáci, nejsem zvědavá bába, ale pochop. Pokud se do něčeho zapletete, tak já tady pro tebe vedu tenhle hotel. Kdyby se ti chtěl někdo pomstít, tak kdo bude první po ruce? Právě ten tvůj hotel. Proto bych byl rád ve vobrace, abych věděl, co se třeba může semlít.“

„Aarone, nezastírám, že už nás serou. Ten bordel na hranicích poškozujeme naše vlastní kšefty. Nemám ale v úmyslu proti nim vystoupit, a už vůbec ne veřejně. Pořád je mezi těma Earpama a Clantonama ta rozepře?“

„Horáci, jak na to vodpovědět? Není to vůbec jednoduchý se v tom vyznat. Třeba jako ten Milt, ten majitel Oriental Saloonu. Wyatt je jeho společníkem a von udělá ten podraz na Doca. Nebo hrajou karty s Ikem Clantonem, a pak se pomlouvají a vyhrožují si. Teď se snad Wyatt snaží vobnovit stíhání těch vrahů, těch, co zabili ty dva chlapy při tom přepadení dostavníku. Možná proto, aby vočistil svoje jméno, když některý tvrděj, že za tím stála jeho rodina. Což je nejspíš blbost, ale já už vážně někdy nevím, čemu tady věřit. Earpové a ty Clantonové se nemusej, ale takovejch, co se nemusej, je tady určitě víc. Něktorej zámům vůbec nerozumím a některý spory mi přijdou úplně malicherný. Zdá se mi, že v tom hraje roli i chlast, pak sou ješitný, chtěj si něco dokazovat. Možná taky útočnější, já nevím. Mnohý z těch Cowboys sou podle mýho úplně vypatlaný. Je jim jedno, co z čeho bude, jen potřebujou sehnat prachy na chlast a na děvky. S takovejma se pak jedná blbě. A když se vožerou, můžou udělat úplně cokoli.“

„V tom s tebou naprosto souhlasím, Aarone. Možná ti ještě řeknu něco víc, ale možná bude lepší, když nebudeš vědět všechno. Prostě sem si přijel zkontrolovat svůj podnik a udělat další kšefty.“

„Dobře, Horáci, ty seš šéf. Já mám i tak starostí až nad hlavu, tak nestojím vo další. Pokud by ale hrozilo, že se někdo bude chtít pomstít, tak mi dej vědět. Případně, ať mi sem Ed pošle pár dalších chlapů. Ten pořádek ve třech udržíme, ale kdyby se na nás zaměřili ty psanci, tak pak nevím.“

„Aarone, znáš mě. Snažím se chovat zdrženlivě. Rozhodně se nemíním do něčeho vtevřeně zaplíst. Nevočekávám teda, že by se někdo měl zaměřit na tebe nebo na tenhle hotel. Ale kdyby něco hrozilo, můžeš si bejt jistej, že budeš první, kdo se to dozví.“

„To беру, Horáci. Jo, Horáci, nechceš na dnešek večer domluvit partičku? Mohl bych zaskočit za Virgilem už teď, ne až ráno. Třeba by si dal říct. Nebo i sem k nám některý hráči choděj. Virgil teda do toho Oriental Saloonu, když čtvrtina patří jeho bráchovi Wyattovi.“

„Spíš ne, Aarone. Možná zejtra, dneska sem dost utahanej. No co se usmíváš, už mě dostihuje věk. Dyť už nade mnou visí ta zpropadená čtyřicítka,“ poznamená hoteliér a v duchu si říká, že na tu oslavu kulatých narozenin v únoru se teda vůbec netěší. Stárí totiž klepe na dveře a čím dál tím silněji. Na druhou stranu takový Billy the Kid nezestárne, protože mu bylo dopřáno pobýt na světě sotva něco přes dvacet let.

JE TŘEBA JIM ŠLÁPNOUT NA RRR

„Velmi rád vás vidím, pane starosto,“ vítá hoteliér svého hosta na obědě ve svém podniku.

„I já vás, pane Greenwoode,“ usmívá se třicetiletý John Philips Clum, původně správce indiánské rezervace San Carlos, pak novinář působící v Tucsonu.

Hostina pro dvě osoby je opravdu velkorysá, oba muži se umí dobře vyjadřovat i konverzovat, proto bez problémů tlachají o všem možném. Pochopitelně se na přetřes dostane i rozvoj zdejšího hornického města, bezpečnost v něm, struktura.

„Míníte významněji expandovat i sem k nám?“ položí ke konci oběda dotaz Clum.

„Moje hlavní zájmy jsou v Tucsonu a v jeho okolí, jak jistě dobře víte,“ odpovídá Horác, „Ale mám své zájmy i zde u vás, podíl v dolech, tento svůj hotel. Možná bych mohl uvažovat i o dalších věcech, například rozšířit prodej různého zboží. Proč vás to zajímá, pane starosto?“

„Tohle město vzniká a rozvíjí se strašně rychle, pane Greenwoode. Také jeho složení je značně problematické. Respektive zde převažují problematické osoby,“ usměje se trpce John, „Asi

JOHN PHILIP CLUM

víte, na co narážím. Ale rád bych z tohoto města učinil přívětivější místo, vhodné pro spořádaný život klasických občanů. Těch je stále menšina, oproti dělníkům a bohužel i lidem, které bych snad mohl nazvat psanci. Nebo minimálně problémovými lidmi, kteří si nedělají starost s dodržováním pravidel, zákonů.“

„Asi vám rozumím, pane starosto. Vzhledem k tomuto mému hotelu bych uvítal to samé. Ale oba dobře víme, že tohle město musí projít i tím, co se zde teď odehrává. Pokud se však bude i nadále rozrůstat, a to očekávám, nakonec se zde vytvoří silná skupina stálých a spořádaných občanů, kteří město udrží a zachovají, až boom kolem těžby skončí. Což doufám nebude tak brzo, když z ní mám své zisky.“

„Se zdejšími ložisky to vypadá dobře. Proto čekám i další růst počtu obyvatel i města jako takového. Rád bych zde mnohé změnil, prosadil. K tomu však potřebuji jiné lidi, než jsou ti hazardní hráči, dobrodruzi, nájemní horníci a bohužel i lidé, kterým někteří říkají Cowboys.“

„Chápu vás a v tom vás rozhodně budu podporovat. V tom máme nepochybně stejné zájmy, ačkoli mně jde primárně o výdělek. Svůj dům mám v Tucsonu a tak to míním v dohledné době zachovat.“

„Neuvažujete tedy se sem přestěhovat?“

„V žádném případě.“

„To je škoda, pane Greenwoode. Lidí jako vy je zde opravdu zapotřebí.“

„Myslíte?“ podívá se tázavě hoteliér.

„Pane Greenwoode, já znám vaši minulost, která byla značně problematická. Ale změnil jste své chování, změnil jste svůj přístup k životu. Stal se z vás významný muž, který má zásluhy na rozvoji Tucsonu, dokáže dávat práci mnoha lidem. Já vím, některým mohou vadit například ty ženy, co tady poskytují určitý druh služeb. Ale máte taky jiné aktivity, jste vlastníkem či spoluvlastníkem dolů, vyděláváte značné sumy peněz.“

„Máte pravdu, naprosto jsem změnil svůj způsob života. Bouřlivé mládí je zcela zapomenuto, nyní již jsem usedlým a spořádaným občanem. Také zcela jinak pohlížím na chování jiných a bohužel s ním moc spokojený být nemohu. I já bych byl rád, kdyby zde byla silná skupina, které někteří říkají střední třída, tedy lidé normálně pracující, obchodníci, řemeslníci, ale i lékaři, učitelé, duchovní. Ti představují zajímavou klientelu nejen pro můj hotel. Bohužel teď převažují jiní a nejspíš ještě delší dobu budou. Bohudík. Ti horníci vydělávají i mně peníze a díky tomu těžebnímu boomu se rozvíjí i vaše město.“

„Já vím, pane Greenwoode,“ pokývá trochu smutně hlavou Clum, „Pane Greenwoode, i když zůstáváte v Tucsonu, mohl byste se podílet i na rozvoji tohoto města. Jsou zde bohulibé záměry, pro které hledám podporu.“

„Pane starosto, o tom nepochybuji. Neříkám, že vás nemohu podpořit, například v dalších volbách, ale i v tom, co se zde chystáte udělat. Jistě, ta podpora může být vyjádřena i penězi, v rozumné míře, odpovídající mým příjmům a mým výdajům. V souvislosti s rozvojem mých různých aktivit.“

„To velmi rád slyším,“ přeci jen se mírně rozjasní Johnova tvář, pak začne mluvit o svých prioritách, naopak jeho hostitel mu některé pochválí a u některých opatrně slíbí podporu, aniž by ji blíže specifikoval.

Schůzka je spíše takovým oťukáváním, ale tak ji oba berou a tak k ní i oba přistupují. Jejich zájmy nejsou tak odlišné, ačkoli si ani jeden nedělá o druhém iluze. Jednomu jde o prestiž, o moc, o podporu v dalších volbách, snad i získání mecenáše, tomu druhému o zisky z podnikání, které je

v některých ohledech minimálně mírně problematické. Ale navzájem si mohou být prospěšní, to je jasné oběma.

Druhá schůzka se uskuteční až odpoledne a v intimitě kanceláře provozního hotelu, který ji laskavě přepustí svému šefovi. Ten tam přivítá maršála města, osmatřicetiletého Virgila Earpa.

„Horáci, co tady vlastně chceš?“ položí právě ten dotaz, po nezbytných úvodních frázích.

„Virgile, to zní, jako bys mě tu neviděl rád.“

„Podívej, přijedeš sem s pěti chlapama, ze kterých je jeden Ed.“

„Co máš proti Edovi?“

„Vosobně nic, ale přitahuje problémy.“

„Přitahuje problémy? Já si myslím, že se jim snaží zabránit.“

„Byl bych rád, kdyby jim tady nebránil způsobem, jakým to dělá v Tucsonu. Už takhle je to tady divoký.“

„Virgile, chápu, že to tu nemáš jednoduchý. Jako ten maršál. Zvlášť, když i blízcí tvojí rodině tady maj konflikty. Například Luke Short tu vodpráskne chlapa, Doc Holliday pořád v něčem lítá. Ale ani já, ani Ed tu nejsme proto, abysme tu dělali bordel. Jediný bordel z naší strany je ten, co tady provozujeme. Pro potěchu pánů.“

„Tak Luke a Bat už sou pryč ...“,“ poznamená představitel zákona a nezdá se, že by mu odjezd přátel jeho bratra Wyatt byl proti mysli.

„Já i Ed taky brzo vodjedeme. Sem tady jen na skok, zkontrolovat si tenhle hotel, jeho provoz. Promluvit si vo vobchodech. Taky třeba vo podpoře některých plánů nového starosty.“

„Jen proto, Horáci? V takový sestavě? S Edem, Jimem i Paulem?“

„Jim a Paul sou jednatelé naší společnosti, staraj se vo vobchody. Jim tady a Paul za hranicema v Mexiku.“

„To vím. Právě proto se ptám, vo jaký vobchody má jít.“

„Dyt' víš, co dělám, ne? Provozuju hotely a taky doly, tady v Arizoně i v tom Mexiku. Tak jednáme vo vodbytu. Možná i vo prodeji dalšího zboží, co nabízíme.“

„Právě to další zboží mě zajímá, Horáci. Radši se neptám, vodkud ho máš.“

„Virgile, já provozuju hotely, provozuju doly a vobchoduju s různěma věcmama. Což dobře víš. Chlast, tabák, například. Ale Virgile, já nenakupuju za pět prstů, já za to zboží buď platím, nebo si ho sám vyrobím. Já ho nezískávám vraždama a loupežema, jako někdo. Je to přesně navopak. Ty, co loupěj a vražděj, vohrožujou i moje zájmy.“

„Na co narážíš, Horáci?“

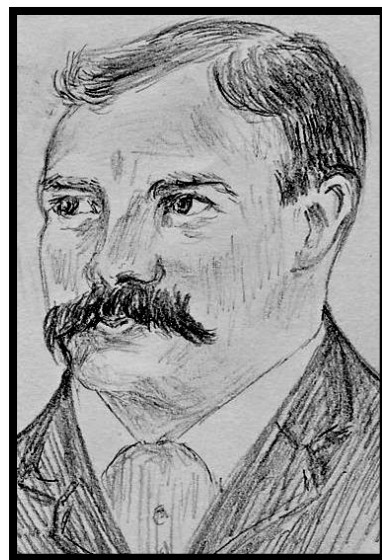
„Virgile, já sem přece úplně na vaší straně. Mám stejný zájmy jako vy, když pomenu, že si s Wyattem a možná i s dalšími z tvé rodiny trochu konkurujeme. Mám zájem jako vy, aby tady panoval řád, pořádek. V tom sme si totovali i s vaším starostou. Už několikrát sem ti řekl, že vás budu podporovat, což sem i dokázal, když sem třeba pomohl Docovi. Ale i Wyattovi, i když to podruhé s tím zástupcem šerifa nevyšlo.“

„V tom se asi shodneme ...“

„Nejen v tom, Virgile. Můžu ti říct, že tě jako maršála podpořím, kdykoli budeš potřebovat,“ tvrdí Greenwood rozhodným hlasem, „Například, pokud bys tady chtěl ráznějším způsobem nastolit pořádek, podporu mou i mých lidí mít budeš.“

„Vo jakým pořádku mluvíš, Horáci?“ podívá se tázavě Earp.

„Myslím si, že nám ležej v žaludku stejný chlapi. Co dělaj bordel a moc zákon nectěj.“

**VIRGIL WALTER
EARP**

„To vo tom zákonu vod tebe zní trochu ... ted' váhám, jaký vhodný slovo použít, abych tě moc nenasral.“

„Mě nenasereš, Virgile. Nesmíš na mě ale koukat voptikou minulosti. Tím myslím, jak sem jednal a jak se choval dřív. Dyt' i tvoji bratři někdy měli problémy se zákonem, ne? Naštěstí se dycky ukázalo, že šlo vo nedorozumění. No dobře, nemusíš se tak poťouchle usmívat. Dobře, někdy sme si ten zákon mírně vohnuli. Možná taky dělali bordel. Ale to už je minulost. Ted' stojím na druhý straně a serou mě ty, co se chovaj jako například ty Cowboys, co jich tady máte požehnaně. Ale bohužel i my v Tucsonu.“

„De vo konkrétní problém, Horáci?“ podívá se zpytavě maršál.

„Ne, Virgile, není konkrétní. Nebo ne v tom smyslu, že bych měl nějakej vosobní problém,“ ted' hoteliér trochu lže, „Spíš mě serou tím, co dělaj. A to ze dvou důvodů, který nejspíš serou i vás. Nebo si aspoň myslím. Za prvý, sou nevyzpytatelný, dělaj tu bordel, loupěj a vražděj. To našim vobchodům nesvědčí. No a za druhý, sou nekalá konkurence. Což mě sere taky. Možná i víc. Nebo stejně, jako to za prvý. Já za to zboží musím zaplatit, nebo zaplatit lidem, co ho vyroběj nebo vypěstujou. Voni ho sprostě ukradnou a pak ho taky můžou prodávat levnějš, protože nemaj žádný vstupní náklady.“

„Tomu rozumím, Horáci. Jen mi není jasný, vo čem přesně si se mnou chtěl mluvit.“

„Virgile, nevím, jak chceš jako ten maršál postupovat. Já ti jen můžu říct, že kdybys jim chtěl šlápnout na krk, tak můžeš počítat s mou podporou. To znamená víc věcí, mám dobrý vztahy se soudcem v Tucsonu, kam tahle voblast spadá. Dokážu zajistit podporu u guvernéra. Šerif Pima County je na naší straně. A jak sem dneska mluvil s tím vaším starostou, tak ten taky. Kdyby bylo třeba, můžu mu podpořit nějaký ten jeho záměr penězi a von se na voplátku postaví na naší stranu. Což může bejt významný pro veřejnost, když je tím starostou a navíc ještě novinářem,“ vysvětluje Greenwood.

„Horáci, co přesně myslíš tím šlápnout na krk?“

„Tím myslím šlápnout na krk. Čím víc, tím líp. Myslím si, že záminka se dycky najde. Navíc voni se chovaj tak, že jich nabízej spousty, doslova vod rána do večera. Já chápu, že se do toho nikomu moc nechce. Vím, že ti vyhrožovali dokonce zabitím, že vám ukradli koně. Zfalšovali ty volby. Bylo toho víc, ne?“

„Jo, bylo toho víc,“ připustí Earp, pak se ale významně podívá na svého hostitele, „Horáci, tady taky nejsme na konci světa. Sem taky dorazej zprávy, takže sem taky ve vobrazě. Vím, jak si to řešíš tam v Tucsonu. Jak si vyřídil ty další rančery a jak si s tím svým společníkem dostal jejich pozemky a asi i stáda. Takže neříkej, že na tom nemáš konkrétní zájem. Máš s nima spory a to podle mýho dost konkrétní. Taky je velmi konkrétně řešíte,“ dodá s mírnou výčitkou a snad i ironií.

„Tím myslíš co, Virgile?“ zachová ledový výraz hoteliér.

„Tak například, že ste vodpráskli dva z těch rančérů, nebo možná těch vašich Cowboys. A to už dřív. Jednoho ty sám, nebo ve spolupráci s Edem. No a dost nedávno sejmul další dva Ed. Přímo v ulicích Tucsonu.“

„Jen se bránil.“

„No jistě. Jako dycky. Sebevobrana. Ty hlupáci se daj vyprovokovat dycky, že to vypadá jako sebeobrana, ne? Ale to je tvoje věc, pokud to takhle řešíš v Tucsonu. Tam je mi to jedno. Jen bych byl nerad, kdybys to chtěl takhle začít řešit i tady.“

„Tohle si myslíš, Virgile?“

„Vím, že ti nedávno sejmuli nějakýho předáka u dolů. Tak mě napadlo, jestli náhodou ty, co to udělali, jestli náhodou nejsou někde tady.“

„Jo takhle. Proto ses ptal, proč je tady Ed. Jestli sme sem nepřijeli někoho sejmout.“

„Tak napadlo mě to.“

„Ne, to v žádným případě. Ty tři, co ho zavraždili, ty zdrhli do Mexika. Něco mi říká, Virgile, že se už z toho Mexika nikdy nevrátěj. Tam se může stát věci ...“

„Jo, zvlášť když tam máš bráchu Eda,“ ušklíbne se maršál.

„Cesty boží sou nevyzpytatelný, Virgile. Ale vážně. Nepřijel sem do Tombstone, abych tady cokoli řešil silou. Já dávám jednoznačně přednost zákonu. Bob, teda šerif Pima County, je na mojí straně a taky ho serou. Zvlášť, když si myslí, že ho při tom přepadení dostavníku chtěli sejmout. Tady ten Behan, s tím se asi nedomluvíme. Ale to nevadí. Virgile, já to chci řešit naprosto legálně, právní cestou. Někdo by je ale už měl vykázat do patřičnejch mezí. Tak sem ti přijel říct, že kdyby ses k tomu rozhodnul, budeš mít podporu nejen vode mně, ale i vod lidí, na který mám vliv. A těch není málo,“ říká Greenwood velmi důrazně.

„To ti věřím. To, že máš na mnohý vliv.“

„Právě to ti nabízím, Virgile. Ale je to pochopitelně na tobě. Je mi jasný, že tady máte těžkou pozici, voni sou drsný, sou to vrazi a je jich hodně.“

„Nejde jen vo to, Horáci,“ říká Earp smířlivě, „De taky vo to, že na právní řešení musíš mít důkazy. Což je velkej problém. Nejsou tak hloupí, aby je za sebou nechávali. Nebo ne tak důležitý, aby šly u soudu použít. Jako třeba v případě toho nedávnýho masakru.“

„No to taky nasralo mnohý, Virgile. Třeba i ty na mexický straně, který podporujou moje zájmy, například, když nám umožnili tam těžit. I proto mě serou čím dál tím víc. Ale Virgile, nemíním to řešit tím, že na ně pošlu Eda nebo Franka s jejich chlapama. Sem už někde jinde, sem docela slušně zavopatřenej a taky spořádaněj vobčan Tucsonu, co chce věci řešit podle práva.“

„Dobře, Horáci. Budu ti teda věřit, žes sem nepřijel rozpoutat další vobčanskou válku.“

„To můžeš, Virgile. To můžeš.“

CHUCK WREN

„Chtěls ještě něco?“

„Ne, Virgile. Jen ti říct, že máš mojí podporu. Že se mnou můžeš počítat. Je na tobě, jestli to využiješ nebo ne. Rozhodně ti tady nechci dělat žádný problémy, to ti taky můžu slíbit a vlastně i zaručit.“

„Není jednoduchý všechno dělat podle práva ...“

„Já vím.“

„Dobrá, Horáci. Tak dík za drink. Jo, a abych nezapomněl, mám se zeptat, jestli nemáš chuť večer přijít na partičku. Teda pokud ti nebude vadit, že bude v Oriental Saloonu.“

„Vůbec ne, Virgile. Pozvání rád přijímám. Nezdržím se tady dlouho, pozejtří ráno chci vypadnout. Tak se hodí si dneska zpestřit večer. No a co se týče toho Oriental Saloonu, tak já legální konkurenci respektuju. Férovou konkurenci. Takže rozhodně přijdu. V kolik hodin přesně?“

„Tak kolem osmý?“

„Dobře, budu tam,“ přikývne Greenwood.

Skoro ve stejnou chvíli, kdy se hoteliér baví s maršálem, jedou dva mladí muži směrem ven z Tombstone. Těmi jsou Jacob Todd a Chuck Wren. Cílem jejich putování je schůzka se stopařem, se kterým se musí domluvit na jeho úkolu a také, jak předá zprávu Paulovu pomocníkovi.

Na místo jednání dorazí oba, Todd pak jde sám dál, zatímco Wren drží uzdy obou koní. Míšenec se před mladíkem objeví náhle, ten sebou trhne v úleku.

„Mě se není třeba bát, Jacobe,“ řekne Small se širokým úsměvem.

„Jen sem se leknul. Já se nebojím,“ protestuje chabě Todd.

„Vážně ne? Voba přece pracujeme pro stejnýho chlapa.“

„To jo. Ale taky patřím k tomu společenství, co tě nasralo. Myslím jako těch nás bílejch.“

„Jacob, já přece nezabývám lidi jen proto, že sou běloši. A už vůbec ne svoje spojení nebo přátele. My sme přece přátelé, ne?“

„Přátelé ... Jistě.“

„Kdyby ses viděl,“ rozesměje se srdečně stopař.

„Joe, a co chceš?“ zachmuří se bílý mladík, „Potom, cos vonehdá vykládal? Já zprostředkovávám vobchody, já nezabíjím lidi.“

„Přímo jistě ne.“

„Přímo jistě ne. Jak to myslíš?“

„Ty a Jim jednáte za pana Greenwooda, nebo za jeho společnost. To ale vyjde nastejno. Jistě, ty určitě nikoho nezabiješ, určitě ne vlastní rukou. Na to přece máte jiný.“

„Máme jiný ...“

„Jacobe, mně to přece nevádí. Já jen chci tu práci, takže musím dobře splnit ty dva úkoly. Ty budeš tím prostředníkem, mezi mnou a těma, co ty chlapy vyříděj?“ podívá se tázavě Small.

„Ne, Joe, já ne. Já se musím vrátit do Tucsonu a budu tam mít další úkoly. Trochu jiný než ty,“ ušklíbne se teď Todd, ale jen mírně, určitě nechce míšence nasrat, „Joe, přijel se mnou jistě Chuck Wren. Ten bude ten prostředník. Až zjistíš, že ta banda vyráží k hranicím, tak mu dáš vědět. Von bude poblíž hranic, kde, to ti řekne vosobně. Ty ho pak vyhledáš, von tě zavede za důstojníkem mexický armády a ty mu řekneš, kde ty vrahy najde,“ vysvětluje bílý mladík.

„Dobře, Jacobe. Tak mi ho přivedeš?“

„Jo, přivedu,“ kývne sekretář a kvapí pro Wrena, který záhy dorazí s ním i se dvěma koňmi. Jacob oba mladé muže vzájemně představí, ti se začnou domlouvat, kde by se mohli sejít. Dle všeho Chuck bude čekat na jedné farmě nedaleko hranic, a nedaleko místa, kudy nejspíš bandité tuto hranici překračují.

„Ty vojáci budou připravení?“ položí dotaz stopař.

„Ano, budou. Pojedu teď za nima a domluvím se s nima. Já pak budu čekat na vás, a až se vobjevíte, tak zajedeme za těma vojákama a připravíme na ty lidi vodsad' past. Teda spíš vy, já sem jen prostředník.“

„Dobře. Snad pojedou místy, které předpokládáte, abych je neztratil na dlouho z dohledu.“

„Taky doufám.“

„Joe, tady máš mapku,“ vytáhne Todd zmuchlaný papír, „Tohle je ten ranč, kde přebývá ten Dědek Clanton se svou tlupou. Vyznáš se v tom? A bude ti to stačit?“ podívá se tázavě.

„V mapách číst umím, Jacobe,“ usměje se shovívavě Small.

„No jistě, umíš,“ řekne rychle sekretář, „Já jen, jestli i v týchle, co ji nakreslili pro tebe. Není to ta klasická vojenská mapa.“

„Tohle bude stačit,“ podívá se na papír stopař.

„Joe, kdybys chtěl, možná bych ti mohl ty Clantony ukázat. Nebo aspoň toho starýho. Někdy sem jezdíme a znám ho. Ale nevím, kdy bude zase ve městě.“

„Jacobe, to není třeba. Já si zjistím, co budu potřebovat. Vážně se umím dobře schovat, abych viděl a nebyl viděnej.“

„Jistě, to určitě umíš. Ještě něco?“

„Až tohle skončí, tak co pak?“

„Až tohle vyřídíme, tak společně pojedeme do Tucsonu,“ ujme se slova Wren, „Vy počkáte někde mimo město a já tam zajedu pro jednoho chlapa, co přežil útok těch vrahů. Jinejch vrahů, ne těchhle,“ dodá rychle.

„To jsem pochopil, že jde o dvě různé skupiny.“

„Jistě. Pochopil. Takže já pak přivedu toho chlapa, co ho jen postřelili a co jim zdrhnul. Společně pak pojedeme do Mexika a tam budeme ty vrahy hledat.“

„Až je najdeme?“

„Až je najdeme, tak je někdo sejme. Ale na tom se domluvíme s jedním chlapem, co v tom Mexiku má na starosti chlapy pana Greenwooda. Toho poznáte, až tam za ním přijedeme. Von už po nich pátrá, tak bude možná moc poskytnout stopu.“

„Jsou jen tři? Pokud by bylo třeba, tak je můžu nejen najít, ale i sejmut.“

„Tohle není moje věc,“ pokrčí rameny Wren, „Vo tom rozhodne Frank. To je ten chlap, co za ním pojedeme.“

„Pak nemám další otázky. Pánové, těšilo mě. Uvidíme se, až přijde ten správný čas,“ pokyne staršímu z mladých bílých mužů, „My možná zase v rezervaci,“ odzdraví toho mladšího. Následně zmizí v porostu.

Oba prostředníci se vyhoupnou na koně, jedou zpět do města a značnou dobu bez jediného slova.

„Dá se mu věřit?“ prolomí jako první ticho Wren.

„Jo, dá. Von chce práci a tak se bude snažit. Je v tomhle vážně dobřej. Trochu ho znám, daleko líp pak Jim,“ odpovídá Todd.

„Co je vlastně zač?“

„Stopař. Co slouží v armádě a většinou stopuje Indiány, co zdrhli z rezervace. Ted’ sme si ho vypůjčili, domluvil to Jim s ním a pak i s jeho velitelem.“

„No dobře. Nemám k těm lidem moc důvěru.“

„K těm lidem? Jakým lidem?“

„Těm, co maj v sobě indiánskou krev. I třeba, když je jí jen půlka.“

„Hm, ale pokud můžu doporučit, tak tohle bych mu neříkal. Mohlo by se ho to dotknout,“ dá dobrou radu Todd, aniž by o stopařovi cokoli více prozradil.

ČTVRTÁ KAPITOLA

VYŘÍZENO, PANE GREENWOODE

„Doufám, že to neposerou. Dal sem jim je na stříbrném podnose, jak říkáte vy bílý,“ poznamená tiše Joe, spolu s Chuckem se nacházejí ve stráni Guadalupe Canyonu, pod nimi nocuje skupina sedmi Cowboys, co sem na večer přihnali stádo dobytka.

„Na stříbrném podnose? To vážně říkáme? To sem nikdy neslyšel,“ tváří se všelijak Wren.

„Vážně ne? Tak já jo,“ pokrčí rameny Small.

„Víš toho vo bílejš hodně, mluvíš i jako my.“

„Měl sem střídavou péči, chvíli se vo mě starala matka, chvíli otec. Matka byla bílá. No a ta říkala to s tím podnosem. Mělo to znamenat, že už skoro nic nemusíš dělat. Že to za tebe někdo udělal a ty to dostáváš jako na tom podnose,“ vysvětluje míšenec bělochovi.

„Jo takhle. Na tom něco je,“ šeptá bílý mladík, „Vážně sou jak na podnose,“ podívá se dolů.

„Hlavně, že to klaplo. Tím si můžu vodškrtnout ten první úkol,“ tváří se spokojeně stopař, který sledoval skupinu mužů z ranče Clantonů, cestou vyzvedl prostředníka a spolu s ním zburcoval jednotku mexických vojáků. Ta právě chystá útok na pašeráky dobytka, ale taky lupiče a vrahy. Chystá se srovnat alespoň trochu účty, neboť dole se nachází hlava této bandy, asi pětadesátiletý Newman Haynes Clanton, přezdívaný Old Man Clanton. Ten se již vzbudil a připravuje pro sebe a své muže snídani, někteří z nich jsou ještě zabalení v pokrývkách.

Wren a Small musejí ještě chvíli počkat, než vojáci spustí svou akci. Její zahájení jim nikdo nemusí napovídat, neboť se kaňonem rozlehne střelba. Mexičané zřetelně nemíní dát mužům dole žádnou šanci k obraně.

Již po prvních ranách se hroutí Clanton, padá přímo do ohniště, snídani již nedovaří. Palba pokračuje a kosí postupně další z jeho mužů, mezi prvními si přichází pro Charles Snowa, a také pro Jima Cranea, zapleteného do březnového přepadení dostavníku, při němž byli zavražděni dva muži. Následně umírají i další, Dick Gray, synáček plukovníka a honák Billy Lang. Ten se jediný pokouší bránit, ale žádnou šanci nemá. K zemi padá i šestý, kterým je Billy Byers. Ten ovšem mrtvý není, ale hraje to natolik přesvědčivě, takže ho za mrtvého považují. Uniká zatím jediný z pašeráků, tím je Harry Ershaw. Ten, když zrovna neloupí či nepašuje, tak se věnuje produkci mléka. S ustřeleným nosem se mu daří zmizet dalším kulkám a upaluje co nejdále pryč z místa masakru.

„Hlupáci,“ zamračí se Small, když zaregistruje uprchlíka.

„Půjdeme se podívat?“ zeptá se Wren, teď již nahlas.

„Ne, určitě ne,“ chytí stopař zvedajícího se mladíka za ruku a stáhne ho zpátky.

„Proč?“ nechápe ten.

„Copak si neviděl, že jim jeden zdrhnul? Nikdo nás přece nesmí vidět tady s těma vojákama, ne? Ten uprchlík by se někde mohl schovat, nebo vrátit, pokud ho nedostanou.“

„Máš pravdu,“ podívá se uznale běloch na polovičního Indiána, vůbec už k němu začíná mít respekt, odvedl opravdu výbornou práci, „Tak co uděláme?“

„Počkáme v úkrytu, až ty Mexičani zmizí. Pak teprve vodjedeme. Ale ne tím kaňonem, vrátíme se zpátky a pojedeme kus po mexický straně hranice.“

„Dobře, tak počkáme,“ dřepne si Wren za kámen, za kterým se skrýval, dost daleko od místa vraždění. Nicméně má dobrý přehled, „Proč nepojedeme tím kaňonem?“ zeptá se po chvíli.

„Proč? Ten uprchlík může někoho najít a přivést na pomoc. Může se tu vobjevit jiná banda. Nebo kdokoli jinej. Nechceš přece, aby nás s tím dole,“ ukáže Small na zmasakrované muže, „aby nás s tím někdo spojoval. Hranici překročíme jinde, stejně přece jedeme do Tucsonu.“

„Máš pravdu,“ souhlasí Chuck, pak už jen tiše sleduje chmurný obraz pod sebou.

Vojáci již sestupují do tábora, procházejí se kolem padlých, zmocňují se jejich koní, proviantu i stáda dobytka. To bude druhotná kořist, tu první představují právě ti mrtví muži.

„Pane Wrene,“ ozve se hlas Alfreda Carrila, důstojníka mexické armády, „musím vyjádřit poděkování vám a vy ho prosím vyřídíte panu Wilsonovi,“ říká a tváří se spokojeně.

„Děkuji, pane kapitáne, váš vzkaz vyřídím,“ povstane Chuck, hovoří španělsky.

„Jeden vám utekl,“ poznamená Small.

„Co říká ten stopař?“ ptá se Carillo.

„Říkal, že vám jeden z těch mužů utekl, pane kapitáne.“

„Čert ho vem,“ mávne rukou důstojník, „Hlavně, že jsme dostali toho jejich vůdce. Nejspíš to byl on, kdo mi před těmi dvěma roky zmasakroval moje lidi,“ vzpomene na první hromadnou vraždu ve Skelet Canyonu. On ji tehdy přežil.

„Máte pravdu, podle všeho ten Dědek, ten má na svědomí ty dva masakry. Jen je škoda, že s ním nebyli i další, například jeho synové. Ale i tak jste jim zasadili citelnou ránu, když jste zabili jejich vůdce a také jste jim vyslali významný vzkaz,“ dodá Chuck rychle, není vhodné zpochybňovat tento úspěch, byť mnozí z významných Cowboys na této výpravě bohužel opravdu chyběli.

„Máte pravdu, dostávají vzkaz. A já mám dobrý pocit, že ten jejich vůdce je mrtvý. Pane Wrene, pojedete s námi?“

„Ne, pane kapitáne. Počkáme, až vaši muži odjedou a pak také odjedeme. Nechci, aby nás tady někdo viděl pohromadě. Tak bude celý úspěch jen váš a my nebudeme mít problémy na druhé straně hranice. Nebylo by dobré, kdyby se tam dozvěděli o naší menší pomoci,“ vysvětluje Chuck.

„Pane Wrene, ta pomoc nebyla malá a oba to víme. Určili jste nám ty vrahy a pomohli nám je dopadnout. Za to vám patří poděkování, vám, panu Wilsonovi i vašemu stopaři. I ten odvedl dobrou práci,“ dodá Carillo, nicméně pohled na polovičního Indiána není příliš vstřícný. S domorodci vedou v těchto horách vleklou válku, která si už vzala dost obětí na obou stranách a mnohdy je doprovázena skoro až neuvěřitelnými krutostmi. Rovněž z obou stran.

„Rádi jsme pomohli, pane kapitáne. Ti muži jsou nepřátelé vás i nás,“ tvrdí Chuck.

Ještě prohodí pár slov, pak se jde důstojník věnovat svým mužům a nechá už oba mladé muže z druhé strany hranice samotné. Stejně jako nechá opuštěné jejich koně, když se svými muži mizí z prostoru, kde vykonal svou pomstu.

„To snad není možný,“ zavrtí po chvíli hlavou Small a ukazuje směrem do kaňonu. Tam zůstalo pouze šest nahých těl, vojáci je obrali doslova o vše, i o jejich zakrvácené oblečení.

„To ... to ...,“ zakoktá se Wren, „Von jako vobživnul?“ zírá na nahou postavu Billy Byerse, který je sice od krve, určitě zraněný, ale určitě ne mrtvý.

„Kdybych to neviděl na vlastní oči, tak tomu neuvěřím,“ stále vrtí hlavou stopař, „Nejradši bych seběhl dolů a dokončil to. Ale mohl by mě někdo vidět. Vidíš, je dobře, že sme nešli dolů. Mohl nás tam vidět. Teda Chucku, řeknu ti, máš to ale divný přátele.“

„Přátele?“

„Tak spojení. Mají je dole jako na dlani, jako na střešnici. Jeden jim uteče rovnou a druhý hraje mrtvého. Že si tohle neohlídají,“ vrtí už zase stopař hlavou.

„Jak neohlídají?“

„Měli do každého ještě jednou střelit nebo bodnout. Aby měli jistotu, že sou mrtví. Voni ho přitom svlíkají a vůbec si nevšimnou, že jim ještě dechává. To vážně není možný, co sou to ty mexický vojáci za hlupáky,“ sděluje Small své velmi nízké mínění o místní armádě.

„Půjdeme?“

„Ještě chvíli počkej. Jen doufám, že nám tam nechali ty koně,“ ohrne ret stopař.

Naštěstí v tomto Carillo a jeho muži nezklamali, naleznou svá zvířata na místě, kam je uvázali. Vyhoupnou se do jejich sedel a zakrátko již uhánějí krajinou. Za nimi zůstává jejich práce, která v tomto případě představuje pět mrtvých Cowboys.

„Pane Greenwoode, je tady nějaký pán,“ hlásí o dva dny později navečer Delano Eaton, „Mám ho uvést? Prý se jmenuje Chuck Wren, pane Greenwoode.“

„Jo, přiveď ho,“ kývne hoteliér, aby za krátkou chvíli svého hosta přivítal prostou otázkou, „Tak co?“

„Vyřízeno, pane Greenwoode,“ odvěti Wren, za což se mu dostane pozvání ke stolku, a také whisky a doutník. Na oplátku musí popsat, co se odehrálo.

„Amatéri,“ zamručí hoteliér, když se dozvídá o jednom utečeném a jednom obživlém, „Takže tam byl z té rodiny jen ten Dědek Clanton?“

„Ano. Jeho syny jsem už viděl, taky ty McLaurye, tam v Tombstone. Ty tam rozhodně nebyli. Nevím, kdo byli ti další chlapi, ty neznám.“

„Aspoň ten Dědek. A taky, že snad ty Mexičani sou spokojení, jak říkáte.“

„Děkovali, tak snad spokojení budou. Pane Greenwoode, co přesně teď mám udělat?“ podívá se tázavě Chuck.

„Já na vašem místě bych zašel do baru, dal si něco vestřejšího a večeri. Ubytování vám zajistím, i ta večere půjde na mě, za tu práci, co ste udělal. Pokud si ale budete chtít užít s některou z našich dam, tak to si platíte sám. Takový sou tady pravidla.“

„Jistě, pane Greenwoode. Já jen myslel, kdy mám odjet za Paulem.“

„Já vím, co ste myslel. Během večera vás ještě někdo vyhledá, možná já, možná Ed. Nebo ten Lyndon, co s ním pojedete. Ale než půjdete, chci znát názor na toho stopaře.“

„Na Joea? Musím přiznat, pane Greenwoode, že jsem si na něj udělal lepší názor, než jsem měl původně. Opravdu se vyzná, navlíknul to velmi dobře. Taky mu to pálí, to musím taky přiznat. Kdybych nevěděl, že je míšenec, klidně bych ho považoval za jednoho z nás,“ sděluje své názory mladý muž.

„Udělal tedy na vás dobrý dojem?“

„Rozhodně, pane Greenwoode. Tu Clantonovu bandu těm mexickejm vojákům doslova naservíroval na zlatým nebo stříbrným podnose, nějak tak se to prej říká. Není jeho chyba, že to pak voni zkurvili a nechali ty dva uniknout. Ale toho Dědka sejmuli, viděl sem, jak sebou švihnul do vohně. Ten je dozajista mrtvej, tak je to snad úspěch, ne?“ podívá se Chuck tázavě.

„Jo, vodvedli ste dobrou práci,“ přikývne hoteliér, „Tak se běžte najíst a další se dozvíte v dohledný době,“ ukončí Horác audienci.

Wren tento příkaz rád vyplní, zvláště když jde jídlo na majitele nemovitosti. Ten mezitím sežene Eda, řekne mu o akci v Guadalupe Canyonu.

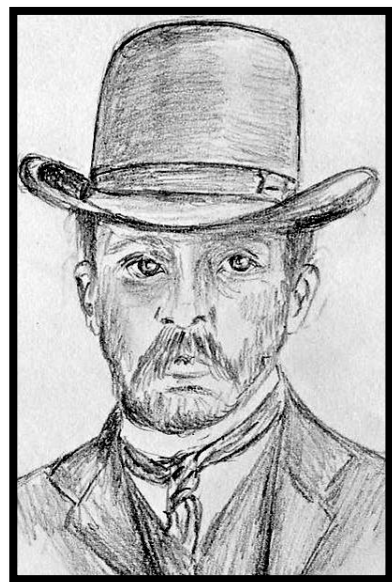
„Jen jestli je to nerozdráždí,“ podotkne Morrow.

„To nás nemusí pálit. Vo nás nikdo neví. Aspoň doufám. Je vážně škoda, že tam byl ten Dědek sám, bez těch jeho parchantů a těch kamarádků McLauryů. Ale i tak, dostali lekci. Ede, teď je na čase vyřídit tu druhou věc. S tím Lyndonem seš domluvenej?“

„Zatím ne. Jen sem ho vzal s sebou a ukázal mu ty dva Langworthy, když byli ve městě. Ten kluk bezpečně poznal voba, Gregoryho i jeho syna Artieho. Držel sem ho stranou, takže si ho snad nevšimli,“ vysvětluje pistolník, „Horáci, de ti jen vo ty tři v Mexiku, nebo i vo tyhle dva další? Navíc s nima byli i další tři, ale ty ten kluk nepoznal, ty si neměl příležitost tolik prohlídnout.“

„Začneme tou trojkou v Mexiku. Co bude dál, se uvidí.“

„Možná by bylo možný ty tři najít a sledovat, a až za tím parchantem Doughem přijede jeho otec a bratr, tak je tam pak sejmout všechny.“

**GREGORY
LANGWORTHY**

„Možná. Ale když jich bude hodně pohromadě, může z toho bejt masakr. Ede, preferoval bych najít ty tři a vyřídit. Jednak už nám nebudou škodit, a taky to bude vzkaz. Uvidíme, jestli si potom daj říct, nebo budou chtít pokračovat. Pokud jo, tak se na ně zaměříme.“

**ARTIE
LANGWORTHY**

„Zaměříme ... Tím myslíš co?“ podívá se pátravě Morrow.

„Tím myslím zaměříme, Ede. Teď nevím, co bude vhodný udělat. Můžeme postupovat podobně jako s těma Clantonovejma. Sledovat je a když překročí hranice, tak je likvidovat. Nebo přistoupit na ten návrh Willa, pokud ho bude ten stopař schopnej připravit. Ede, už mě vážně serou. Víš, že se snažím s nima dohodnout. Ale pokud nebudou mít rozum, tak se s nima strát nemíním.“

„Chápu tě, Horáci,“ přikývne pistolník, „Taky z toho radost nemám. Horáci, nezdá se ti, že se to tady zvrhává? Byl tu větší klid, než se začalo těžit v tom Tombstone.“

„Nejspíš jo. Nebylo tam tolik těch psanců. Možná ani tady ne, než sme votevřeli ty doly. Ale s tím nic neuděláme, musíme to jen zvládnout. Udržet si tady svoje postavení a je vykázat do patřičnejch mezí. Musej si uvědomit, kdo tady má hlavní slovo, a musej přijmout, že můžou jen to, co jim dovolíme, na čem se s náma domluvěj.“

„V tom vidím ten největší problém. Není totiž s kým se domlouvat. Část z nich na domluvy sere a ta druhá nemá tolik

síly, aby si ty první srovnala.“

„Pak dostanou lekci. Jinak to nejde, Ede.“

„Já vím, i když to mě taky sere a netěší,“ pokývá hlavou Morrow, „Horáci, tak já zajdu za tím klukem a pak za tím druhým, tím vod Paula. Necháš to na mně nebo s nima chceš taky mluvit?“

„Ne, tohle vyříd' sám. Jak to chce, to sem ti před chvílí řekl.“

„Dobře,“ zvedne se pistolník a jde vyhledat mladého muže, co přežil přepadení. Není daleko, jen o pár místností dál.

McShane stále zůstává ve svém kamrlíku a už se má docela čile k světu. Jeden čas se sice zdálo, že se nepodaří infekci zastavit, ale pak nastal obrat k lepšímu a díky mladému a silnému tělu i velmi rychlé zotavování. Proto už se zraněný cítí dobře, což mu umožnilo si i vrznout s Cheryl.

„Ede,“ vyskočí rekonvalescent z postele, kde se v hadrech rozvaluje.

„Lyndone, sedni si. Musíme si promluvit. Už ses tady válel dost dlouho,“ ukáže Morrow velitelsky na lůžko.

„Nařídils mi, že mám zůstat tady ...“

„Jo, to je v pořádku. Ale tvoje nicnedělání končí. Zejtra nás vopustíš a já ti teď řeknu, co uděláš.“

„Jistě, Ede,“ posadí se McShane a nastraží své slechy.

„Lyndone, už sem ti řekl něco vo tý rodince, co vás s dalšíma čtyřma chlapama přepadla. A cos z nich dva poznal, před pár dny. Tři z nich sou ukrytý v Mexiku a je zájem je dostat. Vyřídit je. Ty v tom budeš mít taky svou úlohu.“

„To budu jen rád. S chutí bych ty svináky sejmul.“

„Vo tom, co bude, vo tom rozhodne můj brácha. Lyndone, dole večerí jeden chlap, nějaký Chuck Wren. Až skončíme spolu, tak ho za tebou pošlu a vy se domluvíte. Zejtra spolu vyrazíte k hranicím a cestou vyzvednete ještě třetího. De vo indiánského stopaře, co pojede s váma a pomůže vám ty tři najít. Ten Chuck si za hranicema půjde po svejch, ty a ten stopař pojedete za mým bráchou. Tomu vyřídíš, co po něm chce. Rozumíš tomu?“

„To není tak těžký pochopit, Ede.“

„Jasně, není. Lyndone, vyřídíš bráchovi, že chceme teď sejmout ty tři. Ty, co tady zavraždili Jacka. Nechceme zatím zabít další z té rodiny. Chceme jim dát poslední výstrahu. Pokud i pak nepochopěj, tak se rozhodneme, co dál. Tohle zdůrazni, že já i Horác chceme dostat jen ty tři, co zavraždili u dolů.“

„Rozumím, Ede. Teda spíš rozumím tomu, co říkáš, ale nerozumím tomu, proč jen ty tři. Když nás přepadlo hned vosum chlapů. Nebylo by lepší jich sejmout co nejvíc?“ dívá se tázavě McShane.

„Lyndone, tobě nepřísluší rozhodovat vo tom, jak to bude,“ řekne důrazně pistolník.

„Jasně, promiň, Ede. Já jen ... Ale nic.“

„Lyndone, jak se ti líbí ta práce, co teď děláš?“ změnil téma Morrow.

„Já si nestěžuju, Ede. I když mě málem voddělali.“

„Měl si štěstí. Mohlo to dopadnout hůř. Ale zachoval si chladnou hlavu, proto tu ještě seš. Nezpanikařils a využil situace. To umím vocenit.“

„Vocenit? Jak vocenit?“ zpozorní McShane.

„Třeba tím, že tě pochválím.“

„Jo tak,“ řekne poněkud zklamaně postřelený.

„Co bys chtěl, Lyndone? Léčil ses tady na náklady společnosti, jen tu kurvu sis musel zaplatit.“

„Já si přece nestěžuju, Ede.“

„Lyndone, možná se to tady posere. Možná tu bude hodně dusno. Možná tu budu potřebovat chlapy, co nepanikařej. Co bys řekl tomu, kdyby ses po vyřízení té věci vrátil a já ti dal práci tady? Nebo u dolů? Kde bys dohlížel na pořádek? Podle toho, kde by bylo potřeba?“

„To jako vážně?“ objeví se ve tváři rekonvalescenta záblesk radosti.

„Může to tu bejt vo hubu.“

„To při tom pašování taky, když si s tam těma půjdeme vzájemně po krku. Ede, a co bych měl jako dělat?“

„Dohlížel bys na pořádek. Vypadáš docela urostle, tak bys tuhle práci mohl dělat. Já bych tě pochopitelně zaučil. Je třeba dycky zachovávat chladnou hlavu a rozhodovat se podle toho, jak se to vyvíjí. Nepotřebuju žádný zmatkáře, ale taky žádný násilníky. Potřebuju chlapy, co se neboje a co se dokážou chovat rozhodně. Ale vo tom bych ti řekl víc, kdybys na tu nabídku kejvnul.“

„No jasně, to budu jen rád. Určitě lepší, než se plahočit s tím nákladem, ne?“

„Možná z tohohle pohledu jo. Ale slíznout to můžeš tady i tam. Zvlášť, pokud se ty vztahy přivostřej.“

„Myslíš potom, co ty tři sejmeme? Že voni budou chtít zase sejmout někoho z nás?“ podívá se tázavě McShane.

„Možná, Lyndone. Možná ten vzkaz pochopěj a dostanou rozum.“

„Jo tak, tak proto jen ty tři. Jako vzkaz,“ kýve hlavou raněný, „No jo, Ede, ty tři zavraždili u toho dolu. Ale ty další sejmuli Kenyona a Roba,“ připomene.

„Lyndone, pomsta je na hovno. Vrátiš tím někomu z nich život? Těžko. Pracujete, dostáváte za to slušně zapláceno, musíte teda brát i riziko. Pokud bych někoho z nich nechal sejmout, tak ne jako pomstu, ale proto, aby už nemohli škodit. Abych je zastrašil. Není dobrý, co se stalo těm tvejším dvěma kámošům, ale sou důležitější věci, než se chtít pomstít.“

„Ty tady rozhoduješ,“ pokrčí ramený McShane.

„Přesně tak. Proto dobře vyříd' vzkaz mému bráchovi a až to tam vyřídíte, tam mi vo tom podáš zprávu. Pak tu můžeš zůstat, jestli teda chceš.“

„Určitě. Určitě chci,“ vyhrkne rekonvalescent.

„Tak tady počkej na toho Chucka. Jo, Lyndone, ráno dostaneš koně, pušku a taky si můžeš koupit novou košili. To bude na společnost. Až se vrátíš, tak tě možná líp voblíkneme, abys nám nedělal vostudu. Tak se snaž, aby tě tam nezabili a abyste to vyřídili co nejdřív. Ale žádnou zbrklost,“ zvedne varovně prst Morrow, ačkoli by tato slova raději sděloval přímo svému bratrovi. Ten totiž bude rozhodovat, nikoli tento skoro uzdravený mladík.

MUSÍME SI UJASNIT PRAVIDLA

Harry Ershaw, který unikl masakru v Guadalupe Canyonu, dokáže dorazit na ranč Johna Graye, jehož bratr byl mexickými vojáky zabit. Zde dají dohromady skupinu ozbrojených mužů, která se vydá na místo hromadné vraždy či popravky. Bojem lze totiž tuto událost nazvat těžko. Naleznou však jen pět nahých mrtvol, z nichž ta Charles Snowa začíná nebezpečně zavánět, tak ji zakopou na místě. Zbývá čtyři těla naloží na vůz a pohřbí je deset mil východně od Cloverdale v Novém Mexiku.

Šťěstí má i Billy Byers, neboť ho, při pátrací akci po něm, naleznou v polobezvědomí asi pět mil od místa masakru. Tím mu zachrání život. On i Ershaw potvrdí, že střelci byli Mexičané, což se pochopitelně dozví i rodina Clantonů, která přišla o otce. Pozůstalí sourozenci však netuší, kdo jejich zploditele zabil a tak jsou nuceni jeho smrt brát jako daň poněkud riskantního podnikání, které provozují.

O účasti stopaře Smalla nemá nikdo tušení a ani mexický kapitán Carillo neporuší dohodu a nemluví o něm. Jen sdělí, že zneškodnili skupinu banditů, která vraždila a loupila na jejich území. Byť nejspíš se svou jednotkou porušil pravidla a překročil státní hranici, neboť akt pomsty podle všeho vykonal již na území Nového Mexika. Ale o jeho činu veřejně nikdo z mexické strany nemluví, nehlásí se k tomu, a on se tím také nechlubí. I když informaci pochopitelně podal i směrem ke svým nadřízeným. Z nich jen ti zasvěcení mají povědomí, že jim pomohl Paul Wilson.

Tohle ale vůbec netrápí dvojici jezdců, která se blíží k dolům, jež provozuje skupina amerických občanů se sídlem v Tucsonu. McShane a Small bez problémů absolvovali cestu a nyní vedou své koně směrem k menšímu z táborů, kde mají své zázemí Američané a vybraní mexičtí důstojníci. V míšenci se nepohne ani sval, když kolem sebe vidí houfy indiánských otroků, kteří musí dít na své pány.

Joe zůstane hlídat koně, nic si nedělá z nevraživých pohledů několika mužů, mezitím Lyndon hledá zdejšího šéfa ostrahy, aby mu ohlásil svůj příjezd a vyřídil vzkaz od jeho bratra. Frank mladíka vyslechne v nálevně, ani jednou ho nepřeruší, když mu ten popisuje, jak se mu podařilo uniknout při přepadení, jak vyhledal pana Greenwooda, jak identifikoval dva z vrahů a nakonec vyřídí i vzkaz od Eda.

„Ten co je venku?“ zavrčí šestatřicetiletý Morrow.

„To je stopař, Franku. Je prej dobrej, posílá ho Ed s panem Greenwoodem. Má pomoc ty tři najít,“ odpovídá mladík.

„Co je zač?“

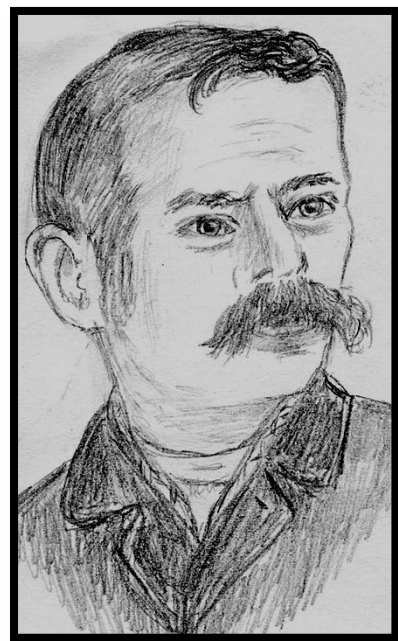
„Napůl Indián, ale slouží v rezervaci San Carlos, jako člen armády Států. Nějak to domluvili, že nám ho načas půjčili. Ale to přesně nevím, Franku. Je s tím problém?“ podívá se nejistě McShane.

„Problém. Stopař se hodí, ale je to pořád Indián, i když jen napůl,“ mračí se pistolník.

„To já nevymyslel, to tvůj bratr. Nebo možná pan Greenwood. Nejspíš si ho proklepli, ne?“

„No jo, asi jo. No tak ho sem přiveď, do prdele,“ houkne Morrow, nadšený z posily ale očividně není.

Oba mladí muži se vrátí po chvíli, museli se postarat o své koně, proto krátké zdržení. Teď si sednou proti zdejšímu veliteli, bílý mladík je trochu nervózní, míšenec se tváří lhostejně.

FRANK MORROW

„Co tady máš pro nás teda udělat?“ zamručí otázku Morrow.

„Mám vám pomoc najít ty tři vrahy, pane. Mám vám být k ruce. Vy tedy rozhodnete, jak mě využijete,“ hovoří velmi zdvořile Small.

„Sem Frank, do prdele.“

„Já jsem Joe, Franku,“ nepohne se ve tváři stopaře ani sval.

„No tak mi řekni, jak to chceš udělat. To by mě vážně zajímalo,“ zní z hlasu místního velitele ironie.

„Jsou dvě možnosti, Franku. Pokud není vůbec jasné, kde se skrývají, tak se vrátím do Arizony a budu sledovat ten ranč. Až z něho vyjede skupina směrem k hranici, tak se na ní pověším. Dá se předpokládat, že se s těmi třemi setkají. Já zjistím, kde se ti tři schovávají a pak mohou zase nastat dvě možnosti.“

„Jaký pořád dvě možnosti?“ vyštěkne Morrow.

„Buď přijedu za tebou a řeknu ti, kde se schovávají. Nebo, pokud budeš chtít, ti přivezu jejich těla. Nebo jejich hlavy, podle toho, co si budeš přát. Abys měl jistotu, že jsou mrtví a že jsou to ti praví,“ říká klidným a lhostejným hlasem Small.

„To jako, že je najdeš a vodděláš sám?“

„Pokud to bude tvoje přání nebo rozkaz, tak to udělám. Pokud budeš chtít být u toho, tak pro tebe zajedu a řeknu ti, kde je najdeš. Nebo mi můžeš dát třeba tady Lyndona, já je pak budu dál sledovat a on ti přijede říct, kde je najdeš.“

„Jestli je najdeš.“

„Já je najdu. Nevím, jak dlouho to bude trvat, ale najdu vám je. Kdybych věděl aspoň přibližný místo, kde je někdo viděl, tak by to bylo jednodušší. Když se budu muset vrátit do Arizony, bude to zdoluhavější.“

„Viděl je tady Lyndon.“

„Ano, ten je viděl. Ale před dost dlouhou dobou, ty stopy na místě přepadení už nepůjde použít. Ale mohu se tam porozhlédnout, třeba něco najdu.“

„To bude na hovno,“ konstatuje suše Morrow, „Vyznáš se v mapách?“

„Ano, Franku, vyznám se. Jsem armádní stopař.“

„No jo, ale ... Ale to je jedno,“ zvedne se velitel ostrahy a beze slova odejde. Vráti se za krátkou chvíli i s mapou nejen zdejšího okolí, ale vlastně celé Sonory. Tu hodí před sebe.

„Předpokládám, že je někdo někde viděl,“ konstatuje hlasem bez emocí Small, „Ukážeš mi, kde je viděli anebo mám hádat?“

„Jak víš ...“

„Proč bys mi jinak tu mapu ukazoval. Předpokládám, že jste se je pokoušeli najít. Mohli jste mít úspěch a mohli jste alespoň vymezit oblast, kde byli nejspíš spatřeni.“

„Myslí ti to,“ zasměje se Morrow, „No jasně, že sem ty zmrdy nechal hledat, když mi zabili dva chlapy a jednoho postřelili. A hlavně mi sebrali náklad,“ podívá se zle na přeživšího mladíka, kterému přeběhne mráz po zádech.

„Jsou ty zprávy důvěryhodné?“ zeptá se stopař.

„Nejspíš jo. Vypsal sem vodměnu, když mi někdo dá dobrou informaci. Rozhodil sem to mezi lidi, mezi ty místní, co se taky živějš všelijak. Aby se poptali, aby měli votevřený voči. Voni se uměj ptát,“ zasměje se chrčivě pistolník, „Jak se zdá, tak někdy se vobjevějš tady, u týhle vesnice, nebo malýho městečka. Nejspíš pro zásoby. Někdo se je pokusil sledovat, ale buď byl na hovno, nebo ho setřáslí anebo měl strach a tak to zabalil.“

„To je dobrá stopa,“ pokývá hlavou Small, „Mohli by být někde v okolí. Jaké budou tvoje rozkazy, Franku?“ podívá se bez bázně a hany do tváře nevrlého staršího muže.

„Co navrhuješ ty?“ odpoví mu ten otázkou.

„Pokud mám právo něco navrhnout, tak bych tam vyrazil hned zítra. Bylo by dobře, kdyby se mnou jel Lyndon, protože je zná. Až je najdeme, tak je buď voddělám anebo je budu sledovat a Lyndona pošlu za tebou.“

„Jo, to už si říkal. Že je jako sejmeš sám. Jenže voni sou tři a maj nejspíš pušky.“

„Pušky jim jsou k ničemu, když nemají na koho zamířit,“ odpoví stále zcela bez emocí stopař.

„Nebudou mít na koho zamířit ...“

„Nebudu s nimi bojovat, ale vyřídím jednoho po druhém. Nejspíš mě ani jeden z nich neuvidí. Nebude tak vědět, kdo ho zabil.“

„Tak jednoho po druhém, říkáš? A to jako jak?“

„Na to teď neumím odpovědět, Franku. Podle toho, kde se budou skrývat, jak budou ostražiti, jaké tam budou podmínky. Mohu je zabít nožem, sekerou, nebo i zastřelit. Pochopitelně ze zálohy. Ale výstřel by mohli slyšet ty další, takže spíš bych volil jiný způsob.“

„Ty si teda věříš,“ podívá se nedůvěřivě Morrow.

„Mám k tomu své důvody. Pokud mi ten úkol zadáš, tak sám uvidíš, jestli mluvím do větru. Pokud je najdu, a já je nakonec najdu, můžeme ti jejich mrtvoly přivízt až sem.“

„No to teda určitě ne. Sem se žádný mrtvoly tahat nebudou,“ odsekne ostře pistolník, „Tak já ti řeknu, Joe, co uděláš, jo? Vezmeš zejtra ráno Lyndona a pojedete je hledat. Když je najdete, tak ty je budeš dál sledovat a Lyndon přijede sem pro mě. Já tam pak přijedu s pár chlapama a tam to vyřídíme. Jak, vo tom rozhodnu já.“

„Ty tu poroučíš, Franku. Bude to tak, jak si přeješ.“

„To si piš, že bude. Budeš něco potřebovat?“

„Jen doplnit vodu a něco k jídlu. Můžeme si něco ulovit, ale zbytečně by nás to zdržovalo a my ztráceli čas. Tak jen vodu a trochu jídla.“

„Dobře, Lyndon to zařídí. Joe, kde chceš spát?“

„Kde chci spát? Kde mi řekneš, Franku. Pokud ty baráky v tomhle táboře pro mě nejsou vhodné, tak můžu zůstat ve stáji u koní. Pokud i to je nevhodný, tak přespím mimo tábor a zítra se vrátím pro Lyndona. Nebo půjde se mnou a já se s ním domluví, kde se zítra sejdem.“

„Jo, to poslední bude nejlepší,“ kývne hlavou Morrow, „Lyndon dostane vodu a zásoby a ráno za tebou přijede.“

„Tu mapu, tu si mohu vzít? Nebo si ji mám obkreslit?“

„Ty si to nepamatuješ?“

„Dost si pamatuji, ale tenhle kraj tak dobře neznám.“

„Tys tady v Mexiku nikdy nebyl?“

„To neříkám, Franku.“

„Jo, jasně. Kdoví, cos tu dělal,“ ušklíbne se pistolník, „Tak máš ještě něco?“

„Ne, všechno jsi mi jasně řekl. Já se podle toho zařídím,“ zvedne se Small, aniž by dal najevo jakékoli nálady, „Lyndone, půjdeš se mnou, já ti řeknu, kde mě ráno najdeš.“

„Jasně. Půjdu,“ podívá se McShane tázavě na svého šéfa.

„Jo, běž s ním,“ kývne ten velkopanský hlavou.

Stopař si vezme z vlastních zásob trochu jídla, koně i pušku nechá ve stájích. Pak bez jediného slova kráčí ven z tábora. Je sice oblečený jako bílí muži, má u opasku nůž a v armádním pouzdru zastrčený erární revolver, ale mnozí na něj i tak koukají jako na vetřelce. On ale nijak na tyto nevraživé pohledy nereaguje, dojde až k hranici tábora, která je střežena.

„Lyndone, tady u týchle skály, tady se zejtra ráno sejdem. Jak brzo vstáváš?“ podívá se stopař tázavě.

„Jak je potřeba.“

„Tak půl hodiny po rozbřesku. Vyhovuje?“

„Jistě, vyhovuje,“ přikývne McShane, už se chce otočit, pak se podívá omluvně na svého společníka, „Joe, to bylo dost neuctivý. To vod Franka. Poslat tě ven z tábora.“

„Lyndone, já sem na takový jednání zvyklej. Umím si najít místo, kde se vyspím a kde nikomu nebudu překážet. Taky, kde mě nikdo nevobjeví.“

„No jo, ale přesto ... když pro nás přece pracuješ ...“

„Lyndone, vrať se do tábora a přijď zejtra ráno. Půl hodiny po rozbřesku. Hlavně nezapomeň doplnit vodu a vyfasovat něco k jídlu.“

„Nechceš se mnou vo tom mluvit?“

„Lyndone, kolik si myslíš, že spolu strávíme dní? Hodně, že jo. Tak si pak můžeme povídat, vo čem budeš chtít. Začíná se stmívat a já si musím nalízt pelech,“ hovoří Small klidně, nicméně v jeho hlase je cítit chlad. Víc už neřekne, otočí se a volným krokem odchází směrem do krajiny, tedy mezi skály.

McShane se vrací a v hlavě mu šrotuje. Jeho mise nezačíná dobře. Ten stopař jasně řekl, že mu nebude dělat problém zabít tři ozbrojené chlapy. Nejspíš v tom má zkušenost, kdoví, co dělal předtím, než začal pracovat pro rezervaci a pro armádu. Přitom ho Frank nasral, což se může obrazit i na vztahu s ním. Nemá z toho dobrý pocit.

Naštěstí ho z chmurné nálady vytrhnou kamarádi, pár jich tu má, kteří se ptají, kde se tak dlouho flákal. Jenže on jim musí lhát, protože dostal příkaz o přepadení s nikým nemluvit. Tak si vymyslí, že se zdržel v Arizoně, protože čekal na vzkaz pro Franka. Kde jsou Rob a Kenyon zamluví, jen se utvrdí v tom, že o jejich vraždě vědí jen pohlaváři. Proč mu není úplně jasné, buď nechtějí další plašit anebo k tomu mají jiné důvody. Ty on ale nechápe. Stejně vyhyčavě odpovídá na dotaz, co za zjev s ním přijel. Díkybohu se mu podaří převést řeč jinam.

S chutí se napije a před ulehnutím na kutě vyřídí dvě věci. Tou první je doplnění zásob, tou druhou je naopak vypuštění páry, což provede s jednou Indiánkou, která patří do skupiny otrokyň, co zde poskytují svá těla pro bílé strážce a přepravce. Většinu z těch ženských zná a s většinou již obcoval. Některé jsou více přičinlivé, některé se moc nesnaží. Ale uspokojit se dá s oběma typy. O nic jiného tady beztak nejde.

Ráno vstane se svítáním, vymočí se, napije se a něco sezobne. Pak zajde do stájí pro koně, svého a Joea. Na svého se vyhoupne a druhého vede za uzdu, až k místu, kde mají sraz. Musí čekat asi pět minut, pak se objeví jeho zamlklý společník, ze kterého nemá dobrý pocit.

Ten se zhorší ještě tím, když putují krajinou dlouhé hodiny, aniž by padlo jediné slovo. To budou asi hrozné dny, přemýšlí bílý mladík. Ale sám mlčí, nechce toho míšence ještě více nasrat. Asi mu neublíží, když pracují pro stejné lidi, ale nechtěl by, aby ho stopař považoval za nepřítele. Není žádný zbabělec, umí se rvát, dokáže být tvrdý, ale tak nějak podvědomě cítí, že na toho chlapa po jeho boku by to nejspíš nestačilo.

Po několika hodinách jízdy udělá stopař zastávku. Na místě, kde má vše pod kontrolou, kde je nemůže nikdo zaskočit. Uváží koně k seschlému keři a kousek od nich se posadí. Napijí se, zakousnou se do zásob, co má každý ve své brašně.

„Lyndone, budeme si muset vyjasnit pravidla,“ konečně promluví Small, jak se zdá, tak tedy neoněměl.

„Joe, já proti tobě nic nemám,“ řekne rychle McShane.

„Lyndone, vo tom já přece mluvit nechci,“ usměje se lehce stopař.

„Ne? Já myslel, že si chceš vyjasnit, jak se k sobě budeme chovat.“

„Chovat k sobě?“ zajiskří se v očích napůl Indiána, „Lyndone, mně je to úplně jedno. Sem s tebou, protože máme společnou práci. Jinak mi na tobě nijak nezáleží. Tak je mi úplně jedno, co si vo mně myslíš. Jaký máš předsudky. Nebo je případně nemáš. Až tady tu práci skončíme, tak se už nejspíš nikdy neuvidíme.“

„Jo, asi neuvidíme. Tak vo čem chceš jako mluvit?“ je bílý mladík očividně zmatený.

„Jen vo tom, abys něco neposral. Musíš bejt se mnou, protože ty chlapy znáš a taky musíš zavít vzkaz Frankovi. Seš pro mě přítěž, ale musím se s tím vyrovnat.“

„Tak přítěž ... No tak ti děkuju.“

„To není nic vosobního, Lyndone. Za první, sem zvyklej bejt sám. Za druhý, ty nemáš zkušenosti. Což je potíž. Mohl bys nás prozradit a tím nás voba vohrozit. Proto se musíme domluvit, jak budeme postupovat,“ hovoří klidným a lhostejným hlasem stopař.

„Tak co mám dělat?“

„Nebudeš dělat nic. Teda budeš dělat jen to, co ti řeknu.“

„Jen co mi řekneš?“ zamračí se McShane.

„Lyndone, chceš se vrátit živej a v pořádku? Chceš, abysme ty vrahy tvejch přátel našli? Jo? Tak udělaš, co ti řeknu. Když ti řeknu, že někde počkáš, tak tam počkáš a ani se votamtud nehneš. I kdybys tam měl čekat třeba dva dny. Někde se zašiješ a zůstaneš v tom úkrytu, dokud si tam pro tebe nepřijdu.“

„To jako, abych nepřekážel?“

„Jo, abys nepřekážel a taky nás voba nevrožoval.“

„To je vůči mně dost tvrdý, to co říkáš.“

„Tvrdý? Jak myslíš,“ pokrčí rameny Small.

„Joe, ty asi moc přátel mít nebudeš, co?“ podívá se pátravě přepravce.

„Moc přátel? Po pravdě, Lyndone, nemám ani jedinýho.“

„Hm. Pokud s každým mluvíš takhle ...“

„Lyndone, vo co ti de?“ podívá se teď ostře stopař.

„Vo nic, Joe. Jen, když už spolu musíme nejspíš pár dní bejt ... Ale nic, Joe. Uznávám, že v tomhle máš mnohem víc zkušeností a tak udělám, co mi řekneš.“

„Tak sme domluvený?“

„Jo, sme domluvený,“ kývne hlavou McShane, chvíli se odmlčí, „Joe, to znamená, že spolu vůbec nebudeme mluvit? Jen, když mi budeš říkat, kde mám bejt a kde čekat?“ zeptá se.

„Lyndone, mně je to jedno. Pokud se nebudeš ptát na nic z mojí minulosti, tak se bavit můžeme. Nemám problém se bavit s lidma. Já to jen nevyhledávám. Jestli mi rozumíš.“

„Smažím se, Joe, ale moc ti nerozumím. Ale je mi to taky jedno. Jak si správně řekl, až skončí tahle naše práce, tak se už nikdy nevidíme. Tak vo čem se taky bavit, že jo.“

„Mám podobnej názor. Ale pokud ti bude něco nejasný, tak se radši zeptej, abys něco neposral. Abys nás neprozradil. Já je musím najít, sledovat, ale voni mě nesměj vůbec vidět. Což já dokážu, na rozdíl vod tebe.“

„Ty seš vážně milej, Joe,“ ušklíbne se McShane a v duchu si říká, jestli přeci jen nebude lepší, když budou po dobu společné práce jenom mlčet. A jelikož jeho nezdvořilý a nespolečenský parťák už nic neříká, rozhodne se postupovat podobně. Raději se zakousne do kousku sušeného masa, co si dopřává k utišení hladu.

TARTICKÁ PORADA

„Tak co?“ zakoulí očima Morrow, když o šest dní později navečer pohlédne na posla, kterého si usadil proti sobě v nálevně.

„Našel je, Franku,“ zní odpověď.

„Tak našel, jo? Jak je našel?“

„Tak to já nevím,“ pokrčí rameny McShane.

„Jak to, že nevíš?“

„Franku, von mě dycky někam zašil. Někam, kde se mu to zdálo bezpečný. Jako, že tam na mě nikdo nenatrefí. Tam sem musel čekat, než se von milostivě vrátil. Takže vůbec nevím, co dělal a jak je našel.“

„Tak jak víš, že sou to voni?“

„Ukázal mi je. Napřed mi dal kázání, co mám dělat, abych něco neposral a voni mě nezmerčili. Pak sem si je mohl prohlídnout přes dalekohled, co mi půjčil. Poznal sem je, Franku, naprosto bezpečně. Sou to ty tři, co je chceme dostat,“ vysvětluje mladík.

„Kde sou?“

„V horách, je tam řidkej les. Tam stojí taková menší a větší barabizna. V tý větší spěj voni, v tý menší nějaký dva místní, tím myslím Mexičany. Je tam taky vohrada pro koně a možná i pro dobytek. Nejspíš to tam maj jako nějaký tábor. Možná na kradený věci, nebo věci na pašování, nebo já nevím na co. Je to den jízdy vodsad.“

„Takže tam maj svou základnu?“

„Možná, Franku. Nebo se jen u těch dvou Mexikánců skrejšval. To nevím. Je to tak důležitý?“

„Nejspíš ne. Lyndone, takže když ráno vyrazíme ...“

„Tak před večerem budeme na místě, který Joe vybral pro schůzku. Je dostatečně vzdálený od těch barabizen, takže nás nespátrěj. Von tam zůstal a sleduje je. Pokud by se něco stalo, třeba vodjeli, tak nám tam nechá vzkaz. Pokud tam budou, tak za setmění přijde a pak se s ním dohodneš, jak to chceš udělat.“

„Doufám, že na to místo trefíš.“

„To já taky,“ ušklíbne se McShane, „Jasně, Franku, trefím tam,“ dodá rychle, když uvidí zlostný výraz ve tváři svého šéfa.

„No tak dobře. Tak se připrav a ráno vyrazíme. Vezmu pár chlapů a zajedeme to vyřídit. Tak se moc nevožer, abys nezabloudil,“ zvedne se Morrow a nechá posla sedět samotného. Na což je on za poslední dny již zvyklý.

Lyndon si povzdechne a kopne do sebe panáka. Připadá si jak páté kolo u vozu. Joe mu dal jasně najevo, že mu je jen na obtíž, Frank na něj kouká víc než spatra. Možná je na něj nasranej, že si nechal ukrást náklad. Tedy on je vždycky dost nepříjemný, ale teď je ještě víc nevrlý. Ale čert ho vem. Objedná si dalšího panáka a taky večeri, má hlad jak vlk, a taky žízeň. Tu ale bude muset zahnat něčím jiným, než kořalkou.

GARY GIBBONS

Radu šéfa poslechne a jde si brzo lehnout, aby byl ráno svěží. Je po cestě dost utahaný a zítra ho čeká další. Jen se modlí, aby ti tři neodjeli a aby aspoň trochu bylo možné srovnat účty. Aby alespoň tři z nich zaplatili za vraždu Kenyona a Roba a za jeho prostřelenou ruku. Díkybohu ta už je v pořádku, i když po pár dnech v Tucsonu to vypadalo, že buď o ruku přijde nebo půjde pod kytky. Naštěstí ten doktor své práci rozumí a tak je naživu a i s rukou.

Druhý den ráno je na nohou již za svítání, aby nedal svému šéfovi žádnou záminku mu cokoli vytýkat. Musí si však ještě hodinu počkat, než se ten rozhodne vyrazit. Není ovšem sám, spolu s ním jede trojice mužů, které McShane taky zná, už jsou tady nějaký ten pátek. Neví však, proč se tady objevili a ani, že zařídili přepadení a okradení jistého hoteliéra Gayettyho, přičemž ho ten nejmladší z nich postřelil do nohy a on na své zranění zemřel.

Frank si totiž jako doprovod vybral jednatřicetiletého Garyho Gibbonse, jeho dvacetiletého bratra Brada a jejich švagra sedmadvacetiletého Joe Sibleye. Tihle tedy dostali důvěru, aby potrestali tři vrahy, co zabili jednoho muže u dolů nedaleko Tucsonu a mají také podíl na smrti Kenyona a Roba.

McShane vede komando smrti bezpečně, cestu si dobře zapamatoval, konec konců se v těchto koutech země pohybuje již tři roky, z toho poslední rok jako pašerák. Mnoho slov nepadá, maximálně se baví trojice příbuzných. Morrow je zamlklý, dalo by se říci zapšklý, jen se zle tváří a mlčí.

„Tak kde je, do prdele?“ zakouří očima, když stanou na místě, kde se má nacházet stopař.

„Říkal, že se vobjeví po setmění, Franku. Žádněj vzkaz tady nenechal,“ nadzvedne jeden z kamenů Lyndon, „Tak je nejspíš pořád sleduje a pak sem dorazí. Budeme na něj muset počkat.“

„To se mi nelíbí,“ rozhlíží se starší z bratří Gibbonsů, „Taky by to mohla bejt past. Co když se ten zvěd domluvil s těma druhějma? Pak by nás mohli zaskočit.“

„To bych neřekl,“ protestuje chabě McShane.

„Neřek nebo si seš jistej?“

„Co je jistý, Gary,“ tváří se rozpačitě Lyndon, „Ale vybral ho pan Greenwood a taky Ed, bratr tady Franka. Tak by měl bejt snad spolehlivej, ne?“

„Je to napůl Indián,“ ohrne ret mladší z Gibbonsů.

„Franku, měli bysme se zajistit. Tohle by mohla bejt vážně past,“ není vůbec spokojený starší z bratrů, „Klidně by je sem mohl přivíst a mohli by nás tady postřílet.“

„Co navrhuješ, Gary?“ zeptá se Morrow otráveně.

„Šel bych kus stranou. Ať tady počká Lyndon a když bude ten zvěd sám, tak pro nás přijde. Ale přijde sám. My se zatím vo kus dál zajistíme.“

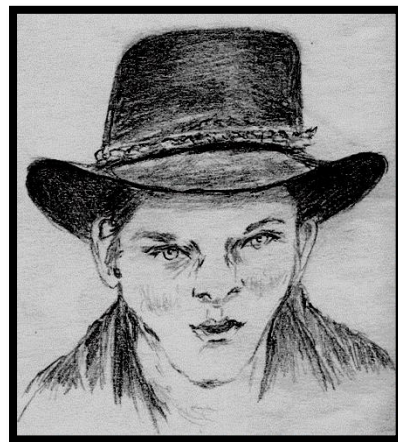
„To zní rozumně,“ přikývne velitel trestné výpravy, „Lyndone, tak do sedla, kus se vrátíme a někde se schováme. Ty pak pro nás zajdeš. Kdyby to byla past, tak nám dáš znamení.“

„Znamení? Jak znamení?“ mračí se McShane, vůbec se mu tahle situace nelíbí.

„Když bude všechno v pořádku, tak až přijdeš, tak zavoláš Franku. Kdyby za tebou někdo stál a držel ti revolver u hlavy, tak zavoláš pane Morrowe. Tak budeme vědět, že je někdo s tebou a podle toho se zařídíme.“

„Zařídíte. Franku, to mám bejt jako návnada, nebo co?“

„Jo, nebo co,“ ušklíbne se šéf.

BRAD GIBBONS

JOE SIBLEY

„To je na hovno.“

„Lyndone, vůbec se vo tom nebudeme bavit. A taky ti rovnou řeknu, že pokud zavoláš Franku a bude za tebou někdo s kvérem, tak ti vlastnoručně ustřelím hlavu,“ přidá Morrow varování.

„To je na hovno,“ zopakuje McShane.

„Říkals, že se mu dá věřit, ne?“ ušklíbne se Gary.

Návnada už neprotestuje, neboť je jí jasné, že její námitky nikoho nezajímají. Tak se Lyndon může jen modlit, aby se Joe zachoval fěr a nepodrazil ho. Vrací se spolu s ostatnímu kus zpátky, než Frank najde místo, které se mu zdá výhodné k obraně. McShane si snaží zapamatovat jejich úkryt, aby ho později bezpečně našel.

„Doufám, že až pro vás přijdu, že mně neustřelíte hlavu,“ poznamená kysele.

„Tak se nezapomeň dobře zahlásit,“ zasměje se Gary.

„Naser si,“ zamručí Lyndon pro sebe, nakvašeně trhne uzdou a vydá se zpět k místu, kde se má sejít se stopařem. Tam seskočí ze sedla, vztekle přivazuje svého koně, pak si kecne na zem nedaleko něho. Bude muset zase jen čekat, jako to dělal poslední dny pořad. Kdoví, kdy se Joe objeví. Uklidňuje ho, že jeho zradu nepředpokládá, ale stoprocentně jistý si tím není.

Tma začíná pohlcovat krajinu, Morrow s trojicí spřízněných mužů vyčkává návrat své předsunuté hlídky. Přitom jsou všichni ve střehu a v rukách mají pušky. Zírají do tmy a naslouchají, zda se někde neobjeví podezřelý zvuk. Jsou opatrní, což se jim ale už v minulosti mnohokrát vyplatilo.

„Franku. To jsem já, Joe,“ ozve se náhle kousek od hlavy velitele trestné výpravy, ten senou trhne a zamíří pušku na místo, odkud snad vyšla ta nečekaná slova.

„Joe? Kde je Lyndon?“ zeptá se Morrow, to už i další tři stojí kolem svého velitele, vlastně se snaží krýt navzájem záda, aby viděli do všech stran. Ale po pravdě vidí kulové, kolem nich se rozprostírá jen tma a panuje naprosté ticho.

„Lyndon na vás čeká na tom druhém místě,“ ozve se hlas o kus jinde než předtím, anebo se to té čtveřici alespoň zdá.

„Do prdele, co to má znamenat? Kde seš, do prdele? Koukej vylízt, ty zmrde!“ projevuje Morrow značnou nelibost.

„Dobře, Franku. Ale ať někdo nevystřelí. Jsem sám a nemám v ruce zbraň,“ ozve se ze tmy.

„Co to má znamenat?“ ozve se starší z Gibbonsů, „Co je to za podraz?“

„Gary, kdyby to byl podraz, tak už jste všichni mrtví,“ odpovídá mu hlas ze tmy.

„Gary ... ty víš, kdo sem?“

„Mluvíte dost nahlas, Gary,“ odpovídá temnota, teď se ale zdá, že slova zní zase z jiné strany.

„Joe, do prdele, vylez a nehraj si se mnou!“ houkne zlostně Morrow.

„Dobře, Franku. Tak já jdu. Jsem sám a nemám v ruce zbraň. Tak ať někdo nevystřelí,“ řekne Small, ovšem zase se zdá, že z jiného místa. Jako by se v krajině pohyboval, doslova létal, ale oni neslyší žádný jiný zvuk, než ten tlumený hlas.

„Skloněte zbraně,“ přikáže velitel a sám jde příkladem.

„Přicházím,“ ozve se stopař, zase trochu jinde, pak se objevuje jeho silueta, pomalu se k nim blíží, měsíční svit přeci jen umožňuje trochu vidět.

„Do prdele, co to mělo znamenat?“ nezakrývá Morrow značné roztrpčení, „Na takovýhle hry ti seru!“ dodá důrazně.

„Nevěříte mi, Franku,“ řekne naopak klidně Small, „To je vaše věc. Ale kdybych vás chtěl zradit, tak jste už teď všichni mrtví,“ upozorní, přitom dojde až k veliteli.

„No to by se vidělo, do prdele. Cos tím jako chtěl dokázat? A kde je do prdele Lyndon? Proč nepřišel s tebou a nechal tě hrát tuhle tvou posranou hru?“

„Lyndon sedí nedaleko svého koně a čeká na mě.“

„Cože? Tys s ním nemluvil?“

„Lyndon neví, že jsem tady. Tak tam pořád čeká.“

„Tak jak si nás našel?“

„Když dovolíš, Franku, tak to si nechám pro sebe.“

„Víš co? Tak di do prdele. Na takový hry ti seru. Mohli sme tě voddělat, ty pitomče.“

„Myslím si, že ne, Franku. Jak jsem ti říkal v táboře, k čemu jsou mužům pušky, když nevidí, na koho střílet?“ odpovídá Small, „Franku, nechtěl jsem tě nasrat. Jen jsem ti chtěl dokázat, že mi můžeš věřit a že se dovedu pohybovat tak, aby mě ti druzí neviděli.“

„Takový předvádění je na hovno.“

„Možná, Franku. Já jen chtěl, abyste mě brali vážně.“

„Brali vážně? Jako že nás náhodou najdeš?“ ušklíbne se mladší z Gibbonsů.

„Nenašel jsem vás náhodou, Brade,“ oponuje zcela klidně stopař, „Také tady s vámi nejsem krátkou dobu. Chceš říct, Brade, co jsi ty například dělal poslední půl hodiny? Kde ses podrbal, cos vykládal? Byl jsem kousek od tebe, Brade.“

„Cože?“ zarazí se mladší Gibbons.

„Kde máš klobouk, Brade?“

„Klobouk? Táhle, jak sem seděl, dal sem ho vedle sebe, tak ...,“ podívá se tím směrem mladík, udělá několik kroků, „Do prdele, dyť sem ho dával sem,“ zírá na místo, kde by podle jeho mínění měla být jeho pokrývka hlavy.

„Možná bude táhle,“ ukáže Small jiným směrem, pak bez dalšího udělá pár kroků a za chvíli přináší inkriminovanou pokrývku hlavy, „Tady máš, Brade,“ podá ji majiteli.

„Do prdele,“ uleví si mladší z Gibbonsů.

„Už mě to sere. Nejsme tady, abys předváděl nějaký zkurvený cirkusový čísla,“ zlobí se Morrow.

„Jistě, Franku, máme tady práci,“ přikývne stále zcela klidný Small, „Já svůj úkol splnil, ty muže jsem vystopoval a zjistil o nich vše, co se dalo. Franku, já tě vážně nechtěl nasrat. Jen jsem vám chtěl ukázat, že nemluvim do větru.“

„No dobře. Tak co bude dál?“ zavrčí dotaz velitel výpravy.

„Navrhoval bych se přesunout do místa, kde čeká Lyndon. Je to lepší místo, než tohle. Tam se můžeme poradit, jak postupovat a jak ty muže dostat. Já vám řeknu, co vím, a ty, Franku, ty pak rozhodneš, co se má stát.“

„No to už zní líp, než ty tvoje posraný kouzelnický čísla. Tak jo, pánové, vemte koně a deme,“ rozhodne se Morrow ukončit představení, které svým způsobem zesměšnilo jeho a další tři bělochy. S čímž se jejich vůdce těžko smíruje, nicméně přiznává míšenci jeho schopnosti. Zřejmě kroužil kolem nich dost dlouhou dobu, aniž by si ho kdokoli z nich povšiml.

Podobný pocit mají i další členové trestného komanda, proto se na stopaře dívají nevraživě, ale přesto ho následují. Ten je zastaví kus od místa, kde čeká pátý z nich.

„Zajdu tam sám. Aby se Lyndon nepolekal a náhodou na někoho nevystřelil,“ řekne, poté, aniž by čekal na odpověď, zmizí kousek od nich ve tmě.

„Do prdele. Je jako duch,“ uleví si Sibley.

„Tohle některý z nich uměj,“ řekne smířlivě starší z Gibbonsů.

„Sere mě,“ poznamená jeho bratr.

„Brade, buď rád, že si vodnes jen tvůj klobouk. Taky si mohl vodnýst tvou hlavu a možná, že bysme si toho ani nevšimli,“ zpraží ho jeho starší sourozenec.

„Ještě ho snad vobdivuj, do prdele!“

„Brade, my mu nevěřili, možná i slyšel, že sme vo něm mluvili s pohrdáním. Tak nám dal malou lekci,“ pokrčí rameny starší z Gibbonsů, „Tak už nebud' nasranej a buď rád, že je na naší straně,“ dodá, čímž ukončí debatu. Na tu ostatně nikdo z ponížených bělochů nemá moc chuti.

Small mezitím dorazí za McShanem, řekne mu o své návštěvě v druhém táboře a poté přivede zbylé členy trestné výpravy. Ti uváží své koně, pak se sesednou v kruhu kousek od nich. Místo mezi řídkým porostem mírně osvětluje noční obloha, proto na sebe trochu vidí.

„Jsou tam dvě budovy, jedna menší a druhá větší. V té menší spějí dva místní muži, nejspíš otec se synem. Ta budova není dobře zabezpečená, je to spíš sklad. V tom větším domě přespává trojice Američanů. Na noc ten barák pevně uzavírají, někdy vstávají pozdě. Někdy tam taky dost popíjejí a nejspíš hrají karty. Do té menší budovy se dá v noci nepozorovaně dostat, do té větší to bude obtížnější. Ale ne nemožné. Dalo by se tam dostat přes střechu, když si bude ta osoba počínat velmi opatrně. Ale stačí drobná chyba a ti uvnitř budou varováni a mohou se tam opevnit. Pak bude obtížné je vykourit,“ popisuje svá zjištění stopař.

„Co bys udělal ty?“ podívá se na zvěda Morrow.

„Kdybych se o ty muže měl postarat sám, Franku, tak bych nejprve vyřídil ty dva Mexikánce. Vlezl bych do toho jejich domu a podrízl je. Pak bych vylezl na střechu toho většího domu, pokusil se tam vytvořit otvor, kterým bych se protáhl dovnitř. Pak bych slezl z půdy do místnosti, kde spějí a zabil jednoho po druhém. Tak, aby ti druzí nic neslyšeli.“

„Co kdyby tě vobjevili?“ zeptá se Gary.

„Záleželo by, kdy by mě objevili. Kdybych už byl uvnitř místnosti, kde spí, tak bych mohl použít revolver a než by se rozkoukali, tak je zastřelit. Pokud by mě objevili při vytváření té díry na střeše, tak bych slezl a pak bych se zařídil jinak. Kdybych měl dost času, tak bych mohl čekat venku, až vylezou a zabít je postupně. Kdybych měl méně času, tak bych asi ten dům zapálil a až by vylezli, tak bych je zastřelil.“

„Měl dost času?“

„Mohou sem za nimi přijet další jejich přátelé z Arizony. To by mohlo změnit poměr sil v náš neprospěch. Proto by bylo dobré celou věc vyřídít co nejrychleji. Záleží na vás, tedy na Frankovi, co bude chtít. Můžu udělat, co jsem vám říkal. Když uspějí, dám vám jejich hlavy. Když ne, tak je můžeme vykourit a zastřelit,“ hovoří Small naprosto klidným hlasem.

„Chtěl bych ty tři dostat živý,“ poznamená Morrow.

„Ty tři? A co ty dva Mexičani?“

„Ty můžeš podríznout. Když teda u toho neuděláš rámus.“

„To zařídím. Jak je chceš dostat, Franku?“

„Sou dvě možnosti, jak pořád říkáš ty,“ ušklíbne se velitel, „Bud’ počkáme, až ráno vtevrou ten svůj zkurvenej dům, anebo se tam pokusíme dostat. Můžeme rychle vyrazit dveře, vyrazit okno. Ale to se můžou vzbudit a začít na nás střílet. Nebo tam můžeš zkusit vlízt, třeba přes tu střechu a vtevírat nám dveře. Pak tam vlítnem a než se vzpamatují, tak budou v našich rukách,“ sděluje svůj taktický plán Morrow.

„Můžu se o to pokusit,“ přikývne stopař, „Kdybych ale neuspěl, tak je asi živé dostat nepůjde. Je možné je pak zabít?“

„Když tě při tom vnikání do domu zmerčej, tak je asi budeme muset vykourit.“

„Dobře, Franku. Ale když se dostanu do toho domu a probuděj se, až vás budu pouštět dovnitř, tak můžu je zabít? Nechtěl bych, aby si mě někdo z nich vzal na mušku.“

„No jo, ale chci je radši živý. Chci si s nima popovídat, než je sejmu,“ řekne velitel a jeho slova zní pro zatím nic netušící trojici budoucích obětí zlověstně. Všichni přítomní běloši vědí, co znamená, když si on s někým povídá, například v pověstné Díře v jejich táboře.

„Zkusím to udělat tak, abys je dostal živé. Franku, jeden by měl zůstat tady a hlídat koně. Druhý by měl hlídat na přístupové cestě k těm domkům, aby nás nepřekvapili jejich přátelé. Když je dostaneme, můžeme tam pak přivést koně a bude stačit, když jeden bude hlídat tu přístupovou cestu,“ navrhuje Small.

„To zní rozumě,“ přikývne Morrow, „Předpokládám, že víš, kde by měl ten někdo hlídat. Aby nás tam nikdo nepřekvapil.“

„Ano, to vím. Pokud toho muže určíš, tak ho na to místo zavedu. Bude mít přehled a uviděl by je včas, aby nás stačil varovat. Pak bych se vrátil pro vás, jeden by tady zůstal u koní a tři by šli se mnou. Můžete si vzít ten dům na mušku a já se to pokusím vyřídit podle tvého přání, Franku. Řeknu vám přesně, kde se schováte, abyste byli blízko a zároveň dost daleko, aby vás nikdo náhodou nezahlédl.“

„Jo, s tím souhlasím,“ kývne znovu velitel, pak se rozhlédne, „Lyndone, ty zůstaneš u koní. Joe, ty budeš hlídat tu cestu.“

„Jasně, Franku,“ neodvází se protestovat ani jeden z určených mužů.

„Kdy chceš začít?“ zeptá se Morrow.

„Někdy po půlnoci. Uvidíme, jak dlouho tam budou chlastat a kdy si půjdou lehnout. Ty Mexičani chodí spát dřív, ty Američani někdy až pozdě v noci. Pak ale jsou nejspíš dost opilí, což nám usnadní práci. Jejich smysly budou méně vnímat. Což mi může zjednodušit vniknutí do domu,“ vysvětluje Small, „Franku, můžete si chvíli odpočinout. Já se tam vrátím a až tam bude klid, tak pro vás přijdu. Může to být kolem půlnoci, ale také třeba až několik hodin po ní. Počkám, dokud si nebudu jistý, že usnuli.“

„Dobře, tak to tak udělej,“ řekne velitel smířlivě, pročež se stopař zvedne a bez dalšího slova zmizí ve tmě. Po jeho odchodu se na místě provizorního tábořiště rozhostí absolutní ticho. Všichni se koukají kolem sebe. Doba bez jediného slova trvá dost dlouho.

„Tak by mě zajímalo, jestli vážně vdešel, anebo leží někde tady kousek a poslouchá nás,“ přeruší mlčení konečně mladší z Gibbonsů, „Radši si ten svůj klobouk nechám na hlavě,“ zasměje se poněkud křečovitě.

„Jen aby si ho pak nevzal i s tvou hlavou, jak říkal Gary,“ ušklíbne se Sibley.

„Co myslíš, Franku, jak nás našel?“ zeptá se Brad.

„To nevím,“ zavrčí Morrow.

„Mohl tady bejt, už když sme přijeli,“ odpovídá Gary, „Nebo to tu zná a došlo mu, kde se utáboříme. Nebo má nadpřirozený schopnosti a nějaký ten jejich duch mu napovídá.“

„Jaký má skutečně schopnosti se dozvíme už brzo,“ řekne vůdce skupiny, „Docela si věří, parchant jeden. Tak uvidíme, jestli se do toho domu vážně dostane. Nebo je vzbudí a voni ho provrtaj,“ dodá s ironií v hlase, a není možná sám, komu by takový scénář zase tak moc nevalil.

ŽALOBCE, SOUDCE A RAT

Small se objeví až kolem druhé hodiny. Zase přijde ve vši tichosti, a zase na sebe včas upozorní, aby se někdo nevylekal, nezpanikařil a nevystřelil po něm. Gary a Frank tvrdě a nekompromisně chrápou, Joe hlídá a další dva mladíci odpočívají velmi křehkým spánkem. Brad se těší na dobrodružství a Lyndon je z toho trochu nervózní. Ten ale také po chvíli zůstane sám s koňmi, neboť zbytek bledých tváří si míšenec odvádí.

Stopař nejprve zavede Sibleye na stanoviště, z něhož bude hlídat přístupovou cestu, poté se začne se třemi dalšími přibližovat k místu, kde se nachází velmi prostá a nuzná usedlost. I když ten větší dům, postavený ze dřeva, je docela bytelný.

„Franku, tady radši zůstaňte,“ zastaví pohyb temných stínů Small, „Tady vás jejich koně neucítí, a není to tak daleko k té hlavní budově. Já tam teď půjdu a pokusím se tam dostat. Bude to ale trvat dost dlouho, musím postupovat velmi opatrně,“ upozorní na nutnou trpělivost.

„Joe, říkals, že napřed vyřídíš ty dva Mexičany,“ upozorní Morrow.

„Franku, ty dva už jsou mrtví,“ odvěti stopař, „Sejmul jsem je těsně předtím, než jsem šel pro vás.“

„Nebylo to předčasné? Co kdyby někdo z toho baráku vyšel a chtěl vod nich něco? Třeba další chlast?“ zeptá se Gary.

„Nikdy to zatím neudělali. Navíc dost chlastali, takže budou asi dost opilí. Za větší nebezpečí jsem považoval, že by mohli ti Mexičani spatřit vás. Tak jsem se jich radši zbavil dřív, než jsem šel pro vás.“

„Jaks to udělal?“ zajímá se nejmladší člen skupiny.

„To ráno zjistíš, Brade. Oni si možná pořád ještě myslí, že spí, ale ve skutečnosti už jsou mrtví,“ odpoví Small, poté se od zbytku komanda odpoutá a zase všem zmizí v krajině.

„Do prdele,“ uleví si mladší z Gibbonsů.

„To sem teda vážně zvěďavej, jestli mu vyjde i to druhý,“ poznamená Morrow, a poprvé v jeho hlase nezní nerudnost či zloba, ale spíše zvědavost.

Čas se táhne jako smrad, všude je ticho, jen sem tam nějaký tvor z říše zvířat či ptáků vydá svůj typický zvuk. Obloha je jasná, proto dostatečně vidí i obrys domu, ale pořád ne stopaře. Přitom by měl nejspíš být někde na střeše a dobývat se dovnitř.

„Hele, myslím si, že se tam něco pohnulo. Myslím na tý střeše,“ říká nejmladší z trojice šepem a ukazuje rukou k většímu ze stavení.

„Myslíš?“ kouká se jeho bratr, „Nevím, ty myslíš, že leží na tý střeše? Nezdá se mi to ... ale možná máš pravdu. Možná tam leží na břiše a něco kutí,“ dívá se pozorně.

Chvilí se dohadují, sledují inkriminované místo, kde asi zvěd odkrývá ve vši tichosti část střechy, aby se mohl dostat do domu. Čas už jim zase plyne hrozně pomalu a občas vzhlednou k obloze, která se může začít brzo rozjasňovat. V srpnu svítání přichází pořád ještě velmi brzo a přitom se u domu stále nic neděje.

„Kurva, je u dveří,“ vyhrkne Brad a má pravdu. Small je lehce pootevřel a teď jim rukou kyne, aby k němu přišli.

„Tak deme, pánové,“ zavelí Frank, „Ale potichu, po vokraji a hodně při zemi,“ přidá další pokyny.

Netrvá však dlouho a trojice vnikne do domu. V malé hodně potemnělé předsínce spatří u nohou míšence ležet na hromadě kupu zbraní, pušek a revolverů. Joe si dá prst před ústa a na překážku na zemi upozorní. Aby na ni někdo nešlápl a nezpůsobil hluk. Gary pohlédne na zvěda s uznáním, než je zavolal, tak těm chlapům posbíral jejich zbraně. Tak se nemají čím bránit, i kdyby se náhodně probudili.

Za pár vteřin stojí čtveřice v hrozně zasmrádlé místnosti a zírá na trojici rozvalených spáčů, co s různou intenzitou chrápou a kolem nichž se šíří alkoholový odér.

„Chceš tohle?“ zašeptá Small a podává veliteli několik provazů, ten se na míšence podívá, a tentokrát s uznáním, ten chlap myslí opravdu na všechno.

„Až za chvíli. Napřed bude budíček,“ zle se ušklíbne Morrow, potom vytáhne revolver. Stejně tak učiní další tři, a tak na bezbranné, opilé a neškodné spáče míří hned čtyři ruční zbraně.

„Tak deme na to?“ ptá se Gary.

„Ještě počkej,“ zadrží je stopař, pak vezme zápalky a pomocí svíčky zajistí sporadické osvětlení v místnosti. Aniž by se kdokoliv z obyvatel stavení probudil.

„Jo, jen nám na ty zmrdy posvit,“ kývne velitel a pak se zábleskem v očích začne rvát: „Vstáváme, vy svině jedny. Koukejte se vyhrabat z pelechu, vy zmrdi!“

Těžko lze popsat šok v rozespalých a těžce mžourajících očích zaskočené trojice, která náhle místo hezkých snů hledí do ústí čtyř revolverů a do výsměšných tváří jejich majitelů. Nikdo z tak krutě probuzených zpočátku vůbec nic nechápe, možná si zprvu myslí, že jde o přelud či se jim něco moc nehezkého zdá. Bohužel postupně si začínají uvědomovat realitu, i když zatím netuší, kolik uhodilo. Ani jednoho z těch chlapů neznají. Ale až na jednoho to budou nejspíš všichni Američani jako oni. Zvedají se na nejisté nohy a v jejich výrazech se mísí úžas se zděšením.

„Vy kurvy, všechno svlíknout,“ nenechá je vydechnout Frank, po tomto pokynu se jejich oči ještě víc rozšíří údivem, „No tak!“ zařve mluvčí přepadové skupiny, „Kdo nebude, než napočítám do deseti, tak kdo nebude úplně nahej, tak ho vlastnoručně vykastruju,“ přidá dost vážnou výhrůžku.

Jako když do nich střelí, začnou ze sebe rvát zbytky oblečení, v němž se odebrali na kutě. Těžko říct, zda jsou tak vyděšení a zaskočení, že nemají vůbec pomyslení na protesty, nebo zda se polekali drsně pronesené hrozby v případě neuposlechnutí příkazu. V každém případě za velmi krátký čas vrávorají na svých nejistých nohách tak, jak je pán Bůh stvořil.

„Ruce nad hlavu, vy dva, a ty za záda!“ štěká své pokyny Morrow na dezorientované muže, pak kývne na zvěda, který pochopí. Zastrčí svůj revolver do pouzdra a chopí se připravených provazů. Nic nedbá na sykání svazovaných, utahuje pouta tak, že se jim zařezávají do masa. Z nich nemají opravdu šanci se vyvlíknout.

Netrvá dlouho a přepadení tam stojí jak solné sloupy, s očima vytřeštěnýma, rukama spoutanýma za zády a jejich alkoholem omámený mozek se snaží vše srovnat v hlavě. Mají dost nakoupeno, proto jim možná úplně nedochází, v jaké situaci se právě ocitli.

„Joe, skoč pro Lyndona a koně,“ velí dál Morrow, „Předtím zkontroluj Joea, jestli nechrápe a hlídá.“

„Zařídím, Franku,“ přikývne stopař a bez dalšího opustí místnost.

„Franku?“ snaží se zaměřit svůj zrak ve spoře osvětlené místnosti třicetiletý Reginald Langworthy na vůdce záškodníků, jeho sedmnáctiletý synovec Dough se podivně kymácí a jeho oči se zavírají, snad jim nakonec ve stoje usne. Také třiatřicetiletý Brad Pike mžourá, jako by byl duchem nepřítomný.

„Zajímá tě, kdo sem, ty zmrde?“ zeptá se s hrozným výsměchem vůdce přepadového komanda.

„Co chcete? Prachy? Koně? Zbraně? Naše hadry?“ ptá se Reginald, který je nejvíce při smyslech, a modlí se, aby mu ten chlap s revolverem v ruce odpověděl kladně.

„Co chci?“ zastrkuje zbraň do pouzdra Morrow, „Co chci?“ zopakuje, „Víš, ty svináku zasranej, já sem žalobce. Jo, a taky sem soudce. No a aby to nebylo složité, tak sem taky kat!“

„Cože ... Ty seš ...,“ vytřeští oči starší z Langworthyů.

„Já sem přišel nastolit spravedlnost, ty svině. Máš nějaký nevyrovnaný dluhy, ty a ty dva zmrdi, co sou tady s tebou. Tak to za svítání srovnáme. Jo, dlužím ti možná svoje jméno, pokud už ti nedošlo,“ podívá se samozvaný soudce tázavě.

„Ty seš ... ty seš ... Frank Morrow?“ vyslovuje Reginald ztěžka a s neskrývanou hrůzou.

„Tak nějak se vážně jmenuju,“ rozesměje se poznaný, „No tak teď víte, kolik ušlo. Co bude následovat. Tak se na chvíli posaďte, na ty své zasný nahý prdele, a užijte si ten krátký čas, co vám zbejvá do vynesení a vykonání rozsudku.“

Po těchto slovech se konečně dovítí všichni tři spoutaní, co se událo, a i ty dva další nejspíš probralo jméno jejich pravděpodobného kata. Výraz v jejich očích svědčí o tom, že o pronesených slovech nepochybují. Jejich těla dopadnou na pozadí na rozhrabaná lůžka, sedí tam jak hromádky neštěstí, děs se jim vepisuje do tváří.

„To přece nemůžete, pane!“ vykřikne nejmladší ze skupiny odsouzců, začíná se chvět hrůzou, v jeho očích se kromě alkoholového zákalu objevuje i třpyt.

„Já můžu všechno, ty parchante zasný,“ podívá se Morrow na mladíka svýma chladnýma očima, ten v nich čte smrt, „Za úsvitu končíte, vy zmrdi. Tak se pomodlete, třeba vám Bůh vaše hříchy odpustí. Já ale určitě ne,“ dodá, pak si sedne ke stolu a lokne si z jedné nedopité láhve, „Kurva, jen za to, že pijete takový sračky, si zasloužíte kulku do hlavy!“

Trojice sedí jak zařezaná, občas pohlédne jeden na druhého, občas na své katy. Zatímco dva starší odsouzců jako by se pomalu se svým osudem smířovali, nejmladší z nich pořád třeše pohledem a nechce se zřetelně smířit s realitou. Dívá se kolem, jako by čekal na zázrak, který ho z této bezvýchodné situace dostane, anebo, že se konečně probudí z tohoto strašného snu. Ani jedno však nepřichází, naopak tma za okny se začíná rozpouštět a spolu s ní i veškeré jejich naděje na zachování života. S každým příznakem dalšího dne se neúprosně přibližuje jejich smrt.

Mezitím se vrátí stopař i s koňmi a McShanem, ten pohlédne na trojici naháčů se zadostiučiněním.

„Víte, co je tohle?“ ukáže na svou levou paži, „Tady sem dostal nedávno pozdrav vod vás. Nevzpomínáte si, kdo sem? Ne? Nevzpomínáte si na toho, co se schovával mezi mezkama? A pak vám zdrhul? Byl sem kousek vod vás, vy sráči, když ste se radili, jestli se na mě vysrat nebo jestli mě jít hledat. Já přitom ležel kousek vod vás a dobře vás poslouchal. A taky si vás prohlížel.“

„Di do prdele,“ zavrčí Reginald, „Škoda, že sme tě nesejmuli,“ dodá, chápe, že již nemá smysl ani zapírat ani o nic žadonit. Ti muži se jim přišli pomstít a nic je nezastaví. Jen zázrak, a ty se bohužel většinou nekonají.

„Ty pudeš do prdele, a to už brzo,“ zasyčí Lyndon na vraha svých dvou kolegů.

„Já na nikoho nestřílel a nikoho nezabil!“ vykřikne zoufale Dough.

„Drž hubu, ty sráči!“ okřikne ho Morrow, „Taky na tebe dojde, ty zmrde zbabělej. Taky se dočkáš, tak přestaň fňukat jak bába, ty sráči,“ dodá s notným pohrdáním.

Nahý spoutaný mladík raději zmlkne, ztěžka dýchá a v očích se mu třpytí. Blížkost smrti jako by nejen u něj odbourávala alkohol rychleji, sice jsou všichni tři stále opilí, různě se v sedě klátí, ale vnímají už vše kolem sebe velmi dobře. K jejich smůle, neboť je to nutí přemýšlet o své blízké smrti. Zbývá jen určit způsob, jakým to udělají. Nejspíš je už brzo vyvedou ven a tam zastřelí. Za okny už zřetelně svítá.

„Franku, jak dlouho chceš čekat?“ zeptá se starší z Gibbonsů, v místnosti v baráku jsou teď všichni živí přítomní v usedlosti, chybí jen Sibley na stráži a dva Mexičani, co odpočívají věčným spánkem.

„Máš pravdu, Gary, je čas začít,“ odpovídá unylým hlasem Morrow, pak se obrátí k odsouzcům, „Tak, vy sráči, koukejte zvednou ty svoje strachy posrany prdele a sednout si sem na židle, k tomuhle stolu,“ přikazuje.

„To jako proč?“ ptá se Reginald přiškrceným hlasem.

„Chceš pomoc?“ křikne žalobce, soudce i kat v jedné osobě a v očích se mu zablýskne.

Trojice bezmocných mužů usoudí, že nemá smysl protestovat, proto se zvedají a rozmisťují se ke stolu, nejspíš na místa, kde seděli během večera. To ještě netušili, jak se vše zvrtné a do jaké překerní situace se dostanou. Dýchají ztěžka, je jim jasné, že je nečeká nic pěkného.

„Tak jo,“ pokračuje Morrow, „Tak, ste vobžalovaný ze tří vražd. Což je hrdelní zločin. To je prokázáno. Takže vynáším rozsudek. Tím je smrt. No a teď ten kat,“ dodá a vytáhne revolver.

„To nesmíte, pane,“ spíše zašeptá než řekne Dough.

„Už sem ti říkal, ty sráči, že já můžu všechno,“ odsekne pistolník, „Vy dva ste z moc zkurvený rodiny. Ty seš s nima taky příbuznej?“ otočí se na třetího.

„Ne, nejsem. Jen je znám,“ vyhrkne Pike, že by snad naděje?

„To sem si myslel. Tak táhni k čertu,“ zle se usměje Frank a rychle pozvedne ruku s revolverem. Výstřel všechny skoro ohluší, až na popravovaného. Jeho hlava sebou trhne, kulka proráží lebku na čele a kus nad týlem vychází, spolu se sprškou kostí, krve a mozku.

„Do prdele,“ uleví si mladší z Gibbonsů, „Kurva,“ dodá, zdá se, že ho lehce zasáhl rozstřík všeho, co projektil vyrval z hlavy.

„Pane Bože! Pane Bože!“ hýká Dough, oči vytřeštěné na přítele, který se začíná hroutit a svážen ze židle.

„Kurva, ať zůstane sedět,“ zamračí se popravčí.

Na jeho slova přistoupí Small k umírajícímu a začne manipulovat s jeho tělem tak, aby ho na židli stabilizoval.

„Teď ty,“ otočí se Frank na staršího z Langworthů.

„Tak dělej, kurva. Dělej, ty posranej sráči,“ drtí mezi zuby Reginald, dodává si tím odvahy přijmout svou smrt.

„Chtěl bys kulku, ty zmrde? Já ale slyšel, že máš radši nůž. Nebo ne?“ zeptá se výsměšně kat.

„Cože?“ zasípe Reginald.

„Slyšel sem, žeš Jacka bodal, do zad, zatímco tyhle dva ho drželi. A to štěně posraný ho přitom kousalo do ruky,“ dává Morrow najevo, že je dobře informován o způsobu vraždy Pulmanna.

„Seru na tebe,“ mrmlá spíš pro sebe starší z Langworthů.

„Spíš se ty už brzo posereš. Joe,“ otočí se popravčí na zvěda, „dokážeš mu rozpárat to jeho zkurvený břicho tak, aby hned nechcípnul? Aby se díval, jak se mu vyvalej ty jeho zasraný střeva ven?“

„Mám mu rozpárat břicho?“ zeptá se zcela bez emocí stopař, zatímco všichni další přítomní s různou intenzitou vyvalí oči, nejvíce pak odsouzenci.

„Jo, Joe. Rozřízni ho. Ale tak, aby hned nechcípнул,“ zopakuje kat svůj hrozný příkaz.

„Dobře, Franku,“ vytáhne svůj nůž Small, „Tak se nevrt, stejně tomu neujdeš,“ promluví chladně na oběť.

„Podržte ho!“ křikne Morrow na další muže, vyslyší ho bratři Gibbonsové a uchopí odsouzence za ramena, zatlačí ho do židle.

„Kurva! Vy zmrdi! Vy svině!“ kope kolem sebe Reginald, leč není mu to moc platné.

Stopař se k němu dostane ze strany a zapíchne mu pár coulů oceli do podbřišku, pak nožem táhne směrem nahoru, čímž ten za sebou zanechává ránu, která se pozvolna otevírá. Není zvlášť hluboká, ale dost na to, aby se v ní zakrátko objevila střeva, která se tlačí ven, spolu s krví, co rozříznutému muži proudí do rozkroku, dopadá na židli a následně na zem.

„Jestli nechceš mít všechny vnitřnosti hned na zemi, tak bys měl sedět klidně,“ poznamená zcela lhostejným hlasem Small, pak si otře nůž o paži popravovaného a zastrčí ho do pouzdra.

„Kurva!“ hlesne jen McShane a zírá na rozříznutý břich Reginalda.

„Pane Bože, smiluj se, smiluj se ...,“ drmolí Dough.

Starší z Langworthyů je chvíli jak v transu a zírá na hroznou ránu na svém břiše, až pak začne sténat, bolest se dostavuje. Nicméně je stále v šoku, protože opravdu sedí vcelku klidně, zatímco mu část střev visí směrem k zemi.

„Tak už zbejváš jen ty,“ obrátí se Frank na nejmladšího z odsouzenců, „Ty prej rád koušeš, sem slyšel,“ ušklíbne se.

„Ne, pane, ne, prosím!“ kňourá Dough.

„Hovno, sráči. Najednou nemáš vodvahu? A když si hryzal do Jacka, taks jí měl? Sráči. Joe, bylo by dobrý mu ty zuby vyndat, aby už nikoho nepokousal,“ otočí se vůdce trestného komanda znovu na zvěda.

„Chceš mu vyrvat zuby, Franku?“ zeptá se ten hlasem prostým všech emocí.

„Vyrvat, vyrazit,“ pokrčí rameny tázaný.

„Dobře, Franku,“ pokývá hlavou Small, pak bez jediného slova opustí místnost, kde nechává jednoho mrtvého, jednoho umírajícího a jednoho zcela vyděšeného usazeného ubožáka. Také jejich katy, z nichž se tváří jejich vůdce výsměšně, Gary lhostejně, Brad má v očích velmi nehezský výraz a Lyndon naopak děs. Vůbec netušil, jak krutě si chce jeho šéf počínat. Z rozříznutého břicha se mu po pravdě zvedá žaludek. Ale je mu jasné, že pokud se nechce zesměšnit, musí tohle hrozné představení vydržet až do konce.

„Pane Bože. Pane Bože. Pomoz mi! Pomoz mi!“ kňučí Dough, když spatří stopaře, ale především velké kleště, které kdovi kde našel.

„Brade, dáš mu tohle do huby a podržíš mu hlavu?“ zeptá se Small a podá oslovenému mladíkovi kus dřeva, „Narvi mu ho do nejdál do huby, aby ji měl otevřenou,“ vysvětluje.

„Jo takhle,“ dovtipí se mladší z Gibbonsů, „Velmi rád pomůžu,“ objeví se v jeho očích zlý záblesk, nejspíš si hrůzné představení dost užívá, „No tak, votevři hubu, ty sráči,“ houkne na budoucí oběť.

Dough se snaží bránit, ale nemá šanci, zvláště když bratrovi přijde na pomoc Gary. Během krátké chvíle zacpáním nosu donutí mučeného otevřít ústa a zatlačí mu do nich napříč kolík, co nejdál to jde, takže má pusku zešíroka rozevřenou. Pak ho pevně uchopí, zatímco míšenec použije kleště. Mladší z Langworthů vydá silný bolestný sten, z úst se mu vyvalí krev.

„Do prdele, Joe, tys mu vyrvál i kus dásně,“ zasměje se Brad, přičemž prsty odhrnuje ret mládence, aby bylo hlubokou ránu dobře vidět.

„Asi ty zuby drží moc pevně,“ odkládá svoji trofej Small na stůl, přímo před oči mučeného, pak bez dalšího znovu použije kleště. A ještě jednou.

„Kurva,“ hlesne jen Lyndon, bledý jak čerstvě natřená stěna.

„Vyndejte mu to z držky,“ přikáže Morrow, „Ty spratku, teď se tě na něco zeptám. A ty mi po pravdě odpovíš. Pokud už nechceš dál trpět. Jezděj sem za váma ty další?“

„Nic mu neříkej!“ zasténá Reginald.

„Ty drž hubu a starej se radši vo ty svoje střeva,“ houkne na staršího z doposud žijících odsouzenců Frank, „No tak, čekám. Jezděj sem za váma?“

„Ne ...,“ vyrazí ze sebe Dough, krev se mu valí z rozervané horní dásně, stéká po bradě a dopadá na jeho chvějící se hrud’.

„Kdy sem zase přijedou?“

„Ne ...“

„Ty mi asi nerozumíš, ty spratku,“ pokrčí rameny Morrow, „No tak můžeme pokračovat. Přidat další do sbírky,“ ukáže na vyrvané zuby na stole, „Nebo jinak. Joe, co kdybys použil ty kleště a rozmačkal jima jeho koule? Myslíš, že to půjde?“

„Jeho koule? Jo, Franku, myslím, že to půjde,“ pokývá hlavou stopař.

„No tak začni, když von nechce začít mluvit.“

„Ne! Ne! Všechno vám řeknu,“ začne ječet Dough, prská kolem sebe krev, „Jezděj sem, jezděj sem. Nevím ale, kdy přesně. Zase sem ale přijedou. Určitě!“ volá, a je mu jedno, že tím vlastně prozrazuje velmi důležitou informaci z pohledu jeho otce i bratra.

„Kdy sem přijedou?“ položí dotaz Frank.

„To nevím, pane. To nevím. Za pár dní. Určitě za pár dní. Ale přesně nevím,“ šišlá zmučený mladík a s hrůzou v očích zírá na kleště nedaleko svého rozkroku.

„Nejspíš mluvíš pravdu,“ konstatuje suše Morrow, pak se chvíli na nebožáka dívá, „Tak si myslím, že už mu to stačilo. Tak kdo ho vodpráskne?“ rozhlédne se, „Lyndone, chceš se toho ujmout?“ zeptá se.

„Já?“ otře se oslovený. Ještě před pár hodinami si myslel, že by je dokázal všechny tři zabít, bez milosti, ale když vidí toho zmučeného kluka, mumlajícího modlitby a tiše žadonícího o život, je v šoku.

„Já ho sejmu, Franku,“ nabídne se Brad, „Jen toho mladýho nebo mám dorazit i toho rozpáranýho?“ položí doplňující otázku.

„Pane, prosím, nedělejte to. Prosím. Já nic nikomu neřeknu. Budu vám sloužit. Budu pracovat pro vás,“ kňourá Dough, jeho hlas zní úpěnlivě, celý se chvěje, u úst krvavá pěna.

„Pracovat pro mě? Takovej sráč a zbabělec?“ ohrne ret Morrow, „Pudeš do pekla, spratku, kam jednoznačně patříš.“

„Ty tam pudeš taky,“ zachrčí Reginald, stále je ke své smůle při vědomí.

„Ale až po tobě,“ vysměje se mu kat do očí.

„Tak to skončí, do prdele,“ sípe muž s rozříznutým břichem.

„Ne, to ne!“ zvolá zoufale jeho synovec.

„Sráči,“ okomentuje poslední slova Morrow, „Brade, tak si slyšel. Skončí to.“

„Dobře, Franku. Kulkou nebo nožem?“

„Kulkou,“ zní striktní odpověď.

„Tak jo,“ vytáhne s velmi nehezským úsměvem zbraň mladší z Gibbonsů, očividně si svou prácičku užívá, „Tak kdo bude první?“ podívá se na strýce a synovce.

„Prosím, já nechci umřít,“ pláče Dough.

Brad se jen ušklíbne, a zatímco ostatní jeho kolegové ustupují co nejdále od stolu směrem ke dveřím, pozvedne ruku s koltem. Třeskne rána a kulka prorazí hlavu Reginalda, ten se začne sunout k zemi, proto rychle přiskočí Joe a tělo na židli stabilizuje.

„Prosím, prosím,“ brečí Dough.

„Tak se zdá, že se pochcal strachy,“ zasměje se Brad, „No nejspíš i posral,“ dodá a teatrálně si levým palcem a ukazováčkem zacpává nos. Pak znovu pozvedne ruku s revolverem.

„Prosím, prosím ...“

Více už toho mladík s vytrhanými zuby neřekne, protože i jemu se zavrtá kulka do čela, prorazí lebku a ještě zvýší hrůzný nepořádek v místnosti. Small následně upraví i tělo posledního z popravených do patřičné polohy. Všichni tři tam teď sedí, nazí, se spoutanýma rukama za zády, různě zdevastovaní. Jsou ale již všichni mrtví.

„Kurva, hučí mi v uších,“ zamračí se Morrow, „Přineste sem ty dva zkurvený Mexikánce, přidáme je sem do sbírky,“ vydá příkaz.

„Chceš je tady takhle nechat?“ ujišťuje se starší z Gibbonsů.

„Jo. Jako vzkaz. Až přijedou ty další.“

„Tenhle vzkaz asi nepůjde nepochopit,“ zasměje se starší ze sourozenců Gibbonsových.

„Taky doufám, Gary. No tak, doneste sem ty zkurvence, ať můžeme vypadnout.“

Čtveřice bez odmlouvání jde rozkaz vyplnit, za krátký čas dovlečou další dvě nahé mrtvolky, jednomu z místních může být tak kolem padesátky, druhému kolem třicítky. Oba mají lehce pootevřené vyhaslé oči a přes krk se jim táhne mohutná řezná rána. Oba byli dle všeho podříznutí ve spánku.

Netrvá dlouho a v místnosti je vytvořený odporný obraz, tvořený pěti mrtvolami. Tři Američané sedí u stolu, dva Mexičany na lůžku, opření zády o zeď.

„Kurva,“ uleví si McShane, cítí, že potřebuje na čerstvý vzduch. V hlavě mu duní, otázkou je, jestli je vše způsobeno jen výstřely v uzavřeném prostoru. Nic pochopitelně nekomentuje, ale v duchu se ptá, jestli opravdu taková krutost byla nutná. Možná chce jeho šéf poslat silný signál, zastrašit všechny, aby si příště dobře rozmysleli, než se pokusí jít proti němu či jeho lidem. Ale jemu není z dnešního zážitku dobře po těle.

Pohlédne na další své kolegy. Frank je zamračený, ale určitě ho svědomí nijak netrápí. Gary se tváří lhostejně, stejně jako Joe. Naopak Brad jako by se na dílo zkázy díval s radostí, skoro až s láskou. Ten mladý prevít asi bude zvrácený, nejspíš mu mučení a vraždění udělalo dobře. Bože, v jaké společnosti se to ocitl. Není určitě útlocitný nebo rozmazlený, ale ti muži kolem ...

Otřese se v duchu, navenek se snaží tvářit stejně jako oni. Nemíní se před nimi shodit. Vlastně by měl Bradovi poděkovat, že se tak rychle nabídl za popravčího, netuší, jestli by byl schopný a ochotný ty dva ubožáky zabít. Ale asi by musel, kdyby na tom Frank trval. Díkybohu je

Brad zvrhlík a tak mu ušetřil nepříjemnost. To je ale tak jediné kladné, co na něm v tuto chvíli vidí.

Chce už odsud vypadnout, odjet do Tucsonu se vzkazem. Přitom se modlí, aby mu tam dal Ed práci a on se sem už nemusel vracet. Možná tu bude hodně dusno, až najdou další své druhy takhle zřízené. Jenže možná bude dusno i v Tucsonu, pokud pochopí, kdo jim vzkaz vyslal. A to nejspíš pochopí.

„Joe, pod' sem,“ houkne Morrow na stopaře, ten rychle pokyn vyplní, oba muži jsou teď před stavením, kousek od ostatních, „Joe, co teď budeš dělat?“

„Teď se vrátím do Arizony.“

„Tam do té rezervace?“

„Jo, do té rezervace.“

„Joe, možná by ses nemusel vracet,“ podívá se tázavě velitel na zvěda.

„Musím se teď vrátit, Franku. Budu tam mít nejspíš ještě práci.“

„Práci? Pro koho? Pro ty vojáky v rezervaci?“

„Pro ty taky. Ale nejen pro ně. Možná i jinou práci.“

„I jinou. Jakou a pro koho?“ podívá se pátravě Morrow.

„Franku, omlouvám se, ale o tom nemůžu mluvit.“

„Nemůžeš ... není to něco pro nás?“

„Je mi líto, Franku.“

„No jo, do prdele,“ pochopí pistolník, že více ze stopaře nedostane, „Joe, kdyby ses tam na to chtěl vysrat a chtěl jinou práci, tak za mnou můžeš přijet.“

„Přijet za tebou, Franku? Pracovat pro tebe?“

„Jo. Myslím, že chlap jako ty by se mi hodil. Nejspíš bych ti mohl dát i víc peněz, než ty vojáci. Taky bys měl možnost si zašukat s těma děvčkama tam v táboře, levně se vožrat,“ nabízí bonusy velitel ostrahy dolů.

„To nevím, Franku. Zdálo se mi, že v tom tvém táboře pro mě není místo.“

„No jo, kurva,“ pochopí výčítku Morrow, „Dobře, přiznávám, mejlil sem se v tobě. To sem tě neznal, neznal, jak seš a co umíš. Umím přiznat, když se zmejlím. Teď už v tom táboře budeš vítanej. Někdo jako ty by se mi vážně hodil. Dobrou práci umím i vocenit, můžeš se chlapů zeptat.“

„Franku, jak sem pochopil, tak ty tady pracuješ pro pana Greenwooda,“ podívá se tázavě Small.

„Dá se to tak říct,“ zatváří se všelijak pistolník.

„Franku, já nedávno pana Greenwooda požádal o práci. On řekl, že se rozhodne podle toho, jak dopadnou ty práce, co pro něj mám udělat.“

„Požádal vo práci? Udělat ty práce? Jaký ... No asi tuhle a tu předtím ...“

„Franku, o té druhé práci moc lidí neví. Jen pan Greenwood, nejspíš tvůj bratr a asi ještě pár dalších. Jako je Jim a Jacob. Ty asi znáš.“

„Jo, tyhle znám. Jim a Jacob sem vobčas přijedou,“ přemýšlí Morrow o slovech stopaře, „Joe, doneslo se mi, že nedávno někdo postřílel jednu bandu v Guadalupe Canyonu. Prej je voddělali Mexičani, co je náhodou načapali ... Joe, nebyla tohle ta práce?“

„Franku, možná se nasereš, ale ze mě víc nevytáhneš.“

„No jo, to je dobrý. To taky voceňuju, že umíš držet hubu. Ale byl tady za mnou Paul a taky Chuck, nedávno. Ty jeli do Arizony něco vyřídit,“ podívá se tázavě pistolník.

Zvěd jen pokrčí rameny a v jeho tváři se nepohne jediný sval.

„Dobrá, Joe. Dobrá,“ říká smířlivě Morrow, „Poslouchej, pokud chceš tu práci, tu pro Horáce ... Co bys měl vlastně dělat?“

„Franku, pokud by mi pan Greenwood tu práci dal, nejspíš bude chtít, abych nebyl v jeho blízkosti. Naznačil, že by se mu líbilo, kdybych byl tady v Mexiku a pokud by potřeboval moje služby, tak by pro mě poslal. Tak bych nejspíš přijel za tebou, kdybych tu práci dostal.“

„Jo takhle,“ hvízdne si pistolník, „Takhle to máte vymyšlený. Byl bys tady zašitej a kdyby bylo potřeba ... To je dobrý, Joe. Tohle. Možná tu teď bude dusno. Pořád něco někam dopravujeme, pak se hodí někdo, co nepadne do pastí. Kdo se vyzná. Rozumíš mi?“

„Jo, Franku. Rozumím. Myslím, že by to šlo. Mohl bych dělat stopaře pro tebe, a kdyby pan Greenwood nebo tvůj bratr něco potřeboval v Arizoně, tak bych tam mohl zajet.“

„Něco potřebovali ...“

„To už je na nich, co by potřebovali.“

„Někoho najít, sledovat nebo i zabít?“ podívá se tázavě Morrow.

Zvěd zase jen pokrčí rameny.

„No jasně. Chápu. Ta prácička, cos vo ní mluvil, ta nejspíš taky bude pro Horáce a Eda, že jo. Ale ty mi nic neřekneš, takže nemá cenu se ptát.“

Mírný úsměv ve tváři Smalla je dostatečnou odpovědí.

„No jo, Joe. Tak jo. Joe, pokud potřebuješ moje doporučení, tak ho máš mít. Pojedeš do Tucsonu sám?“

„Nejspíš s Lyndonem. Jak mi řekl, tak má tvému bratrovi přivést vzkaz, jak to tady dopadlo. Já do města nepůjdu a už vůbec nebudu vyhledávat tvého bratra nebo pana Greenwooda. Tak jim o tom má nejspíš říct Lyndon. Aspoň tak jsem to pochopil.“

„Jo, máš pravdu. Joe, tak mojí nabídku znáš. Můžeš sem přijet, i kdyby ses s Horácem nebo Edem nedomluvil. Tu práci tady budeš mít, za to ti ručím.“

„Děkuji, Franku,“ odvětlí stopař, nicméně jeho tvář nevykazuje žádné emoce, nelze tak poznat, jak se k projevenému zájmu o jeho služby staví.

„Joe, pošli mi sem Lyndona,“ rozhodne se pistolník rozhovor ukončit, je mu jasné, že nic dalšího se teď už nedozví. Ale i tak mu zvěd naznačil dost, aby si z toho mohl ledasco domyslet.

McShane se dostaví neprodleně, snaží se tvářit lhostejně, ačkoli stále v něm doznívají dozvuky brutálního masakru v domě.

„Lyndone, ty se vracíš do Tucsonu?“ dostane dotaz.

„Jo, Franku. Tvůj brácha Ed říkal, že až to tady skončí, tak za ním mám přijet a říct mu, jak to tady dopadlo,“ odpovídá a doufá, že na tom tázající se nic nezmění.

„Tak jo. Tak mu to vyříd’ a pozdravuj ho. Vode mě,“ přikývne k radosti mladíka Morrow, „Jo, Lyndone, taky mu řekni, že bych byl rád, kdyby ten Joe pro mě tady pracoval.“

„Joe?“ vyvalí oči McShane.

„Jo. Schopnej stopař by se mi tady hodil. To je všechno, Lyndone,“ podívá se zle pistolník a tím ukončí jakoukoli touhu svého protějšku se na cokoli ptát, „No tak, můžeš se sbalit a můžete vyrazit. My taky co nejdřív vypadneme. Už tu nemáme co dělat.“

„Dobře, ty vzkazy vyřídím,“ souhlasí s radostí mladík, vypadnout odsud co nejdál je jeho vroucné přání.

STOPAŘ A PISTOLNÍK

McShane dorazí do Tucsonu před večerem, svého společníka nechal za městem, ten tam asi čeká na další pokyny, ale o nich nic neví. On zamíří rovnou do hotelu Gold Star a začne se ptát po jeho majiteli. Kluk Delano Eaton ho jde ohlásit, pak mu řekne, že se má posadit v baru a že pro něj pan Greenwood začas vzkáže. Pak briskně vyběhne z baráku ven na ulici.

Lyndon se posadí rád, je hrozně utahaný, Joe dost spěchal a nedal mu moc času na pořádný odpočinek. Ještě nezačalo období dešťů, pořád je hrozné vedro a sucho, což má taky vliv na komfort cestování.

Eaton se vrací, ale není sám, spolu s ním kráčí Ed, ten na posla kývne, a tak ho on bez jediného slova následuje. Stejně bez řeči je mu ukázáno na židli v pracovně hoteliéra, který si

rovněž přisedne. Alespoň mu nabídne jistě velmi kvalitní whisky a také doutník. To musí ocenit, od svého nejvyššího šéfa.

„Mám vyřídit pozdravy od Franka,“ začne na úvod vzkazem.

„Ta věc tam, ta je vyřízena?“ podívá se hostitel.

„Ano, pane Greenwoode. Ti tři jsou mrtví. Stačí vám to takto, nebo chcete podrobnosti?“ podívá se McShane tázavě.

„Trochu podrobností by neškodilo,“ zní odpověď.

„Ano, pane Greenwoode,“ přikývne posel a začne velmi věcně a bez jakýchkoli přikrášlení líčit, jak se stopařem hledali vrahy, bez obalu přizná, že on pořád jen někde čekal. Pak vyličí, co se odehrálo na odlehlé usedlosti. Je patrné, s jakým respektem mluví o práci stopaře, a také je poznat, že nijak zvlášť nekvituje, co vše se na místě popravky stalo. Přitom hoteliér zachovává zcela kamennou tvář, naopak obočí pistolníka se lehce stáhne. Ale jen na mžik, jinak se i on tváří lhostejně.

„Lyndone, neříkáš to nijak zvlášť nadšeně,“ konstatuje právě Morrow.

„Nadšeně? Nevím, co myslíš, Ede,“ ulekne se mladík.

„Jak si mluvil vo tom, co se stalo v tom domě. Předtím, než byli ty chlapi zastřelený.“

„Já si nic nemyslím,“ řekne dost nesmyslně McShane.

„No tak, Lyndone. Jakej je tvůj názor?“ zeptá se Morrow a podívá se přísně.

„Ede, to je těžký,“ krouť se posel jak had, pak pochopí, že s tímto nevystačí, „Ede, já bych chtěl tu práci, cos mi nabídnul, tak ...“

„Lyndone!“

„Ede ... No tak dobře,“ rezignuje McShane, „Tak když chceš znát můj názor, tak si myslím, že zabít je bylo správný. Voni taky vraždili, tak si to zasloužili. Ale taky si myslím, že bylo zbytečný je předtím mučit. Ale vo tom já přece nerozhoduju. Ede,“ podívá se tázavě, „tu práci asi nedostanu, že jo,“ konstatuje docela smutně.

„Proč bys jí nedostal. Tu práci máš,“ odvětlí Morrow a nemůže si nepovšimnout radosti ve tváři posla, „Lyndone, di se dolů najíst a počkej tam na mě. Já tam za tebou potom přijdu a řeknu ti, co dál.“

„Jistě, Ede,“ vstane rychle mladík, „Jo, Ede, mám ještě vyřídit jeden vzkaz. Od tvýho bráchy. Prej by byl rád, kdyby Joe, teda ten stopař, kdyby pro něj pracoval. Ten čeká za městem, asi na další příkazy. To je všechno. Pane Greenwoode,“ lehce kývne hlavou, pak vypadne.

V místnosti se rozhostí ticho.

„Já se z toho tvýho bráchy poseru,“ přeruší ho hoteliér.

„To je celej von, do prdele,“ je vidět zlost i u druhého z mužů.

„I ten kluk, co teď vypadnul, tak i von má víc rozumu, než tvůj brácha.“

„No jo, Horáci. No tak aspoň můžeme tvrdit, že to nejspíš udělali Indiáni nebo Mexičani. Voni to takhle dělaj, že ty lidi nechaj nahý a umučený.“

„Jo, tvrdit můžeme, co chceme,“ ušklíbne se Greenwood, teď nemá důvod se přetvařovat, „Museli by ale bejt padlý na hlavu, aby jim to nedošlo. Jeden rozpáranej, co vraždil nožem, a druhěj s vyrvanejma zubama, co Jacka pokousal. To by vážně nepochopil jen idiot.“

„Myslíš, že je to hodně nadzvedne?“

„Co myslíš ty, Ede? Až tam přijede jejich brácha a otec? Až tam uvidí Gregory svýho bráchu rozpáranýho a svýho syna s vyrvanejma zubama? Co myslíš, jak se asi bude tvářit?“

„Horáci, tak jako tak by je tam našli mrtvý ...“

„Jo, mrtvý jo. Ale nemuseli by je tam najít nahý a umučený. Jak říkal ten Lyndon, tu smrt si zasloužili, ale takhle je zřídit bylo zbytečný.“

„Frank je chtěl nejspíš zastrašit. Možná to na některý zapůsobí.“

„Možná. Možná je to taky hodně nasere. Jasně, nasralo by je, i kdyby je tam našli jen mrtvý. Ale když je najdou v takovýmhle stavu ...“

„Jasně, Horáci. Ale už se stalo.“

„Jo, stalo,“ vyfoukne kouř hoteliér, svou rozladěnost vůbec neskrývá.

„Co teď budeme dělat?“

„Musíme počítat s tím, že budou chtít pomstu. Tak posíl všude hlídky, u dolů, tady, taky při tý přepravě materiálu k dolům a vod něj. A taky varuj ty na ranči, mohli by zaútočit i na ně. Nic jim ale neříkej, jen že máme jistý signály, že by mohlo k něčemu dojít.“

„Horáci, jasně že nikomu nic vykládat nebudu. Horáci, co s tím stopařem?“

„Bude to nejspíš vážně pořádný parchant. Podle toho, jak všechno vyřídil a co taky říkal ten Lyndon. Všehoschopnej parchant. Nedivím se, že by ho tvůj brácha chtěl k sobě.“

„Pokud bude válka, tak se může hodit.“

„To jo. Ede, zejtra za ním s Lyndonem zajed'. Řekni mu, ať připravuje tu věc s tím rančem. Pokud se to přivostří, tak možná bude dobrý ten Willův nápad udělat. Pustit jim žilou, nebo aspoň to jejich hnízdo vypálit. Nejlepší by bylo, kdyby jich uteklo víc, myslím těch Indiánů, aby to nebylo tak vokatý. Navíc by se nám to hodilo i jinak.“

„Hodilo i jinak?“

„Ede, nejsou jen naše zájmy. Ale i jiný. Ty místa, kde je ta rezervace, tak tam nejspíš budou ložiska, co by se daly vytěžit. Kdyby tam nesmrděli ty Indiáni.“

„Jo takhle. A i ty v tom máš taky ten další zájem?“

„Ede, vo tomhle mluvit nebudu. Jen ti řeknu, že bych se nezlobil ani já, ani pár dalších, kdyby ty místa té rezervace byla k mání. Pro těžbu.“

„Dobře, nebudu se víc vyptávat. Ale Horáci, pokud by jich uteklo víc, to by pak mohli zabít i některý naše lidi. Znáš je, co dokážou, když sou na tý svý válečný výpravě,“ tváří se Morrow ustaraně.

„No tak mu řekni, aby nám dal vědět, pokud by se k něčemu schylovalo. Pak posílíme hlídky u dolů, na ranči. Na Tucsonu si snad netroufnou. U dolů je hromada chlapů, ten ranč je dobře vopevněnej a je jich tam taky jako sraček.“

„No jo. Asi jo. Jenže když se ty rudoši vzbouřej, tak vod nich můžeš čekat cokoli. Jak ucejtěj krev, tak ... Ale asi sme schopný udělat takový vopatření, abysme je vodradili, aby si na nás netroufli. Myslím tím na důl nebo ranč. Ale kdo by byl venku, někde na cestě, tak ...“

„Pak tam nikdo z nás bejt nesmí. Slyšels, co říkal Jim a i ten Joe. V té rezervaci to vře, takže když to bouchne, nikdo zase tak překvapenej nebude. Kdyby tomu ten Joe uměl pomoc, tím, že těm pravým bude vhodně našeptávat, třeba to urychlit, aby nečekali až na jaro ... Kdyby ten jejich ranč vážně shořel, neměli by tam už tu základnu.“

„Rozumím, Horáci. Ale třeba je právě ten vzkaz vod Franka vodradí, zaleknou se.“

„Věříš tomu, Ede?“

„Moc ne,“ přiznává Morrow, „Chceš ještě mluvit s tím Lyndonem?“

„Ne, k čemu taky. Ede, tys mu nabídnul práci tady?“

„Budou se mi tady hodit další chlapi. Von si při tom přepadení počínal dost chladnokrevně. Nakonec i to, co tady říkal, je dobrý doporučení. Není to magor, co se vyžívá v násilí. Myslím, že by se dal vycepovat. Máš něco proti?“

„Ne, to je tvoje věc, koho najmeš na tuhle práci. Máš taky pravdu, že nejspíš budeme potřebovat víc chlapů. Ale vocenil bych, kdybys je sháněl někde jinde, než v táboře tvýho bráchy. Představa, že bysme sem museli povolat jeho a ty jeho chlapy, mě po pravdě děsí.“

„No jo, kdoví, co by tady rozpoutali.“

„Právě. Tak se zkus porozhlídnout, promluv i s Jimem. Ale rozumný lidi, Ede, ne žádný šílence,“ dodá Greenwood, vcelku zbytečně. V tomto jsou nepochybně naladěni na stejnou strunu.

Morrow ještě chvíli se svým společníkem debatuje, pak se zvedne a sejde do baru, kde si u jednoho stolu dává do nosu McShane. Přisedne si k němu, mluví polohlasně, protože kolem je dost lidí.

„Lyndone, teď se tady ubytuj. Hned za svítání si tě ale vyzvednu. Asi bude dobrý se projet, myslím ven z města,“ říká a významně pohlédne a muže okolo.

„Jo. Projet. Ven z města,“ pochopí posel.

„Tak to je všechno. Víc si řekneme zejtra,“ zvedne se pistolník. Rozhlédne se. Má si někoho vzít s sebou na cestu domů? Lawettovi a ta jejich sebranka jistě ještě o událostech v Mexiku neví, ale můžou po něm jít z více důvodů. Tak raději kývne na jednoho ze strážců, aby ho doprovodil. Je lepší mít krytá záda.

McShane se po delší době parádně vyspí dostatečně dlouho a také ve skutečné posteli. Šel na kutě hodně brzo a tak mu brzké vstávání problém nedělá. Navíc je na něj z posledních dní zvyklý. Krátce poté už cválá po boku svého budoucího šéfa, ale jedou beze slova pomalu se probouzejícím městem.

„Lyndone, nemusím ti asi říkat, že vo tom, co se stalo v Mexiku, tak že vo tom nesmíš s nikým mluvit,“ prolomí ticho Morrow, když jsou kus za hranicí Tucsonu.

„To je jasný, Ede. Nejsem přece idiot,“ odvětlí mladík.

„To ne. Já jen, že vůbec nikomu. Ani těm, co pro nás pracujou.“

„Nejsem užvaněná bába, Ede,“ řekne McShane s mírnou výčitkou.

„Lyndone, říct sem to musel. Ted' k tobě. Až se vrátíme, tak zajdeme do krámu s voblečením. Tam si něco vybereš nebo vobjednáš. Něco, co se hodí pro službu tady. Tyhle hadry sou vhodný spíš do divočiny,“ podívá se Morrow na ošacení svého nového zaměstnance.

„Ede, nevím, jestli budu mít dost peněz. Na lepší voblek.“

„Ty hadry půjdou na společnost. S tím si starosti dělat nemusíš.“

„To si nechám líbit.“

„Lyndone, v nejbližší době ti vysvětlím všechno, co potřebuješ znát. Jak se chovat a tak. Budeš chvíli dělat strážce v hotelu. Až se něco naučíš, tak tě budu využívat podle potřeb. Možná i u těch dolů, jako vochranu při přepravě proviantu a tak. Asi ti nemusím říkat, že ti může jít vo hubu. A ani proč.“

„Voni se nejspíš budou chtít pomstít, že jo.“

„Možná,“ pokrčí rameny pistolník, „Možná dostanou rozum. Ale počítejme spíš s tím, že s nima budou problémy. Tak musíme bejt připravený a pořád ve střehu.“

„Ede, budu moc rád pro tebe pracovat. Udělám všechno, co mi řekneš.“

„To doufám. Na tom, jak to budeš zvládat, bude závislej nejen tvůj život, ale taky životy nás dalších. Tak dobře poslouchej, co ti budu říkat.“

„To budu, Ede,“ slibuje mladík, „Kdy začnem, Ede? Myslím s tím školením?“

„Jak dlouho je to k úkrytu toho stopaře?“

„Tak půl hodiny.“

„No tak začnem hned. Na úvod ti řeknu, jaký chování vočekávám vod svejch chlapů,“ rozhodne se Morrow s výukou neotálet. Možná začne pořádné tóčo už za krátkou dobu. Tak aby byl ten mládenec po jeho boku připravený.

Lyndon je přivede na místo, které domluvil se zvědem, ten se objeví a s Edem poodejdou kus stranou.

„Joe, je zájem, abys pokračoval v přípravě tý věci. V tý rezervaci,“ začne Morrow.

„Ede, jaká je pravděpodobnost, že to budete chtít spustit?“

„Joe, myslím si, že po tom, co se stalo v Mexiku, tak že potom asi větší než předtím.“

„Jo, asi je to nasere, až je tam tak najdou,“ přikývne Small, „Ede, jak mi dáte vědět?“

„Přes Jima nebo Jacoba. Ty, když přijedou do rezervace, tak to nebude nic podivnýho, když tam vyřizujou to zásobování. Po nich ti dáme vědět,“ odpovídá pistolník, pak se chvílku odmlčí, „Joe, co myslíš, mohlo by se jich vzbouřit víc? Jako jich zdrhnout víc? Aby to nebylo tak nápadný, že jich uteklo jen pár a zrovna přepadlo ten ranč,“ podívá se pátravě.

„Po pravdě, nasranejch je tam hodně. Mluví vo tom, že už toho maj dost a mluví vo tom, že by chtěli zdrhnout. Nejspíš do Mexika, kde doufaj, že se ztratěj vojákům. Ede, je mi jasný, vo co vám jde,“ pokývá hlavou stopař, „Když jich uteče hodně, vznikne tady zmatek a nejspíš při tý cestě na jih pár lidí zabijou, někoho přepadnou. Pak by se to do toho všeho schovalo. To, co chcete vy.“

„Máš pravdu. Joe, kdyby k tomu hromadnějšímu útěku mělo dojít, tak bych vocenil, kdybys nám dal zprávu. Abych si mohl zabezpečit naše lidi a náš majetek. Tak, aby je nikdo nepřepadnul.“

„Tomu rozumím,“ přikývne znovu zvěd, „Dokážu sehnat pár bojovníků a nasměrovat je na ten ranč. Ale nedokážu už zařídit, aby ty další cestou nepřepadli někoho vod vás. Jen musíme vymyslet, jak vám dát včas zprávu. Tak ať něco vymyslí Jim nebo Jacob, nebo ty, a voni mi to řeknou, až tam přijedou.“

„Dobře, zkusíme něco vymyslet. Joe, tady je zbytek tvý vodměny, to co zbejvá. Zálohu ti dal Jim, předpokládám, tak tady máš zbytek,“ podává Morrow stopaři tabatěrku s penězi, „Jo, je tam vo pár dolarů víc. To jako pozornost za dobrou práci,“ dodá.

„To si nechám líbit. Ede, co ta práce pro mě?“ podívá se tázavě Small.

„Jo, ta bude. Až skončíš tu další práci. Pak bys vodjel za mým bráchou a byl připravenej, kdybych tě povolal. Vo prachách si promluvíme pozdějš. Vyhovuje to takhle?“

„Naprosto,“ řekne stopař, ale jeho tvář nevyjadřuje žádné emoce, „Ede, začnu na tom teda dělat. Ted' sem tam nějaký čas nebyl, tak se tam budu muset porozhlídnout. Ale zkusím působit tak, abych ty vodbojnější povzbudil. Něco vymyslím, jak je pobídnout, aby se rozhoupali. Pak by ale bylo dobrý, abyste i vy měli jasno, jestli to chcete nebo ne. Abych něco nechystal a vy pak neřekli ne. To by nebylo dobrý.“

„Joe, pokud by jich zdrhlo víc, aby to nebylo nápadný, tak bysme do toho asi šli určitě. Kdyby se ti podařilo přemluvit jen pár, tak do toho bysme šli, jen kdyby se to tady moc posralo. Kdyby po nás voni začali jít. Určitě mi rozumíš.“

„Rozumím. Vedete s nima válku. Na vobou stranách už sou mrtvý, jak sem pochopil. Ted' tam najdou ty chlapy na tý usedlosti, pak se buď leknou anebo se víc naserou. Tak bude třeba proti nim něco udělat. Vypálit jim ten ranč a svést to na Indiány.“

„Jo, nějak tak.“

„To asi půjde, Ede. Voni tam sou vážně dost nasraný. Možná ani nebude třeba jim moc napovídat. Je jich tam dost, co vo tom přemejšlej, co vo tom mluvěj. Ede, bylo by dobrý mi co nejdřív poslat ten vzkaz. A říct mi, jak byste chtěli poslat tu zprávu. Teda voni nejspíš budou telegrafovat do Tucsonu, když uteče větší skupina.“

„Jo, Joe. To nejspíš budou. Ale pak už bude málo času. Tak bych byl radši, kdybych to věděl vo pár dní dřív, že se něco chystá. Abych se mohl připravit. Aby je nenapadlo zaútočit na naše lidi a majetek. Abysme byli dost silný a vodradilo je to.“

„To už je na vás, Ede. Já svou práci udělám, když mi za ní zaplatíte a dáte mi pak tu práci.“

„Na tom sme domluvený. Když to vyjde, tak rozhodně nebudeš škodnej,“ slibuje Morrow.

Stopař už neodpoví, jen kývne hlavou, tabatěrku s odměnou zastrčí za košili a zakrátko zmizí z dohledu. Ed se otočí a volným krokem dojde za svým novým zaměstnancem, převezme od něho uzdu koně a vyhoupne se do sedla. Bok po boku pak zamíří zpět do města.

„Ten chlap, ten mi trochu nahání hrůzu,“ řekne po chvíli McShane.

„Joe?“ odtuší pistolník.

„Jo, Joe. Nechtěl bych se s ním dostat do křížku.“

„To se nestane.“

„Bude pracovat pro nás?“ podívá se tázavě mladík.

„Lyndone, k tvojí práci patří ještě jedno. Zbytečně se nevyptávat a vo tom, co se dozvíš nebo uvidíš, tak vo tom držet hubu.“

„Tak dobře,“ kývne McShane, nemá důvod si dělat zbytečně zle. Ale z míšence má opravdu špatný pocit, tomu nejspíš nedělá vůbec žádný problém kohokoli zabít, a předtím možná i mučit. Ale tohle není jeho starost a pokud bude Joe pracovat pro stejného šéfa, tak jenom dobře.

PÁTÁ KAPITOLA

TO JSOU JEN DOHADY, BOBE

Situace v Tucsonu i Tombstone je značně napjatá. Zatímco v prvně jmenovaném městě všichni vědí o konfliktu významného podnikatele Greenwooda a jeho lidí s problematickou a rozvětvenou rodinou Lawettů, v Tombstone je situace ještě nepřehlednější. Rodina Clantonů přišla o svého vůdce, tím se stává jeho syn Ike Clanton.

Ten sám je v poněkud schizofrenním postavení, na jednu stranu by rád byl vůdčí osobou volného sdružení mužů nazývaných Cowboys, na druhou stranu však slyší i na spolupráci s Erapy. Dokonce uzavřel dohodu s Wyattem o tom, že mu dá vědět, kdyby se dozvěděl něco o mužích, kteří v březnu přepadli dostavník a zabili přitom dva cestující. Roli v tom hraje i slíbená odměna od společnosti Wells Fargo, kterou domluvil Wyatt a potvrdil její agent Williams.

Wyatt má hned dva důvody, proč by chtěl dopadnout vrahy, doposud unikající spravedlnosti. Jednak by tím vyvrátil tvrzení, že má jeho rodina v přepadení prsty, a za druhé by mu takový úspěch přinesl hlasy v příštích volbách šerifa pro Cochise County, které by se měly konat ke konci příštího roku. V nich by rád porazil současného šerifa Johna Behana.

Plány Wyatta ale berou dost brzo za své, neboť muži podezřelí z loupežného přepadení a vražd nacházejí postupně smrt v jiných konfliktech. Například Jim Crane umírá při masakru v Gadualupe Canyonu, další v různých nesouvisejících potyčkách či přestřelkách.

Také Ike Clanton začíná ze spolupráce vycouvávat, protože má obavy, aby informace o ní nepronikla mezi jeho přátele a neohrozila jeho postavení mezi nimi. Tak začne okatě nasazovat na Wyatta a jeho přítele Doc Hollidaye, navíc nabývá podezření, že právě oni pouští do oběhu zprávy o domluvě s ním.

Aby toho nebylo málo, tak se zhoršují vztahy i mezi Wyattem a šerifem Johnem Behanem, když soupeří o přízeň mladé Josephiny Marcusové. Mnozí se domnívají, že dívka je manželkou šerifa, čemuž nahrává i to, že ač nejspíš nejsou oddáni, tak ona používá jméno Behanová. Ale to samé platí o vztahu Wyatta a jeho družky přezdívané Mattie, ta je také uváděna jako jeho manželka, ačkoli ani zde nejspíš ke svatbě nikdy nedošlo. Ale Mattie má i svůj velký osobní problém, neboť je stále více a více závislá na opiu.

Mezi Behanem a Josefinou jde také o velmi komplikované osobní vztahy, neboť John je známý sukničkář a nebrání se sexu s prostitutkami i jinými ženami. Tak se stane, že ho jednou slečna Marcusová načapá v posteli s manželkou jejich přítele. Poté mu oznámí ukončení jejich vztahu a naopak se začne více sbližovat s Wyattem, i když stále ještě užívá příjmení Behanová. Ačkoli se o jejich poměru oficiálně nemluví, například v novinách starosty Cluma, a nikdo nemá tak říkajíc přímé důkazy, mnozí o jejich intimním vztahu nepochybují.

Ke konci srpna zhoustne atmosféra také v Tucsonu. To totiž Gregory Langworthy najde v Mexiku svého bratra a syna. Jelikož je stále velmi teplé počasí a oni zemřeli před mnoha dny, jejich těla jsou ve značném rozkladu. Ale i tak je patrné, jakou smrtí sešli ze světa a že před ní byli ještě týráni. Vytrhané zuby a rozpárané břicho nelze přehlédnout.

Jak už to bývá, tato zpráva pronikne mezi veřejnost. Nejspíše o tom mluví muži, co nebožtíky viděli na vlastní oči, a nejspíše poté, co se opijí. Jistě, neexistují žádné důkazy, že by v tom měl mít prsty Greenwood a jeho lidé, navíc jak Horác, tak Ed prokazatelně v poslední době Tucson nepustili. Jenže přece nemusí oni sami hnout ani prstem, tuto špinavou práci za ně mohou udělat jiní. Mluví se i o bratrovi Eda, který má být údajně v Mexiku, kde dohlíží na chod dolu.

„Tohle není dobrý, to, co se stalo v tom Mexiku,“ povídá Robert Paul, šerif Pima County, jeho slova směřují ke Greenwoodovi, který sedí v jeho kanceláři, kam si ho pozval.

„O čem mluvíš, Bobe?“ zachová ledový klid hoteliér.

„Horáci, snad mi nechceš tvrdit, že se k tobě nedoneslo, co se stalo těm třem, co zavraždili Jacka Pulmanna.“

„Něco se po městě povídá, tak se to doneslo i ke mně.“

„Jistě. Jak jinak,“ netváří se právě nadšeně šerif, „Horáci, ty vrazi si smrt zasloužili, ale podle toho, co sem slyšel ... Prej toho Regiho někdo rozpáral vod rozkroku až ke krku, a tomu jeho synovci, tomu Doughovi, tomu někdo vyrval všechny zuby. Předtím, než dostali kulku do hlavy. Prej tam seděli u stolu úplně nahý, ještě se dvěma místníma, co byli podříznutý.“

„Taky jsem to slyšel,“ nepohne se ve tváři Greenwooda ani sval.

„Jen slyšel?“

„Bobe, ty přece víš, jak je to tam na jihu divoký. Řáděj tam banditi, řáděj tam Indiáni. Mohli se tam dostat do sporu kde s kým. Zvlášť při tom, jak se chovali, jak byli často vožralý.“

„Jo? To je zvláštní, že zrovna ten kluk, co pokousal Jacka, že zrovna ten kluk měl vytrhaný všechny zuby.“

„Kdoví, koho pokousal tam v Mexiku.“

„No jistě. A Regimu to břicho taky někdo rozpáral nožem náhodou, že jo. Možná tím, co jím ubodal Jacka.“

„Bobe, co chceš slyšet?“

„Nic, Horáci. Je mi jasný, že všechno popřeš.“

„Bobe, dyť já z Tucsonu v poslední době nevytáhnul paty. Mimochodem, ani Ed, kdyby ho s tím nedej bože chtěl někdo spojit.“

„Díky Bohu, že aspoň tak. Ale Horáci, je ti jasný, že voni budou jinýho názoru.“

„Bobe, můžou si říkat, co chtěj. Pokud mě chtěj z něčeho vobvinít, no tak ať vynesou vobvinění, ať přinesou důkazy, že s tím mám něco společnýho. Rád předstoupím před soudce a budu čekat, co za důkazy předložeš. Budu ale úplně klidnej, Bobe, protože vím, že žádný důkazy neexistujou. Myslím takový, co by mě s tím spojovali.“

„Jistě, důkazy jistě neexistujou. Ale to nic nemění na tom, že voni si určitě myslěj, že si k tomu dal pokyn ty. Kdo to tam dole nakonec udělal, je v podstatě jedno. Když máš peníze, tak si tam můžeš najmout koho budeš chtít. Třeba i místní, co ti za hrst dolarů kohokoli rozsekají na kousky. Nebo rozpárou nebo mu vyrvou všechny zuby.“

„To sou jen dohady, Bobe. Já zase můžu tvrdit, že je pobili mexický vojáci, stejně jako ty jiný Cowboys s Guadalupe Canyonu. Nebo můžu tvrdit, že se pohádali v rodině, pobili se a teď to chtějí hodit na mě. Jenže proto budu mít stejný důkazy, tedy veškerý žádný.“

„Jistě uznáš, že některá z těch hypotéz je přeci jen více pravděpodobná.“

„Jen z jistýho úhlu pohledu. Bobe, ty tři byli násilníci, vrazi a vožralové. Proč si myslíš, že je tak nepravděpodobný, že se tam někde vožrali, s někým se pohádali a možná i někoho zabili? Jejich přátelé pak mohli vzít spravedlnost do svých rukou.“

„Horáci, mě vo ničem přesvědčovat nemusíš. Za prvý, nestalo se to v mojim rajónu, a za druhý, mně je dost jedno, co se jim stalo. Rozhodně za ně mši sloužit nenechám. Jen můžu mít jistý dilema, jestli si ten kluk zasloužil to mučení předtím. Jistě, podílel se na vraždě, ale bylo mu jen sedmnáct.“

„Choval se jak divokej pes, jak vzteklej pes, a tak nejspíš i tak zemřel. Ani já za ně plakat nebudu. Za prvý, Bobe, nemuseli nikoho vraždit, a za druhý, mohli se vzdát soudu a mít řádnej proces. Voni se rozhodli pro útěk do Mexika a tam našli smrt. Ale jak říkáš, nemá smysl tě vo něčem přesvědčovat. Víam moc dobře, jak to vypadá, a že si to mnozí dají do souvislosti se mnou. Nemůžu s tím nic dělat a voni mě zase nemůžou z ničeho vobvinít. Je to nepříjemná situace, která nemá ale žádný řešení. Tak jen zbejvá čekat, až se na to časem zapomene.“

„Možná na to některý časem zapomenou, Horáci, ale myslíš si, že i takový Gregory? Který tam měl bratra a syna?“

„Je to jeho problém, Bobe. Ne můj.“

„Tím si bohužel nejsem tak jistej, Horáci,“ tváří se ustaraně Paul, „Může to bejt i tvůj velkej problém, a taky i můj, pokud se ti rozhodnou pomstít.“

„Bobe, právo je na mojí straně. Pokud na nás někdo zaútočí, budeme se bránit.“

„Jak bránit? Horáci, nechci tady žádnou divočinu. Nechci přestřelky v ulicích města, vlastně je nechci nikde v mém rajónu.“

„My je určitě vyvolávat nebudeme. Pokud ale budeme napadený, tak se budeme bránit.“

„Horáci, mluví se vo tom, že máš v Mexiku u toho dolu svou malou armádu,“ podívá se tázavě a také i trochu nervózně šerif.

„Tak vono se mluví? Nebo proslejšchá? Bobe, co už toho kdo namluvil.“

„Horáci, něco takovýho tvrdil i bratr Eda, když byl tehdy ve městě.“

„Bobe, pochopitelně tam mám lidi, co tam dělaj vostrahu a taky hlídaj materiál při dopravě. Jo, je jich tam dost a některý sou i dost drsný. Je tam i Frank, to nepopírám. Ale určitě nejde vo žádnou vosobní armádu a už vůbec nepočítám, že bych někoho z nich chtěl pozvat sem,“ tvrdí rozhodně Greenwood.

„Ani kdyby se to vyvostřilo?“

„Bobe, když sem tehdy na jaře Frank přijel, udělal sem já i Ed všechno, abysme ho dostali co nejrychlejc z města. Nemám zájem, aby mohl kdokoli říct něco proti mejm chlapům. Chci, aby se chovali uvážlivě a v rámci zákona. To nemůžeš popřít, že se tak chovaj. Dyť i chránili toho Matta, po tý vraždě Jacka.“

„Já to nepopírám. Ale Frank a ty jeho chlapi z Mexika ...“

„Frank i voni tam zůstanou. Máme tady i u dolů dost jinejch, aby nám zajistili bezpečnost. Ty pečlivě vybral Ed, tak, aby mezi nimi nebyli násilníci nebo vopilci. Další muži jsou i na Willově ranči, to jsou ale převážně honáci, nezabějav se vochranou. Můžu si najmout i další, když bude potřeba. Budu vždycky chtít, aby byli rozumný. Ale taky, aby se uměli dobře postarat vo lidi nebo majetek, co budou chránit. Pak mají právo použít i svoje zbraně. Právo daný jim mejma pokynama, ale taky zákonem. Ten vobranu jednoznačně připouští,“ hovoří hoteliér klidně.

„Horáci, dyť já přece sem na tvojí straně,“ povzdychne si Paul, „Ty zmetky taky vůbec nemusím, sou s nima jen problémy. Chlastaj, rvou se, vyvolávaj šarvátky. Taky maj určitě prsty v tom přepadání dostavníků a nejspíš i loupežích za hranicema. Já jen nechci, aby se to tady zvrtilo. Pak může dojít k hroznejm věcem. Můžou tady bejt mrtvý a můžou bejt i vohrožený další lidi, co půjdou třeba v nesprávněj čas po ulici.“

„Bobe, můžu ti slíbit, že udělám všechno, aby k tomu nedošlo. Pořád mám se Sethem tu dohodu. Bohužel si ale nejsem jistej, jestli s ní souhlasí celá jeho rodina. Tam vidím problém. Ale já rozhodně nechci ten konflikt zvětšovat.“

„Ne? A co ty tři umučený v tom Mexiku? Horáci, nechci slyšet, že vo tom nic nevíš. Voba dobře víme, že tolik náhod je málo pravděpodobnejch. Bylo vážně nutný to vyřídit tak krutě?“

„Bobe, já ti ani náznakem nic neřeknu. Ale jedno říct můžu. Já bych nikdy nedal nikomu pokyn, aby jednal tak krutě, jako se stalo tam. Nikdy bych nenařídil, aby třeba toho Regiho rozřízli nebo toho kluka mučili trháním zubů. Jestli je to teda vůbec pravda.“

„Horáci.“

„Já vím jen to, co se povídá po městě.“

„No jistě. Horáci, někdy se můžou některý chlapi vymknout kontrole a jednat tak, jako se stalo v tom Mexiku.“

„Proto naše muže Ed velmi pečlivě prověřuje a taky je poučuje, jak se mají chovat. Ty chlapi věděj, že kdyby naše pravidla porušili, tak přijdou vo práci.“

„No dobrá. Tak se můžeme jen modlit, aby měli ty Lawettovi rozum. Což je ale málo pravděpodobný,“ povzdechne si šerif, pak opustí téma trojnásobné brutální vraždy v Mexiku a věnuj se tlachání o situaci v Arizoně obecně, zabrousí i do poměrů v Tombstone, k politice.

„Tak co?“ zeptá se Morrow, když se asi o dvě hodiny později posadí v kanceláři hotelu Gold Star.

„Bob je pořád na naší straně. Ale jak sem předpokládal, to, co s nima prováděl Frank, tak to se mu vůbec nelíbilo,“ odpovídá Greenwood, pak oběma nalije whisky a zapálí doutník, „Taky se bojí, co z toho bude dál. To se teda vůbec nedivím.“

„Ani já ne, navíc jeho vobavy sdílím.“

„To já taky. Ede, jak to vypadá s tím stopařem?“

„Řekl sem mu, aby na tom pracoval. Taky, že mu dáme ještě vědět. Jo, taky sem chtěl, aby mi dal včas vědět, kdyby se jich chystalo zdrhnout z tý rezervace víc. Abych měl čas zabezpečit ty doly, ten ranč a případně stáhnout lidi z terénu, zakázat dopravu. Máme mu navrhnout, jak by nám takovou zprávu mohl předat,“ vysvětluje pistolník.

„Myslíš, že je to reálný? Že se můžou ty rudoši vzbouřit?“

„Podle něj je to na spadnutí. Myslím si, že ví, vo čem mluví. Podle mýho to hraje na vobě strany. Určitě ví, co mluví, tím sem si jistej. Říká, že už moc nepotřebujou.“

„Pořád nevím, Ede. Aby z toho nebyl velkej průser. Nechci, aby se na nás veřejnost dívala jako na vrahy. Já vím, že to asi dokážeme zařídit, aby nám nemohli nic prokázat, aby k nám žádná stopa nevedla. Ale i když nebudou důkazy, tak si nás s tím lidi můžou spojovat. Jestli tam ty rudoši způsoběj masakr, tak by to na nás mohlo vrhnout nepříjemný světlo.“

„Mám stejnej názor, Horáci. Dyt' víš, že k tomu moc chuti nemám. Ale pokud se to Sethovi vymkne z ruky a nebude schopnej tu dohodu zaručit ... Podle mýho už teď ho neposlouchaj ty Langsworthové. Je jen votázkou času, kdy se proti němu postaví někdo z jeho synů. Ty podle mýho taky prahnou po tom, aby pomstili smrt svýho bráchy Briana.“

„Dobře. Ede, máš někoho, kdo by mohl bejt poslem mezi náma a tím Joem?“

„Někoho? Myslel sem, že Jacob nebo Jim.“

„To nejde. Teda de, aby tam zajeli a zjistili, jak se věci maj. Ale pokud budeme chtít, aby nám předal zprávu von, tam mu tam musíme poblíž někoho nechat. Komu by mohl říct co a jak, kdyby se k něčemu schylovalo. Byl bych nerad, kdyby mi ty zkurvený rudokožci převálcovali ten důl. Nebo zabili přepravce.“

„Jo takhle. Že by tam poblíž tý rezervace někdo čekal. Na domluveným místě.“

„Jo, tak to myslím. Máš někoho?“

„Teď mě nikdo nenapadá,“ přizná se Morrow.

„Tak mě jeden jo.“

„Vážně? Kdo?“

„Ten mladej, co byl s tím Joem v Mexiku. Ten ho zná, taky ví vo tom, co tam vyváděl Frank. Tak by mohl bejt ten posel.“

„Horáci, ten Lyndon je sice mladej, ale není idiot. Když pak dojde k tomu přepadení ranče, pokud teda k tomu dáme souhlas, tak potom si ten Lyndon dá všechno dohromady. Bude další, kdo vo tom bude vědět.“

„Nevěříš mu?“

„Věřím, nevěřím. Pokud by k tomu došlo, kdoví, co se na tom ranči stane. Pak by vo tom mělo vědět co nejmín lidí.“

„Právě, Ede. Ten Lyndon už ví, co bylo v tom Mexiku. Takže něco už ví. Byl u toho, takže má máslo na hlavě, i když přímo nikoho nemučil a nevodprásknul. Ale spolupodílnictví na tý pětinasobný vraždě mu nikdo nevodpáře. Tak by měl držet hubu.“

„Nejspíš bude, Horáci. Ale byl bych rád, kdyby vo tom vědělo co nejmín lidí. Aby to neprosáklo. Teda když se pro to rozhodneme.“

„Teď to snad nehoří, pokud se teda ty rudoši nevydaj na cestu hodně brzo. Můžeme říct Jimovi nebo Jacobovi, aby tam zajeli a s Joem promluvili. Abysme byli ve vobrazě. Ale vo tom Lyndonovi přemejšlej. Bude jen posel, tak i kdyby se něco dovítí, tak nebude nic vědět. Jim by mohl říct Joeovi, že mu nesmí nic říct. Což ale von nejspíš neudělá, ve svým zájmu.“

„Budu vo tom přemejšlet. Jestli teda nechceš vodpověď hned.“

„Ne, není třeba. Ede, udělals doufám vopatření.“

„Jo, všechny sem varoval, aby si dávali pozor. Určitě se i k nim donese, jak skončili ty tři, tak pochopěj. Taky, když něco přepravujeme, tak tam dávám víc chlapů. Varoval sem i Virgila. Víc asi udělat nemůžu.“

„Nejspíš ne. Ede, taky ty si dávej pozor. Pokud by se rozhodli zaútočit, byl bys docela logickéj cíl. Zvlášť, pokud si budou myslet, že ty tři voddělál tvůj brácha.“

„Dávám si pozor, Horáci. Většinou si někoho беру, aby mi kryl záda. Ale znáš to, nikdy všechno nevhodíš,“ pokrčí rameny Morrow, je zvyklý, že mu někdo usiluje o život. Nebezpečí nepodceňuje, ale také nedovolí, aby ho ovládal a omezoval strach.

MŮŽETE VŠICHNI ZMIZET

Čtyřicetiletý vedoucí zásobování a přepravy Joachim Hoffman postává ráno začátkem září na ulici v Tucsonu a za mírného deště pozoruje, jak mu nakládají hned pět vozů proviantem. Ten bude mít za úkol dopravit k dolům. V poslední době je pokaždé hodně nervózní. Násilná smrt Jacka ho poznamenala, teď jsou sice jeho vrahové nejspíš mrtví, podle toho, co se povídá, ale zase rostou jeho obavy, že na tahu je druhá strana dlouholetého sporu. Ten vyvolal vlastně už před pěti roky William Hanson, když si vyhradil vodu jen pro sebe.

Dotkly se ho také informace, jakým způsobem byli ti tři vrahové sprovazeni ze světa. Jistě si trest zasloužili, ale určitě nemusel být tak brutální, jestli je pravda, co se povídá. Důkazy pochopitelně nejsou, neboť částečně rozložená těla hned na místě pohřbili, nešlo je ani dopravit sem a vystrojit jim klasický obřad.

Pozvedne zrak a pohlédne na dvaatřicetiletého Billa Shepharda, který bude zajišťovat ostrahu přepravy. Je to tu všechno zamotané, vždyť Bill byl tím, kdo kdysi zastřelil jeho souseda Theodora Morana, teď přitom působí na stejné straně jako jeho pozůstalí. Je to opravdu k nevíře, že jeho přítel Theodor s puškou v ruce bojoval s Willem a jeho lidmi o napajedlo, přitom teď jeho prvorozený syn Virgil vlastně celý Willův ranč vede, když je ten někde v Mexiku. A on vlastně pro něj taky pracuje, protože Hanson je společníkem Horáce.

„Budeme se zastavovat na ranči?“ vytrhne ho z uvažování Shephard, trochu sebou trhne.

„Ne, ne,“ zavrtí hlavou, „Dneska jedeme rovnou k dolům. Dneska nic pro ty na ranči nevezeme.“

„Tím líp,“ přikývne strážce a pohlédne k obloze, „Co myslíš, bude pořádně chcát?“

„Tak to nevím,“ zvedne svůj zrak i Hoffman, „Už pořádně lilo, tak snad to dneska vydrží. Pokud přijde ale velký déšť, tak to bude, však víš.“

„Kdy to tak bude naložený?“

„Do půl hodiny můžeme vyrazit, Bille.“

„Tak jo. Skočím pro chlapy a za tu půl hodinu tu budeme.“

„Kolik jich budeš mít?“

„Tři chlapy s puškami, se mnou čtyři. K tomu ty a těch pět na vozech, to je snad dost, ne?“ podívá se strážce tázavě.

„Snad jo. V poslední době mám ale takový divný pocit. Potom, co se tady všechno stalo.“

„Nemusíš mít strach, budeme ve střehu. Jen blázen by si dovolil napadnout takovej konvoj. Jo, chápu tě,“ pokývá Shephard hlavou, „Vím, co se tady povídá, vo těch třech, co voddělali Jacka. Tys tam byl vlastně tenkrát u toho. Joachime, Jack byl můj kámoš, a tak, jestli je pravda, co se povídá, tak já jim to teda za sebe přeju.“

„Ty o tom nic nevíš?“ podívá se přepravce tázavě.

„Já?“ podiví se strážce, „Já sem přece pořád tady. Vůbec nemám tušení, kdo jim to udělal. Ale mezi náma, potrásl bych mu rukou, kdybych ho potkal.“

BILL SHEPHARD

„Slyšel jsem, že snad bratr Eda ...“

„No jo, říká se ledasco,“ mávne rukou Shephard, „Joachime, já vo tom vážně nic nevím. Tohle prostě není moje starost. Mohli je tam voddělat Indiáni, mexický desperáti, nebo jen místní, co nějak nasrali nebo vokrady. Jo, mohl to bejt i Frank a jeho lidi. Ale pokud jo, tak mně vo tom teda nikdo neřekl. Tohle není vážně moje starost,“ dodá, cvrnkne si do klobouku a jde pro své pomocníky.

Za hodinu již mizí konvoji se zásobami Tucson za zády, je brzo ráno a počasí se dnes vůbec nevyvedlo. Ale to zde všichni znají, tohle období je časem, kdy do těchto končin přichází vláha. Jenže jako vše tady jde o extrém. Buď sucho nebo lijáky. I proto se kola vozů boří do rozmáčené půdy. Voda z jinak vyschlých koryt řek či potoků je vylita, a podle oblohy může přijít ještě nášup. Za což se ale mnozí rančeři či farmáři modlí, dlouhé měsíce čekají na déšť jako na smilování.

Kolem poledního si udělají delší pauzu, ne však kvůli lidem, nýbrž kvůli koním. Zvířata si potřebují odpočinout. Jsou uprostřed volné krajiny, poseté jen menším porostem, co se teď snaží vzpamatovat, díky vláze. Sem tam typický kaktus, stále ještě seschlá tráva. Tak rychle obroda krajiny neprobíhá. Ale i díky tomu mají dobrý rozhled.

Po odpočinku vyrazí, jedou si svým tempem, které je úměrné pohybu plně naložených vozů. Pět vozků na kozlících, Hoffman a čtveřice strážců na koních. Obloha se hrozně zatažená, opravdu hrozí, že brzy zase přijde mohutný liják. Všichni se modlí, aby se voda začala vylévat z mraků na zem až ve chvíli, kdy už budou u dolů.

„Do prdele,“ uleví si Shephard, ohlíží se, není možné přehlédnout houf jezdců, kteří se k nim přibližují. Jejich počet nelze určit, ale určitě jich bude alespoň deset, možná i o něco víc.

„Kdo to je?“ zbledne vedoucí přepravy.

„Tak to nevím. Na lidi z ranče to nevypadá, i když, kdo ví,“ odpovídá velitel ostrahy a loví z brašny dalekohled, co vozí s sebou. Ten si přikládá k oku a snaží se rozeznat jezdce a také je spočítat.

„Tak co?“

„Je to divný, Joachime. Je jich asi patnáct, jestli teda dobře počítám. Vypadá to, že maj některý zakrytý vobličej a další to možná teprve udělaj.“

„Patnáct ... zakrytý obličej ... Bille, to je přepadení?“ zsiná Hoffman.

„Tak zatím ne, ale možná brzo jo.“

„Bille, musíme přidat, musíme jim ujet!“

„Joachime, s těma vozama jim neujedeme. Budeme se muset připravit, pokud nás teda vážně chtěj přepadnout.“

„Co jiného by tady chtěli? Je to přece území Willova ranče ...“

„Můžou jet k dolům. Ale nejspíš nemaj dobrý úmysly. No uvidíme. Zastavíme, připravíme se. Když nás minou, tak dobře. Když ne, tak budeme nachystaný.“

„Bille, jestli je jich ale patnáct ...“

„Nás je deset a můžeme se krejt za vozama a koňma. Tak v tom máme výhodu. Joachime, nechceš jim snad ten proviant nechat a zdrhnout?“ podívá se Shephard pátravě.

„Já nevím, Bille. Pořád je lepší přijít o ten proviant než o život,“ odpovídá Hoffman stísněným hlasem.

„Bude v tom asi dost peněz, ne? Taky ty zásoby u dolů potřebujou, ne?“

„Bille, já nevím ... Říkáš deset. Ale těch pět nejsou žádní válečníci, já taky ne. Vy jste jen čtyři, proti nám jich je patnáct.“

„Jo, ale my budeme mít výhodu,“ odvěť šéf ostrahy a začne konat. Zastaví konvoj a na jeho pokyn se začnou vozy stavět tak, aby vytvořily kruh. Do něj se přemístí všichni muži, co zde jsou. Ovšem zatímco čtveřice strážců jedná s klidem, dalších šest mužů je pořádně vyplašených. Ruce, v nichž teď třímají zbraně, převážně brokovnice, se jim zřetelně chvějí.

„Tak co dělaj?“ ptá se Hoffman přiškrceným hlasem.

„Jak se zdá, tak sme je zaskočili,“ usmívá se Shephard, zatímco má dalekohled přiložený k oku, „Nejspíš nevědej, co maj dělat. Ale taky zastavili, tak asi po nás dou. Možná je vodradí, že sme připravený, možná to zabalej.“

„Kéž by, Bille, kéž by.“

Všichni muži za vozovou hradbou hledí na vzdálený houf jezdců a většina se nejspíš modlí, aby se ti tam otočili a odjeli. Pokud na ně zaútočí, můžou tu dnes v tom hrozně zamračeném dni umřít. Ale žádný den není dostatečně hezký na umírání, i když je obloha blankytně modrá a krajina zalitá sluncem. Nicméně pošmourné počasí ještě zvyšuje pocit deprese.

„Tak pozor!“ zvolá velitel ostrahy, „Nejspíš nás chtěj poctít svou návštěvou. Zatím nestřílejte, až když budou blíž,“ otáčí se na všechny okolo, „My máme winchestrovky, zkusíme je udržet v dostatečný vzdálenosti. Ale kdyby se proti nám rozjeli, tak z těch pušek střílejte, až budou co nejbliž.“

„Pane Bože!“ pokřikuje se Hoffman, a nejen on.

„Když je necháme přijet moc blízko, tak nás můžou snadno zasáhnout,“ protestuje jeden z vozků.

„Když vyprázdníte svoje zbraně předčasně, tak je pak vy nebudete mít čím zasáhnout. Tak zachovejte klid. My sme ve výhodě, my sme krytý a voni musej útočit. Možná nás jen chtěj zastráhit, zahnat na útěk. Když se nedáme, tak to možná zabalej,“ vykládá vážným hlasem Shephard.

Víc už neřekne, protože se musí soustředit na houf nepřátel, který se ale zřetelně roztahuje, aby neposkytovali jezdcům v něm hromadný cíl. Blíží se obloukem, vlastně vozovou hradbu objíždějí, jakoby po spirále se k ní přibližují. Už je patrné, že mají v rukách pušky, klobouky zaražené hluboko do čela, obličej je zakrytý šátky. Jde jim tedy o to, aby je nikdo z přepadených nepoznal. Zatím však ještě nepadla ani jediná rána.

„Pošleme jim pár pozdravů, ale zatím miřte k nohám koní,“ zavelí velitel strážců svým mužům, sám pak jde příkladem. Každý vypálí dvě až tři rány a ty se zarývají do země kus od řetězce jezdců.

„Můj ty Bože,“ rychle stáhne hlavu Hoffman, i z druhé strany totiž začnou praskat výstřely, ty ale také nikoho nezasáhnou. Buď vozy přeletí, nebo dopadnou před ně, případně se do nich zaryjí. Obě strany vlastně ani nikoho zasáhnout nechťejí, střelba má ryze zastráující charakter.

„Co to dělaj?“ tváří se vyplašeně jeden z vozků.

Reaguje na počínání vetřelců, kteří asi sto metrů od vozové hradby vytvářejí svoji linii, kdy seskakují z koní, stoupají si za ně, pokládají své opakovačky na sedla a míří na obránce.

„Nechceme nikomu ublížit!“ ozve se hlas jednoho z útočníků, „Chceme jen to, co vezete. Můžete vodjet nebo vodejít. Na nikoho nebudeme střílet!“

„My si zase ten náklad chceme nechat,“ křičí Shephard, „Zatím sem svým chlapům řekl, aby mířili vedle vás. Ale jestli na nás zaútočíte, tak jim dám pokyn, aby mířili na vás. Taky můžete nasednout a vodjet a taky na vás nebudeme střílet!“

„Přestaňte blbnout! To chcete krvácet kvůli tomu nákladu? Dyť není váš. Tak se na něj vyserte a zmizte. Přece vám nestojí za to, abyste kvůli němu chcípli!“

„Pokud nezmizíte, tak určitě chćipne dost z vás!“ zařve Shephard, pak se otočí na vozky, někteří z nich by nejspíš nejradši návrh lupičů poslechli. Proč mají riskovat život kvůli nákladu?

„Myslíme to vážně. Tohle berte jako výstrahu!“ houkne mluvčí lapků, na jeho pokyn se rozezvučí střelba, kulky většinou narážejí do bočnic vozů. Ale pár jich prosvíští kolem a našťestí i ty jdou Pánubohu do oken.

„Takhle ten náklad nezáskáte!“ volá velitel ostrahy s přehrávaným výsměchem, „To budete muset blíž. Ale pak budete umírat!“

„Mluvíš za sebe nebo za všechny?“ křičí nejspíš vůdce útočníků, „Chlapi, nenechte se zatahnout do přestřelky. Nechte tady ty vozy a zmizte. Máte moje slovo, že se vám nic nestane!“

„Liame, jsi to ty?“ zvolá teď Hofmann, zdá se mu, že poznává ten hlas, „Prosím, odjeďte, dokud se nikomu nic nestalo!“

„To nebylo dobrý,“ podívá se vyčítavě Shephard na velitele přepravy, který ještě víc zbledne. Uvědomí si, že pokud je mluvčím opravdu syn Setha Lawetta, a on ho poznal, tak pokud dojde k boji, nebudou chtít nechat naživu žádné svědky.

„Poslední výzva! Pokud to do minuty nezabalíte, tak si ty vozy vezmeme!“ křikne mluvčí lupičů, aniž by reagoval na poznámku Hoffmana.

„Blafujou,“ otočí se Shephard především na vozky, „Chtějí nás zastrašit. Nezaútočej. Věděj, že by teklo především hodně jejich krve,“ dodává rozhodným hlasem.

„Pane, to není jistý ... Pane, támhle maj asi posilu!“ vykřikne jeden z vozků a ukazuje směrem, z něhož se řítí další houf jezdců a zřetelně směřuje k nim, „S nima jich bude víc než dvacet! Všichni tady umřeme!“

„Hovno!“ zařve velitel strážců, přiloží k oku dalekohled, „Hovno posila! To sou lidi z ranče. Nejspíš Allan a Virgil, jo, ty poznávám. To sou naši!“

„Naši? Naši? Jdou nám na pomoc?“ volá teď Hofmann, není žádný hrdina, určitě nestojí o to být účastníkem přestřelky.

„Kurva, musíme je varovat. Aby jim nevjeli rovnou do rány,“ otáčí se Shephard na své muže, „Střílejte, ale mířte k nohám jejich koní. Nechci tu žádný mrtvý nebo raněný!“ dodává jasný pokyn.

Rozezní se střelba a kulky znovu dopadají do rozmáčené půdy. Přinášejí i druhotný efekt, některé z koní banditů se začínají plašit. V tu chvíli si ale několik z lupičů všimne přijíždějících jezdců a nastane mezi nimi chaos. Mohli by se ocitnout v křížové palbě.

To už praskne i několik výstřelů od nových hráčů na scéně, ale podle polohy jejich pušek střílejí ti jen do vzduchu, jako když někdy shánějí či usměrňují stádo. Ani oni tedy nejspíš nemají zájem nikoho zasáhnout, jen zastrašit a přimět k útěku.

Bill se nemýlí, opravdu se blíží jednadvacetiletý Virgil Moran se svým šestnáctiletým bratrem Samem, jejich strážcem devěťadvacetiletým Allanem Laffertym a třemi honáky. A opravdu střílí, jen aby o sobě dali vědět. Již je jim jasné, co se tady odehrává a chtějí lapky zahnat.

Mezi těmi nastává horečná činnost. Je jim jasné, že počty se nejspíš vyrovnávají, navíc jsou v nevýhodné pozici, mohou na ně ze zákrytu střílet muži za vozy a také ti noví, co se blíží. Možná ani nemají zájem rozpoutat krvavou přestřelku. Začínají nasedat na koně, někteří se točí v kruhu, někteří již vyražejí. Pár z nich ale opětuje palbu, míří na houf jezdců, co se k nim z boku blíží.

V tu chvíli rozhodí ruce mladší z bratrů Moranů, a aniž by vydal jedinou hlásku, sveze se ze sedla a tvrdě dopadne na zem. Zůstává nehybně ležet v poněkud pokroucené poloze.

„Same!“ zařve jeho sourozenec a prudce strhne koně, poté se otáčí za prchajícími a začne po nich zběsile pálit z pušky, tentokrát se snahou zabít. Leč zasáhnout jezdce, sám na neklidném koni a velmi rozrušený, to je možné opravdu jen náhodou.

Nastává zmatek, útočníci pohánějí své koně pryč od místa přepadení, občas zazní výstřel z obou stran, ale nikdo není zasažený. Přestože padlo nespočet ran, jen jediný projektil si našel svůj cíl a vymetl ze sedla zástupce předáka z Willova ranče.

„Same, do prdele,“ zoufá si Virgil, hledí na nehybné tělo svého bratra, nacházející se v nepřírozené poloze, obličej má zalitý krví, podle všeho ho kulka zasáhla do hlavy, do levé části čela.

„Kurva,“ mračí se Lafferty, vyčítavě pohlédne na předáka, on mu radil ke zdrženlivosti, naopak šéf ranče se rozhodl razantním zásahem pomoci přepadeným.

„Musíme za nima,“ zařve Moran, „Za mnou,“ houkne na své honáky, pak vyrazí vpřed.

„Do prdele!“ pobídne koně i Allan, žene se za osobou, kterou má chránit, tuto dvojici s rozpaky následují tři honáci, zatímco od vozů na ně mává Shephard a křičí, aby se zastavili.

Lafferty musí vyvinout značné úsilí, aby dohnal rozlíceného mladíka, chytí jeho koně za uzdu, řve na něj, aby zadržel své zvíře.

„Kam si myslíš, že jedeš, do prdele!“ vyštekne, když mstitel konečně zastaví.

„Musíme je dostat, ty vrahy!“ zní v hlase Morana nesmírná nenávisť.

„Zbláznil ses? Nás pět proti patnácti? I kdybysme je dohonili, tak co pak? Chceš, aby nás všechny postříleli?“ vzteká se osobní strážce.

„Musíme pomstít Sama!“ vyrazí ze sebe zarputile předák.

„To můžeme. Ale ne takhle. Takhle budeme taky mrtví a budou nás pak muset pomstít jiný. Tak se už, do prdele, vzpamatuj!“

„Nesmíme je nechat utýct!“

„Však se časem dozvíme, kdo to byl. Pak srovnáme účty. Virgile, do prdele, přece nechceš, aby nás taky sestřelili z koní! No tak, Virgile, musíme se vrátit,“ řekne Lafferty poslední větu už skoro až konejšivým hlasem.

„Je to moje vina,“ hlesne předák, „Tys nechtěl, abysme na ně rovnou vlítli,“ syje si Moran popel na hlavu, „To já Sama zabil,“ mění se jeho vztek v hromadu výčitek.

„Tys ho z koně nesestřelil. Virgile, musíme se vrátit. No tak,“ žadoní osobní strážce.

„Tak jo,“ trhne uzdu předák, je patrné, jak se uleví i jeho třem honákům, kteří vděčně pohlédnou na pistolníka, co jim nejspíš právě zachránil život. Respektive je ušetřil velkého dilema, zda jet se svým mladým šéfem do pekel nebo se mu vzepřít a odmítnout ho následovat.

Pětice jezdců se vrací k místu, kde bylo vypáleno mnoho ran, ale jen jedna si našla svůj cíl. U chlapce na zemi se sklání Shephard a Hoffman, naopak jeden z vozků chytil volně pobíhajícího koně a teď ho drží za uzdu.

Bratr zasaženého zůstane v sedle, strnulý jak sfinga hledí na obraz před sebou. Znova se dostavuje kopa výčitek, vzápětí jím prostoupí hrůza, když si uvědomí, co bude muset přijít, až se vrátí na ranč. Až bude muset říct matce, co se jeho vinou stalo jeho mladšímu bráškov. Přitom nikdo další nemá ani škrábnutí. Tak proč zrovna on? Proč zrovna Sam? Proč radši nezasáhli jeho?

„Virgile, tvůj bratr žije,“ vstane Shephard, „Má nejspíš zlomenou ruku a je v bezvědomí, ale nesrazil si tím pádem vaz. To je hlavní.“

„Hlavní? Když má kulku v hlavě?“ nechápe Moran, o čem ten chlap mluví, v tu chvíli mu dojde, že je to ten, co zastřelil jeho otce. Mráz mu přeběhne po zádech. Tehdy, před pěti roky, takhle ležel jeho otec a umíral. Teď se to opakuje, jen umírá Sam. Zase přiveze matce mrtvolu, tehdy otce, teď bratra.

„Virgile, von nemá kulku v hlavě,“ říká vedoucí strážců.

„Jak ne ... Dyt' vidím ...“

„Ta kulka ho zasáhla, to jo. Ale neprošla do hlavy. Jen ho škrábla na čele. Virgile, tvůj brácha nemá kulku v hlavě,“ zopakuje Shephard, protože se mu zdá, že sourozenec zraněného mu vůbec nerozumí.

„Nemá? Nemá?“ poprvé zareaguje předák, sveze se ze sedla, hodí uzdu nejbližšímu honákovi a rychle se sehne nad sourozencem, „Tak proč se nehejbá? Proč se vůbec nehejbá?“

„Buď ho vomráčila ta střela, anebo se praštil do hlavy, jak spadnul ze sedla. Pokud mu něco neruplo v tý hlavě, tak má naději přežít.“

„Naděje přežít ... neruplo v hlavě ... co to znamená?“ rozhlíží se zoufale Moran.

„Virgile, někdy se stane, že po ráně dojde ke krvácení dovnitř hlavy,“ říká tichým hlasem Hofmann, „Ale častěji se to nestane. Většinou se lidi po ráně do hlavy proberou a dostanou se z toho,“ snaží se dát naději.

„Jen někdy ... Sam je smolař ... Jedinýho trefili ... Nikdo další ...“, mektá předák.

„Tak si snad už tu smůlu vybral,“ snaží se být i nadále pozitivní vedoucí přepravy, „Virgile, možná je to trochu smůla, ale taky štěstí. Ta kulka ho jen škrábla, otřela se mu o hlavu. Možná sklouzla po lebce, díkybohu.“

„Joachim, naložte ho na vůz a jed'te všichni na ranč. Je to vodsud' blíž než k dolům. Tam zajedu já a přivezu pár chlapů, co nás zejtra doprovoděj,“ rozhodne se Shephard ukončit debatu nad chlapcem v bezvědomí.

„Jo, to je dobrej nápad,“ přikývne Lafferty, ten je stále v sedle, „Bille, nebylo by lepší, kdybys jel s náma a poslal tam někoho ze svehch chlapů?“

„Ne, tohle si vyřídím sám,“ trvá na svém velitel ostrahy, „Allane, ty dohlídni, abyste v pořádku dorazili na ranč. Tam asi doktor není, co? Nebo aspoň nějaký ranhojič?“ podívá se tázavě.

„Vošetřit běžný zranění umíme. Ale kulka do hlavy ... i když v ní snad díkybohu není,“ říká Moran, přitom ohmatává ránu na čele svého bratra, aby se osobně přesvědčil, že lebka není proražená a projektil do ní nepronikl.

„Tak já přivezu doktora. Hned, jak tam přijedeme, tak ho vykopu do sedla nebo do vozu a přijedu s ním,“ slibuje Shephard.

„Bude nejspíš kurevsky hodně pršet,“ podívá se předák na zlověstnou oblohu, „Nevím, jestli na noc ... aby se někdo další nezranil ... Taky, co může doktor udělat, jestli mu tam v hlavě něco ruplo?“

„Taky má zlomenou ruku, to bude taky třeba vodborně vošetřit. Ale pořád lepší ruka než vaz.“

„Jo, to jo ...“

„Allane, tak já vyrazím. Dávám ti to tady na starost, tak je doprav v bezpečí na ranč. Ale měli byste co nejdřív vyrazit, i kvůli tomu,“ dodá Shephard a ukáže směrem k nebi.

„Jo, postarám se vo to,“ kývne Lafferty, „Tak ho vemte a naložte na vůz. Ať můžeme co nejdřív vyrazit,“ začne hned velet.

Netrvá dlouho a vozy se dají znovu do pohybu, obklopeni houfem jezdců. Jeden z nich však je jak duchem nepřítomný a dost často jeho pohled zaletí k bezvládnému tělu sourozence, které se bohužel natrásá na nákladu. Byť ho obložili vším možným, především jeho zakrvácenou a obvázanou hlavu, aby ta trpěla při cestě co nejméně. Modlí se, aby se bratr ještě někdy probral. Aby nevypustil duši cestou, anebo na to vnitřní zranění během noci neumřel, pokud ho dopraví domů živého.

NEUDELEJ ŽÁDNOU HLÓUPOST

**BARBARA
MORANOVÁ**

Díky černé obloze dorazí konvoj na ranč Hansona už za stmívání, naštěstí však jen za menšího deště. Nikdo však nepochybuje o tom, že brzo se začnou z oblohy valit proudy vody. Starší z bratrů Moranů osobně dohlíží na odnos sourozence do domu, do pokoje, kde oni dva přespávají. Sotva ho honáci položí na lůžko, ve dveřích se objevuje jeho matka, třiačtyřicetiletá Barbara, a sestry, bez měsíce osmnáctiletá Cate a třináctiletá Ellie. Všechny tři už tady nějaký ten pátek bydlí, aby mohla být rodina pohromadě.

„Co se stalo, Virgile?“ ptá se paní Moranová stísněným hlasem, „Sam spadnul z koně?“ napadá ji nejpravděpodobnější příčina stavu syna.

„To taky ...,“ zvedá se nejstarší z potomků, klopí zrak, nemá odvahu pohlédnout matce do očí, „Přepadli ty vozy ... My jim přijeli na pomoc ... Padlo pár ran ... Pak se ty zloději dali na útěk ...“

„Virgile, proboha, Sam má kulku v hlavě?!“ vykřikne Barbara a její dcery zapiští.

„Ne, ne, jen ho škrábla. Díkybohu. Ale spadnul ze sedla, zlomil si ruku a taky se praštil do hlavy. Jeden už jel pro doktora, k dolům ...,“ má předák hlavu stále sklopenou.

„Co se stalo, Virgile?“ chytne matka syna za bradu a zvedne mu hlavu. Tomu nezbude, než velmi stručně vyličit, jak náhodou zaslechli střelbu a vyrazili po zvuku, tam našli vozy a lupiče, jak na ně zaútočili a zahnali je na útěk. Bohužel jedna ze střel zasáhla Sama. To už ale má zase oči upřené do podlahy.

CATE MORANOVÁ

„Co se děje?“ zeptá se unylým a znaveným hlasem.

„Ty mladý, těm přeskočilo. Chtěj vyrazit za těma lupičema,“ oznamuje osobní strážce.

„Cože?“

„No jo, říkám, blbnou. Joachim a Harry se je snaží uklidnit, snad i další. Ale sou jak pomatený,“ žaluje pistolník.

„Já se z toho poseru,“ zlobí se předák, který ovšem sám před pár hodinami jednal podobně emotivně a nesmyslně.

JOEL MULLINS

Když Moran vyjde na zápraží, spatří již za velikého šera skupinu mladíků z ranče, někteří dokonce mají v rukách pušky, hádají se s Hoffmanem a Padgettem. Mezi nimi jsou i bratři Mullinsové, dva další starší kluci ze školy a několik mladých honáků.

„Co se děje?“ přijde k nim jejich nadřízený, tváří se zle, „Co tady blbnete?“

„Blbneme?“ ozve se vyčítavě šestnáctiletý Joel Mullins, „Chceme jet pronásledovat ty lupiče. Co střelili Sama. Tak jaký blbneme? Měl bys jet s náma, aby neutekli moc daleko,“ dodává a jeho o dva roky mladší sourozenec Nicolas mu horlivě přikyvuje.

„To jako teď? Na noc? V tom lijáku, co je na spadnutí?“ ptá se úsečně předák, zda se nepřeslechl.

„No a co. Měl bys svolat chlapy, udělat komando a měli bysme vyrazit. Do rána budeme na tom místě a pak ...“

„A pak co, Joeli?“ přeruší ho Moran, „Pak co? Ten liják všechny stopy smaže. Takže najdeme tak leda hovno. Voni budou nejspíš už na míle daleko. Nebo možná se budou hrát dávno u krbu.“

„Byla to nešťastná náhoda,“ spíše zašeptá, než řekne.

„Nešťastná náhoda? Když mého chlapečka střelili? Tohle místo je prokletý,“ objevují se v očích Barbary slzy, sedá si vedle svého potomka v bezvědomí, bere ho za pravou ruku, tu levou má zřetelně zlomenou a danou do provizorní dlahy. Stále je však v bezvědomí, hlavu obvázanou a v obličeji krev. Vůbec nevypadá dobře.

„Virgile, měl bys jít ven,“ objeví se u dveří Lafferty.

Mladík beze slova vstane, letmým pohledem zavadí o lůžko, na němž spořívá jeho sourozenec, obklopený matkou a sestrami, pak docela rád vyjde z ložnice.

ELLIE MORANOVÁ

„Hrát u krbu?“ zarazí se starší z bratrů Mullinsů, ač zdaleka ne nejstarší, tak se stává mluvčím bojovné skupiny, „Ty si taky myslíš, že to byli ty parchanti vod vedle? Vod těch Lawettů?“

„Vím já, Joeli?“ mračí se předák, „Tak jako tak sou někde v prdeli a my je nenajdeme. Akorát si v tom nečase někdo srazí vaz. Tak přestaňte blbnout a děte dovnitř. Kurva, copak nevidíte, jak začíná chcát?“ setře si vodu z čela.

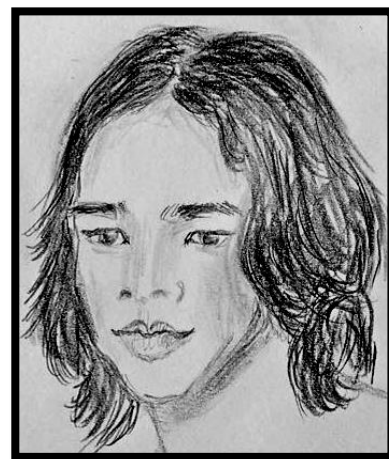
„To jako neuděláme nic? Když Sama střelili?“

„Joeli, vo co vám de?“

„Vo co nám de, Virgile? Máme Sama rádi a nelíbí se nám, že ho nějakej zkurvenej lupič sundal z koně. To se nám nelíbí. Chtěli bysme je dopadnout a ...“

„A?“

„Bud' je chytit a předat šerifovi, nebo je taky sundat dolů.“

NICOLAS MULLINS

„Kluci ... Pánové,“ opraví se Moran, „Vážím si toho, že chcete srovnat účty za Sama. Ale zamyslete se. Pokud nejsou ty lupiči vodsad', tak už budou mít velkej náskok a ten liják všechny stopy smaže. Pokud sou vod Lawettů, tak ty stopy sou taky v prdeli. No a co pak? To tam jako chcete přijet a říct, aby se přiznal ten, co přepadl ty vozy? Protože budete vědět hovno, kdo to byl, pokud to vůbec byl někdo vod nich.“

„Možná jo. Možná tady pan Hoffman poznal Liama, toho z těch Lawettů,“ ozve se jeden z honáků, tahle informace také nezůstala utajená.

„Já přece nevím, jestli to byl on,“ říká zoufalým hlasem vedoucí dopravy, „Jen se mi zdálo, že poznávám ten hlas. Ale mohl jsem se zmýlit.“

„Tak tohle se povídá? Joeli,“ podívá se přísně předák na mluvčího komanda mladíků, „tak co chcete dělat? To chcete jet na ranč Lawettů a vyprovokovat tam přestřelku?“

„Kdybysme našli stopy, co vedou na ten ranč ...“

„Stopy nejspíš smaže ten déšť. A voni nejsou tak hloupí, aby jeli přímo tam. Pokud se Joachim nemýlil. Dyť sám říká, že si není jistej. Tohle na vobvinění nestačí.“

„Tak co jako máme dělat, Virgile?“

„Pánové, děte dovnitř. A pokud chcete něco udělat, tak se pomodlete za Sama, aby se probral. Nejspíš se hodně praštil do hlavy, jak spadnul z koně. Tak se za něj pomodlete. Já to taky udělám. Půjdu ted' k němu, sednu si tam a budu prosit Boha, aby se brzo probral. Tak to udělejte taky,“ říká Moran naléhavým hlasem.

Jak se zdá, tak jeho slovo tu má váhu, protože podobné argumenty už říkal i Joachim a Harry. Bojovní kohoutci se rozcházejí či směřují ve skupinkách do různých stavení. Mají si o čem povídat a venku vážně není dobré být, protože z nebe se už snášejí velké krůpěje vody a na již částečně namoklé zemi začínají vytvářet kaluže.

Zatímco ranč bičují provazy deště, ve staveních panuje stísněná nálada, především v tom hlavním. Sam zůstává pořád v bezvědomí, ta rána do hlavy mohla být příliš velká a on na ni může zemřít. To si všichni uvědomují a dost často se modlí, aby se hoch probral. Společná večere se nekoná, každý jen něco pozře, co si vyzvedne v kuchyni u paní Toddové.

„Co je, Allane?“ pozvedne svůj zrak předák, oči má zarudlé, přepadají ho návaly strachu, že mu bráška umře. Že se už nikdy neprobere. Stojí u okna v pracovně a zírá do tmy.

„Celkem nic, Virgile. Akorát sem dostal dost vynadáno.“

„Vynadáno? Ty? Vod koho?“

„Vod tvojí matky. Pořádne mi vyčinila. Jak prej hlídám její chlapečky, když jeden z nich má smrt na jazyku.“

„Smrt na jazyku ... zhoršilo se to?“ ulekne se Moran.

„Ne, je to pořád stejný. Virgile, někdy to trvá dlouho, než se po ráně do hlavy ten dotyčný probere. Ale Sam je mladěj a silnej a určitě to zvládne.“

„Modlím se, Allane, pořád se modlím ... Allane, promiň.“

„Promiň? Za co?“

„Za matku. Ty přece za nic nemůžeš. Byla to moje chyba. Tys tam nechtěl tak rychle vlítnout, varoval si mě. Já pitomec si myslel, že když nás uviděj, tak se daj na útěk.“

„To se taky dali. Bohužel párkrát vystřelili ... Ani nevím, jestli chtěli někoho zasáhnout. Byla to spíš náhoda, že Sama trefili.“

„To už je jedno. Tak jako tak tam leží a vůbec se nehejbá ... Allane, co budeme dělat?“ pozvedne zrak Moran, a v jeho očích je něco dost nehezkého.

„Co jako myslíš?“

„Ty svině vnikli na naše území. Přepadli tu ty vozy. Střelili Sama. Je nutný něco udělat.“

„Virgile, hlavně neudělej žádnou pitomost,“ zní hlas Laffertyho naléhavě.

„Pitomost. Tohle si nemůžeme nechat líbit. V tom maj ty kluci pravdu. Pokud Joachim poznal po hlase Liama, tak ...“

„Virgile, byli dost daleko, měli zakrytý vobličej. Určitě bude mít ten Liam kupu svědků, že byl v té době na míle daleko.“

„Je mi jasný, že šerif s tím nic neudělá. Ale jestli Sam umře ...“

„Zatím Sam pořád žije.“

„Zatím. Ale pokud Sam umře, tak ...“, zatne předák ruce v pěst, až mu klouby zbělají.

„Virgile, i kdyby ... Já si teda myslím, že se brzo probere,“ řekne rychle strážce, „Virgile, hlavně nevymejšlej žádnou pitomost. Z toho by mohli bejt další mrtví na vobou stranách.“

„Jestli ale Sam umře ...“

„Virgile, teď není dobrá doba něco vymyšlet. Seš nasranej, to je mi jasný. Nasraný sou i další lidi tady na ranči. Sam je dobrej kluk a lidi ho tu maj rádi, to sem si všimnul. I když je tak mladěj a dělá tvýho zástupce. Jenže vztek není dobrej rádce.“

„Já vím ... Ale pokud Sam umře ... Allane, pokud umře, tak chci toho Liama zabít!“ procedí mezi zuby Moran, tváří se hrozně zarputile.

„Virgile ... Jak bys to chtěl jako udělat?“

„Něco vymyslím ... Někde si na něj počíhat ... Sem dobrej střelec. Allane, pomůžeš mi s tím?“

„Virgile, tohle není dobrej nápad. Ani nevíš, jestli tam ten Liam skutečně byl. Jestli to byli chlapi z ranče Lawettů.“

„Vodkud vodjinud by byli,“ má jasno předák, „Nikde jinde by nedali dohromady tolik chlapů. Tolik zlodějů a vrahů. Allane, ty přece máš taky důvod se jim pomstít, ne? Dyt' tobě zabili bráchance,“

„Virgile, na tohle nerad vzpomínám,“ objeví se velký stín ve tváři Laffertyho.

„Promiň, že ti to připomínám. Ale mám pravdu, ne?“

„Zabil ho Brian a toho zase zabil Ed.“

„No dobře. Ale byli to lidi vod nich. Teď střelili Sama, předtím zabili Jacka. Do prdele, přece jim tohle nesmí projít,“ čertí se Moran.

„Virgile, neměl bys vo tom rozhodovat sám. Pokud chceš něco udělat, tak by ses měl poradit s Edem a Horácem.“

„Poradit ... Co mi tak asi řeknou? Abych to nechal bejt?“

„Myslíš?“ podívá se tázavě strážce.

„Nebo snad ne?“

„Virgile, slyšels, jak dopadli ty vrazi Jacka, ne?“

„Jo, to sem slyšel ... Povídá se ... Allane, myslíš, že to zařídil Horác a Ed?“

„Tak voni dva určitě ne, ty byli přece pořád v Tucsonu. Teda já vo tom nic nevím, ale podle toho, jak to bylo udělaný, co sem slyšel ...“

„No?“

„Sedělo by mi to na bráchu Eda, na Franka, jak se taky povídá. Jak byli zřízený, ty vrazi. Virgile, i kdyby to se Samem nedopadlo, tak nesmíš udělat žádnou pitomost. Můžeme účty srovnat, ale tak, aby tě to nevhrozilo.“

„Nevhrozilo? Myslíš, že se bojím?“ vzkypí mladík.

„Nejde vo to, jestli se bojíš nebo ne. De taky vo to, že tě nesmí nikdo při tom ani po tom chytit. Rozumíš? Abys neskončil na šibenici.“

„Jo takhle. No to se dá něco vymyslet, ne?“

„Určitě dá, Virgile. Ale ne jen my dva. Virgile, můžeme zajet do Tucsonu, za Horácem a Edem a poradíme se. Domluvíme se, co uděláme.“

„Jen jestli budou chtít. Dyt' je to můj brácha a ne jejich,“ projeví skepsi Moran.

„Sam je možná tvůj brácha. Ale ty vozy s nákladem, ty přece vypravil Horác. Takže je to útok i na něj. Vy ste mu pomohli uchránit jeho majetek. Taky částečně Willa, pro kterýho pracuješ. Ale i Horáce. Tak bysme se měli poradit i s ním, než se rozhodneš něco udělat.“

„Nevím ...“

„Ale já vím. Virgile, počkáme, až se Sam probere ...“

„Jestli se vůbec kdy probere ...“

„Probere se, uvidíš. Jen musíš bejt trpělivej. Může to třeba i pár dní trvat, ale probere se,“ snaží se Lafferty, aby jeho hlas zněl rozhodně, „Tak potom zajedeme spolu do Tucsonu a tam to probereme. S Edem a Horácem.“

„Dyt' neříkám, že na ně musíme vyrukovat hned zejtra. Ale tohle jim nesmí projít, Allane, tohle jim nesmí projít,“ říká předák a jen velmi špatný pozorovatel by v jeho hlase nepostřehl mohutnou nenávist.

„Neprojde. I já tě podpořím, u Horáce a u Eda. Virgile, ted' by sis měl jít lehnout.“

„Ještě musím za Samem ... Bude tam matka ... Můj ty Bože ...“

„Tak v tom ti nepomůžu,“ řekne chápavě Lafferty a pak vyjde z pracovny. V té naopak zůstane nešťastný mladík, který si stále dává velkou vinu za zranění sourozence. Ale také v něm vše vě, nejraději by se pomstil okamžitě. Když tam vidí bratra tak bezmocně ležet, touží Liama a jeho komplice mít na mušce. Určitě by v takovém případě nezaváhal a stiskl spoušť.

Trvá mu půl hodiny, než se rozhoupe a vyrazí do ložnice. Tam nalezne nejen matku, ale i sestry, všechny mají zarudlé oči, je jasné, že plakaly. Aby ne, když chudák Sam zůstává stále v bezvědomí.

„Běžte si lehnout,“ posílá Barbara své dcery pryč, ty chtějí protestovat, ale i podle výrazu matky pochopí, že chce mluvit s Virgilem. Tak se zvednou a místnost opustí.

Předák si naopak sedne vedle sourozence, ztěžka dýchá a v duchu se zase už modlí. Prosí Boha, aby projevilsvou milost a nevzal si bratra k sobě.

„Možná jsme měli tehdy odjet,“ přeruší dlouhé ticho paní Moranová.

„Cože?“ tváří se její prvorozený syn nechápavě.

„Měli jsme tehdy odjet. Daleko odsud. Tenhle kraj je pro naši rodinu prokletý,“ hovoří ona tichým hlasem, prostoupeným bolem.

„Prokletej? Mami, ty bys chtěla pryč?“

„Já nevím, Virgile. Možná ano. Dřív, než si tahle země vezme další, co mám ráda. Než si vezme moje děti.“

„Mami, copak ti tu něco chybí? Nebo holkám?“

„Virgile, nejde o to, jestli nám něco chybí. Jde o to, co se tady děje. Vždyť pořád někdo umírá, někdo někoho vraždí. Pořád po sobě střílíte. Ted' je to Sam. Kdo to bude příště? Ty?“

„Mami, já ale nechci nikam vodjíždět,“ řekne on důrazně, „Mami, řekni, měla ses někdy tak dobře jako ted'? Měli sme se někdy tak dobře jako ted'? No? Já tu přece tenhle ranč vedu, Sam je tu zástupcem, Jesse bude nastupovat na universitu. Cate brzo najdeme ženicha, pokud si ho nenajde sama. Ty nemusíš dřít. Tohohle by ses chtěla vzdát?“

„Virgile, já mám o vás strach.“

„Mami, to se Samem byla nešťastná náhoda ...“

„Náhoda?! Když ho chudáka střelili do hlavy?“
„Mami, to byla moje chyba,“ klopí on oči, „Chtěl sem zahnat ty lupiče. Myslel sem ... myslel sem, že se leknou a utečou. Bohužel začali střílet ... Měl sem poslechnout Allana.“
„Poslechnout?“ zpozorní ona.
„Říkal, abysme byli vopatrnější. Je to moje chyba. Moc mě to mrzí, mami,“ zírá on soustředěně do podlahy.
„Virgile ...“
„Vomlouvám se. Tobě i Samovi ...“
„Omluvy nikomu nepomůžou. Podívej, jak tady chudák leží ...“
„Mami ...“, zasténá on.
„Co se to jen pořád děje. Co jsme komu udělali, že nás Bůh tak trestá. Virgile, kdo bude další? Koho mi přinesou příště?“
„Co mám dělat?“
„Já nevím, Virgile. Já nevím. Taky se modlím, za Sama, za tebe. Kolem nás je tolik nenávisti, tolik zoufalství.“
„Mami, není jen nenávist a zoufalství,“ protestuje on opatrně, „Zeptej se Jesseho, který je teď na pohovoru na té universitě. I Sam je tady šťastnej. Teda byl ...“, opraví se a mráz mu přeběhne po zádech, možná už to chudák bráška nikdy neřekne.
„Co ty, Virgile?“
„Já? Vedu tenhle ranč, největší v zemi. Moc sem si nevěřil, ale Will mě přesvědčil. Věřil ve mě, podpořil mě. Myslím, že se mi daří ... Já vím, mami, tohle sem posral. Neměl sem se tam tak hnát. Měl sem poslechnout Allana a Sam tady nemusel takhle ležet. Věř mi, strašně moc mě to mrzí. Kvůli Samovi, ale i kvůli tobě ...“, syje si on popel na hlavu.
„Virgile, kdy tohle skončí? Tohle strašné nepřátelství?“
„Nepřátelství? To bych neřekl,“ zableskne se mu v očích, „Nikdo nemůže říct, že bysme tu dělali něco, co by jiný poškozovalo. Ty ... ty,“ hledá marně slovo, které nebude vulgární, „Prostě voni chtěli krást, loupit. Kdy to skončí? Až tady nebudou takový lidi, jako sou Lawettovi a ta sebranka, co se houfuje na jejich ranči. Pak tohle skončí.“
„Virgile, kdysi to byli naši přátelé ...“
„Kdysi možná, matko,“ vyzařuje z jeho slov hrozný chlad, „To ještě ale nekradli a nevraždili. Jako teď. Ano, udělal sem chybu, a možná na to Sam hrozně doplatí. Ale hlavní vinu nesou voni. To voni vnikli na naše pozemky a ...“
„Naše pozemky. Virgile, vždyť nám tady nic nepatří.“
„Tak nepatří. Je to Willovo. Ale já mám tenhle ranč na starosti. Tak to беру, jako kdyby to bylo moje. Tak se vo to starám. Prostě vnikli na pozemky Willova ranče, napadli Joachima s těma vozama, stříleli na ně, chtěli je vokrást. To voni nesou hlavní vinu.“
„Nevíte, kdo to byl. Jak jsem slyšela, nikdo nikoho nepoznal.“
„Ne? Joachim poznal po hlase Liama.“
„Není si tím jistý ...“
„Ale matko. I kdyby ho nepoznal, jako že ho poznal. Kdo jinej by to mohl bejt. Každý ví, že sou to lupiči a vrazi. Pakáž jedna.“
„Virgile, nechceš snad nic dělat,“ ulekne se ona, když pohlédne do očí svého potomka. V nich je usazena velká zloba.
„Nevím, co budu dělat. Ale vím, kdo sou voni.“
„Virgile, slib mi, že neuděláš žádnou hloupost,“ zní její hlas naléhavě.
„Copak něco dělám?“ odsekne on nerudně, pak zmírní tón, „Jen tady sedím, koukám na Sama a modlím se, aby to zvládnul. Aby ty vrahové neměli na svědomí dalšího.“
„Mrtví jsou na obou stranách.“
„Jo, to sou. Ale jen jedna porušuje zákon. My se jen bráníme.“
„My. Virgile, kdo jsou to ty my?“ objevuje se u ní ještě větší znepokojení.

„Kdo? My tady, co sme na ranči. Ty další, co sou u dolů. Ale i ty, co sou v Tucsonu, s Edem a Horácem.“

„Virgile, to ale nejsme my. Ty tady jen spravuješ ranč, nic ti nepatří. Oni jsou boháči, jim to patří. Virgile, pokud si myslíš, že jsi jeden z nich ... Virgile, nic si nenamlouvej.“

„Máš pravdu, nic mi tady nepatří. Ale podívej se. Kde je Will? Kde? V Mexiku a podle všeho tam dlouho bude. Než vodjel, tak říkal, že ... Ale to je jedno. Máš pravdu, jen pro ně pracuju. Ale jak se ke mně chovaj, i když mi je jen jedenadvacet ...“

„Virgile, nechci se s tebou přít. Ale kdy tohle všechno začalo? Kdy se objevili první mrtví?“

„Mami, to snad nemyslíš vážně,“ zavrtí on hlavou, „Co dělaj ty lidi zlýho? Jen tady dávaj práci jinejma. Jako třeba já. Nebo ty stovky dalších, co tady nebo i jinde pracujou. Nikoho nepřepadávaj, nikoho nevokrádaj. Tak co dělaj špatně?“

„Virgile, umřelo už tolik lidí ...“

„Ale čím vinou? Čím vinou?“

„Já to nevidím tak jednoznačně.“

„Já už ano,“ řekne on rozhodně, „Teď už jo. Jo, měl sem pochyby, ale Will mi votevřel voči. Všem nám votevřel voči. I Jessemu i Samovi. I dalším. Taky Horác. Je to nóbl pán, ale ke mně se chová velice dobře. Voni sou ta budoucnost, a ty zmetci vod vedle, to ... Ale tohle nemá smysl. Nechci se s tebou hádat.“

„Virgile, prosím, moc tě prosím, starej se jen o tenhle ranč. Nenech se zatáhnout do ničeho. Virgile, nechci, aby tě zabili. Taky nechci, abys ty zabíjel,“ chvěje se jí hlas.

„O čem to mluvíš?“ zeptá se on, ale dost nejistě.

„Virgile, vidím ti to na očích. Máš v nich něco moc špatného. Virgile, nesmíš se do ničeho zaplést. Prosím, slib mi to.“

„Nevím, vo čem mluvíš,“ odpoví on vyhýbavě.

„Moc dobře mi rozumíš, Virgile!“ zvýší ona hlas.

„Mami, prosím tě, teď vo tom nechci mluvit.“

„Ale já ano. Pomsta není žádné řešení.“

„Pomsta? Jaká pomsta? Možná nastolení spravedlnosti, to možná. Copak je možný, aby někdo přijel na naše pozemky a střílel tady po nás?“

„Virgile, zase říkáš naše pozemky.“

„No dobře ... Mami, tak to tady jen spravuju. Dobře. Ale řekni, myslíš si, že se sem někdy Will vrátí?“

„Nebude přece v Mexiku věčně.“

„No to možná ne. Ale až se vrátí, z toho Mexika, myslíš si, že se vrátí sem? Ani náhodou. Tak nejvčejš sem někdy přijede. Jako na návštěvu. Bude bydlet ve městě, kdoví kterým, postaví si tam velkej dům. Bude potřebovat, aby mu to tady někdo vedl. Vybral si mě, díkybohu. Tak se mu vo to musím postarat, aby byl spokojenej. A když bude spokojenej, tak nic měnit nebude. Mami, my tady budeme vlastně ty hlavní. Jo, peníze bude dostávat Will, ale neplatí mi přece špatně. A možná dá i víc, až ... Ale mami, vážně teď nemám chuť to probírat. Já jen, že tohle sice všechno patří Willovi, ale vládnout tady může naše rodina. Rozumíš mi?“

„Ne, Virgile, teď ti nerozumím. Můžeš tady pracovat, ale nikdy ti tu nic patřit nebude. Nechci, abys ty nebo Sam, anebo i Jesse, abyste riskoval svůj život pro cizí majetek. Will tu válku vyvolal, teď si užívá někde v Mexiku, v přepychovém domě, jak jsem slyšela. A za něj tady krvácíte vy.“

„Můj ty bože, jak hrozně mu křivdíš,“ zavrtí on nechápavě hlavou, „Mami, voba toho máme dost, taky ten strach vo Sama. Promluvíme si vo tom někdy jindy, jo?“

„Neuděláš žádnou hloupost?“ podívá se ona tázavě.

„Myslíš jako, jestli nesvolám chlapy a nepojedeme vypálit to chřestýší doupě?“ zasměje se on křečovitě, „Ne, na nic takovýho se nechystám,“ dodá.

Ona už neodpoví, nechce se přít se svým prvorozeným synem nad bezvládným tělem toho třetího v pořadí. Má ale strach, protože v očích Virgila spatřila nenávist. Spatřila v nich něco, co vídávala u svého muže, jeho otce. Nejen nenávist, ale i zuřivost, která ho nakonec zahubila. Virgil je jeho krve a pokud mu bolest ze stavu Sama zatemní rozum, mohl by jednat velmi zle. Udělat něco, co by přineslo další raněné a možná i mrtvé. Bude si s ním muset promluvit, ale opravdu až později, až se oba zklidní. Teď jsou plni strachu o Sama, který chudák pořád nejeví žádné známky zlepšení.

OBLOUZNIL NAŠE DĚTI

Liják trvá celou noc a ještě i dopoledne prší velmi intenzivně. Ponurá scenérie kolem domů se přenáší i do jejich útroby, což je dáno i tím, že Sam je stále v bezvědomí. Mnozí začínají mít strach, zda mu opravdu v hlavě něco neprasklo, nezpůsobil si vnitřní zranění, neteče mu krev dovnitř hlavy, což by v konečném důsledku způsobilo jeho smrt. Je divné, že se zatím neprobral, když už od jeho pádu uplynulo tolik hodin.

**HESKETH TRAVIS
WARDEN**

Něco před polednem dorazí na ranč drožka, na jejímž kozlíku sedí úplně promočený Bill Shephard a uvnitř pod stříškou stěží udržuje otevřená víčka šestatřicetiletý lékař Hesketh Travis Warden, který svou praxi nyní vykonává u dolů. Pistolník ho dost nevybíravě donutil za noci nasednout a od té doby ho vláčí krajinou. Aniž by mu dopřál odpočinku či snídane.

„Tak co je?“ zeptá se Shephard, když se pod stříškou na verandě srazí s předákem ranče.

„Pořád stejný. Pořád jen leží,“ říká smutně oslovený.

„Půjdu se na něj podívat,“ zaskuhrá Warden, má toho očividně dost. V ruce třímá svou brašnu, nejspíše její obsah bude potřebovat.

Více slov nepadne a trojice kráčí do ložnice, kde stále v bezvědomí spočívá Sam. U něho je jeho matka i sestry, jen tiše sedí a v duchu se modlí. Když spatří pistolníka, co přivezl lékaře, v očích Barbary se objeví úlek, uvědomí si, že tento muž jí kdysi zastřelil manžela. Teď asi jel celou noc, aby dovezl doktora pro jeho syna. Ne, tohle je vážně prokleté a podivné místo, tady není nic normální.

„Nechte mě tady s ním samotného,“ zahuhlá Hesketh, nikdo nemá důvod ho neposlechnout. A tak všichni jen stojí za

dveřmi a zase už se modlí. Trvá snad půl hodiny, než lékař vykoukne.

„Co je, pane doktore?“ skoro se bojí zeptat předák.

„Nejdřív jsem mu srovnal tu ruku. Snad dobře. Sice ho to asi dost bolelo, ale na druhé straně ... Prostě pojd'te dál,“ řekne Warden a otevře dveře.

„Same!“ zařve starší sourozenec, když spatří na lůžku svého bratra. Ten má sice rysy ztrhané, nejspíš dost trpí bolestí, ale evidentně mžourá.

„Same!“ volají i Barbara a její dcery.

„Vážení, Sam teď potřebuje hlavně klid a odpočinek,“ zasahuje Hesketh, „Tak jste ho viděli, zůstane tady jen jeho bratr a já. Dokončím to ošetření. Další za ním mohou přijít později.“

Teď sice matka a sestry raněného trochu protestují, ale v zájmu Sama poslechnou. Naopak starší bratr si k němu sedne, pevně mu stiskne pravou ruku, do očí se mu derou slzy.

„Tys nám nahlal strach,“ říká hlasem třesoucím se dojetím.

„Virgile ... vůbec nevím, co se děje,“ zasténá postřelený a potlučený chlapec.

„Ty si nic nepamatuješ?“

„Vůbec nic ... Něco mi řekl doktor ... Virgile, jen mě děsně bolí hlava a ta ruka. Vlastně celý člověk, všechno mě hrozně bolí ...“, žaluje mladíček.

„Naštěstí jsou to jen modřiny,“ konstatuje Warden a v tu chvíli si starší sourozenec uvědomí, že lékař raněného svlékl a asi důkladně prohlédl, jeho šaty včetně spodního prádla jsou přehozené přes židli.

„Spadnul si z koně. Tak sis dost natlouknul,“ říká předák svému zástupci.

„Virgile ... prej mě střelili ... Virgile, co se děje?“ je v očích chlapce zmatek.

„Same, teď už je všechno dobrý. Jen škrábnutí. Ta ruka je sice zlomená, ale brzo sroste. No a ty boule a modřiny, to taky začas zmizí. Pár dnů si vodpočineš a bude všechno dobrý.“

„Je třeba ho udržovat na lůžku a v teple. Taky mu dát napít a něco sníst. Nejlépe nějakou silnější a výživnější polévku,“ dává pokyny Warden, „Teda něco k jídlu a pití bych ocenil i já,“ připomene se.

„Jistě, pane doktore, všechno zařídím,“ slibuje předák.

„Dneska už toho mám dost. Tak bych tady rád přespal. Občas se na našeho maroda kouknu, a taky zítra ráno, než budu odjíždět.“

„Jistě, pane doktore, postarám se o vás. Nic vám nebude chybět.“

„Stačí mi jen jídlo, pití a postel, kam bych se mohl uložit. V noci jsem se opravdu vůbec nevyspal.“

„Zařídím. Hned to zařídím.“

„Same, pokus se usnout. Ale až se napiješ a trochu najíš. Jsi sice potlučený jako zákon káže, ale jsi mladý a tak se budeš rychle hojit,“ dává Hesketh svému pacientovi dobré vyhlídky.

Virgil v následných minutách zajistí, aby paní Toddová připravila jídlo pro lékaře a Shepharda, zároveň se Barbara postará o svého mladšího syna, osobně ho nakrmí. Díkybohu se probral, i když si ze včerejšího dne nic nepamatuje a také trpí bolestmi. Pak si pro ni přijde její prvorozený syn a odvede ji do pracovny, kde již čeká lékař. Všichni tři se posadí ke stolu.

„Děje se něco, pane doktore?“ vycítí ona problémy.

„Pevně věřím, že se nic neděje,“ odpovídá Warden vážným hlasem, „Na druhé straně nemohu stále nic zaručit. Úder do hlavy může způsobit vše možné. Bohužel také vnitřní krvácení. Pak by se vytvářel tlak v hlavě a ... Pevně však věřím, že vše bude v pořádku.“

„Pane doktore, chcete mi říct, že pořád ještě může umřít?“ zní její slova zoufale.

„Ta velká bolest hlavy může znamenat jen následek rány, ale také i něco horšího. Je moc dobře, že se probral. Trochu jsem mu k tomu pomohl. Ale pořád je tady nebezpečí komplikace. To vám nemůžu a ani nechci zastírat. Většinou k tomu nedojde, myslím k tomu vnitřnímu krvácení, ale někdy ano.“

„Pane doktore, nejde pak ta hlava otevřít? Aby ta špatná krev vytekla ven?“ ptá se Moran stísněným hlasem.

„V některých případech to může pomoci. Ale v podmínkách tady ... Není tu nikde blízko dobře vybavená nemocnice. Stejně bychom ho ale nemohli přepravovat. Budu tady až do rána, tak kdyby se to moc zhoršilo, mohli bychom se o to pokusit. Ale dopředu říkám, až v krajním případě a bez obalu, byl by to zoufalý pokus s velmi nejistým výsledkem.“

„Můj ty Bože,“ zasténá nešťastná matka.

„Paní Moranová, mluvíme o té nejhorší variantě. Pravděpodobnější je, že se váš syn začne pomalu zotavovat. Bude dobré, aby byl delší čas v klidu, má těžký otřes mozku, proto i ta ztráta paměti. Ale viděl jsem daleko horší případy. Takže vyhlídky nejsou úplně špatné, ale pořád je tady to jisté riziko, o kterém jsem mluvil.“

„Kdy to budeme vědět jistě?“ ptá se Virgil.

„Věřím, že už zítra ráno. Teoreticky by menší krvácení mohlo způsobit zle i za pár dní, ale to bychom asi viděli, že se zhoršuje. Pevně věřím, že nic takového nenastane a začne se uzdravovat. V každém případě musí delší čas ležet a taky delší dobu nesmí v žádném případě do sedla. Otřesů hlavy se prostě musí nějaký čas vystříhat.“

„Jak dlouho?“

„Doporučoval bych tak měsíc.“

„To nebude problém, pane doktore.“

„To doufám. Nuže, vážení, co bylo třeba, to jsem vám řekl. Teď bych se s dovolením šel natáhnout, oči se mi klíží a potřebuji se vyspat. Vzbud'te mě až na večeři, anebo, kdyby se jeho stav zhoršil,“ vydává poslední pokyny Hesketh, než je doprovozen předákem ke svému lůžku.

„Virgile, nějak jsem mu nerozuměla,“ zní z hlasu Barbary nejistota i zoufalství, vyhrkne na syna, jen co se vrátí.

„Ve svý podstatě říkal, že bude začas Sam v pořádku. Ale znáš doktory. Radši si nechával v otevřený zadní vrátka. Kdyby se něco posralo, aby to nebylo na něj.“

„Může se to zhoršit ...“

„Říkal, že se to stane jen někdy, v málo případech. Mami, Sam bude v pořádku,“ říká on a v duchu se modlí, aby se nemýlil. Nebere slova lékaře na lehkou váhu, i když se je teď snaží před matkou zlehčovat.

„Modlím se, Virgile, modlím se, abys měl pravdu,“ odpovídá mu ona.

„Bůh jistě naše modlitby slyší, mami. Mami, budu muset jít pracovat. Tak bude nejlepší, když půjdeš za holkama. Sama nechte vodpočívát, ale sem tam se na něj podívejte. Kdyby něco, tak hned vzbud'te toho felčara.“

„Jistě, Virgile. Cate je u něj a budu se s ní střídat,“ pokyvuje ona svou hlavou plnou starostí a bolu.

Předák zmizí a Barbara po návštěvě maroda zamíří do kuchyně, aby utišila svůj hlad, i když po pravdě na jídlo nemá příliš pomyslení. Starost o nejmladšího syna je pořád velká, slova lékaře jí stále rezonují v hlavě a vyvolávají pochybnosti a strach.

„Sam bude v pořádku,“ snaží se jí povzbudit pětáctýřicetiletá Sára Toddová, jsou teď v kuchyni sami dvě, sedí u stolu a tváří se obě všelijak. Určitě ani jedna jako šťastná a spokojená žena nevypadají.

„Kéž bys měla pravdu.“

„Určitě bude v pořádku. Sam je silný mladík, dostane se z toho. Je moc dobře, že už se probral.“

„Jenže doktor říkal, že někdy ... Nechci na to ani pomyslet. Chudák Sam, je pořád tak mladý ... Co se to jen děje, Sáro.“

„Co se děje, Barbaro?“ změní se náhle výraz paní Toddové, už v něm není něha, soucit, ale výrazný chlad, „Jen sklízíme ovoce hrozného setby, co ji má na svědomí Will. To se děje, Barbaro.“

„Will ... Vím, nemáš ho moc ráda,“ pokývá chápavě hlavou paní Moranová.

„Ty snad ano? Potom, co všechno napáchal tvou rodinu?“

„Není to tak jednoznačné ...“

„Není? Já si myslím, že je to víc než jednoznačné. Než tu začal vládnout, než sem přivedl ty hrozný muže, jak dobře jsme si tady žili. Všichni pospolu, v přátelství. Pak začal s tou vodou a všechno se změnilo. Začali umírat první lidi a taky ... Taky ... Prostě taky ovládl naše děti,“ chvěje se teď kuchařce hlas zlobou.

„Ovládl naše děti. Sáro, myslíš, že je ovládá?“

„Poblouznil je. Namluvil jim nesmysly. Svedl je na špatnou cestu. Zatáhl je do těch svých her. Odvedl od nás skoro všechny naše děti. Postavil je proti nám,“ žaluje paní Toddová.

„Co se vlastně mezi vámi stalo? Nechtěla jsi o tom se mnou nikdy mluvit ...“

„Nechci pořád ... Moc mě to trápí. Will vnesl do naší rodiny svár, postavil naše syny proti otci, oblouznil Sáro. Nevím, jak to dělá, že mu všichni tak naslouchají. Možná má v sobě vážně něco ďábelského.“

„Sáro, je to přece tvůj zeť. Otec tvých vnoučat,“ připomene paní Moranová.

„Bohužel. Tedy ne bohužel kvůli těm vnoučatům, ty mám ráda, i když je teď už vlastně vůbec nevidám. Ale kvůli tomu všemu.“

„Sáro, taky o tom moc přemýšlím. Ted' zase znova, když je na tom Sam špatně. Ale jsem z toho všeho zmatená. Něco mi skoro nedává vůbec smysl. Neumím si to srovnat. To, co se tady děje. I s našimi dětmi. Po tom všem, co bylo.“

„Ty tvoje ten Will taky oblouznil.“

„Není to tak jednoduché, Sáro.“

„Není? Co je na tom složitého? Will zavinil smrt tvého muže, tvého švagra, a vlastně i ted' zranění Sama. To má taky na svědomí, protože on tady vyvolal tu hroznou nenávist, rozpoutal tady násilí. Tak co je na tom složitého?“

„Možná můžeš mít pravdu. Proč pak ale naše děti jdou za ním?“ položí paní Moranová otázku, na kterou hledá marně pro ní srozumitelnou odpověď.

„To taky nechápu. Snad jen kouzly a čáry se to dá vysvětlit.“

„Kouzly a čáry,“ zavrtí matka předáka nesouhlasně hlavou, „Nemyslím si, že by je očaroval. Tedy ne nějakými kouzly a čáry. Ale získal si je, o tom nemůžeme pochybovat. Vždyť před pěti roky po sobě střileli, myslím Virgil a Will. Dokonce sem Virgil přijel a vyzval Willa na boží soud. Ted' ale na něj nedá dopustit, a kdyby mu Will řekl, tak snad pro něj skočí i do ohně.“

„Vždyť říkám, kouzla a čáry,“ trvá si na svém kuchařka.

„Sáro, moji chlapi nikdy nebyli tak šťastní, jako jsou ted',“ říká tichým hlasem paní Moranová, „Jsou šťastní a taky pyšní. Pyšní na to, co dokázali. Jesse se dmul pýchou, když mi vyprávěl o úspěšném složení těch zkoušek na střední škole. Virgil si moc váží, že je předákem a je pyšný, jak to zvládá. Ale i Sam. Ten taky. Říkal mi, jaký měl strach, když mu Will nabídnul místo zástupce Virgila. A jak je hrdý, jak se s tím vyrovnal.“

„Taky to nechápu, Barbaro. Nechápu, jak se Willovi podařilo tak snadno získat Virgila. Ale i Jesseho a Sama. Potom, co se stalo jejich otci. Nechápu, že mohli zapomenout.“

„Je to složitější, Barbaro,“ říká smutným hlasem paní Moranová, „On je hodně bil, hlavně když se opil. Hodně jim nadával. Museli dít a odměnou jim často byly jen další rány.“

„Otec musí přece vychovávat svoje děti.“

„Někdy to vážně přeháněl ...“

„Naši kluci nikdy moc nařezáno nedostali a dopadlo to s nimi stejně. Jacob už za námi několik let nejezdí, Jeff se také odcizil. Jason je na té škole.“

„Na Jasona jsi jistě taky pyšná. Jako já na Jesseho. Ale i na Virgila. Vidím, že ho tady muži berou, muži mnohem starší, než je on.“

„Máš pravdu, berou oba tvoje syny. Dokonce dneska chtěli vyrazit a pomstít se za Sama.“

„Cože?“ ulekne se paní Moranová.

„Chtěli vyrazit za těmi, co Sama poranili. Hlavně ti mladí. Málem se je nepodařilo zastavit. Hodně je to rozzlobilo, chtěli jet za těmi, co ho střelili. Naštěstí jim to rozmluvili, hlavně Virgila poslechli.“

„Můj ty Bože. Chtěli jet a potom ... Radši nedomýšlet, co by se mohlo stát.“

„Právě, Barbaro. Vždyť kvůli Willovi mi zmlátili Jacoba, přivezli mi ho polomrtvého. Kvůli Willovi střelili Jeffa, chudák málem přišel o nohu. Díkybohu to dobře dopadlo. Ted' postřelili Sama, a taky díky tomu, co tady Will vyvolal. Pořád nás to pronásleduje, Barbaro. Zasel tady nenávist a my ted' sklízíme její hořké plody. My matky jsme na tom nejhůř. Naši synové si možná myslí, jak nejsou stateční, ale vůbec nepomyslí, jak my tím trpíme. Jak se bojíme, v jakém stavu nám je přinesou. Rozumím ti, Barbaro, já taky plakala, když se to stalo Jacobovi a pak Jeffovi.“

„Toho se taky bojím, Sáro. Co z toho ještě bude. Virgil měl něco moc ošklivého v očích, včera v noci. Když ted' slyším od tebe, co chtěli udělat ti honáci ...“

„V tom s tebou souhlasím. Jacob se zapletl s tím Greenwoodem a tím dalším hrozným chlapem, tím Woodroofem. Mám strach, aby se mu něco nestalo. Jeff ...,“ skoro zaúpí hospodyně, „Barbaro, jak jsem se styděla, když pracoval v tom strašném domě, jak jsou tam ty povětrné ženy. Díkybohu tam už není. Ale ted' Will pro změnu jeho, Sáro a moje vnoučata zatáhl do toho Mexika, o kterém jdou ty příšerné pověsti.“

„Je to tam tak zlé, Sáro?“

„Já nevím.“

„Nic o nich nevíš?“

„Ne, to ne, oba mi píší. Jak Sára, tak Jeff. Jen nevím, jestli mi píší pravdu. Jestli mi něco netají, abych se nebála. Snad se jim ale daří dobře.“

„Říkala jsi, že tam žijí ve velkém přepychovém domě.“

„To ano. Sára mi poslala i jeho obrázek. Někde ho tady mám,“ říká paní Toddová, přitom moc dobře ví, kam ho uložila a jde na jisto, „Tady je,“ podává rukou kreslený menší obraz domu.

„To je moc hezké,“ jen vydechne paní Moranová.

„Ano, je to moc hezké a velké,“ pokyvuje kuchařka, „Nedávno mi psali o tom, jak byli na nějakém bále u prezidenta Mexika. Oba se rozplývali, jak to bylo všechno nádherné, jaké dámy a pánové tam byli. Vždyť jim Will musel najmout zvláštního učitele, který je prý učil správně chodit, uklánět se, tancovat. Jeff psal, že si tam připadal jak nějaký princ, v nějakém zvláštním obleku, ten název si nepamatuji. Ale jistě moc hezkém a drahém. Prý se tam k nim chovají moc pěkně, píší oba.“

„Takže jsou také šťastní,“ oduší paní Moranová.

„Snad. Alespoň doufám. Ale bojím se. Slyšela jsem toho hodně, o tom Mexiku. Bojím se, aby se jim něco nestalo.“

„Když se přátelí s prezidentem Mexika ...“

„Jenže co když ho svrhnout? To se tam prý děje často. Co pak? Mohou ublížit i jim, když se s ním přátelí. Radši bych je měla tady, u sebe. I když, potom, co se děje tady, tak nevím,“ povzdychne si hospodyně.

„My se můžeme jen modlit, aby se naše děti do ničeho nezapletly. Já se teď modlím za Sama, aby neměl nic v hlavě poškozeného. Aby se uzdravil. Pořád ještě je nebezpečí, že se může všechno zvrtnout,“ zní z hlasu paní Moranové tíseň.

„Sam bude v pořádku. I já se za něj modlím, Barbaro. Za všechny naše děti, moje i tvoje. Aby se jim nic nestalo. Aby už ta nenávist a nepřátelství ustalo.“

„Budu se muset jít podívat za Samem, vystřídat Cate.“

„Ještě chvíli poseď, Barbaro. Už jsi tady delší dobu a vlastně jsme si pořádně nepopovídaly. Trochu se nás straniš.“

„Nestraním se, Sáro. Jen jsem se tady necítila úplně dobře. Svolila jsem, že se sem nastěhujeme, jen aby moje děti byly pohromadě. Na jejich naléhání. Ale ... Po smrti muže bych si nedokázala představit, že do tohoto domu ještě někdy vkročím ...“

„Musí to být pro tebe těžké.“

„Není to jednoduché. Ale co bychom my matky neudělaly pro svoje děti.“

„Ty je máš alespoň u sebe, tobě se neodcizili. My je ztrácíme, Barbaro. Jacoba už dávno, Jeffa ... toho částečně. Nevím, ale Jason chtěl taky pryč. Teď o tom pořád mluví i Jeremy. Jako by se nemohl dočkat, až odejde z domu na studia. Sára už nás taky nemá tak ráda, jako kdysi,“ stýská si paní Toddová.

„Děti odcházejí z domu.“

„Z domu možná. Ale oni odchází od nás. Neradi za námi jezdí. Jacob vůbec. Přitom ...,“ zalíjí se kuchařce oči slzami, „Tohle Willovi nikdy nezapomenu, tohle nikdy,“ dodá spíše zoufale než nenávistně.

„Třeba se to ještě zlepší. Časem. Jsou ještě mladí, zestárnou, dostanou rozum.“

„Kéž by, Barbaro, kéž by. Někdy vzpomínám, jak tady bylo krásně, než umřela Willova rodina a on to tu převzal. Než přivedl ty strašné muže. Jak jsme tady žili, scházeli se, společně oslavovali narozeniny. Ty časy jsou pryč, rozmetány. Co bych za to dala, kdyby se vrátily, kdyby všechno zase bylo jako dřív. Když jsme drželi při sobě, nestříleli se a nevráždili. Co bych jen za to dala, kdybych zase u sebe měla svoje děti,“ vytrysknou slzy z očí paní Toddové.

TOHLE UŽ MUSÍ SKONČIT

„Tak se posad'te,“ ukáže Greenwood ke stolku, tam si už hová Morrow, nyní k němu přisedá i Lafferty a Moran. „Nabídněte si, co uznáte za vhodný. Nebudu vás přemlouvat,“ ukáže hostitel na karafu s whisky i krabičku s doutníky.

„Díky, Horáci,“ tváří se upjatě předák, jeho tvář také je až nezvykle vážná, plná napětí.

„Tvému bratrovi se už daří líp?“

„Díkybohu, snad ano. Už jsou to tři dny, nic se nestalo, myslím nezhoršilo. Tak snad mu nic v tý jeho hlavě neprasklo. Tak se snad uzdraví,“ odpovídá Moran a v duchu se modlí, aby nic nezakřiknul.

„Aspoň, že tak. Vyzpovídal sem včera Billa, když se vrátil od dolů. Tak mi dost přesně popsal, co se tam stalo. Vlastně musím poděkovat, pomohli ste ty lupiče zahnat.“

„Můj bratr přitom málem umřel ...“

„Já vím. To je mi líto. Snad bude opravdu v pořádku. Virgile, když tak se domluv s Edem. Pokud bys potřeboval ještě někoho k Allanovi, tak by to šlo asi zařídit.“

„Někoho potřeboval ... Horáci, tohle už musí skončit,“ říká předák rozhodně a v očích se mu zablýskne, „Už je s tím potřeba něco udělat!“ dodá důrazně.

„Virgile, co máš na mysli?“

„Co? Všichni přece víme, kdo za tím vším stojí. Kdo tady pořád vyvolává rozbroje, přestřelky, přepadení. Teď stříleli Sama, kdo bude příště? Horáci, pokud bys do nich chtěl jít, tak si myslím, že ti můžu nabídnout až dvacet chlapů.“

„Dvacet chlapů ... Virgile, k čemu dvacet chlapů?“ podívá se hoteliér tázavě.

„K čemu bude potřeba. Třeba je vodsud vyhnat. Aby zmizeli hodně daleko.“

„Myslíš jako dvacet chlapů, co by měli v rukách pušky?“

„Když bude potřeba, tak i ty pušky,“ přikývne mladík.

„To jich máš tolik? Nemyslím zaměstnanců, těch budeš mít asi i víc. Myslím těch, co jim můžeš věřit, že ty pušky nepoužijou proti tobě.“

„Jo, mluvím jen vo těch, co za ně ručím. Co budou na naší straně.“

„Na naší straně?“

„Tak na naší ... Já vím, Horáci, sem jen zaměstnanec, nic mi tady nepatří.“

„To sem nemyslel, Virgile. Spíš mi nebylo jasné, co myslíš tou naší stranou. Koho do toho počítáš.“

„Asi sem se vyjádřil blbě, Horáci. Tobě tady toho patří hromada, hotely, doly. Ed má asi taky podíl, Will je jasnej. Jo, sem jen zaměstnanec, ale myslel sem tím, že sme na vaší straně, tvojí, Eda, Willa. Tak sem to myslel,“ snaží se o vysvětlení Moran.

„I těch dvacet chlapů?“

„No, některý sou ještě dost mladý. Ale silný a vodhodlaný. Zeptej se Allana, co to stálo za práci je uklidnit. Když sme dovezli Sama. Sami chtěli vyrazit za těma lupičem, klidně i na ten ranč Lawettů.“

„To je pravda. Naštěstí poslechli Virgila a nikam nejeli. Ale chtěli a měli v rukách pušky,“ potvrdí slova mladíka Lafferty.

„To je dobře, žes je zklidnil,“ řekne svůj názor Greenwood.

„Zklidnil, Horáci. Jen nevím, jestli rád. Ale jestli střelej ještě někoho dalšího z nás, tak za nic neručím. Ani nevím, jestli bych je pak chtěl uklidňovat. Pokud bych tím dalším nebyl já sám. Mohli sestřelit stejně dobře mě nebo tady Allana. Vodnes to chudák Sam.“

„Co bys chtěl udělat? Ty nebo tvoji muži?“

„Co? To přesně nevím,“ tváří se teď nejistě předák, pak se rozhlédne, „Horáci, tady snad můžu mluvit otevřeně, ne?“

„Jo, to určitě můžeš.“

„Říkal sem Allanovi, že pokud Sam umře, tak chci zabít Liama. Toho, co ho po hlase poznal Joachim. Jo, já vím, nebyl si úplně jistej, ale kdo jinej by to tam byl, než ta tlupa vod nich. Chtěl sem sejmut Liama, dokonce sem se ptal Allana, jestli by mi s tím nepomohl. Ten mi řekl, že bych si měl napřed promluvit s tebou a Edem. Tak sem ho poslechnul a sem tady. No a na tom mým názoru se zase tak moc nezměnilo. Sam sice žije, ale měl namále. Stačilo možná hodně málo, vážně hodně málo, a ta kulka mu provrtala hlavu, místo aby mu po tý lebce sklouzla. Takže kdybych si toho parchanta mohl vzít na mušku, tak bych moc neváhal vystřelit.“

„Virgile, to sou hodně vážný slova, co tady pronášíš.“

„Asi jo, Horáci. Ale já to tak cejtím. Že už je třeba něco udělat. Vypálit jim to tam, srovnat jim to tam se zemí a vyhnat je vodsud. Kdo nebude chtít vypadnout, tak toho poslat pod kytky.“

„Ty seš asi hodně nasranej.“

„To taky. Víš, co sem prožíval, když sem přivezl Sama? Když sem se modlil, aby se probral, a potom, aby neumřel? Na něco v tý hlavě? A to jen kvůli těm zasrancům, co vnikli na naše území, přepadli naše vozy a stříleli na naše chlapy. Teda naše,“ zarazí se Moran, „Teda tvoje a Willa. Nejsou moji, to je mi jasný ... Stejně jako ty pozemky, teda,“ vzpomene si na slova matky, zase už se nechal unést hněvem.

„Virgile, máš na tom ranči významný postavení, když tady není Will. A nejspíš tam už nikdy bydlet nebude. Takže ti to na hrbu zůstane. Ale Virgile, není dobrý, když se necháš ovládat emocema, vztekem.“

„No to možná ne. Ale taky není možný, aby jen tak jezdili na naše území, teda Willovo, a aby tam přepadali vozy a stříleli po nás,“ mračí se předák.

„Virgile, neudělej nějakou hloupost,“ ozve se teď Morrow.

„Ede, do prdele, tohle slyším pořád. Napřed vod Allana, pak vod mámy, teď vod tebe,“ vzteká se mladík.

„Tak já ti to řeknu taky, abys to měl kompletní,“ přidá se Greenwood.

„To je fakt dobrý,“ sevře zlostí ruce v pěst předák, „Tak voni nás budou sundávat z koní a my budeme dělat hovno. To se mi vážně vůbec nelíbí,“ snaží se udržet hlas v přijatelné tónině, „Dyť to přece není poprvý. Co už toho vyvolali, co už lidí postřelili nebo dokonce zabili.“

„Virgile, před chvílí si říkal, že seš na naší straně. I tvoji chlapi z ranče. Což slyším rád,“ hovoří Greenwood svým typickým nezúčastněným hlasem, „Tak ale taky musíš brát na zřetel, že sou tady i další zájmy. Je nutný, abysme se na všem domlouvali. Pokud na ně vlítete, vy z ranče, tak jim dáte argumenty do ruky. Voni budou tvrdit, že čelí vaší agresi, budou před veřejností říkat, že se jen brání. Navíc, Virgile, může přitom dojít k mnoha tragédiím.“

„Horáci, já nechci dělat problémy,“ snaží se udržet klid Moran, „Ale taky nechci bejt za votloukánka. To teda nechci.“

„To nikdo nechce, Virgile. Ale nezapomínej na jedno. Každěj tady máme svoje úkoly. Například já vedu tenhle hotel, i další, starám se vo doly. Ty máš zase na starosti Willův ranč, což není žádná sranda, když je asi největší v Arizoně. Vo bezpečnost se má postarat Ed. Tak to nech na něm, aby tohle vyřešil.“

„Promiň, Horáci, promiň, Ede, ale nezdá se mi, že byste to nějak zvlášť řešili. Jo, slyšel sem vo těch třech, co někdo vyřídil v tom Mexiku. I když k tomu se vy nehlásíte. To chápu, teda chápu, proč se k tomu nehlásíte. Ede, tak se zeptám, co chceš dělat s tímhle? Přepadli přece naše vozy, teda vaše vozy, nebo já nevím, do prdele, koho vlastně ty vozy sou. Ale beru to, že patří k naší straně. Přitom mi sundali ze sedla bráchu a von málem umřel. Tak mám snad právo vědět, co s tím jako chcete dělat.“

„Virgile, vztek není dobrej rádce,“ zachovává naprosto klidný výraz Morrow, „Chápu tě, ale měl bys nás poslechnout. Snažíme se to vyřešit. Snažíme se i držet vás z ranče vod toho co nejdál. Bohužel ste se do toho tentokrát zapletli.“

„Už si nejsem jistej, jestli to bylo dobře,“ škmouří se mladík, „Chtěl sem pomoc, aby neukradli ty vozy. Jenže nevím, jestli vám není jedno, že po nás stříleli. Chápu to, nemáte s náma

moc společnýho. Ten ranč patří jen Willovi, pokud vím, a ten je někde v prdeli, někde daleko. Tak vás to asi tolik nezajímá, že tam krvácíme,“ vyloží si vše svým způsobem.

„Virgile, copak sem ti nedal k ruce Allana? Před chvílí ti Horác nabízel další chlapy, pokud budeš potřebovat. Aby dohlídli na bezpečnost a ty ses mohl se svejma lidma věnovat svojí práci. Tak neříkej, že je nám to jedno,“ hovoří stále bez emocí Morrow, „My jen dycky jednáme s chladnou hlavou. Horká hlava většinou přinese neštěstí. Ty máš vztek, to je vidět. Kvůli Samovi. To chápu. Možná to nasralo i dost tvech mužů, takže je taky svrběj prsty. Tak toho spíš využij pro svůj prospěch a ty Lawetty nech na mně a Horácovi.“

„Ede ... Ede, nějak ti nerozumím. Co mám jak využít, když zároveň říkáš, že s tím nemám nic dělat?“ tváří se zmateně Moran.

„Když tě Will udělal předákem, tak za tebou moc chlapů nestálo. Spíš stáli za tím Tobíášem. Nejspíš se to změnilo ...“

„Jo, změnilo. Přišli nový. Ty, co zůstali, tak snad pochopili, že neděláme s bráchou nic proti nim. Zpočátku se nám skoro smáli, jak sme mladý. Ale teď si myslím, že už to tak není,“ říká mladík a podívá se na svého osobního strážce.

„Nejsem na ranči tak dlouho,“ přijímá ten výzvu, „Ale něco sem tam stačil zkouknout. Myslím si, že Virgil má slušnej respekt u svejch chlapů. Co se týká Sama, toho maj rádi. Proto je nasralo, když ho postřelili. Mnohý to brali jako útok na sebe. Nebo si myslím, že to tak je.“

„Virgile, něco ti řeknu,“ vstoupí znovu do rozhovoru Greenwood, „Když si tě Will vybral, nebyl sem si jistej, jestli to zvládneš. Vyšlo ti to, všechna čest. Tak si to neposer tím, že uděláš nějaký zbrklý rozhodnutí. Teď dou za tebou. Ale když něco rozpoutáš a některý z nich budou postřelený nebo dokonce mrtví, může se to rázem změnit. Navíc nezapomínej, že tady pořád platí zákon. Když vás napadnou na vašem území, ste v právu. Když uděláš trestnou výpravu na ranč Lawettů, tak bude zákon proti vám. Pamatuj, že to dycky musíš navlíknout tak, aby byl zákon na tvoji straně.“

„Neříkám přece, že chci jen tak jet na ten jejich ranč a vypálit ho. Nebo teda veřejně. Jen říkám, že bych se vůbec nezlobil, kdyby toho Liama někdo sejmul a to jejich hnízdo lehlo popelem. To teda říkám. Tady. Nikde to nevykřikuju, říkám to jen tady,“ zopakuje Moran důrazně.

„To je správný. Tak v tom pokračuj. Tvoje práce nespočívá v tom, abys řešil problém Lawettů. Ty máš zajistit, že bude všechno klapat na ranči. Ty Lawetty, to budeme řešit já s Edem. Určitě to jen tak nepřejdeme. Budeme to řešit s šerifem a budu to řešit i se Sethem.“

„S šerifem. Se Sethem,“ vrtí hlavou předák, „Šerif nemá nic a nebude mít nic, čeho by se chytil. Tomu Liamovi jistě jeho kámoši dosvědčí, že byl na míle daleko, když se ten případ stal. No a Seth jistě nepotopí svého synáčka. Tak k čemu to jako je?“

„Virgile, nemůžu ti říkat všechno. Máme taktiku, teda máme způsob, kterým postupujeme. Abysme my byli ty dobrý a voni ty špatný. Před veřejností. Před zákonem. Cokoli, co tenhle vobraz změnil, tak to poškodí nás všechny. Virgile, před chvílí si mluvil vo těch třech, co zabili Jacka a co je stihlo v Mexiku neštěstí. Jak vidíš, boží mlejny možná melou pomalu, ale melou jistě. To, že nesebereme chlapy a hned nevlitneme na Liama, to přece neznamená, že na to kašleme,“ vysvětluje svůj postoj Greenwood.

„No dobře ... Horáci, já chápu, že sem jen zaměstnanec, a taky, že sem asi pro vás hodně mladej. Takže mi nechceš říkat všechno. Nebo spíš skoro nic. To беру. Já jen, že se tohle mně ani mejm chlapům tohle nelíbí. Když po nás někdo střílí na našich pozemcích,“ snaží se Moran o smířlivý tón, byť v něm emoce stále bublají. Pořád před sebou vidí ležet bráchu v krvi.

„Nemáš ve většině pravdu,“ zavrtí hlavou hoteliér, „Myslím si, že snad ty sám cejtíš, že se k tobě nechovám jako k vobyčejnému zaměstnanci.“

„To ne ... Nechci vás urážet,“ řekne rychle Moran, „Horáci, já si tebe i Eda vážím. Taky vím, že ses za mě přimlouval, potom, co udělal můj strejda. Víam, že mezi náma taky nebylo všechno ze začátku úplně v pořádku. Jen sem si myslel, že už sme na jedný straně, že sem snad dokázal, že mi můžete věřit. Ale možná si pořád nejste jistý, když sme kdysi taky stáli proti sobě.“

„Tak to už vůbec. Virgile, Will ti dal důvěru, možná i trochu na mojí přimluvu. Ale udělat tě správcem svýho ranče, vlastně ti ho celej svěřit, to byl jeho nápad, a ty mu tu důvěru splácíš. Ale pochop jedno. Někdy je lepší vo všem nevědět. Tady Allanovi například hodně důvěřuju. Nebo Billovi. Ale věď jen to, co potřebujou. Já se taky neptám tebe, jak si to tam zařídiš, na tom ranči.“

„Nevím, Horáci. Mně to tak nepříjde. Ale asi máš pravdu,“ pokrčí rameny Moran, nicméně zklamání je na něm vidět, „Myslel sem ... Ale nic,“ mávne jen otráveně rukou.

„Virgile, i když ten ranč patří už zase jen Willovi, pořád sme všichni provázaný. Provázaný například těma dolama, ale i jinejma kšeftama, který sou například i v tom Mexiku. Takže pořád sme společenství. Ty v něm máš taky svou úlohu a ta není určitě malá. I když seš dost mladej, tak tě respektuju. Nebo si to snad nepoznal? Nebo si to snad nemyslíš?“

„To ne, Horáci. Vážím si toho, jak se ke mně chováš,“ vyhrkne předák, „Já jen ... já jen ... ale nic.“

„Tak se vymáčkni.“

„Horáci, ty seš moc bohatej pán, mnohem starší. Vážím si toho, jak se mnou jednáš. Ale i tady Ed. Jen mě mrzí, že mi úplně nedůvěřujete. Nevím proč. Nejsem žvanil, abych něco vykecal. Sem na vaší straně. Hájím zájmy Willa, kterej je přece tvůj společník. Vo ten ranč se starám, jako by byl můj vlastní, ačkoli mi tam nepatří ani jedno prkno, ani jeden kus dobytka. Tak jak víc mám dokázat, že se mi dá věřit?“ podívá se tázavě mladík a v jeho očích může každý z přítomných číst výčitku.

„Virgile, mnohý si vykládáš špatně,“ odpovídá Greenwood, pak se zamyslí, „Ede, Allane, skočte si dát dolů panáka,“ vybědne dva z přítomných mužů, ti bez dalšího jen kývnou, zatímco nejmladší člen sešlosti se zatváří hodně udiveně.

„Proč si je poslal pryč, Horáci?“ zeptá se, když ti dva zavřou dveře zvenku.

„Snad ti to došlo, ne?“

„Chceš mi říct něco, co voni nemaj slyšet?“

„Hlavně Allan. Virgile, musíš si uvědomit jedno. Sme tady určitý společenství, který má svý vedení, svoje společníky. Jen pár lidí je do toho zasvěcených. To ale není mnohdy žádná výhra, protože to znamená, že pak máš vůči všem svoje závazky. Bereš je na sebe a musíš je dodržet. To je pravidlo a velmi vážný pravidlo. Když chceš slyšet víc.“

„Horáci, úplně asi nerozumím ...,“ je očividně zmatený Moran, „A kdo sou jako ty úplně zasvěcený?“ podívá se tázavě i nejistě.

„Kdo? Já, Ed, pochopitelně Will a taky Jim a Jacob. Vlastně i Paul, co je v Mexiku. Jen nás šest ví všechno. Zná všechny kšefty, zná mnohý tajemství. Řeší některý věci, vo kterejch další, co s náma spolupracujou, co pro nás pracujou, vo kterejch voni nevědí.“

„Horáci, to zní hrozně tajemně,“ pokusí se o úsměv Moran, ale vyzní dost trapně.

„Taky de vo tajemství, který tajemstvím zůstat musí, protože jinak by vohrožovalo všechny z nás. Proto každej na sebe bere ten závazek, kterej musí dodržet. Kdyby ho porušil, nikdo by mu to nevodpustil. Stal by se pro všechny nebezpečnej. Kdyby byl nedůvěryhodnej, ukecanej, nebo dokonce začal něco vykládat zákonný moci.“

„To jako ... kdyby někdo jako zradil ... z těch šesti ...“

„Virgile, seš jistě dost chytřej, aby ses dovtípl. Proto ti říkám, že je lepší vědět jen to, co potřebuješ. Proč se zatěžovat tím dalším. Já i Ed ty Lawettovi vyřešíme. Nevím, jak dlouho se to ještě potáhne, ale vyřešíme to. Ty budeš z obliga, tedy budeš úplně mimo. Nebudeš moct nic vyžvanit, protože nebudeš nic vědět. Ale taky tě to nebude vohrožovat, kdyby něco selhalo. Takže, když ti nechci říct všechno, tak tě tím chráním. Není to proto, že bych ti nevěřil. Nebo bych chtěl před tebou něco tajit. Rozumíš tomu?“

„Snažím se, Horáci ... Horáci, Jacob je taky mladej ... no jo, ale von je vlastně švagr Willa,“ pokýve předák chápavě hlavou.

„Jeff je taky švagr Willa, dělal tady v tomhle hotelu několik let a přitom neví vůbec nic. Jacob mu nikdy nic neřekl. Jo, Jacob se taky musel rozhodnout. Volil stát se jedním z nás a sdílet naše tajemství. Přijmout na sebe tu zodpovědnost. Já i Will sme mu radili, aby to nedělal. Ale von

si vybral sám. Myslím si, že toho pak vobčas litoval. Vážně je někdy lepší nevědět všechno, Virgile.“

„No jo, já rozumím. Je mi jasný, že nikdy nemůžu být jeden z vás. Když sem jen zaměstnanec a starám se vo ten ranč,“ říká Moran smířlivě.

„Virgile, díky tomu, že si dostal na starost ten ranč, tak máš velkou zodpovědnost. Jinak i Jacob je jen zaměstnanec, nemá na ničem žádný podíl, když to chceš vědět. Je placenej stejně jako ty. Takže ani vo tom to není. Ale jedná za naši společnost. Tak zná i naše tajemství.“

„Tajemství ... Horáci, pořád mluvíš vo tajemství. To myslíš jako to, že vobčas někdo něco přiveze tajně z Mexika?“

„To taky, Virgile. To taky není úplně legální. Podle zákona. Ale někdy je třeba něco vyřešit, co je úplně mimo zákon. Protože ten zákon na to nestačí. Například potrestat nějaký vrahy. Zbavit se někoho, kdo je pro nás nebezpečnej.“

„Myslíš jako ty tři vrazi Jacka?“

„Bůh ví, co se jim stalo.“

„Bůh a nejspíš vás šest, ne?“ pokusí se opět o úsměv předák, vyzní dost křečovitě.

„Kdo ví,“ pokrčí rameny Greenwood, „Virgile, jaký řešení s těma Lawettovějma bys považoval za ideální? Za nejlepší? Z pohledu ranče, kteréj vedeš?“

„Za nejlepší?“ zamyslí se mladík, „Jako, kdybych si mohl něco vybrat a vono se to stalo?“

„Jo, kdyby se stalo to, co bys ty chtěl.“

„No, nejlepší by bylo, kdyby to zabalili a šli do prdele. Kdyby ty svoje pozemky prodali Willovi. Teda, ne, že by jich už teď bylo málo. Ale ty Lawettovi je maj hodně velký, a pokud by Joachim udělal to zavražďování ... myslím tím ten mladej Joachim, co teď půjde na tu universitu. No tak kdyby bylo to zavražďování, nebo časem i ta továrna na maso, na jídlo ... Asi s tebou Will vo tom mluvil, ne?“ podívá se pátravě Moran.

„Jo, ty svoje vize neříká jen vám.“

„No jo, asi ne. No tak pak by se asi ty pozemky hodily. Hlavně by nebyl ve okolí nikdo, kdo by škodil. Všechno by to bylo sloučený v jeden velkej ranč,“ říká Moran, pak se zamyslí, „Asi to vode mě zní blbě, ne? Když sem mu ten svůj taky prodal. Nebo ne? Někdy asi říkám něco nevhodnýho, ale Horáci, je mi jasný, že to je Willovo a já sem jen zaměstnanec.“

„Virgile, voba dobře víme, že se na ten ranč Will nikdy nevrátí. Teda možná jednou jo, na starý kolena. Až vydělá hromadu peněz a až uspokojí svoje ambice. Který, mimochodem, sou dost obrovský, skoro bych řekl neukojitelný. Ale to si asi nemusíme vykládat. Takže jednou na stará kolena sem jako dědek může přijít. Ale do tý doby ... Virgile, pokud nic neposereš, tak to budeš ty, kdo to tady bude spravovat. Sice to nebude tvoje, ale ve skutečnosti všechno budeš řídit.“

„Myslíš, že na to budu mít?“ podívá se tázavě předák.

„Před rokem bych ti vodpověděl, že tomu nevěřím. Teď už ti řeknu, že nejspíš jo. Budeš potřebovat k ruce další, jako sou účetní a další, zvlášť, jestli tam budete chtít dělat to zavražďování, budovat tu továrnu. Takže máš dobře našlápnuto, abys tam byl velkým šéfem. To ale představuje taky správný rozhodnutí, taky chladnou hlavu.“

„A to podle tebe nejspíš nemám.“

„Seš mladej a horkokrevnej. V tom se zase tak moc vod Willa nelišíš. Von tady taky pořád poskakoval a chtěl to řešit razantně. Museli sme ho s Edem krotit.“

„To jako vážně?“

„No jo. Nejradši by si najmul soukromou armádu a vyštval je. Ale naštěstí pochopil, že by to znamenalo krvavou válku a vrhlo by to na něj špatný světlo. Což by mu mohlo posrat ty jeho velký kšefty, co teď dělá.“

„Velký kšefty ... to jako, že bych mu to mohl posrat i já?“ zarazí se předák.

„Tak kdyby se psalo, že mezi jeho rančem a tím vedle vypukla válka, navzájem se tam vražděj, tak by mu to rozhodně nepomohlo. Pokud se to má vyřešit k jeho spokojenosti, a vlastně i tvojí, tak to musí jít jinou cestou.“

„Jinou cestou ... Horáci, ty tu jinou cestu znáš?“

„Virgile, to je třeba otázka, na kterou ti teď nemůžu odpovět.“

„Teď ... a někdy jindy by to jako šlo?“ podívá se tázavě mladík.

„Pokud nejseš hloupej, a já doufám, že nejseš, tak si to musel pochopit. Z toho, co sem ti před chvílí říkal.“

„Pochopit ... co si před chvílí říkal ... Horáci, to jako kdybich na sebe převzal ten závazek, že musím jako nýst to tajemství a nesmím vo něm mluvit? Kdybich žvanil, tak by se mi nejspíš něco stalo, že jo.“

„Musím ti odpovídat?“

„Asi ne ... Horáci, co bych podle tebe jako měl dělat?“

„Měl bys dělat svou práci, na kterou si tě Will najal. Starat se, aby byl spokojenej a tys mohl na jeho vobrovským ranči dál vládnout. Jednou možná i pozemkům, co teď říkaj pane Lawettům. To bys měl dělat. Na tvým místě bych se nestaral vo to další a počkal bych si, až to někdo jinej vyřeší. Tak bych měl čistý svědomí a nebyl do ničeho namočeněj.“

„Čistý svědomí ...“

„Ne všechno se ti musí vždycky líbit, co musíš udělat, abys něco vyřešil. Víc ti k tomu neřeknu, Virgile.“

„Neřekneš ... Horáci, možná se ptám blbě, ale ...“

„Virgile, buď řekni, co chceš, anebo mlč.“

„No jo ... Horáci, možná se mi vysměješ ... Byla by nějaká naděje, třeba časem, že bych mohl nýst některý to tajemství s váma? Bejt jako skutečně jeden z vás?“ podívá se Moran hodně nesměle, obava z výsměchu je patrná.

„Už sem ti řekl, že máš významný postavení,“ odpovídá k jeho údivu naprosto vážně Greenwood, „Já bych ti to nedoporučoval, ale pokud by ses rozhodnul, tak bys mohl být tím dalším, kdo bude znát některý ty tajemství.“

„Třeba, jak chcete řešit ty Lawetty?“

„Například. Virgile, k tomu, abys měl můj respekt, tak k tomu to ale nepotřebuješ. Já bych se na tvým místě tímhle nezatěžoval. Uvěřil bych, že to někdo za mě vyřeší a vobrní bych se trpělivostí. Třeba bych požádal vo dalších pár chlapů, co by dohlídlo na bezpečnost na ranči. Staral bych se vo ranč a tohle bych neřešil. To ti můžu poradit.“

„A kdybich chtěl bejt jedním z vás?“

„Tak se jím staneš. Ale napřed si ty sám musíš všechno srovnat v hlavě. Hodně si to promyslet. Abys mohl dobře na tom ranči vládnout, tak k tomu tohle znát nepotřebuješ. Vo něčem se s tebou bavit můžeme, vo něčem ne. Což není nic proti tobě, já si dokonce myslím, že je to v tvým zájmu nevědět. Ale tohle si budeš muset vážně přebrat sám.“

„Takže to vážně není vo důvěře ve mě?“

„Musím ti odpovídat?“

„Ne ... nejspíš ne.“

„Virgile, teď chci tvoje slovo. Chci, abys mi slíbil, že neuděláte nic proti těm Lawettům. Nejen votevřeně, ale ani skrytě. Například někoho ze zálohy nesestřelíte ze sedla. Tohle vod tebe chci slíbit.“

„To jako teď hned?“

„Jo, to jako teď hned. Než se dneska rozejdeme.“

„Mám na výběr?“

„Máš, ale jestli začneš válku, tak to všechno posereš. Posereš to nejen sobě, ale taky Willovi a taky mně. Za to ti nikdo z nás vděčnej nebude.“

„Horáci, vy asi už máte plán, jak to vyřešit, že jo.“

„Virgile, zejtra mám schůzku se šerifem a Sethem. Budu s nima jednat, budu si stěžovat. Budu na koni, protože já dodržuju dohodu se Sethem a voni ji porušujou. To je důležitý. Když ale někdo někoho z nich sejme, když jim náhodou chytne ten ranč, bude jasný, kdo to má na svědomí. Pak už ve vočích veřejnosti, ale i z pohledu zákona, nebudu já nebo ty ten hodnej, ale budeme na

stejný úrovni se Sethem a jeho rodinou. Budeme jedna ze stran, která vede válku, přepadává, vraždí ze zálohy. Chápeš ten rozdíl?”

„To chápu. Chápu, co říkáš. Ale jedno nechápu. Když nic neuděláme, tak si budou myslet, že si můžou dovolit cokoli. Nevím, co udělaj příště. Možná ty vozy ukradnou. Nebo ukradnou náš dobytek, koně. Nebo vykradou sklad u dolů. Možná někoho dalšího postřelej nebo zabijou. Nebudou se bát, protože budou vědět, že se jim nic nestane. Že si zase jen budeš stěžovat u šerifa, ale protože nebudeš mít žádný důkazy, tak se jim nic nestane. Tak to zkusej znovu. A znovu,“ říká Moran vzrušeným hlasem.

„Virgile, ze mě nevytáhneš, co mám v plánu,“ nepohne se ve tváři Greenwooda ani sval, „Virgile, navrhuju ti tohle. Ty mi teď dáš slovo, že nic proti Lawettům neuděláte. Ty a tvoji muži. Pak pojedete zpátky na ranč. Tam si všechno promyslíš. Pokud se sem vrátíš a řekneš, že chceš vědět víc, tak se to dozvíš. Ale pak poneseš naše tajemství a budeš mít zodpovědnost za věci, který se stanou a který ne vždy musej bejt úplně v souladu se zákonem. Tím se navždycky zavážeš a navždycky budeš vo všem muset držet hubu. Co by se stalo, kdybys to porušil, to si určitě pochopil.“

„Horáci, ty mi jako říkáš, že až se uvidíme příště, tak když řeknu ... To bych jako pak věděl to, co vy?“ podívá se pátravě mladík.

„Vo tom, co bylo, vo tom bysme se nebavili. Vo tom, co bude, vo tom bys věděl. Mohl by ses k tomu vyjádřit, říct svůj názor. Ale kdyby se rozhodlo jinak, tak bys to musel respektovat a nýst za to svou zodpovědnost. Tak se nad tím zamysli, jestli je tohle pro tebe až tak výhodný.“

„Pak už bych věděl všechno ...“

„Jo. Byl bys tím sedmým, co by věděl všechno. Mělo by to svou logiku, když vlastně vedeš ten ranč. Ale podle mého je to pro tebe zbytečnej závazek. Budeme úzce spolupracovat i bez toho, dyť ty doly ležej na pozemku ranče, bereme z něj maso, máme tam skladiště, společný přepravce. Jim a Jacob dojednávaj kšefty pro mě i pro ranč.“

„Je jedno, kdy bych si to rozmyslel?“

„Jo. Ale dneska ani zejtra to nebude. Trvám na tom, že si to musíš nechat projít hlavou. Tak minimálně tejden. Když i pak budeš chtít do toho jít, tak tě přiberu do party. Bude to pro tebe mít výhody i nevýhody. To je ti doufám jasný. No a v tom tejdnu se musíš rozmyslet, jestli ty výhody sou pro tebe tak významný, aby byly větší, než ty nevýhody.“

„Tak dobře. To беру,“ přikývne očividně spokojený Moran.

„Mám teda tvoje slovo?“

„Jo. Máš moje slovo. Nic neuděláme,“ sděluje svůj závazek předák.

„Výborně,“ vstane Greenwood, „Tak se taky přesuneme dolů a dáme si společně večeři,“ zamíří ke dveřím.

O několik hodin později, v mírně podroušené náladě, probere hoteliér rozhovor s Morrowem. Ten se netváří dvakrát nadšeně.

„Horáci, nějak moc se nám to rozrůstá,“ řekne vážným hlasem.

„Co jako myslíš?“

„Všechno. Taky dost těch, co něco věděj. Co můžou někdy časem žvanit. To není dobrý.“

„Ty tomu Virgilovi nevěříš?“

„Není to přece jen vo důvěře. Je mladej, nezkušenej a nejspíš bude prchlivej. Něco ze svýho táty v sobě jistě mít bude. Jo, zdá se rozumnej, ale bylo vidět, jak ho ta událost s bratrem nadzvedla.“

„Což je dobře. Je dobře, že sou na ty Lawetty nasraný i ty honáci z ranče. Vlastně se nám to postřelení toho kluka hodí. Co je to za zrůdy, co loupěj a přitom střílej po dětech.“

„Tak Sam už není dítě. No jo, záleží na tom, jak to podáme. Lidem.“

„Přesně tak. Pořád je to jen nezletilej ubožák, co dělá na ranči honáka a ty lupiči ho střelili do hlavy. Nevinnej kluk, co jen boží prozřetelností přežil.“

„To se bude dobře vyjímat v novinách,“ objeví se letmý úsměv na rtech pistolníka, jeho společník jen pokrčí rameny.

POSLEDNÍ NABÍDKA PŘED VÁLKOU

„Šerife, musím hluboce protestovat,“ začne schůzku Greenwood, ta se koná dopoledne následného dne v kanceláři zástupce zákona, „Tohle musí přestat. Vždyť málem umřel chlapec z ranče, co s dalšími honáky jel náhodou kolem.“

„Souhlasím, tohle je nehoráznost,“ přikývne Paul, čímž dá hned na úvod jasně najevo, na čí straně stojí.

„Nechápu, proč to říkáte mně,“ odvěti bez uzardění nejstarší muž z rodiny Lawettů.

„No tak, Sethe, nebudeme si nic namlouvat,“ mračí se Robert, „Neříkej, žes neslyšel o přepadení konvoje na pozemcích Hansonova ranče a o vážném zranění mladého Morana.“

„Vím vo tom jen to, co se povídá ve městě,“ trvá si na svém rančer.

„Všichni dobře víme, kdo za tím stojí,“ má očividně jiný pohled na událost hoteliér, „Odkud by se asi tak vzalo patnáct chlapů, co se pak rozplyne a neznámo kde zmizí? Tedy všichni víme, kam zmizeli. Nemuseli jezdit moc daleko, stačilo jen na váš ranč.“

„Šerife, protestuju teď já,“ mračí se Lawett, „Tohle sou nepodložený a nehorázný vobvinění. Někdo prej tvrdí, že poznal mého kluka, mého Liama. To je nesmysl. V té době, kdy se to prej mělo stát, tak byl vedle mě na ranči.“

„No možná byl vedle vás, ale na koni a střílel na moje vozy s proviantem, na jejich doprovod a taky na bratry Morany.“

„Další lež!“ zvýší hlas rančer.

„Ne, lež to není,“ zavrtí hlavou Greenwood, „Bohužel však vážně nejsou žádné důkazy. Stopy smyl ten liják a tak je to tvrzení proti tvrzení. Ale všichni tři tady víme, kde je pravda. Ano, dokázat to nemůžu, proto taky nebudu podávat žalobu. To by nemělo smysl. Ale žádám, šerife, aby tomuto bezpráví byla učiněno přítrž.“

„Bezpráví tady děláte vy!“ vyštěkne Lawett.

„To je vážné dobré, tohle tvrzení,“ zasměje se teatrálně hoteliér, „Já nikdy naši dohodu neporušil, a to ani potom, co byl napaden pan Morrow, a ani potom, co byl zavražděn pan Pulmann. Teď byl pokus mi ukrást vozy se zásobováním dolů, málem přišel o život nevinný kluk. Jak může vůbec někdo něco takového říkat? V čem já nebo moji zaměstnanci porušujeme zákon? Stačí uvést jediný případ. Ale ten se asi nenajde, že?“ dodá výsměšně.

„Stačí jeden? Tak třeba ten poslední. Ta vodporná vražda v Mexiku!“

„Vražda v Mexiku?“ zvažní tvář Greenwooda, „Mluvíte o těch třech psancích, co na ně byl tady vydán zatykač pro vraždu? O těch třech zločincích, co uprchli před spravedlností do Mexika a tam se stali obětí nějaké další rozepře? Nejspíš s místními lidmi?“

„Žádná rozepře. Jasná pomsta. A jak krutá. Mučili ste je a pak chladnokrevně popravili!“

„Já asi těžko, již dost dlouho jsem Tucsonu neopustil.“

„No jistě, vy ne. Vy na to máte svoje lidi. Jako například Franka Morrowa, co je taky náhodou v tom Mexiku.“

„Jako ostraha dolu, který tam zcela legálně se souhlasem mexické vlády provozují. Šerife, tohle je celé nesmysl. Zloděj křičí chyťte zloděje. Jak bych vůbec věděl, kde se ti tři skrývají? Nejsem věstec. Slyšel jsem o tom, co se jim stalo. Jak je tam našli. To jednoznačně ukazuje na místní, to je jejich styl. Tak doufám, že skončí i toto nesmyslné obviňování. Ti tři utekli před zákonem, před zatykačem na ně. Za zákeřnou vraždu. Kdoví, co tam napáchali, možná tam loupili, možná tam taky vraždili a místní se jim pomstili.“

„Víme moc dobře, kdo se jim pomstil!“ houkne Lawett.

„Tak předložte důkaz,“ pokrčí rameny hoteliér.

„Vy ho předložte, když nás pomlouváte, že sme přepadli nějaký vaše vozy!“

„Pánové, tohle nemá smysl,“ vstoupí do rozepře Paul, „Ani jeden z vás nemá pro svá tvrzení žádný důkaz. Nechci tady řešit, co bylo, chci tady řešit, co bude.“

„Co by jako mělo bejt?“ dělá nechápavého rančer.
 „My zákon dodržujeme, bohužel jsme pořád napadáni,“ žaluje Greenwood.
 „Pánové, tohle musí skončit,“ mračí se teď Robert, „Před pár dny málem umřel šestnáctiletý chlapec, ten honák z ranče pana Hansona.“
 „Při pokusu uloupit můj majetek,“ připomene Horác.
 „S čímž já a nikdo z mých synů nemá nic společného,“ kontruje Seth.
 „Můj ty Bože,“ povzdechne si představitel zákona.
 „Šerife, takto se asi vážně nikam nedostaneme,“ rozhodne se změnit patovou situaci hoteliér, „Šerife, co kdybyste nás nechal o samotě? Na chvíli?“
 „Nechal o samotě? A co tady najdu, až se vrátím?“
 „Šerife, já i tady Seth jsme ti poslední, co by chtěli dělat problémy,“ zaskočí Greenwood svými slovy oba další muže v místnosti, „My dva se snažíme udržet mír zuby nehty už delší dobu. Nepochybuji, že Seth, stejně jako já, krotí svoje lidi, kteří jsou mnohdy horkokrevní. Mně se to zatím daří. Šerife, ani jeden z nás určitě na druhého nezaútočí. Nejsme už ve věku, kdybychom se snad chtěli rvát,“ přidá drobný úsměv.
 „Já sem jen spořádaný vobčan,“ poznamená Lawett.
 „Dobře, pánové, tak já vás tady nechám. Budu venku, tak až skončíte, tak mi řekněte. Jen vážně doufám, že se budete chovat rozumně,“ vstane Paul a bez dalšího vyjde ze dveří.
 „Proč to?“ tváří se nepřístupně rančer.
 „Já jsem Horác,“ odvěti Greenwood, „Známe se už dlouho, nemusíme si snad na nic hrát. Oba už jsme starší a oba nás tahle věc zlobí. Ani jeden z nás nechceme, aby tekla další krev. Tak co kdybychom si o tom v klidu promluvili? Co říkáš, Sethe?“
 „Nevím ...“
 „Je to jen nabídka. Pokud chcete, budu vám dál říkat pane,“ pokrčí rameny hoteliér.
 „Vo to nejde,“ mávne jen rukou Lawett.
 „To je dobrý začátek, Sethe. Když jsme sami, tak můžeme mluvit naprosto upřímně. Jelikož jsem tuhle schůzku vyvolal já, tak když nebudeš proti, tak já začnu.“
 „No tak jo,“ souhlasí dost neochotně rančer.
 „Máš pravdu v jednom, ta rozepře začala už dávno. Začala tím opatřením s vodou. Tehdy sis sice myslel, že je to z mojí hlavy, že jsem to našeptal Willovi já, ale bylo to přesně naopak. Já mu říkal, aby byl vstřícnější, ale on měl horkou hlavu, stejně jako mnozí jiní. Jak musel už každý pochopit, mně nikdy o ten ranč nešlo. Taky jsem ho Willovi vrátil, když mi splatil dluh, který u mě měl jeho otec. Já tu chtěl své hotely a doly, a o ty se také starám. A taky o věci z Mexika, to nepopírám. Máme tam ten důl a občas přivezeme i něco jiného. Takže ten spor začal díky horké hlavě Willa a pokračoval díky horkým hlavám jiných. Já se ho snažil zastavit a jsem přesvědčený, že ses o to samé snažil i ty.“
 „Tohle je jako pravda? Ty si jako myslíš, že já ...,“ je zaskočený Lawett.
 „Mám už dost zkušeností, abych pochopil, jak se věci mají. Bohužel se nám ten smír nedaří moc udržet, což ale není vina ani jednoho z nás. Věřím, že kdyby to bylo jen na tobě, tak to dokážeme zastavit, bohužel asi nemáš úplně kontrolu nad celou svou rodinou.“
 „Co tím chceš říct?“ zamračí se rančer.
 „Chci tím říct, že tobě věřím. Bohužel někteří tvoji příbuzní a jejich pochybní přátelé mají jiný názor. Myslí si, že pomsta něco vyřeší. Ale to je nesmysl. Jen přináší další a další mrtvé.“
 „Přišel sem vo syna ...“
 „Ano, to je pravda. Tvůj syn nejprve ztřískal s kumpány Jacoba Todda, mladého kluka. A to jen proto, že byl švagr Willa. Ed je za to zbil, což nebylo moc chytrý, ale Will na tom trval. Radil jsem mu, ať to nechá být, ale nakonec jsem souhlasil, aby neudělal něco horšího. Brian se chtěl pomstít Edovi a jak to dopadlo, všichni víme. Díky jednomu pitomci, co se snad jmenoval Joe Ashton, který vytáhl při té rvačce nůž, se všechno zvrtilo. Věřím, že nikdo nechtěl původně střílet, ale potom, co ten Joe bodl, šlo všechno k čertu. Umřeli naprosto zbytečně a nesmyslně tři lidé.“

„Takhle to vidíš?“

„Ano, takhle to vidím. Pak se pro změnu ožrali ti, co byli s tvým synem Mattem u dolů. Ten se choval rozumně, ale vymklo se mu to z rukou. Ti tři zběsilci ubodali chudáka Jacka.“

„A vy ste je za to zmasakrovali v Mexiku.“

„Za to ne,“ zavrtí hlavou Greenwood.

„Jak za to ne? Tak za co? Nebo chceš tvrdit, že to nebyli tvoji lidi?“

„Když jsme tady jen sami dva, tak ti to přiznám. Jenže je to jinak, než si myslíš. Nebo teda nevím, jestli ti řekli, co tam v Mexiku předtím vyváděli,“ upře teď hoteliér zrak na svůj protějšek.

„Jak vyváděli. Jen se tam schovávali.“

„Ano, schovávali. Sethe, jak si myslíš, že je naši? Tak já ti to řeknu. Voni ještě s dalšíma pěti lidma, z nichž jeden je Gregory Langworthy a druhým jeho syn Artie, tak celkem osm chlapů přepadlo tři naše muže, co pro nás pašovali věci z Mexika. K jejich smůle zavraždili jen dva z nich, třetího postřelili a mysleli, že jim utekl. Jenže on tam zůstal a schoval se kousek od nich. Bavili se dost bezstarostně a taky zanechali spousty stop. Ten postřelený pak přivedl posilu a došlo k tomu, k čemu došlo. Pomstili se pro změnu za dva svoje kamarády, co je při přepadu ze zálohy odstřelili.“

„Tohle je pravda?“ tváří se vyjeveně rančer.

„Sethe, co jim udělali, to taky považuji za prasárnu. Já bych k tomu nikdy souhlas nedal. Byl bych hlupák, kdybych to udělal. Ačkoli jsem o tom nevěděl, tak stejně se po městě říkalo a říká, že jsem to nařídil já. Podle tvého výrazu jsem pochopil, žeš o tom přepadení mých mužů v Mexiku nevěděl. Tak předpokládám, žeš nevěděl ani o tom, co vyváděl Liam u mých vozů.“

„Liam nikde nebyl,“ řekne zarputile Lawett.

„Sethe, jsme tady jen sami dva. Já ti po pravdě řekl, jak to bylo s těmi třemi. Že je opravdu zabili moji muži, jako akt pomsty. Ale ne za Jacka, ale za dva jiné. Ačkoli jim to nejspíš spočítali i za Jacka, někdo z nich ho znal. To vím. Tak není třeba říkat, že tam Liam nebyl. Důkazy stejně nemám a mít nebudu, taky žádné obvinění nevznesu.“

„Horáci, tak co vlastně chceš?“ tváří se zmateně rančer.

„Chci, aby už to nesmyslný nepřátelství skončilo. Vždyť se to jen prohlubuje a rozšiřuje. Sethe, když přivezli postřeleného Sama Morana na ranč, tak tam vypuklo boží dopuštění. Chlapi tam brali pušky do rukou a chtěli vyrazit ho pomstít. Tehdy to vypadalo, že umře. Díkybohu se probral a uzdravuje se. Ale moc nechybělo. Sethe, pokud někdo měl na tom ranči Willa pochybnosti, tak teď už jste pro všechny úhlavními nepřáteli. Střelili jste do hlavy zástupce předáka, kterého tam kupodivu před jeho mládí berou a mají rádi. Vytočili jste i jeho bratra Virgila, který sice svoje muže v tu noc zadržel, ale našťavaný je hodně.“

„Co chce dělat?“ zachrčí Lawett.

„Neudělá nic. Včera večer byl u mě v hotelu a dal mi svoje slovo, že neudělá vůbec nic. A taky, že zkrátí i svoje muže. Sice to udělal se sebezapřením, ale slovo mi dal a já věřím, že ho dodrží. Ale nedivím se mu. Asi dva dny to vypadalo, že jeho bratr Sam umře. Kulka ho sice jenom škrábla, ale při pádu z koně si zlomil ruku a taky se ošklivě udeřil do hlavy. Vypadlo to, že má vnitřní zranění a umírá. Pak se nemůžeš divit, že jsou tam na ranči všichni našťvaní. Je tam taky dost mladých a horkokrevných mužů,“ upozorní Greenwood.

„Virgil ti dal svoje slovo ...,“ říká si spíše pro sebe rančer.

„Dal, Sethe. Ale je mi jasné, že kdyby někdo znovu na někoho z nich střílel, tak už to tam nenechají být. Můžou se rozhodnout vzít právo do svých rukou. Sethe, děláte si jen další a další nepřátele.“

„Jak další a další nepřátele ...“

„Budu k tobě upřímný. Zpočátku s vámi mnozí sympatizovali, když vás Will odstříhнул od té vody. Dokonce říkali, a já si to myslím také, že vás donutil, abyste se začali věnovat místo klasickému chovu dobytka té činnosti za hranicemi. Jenže pak se na vás nabalili dost pochybné zjevy. Jen si vezmi, koho jste stačili vytočit, koho jste stačili postavit proti sobě. Tvoji lidi se rvou kde s kým, napadají kde koho, a ti si to nenechají líbit. Vždyť stačilo dost málo, po vraždě Jacka,

aby se tvůj syn Matt stal obětí další pomsty. Nebýt rozvahy Dave Clarka, co teď převzal pozici Jacka, tak nejspíš Matta pověsili. A proč? Protože ti tři, ti Langworthové, vyvolali rvačku s horníky. To taky nejsou žádní svatoušci. Sethe, kdybych chtěl válku, stačilo by jen nechat těm věcem volný průběh a splácete nad výdělkem.“

„Jak to myslíš?“

„Víš ty, kolik nepřátel máte mezi těmi horníky? Kolik jich teď máte na ranči Willa? K tomu další za hranicemi s Mexikem, potom, co jste jim zabili dva kamarády a jednoho postřelili. Kdybych ty lidi nedržel na uzdě, už dávno se na vás vrhli a rozcupovali vás. Nestačili byste počítat ztráty.“

„To myslíš vážně?“ tváří se nevěřicně Lawett.

„Nemusíš mi věřit, ale je to tak. Ale po pravdě, není to ani tak proto, že bych vás měl nějak zvlášť v lásce. Je to proto, že ty nesmyslné věci kazí můj pověst. Jako teď to v Mexiku. Jak teď vypadám tady ve městě? Mnozí si stejně myslí, že jsem dal pokyn, aby ty tři mučili a pak zabili. Někteří možná říkají, že jsem udělal dobře, a nemysli si, je jich taky dost. Bohužel další si říkají, že jsem barbar, když jsem je nechal mučit a pak popravít. Ty boje a ta válka mi kazí obchody a kazí můj pověst. Proto se snažím udržet smír a krotím kde koho, aby nic neudělal,“ říká Greenwood vážným hlasem a podle výrazu protějšku, mu ten věří.

„De vo naše přežití. Nemůžeme prohrát, to by nás zničilo,“ odvětí rančer temným hlasem, ve kterém ale není ani bojovnost, ani nenávist, ale především smutek.

„Sethe, vy jste ten boj už dávno prohráli,“ tvrdí hoteliér, „Vlastně jste ho prohráli už předtím, než začal Will s tou vodou. Není to jen tady v Arizoně, je to i jinde, v Novém Mexiku, v Texasu, ale i na severu. Vznikají větší ranče, ti malí buď prodávají nebo nějak spolupracují. Nemáte nárok se dlouhodobě udržet. Přichází sem železnice, doprava se zrychluje, přijdou levnější potraviny a maso. Můžete částečně přežívat díky tomu pašování, ale to taky nebude trvat věčně. Pokud ale budete dělat to, co děláte, tak nejen nebudete mít prostředky na udržení ranče, ale taky spousta z vás umře. Je úplně jedno, jestli je vás třicet, čtyřicet nebo padesát. Už teď máte tolik nepřátel, že vás mnohonásobně převyšují. Dalším vaším nepřítelem bude zákon. Sethe, vážně, tenhle boj nemůžete nikdy vyhrát. Jde jen o to, kdy to pochopíte. Kolik škod ještě napácháte. Kolik lidí přitom ještě umře,“ dodává zcela klidným a trochu tišším hlasem.

„Mluvíš dneska jinak než dřív.“

„Protože to už vážně zašlo moc daleko. Sethe, zatím to mám pod kontrolou, zatím jsem dokázal všechny udržet na uzdě. Proč, to jsem ti právě vysvětlil. Zakázal jsem, aby hledali těch dalších pět mužů, co byli u vraždy dvou našich přepraveců v Mexiku. Zakázal jsem pomstu za Jacka. Vynutil jsem si slib Virgila, že nebude chtít žádnou odvetu za zranění bratra a udrží na uzdě i svoje honáky. Sethe, těch mrtvých mohlo být víc. Chtěli zabít i ty další, ty Langworthy a ty další tři. Jejich jména neznám, ale ti v Mexiku nejspíš ano, nejspíš to z těch tří dostali. Sethe, jak bych ti mohl pomoc, aby se ti je podařilo ukočírovat?“

„Ty mně chceš pomáhat?“ zarazí se rančer.

„Ve vlastním zájmu. Pokud to my dva nezastavíme, tak se to rozjede a bude to hrůza. Budou umírat další lidi, moji zaměstnanci a další z tvého ranče. Ty přijdeš o své blízké a já o svou pověst. Utrpí moje obchody. Tu válku sice vyhraji, ale ta cena bude strašně vysoká. Proto se jí tolik snažím zabránit.“

„Někdo může sejmout i tebe.“

„Jistě, to může. I když to bude obtížnější, když jsem pořád ve městě a nikam nejezdím bez početného doprovodu. A už vůbec ne za hranice, nepohybuji se moc často po volné krajině. Ale i kdybyste mě sejmuli, tak tu válku stejně prohrájete. Jen se to urychlí, protože už je těžko někdo udrží na uzdě. Jedině snad Ed, který má taky velké slovo.“

„Co Will?“

„Will? Ten už má úplně jiný starosti. Ten je hodně chytrý a teď dělá velké obchody v Mexiku. Bude tam nejspíš pár let. Chodí na hostiny k mexickému prezidentovi, se svým

společníkem z New Yorku tam stavějí tratě, budují tam železnici. Ten ranč si nechává jen proto, že to bere jako odkaz po otci. Jeho živí podíly na dolech a další obchody.“

„To jako vážně? Tak proč dělal to s tou vodou?“ tváří se nevěřičně Lawett.

„Protože pochopil, že může přežít jen velký ranč. Sethe, měli jste se s ním dohodnout. Víš, vy pokřikujete po Virgilovi, že je zrádce. Ale on pochopil, že nemá naději svůj ranč udržet a pokud tady chce zůstat, tak se musí s Willem dohodnout. Ten má dost peněz a může je dát i do ranče, i kdyby mu přestal vynášet. Ale nejspíš bude, protože chystá v blízké budoucnosti začít budovat zavražďování, chce začít stavět továrnu na zpracování masa. Sethe, to je budoucnost a na to ty peníze nikdy mít nebudeš. To není žádná výhrůžka, to je jen konstatování pravdy. Proto říkám, že jsi ten boj prohrál už dávno. Proto tvrdím, že ho nikdy nevyhraješ.“

„To se mám jako vzdát svého ranče?“

„Jak dlouho ho ještě udržíš? A za jakou cenu? Ty hranice ... podívej, co se stalo v Guadalupe Canyonu. Tam nejspíš mexičtí vojáci zmasakrovali jiné pašeráky. To se může stát i vám.“

„Ale i vám. Sám si říkal, že taky pašujete.“

„Máš pravdu. Ale dělají to pro mě neznámí zaměstnanci a taky, mezi námi, já si můžu dovolit ty vojáky podplatit. To je jen mezi námi, ale někdy to tak jde. Moji lidi u sebe nemají nic ukradeného, my všechno získáváme buď obchodem nebo si to tam vypěstujeme. Proto nemá nikdo důvod nás pronásledovat.“

„Co teda chceš? Pořád mi to není jasný.“

„Chci se s tebou domluvit, jak to zastavíme. Jak zklidníme ty bojovné kohoutky na obou stranách. Já mám tu výhodu, že je platím, tak jim můžu vyhrožovat, že přijdou o práci. Ty ale máš svojí rodinu, tam nevím, jak to udělat. Pokud tě neposlechnou, tak to bude v prdeli,“ konstatuje suše hoteliér.

„Je těžký něco dělat, když už nastaly křivdy.“

„Sethe, bude jich mnohem víc. Pokud budete pokračovat v těch útocích, tak po vás půjdou desítky střelců, co máme v Mexiku. Další desítky z Willova ranče. A kolik si myslíš, že by se přidalo horníků, kdyby se jim nabídlo zvýšení platu? K tomu po vás ještě půjde šerif. Sethe, mně na tvou rodinu nijak zvlášť nezáleží, jen nechci tu válku. Ale sám musíš přece tušit, jak to nakonec dopadne. To nebude dobrý, vážně, to nebude vůbec dobrý, pokud to teď nezastavíme.“

„Naše rodina sotva přežívá ...“

„Já vím, a dlouho to nevydržíte. Sethe, nemáte naději ten ranč dlouhodobě udržet. Nemám právo ti radit, ale měli byste se domluvit. Podle mého pořádku ty pozemky mají pro Willa význam, protože chce budovat to zavražďování a tu továrnu. Nejspíš by slyšel na to, kdybys mu je nabídnul. Mohli byste třeba vyrazit víc na západ. Anebo se s ním domluvit a pracovat pro něj. Jako to udělal Virgil a Joachim a jejich rodiny.“

„Prodat nebo pro něj pracovat?“ zatváří se nehezky rančer, „Neříkáš mi to všechno jen proto, abys ten ranč získal pro Willa? Nejste na tom domluvený?“

„Ale vůbec ne,“ odpovídá Greenwood rozhodně, „Neviděl jsem ho už měsíce. Jen se snažím najít řešení, které bude přijatelné pro vás. Abych ukončil to nesmyslné zabíjení.“

„Už tam hospodaříme dlouho. Všechno sem vybudoval téměř rukama,“ ukáže Lawett své mozolnaté pazoury.

„Chápu, ale to nic nemění na tom, že za těchto podmínek nejde ten ranč dlouhodobě udržet.“

„Kdyby byl ten přístup k vodě ...“

„Tak se to změní jen trochu. Všude se vytvářejí velké ranče. Po celé zemi. Bohužel často kolem toho je i násilí. Ale tomu se říká pokrok, Sethe, a ten prostě nezastavíš. Nějaký čas mu můžeš vzdorovat, ale nezastavíš ho. Nedokážeš nabídnout lepší ceny, než ti velcí rančeři.“

„Tohle mám jako říct svojí rodině? Tím si myslíš, že je uklidním? Tím, že jim řeknu, že Will vyhrál a my končíme?“

„Tak asi ne. Ale měl bys s nimi všechno rozebrat. Vysvětlit jim, jak se věci mají. Sethe, už se stalo hodně zlého, ale podle mého to jde pořád ještě zastavit. Můžeme se dohodnout.“

„Dohodnout. Myslíš tím, že bych měl ranč nechat Willovi a vodejít s celou rodinou co nejdál, co? To není moc rozumná nabídka, Horáci,“ ušklíbne se Lawett.

„Tak za první. Nevím, jestli by chtěl ten ranč Will vůbec koupit. Ale to je jedno. I kdyby nechtěl, tak ti za něj dám peníze já sám. Koupím tu půdu a budu se modlit, abych to pak Willovi prodal. Třeba i se ztrátou.“

„To jako proč? Proč bys to kupoval, když říkáš, že nemáš vo ty pozemky zájem? Nebo tam snad je nějaká ta věc, co těžíte ze země?“ podívá se pátravě rančer.

„Jestli tam je něco v zemi, tak to nevím. Není to všude. Ale i kdyby tam něco bylo, tak zase, ty to nikdy nevytěžíš. Nebudeš mít prostředky na zahájení těžby. Ale spíš tam nic nebude. Pokud bych ti dal peníze, abyste odešli, tak jen proto, aby ta válka tady skončila. O nic jiného mi nejde. Jak vidíš, tak mi na ukončení té nevraživosti a těch násilností dost záleží. Neprospívá to mým obchodům a ani mojí pověsti, jak už ti poněkolkáté opakuji.“

„Jen proto?“

„Sethe, mysli si co chceš. Nemusíš mi věřit. Ale jedno ti zopakuji znovu, za to, že už neteklo mnohem víc vaší krve, tak vděčíš mně a Edovi. Co držíme na uzdě ty, co volají po odvetě, po razantním řešení.“

„To jako Will?“

„Sethe, pořád se ptáš na Willa. Ten ale má vážně jiné starosti a jde v nich o peníze, které ty v životě neuvidíš. Jde o ohromné peníze, které vydělá se svým společníkem v Mexiku. Will už se vlastně o ten ranč nestará, teď ho vede Virgil.“

„Kterýmu předtím zabil tátu.“

„Dobře víš, co se tehdy stalo a kdo začal střílet jako první. Ale když už o tom mluvíš. Otec Virgila byl první, kdo sáhl po zbrani. Před pěti roky po sobě vlastně Will a Virgil střileli. Virgilův strýc ho chtěl zabít. A dneska? Will je na dlouho v Mexiku a kdo žije na jeho ranči? Celá Virgilova rodina, jeho matka, sestry. A Virgil ten ranč vede, vlastně spravuje i pozemky, které kdysi vlastnil. Podle mého není Virgil ani zrádce a ani zbabělec, ale někdo, kdo včas pochopil, co se tady odehrává. Díky tomu získal mnohem víc, než tehdy ztratil. Pokud tedy nepočítám jeho otce, který byl dle všeho pořádný pošuk a kdoví, jak se ke svým synům choval.“

„Co tím naznačuješ?“

„Tím naznačuji, že vyhrát se dá mnoha způsoby. Podívej na Joachima. Sice už není rančerem, ale má významnou práci a jeho syn teď půjde na universitu, kterou mu Will částečně nebo možná úplně zaplatí. Virgil je předákem a vlastně spravuje celý ranč, jeho bratr půjde na tu universitu taky, a ten druhý, co jste ho postřelili, tak je jeho zástupcem. Jeho matka a sestry bydlí v domě, který patří Willově rodině. Tak kdo se zachoval moudře a kdo na tom vlastně nejvíc vydělal? Místo toho, aby po sobě Will a Virgil dál střileli, tak se dohodli a mezi námi, Virgil a jeho rodina na tom rozhodně neprodělala. A vzhledem k tomu, že Will nejspíš už nikdy na tom ranči sám hospodařit nebude, tak ...“ pokrčí rameny Greenwood.

„Je něco jiného mít vlastní ranč anebo dřit pro jiný.“

„Jistě. Ale podívej se na Joachima a Virgila. Zůstal jim jejich dům, kus půdy okolo. Přitom jim ubyly starosti. Tohle by možná mohlo být řešení i pro tvoji rodinu.“

„Jaký řešení?“

„Domluvit se. Třeba i bez Willa. Se mnou a Virgilem. Ty bys vyhnal ty různé příživníky, co se nalepili na tvoje syny. Zůstala by tady jen tvoje rodina. Někdo by mohl pracovat na ranči u Virgila, někdo pro mě u dolů nebo nakonec i při dovážení věcí z Mexika. Dostávali byste peníze, mohli si nechat ten dům a vlastní menší hospodářství.“

„Mají se z nás stát námezdní dělníci?“

„Sethe, pro Krista pána, já ani Virgil přece nepotřebujeme, abyste pro nás pracovali. Můžeme si najmout jiné lidi. Já se jen snažím najít řešení, které by bylo pro vás přijatelné. Proto vám nabízím práci a spolupráci, po tom všem, co už jste tady napáchali. Dělán to jen proto, abych

to šílenství zastavil. Tak už to pochop, že se snažím najít řešení, který pro vás nebude znamenat zdrcující porážku a smrt dalších členů rodiny. A k tomu dojde, pokud tohle bude pokračovat. Mrtví budou na obou stranách, to je ti doufám jasné. Možná někoho i pověsí, taky na obou stranách, když mu prokáží vraždu. Což se taky stává, v takových válkách.“

„Ty to asi vážně chceš zastavit,“ podívá se pátravě Lawett.

„Rozhodně chci. Pevně doufám, že je to i tvůj zájem. Pokračování toho nepřátelství poškodí nás i vás. Nic nového nepřinese. Možná se sejdeme za rok, a jediné, co bude jinak, budou hroby těch, co někdo ze zálohy zastřelil, co zemřou při přepadeních, při odvetných akcích.“

„Já už přišel o syna a o zetě,“ připomene rančer.

„O to větší máš důvod to zarazit. Abys nemusel oplakávat další.“

„Co když se nedohodneme?“

„Když se my dva nedohodneme? Sethe, pak s tebou tu válku povedu. Vůbec z toho nebudu mít radost, ale budu muset. Budeš mít proti sobě desítky střelců, půjdou po vás ze všech stran. Můžu se postarat, že nebudete moct vystrčit nos z vašeho ranče, aby vám ho někdo neustřelil. Půjdou po vás lidi tady z Tucsonu, z Mexika, z ranče, od dolů. Taky šerif, to ti je doufám jasné. Tohle vážně nechci. Nechci už ani jediného mrtvého.“

„Říkals, že se chtějí ti lidé z Mexika pomstít, za ty dva kamarády.“

„Chtějí a já jim to zakázal. Když uzavřeme skutečnou dohodu, tak se postarám, aby na tu pomstu zapomněli. Třeba i penězi, když bude třeba. Ale jim bude jasné, že kdyby proti vám pak něco udělali, půjdou po nich moji lidi, takže si dají pozor.“

„Horáci, je těžký zapomenout na to, co se stalo Brianovi. Na to, co se stalo Regimu a Doughovi. Jejich bratři doslova zuří.“

„To chápu. Ale pokud nepřestanou, někdo zabije i je. Tím si můžeš být jistý. Když tomu dám volný průběh, někdo je někdy sejme. Za měsíc, za půl roku, za rok. Ale nakonec je někdo sejme. Sethe, to, co už se stalo, s tím už nic neuděláme. Mrtví jsou na obou stranách. Znovu tě vyzývám, pojďme udělat všechno proto, aby už další nepřišli.“

„Kdo zabil ty v tom Mexiku?“

„Sethe, nemůžeš myslet vážně, že bych ti to řekl. Aby po nich šel Gregory se svým synem a svými lidmi. Mimochodem, kdybych to nezastavil, už mohli být taky mrtví. Chtěli si na ně počkat na druhé straně hranice. Já jim to zakázal. Prozatím, Sethe, prozatím,“ dodá hoteliér důrazně.

„Co mám teda jako dělat?“ zdá se být Lawett bezradný.

„Zkus domluvit hlavně svým synům. Pokud ty Langworthové budou chtít boj, no tak je vyřídíme. Můžeme se dohodnout, jak jsem ti říkal. Nebo vymysli jiné řešení, které bude přijatelné i pro mě. Nechci tě potupit, nechci tě zašlapat do země. Chci ti dát možnost, abys z toho nevyšel jako poražený. Aby se ta dohoda dala vykládat dobře pro obě strany.“

„Nejsou tam jen moji synové. Jsou tam i další příbuzní, zaměstnanci, přátelé.“

„Pokud budou naši dohodu dodržovat, tak pro ně taky něco najdeme. Pokud ne, tak se jich zbavíme. Třeba i společně. Jedno jak. Buď jim důrazně domluvíme anebo je někdo sejme, když bude potřeba. Sethe, zachraň svou vlastní krev a neohlížej se na takové šilence, jako byli Regi nebo Dough. Ti směřovali od začátku k tomu, aby skončili, jak skončili.“

„Horáci, není to vůbec jednoduchý.“

„To je mi jasné,“ přikývne Greenwood, „Sethe, je mi jasné, jak složité to máš. Je mi jasné, že část rodiny už teď stojí proti tobě. Ale jak říkám, vykašli se na všechny kromě vlastní krve a přesvědč je. Uzavřu s vámi dohodu, co vás nepotupí. Můžeme spolupracovat, můžete dovážet ty věci z Mexika a mít z toho třeba i menší podíl. Budete mít i méně starostí s mexickými vojáky, některé vážně máme podplacené. Třeba Matt se zdá být rozumný, může třeba dělat strážce u dolů. Ten nejmladší, ten Freddy, by mohl chodit do té školy na Willově ranči. A ti dva starší, Niall a Liam, ti mohou pracovat pro mě. Třeba za ten podíl. Třeba s dalšími příbuznými. Vážně se můžeme dohodnout.“

„Horáci, možná Virgil dokáže zapomenout, že ste mu zabili otce. Ale nevím, jestli moji kluci dokážou zapomenout, že jste jim zabili bráchu.“

„Je to těžké, já vím.“

„Brian byl můj syn. A i když sem mnohdy nesouhlasil s tím, co dělal, pořád to byl můj syn. Jenže teď je mrtvej.“

„A víš proč, Sethe? Protože tě neposlechnul. Kdyby tě poslechnul, tak je dneska ještě naživu. Sethe, já ti už prostě lepší nabídku dát nemůžu. Snad jsi pochopil, že chci udělat všechno možný i nemožný, abych zabránil dalšímu násilí. Víc ale už nedokážu. Pokud budou tvoji kluci pokračovat, vážně to špatně skončí.“

„Já vím, do prdele. Taky už nechci pohrřbívát žádnýho dalšího,“ mračí se rančer.

„Sethe, je to bohužel jen na tobě. Pokud přijdeš na to, jak ti můžu pomoc, abychom to společně zastavili, rád to udělám. Já k tobě chovám respekt a bude mě mrzet, když spolu budeme bojovat.“

„Ty máš asi hodně peněz.“

„Jak se to vezme. Ale určitě jich mám dost. Mně lidi nikdy nedojdou, můžu si jich najmout, kolik budu chtít.“

„Jo, to asi jo,“ připustí Lawett, byť nerad.

„Sethe, moji nabídku znáš. Máš taky moje slovo, že nikdo z mých mužů po nikom z vašich nepůjde. Ani nikdo z mužů Virgila. Můžete dál prodávat u dolů. Ale jestli uděláte další podobnou věc, jako se stala v Mexiku, nebo to přepadení vozů se zásobami, tak naše dohoda padá a já se podle toho zařídím. Naposledy jsem to urovnal, díkybohu se Sam uzdravuje, jinak by to bylo téměř nemožné. Další projev nepřátelství ale znamená, že dojde k tvrdým odvetným akcím. Do té doby naopak platí ta moje druhá nabídka, na jinou dohodu, o té spolupráci. Tak o tom prosím přemýšlej a pokud se budeš chtít kdykoli sejít, tak já budu připravený. Klidně s sebou vezmi i svoje syny, zkusím jim vysvětlit, jak se věci mají. Vysvětlit jim, proč pro ně bude výhodné spolupracovat, místo toho nepřátelství.“

„Beru na vědomí,“ řekne jen rančer.

„Tak já zajdu pro šerifa,“ vstane Horác.

DOMLUVA ROMPLOTU

O dva dny později sedí spolu čtveřice mužů, jeden mluví a další tři pozorně naslouchají. Greenwood vypovídá o obsahu rozhovoru se Sethem a o nabídce, kterou mu učinil.

„Až moc vstřícný,“ poznamená Woodroof, když skončí.

„Kéž by ji přijal,“ sděluje své vroucné přání Todd.

„Podle mého už je hlavou své rodiny jen navenek,“ konstatuje Morrow.

„Toho se taky vobávám,“ připustí hoteliér, „Proto se musíme nachystat. Snad jsem ale alespoň zařídil trochu času.“

„Horáci, pokud by tu dohodu přijal, tak odvoláš tu věc s Indiány?“ zeptá se sekretář.

„Jacobe, Seth má teď čas. Pokud přijde, a taky přijdou jeho synové, a i ty přijmou moji nabídku, tak tu věc s Indiány zrušíme. Dáme těm Indiánům něco, aby neměli důvod k přepadení toho ranče. Pokud ale do doby, než budou připravený, tak pokud do té doby nepřijdou, tak pak maj smůlu.“

„Horáci, dal si mu ale slovo, že naši chlapi proti nim teď nic neudělaj,“ připomene Todd.

„Jo, dal a taky ho dodrží. Naši chlapi přece nic neudělaj. To ty Indiáni, a ty pro mě nepracujou. Teď určitě ne. A pokud bude mít Seth rozum a ukončí to, tak ani nebudou. Pokud ne, tak uvidíme, co ten Joe dokáže vymyslet. Jak jim dokáže pustit žilou.“

„I kdyby, tak je asi všechny nezabijou. Alespoň doufám,“ dodá sekretář.

„Nejspíš jich zabijou jen pár a snad se jim podaří ten ranč zapálit. Což by mohlo stačit, aby se vzpamatovali, ty, co zůstanou naživu. Jacobe, vím, že se ti to nelíbí. Ale to ani mně. Dostal nabídku a pokud ji odmítne ... Myslím, že po tom všem, co už udělali, sem víc než velkomyslně.“

„To teda jo. Představa, že ty tupý hovada budou pracovat pro nás, je možná ještě děsivější, než s nima vést válku,“ zasměje se jednatel.

„Jíme, válka nikomu neprospěje,“ ozve se šéf ochránců, „Mám stejnej názor jako Horác a Jacob. Pokud se tomu dá zabránit, tak jenom dobře. I když můžou bejt i pak problémy, to uznávám. Ale pak by už byli v jiným postavení.“

„No já si myslím, že nikdy neskončej. Ani kdyby na tu víc než velkorysou nabídku kejvli. Pořád to budou tupý hovada, co budou chlastat a dělat problémy.“

„Možná jo a možná ne,“ pokrčí rameny Morrow, „Horác udělal dobře. Pořád můžou zabránit tomu, že budou pořádně krvácet. Tak pokud jim zůstalo trochu rozumu a nemaj ho úplně zatemněnej myšlenkama na pomstu, tak maj naději. Jinak budeme muset vážně tvrdě zasáhnout.“

„I kdyby ty Indiáni nevyšli?“ zeptá se sekretář.

„Jo, i kdyby nevyšli. Prostě jim pak začneme pouštět žilou my. Nejlip v tom Mexiku. Může pomoc i ten Joe, vystopovat je, když tam pojedou a naši chlapi už budou připravený. Může i von nebo někdo jinej někoho z nich sejmout ze zálohy. Když budou chtít válku, tak už nám nic jinýho nezbude.“

„To teda bude v prdeli. Ale je jasný, že pak voni půjdou stejně po nás.“

„Jo, Jacobe, i my můžeme krvácet,“ přikývne pistolník, „Nikdy nedokážeš nikoho úplně vochránit. Proto bude třeba pak jednat co nejvíc tvrdě a rychle. Snížit jejich počty a zahnat je do kouta. Aby měli strach vystrčit svůj rypák z toho jejich ranče.“

„Co zákon?“

„Zákon? Musíme si dávat pozor, aby nikoho nedopadli. Ale to už bude věc těch, co na to určíme. Voni budou znát pravidla,“ pokrčí rameny Morrow.

„Souhlasím s Edem. Jacobe, dostaneš úkol. Vyzvedneš si Lyndona a pojedesh s ním do rezervace. Tam zařídíš tajnou schůzku mezi ním a Joem a Lyndon tam zůstane jako náš posel. Až by mělo dojít k útěku těch Indiánů, měl by nám dát Joe zprávu, abysme se včas připravili a vochránili naše lidi,“ ujme se slova Greenwood.

„To jako já sám?“ zarazí se sekretář.

„Ne, dostaneš dva chlapy, co ti budou krejt na záda. Ale Jim musí vyřizovat jiný věci, takže tohle bude na tobě.“

„Ten Lyndon ví, vo co de?“

„Ne a ani se to nedozví. Bude jen posel. Promluví s ním, než s ním vyrazíš. A to hned zejtra. Tomu Joeovi řekneš, že to běží a že má volnou ruku. Když se Seth vzpamatuje, tak tam zajedeš a zastavíš to. Když ne, tak se děj vůle boží.“

„Ten Joe chce koně a zbraně, pokud vím.“

„To dostane, to je zařízený,“ odpovídá Woodroof, „Řeknu ti, kde si je bude moct vyzvednout, až bude potřebovat. Tohle zařídím já, vo to se nemusíš starat. Ukážu ti na mapě kde, než zejtra pojedesh.“

„Jacob, ty znáš dobře ten jejich ranč?“ zeptá se hoteliér.

„Párkrát sem tam byl, ale už před delší dobou. Spíš jako kluk, když sme po sobě ještě nešli.“

„Jacob, bylo by dobrý, pokud k tomu dojde, aby dostali co nejvíc z nich. Ne honáky, jejich zaměstnance, ale přímo ty z tý rodiny. Maj tam barák, ve kterým žijou ty hlavní? Jako třeba na Willově ranči?“ zeptá se Greenwood.

„Maj tam hlavní dům, ale už je to delší doba. Jo, můžu říct, co budu vědět,“ odpovídá dost neochotně Todd, „Von si to tam půjde vobhlídnout?“

„Předpokládám. Řekneš mu všechno, co bude chtít vědět, ukážeš mu to na mapě. Je na něm, jak si to zařídí. Podle všeho má dost zkušeností.“

„Asi jo. Dobře, řeknu mu, co bude potřebovat.“

„Doufám, že s tím nemáš problém, Jacobe.“

„Mám s tím velkej problém, Horáci. Ale udělám, co je potřeba, i když se mi to nelíbí. Ale vy máte jinej názor a je vás víc, takže udělám, co bude potřeba.“

„To je správnej přístup. Dobře víš, že ani já nebo Ed to taky nechceme. Ale bohužel se nedá nic dělat. Zašlo to už moc daleko a musíme to vyřešit.“

„Já vím, Horáci,“ přikývne Todd rezignovaně, „Vím, co musím udělat.“

Pokračují v debatě, opustí problém Lawettů a věnují se běžným obchodům, rozdělí si úkoly. Po skončení jednání zůstane jen Todd, naopak po chvíli dorazí McShane. Ten má na sobě oblek měšťana, který se hodí více k jeho současné práci. Tváří se poněkud překvapeně, náhlé povolání nejvyšším šéfem může taky znamenat problém, proto se v jeho tváři zračí i mírné obavy.

„Lyndone, mám pro tebe zvláštní práci,“ nechá ho Greenwood stát, „Pojedeš tady s Jacobem do rezervace, tam se setkáš se svým starým známým stopařem Joem. Domluvíš se s ním a zůstaneš někde poblíž té rezervace. Budeš tam jako náš posel. Joe má pro nás něco zjistit a až to udělá, tak ti předá zprávu a ty nám ji přivezeš.“

„Zprávu? O něčem jako minule?“

„Lyndone, k tvý práci patří se zbytečně neptat,“ napomene hoteliér mladíka.

„Omlouvám se, pane,“ kaje se ten.

„S nikým vo tom, co máš za úkol, nebudeš mluvit. Nebudeš se vo nic dalšího zajímat. Jen budeš čekat a až nastane správná chvíle, tak se vrátíš i s tou zprávou. Je ti to jasný?“

„Ano, pane Greenwoode.“

„Peníze na cestu a na vydání ti dá Ed, na dalším se domluvíš s Jacobem. To je všechno. Jen ti připomínám, že jde o důležitou věc a je nutné si všechno nechat pro sebe. Nikde nebudeš vykládat, kdo seš a pro koho pracuješ. Něco si vymysli, kdyby se někdo ptal.“

Následně jsou oba mladí muži z kanceláře vypoklonkováni a dostanou příležitost se domluvit na tom, jak se zařídit na cestu, která jim začíná zítra ráno. K ruce dostanou další dva strážce, ti ale nevědí nic o úkolu McShanea, proto si myslí, že je třetím do party, který doprovází sekretáře na jeho cestě za obchody.

Todd nejede do rezervace poprvé, neboť tam dojednává i s Jimem dodávky z Hansonova ranče. Z tohoto důvodu jeho návštěva není nijak podezřelá a on nakonec o dodávkách skutečně jedná.

„To je dost hrůza, jak tady žijou,“ poznamená McShane, když se spolu s Jacobem prochází po táboře, hledají stopaře a modlí se, aby byl přítomný a nemuseli na něho čekat. Naleznou ho, ten nenápadně jde kus stranou a oni ho s odstupem následují. Tak jejich vzájemná schůzka ujde pozornosti většiny.

Sekretář vysvětlí, proč je zde Lyndon a ten se s Joem domluví na místě, kde bude čekat na zprávu. Stopař si posléze vyzvedne koně a vyrazí do krajiny, oba bílí mladíci ho následují. Po chvíli naleznou místo, kde si mohou nerušeně promluvit.

„Ví, vo co se jedná?“ podívá se Small na posla.

„Ne, Joe, jen vyřídí, co mu ty řekneš,“ zavrtí hlavou Todd.

„Dobře. Zavedu ho na to místo, kde může nějaký čas zůstat. Je tam takovej srub a je to z ruky, nikdo ho tam nenajde.“

„Můj ty Bože. Doufám, že tam nebudu trčet moc dlouho,“ povzdychne si McShane.

„Možná jo, možná ne,“ pokrčí rameny stopař.

„Lyndone, nech nás teď vo samotě,“ vznese žádost sekretář, té je vyhověno.

„Jaké jsou příkazy?“ zeptá se Small.

„Joe, asi do toho půjdeme. Tady mám mapu s vyznačením toho ranče. Řeknu ti vo něm všechno, co vím. Je zájem, aby se jim co nejvíc uškodilo,“ říká s těžkým srdcem Todd, „Jde především o tu rodinu, asi bude bydlet v tomhle domě. Nakreslil sem ti pláněk, ale už sem tam pár let nebyl. Sice to nejspíš nepřestavěli, ale jistě to nevím,“ předává mapku a schéma, obé nepřiliš povedené, ale i tak dostatečně vypovídající. K němu přidá vzápětí pár základních informací.

„Zajedu si to vomrknout,“ pokývá hlavou míšenec.

„Joe, kdy by to mohlo vypuknout?“

„Tak to přesně nevím. Ale možná už dost brzo. Ty vaše dodávky tu moc lidí nezasytí, zvláště, když je určitě chytře krátíte,“ naznačí stopař, že má povědomí o levotách, které zde probíhají, „Jde jim i vo svobodu. Pokud to dobře dopadne, tak v dohledný době zdrhne z rezervace větší skupina. Já pak mám domluvených pár mladších, co se chtěj zapsat do dějin. S těma zařídím to přepadení.“

„Dobře dopadne, když zdrhnou a nejspíš budou vraždit po cestě nevinný lidi ...“

„Dobře dopadne z pohledu vás a vašich požadavků. Čím víc toho cestou napáchaj, tím líp se tam skreje to přepadení ranče.“

„Já vím, tomu rozumím. Já jen, že nejspíš bude zase plno mrtvech nevinnejch lidí.“

„Jacobe, budou to tvoji přátelé? Já myslím, že ne. Dám Lyndonovi včas zprávu, abyste se mohli zařídit a postarat se vo svojí vochranu. Tak ti přece může bejt jedno, kolik jich cestou zabijou a co všechno udělaj.“

„Když to bereš takhle, Joe, tak jo. Ale v tom se asi nedomluvíme, každej se na to díváme jinak. Víš co? Radši ti řeknu, kde najdeš ty koně a pušky, co chceš pro ty svoje lidi. Jim ti je připraví na tomhle místě,“ ukazuje sekretář bod na mapce a přidá pár dalších podrobností, „Doufám, že všechno klapne a hlavně, že nás s tím nikdo nebude spojoval,“ dodá.

„Právě proto bude dobře, když toho cestou napáchaj co nejvíc.“

„Kolik jich bude?“

„Koho myslíš, Jacobe? Těch, co se chystaj uprchnout, anebo těch, co chci vzít k tomu ranči?“

„Joe, mně je to vlastně jedno,“ zatváří se kysele Todd, „Jen tě upozorňuju, že na tom ranči bude asi hodně chlapů. Taky ale žen a dětí. Bylo by dobrý, kdyby umírali ty chlapi. No a taky, kdyby toho shořelo co nejvíc. Ale je jich tam vážně dost, takže nevím, jak ten úkol naplníš.“

„To už je můj problém, Jacobe. Jestli to dobře chápu, tak jde vo to, aby umřelo co možná nejvíc z tý rodiny Lawettů a aby jim toho co nejvíc shořelo. Prostě jim napáchat co největší škody.“

„Jo, takhle nějak by to mělo bejt,“ přikývne bez zjevného nadšení sekretář.

„Ty dohody dál doufám platěj. Vodměna pro mě a ta práce.“

„Jo, Joe. Pro ty tvoje Indiány je vodměna ty koně a pušky, bude tam i nějaký žrádlo. Pro tebe prachy a pak ta práce. Přesně, jak zněla dohoda.“

„Chceš ještě něco vědět, Jacobe?“

„Po pravdě ani ne. Chci vo tom vědět co nejmiň. Doufám, Joe, že se při tom nenecháš chytit a že pak nevykecáš, že s tím mám já něco společnýho.“

„Jacobe, nestane se ani jedno a ani druhý. Hlavně se postarej, ať sou ty věci včas na svým místě. Já pak vodvedu tu práci, na kterou ste si mě najali. Pokusím se vám dát po Lyndonovi vědět vo pár dní dřív. Až zdrhnou, tak toho budou asi plný noviny a telegraf se nezastaví. Ale Ed chtěl vědět pár dní předem. Uvidím, co bude v mejch silách.“

„Joe, voni ti věřej?“ podívá se pátravě sekretář.

„Koho myslíš?“ objeví se na tváři stopaře potměšilý úsměv, „Pracovníky rezervace, vojáky nebo Indiány?“

„Vlastně všechny. Ale nejspíš v tom umíš chodit.“

„Nejspíš jo, Jacobe. Mám to promyšlený a zbytek ještě domyslím. Nikdo taky neprozradí, že byla nějaká domluva. Na to sou všichni moc hrdý. I kdyby někoho chytli, tak nic neřeknou, i kdyby je mučili. Zkusím to ale zařídit tak, aby po tom přepadení stačili utýct do Mexika nebo se připojit k tý hlavní skupině.“

„Joe, a nebude to nenápadný, když se ty tvoji voddělej?“

„Nápadný? Jacobe, co je nápadný na tom, když se skupina mladejch bojovníků rozhodne vyznamenat? Před svým náčelníkem, před svými bratry? Tím, že přepadnou větší ranč s plno střelci, pár jich zabijou, zapálí jim to tam a ještě získají koně a zbraně? Vo tom, že je získají ne až

tam, ale cestou, vo tom budou taky držet hubu, aby se neshodili. Tyhle mladý mi hodně věřej, pokud ses ptal na tohle. Před chvílí.“

„Přesto se jich chceš nakonec zbavit.“

„Spíš ne. Byla by to zbytečná komplikace. Voni mě nezraděj, tím sem si jistej. Ale nejspíš většina stejně umře v boji s vojáky, ať už vašima nebo těma mexickejma. Jacobe, pokusím se zařídit, aby napáchali co nejvíc škod a voni sami se jistě budou snažit získat co největší kořist.“

„Joe, kolik jich budeš mít? Pořád mluvíš vo pár mladejch bojovnicích, ale na tom ranči nejspíš budou desítky mužů.“

„Jacobe, počet není dycky všechno. Překvapení a dobrej plán je daleko víc. Ale vo tom ty přece nechceš nic vědět, ne?“

„Ne, Joe, to vážně nechci. Jen bych vocenil, kdyby zbytečně neumřely ženy a děti. To se ale asi zaručit nedá, že jo.“

„To je přání tvoje nebo tvýho šéfa?“ podívá se pátravě stopař.

„Spíš hlavně moje. Jo, Joe, není mi to dvakrát příjemný tohle domlouvat. Bohužel se s nima nedá rozumně domluvit, myslím ty Lawetty. Takže je to spíš moje přání,“ připustí sekretář.

„Jacobe, jak říkáte, je vůle boží, jak to nakonec dopadne,“ řekne Small a Toddovi se zdá, že v jeho slovech slyší výsměch. Ten parchant nejspíš v žádného Boha nevěří, ani bílých tváří a ani svého druhého lidu.

ŠESTÁ KAPITOLA

PONESEŠ NÁSLEDKY SVÉHO ROZHODNUTÍ

Ubíhají další dny měsíce září a Seth Lawett hraje mrtvého brouka. Sice se žádné nepřátelské ataky ze strany jeho společenství nekonají, ale k nabídce na trvalý smír a novou dohodu od Horáce Greenwooda se nijak nevyjadřuje. Trvá tak napjatá situace, kdy obě zneprátelené strany okolo sebe opatrně našlapují a čeká se, kdy dojde k dalšímu konfliktu.

Zatímco v okolí Tucsonu je zdánlivý klid, zvýšené napětí panuje naopak v Tombstone. Osmého září totiž dojde k přepadení dostavníku, který směřuje do Bisbee. Podezření padne na dva muže, kterými jsou pětadvacetiletý Frank Stiwell a devětadvacetiletý Petr Spence. Což by nebylo až tak zajímavé, kdyby Stiwell nevykonával ještě před měsícem funkci zástupce šerifa Johna Behana, než byl propuštěn pro účetní nesrovnalosti.

Virgil Earp pochopitelně nelení a již druhého dne z Tombstone vyráží jeho policejní oddíl, do kterého kromě dvou náměstků šerifa Williama Breakenridgeho a Dave Neagleho neopomene zařadit ani své dva bratry Wyatta a Morgana. Spolu s nimi cválá i Fred Dodge, tajný agent společnosti Wells Fargo. Toto trestné komando oba muže v Bisbee zatkne.

Oba obvinění svoji účast na loupeži pochopitelně popírají, a před soudcem Wellsem Spicerem vystoupí několik svědků, kteří jim poskytnou na dobu loupeže alibi. Proto je soudce propustí na svobodu, stejně, jako to před nedávnem udělal u Doc Hollidaye. Wyatt Earp sice operuje s otiskem boty na místě přepadení, který se velmi podobá nedávno opravené patě boty Stiwellu, ale tento argument neobstojí.

Jelikož jsou oba zatčení členy party zvané Cowboys, a také přátelé Ike Clantona a bratrů McLauryů, nevraživost mezi nimi a Earpy zase o něco vzrůstá. Proto i v hornickém městečku Tombstone po propuštění Stiwellu a Spenceho panuje klid před bouří.

Pár dní před koncem září, již za venku panující tmy, se Greenwood přehrabuje dokumenty, které mu ještě zbývají k zapracování do účetnictví. Už by byl rád s přáteli na partičku pokeru v místní herně, proto se zaváří nevrle, když se ozve zaklepání.

„Dále,“ houkne otráveně, vzápětí se jeho výraz změní, když před sebou spatří znavenou tvář McShanea, „Tak co?“ ukáže rukou ke svému pracovnímu stolu.

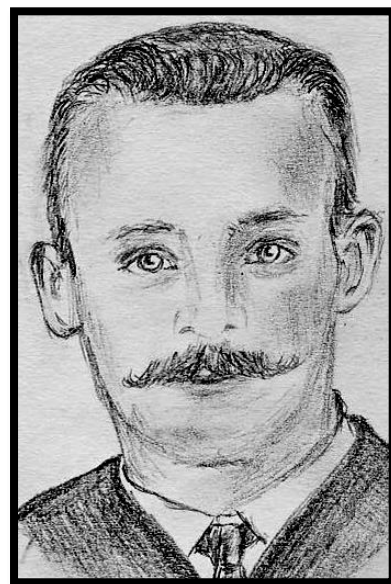
„Pane Greenwoode, přivážím vzkaz od Joea. Mám vyřídit, že je to na spadnutí a že k tomu dojde do pár dní,“ odpovídá posel.

„Tak do pár dní, říkáš? To je všechno?“

„Pane Greenwoode, dyť já ani nevím, k čemu má dojít,“ řekne s jemnou výčitkou mladík.

„Jistě. Lyndone, udělej pro mě něco. Ještě než se půjdeš najíst a napít. Skoč pro Eda. A radši si vem někoho s sebou. Přeci jen by po Edovi mohl někdo jít, tak pro jistotu. Venku už je pořádná tma, jak vidím,“ podívá se k oknu hoteliér.

„Ano, pane Greenwoode.“

**WILLIAM MILTON
BREAKENRIDGE**

„Lyndone, vo tom, kdes byl a cos ted' vyřídil, vo tom s nikým nemluv. Ani s kamarády, pokud už tady nějaký máš.“

„Nikomu nic neřeknu,“ slibuje McShane, pak lehce pohne hlavou a zamíří ke dveřím.

Horác si povzdechne. Jak se zdá, šanci, kterou dal Sethovi, tak tu on propásl. Pokud Indiáni v nejbližších dnech potajmu opustí rezervaci, už nepůjde útok na ranč zastavit. Ale nemá výčitky svědomí, jen obavy, aby se něco nepokazilo a on s tím nebyl spojován. Nedej bože, kdyby toho stopaře chytili a on začal zpívat.

„Co chceš udělat?“ zeptá se Morrow, když je mu tlumočen doručený vzkaz.

„Předně nic, co by bylo nápadný,“ odpovídá tázaný, „Možná bys měl zajet na ranč a k dolům, jako na kontrolu, ale promluvit s Virgilem a Davem. Aby byli nachystaný. Taky by neměla v nejbližších dnech probíhat žádná přeprava. Ničeho.“

„Horáci, jak jim to ale říct a nic neprozradit?“

„Davovi řekni, že jestli chce tu práci dál, tak nesmí ani ceknout. Máme díky dodávkám do rezervace zprávy, že by k něčemu takovému mohlo dojít. Ale nechceme vyvolávat paniku, jen se připravit, kdyby k tomu vážně došlo. Možná se nic nestane, ale čert nikdy nespí. Nebo tak něco.“

„To by snad šlo. Snad bude držet hubu, aby se to nerozkecalo.“

„Ede, tys ho vybral, tak snad si měl šťastnou ruku.“

„Snad jo. Co s Virgilem?“

„Nejde mu říct to samý?“

„De, ale až dojde k tomu přepadení ranče, pokud k němu teda dojde, tak to taky dojde Virgilovi. Dojde mu, že to byl ten náš plán.“

„Možná jo, možná ne.“

„Pokud by mu to ale došlo, kde je jistota, že nezačne žvanit?“

„Ede, jistotu nemáš nikdy. Ede, když tady byl naposledy, po tom přepadení vozů, tak si vzal čas na rozmyšlenou.“

„Horáci, je to mladej kluk, možná má v sobě něco z jeho táty, nevíme, jak se dokáže ovládat. Je to riziko ho víc zasvětit,“ odráží se ve tváři pistolníka starosti.

„Ede, von vo tu práci dost stojí. Myslím si, že nebude žvanit. Ve vlastním zájmu. Tak kdyby ti dal svoje slovo ...“

„Dal svoje slovo. Co by to jako znamenalo?“

„Stal by se dalším z nás. Jako správce ranče už tak do kde čeho vidí. Nemusíme mu říkat všechno, ale s těma Indiánama bys mu to naznačit mohl. Taky, že nesmí udělat nic nápadného. Až skutečně zdrhnou, pokud zdrhnou, tak hned dostane zprávu. Tak aby měl čas si všechno promyslet. Mohl bys to s ním probrat, jak zabezpečit ranč a taky stáda.“

„Myslíš, že by mohli zaútočit i na ně?“

„Vím já?“ pokrčí rameny hoteliér, „Kdoví, co za blázny Joe přivede. Pokud ten přepad ranče Lawettů přežijou, mohli by dostat zálusk na další kořist. Na ranč asi nezaútočej, ale lepší bejt připravenej. To spíš ty stáda a lidi venku, tam bych viděl problém. Možná bys mu mohl poslat pár chlapů vod dolů nebo vocad'. Na tu chvíli, co tady ty rudokožci budou řídit. Nejspíš sice budou spěchat k hranici s Mexikem, ale nebylo by to poprvý, kdyby za sebou zanechali mrtvoly.“

„Dobře, tak já zejtra zajedu k dolům a snad stihnu i ten ranč, když sebou pořádně hodím,“ netváří se dvakrát nadšeně Morrow.

„Určitě si vem pár chlapů k ruce. Mohli by si na tebe počíhat ty Langworthové nebo Lawettové. Tak ať máš krytý záda. Jo, Ede, máš přehled, kdy co Joachim dopravuje?“

„Jo, říká mi to, já mu pak dám doprovod. Tak bych mu řekl, že mám nějaký zvěsti, že by se mohli Lawettové vo něco pokusit. Nebo si něco vymyslím, abych to na pár dní zdržel. Pokud to teda bude pár dní. Nemůžeme to všechno zastavit třeba na měsíc.“

„Ten Joe asi ví, co vzkázal. Když říkal do pár dnů, nejspíš to tak bude. Ede, já bych tě tam nehna, kdyby bylo možný pozvat Dava a Virgila sem. Ale ...“

„To je dobrý, Horáci, aspoň udělám něco pro svoje starý tělo, trochu ho protáhnu,“ zavrtí hlavou pistolník, „Jen nevím s tím Virgilem.“

„Rozhodni se na místě. Jak moc k němu budeš votevřenej. Můj souhlas máš, pokud bude mít zájem. Myslím, že se už vosvědčil, Will s ním měl nejspíš šťastnou ruku.“

„Nejspíš jo. To je mi taky divný, Horáci, jak von dokáže ty lidi získat. Když je tak mladej.“

„Ede, Willa tady teď řešit nebudeme, jo? Musím tohle ještě zúradovat a už na mě čekaj na partičku. Tak když dovolíš, tak bych řešil jen to podstatný.“

„Vlastně už nic nemám. Cestou se zamyslím, jak to podat, aby to voba vzali,“ vstane Morrow, kopne do sebe zbytek kořalky a zamíří ke dveřím.

Jelikož vyrazí z Tucsonu ještě před východem slunce a jelikož koně svého a svých tří pomocníků nešetří, dorazí k dolu už odpoledne. Hned se začne shánět po Clarkovi, naštěstí ten je po ruce. Zatáhne ho do kutlochu, který převzal po svém zavražděném předchůdci. Snad vhodnými slovy mu řekne, oč se jedná a na co by měl být hlavní ochránce všech tří dolů připravený.

„Do prdele, Ede, jak je to vážný?“ mračí se vrchní strážce.

„Nevím. Dave, z ranče dou do tý rezervace dodávky. Tak tam máme známý. Už to tam vře delší dobu, tak sme požádali, aby nám dali vědět, kdyby se k něčemu schylovalo. Ale Dave, nikdo se to vod tebe nedoví. Nechci žádnou paniku, a taky, aby někdo věděl, že tam máme svého člověka. De jen vo to, abys byl připravenej, pokud by k tomu došlo. To nám určitě zatelegrafujou, mi ti hned dáme vědět. Ty ale máš čas navíc, abys mohl něco vymyslet. Ale ještě jednou, Dave, jak se dozvím, žeš žvanil a komukoli cokoli vo tomhle vykecal, tak tady končíš, jasný?“ podívá se Morrow přímo do očí svého podřízeného.

„Nikde žvanit nebudu, Ede. Když ale už vo tom mluvíme, tak pořád ses nevyjádřil. Pořád mám to místo na zkoušku,“ upozorní Clark.

„Jo, to máš pravdu. No tak, Dave, když tohle zvládneš dobře, tak je tvoje. Nesmíš udělat nic, co by bylo vokatý, zároveň si promyslet, jak zvýšit vostrahu, kdyby se tady začali toulat ty Indiáni. Voni nejspíš půjdou rychle k hranicím, ale mohlo by je napadnout si něco vzít s sebou. Třeba z našich zásob.“

„Copak tenhle důl, tady je lidí jak sraček. To spíš ty dva další. Ale mám asi nějaký čas si to promyslet, ne?“

„Možná pár dní. Možná je to planej poplach,“ pokrčí rameny Morrow.

„Můžeme to probrat spolu, třeba večer?“

„To těžko. Ještě pojedou na ranč.“

„To jako na noc?“ udiví se strážce.

„Jo, chci bejt zejtra večer v Tucsonu. Tak sebou dneska musím hodit.“

„To jako necháš všechno na mě?“ podívá se Clark.

„Tak pár rad ti dám,“ odvětí Morrow, aby v následných dvaceti minutách popsal, co by se mělo udělat, jak naplánoval taktiku během jízdy sem. Opatření mají hlavu a patu, nevzbudí žádné podezření a pokud by byl některý z dolů ohrožený, měl by se umět účinně ubránit. Spíše však spoléhá na to, že dobrá a viditelná ostraha případné zájemce o kořist odradí a ti potáhnou jinam, kde budou mít větší šanci na úspěch.

Na Willův ranč dorazí Morrow už za tmy, a ačkoli je brána zavřená, nikdo nikde nehlídá. Taky chvíli trvá, než mu přijdou otevřít. Ale kdyby se sem nenápadně někdo přiblížil, tak by mohl nejspíš nepozorovaně proniknout až k palisádě a pravděpodobně ji bez odporu přelézt. Je pravdou, že byl delší dobu klid a v oploceném prostoru jsou desítky mužů, nicméně větší obezřetnost by asi nebyla mimo mísu, i s ohledem k napjatým vztahům se sousedy.

„Stalo se něco, Ede?“ tváří se předák všelijak, příjezd pistolníka na noc a žádost o rozhovor mezi čtyřma očima ho evidentně rozhodila. Jsou oba v bývalé pracovně Willa, oba mají nalitou whisky a host i zapálený doutník.

„Nic mimořádnýho, Virgile. Byl sem se podívat u dolů, tak sem si řekl, že zaskočím i sem,“ řekne Morrow oficiální verzi, „Přeci jen něco bylo, v poslední době. Jo, kdybych chtěl, Virgile, tak sem mohl přelízt ty kůly, dojít až k domu a kohokoli v něm vodprásknout.“

„Ede, chce na nás někdo zaútočit?“ ulekne se Moran.

„Nejspíš ne, Virgile. Já jen, že by to bylo snadný. Potom, co se tady všechno stalo, s těma sousedama, by možná větší vostražitost nezaškodila.“

„Tohle si myslíš?“ zrudne mladík, cítí, že s jeho prací v tomto směru nepanuje spokojenost.

„Virgile, to bylo jen na vokraj. Ne, abys teď běžel stavět hlídky a vyvolal tady paniku,“ usměje se host, „Virgile, jak si byl teď posledně u Horáce, tak ste spolu měli soukromej rozhovor.“

„No jo, měli,“ přikývne předák, „Řekl ti, vo čem sme se bavili?“

„Co ste si přesně říkali, to nevím. Ale naznačil mi, vo čem byla řeč. To teda bylo jasný už předtím, z toho, cos tam tehdy říkal. Jak si byl nespokojenej, že ti nevěříme, že ti neříkáme všechno.“

„No jo. Stejně sem se chtěl za Horácem stavit. Nejspíš to v nejbližších dnech udělám.“

„Nejspíš ne, Virgile.“

„Ne? Von se mnou nechce mluvit?“ zarazí se mladík.

„Vo to nejde. Nejspíš tady budeš mít dost práce.“

„Práce? Tady? Ede, do prdele, tak co se děje? Proč si vlastně tady?“

„Virgile, než ti to řeknu, tak bysme si měli něco vyjasnit. To, vo čem si mluvil s Horácem. Vím, že ti dal určitou nabídku, kterou sis měl rozmyslet. Upřímně, mně se to moc nelíbí, ale беру to, že ti Horác něco slíbil. Pokud teda budeš chtít.“

„Ty mi asi nevěříš, že jo. Možná i kvůli tomu, že to tu nemáme dobře zabezpečený. Ale to asi ne,“ odpovídá si Moran sám, „Spíš to bude kvůli tý minulosti. Taky sem na tebe mířil revolverem, kdysi. To se nejspíš nezapomíná,“ pokývá smutně hlavou.

„Na to sem už dávno zapomněl. Navíc si mě tehdá mohl střelit do zad a neudělals to. Možná bys to bejval stihnul, než by tě Bill sejmul,“ usměje se lehce pistolník.

„Takže sme voba mohli bejt mrtvý ...“

„Virgile, vo tomhle určitě mluvit nechci. Ty teď seš někde jinde a máš tady velký pravomoce i zodpovědnost. Na svůj věk až hodně velký. Vobojí.“

„De teda vo můj věk?“ podívá se pátravě předák.

„Taky. Taky vo to, že musíš umět dycky zachovat chladnou hlavu.“

„To jako neumím?“

„Mluvil sem s Allanem.“

„S Allanem?“

„De vo to přepadení vozů. Udělas tam dvě zbrklý rozhodnutí, a vobojí mohlo mít nedozírný následky. Nejdřív si jim přivedl svoje muže do rány a potom ses chtěl v pěti hnát za těmi patnácti. Ale i potom, to s tím Liamem. Virgile, pomsta je na hovno.“

„Ede ... Ede, to jako si nikdy nikoho nevyřídil? Kdo ti něco provedl?“

„Určitě ne z pomsty. Pokud sem se musel někoho zbavit, tak proto, aby se nezbavil von mě. Nebo, abych dal výstrahu vostatním. Určitě ne proto, abych se někomu mstil.“

„Tvůj brácha ale po tý střilečce tvrdil, že když tě zabijou, tak je sejme všechny. Nebo se to aspoň povídá. Sam je zase můj brácha.“

„Jo, to nejspíš Frank říkal. Aby je zastrašil.“

„A neudělal by to?“ podívá se pátravě Moran.

„Nevím. Dost možná jo. Ale Frank nejsem já, Virgile. Je to můj brácha, ale ne se vším, co dělá, ne se vším souhlasím. Je taky zbrklej a prchlivej. Proč si myslíš, že je uklizenej v tom Mexiku?“

„Je tam proto?“

„Nejen proto. Ale i proto. Kdyby byl tady, už by určitě vyvolal kdoví co. Už by tekla dávno krev, jeho nebo těch druhých. Virgile, co ti přesně Horác řekl?“

„Co mi přesně řekl? Ede, smím vo tom mluvit?“ zarazí se mladík.

„Nejspíš jo,“ zacuká v koutcích pistolníka, „Vzhledem k tomu, že mě Horác pověřil, abych to vyřídil.“

„Vyřídil ... jak vyřídil?“

„Podle svého uvážení. Tak jak zněla přesně ta nabídka?“

„Ta nabídka ... Když dám svoje slovo, převezmu vážnej závazek, tak bych se mohl stát sedmým. Jako sedmým, kdo ví vo všem. Ne co bylo, ale co bude,“ vysvětluje poněkud krkolomně předák.

„Tak sedmým, jo? Víš, kdo je těch šest?“

„Jo. Horác, ty, Jim, Paul, Will a Jacob.“

„Jo, nejspíš jo. Nejspíš vo těch hlavních věcech rozhodujeme takhle v šesti. I když někdy bez Paula, kterej je často v Mexiku. A teď i bez Willa, když je tam taky.“

„Divil sem se, že tam není tvůj brácha Frank.“

„Frank ví vo hodně věcech, ale má na starosti jen ten důl. Je to tak lepší.“

„Kvůli tomu, že je divokej?“

„Taky. Virgile, tak jak ses rozhodnul?“

„Moc sem vo tom přemýšlel, Ede,“ mluví pomalu a potichu Moran, „Byl bych moc rád, kdybyste mi věřili. Kdybyste mě vzali mezi sebe. Ale nakonec sem se rozhodnul, že bych to udělal jen napůl.“

„Napůl? Virgile, myslím si, že v tomhle nejde dělat nic napůl.“

„Já si myslím, že jo, Ede. Já vám to slovo dám. Můžete se mnou počítat a vo ničem, co se dozvím, vo ničem nikomu neřeknu. To napůl znamená, že se nebudu nikam cpát. Nechám to na vás, co mi řeknete nebo ne. To je to napůl, Ede. Třeba časem zjistíte, že se mi dá věřit, že se dá se mnou počítat. Takže to moje slovo máš, ale říkat mi nic nemusíš.“

„Zajímavý rozhodnutí.“

„To nevím, Ede. Nechci bejt nikomu na vobtěž, a taky, nechci někam, kde mě některý nechtěj. Možná sem vážně moc mladej a nezkušený. Třeba časem změníš názor,“ pokrčí Moran rameny, pak do sebe hodí zbytek skleničky.

„Tohle je docela moudrý rozhodnutí,“ usměje se Morrow, „Virgile, není to vo tom, že bych ti nevěřil. De vo to, že je dycky lepší, když vo čemkoli ví co možná nejmiň lidí. Můžou se podřeknout, můžou se vožrat a něco vyžvanit, můžou se nechat zastrašit třeba šerifem.“

„Myslím si, že moc nepiju,“ ukáže na skleničku mladík.

„Nejspíš asi ne. Není ale lehký vo něčem nemluvit třeba s bráchou. Nepodřeknout se. Ale nepřijel sem, abych ti tady dával kázání.“

„Tak proč si vlastně přijel?“ zeptá se předák, ale spíše rezignovaným hlasem. Přijde mu, že ho vyhlášený pistolník jednak moc nemusí a jednak mu moc nevěří.

„To, vo čem teď budu mluvit, Virgile, to v žádným případě nesmí vopustit tyhle čtyři stěny. De vo to, že máme zprávy, že by se v dohledný době mohlo vydat na pochod z rezervace neznámý množství Indiánů.“

„Cože? To jako vzpoura?“

„Spíš útěk. Ale možná si sám zažil, co se tady dělo ... no už to pár let bude ...“

„No jo, pamatuju si to, i když sem byl jen kluk. Když sme se báli, aby nás nenavštívili. Taky nám ukradli nějaký dobytek. Tehdy. Myslím, že i někoho zabili. Ale už je to vážně hodně let. Ani nevím kolik, kdy to přesně bylo. Vlastně to možná bude právě deset let, co tu tehdy řádili a pak je zmasakrovali. Táta vo tom moc nemluvil, ale myslím si, že byl mezi nima, co je tehdy postříleli. To mi bylo jedenáct, nebo tak, a tak mi toho zase tolik neřekli,“ loví ve své paměti Moran.

„Virgile, to není podstatný. Podstatný je, že by mohli táhnout na jih a přitom by mohli loupit a vraždit. A protože víme, že to tam vře, vo Jima a Jacoba, tak sme si tam našli člověka, co nám dal vědět. Podle něj by mohli zdrhnout v nejbližších dnech. Proto sem byl u dolů a teď sem tady. Aby sis mohl nenápadně připravit zajištění ranče a stád.“

„Nenápadně ... Ede, proč nenápadně? A proč to neřeknete vojákům, pokud to víte? Možná by mohli zasáhnout a ty Indiány v tý rezervaci udržet.“

„Jo, to by možná šlo, Virgile,“ pokývá hlavou pistolník, pak se na mladíka dlouze podívá, vážně mu trvá hodně dlouho, než pokračuje, „To, co říkáš, by nejspíš šlo. Kdyby se nám nehodilo, že ty Indiáni zdrhnou.“

„Nehodilo ...“, vyvalí oči předák, „Jak hodilo? Dyt' nám můžou ukrást stáda, nebo zásoby u dolů. Můžou třeba i někoho zabít.“

„Jo, to by mohli. Proto se musí dobře zajistit tenhle ranč, stáda a taky ty doly. Pokud k tomu dojde a voni se tady někde budou pohybovat. Když se to stane, tak nám určitě zatelegrafujou do Tucsonu. Ale pak už může bejt málo času. Proto sme zařídili, že se to dozvíme s předstihem. Vo pár dní dřív.“

„Vo pár dní ... Ede, chceš mi říct, že by se tady do pár dní mohla pohybovat zdivočelá horda rudochů?“ vyhrkne Moran.

„Virgile, mluv laskavě potichu. Nikdo další, než my dva, vo tom nesmí vědět.“

„Nesmí vědět. Když hrozí nebezpečí ...“

„Začínám litovat, že sem ti toho tolik řekl,“ konstatuje suše Morrow.

„Hodně řekl ...“

„Tak napověděl sem ti toho víc než dost, aby sis mnohý mohl domyslel. Možná to byla chyba. Ale když si dal to slovo ... Virgile, jestli na tobě někdo pozná, že vo tom víš, tak to můžeš všechno posrat.“

„Můžu všechno posrat ...“, tváří se vyjeveně mladík, „Co by se tak mohlo posrat, kdyby jim ten útěk někdo zatrhnul ... Jedině ... jedině ...“, zakoktá se a oči se mu mírně rozšíří.

„Jak se zdá, tak ti to došlo,“ zhodnotí situaci pistolník.

„To jako ... To jako, Ede,“ ztiší teď hlas předák.

„Nejspíš jo. Ale není to jistý, sou to vážně divoši a u nich nikdy nevíš.“

„Jak ale ... s těma divochama ... aby tam a ne jinde ...“

„No v tom je právě ta potíž, Virgile. Možná se najde někdo, kdo je nasměruje na správný místo. Ale už těžko zabrání tomu, aby potom něco dalšího nevyvedli. Nebo nějaká jiná skupina, kdoví, kolik jich může bejt.“

„A do prdele ... Už tomu začínám rozumět,“ šeptá Moran.

„To sem pochopil. Jen nevím, jestli je to dobře.“

„Dobře ... to jako, že bych nedržel hubu ...“

„To taky, Virgile. Taky nevím, jestli bys s tím souhlasil. Při takovém přepadení se může stát ledasco. Můžou mnohý ukrást, třeba něco zapálit. Ale taky zabíjet. Kdo jim přijde pod ruku.“

„To jako ... kdyby se rozhodli ... mám tady matku a sestry ...“

„Máš tady taky bytelný vopevnění, co ho nejspíš prozíravě vybudoval Willův táta. Máš tady spoustu chlapů a pušek. Spíš budou vohrožený ty stáda. Musej na první pohled poznat, že ste připravený, aby je zašla chuť. Proto sem tady.“

„No jo ... Ede, a to druhý ... pokud sem to pochopil, tak by měli ... Měli by zajet k těm Lawettům a tam jim to srovnat se zemí?“ zase už šeptá předák.

„Jo, pokud to vyjde.“

„A do prdele. Tak to je ... To je vážně dobrý.“

„Virgile, právě ses stal tím sedmým, kdo vo tom ví,“ řekne pistolník vážným hlasem a významně se na svého hostitele podívá.

„Sedmým ... to jako ...“

„Vlastně vo tom ví ještě jeden člověk, co sme ho na to najmulí. Ale ten není jeden z nás, ten za to dostane zaplacen. Pokud to neposere a vyjde to. Ty další se k tomu mohli vyjádřit, ty už tu možnost nemáš, protože už se to nejspíš rozběhlo a už to nejde zastavit.“

„Nejde zastavit ... rozběhlo se to ... A do prdele.“

„Jo. Ale stejně by mě zajímalo, jakej je tvůj názor.“

„Můj názor? Na to, co chcete udělat? Dyt' říkáš, že už je to jedno.“

„Nejspíš jo. Ale kdybys tu možnost měl, tak co bys na to říkal?“

„Říkal ... Když vo to přemejšlím, tak mi to přijde ... přijde ... přijde mi to prostě šílený. Neuvěřitelný. Domluvit se s rudochoma, aby šli na správný místo ...“

„Šílený. Jo,“ usměje se Morrow, „tohle říkali všichni, když ten nápad prvně padnul.“

„Prvně padnul ... Vomlouvám se ... Nechtěl sem nic proti tobě ...“

„Virgile, to není z mé hlavy. Ale to není až tak podstatný.“

„Není ... Není to z tvé hlavy? Tak kdo? Asi někdo z vás šesti ...“

„Virgile, nejspíš se jednou dozvíš, koho to napadlo jako prvního. Pokud ti to nedojde samotnému dřív.“

„Nedojde ... Kdo by mohl ... Komu to nejvíc myslí ... Napadaj mě hned dva.“

„Tak to asi bude jeden z nich.“

„Nejspíš ten mladší, co?“ usměje se Moran.

„Virgile, tak jakéj je tvůj názor?“

„Můj názor? No, pokud ho chceš vážně slyšet,“ zamyslí se předák, „Pokud to teda vyjde ... Ale když tam začnou řídit, tak to může ...,“ lehce teď zbledne, „To by mohl vodnýst kde kdo, že jo. Do prdele.“

„Jo. Před chvílí si mluvil vo svejch sestřích a matce.“

„No jo, do prdele. Tam sou taky ženský a děti ...“

„Přesně tak. To je ten problém, tohle řešení.“

„S nima se na tomhle asi nedá domluvit ... Ne, to asi ne. To je teda blbý ... Teda já je rád nemám, potom, co udělali Samovi. A vůbec, jak tady škoděj ... Ale tohle ... tohle ...“

„Tohle, Virgile, je ta horší stránka toho, žes chtěl bejt ve obraze. Za tohle sice neponeseš zodpovědnost, protože si to nerozhodnul. Ale teď to víš a nemůžeš s tím nic udělat. Teda můžeš. Můžeš tam zajet a varovat je. To můžeš, ale pak za to poneseš následky.“

„Následky ... No jasně. Dal sem slovo. To by byla zrada. Pak bys mě nejspíš sejmul,“ pokývá hlavou předák.

„Nebylo to jednoduchý rozhodnutí. Já a Horác sme to nechtěli, Horác jim dal před nedávnem skvělou nabídku. Na spolupráci s ním i s tebou. Ale nevyjádřili se. Jacob je vod začátku proti. Ale musel respektovat rozhodnutí většiny.“

„Rozhodnutí většiny ... Myslel sem ... Nebo ... Myslel sem ...“

„No? Cos myslel?“

„No já jako, že Horác, jako ten hlavní ...“

„Jo, Horác je ten hlavní, protože je nejchytřejší. Myslím si, že ještě víc, než Will. Anebo nejmoudřejší. To je jedno. Horáce všichni respektujeme, ale dycky máme právo se vyjádřit, v takhle závažný věci. Nebylo to jednoduchý, ale něco se stát musí. Už to zašlo moc daleko. Kdyby to nevyšlo s těma Indiánama, budeme na ně asi muset poslat střelce. Což by pro nás bylo horší. Pokud tady budou rudoši táhnout, snad se to do toho skreje. Pokud teda ta domluva dojde naplnění a ten chlap dodrží, co slíbil,“ vysvětluje Morrow.

„To je vážně v prdeli, jak se to tady posralo ...“

„Tady snad ne. Virgile, už začínáš litovat, žes chtěl bejt jeden z nás? Vědět, cos třeba vědět nemusel? Mohl sem ti tu něco namluvit, abys neudělal rozruch. Ty ale znáš pravdu a pokud se stane, co se stát má, budeš se s tím muset vyrovnat. Sice nikoho nezabiješ, ale i ty budeš mít na rukou krev, která tam bude prolítá.“

„To jako ...,“ je zsilalý Moran, „To by mě nenapadlo ...“

„Víš, Virgile, je snazší vykřikovat, že chceš to jejich hnízdo vypálit, než pak k tomu dát pokyn a nýst následky takovýho rozhodnutí.“

„Nést následky ... kdyby se to provalilo ...“

„Nic se provalit nesmí,“ řekne tvrdě pistolník, „A taky se to nestane. Ale vo tom sem vůbec nemluvil. Mluvil sem vo tom, že ty následky poneseš ve své hlavě.“

„Ede, proč mi tohle říkáš?“ tváří se nešťastně předák.

„Aby ses na to připravil. Nebo to probral se mnou, dřív, než se ti to rozleží v tvé palici.“

„Jako, že bych mohl ... jako je varovat? Až by se mi to jako rozleželo?“

„Kdybych si myslel, že bys to mohl udělat, tak bych ti to nikdy neřekl.“

„Neřekl ... to mi jako tolik věříš?“

„Věřím, že nejseš hlupák a nezničíš si, co sis tady tak pracně vybudoval. Virgile, Seth dostal nabídku a mohl to zastavit. Něco udělat musíme. Pokud to s těma Indiánama vyjde, tak to

může dost změnit. Víím, je to krutý, ale to by válka mezi náma byla taky. Navíc by nás všechny poškodila. Když to zmáknou za nás Indiáni, mnohý nám to ulehčí.“

„To asi jo ... Ede, tak co mám teda dělat?“

„Především na sobě nic nedat znát. Neprozradit, že vo těch Indiánech víš. No a pak tady se mnou probrat, jak si zajistit ranč a stáda, pokud by ti pošuci táhli přes vaše pozemky. Můžu ti možná i někoho poslat, pár střelců, až se to rozkřikne, že zdrhli. Ale hlavně, teď musíš dělat, jako že se nic neděje. Nebo to zavonačit tak, že máme určitý vobavy, aby nechtěli dobytek ukrást ty Lawettovi. To se musíme domluvit.“

„To jako teď?“

„Ráno se vracím do Tucsonu. Takže teď. Třeba i do rána, když bude potřeba. Ale Virgile, pokud se podřekneš s těma Indiánama, tak ti vlastnoručně zakroutím krkem.“

„Tak tomu bych i věřil,“ usměje se bolestně Moran, začíná chápat, že být jeden z nich nemusí znamenat vždy jen kladné stránky, pocit důležitosti, výjimečnosti.

INDIÁNI

Prvního října se z rezervace v San Carlos vypaří sto padesát mužů z apačského kmene Chiricahua a s nimi zmizí i dvě stě padesát žen a dětí. V jejich čele stojí známí indiánští vůdci, jakými jsou Juh, Bonito Geronimo či Naiche, syn slavného náčelníka Cochise.

**NAICHE, SYN
COCHISE**

Pochopitelně po této informaci zachvacuje obyvatele Tucsonu i Tombstone panika, mnozí dobře vědí, co dokáží Indiáni utržení ze řetězu vyvádět, jak dovedou být krutí. Někteří mají z bojů s nimi i osobní zkušenosti. Zároveň se objevují spekulace, že tento útěk, či vzpoura, jak události někteří nazývají, byla vyprovokována záměrně některými bělochy, spojenými z Pacifickou železnicí či těžaři, kteří by se rádi dostali k zásobám uhlí či jiných nerostů, které jsou na pozemcích vyhrazených rezervaci.

Obavy z řádění Indiánů se brzo naplňují a přicházejí první znepokojivé zprávy. Podle nich pětasedmdesát až sto bojovníků napadlo nákladní vlak asi míli severně od Cedar Spring a zabilo přitom sedm mužů. Mělo dojít také ke krádeži sto pětaticeti koní na jiném místě a k zabití jednoho civilisty a dvou vojáků, nejspíš průzkumné hlídky. Když další skupina vojáků nalezne mrtvolu svých druhů a jde je ohledat, spustí na ně ze skrytu Indiáni palbu.

V Tucsonu a Tombstone se začínají pochopitelně formovat dobrovolnické oddíly, které mají v případě potřeby bránit jak své domovy, tak především přispěchat na pomoc farmářům a rančerům v okolí, kdyby k něčemu došlo. Ti jsou všichni varováni, mnozí obyvatelé menších usedlostí je opouštějí a odjíždějí do města, jiné, ty větší, formují svoji obranu.

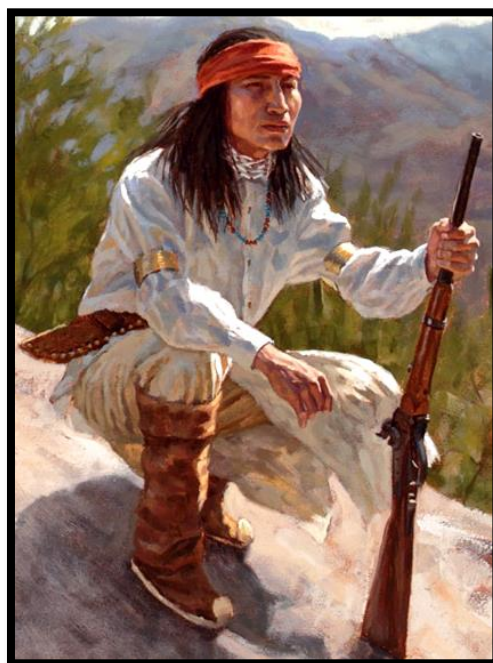

**INDIÁNSKÝ
VÁLEČNÍK**

**INDIÁNSKÝ
VÁLEČNÍK**

INDIÁNSKÝ VÁLEČNÍK

INDIÁNSTÍ VÁLEČNÍCI

Ed Morrow a několik jeho mužů se příkladně přihlásí do místní domobrany, Dave Clark posiluje ostrahu dolů a staví hlídky, někteří vybraní horníci si berou do práce revolvery či pušky. Virgil Moran volá do zbraně všechny muže a odrostlejší chlapce, ti mají zajistit jak případnou obranu ranče, tak i stáda. Na Hansonův ranč přichází i všichni z usedlosti Joachima Hoffmana,

objeví se i pár dalších maličkých hospodářů ze vzdálenějšího okolí, co na rozlehlém Willově ranči hledají bezpečí. Tím se i posiluje počet mužů, kteří by ho případně mohli bránit.

Pochopitelně po uprchlících pátrá armáda, ale domorodí obyvatelé se v krajině vyznají a umějí se stát neviditelnými, zahladit stopy i před armádními zvědy, většinou rovněž příslušníky rozvětveného a mnoha kmenového indiánského národa.

Zatímco část domorodých bojovníků doprovází ženy a děti na jejich cestě k mexické hranici, další válečníci podnikají loupeživé nájezdy a vlastně tím i pronásledovatele odklánějí od svých žen a dětí. Tato taktika jim zatím vychází, ještě více než provedené zločiny, vzbuzuje u bílých osadníků hrůzu jejich pověst, bohužel často vycházející z krutostí, spáchaných v předchozích válkách či loupeživých válečných taženích.

ILUSTRÁČNÍ OBRÁZEK, VÝCVIK CHLAPCŮ, PŮVODNÍ OBYVATELÉ AMERIKY

Joe Small, jako jeden z dobře hodnocených stopařů z rezervace, vyrazí rovněž po stopě uprchlíků, má je objevit a poté informovat svého vojenského velitele. Tak zní jeho úkol, který je však on připravený poněkud pozměnit. Místo, aby se za vzbuřenci hnál, zamíří na místo, kde ho už čeká jedenáct velmi mladých mužů, většina ve věku sedmnáct až jedenadvacet let. Vede je jeden z těch starších, jedenadvacetiletý Indián jménem Velký pták.

Po setkání pokračují společně, Joe jim slíbil koně, pušky a velkou kořist, čímž se proslaví mezi svými druhy, často mnohem staršími a ošlehanými boji. I tito mladíci si chtějí vybojovat nehynoucí slávu, někteří možná zapůsobit i na dívky svého srdce, které putují s hlavním houfem směrem k mexické hranici. V každém případě stopaři uvěřili a když dorazí na místo, kde na ně čeká deset koní a deset moderních pušek, určitě svého rozhodnutí nelitují.

Nijak zvlášť neřeší, proč je Small vede tam, kam je vede. Získal si je tím, co jim vyprávěl z historie indiánského lidu, získal si je líčením cesty bojovníka, kdy pro ty nejlepší neexistují žádné výzvy, které by opravdový bojovník nedokázal naplnit. Slíbil jim kořist a výpravu, o které se bude vyprávět u jejich táborových ohňů, kterou se proslaví.

„Doufám, že teď, když máte ty koně a pušky, tak se nezaleknete té velké výzvy a necouvnete,“ řekne jim, čímž zahraje na strunu jejich hrdosti. Těžko by odmítli ho dále následovat, když by mohli být považováni za strašpytle. Naopak, s novými zbraněmi v rukách se již těší, až je použijí.

Dorazí na místo nedaleko Lawettova ranče, který si stopař před nedávnem dobře obhlédl a podle svých zjištění připravil i taktiku. Vypozoroval, že i když je v různých seskupených obytných i hospodářských stavení mnoho mužů, tak velká kázeň mezi nimi nepanuje, dost často holdují alkoholu. A tak spoléhá, i když jistě jsou varováni, že jejich ostražitost nebude zvlášť vysoká, možná i proto, že jich je tolik. Navíc těžko budou předpokládat, že by se mezi tak velké množství ozbrojených lidí odvážila menší skupina bojovníků.

Small se opravdu vyzná a dokáže své malé komando nepozorovaně přivést na místo, ale také dobře skrýt. Sám se pak vydá na průzkum. Den před nocí, kterou určil pro přepad, se pak jeho muži skrývají a on má čas znovu vše prověřit, zjistit, kde mají běloši hlídky, jak jsou zabezpečeni. Zda v jeho nachystaném plánu přepadení není třeba učinit úpravy, vyplývající z nových skutečností. Může však být spokojený. Přes den sice mají všichni v rukách pušky, nikdo neodchází daleko od domů, ale nejspíš opravdu nečekají, že by si někdo troufl na tak početnou komunitu.

Nevýhodou obrany usedlosti je, že nemá vybudovanou palisádu kolem mnoha budov, jako je třeba na Hansonově ranči. Výhodou ale je, že obránci při případném útoku mohou vzít vetřelce do křížové palby z několika domů, tím se navzájem krýt a nedopustit, aby se někdo nepozorovaně přiblížil k druhému stavení. Ty jsou poměrně bytelná a stěnou z fošen či otesaných kmínků kulka určitě neprojde.

Těsně před setměním Joe vykoná válečnou poradu, a mladíci mu skoro až nábožně naslouchají. On jim líčí, jak velký počet nepřátel je čeká, a jaký ohlas bude mít, když se jim přesto podaří ranč zapálit a ukrást jim koně či zbraně. Pochopitelně má domluveno, že o něm nikdy nepadne ani slovo, což jeho bojovníkům a hlavně jejich vůdci nevadí, ba právě naopak. Tak všechna sláva půjde za nimi. Už se vidí, jak se vracejí ke svým druhům s početným stádem koní, zbraněmi a materiálem, co se jim podaří při loupeži získat. Ale hlavně se slávou, že si v tak malém počtu troufli na usedlost, hájenou tolika muži.

Ne, nechťejí ji dobýt, nechťejí zabít všechny. Chtějí jen ranč vypálit, pobít co nejvíc jeho obránců a získat kořist. Tak před ně Small postavil tuto výzvu, aniž by jim pochopitelně řekl, v čí zájmu tu vlastně dnes jsou shromážděni. Možná to některým i dochází, proč by jinak dostali koně a pušky, ale proč by to řešili? Se stopařem jsou domluveni, že darované koně a zbraně budou vydávat za svou kořist a tím jejich sláva ještě vzroste. Není tak těžké manipulovat s mladíky, kteří hoří touhou se proslavit, zapůsobit na své dívky, vykonat znamenité válečnické skutky.

Stopař dává úkol každému jednotlivci, každý má vykonat svůj díl, aby se přepadení vydařilo. Taktika je celkem jednoduchá, zlikvidovat dva strážné, kteří i v noci drží hlídku, nepochybně kvůli zvěstem o útěku Indiánů, vplížit se mezi stavení, po zvukovém signálu pokud možno ve stejný čas založit několik ohňů. Až nastane zmatek, zabít co nejvíc bledých tváří. A tři z nich mají odvést co největší počet koní, zbytek druhů jim bude krýt záda.

Jistě, je mnoho kritických míst, stačí, aby se byť jediný z nich prozradil dříve a vše může vzít naprosto jiný směr. Počet mužů s puškami je zlověstný, a i když je bude krýt tma, mohou

VELKÝ PTÁK

mnozí zemřít. Oni však strach nemají, naopak, adrenalin se jim v krvi zvyšuje, jsou již nedočkaví, aby prokázali svou statečnost. Snad jsou i dostatečně disciplinovaní, aby si své dílčí úkoly naplnili. V to alespoň Small doufá.

Právě on jde jako první do akce, a to kolem jedné hodiny ranní. Do té doby bylo na ranči poměrně živo, jako obvykle mnozí popíjeli, někteří jsou určitě i opilí. Což mu hraje do karet. Ti strážní jsou dva, oba ve zdánlivém úkrytu, každý střeží přístup k usedlosti z jednoho směru, od cest. Pokud by se někdo blížil, nespátří hlídku, ale ona jeho ano. Ani jeden z nich však nepočítá s tím, že by zde nepřítel už byl více než čtyřicet hodin.

Joe se musí v duchu usmát, jak jsou ti na ranči nezodpovědní. Ti dva strážní mu přijdou spíš pro uklidnění žen a dětí, než by plnili skutečnou účinnou ostrahu. Nevidí na sebe, podle všeho se střídají po třech hodinách, nikdo je nekontroluje. Vlastně je ten, kdo je do služby určil, poslal na smrt a pod jeho nůž. Tím oběma ostře přejede po krku, když se k nim nepozorovaně dostane. Tohle si udělá raději sám. Sice mu to zabere dohromady víc než půl hodinu, ale má jistotu, že žádný z nich nevydá ani hlásek.

Až když je hotov, mohou se k ranči přiblížit jeho mladí až mladiství bojovníci. Jako první dostanou právo obrátit obě mrtvoly, získají nože, pušky a v jednom případě i revolver. Ale vezmou jim všechno, obě poněkud páchnoucí a nepříliš udržovaná těla mužů mezi pětadvaceti až třiceti roky skončí zcela nahá, kousek od původního úkrytu. To se ale již další válečníci pohybují jak kočky tmou, po vytyčené trase do míst, kde mají být ve chvíli zapálení ohňů.

Sám Joe si pro sebe nechal významný úkol. Dle zadání je zájem zabít co nejvíce mužů z hlavního stavení. Ví, které to je, a vlastně zná i ty muže, neboť zde byl na výzvědech už dříve a i svou nynější přítomnost náležitě využil. Už dávno si zvolil místo, kde bude krytý, nenápadný a bude mít na mušce hlavní vchod. Aby mu ale plán vyšel dokonale, potřebuje, aby nejprve vzplály ohně, aby zpočátku vše vypadalo jako požár. Až teprve ve chvíli, kdy vylezou obyvatelé z domů, pak dojde k útoku na ně.

Je mu upřímně jedno, kolik indiánských bojovníků tuto noc pro jeho plán položí život. On jen potřebuje, aby podle jeho pokynů založili požár a pak svými útoky zabránili jeho včasnému uhašení. Až se plameny rozhoří, pak už s tím usedlíci nic neudělají a bude čas se stáhnout. I s kořistí. Jeho válečníci pak vyrazí po domluvené trase k hranici s Mexikem, on zítra přijede do Tucsonu, aby místní varoval, že se v okolí pohybuje skupina ozbrojených bojovníků. Bohužel jeho varování přijde pozdě, protože ti záškodníci, co jejich stopu na chvíli ztratil, mezitím vykonali přepad. Sledoval je od chvíle, kdy se oddělili od hlavního voje, od chvíle, kdy se domluvil s kolegy stopaři, že oni půjdou po hlavní skupině a on za tou menší.

Krátce po druhé hodině noční, pod oblohou, kdy mírné obláčky jen sporadicky zakrývají scenérii s miliardami notně vzdálených hvězd a jedním poměrně blízkým měsícem, vydá Joe smluvený signál pro své muže. Tříkrát napodobí zvuk ptáka, který je však znamením, že právě začíná akce, která může některým přinést slavnou smrt v boji, jiným, jak věří každý z mladíků, pak vytouženou slávu a úctu starších i jimi milovaných dívek.

Indiáni zapalují improvizované louče, vyhotovené stopařem, nechají je trochu rozhořet a poté je buď zastrkují na určené místo, nebo je házejí na střechy. Není zase tak snadné zapálit barák, jak by se mohlo zdát, proto mají někteří i menší láhev petroleje, který má hoření podpořit a rozšířit.

Zatímco je stále klid, válečníci si připravují podle pokynů druhou louči, tu mají vrhnout na stavení ve chvíli, kdy se začnou otevírat dveře a obyvatelé začínající požár zaregistrují. Pak mají využít oken či dveří, pak už hluk například rozbíjeného skla vadit nebude. U hlavního baráku mají za louči hodit i nádobu s petrolejem a následně co nejrychleji zmizet. Dá se předpokládat, že až místní zaregistrují přepad, odvděčí se za ohnivé jazyky nemalým přívalem olova.

Small s vnitřním uspokojením sleduje, jak se na několika místech objevují docela slušné plamínky, které pomalu přecházejí v plameny, aniž by si někdo něčeho všimnul. To ticho je skoro až fascinující, zároveň ale zlověstné.

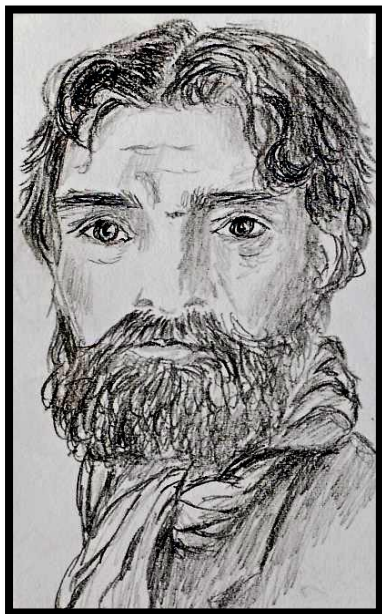

Jako mávnutím kouzelného proutku se situace mění. Někdo buď měl lehčí spánek, anebo mu do nosu pronikl kouř, a ten někdo spouští poplach. Nejen řevem, ale i mlácením do železa, dunivé rány jsou nejspíš domluveným signálem usedlíků v případě ohrožení.

„Hoří! Hoří!“ ozývají se vyděšené výkřiky, ale stále ještě nikdo nezaregistroval útočníky, kteří se krčí ve tmě na jimi vybraných příhodných místech, ohýnky na konci přírodních loučí kryjí pak svým tělem, aby na sebe neupozornili.

První lidé vybíhají ze stavení, někteří mají v rukách pušky a jsou solidně oblečení, jiní naopak jsou polonazí a neozbrojení. Jde sice jen o chvíli, kdy netuší, že požár nevznikl náhodou, nejspíš neopatrností někoho z osazenstva, což se také čas od času stává, ale byl založen úmyslně na více místech.

„To je útok!“ zařve náhle statný muž u hlavních dveří, neboť si uvědomí, že plameny se objevují u více budov, nemůže jít tedy o náhodu.

NIALL LAWETT

úkryt.

Křik, či spíše řev a jakot žen a dětí, se mísí s výkřiky rozhorlených bílých mužů, kteří se především snaží chránit ty nejzranitelnější a naopak najít v okolí indiánské útočníky, aby je zkropili olovem. Ti se opravdu občas objeví a poté stejně rychle zmizí.

„Můj ty Bože!“ zařve Matt Lawett, když překračuje tělo svého bratra Nialla a otce, oba leží kousek od zápraží, oba střelil Small. Mladík má štěstí, protože jeho kulka mine, ve chvíli, kdy se sehne směrem ke svým nejbližším.

Z přízemí hlavního stavení šlehají plameny, jak tam oknem vhodili petrolej a za ním louči, také jinde se oheň zmáhá. Mnozí obyvatelé váhají, uvnitř stavení je dusí štiplavý kouř, venku mohou čelit vražednému útoku krvežíznivých válečníků, kteří se náhle objevují a náhle mizí, také všude lítají kulky, muži střílí všemi směry, kamkoli, kde zaregistrují jakýkoli podezřelý pohyb. Zmatek kraluje, což vyhovuje útočníkům.

„Naše koně! Naše koně!“ řve jeden z mladších mužů, to totiž trojice vybraných bojovníků vyrazí s ukořistěnými zvířaty středem toho šílenství. Kdo může, střílí na jezdce, jeden padá ze

V tu chvíli zmáčkne Joe spoušť své pušky a Seth Lawett, neboť je to on, dostává zásah do pravé části hrudi. Výstřel je zároveň znamením i pro další válečníky, ti teď vydávají bojový pokřik, k paralyzování a zastrašení nepřátel, a vrhají se na ty, co jsou nejbližší. Ne všichni Indiáni mají pušky, překáželi by jim v plížení, jiní naopak také vystřelí.

„Indiáni! Indiáni!“ řve jeden z honáků a v děsu prchá ke stavení, v patách mu je přízrak s tomahavkem v ruce, tím ho udeří do zad, pak se ale musí rychle pakovat, protože po něm páli jiný muž z revolveru.

Poklidná noc se rázem mění v šílenství. Po prostoru osvětleném rozmáhajícími se ohni se pohybují z hořících stavení vyhnaní obyvatelé, mezi nimi se občas zjeví d'ábelský přízrak a jde po nich, oni na něj naopak střílí, překotně, nekoordinovaně, takže se ohrožují navzájem. Výstřely čas od času prasknou i z druhé strany, dva indiánští bojovníci používají i luky, ty jsou tiché a neprozradí jejich

**VALERIE
LAWETTOVÁ**

sedla, další ale mizí i se zvířaty. Raněný Indián se snaží zvednout na nohy, ale je smeten sprškou olova.

Panika je strašná věc, způsobuje naprosto nevypočitatelné jednání. Což se nyní projevuje i u mnoha napadených, které ohrožují jak plameny, tak Indiáni, skrytí tmou a občas útočící. Nyní šílenství zachvacuje i devatenáctiletou Valerii Lawettovou, která vybíhá z domu s hrůzou v očích, a místo, aby se běžela schovat k mužům s revolvéry či puškami v rukách, prchá co nejdále od stavení směrem do tmy, přitom rve jak na lesy.

„Valery, stůj!“ křičí za ní její osmnáctiletý bratr Freddy, na sobě jen kalhoty a bílé tričko se zapranou špínou, jinak bosý, nicméně s revolverem v ruce.

Jeho panikou zachvácená sestra však neslyší, jen dál běží do tmy. Zoufalý mladík se rozhlíží, váhá, zda běžet za ní a ohrozit i svůj život, nebo zůstat stát a zkusit sehnat další muže.

FREDDY LAWETT

Chvilí zaváhá, ale pak v něm převáží sourozenecký pud a on vyrazí za pološílenou dívkou.

„Valery, stůj! Tak zastav se, do prdele!“ křičí nejmladší ze synů Setha, natahuje krok, aby ji stačil dohnat, než mu zmizí k doví kde. Přitom se rozhlíží, revolver připravený k výstřelu, kdyby zpozoroval nepřítele. S hrůzou si uvědomuje, jak moc se oba vzdalují od stavení a také od světla, které je teď díky několika požárům v usedlosti dost intenzivní.

Freddy napíná zrak a také své svaly, ještě kousek a dosáhne ji. Soustředí se jen na svou sestru, kterou má už na tři kroky. Bohužel kolem nich je značná tma, musí ji chytit dřív, než se v ní ona ztratí. Najednou ucítí hroznou bolest v pravé ruce, z níž mu padá zbraň a on si z hrůzou uvědomuje, že ho někdo napadl.

„Valery!“ zařve, neboť si všimne stínu, který vyrostl

za jeho sestrou. To je ale také poslední, co spatří, protože vzápětí dostane ránu do hlavy a vše se mu rozplývá v mlze.

Small ještě dvakrát vystřelí ze svého úkrytu, pak se briskně stahuje, oheň kraluje v několika staveních, pár místních bylo minimálně vážně zraněno, je načase zmizet. Na prostranství přibývá mužů s puškami, kteří vytvářejí kruh, v jehož středu jsou ženy a děti, a postupují směrem ke stájím, které nehoří. Další obránci jsou u dvou menších stavení, které nebyly zapáleny či se podařilo oheň uhasit.

Stejně jako stopař, mizí ze scény i jeho mladí válečníci. Stahují se postupně na domluvené místo, tam už na ně čekají koně. Další dva naopak ženou ty ukořistěné k novému opěrnému bodu, kde se sejdou se svými druhy, kteří měli to štěstí a přepadení přežili.

Chaos na ranči pomalu utichá, ti zkušenější muži organizují obranu, ženy a děti už jsou ve staveních, které plameny nezachvátily, z oken těchto domků se jeví hlavně pušek. Další se snaží pomoci raněným do bezpečí, za zachované stěny. Nikdo však v tuto chvíli netuší, zda někdo nezůstal v hořících barácích, ale ani, zda Indiáni znovu nezaútočí. Někteří zoufale volají po svých blízkých, šílené matky se shánějí po chybějících dětech, jiní po sourozencích.

Křik a pláč rozhodně neustává, leč je přeci jen tišší. Podařilo se zaujmout obranná postavení a všichni se modlí, aby už ty noční přízraky znovu nepřišly. Ale jistí si tím být nemohou. Prostranství osvětlují mohutné plameny, ale nikomu se nechce jít hasit, neboť by se mohl stát terčem pro Indiány, pokud se stále schovávají ve tmě v blízkosti usedlosti. Přitom hrozí, že plameny přeskočí i na dosud zachovalá stavení, což by mohlo způsobit tragédii.

RUDÍ ĎÁBLOVÉ

„Pane Greenwoode, pane Greenwoode,“ objevuje se kolem desáté hodiny ranní u domu svého šéfa vyděšený Delano Eaton, „Pane Greenwoode, stalo se hrozný neštěstí,“ hlásí.

„Co se děje?“ mžourá před chvílí probuzený hoteliér, právě se chystal na trochu opožděnou snídani. Včera poseděl s přáteli, diskutovali mimo jiné i o uprchlých Indiánech a vzpomínali, kdo s nimi co prožil.

„Přepadení, pane, přepadení!“ říká hoch přerývaným hlasem.

„Delano, uklidni se a řekni mi, co se stalo,“ podívá se přísně Horác, stojí neupravený v předsíni svého příbytku, kde přijal udýchaného chlapce.

„Před chvílí přijel jeden vod Lawettů. V noci je přepadli Indiáni. Prý je napadli, moc jich zabili a ještě jim vypálili ranč. To jsem teda slyšel. Tak jsem hned běžel za vámi, pane. Lidi se nejspíš radí, co udělat. Tak byste tam asi měl být,“ dodá kluk.

„Jo, to máš pravdu.“

„Horáci, to je hrozný,“ ozve se vyděšený hlas paní domu, „Ti Indiáni jsou někde blízko? Chtějí napadnout město?“ rozšiřují se jí oči obavami.

„Lui, uklidni se, nikde u města nejsou. Ale nejspíš napadli ranč Lawettů.“

„Jen Lawettů? A co ranč Willa? Nebo tvoje doly?“

„To nevím. Lui, zjistím, co se stalo. Delano, běž pro Eda, sejdeme se tam, kde je ten posel od Lawettů. Já se zatím ustrojím. No, snídani si už asi nedám,“ vyhodnotí hoteliér situaci, pak ukáže klukovi na dveře, rozrušenou choť odvede do jídelny a sám se jde ustrojit. Chvíli mu to trvá, neboť si na zevnějšek potrpí a nechce ani dnes přijít mezi lidi řádně neupravený.

Ve městě panuje pochopitelně boží dopuštění, když se rozšíří zpráva o útoku na ne zase tak vzdálený ranč. Horác se potká s Edem, ten má u sebe ještě McShanea a další dva muže, směřují k šerifovi, kam prý byl posel odvedený. Tam nervózně přešlapuje už i několik radních, starosta JS Carr, ale také poručík od armády, Matt Lawett a rovněž Joe Small. Šerif se snaží všechny uklidnit, ale ti mluví jeden přes druhého, do toho něco volá mladý Lawett, zatímco důstojník jen dává oči v sloup a stopař na vše hledí s lhostejností.

„Musíme zformovat obranu,“ volá jeden ze ctihodných mužů, „Musíme povolat armádu, vyzbrojit se. Horáci, ty přece máš ty lidi, co chrání tvůj hotel. Ty se vyznají, ne?“ spatří nového příchozího.

„Hlavně už se všichni uklidněte, do prdele,“ zabručí si pro sebe Paul.

„Pánové, pánové, tohle nikomu neprospěje,“ říká lehce zvýšeným hlasem Greenwood, „Zatím nikdo na náš milovaný Tucson neútočí. Ale pokud by bylo třeba, všichni moji muži, včetně mě osobně, jsou k obraně města plně k dispozici. Budeme k ruce šerifovi, který jistě všechno zvládne. Tady Ed Morrow je taky připraven,“ dodá a ukáže na pistolníka.

Ne všichni musí vyhlášeného zabijáka, ale v takové chvíli, kdy kraj ohrožují Indiáni, pro ně znamená jistotu. Ano, střelec, co už zabil pár chlapů, ten se jistě nezalekne těch rudých ďáblů.

„Horáci, to je teda zmatek,“ uleví si Robert, a zle pohlédne na dotírající muže.

„Ve městě je armáda?“ zeptá se hoteliér a pohlédne na poručíka.

„Pokud za armádu považujete mou osobu a mých pět mužů,“ pokrčí rameny voják, na tázavý pohled doplní, „Jen tu plním zpravodajské úkoly. Naše hlavní síly jsou soustředěny jinde. Podle všeho hrozí větší nebezpečí v sousedním kraji, v Cochise County. To je také dobré,“ zasměje se, „Cochise County, a syn toho náčelníka je mezi těmi uprchlíky.“

„Mně to moc k smíchu nepřijde,“ poznamená starosta.

„Pánové, nejlepší bude se uklidnit a poradit se, co budeme dělat,“ navrhone Horác.

„My ale nemáme čas!“ vykřikne zoufale Lawett, „Musíme zachránit bratra a sestru!“

„Jak zachránit?“ ptá se hoteliér.

„Zmizela Valery a Freddy,“ vysvětluje mladík přerývaným hlasem, „Valery prej utíkala někam do tmy, Freddy se jí snažil zastavit. To mi ale řekli až pozdějš. Hledali sme je, ale voba zmizeli. Určitě je unesli!“

„Tak to je zlý,“ zamyslí se Greenwood.

„Šerife, musíte hned za nima vyrazit. Musíme je najít!“ volá bratr postrádaných sourozenců zoufalým hlasem.

„To není tak jednoduchý. V tuhle chvíli,“ tváří se rozpačitě oslovený.

„Kdo je tohle?“ ukáže Horác na míšence.

„To je armádní stopař,“ odpovídá Robert, „Přijel před chvílí, aby nás varoval. Že se tady potuluje banda rudochů. Bohužel pozdě, jak se zdá.“

„To je hrůza, co se tady děje,“ stýská si jeden ze ctihodných občanů.

„To není jen tady. Mám tady hlášení. Přepadli vlak, a taky přepadli jinej ranč. Tam bylo jen šest chlapů a voni je všechny zabili. Taky zabili dva vojáky, co vím,“ vyjmenovává došlé informace Paul.

„Můj bratr a sestra,“ záupí Lawett, přijde mu, že ho nikdo neslyší, „Šerife, prosím,“ žadoní, „Nesmím ztratit i je,“ zalíjí se mu oči slzami.

„I je?“ zeptá se Greenwood.

„Niall je mrtvej, táta to koupil do prsou, možná taky umře. Liam má šíp v zádech, nemůže se nějak hejbat. Táta a Liam sice žijou, ale ... A teď i Valery a Freddy ...“

„Matte, chápu, že je chceš zachránit. Bude třeba co nejdříve zformovat záchranný oddíl,“ navrhone hoteliér.

„Vy nám asi nepomůžete, že jo,“ oduší mladík.

„Proč ne, Matte?“

„Potom, co bylo mezi náma a váma,“ řekne smutně Lawett a pohlédne na pistolníka, co mu zabil bratra Brianna. Dnes v noci ztratil dalšího, a kdoví, jak to bude s Liamem a otcem. A s těmi unesenými.

„Matte, tohle je mimořádná situace,“ říká Horác rozhodným hlasem, „Vážení, nejlepší by bylo, kdybyste teď nechali šerifa jednat. Šerife, co kdybychom se poradili, vy, tady pan poručík, pan starosta, ten stopař, já Ed a Matt? Poradili se, jak se pokusit ty dva zachránit?“

„Vy mi chcete vážně pomoc?“ tváří se nedůvěřivě i udiveně mladík.

„Matte, mezi námi byly spory, ale tohle je vážně mimořádná událost. Musíme se spojit, když proti nám útočí ti rudí ďáblové. Tak co, šerife, souhlasíte s mým návrhem?“

„Jistě,“ řekne rychle Paul, snad se tak zbaví dalších nervózních a vyplašených lidiček, co kromě zmatků moc kloudného nepřinesou.

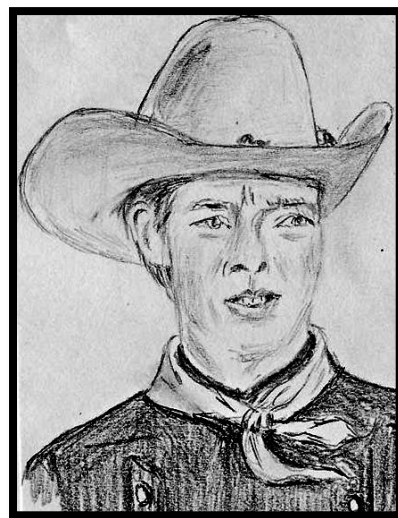
Pár jedinců sice protestuje, ale jsou slušně vykázáni do patřičných mezí. Jmenování hoteliérem se navzájem představí, pak se sesednou v kanceláři u stolu, jen míšenec zůstává stát kousek stranou. Nikomu to nepřijde nemístné a on to přechází s ledovým klidem. Stejně tak, když na něj vrhne nevraživý pohled zástupce ranče, co byl v noci přepadený.

„Proč je tady von?“ doprovodí to i slovně.

„Pokud ty dva je schopný někdo najít, tak je to on,“ odpoví mu šestadvacetiletý poručík Wyndham Gilbert.

„Pokud je máme najít, tak potřebujeme stopaře,“ přidá se i Horác, pak se na zvěda obrátí, „Pane, co nám k tomu můžete říct?“

„Krátko potom, co uprehli, se od nich oddělila skupina jedenácti bojovníků,“ odpovídá klidným a lhostejným hlasem Small, „Moji druhové šli po stopách té hlavní skupiny, já vyrazil za

**PORUČÍK WYNDHAM
GILBERT**

touto. Bohužel především jsem ztratil jejich stopu. Když jsem ji do večera nenašel, rozhodl jsem se zajet do města a upozornit šerifa na nebezpečí, které by pro okolí města mohli představovat.“

„Jen jedenáct? To se mi nezdá,“ vyhrkne Lawett.

„Ty, co jsem sledoval, těch bylo jen jedenáct, pane. Ale váš ranč mohla přepadnout jiná skupina, to nevylučuji.“

„Může jich být víc?“ ptá se starosta stísněným hlasem.

„Může, pane. Nejspíš mají zmást stopy, vyvolat zmatek, aby ženy a děti mohly uniknout za hranice do Mexika. Nebo mají získat kořist, možná si taky vydobýt uznání,“ pokrčí rameny míšenec.

„Vydobýt uznání,“ zatváří se pohoršeně Lawett, „Tím, že vraždí a unáší lidi.“

„Matte, co se vlastně u vás stalo?“ položí dotaz hoteliér.

„Napadli nás. Nejspíš chtěli ukrást koně. To se jim teda taky podařilo. Nějaký vodehnali ze stájí, jiný zmizeli z vohrady. Nejspíš, abysme je nezačali pronásledovat, tak nám zapálili ranč. Několik budov ještě teď asi hoří. Když začal zmatek, tak do nás začali střílet a vodehnali ty koně. Taký unesli bratra a sestru. Modlím se, aby ještě žili.“

„Bylo by pro ně lepší, kdyby byli mrtví,“ řekne Small a po jeho slovech se rozhostí ticho, sourozenec obětí vytřeští oči.

„Ty parchante! Jak tohle můžeš říct! Ty seš určitě jeden z nich!“ řve na zvěda, žíly na krku napjaté, ruce v pěst, vypadá to, že se v nejbližší chvíli na míšence vrhne.

„Kdybych byl jeden z nich, pane, tak nejsem teď tady ve městě, ale užívám si s vaší sestrou,“ odvětlí stopař hlasem bez jakýchkoli emocí. Po jeho slovech se zase rozhostí mrazivé ticho, všichni rázem pochopí, co měla předchozí věta o smrti vyjádřit.

„Pane, jaká je naděje, že jsou ti dva stále naživu?“ vznesl dotaz Greenwood.

„Nevím, to je těžké říci. Ale pokud je nezabili na místě, tak ... Ano, je jistá naděje, pokud bychom je našli včas, že budou ještě naživu,“ připustí zvěd.

„Co jim chtějí udělat? Podle vás?“ zeptá se trochu neomaleně starosta.

„Vážně to chcete slyšet, pane?“ podívá se chladně Small, ale pak lhostejně pokračuje, „Toho muže nejspíš budou mučit a on u toho umře. Tu ženu nejspíš hromadně znásilní a pak taky zabijí.“

„Proč proboha takové krutosti dělají?“ nechápe nejspíš Carr, jak svými otázkami zraňuje sourozence těch, o nichž je řeč.

„Někteří věří, že když zajatého nepřítele mučí, tak tím jeho síla přejde na ty, co ho tímto způsobem usmrtí. Co se týká ženy, tak jsou to nejspíš mladší muži, tak si jen budou chtít užít,“ nezná teď slitování Joe.

„Valery je jen devatenáct, a Fredymu dokonce jen v osmnáct,“ zvolá zoufalým hlasem Lawett.

„Já si myslím, že jsme už slyšeli dost,“ zasáhne Horác, „Tyhle otázky nikomu nepomohou. Matte, máte tam hodně zraněných? Potřebují asi doktora.“

„Určitě, pane,“ podívá se teď mladík vděčně na svého nepřítele, „Musím ho přivést, ale taky chci pronásledovat ty bestie. Než ... než ...,“ nedokáže větu dokončit.

„Já bych měl zůstat ve městě. Kdoví, co se ještě může stát,“ poznamená Paul.

„Určitě, Bobe,“ přikývne hoteliér, „Pane poručíku, co vy a vaši muži? Doprovodili byste nás? Vím, máte svoje úkoly, ale když jde o záchranu dvou mladých a nevinných životů? To by snad vaši nadřízení pochopili.“

„Co chcete dělat, pane?“ zeptá se Gilbert.

„Chci co nejdříve zorganizovat trestnou nebo spíš záchranou výpravu. Pane,“ obrátí se hoteliér na stopaře, „jaká je pravděpodobnost, že je to těch jedenáct, jejichž stopu jste sledoval?“

„Dost velká. Nezdá se mi, že by tu byla další skupina.“

„Bylo jich určitě víc,“ zopakuje své tvrzení Lawett.

„Kolik jste jich viděl, pane? Myslím pohromadě,“ vznesl dotaz Small.

„No viděl ... pohromadě ... Byli tady a pak támhle ... Já nevím,“ přizná Matt po pravdě.

„Nejspíš to byli oni. Takže jich bude těch jedenáct,“ řekne Joe.
„Devět, pokud sou to voni,“ upraví počty Lawett, „Dva sme zabili. Jejich mrtvoly sou na ranči,“ dodá.

„Tak devět. Kolik koní vám ukradli?“ pokračuje ve strohém výslechu mišenec.

„Nevím přesně. Možná tak třicet.“

„Je jich devět, možná někteří i zranění, mají třicet ukradených koní a vláčí s sebou dva zajatce,“ rekapituluje zjištěné informace Small, „Navíc se musí skrývat, nemůžou se jen tak bezstarostně pohybovat krajinou. To všechno by je mohlo dost zdržet. Když najdeme jejich stopu, mohli bychom je dohonit, než dorazí k mexické hranici,“ dodá.

„Mohli dohnat ...“, říká si pro sebe Lawett, „Jaká je naděje, že ještě bude můj bratr a sestra naživu?“ bojí se zeptat, ale musí.

„Opravdu nevím, pane. Nechci vám dávat plané naděje. Nevím, jak se rozhodnou. Vaše sestra by žít mohla, pokud ... však víte. Váš bratr ... Mohou s tím počkat, nebo taky ne. Možná bude taky záležet, jak se budou chovat, jak moc je budou zdržovat. Jak moc budou spokojení, s vaší sestrou ...“

„Můj ty Bože,“ zaúpí bílý mladík.

„Matte, nemá smysl se trápit takovými dotazy,“ vloží se do rozhovoru Greenwood, „Dokud je naděje, je naší povinností udělat všechno pro jejich záchranu. Zkusím co nejdříve sehnat co nejvíc mužů, co by nás doprovodili.“

„Nás?“ tváří se vyjeveně Lawett.

„Ano, nás. Jsem připravený přiložit ruku k dílu. Matte, chci, aby tu výpravu vedl buď tady pan poručík, nebo tady Ed. Ten má zkušenosti, které se nám budou hodit. Určitě chci taky pana Smalla, říkám správně vaše jméno?“

„Ano, tak mi říkají,“ kývne hlavou oslovený, pak pokračuje, „Já mám za úkol je sledovat, tak nic neporuším. Pokud chcete, mohu jet s vámi a pokusit se je pro vás najít. Budeme muset začít tam, kde útočili a já se pokusím znovu najít jejich stopy. Vzhledem k těm koním, co mají, by to nemuselo být tak těžké. Ovšem také se mohou rozdělit, někdo hnát ty koně, další se zajatci jet jinudy. Ale to teď nevím, to zjistím až z těch stop.“

„Možná bych vás mohl doprovodit,“ ozve se poručík, „Ale ne jako vedoucí té výpravy. Jméno pana Morrowa mi není neznámé, už jsem o něm něco slyšel. Pár dní bych s vámi jet mohl, pokud bude naděje ty dva zachránit. To si obhájím,“ dodá.

„Souhlasíš s tím, Matte?“ otočí se hoteliér na nešťastného mladíka.

„Jistě, pane Greenwoode. Proč to vlastně děláte? Po tom všem?“ vznese ten dotaz.

„Nedávno jsem mluvil s tvým otcem. Možná ti řekl o mé nabídce na spolupráci. Nejsem takový nepřítel, za jakého mě považujete. Ale i kdybych byl, ti dva mladí lidé mi rozhodně nic neudělali a pokud je můžeme zachránit, je to naše povinnost. Pokud tedy souhlasíš, Matte, že zorganizujeme tu záchrannou výpravu a velení se ujme Ed, pak můžeme začít okamžitě jednat.“

„Ano, jistě ...“

„Dobře. Ede, ty jdi sehnat co nejvíc mužů. Vezmi některé naše, pak se poptej po městě. Výlohy té výpravy jim uhradím. Já půjdu domluvit zásoby, můžeme být na cestě víc dní. Pane,“ obrátí se hoteliér na důstojníka, „zvu vás a vaše může do mého baru. Tam můžete počkat, než budeme připravení. Vy, pane,“ zamíří jeho pohled na mišence, „vy buďte někde po ruce. A ty, Matte, ty běž rychle sehnat doktora. Přijel jsi sám?“

„Ne, mám dva honáky ... Další sou doma, snažej se zachránit, co se dá,“ zase už se třpytí v očích mladíka.

„Jsou moc velké jsou ztráty? Je moc zraněných?“

„Je,“ pokývá hlavou Lawett, „Mrtvých je sedum, teda bylo, když sem vodjížděl. Jestli ještě někdo ... můj bratr Niall, dva, co měli hlídat, ty podřízli a našli jsme jejich nahý mrtvoly, zemřela i jedna žena, našťestí ne z rodiny a taky nejspíš jedno děcko. Holčička. Sestřenice. Ta nejspíš uhořela, tu venku nikdo neviděl. Další dva muže zabili nedaleko domů. Taky sou ranění, hodně

raněných, myslím, že asi sedm, osm z nich dost vážně. Mezi nima i ženy a děti. Nevím, jak to s nima dopadne. A pak Valery a Freddy, co zmizeli ...“

„Můj ty Bože,“ pokřikuje se starosta.

„Navíc nám skoro všechno shořelo ...“

„Dobře, Matte, běž se domluvit s doktorem. Za hodinu se sejdeme u mýho hotelu. To platí i pro ty chlapy, Ede. Chci vyjet co nejdřív, aby měl stopař čas začít ještě dneska večer hledat jejich stopy a hned za svítání jsme po nich mohli vyrazit,“ projevuje Horác rozhodnost.

„Pane Greenwoode, pokud tam budete na noc ... nevím ... nevím, ale skoro všechno hořelo, když sem vodjízďel,“ říká plačtivým hlasem Lawett.

„Snad ještě nejsme tak staří, abychom nevydrželi pár nocí pod příkrývkou. Ede, tohle jim taky řekni, ale myslím, že těm, co se přihlásí, tak jim to bude jasné. Pánové, je ještě něco, co je potřeba vyřešit, nebo se můžeme rozejít? Matt má pravdu, čas se teď náš druhý největší nepřítel, po těch rudých d'ablech,“ rozhlédne se hoteliér, vrtění hlavou mu je odpovědí. Jeho ráznost na všechny dobře působí, vnáší do zmatků klid.

NEŠŤASTNÍK S KULKOU V HRUDI

Kolem jedné hodiny se žene tryskem skupina pětaticeti mužů, cílem je ranč Lawettů. Kromě Matta a jeho dvou honáků se v sedlech nachází poručík se svými pěti vojáky, stopař, lékař, Greenwood, Morrow, McShane a zbytek tvoří muži z města, v jejichž tvářích se zračí zarputilost a zloba. Kdyby teď spatřili jakéhokoli Indiána, jsou schopní ho na místě pověsit na nejbližší větev. Útok na ranč problematických Cowboys berou jako útok na svou bílou komunitu, na hodnoty, které vyznávají a hájí. Už se vůbec nezamýšlejí nad tím, že tahle země kdysi patřila těm, po jejichž stopě chtějí jít a pokud je dohoní, bez milosti s nimi skoncovat.

Své koně rozhodně nešetří, však si zvířata odpočinou přes noc v okolí vyrabovaného ranče. Potřebují být na místě do setmění, dát šanci zvědovi hledat stopu, a hlavně, nikomu se nechce zůstat v otevřené krajině za tmy. Ti Indiáni jsou nejspíš na útěku, ale také by se tu někteří mohli schovávat, nebo se tu objevit jiná skupina a napadnout je. Pětaticet pušek je sice velká palebná síla, ale proti vrahům útočících za tmy a ze zálohy nemusí být až tak velkou výhodou.

Stihnout to, byť se už začíná šerit, bohužel se také na obloze objevují mraky, což jim může hodně zkomplikovat život. Pokud začne velký liják, mohou stopy zmizet a celá záchranná akce může skončit fiaskem.

Pohled na rozlehlý ranč je žalostný. Stojí vlastně jen dvě menší stavení a stáje, ty plameny nezasáhly, další budovy představují jen stále ještě doutnající trosky. Za stájemí mohou spatřit smutný obrázek, mrtvolu zakryté příkrývkami. Je jich tam sedm, jedno dětské, takže tu holčičku nejspíš našli jako zuhelnatělou hmotu v rozvalinách. O kus dál leží dvě další těla, ty patří vetřelcům. Mají na sobě pouze bederní roušku a mokasíny, mrtvolu jsou doslova provrtány kulkami.

Příjezd početné skupiny mužů, včetně sedmi příslušníků armády ve stejnokrojích, zprvu všichni vítají, ale hodně se mnohým protáhnou obličej, když spatří své úhlavní nepřátele, za které považují Greenwooda a především Morrowa, který zastřelil Briana. Proto někteří začnou debatovat s Mattem a netváří se dvakrát nadšeně, dokonce někteří i rozzlobeně.

Z koňského sedla se rozhlíží Horác, nevidí nikde Langworthy, nejspíš na ranči v době přepadení nebyli, těžko budou pod těmi plachtami, to by je nejspíš Matt jmenoval. Hoteliérovi ani Edovi se ve tváři nepohne ani sval, když hledí na spoušť, kterou způsobili, nereagují na obličej nešťastných lidí, co jim vše shořelo a mnozí přišli o své blízké. Oba objednavatelé útoku kvitují i počínání stopaře, ten se chová opravdu znamenitě, hraje svou tragikomedii velmi přesvědčivě. Zároveň ze sebe smývá do budoucna jakékoli podezření.

Morrow se nenápadně podívá na McShanea, rád by věděl, co se mu honí v hlavě. Pokud není idiot, může si dát mnohé do souvislostí. Proto ho vzal s sebou, aby ho měl pod kontrolou. Aby mu případně domluvil, kdyby mu vše do sebe začalo zapadat. Zatím ale na sobě Lyndon nedává znát, že by prokoukl ďábelský plán, jehož oběti se stali jejich nepřátelé. Vzhledem k dalším útokům v krajině a panice, vyvolanou útekem poměrně velké skupiny Indiánů, zapadá do všeho i tohle přepadení, vždyť krádež koní je pro Indiány vždy velmi ceněným válečným úspěchem. Další je možné považovat za zahlazování stop, případně za snahu povraždit při krádeži co nejvíc nepřátel. Ale to berou jako druhotné, za hlavní považují loupež koní. Což se podařilo, mimochodem.

Někteří z členů záchranné výpravy zůstávají v sedlech, další seskakují a protahují se. Jízda byla vážně náročná, ale většina je na koňských hřbetech jako doma. Mladý Lawett vstupuje do jednoho ze stavení, kde se nacházejí ranění, následuje ho lékař. Zbytek, co přijel s ním, čeká na další pokyny, většina využívá příležitosti se i napít či něco pojíst ze zásob, co mají ve vacích u sedel či za sedlem.

„Chtěl bych začít,“ přijde za vůdcem výpravy Small.

„Tak začni. Co ti brání?“ seskočí z koně Morrow.

TEMNÝ MRÁK

„Nechci mezi ně sám,“ odvětlí klidným hlasem stopař, „Koukají na mě všelijak, nemám zájem se stát obětí pomsty. Chtěl bych si prohlédnout ty dvě mrtvoly, těch válečníků, co je v noci zabili. Pak se vydat hledat stopy. Moc času nezbývá, než bude úplná tma. Taky může začít pršet,“ podívá se k obloze.

„Dobře,“ kývne Ed, „Doprovodím tě. Bohužel ani já se tady netěším dobré pověsti. Spíš horší. Dva z nich sem asi před půl rokem zastřelil. V sebeobraně,“ dodá.

„Já vás doprovodím,“ nabídne se Gilbert, který rozhovor poslouchá.

Trojice tak jde k místu, kde jsou uloženy mrtvoly. Zatím nebyl čas se zabývat jejich pohřbem, opravdu tu mají jiné starosti. Což o to, ty dva vetřelce zakopou kdekoli, ale svým lidem chtějí dopřát důstojný obřad. Na což opravdu nebyl čas a ani myšlenky. Snad už nejsou na začátku října tak hrozná vedra, aby se těla začala rychle rozkládat. Ale dlouho s jejich uložením do země čekat nemohou. V zájmu přeživších.

„Tyhle znám,“ pokývá hlavou Joe, „Tohle je Temný mrak, tohle Bouře, co přichází,“ ukazuje na jednu a pak druhou mrtvolu indiánských mladíků.

„Je to k něčemu dobrý?“ zeptá se Morrow.

„Jde nejspíš o velmi mladé bojovníky, co si chtějí získat zásluhy. Vykonat hrdinské činy. Ale nevím, kdo další z nich je s nimi. Poznám, kolik jich je, ze stop, ale nepoznám z toho, kteří to jsou. Většinu ale znám, tak proto vím, kdo jsou tihle dva,“ hraje Small před poručíkem komedii bez jediného zaváhání.

„Pomůže to ale nějak pátrání po nich?“ zopakuje dotaz pistolník.

„Možná jen v tom, jak asi budou uvažovat. Jaké mají zkušenosti. Jak jsou prohnání. Pane, já se teď půjdu podívat po jejich stopě. Promluvte s místními, že nejsem jejich nepřítel. Mám na sobě sice stejnokroj, ale svou půlku nezapřu. Tak aby se mi někdo nechtěl pomstít za tyhle,“ ukáže Joe na zakryté mrtvoly, hovoří však bez zjevného strachu, věcně, klidně, lhotejně.

„Patříš k nám, nedovolím, aby ti ublížili,“ řekne Wyndham.

„Děkuji, pane poručíku,“ odvětlí stopař a pak se volným krokem vydá směrem, kam podle dříve sdělených informací hnali útočníci uloupené koně. Ve skutečnosti stopy hledat nemusí, moc dobře ví, kam směřují a také, kam dále povedou cesty válečníků. Únikovou trasu jim totiž pomohl napláňovat. Pokud se jí tedy budou držet a nebudou chtít získat další kořist. Ale to už je mu jedno, co se mělo stát, tak se stalo, co bude s devíti bojovníky, ho už zajímá pramálo.

„Ten se asi vyzná, co?“ podívá se Morrow na důstojníka.

„Ano, patří k nejlepším stopařům, co tady u nás slouží,“ přikývne Gilbert, pak ztiší hlas, „Jen mezi námi, pane, nedávám záchraně těch dvou velké naděje. I kdybychom ty rudochy našli a začali je dohánět, určitě je zabijí dřív, než je osvobodíme. Ale nechci působit krutě, nakonec někdy se i zázraky stávají. Tak se dá jen doufat, že jeden zůstal i pro ty dva.“

„Asi máte pravdu. Ale dokud nenajdeme jejich mrtvoly, nebo dokud s nima nepřekročí hranice, tak pořád naděje je. I když velmi malá, v tom s vámi souhlasím,“ vyjádří své mínění pistolník.

Mezitím vyjde ze stavení mladý Lawett a celý zkroušený zamíří ke Greenwoodovi. Ten už je také dole ze sedla, ale zůstává bokem, je mu jasné, že ho tady nebudou vítat s otevřenou náručí, byť jim dnes přivedl pomoc. Sám také hraje dobře svůj díl komedie, v níž jde o to, jak odvrátit jakékoli podezření, že měl s útokem cokoli společného. Ale zatím může být spokojený, na tak krkolomnou konstrukci nejspíš nikdo nepomyslel. Čemuž napomáhají i další podobné vražedné útoky v jiných částech území Arizony.

„Pane, můj otec by s vámi chtěl mluvit,“ říká tichým hlasem jediný syn zdejšího hospodáře, který je na ranči a na nohou. Sám má velké obavy, že by mohl v brzké době zůstat navždy jediným, bez všech svých bratrů. Dva už jsou mrtví, třetí unesený a Liam těžce zraněný. Jeho osud je stejně nejistý jako Freddyho.

Hoteliér následuje šestadvacetiletého nešťastného mladého muže, který ho vede za svým otcem. Nechtěný host přitom nijak nereaguje na nevraživé pohledy, jejichž je terčem.

To, co spatří v jednom menším hospodářském stavení, je více než tristní. Všechny věci byly vyneseny a z prostoru se stal improvizovaný lazaret. V něm se nachází dvanáct osob, různé vážně zraněných, z toho i dvě ženy, jedna dívka a asi desetiletý chlapec. Mnozí utrpěli střelná zranění, ve dvou případech byli zasaženi šípem, ve dvou tomahavkem. Je slyšet tlumený pláč, občasné bolestné steny. Doktor již započal svou práci, k ruce má dvě hodně zachmuřené ženy ve středním věku.

Vedle sebe tu leží i Seth Lawett a jeho šestatřicetiletý syn Liam, ten na boku, neboť mu ze zad stále trčí šíp. Dle polohy se nejspíše zapíchl do páteře a nikdo si ho nedovolil vytáhnout. Raněný je dle všeho ochrnutý, otázkou je, zda toto odezní, pokud se podaří šíp vyjmout, anebo při této snaze dojde ke smrti či k trvalému poškození. Což si uvědomují nejen všichni okolo, ale i zasažený, který má teď oči zavřené a rysy ztrhané.

Jeho otec je na tom rovněž špatně. Kulka mu pronikla do hrudi pod pravým ramenem, zůstává v jeho těle. Krvácení se sice podařilo zastavit, ale takový zásah do organismu může mít fatální následky, zvláště když je postiženému již šestašedesát let. I v jeho obličeji je možné spatřit projevy bolesti, byť ji snáší statečně. Možná však, že nešťastný výraz v jeho očích není způsoben ani tolik vlastním zraněním, jako ztrátou svých blízkých a starostí o dalšího syna a dceru, unesených Indiány. Jeho dvou nejmladších dětí.

„Otče, je tady pan Greenwood,“ řekne Matt tichým hlasem.

„Vidím,“ zasípe zdejší hospodář, oči má otevřené a teď jimi pohlédne na muže, který je jeho nepřítel, dnes však zorganizoval záchranou akci pro dva jeho potomky.

„Přijel jsem pomoc,“ poklekne hoteliér k raněnému.

„Pomoc,“ vzdychne ubožák s kulkou v prsou, „Horáci, vážím si toho ... Nejspíš to bude zbytečný,“ konstatuje smutně.

„Pokusíme se je najít a zachránit.“

„Voba víme, co je čeká,“ zní hlas Lawetta temně, „Něco už vo nich voba víme. Ale kdybyste je dohnali a pozabíjeli, budu ti vděčný,“ dodá hodně nenávisť.

BOUŘE, CO PŘICHÁZÍ

„Třeba ještě není pozdě, Sethe.“

„Není? Možná je právě teď ... Můj ty Bože. Nechci na to myslet, ale pořád se to vrací. Valery a Freddy ... Jak se to jen mohlo stát ...“

„Nejste v tom sami, Sethe. Šerif dostal další zprávy. Přepadli už vlak, vyvraždili všechny na jiném ranči, zabili několik vojáků. Asi jsou i další přepady, o kterých ještě nevíme,“ přihřívá si svou polívčičku hoteliér.

BETTY LAWETTOVÁ

„Co ty tvoji ... doly, ranč. Taky tam byli?“ položí nebezpečný dotaz starý muž.

„Doufám, že ne. Ale jistotu nemám. Naštěstí se z těch míst staly téměř malé pevnosti. U dolů hlídají desítky mužů s puškami, Virgil jich má na ranči taky dost. Naštěstí tam má i to opevnění, tak snad to ty rudý d'ábly odradí. Škoda, žeš tady taky neudělal podobné ohrazení, možná by je to zastavilo,“ ocitá se na poněkud tenkém ledě Greenwood, musí zdůraznit, jak moc dobře jsou jeho majetky chráněny.

„Neměl sem tolik peněz, jako starej Hanson,“ odpovídá smutně postřelený, „Ale měl sem to líp zabezpečit, to jo,“ uvědomuje si svou chybu.

„Tohle se těžko dopředu předpokládá, Sethe. Už nějakou dobu byl od těch rudochů pokoj. Nedalo se čekat, že zase začnou řádit.“

„Dalo, nedalo ... Ted' už je to jedno. Chudák Niall a Liam, a taky Freddy a Valery. Taky malá Betty, moje vnučka,“ objevuje se v očích starého hospodáře nesmírný bol, ne, slzy tam nejsou, jen hrozný žal. Šestiletá dcera Nialla je nejmladší obětí nočního řádění Indiánů.

„Ty dva zkusíme zachránit.“

„Horáci, voba dobře víme, jak to dopadne,“ nedává Lawett svým dvěma nejmladším potomkům naději, „Zůstává mi už jen Matt, ze všech mých synů,“ vyjde mu z prsou bolestný sten.

„Máš přece i další dcery a především vnuky a vnučky,“ připomene hoteliér, „Je to smutný, Sethe, ale pořád máš velkou rodinu.“

„Co nemá teď skoro nic ...“

„Ranč se dá přece opravit.“

„Hodně toho shořelo ... taky ty koně ... ale hlavně ...“, podívá se raněný nešťastně na vedle spočívajícího Liama, co má stále oči zavřené. Nelze poznat, zda spí, je v bezvědomí, anebo jen nechce pohlédnout na muže, kterého z hloubi srdce nenávidí. I když jim teď nabízí pomoc.

„Sethe, mezi námi to nebylo dobré, a nejspíš ani není. Ale jak jsem říkal Mattovi, tohle je mimořádná událost. Zkusím pomoc, a až se uzdravíš, můžeme si znovu promluvit.“

„Nevím, jestli mě ještě najdeš naživu,“ poznamená věčně starý pán.

„Otče, takhle nemluv,“ vyhrkne Matt, „Seš silnej, z toho se dostaneš.“

„Ani nevím, jestli po tom toužím,“ vyřkne postřelený velmi nebezpečnou větu, pokud ztratí touhu bojovat o svůj život, ztratí chuť po všech těch tragických událostech v něm pokračovat, určitě to bude mít vliv na jeho stav, na jeho uzdravování. Pokud rezignuje, tak ...

„Táto, prosím,“ zaúpí nešťastný synátor, je patrné, jak moc toho na něj je. Před ním leží možná umírající otec a bratr, další bratr se nachází o kus dál pod plachtou bez známek života, další dva sourozence možná teď někde mučí Indiáni, jeho sestru znásilňují ...

„Sethe, ta moje nabídka dál platí,“ řekne po jistém váhání Greenwood, vstupuje zase na tenký led, „Pokud tedy budeš chtít, ty budeš chtít, tak až ti bude lépe, můžeme si o tom promluvit. Ukončit ten náš nesmyslný spor a začít jinak. Najít prostor pro spolupráci.“

„Tohle se ti hodí,“ reaguje nebezpečně místní hospodář.

„Sethe, vím, že si tady o mně nemyslíte nic dobrého. Ale zase taková kreatura vážně nejsem, abych se tady z toho radoval,“ otočí se hoteliér směrem k dalším raněným, „Nevyužiji ani toho, co se vám stalo, abych svou nabídku stáhnul. Tu jsem ti dal a ta dál platí.“

„Mluvíš teď sám za sebe?“

„Mluvim teď za všechny moje lidi. Moje společníky. Sethe, vidím, jak těžko mluvíš,“ podívá se Greenwood na ztrhaný obličej raněného, „Neměl by ses vysilovat. Až ti bude líp, tak se domluvíme,“ slibuje.

„To spíš s Mattem,“ zavrtí lehce hlavou hospodář.

„Táto, pořád seš tady ty a Liam,“ připomene přítomný zdravý syn.

„Sethe, já už radši půjdu,“ zvedne se na nohy hoteliér, „Můžu ti slíbit, že se pokusíme Valery a Freddyho zachránit. Taky, že tohohle nezneužiji. Jsem připravený hledat východisko, které bude přijatelné pro vás i pro mě.“

Starý muž jen kývne hlavou, opravdu je na pokraji svých sil a rozhovor, byť krátký, ho hodně vyčerpá. Sotva sípá, hrozně unavené oči se mu zavírají.

„To je hrůza,“ má v těch svých slzy Matt, to už se svým hostem stojí před domem.

„Tvůj otec má tuhý kořínek,“ řekne Greenwood.

„Jo, to má, ale bojím se, že tohle už na něj bude moc,“ odpovídá Lawett, „Pane Greenwoode, chci tu nechat všechny, co sou zdraví. Nebude vadit, když s váma pojedu jen já sám?“

„Nemusíš jezdit ani ty. Naopak, bylo by lepší, kdybys tady zůstal.“

„Ne, to ne,“ vyhrkne mladík, „To ne, já musím. Musím jet. Kvůli Valery a Freddyho. Dokud je aspoň maličká naděje ...“

„Ta určitě je.“

„Slyšel ste tátu, taky tomu nevěří,“ objevuje se skepse v očích Lawetta, „Všichni si myslí, že ty dva už sou ztracený. Nemusíte mě utěšovat, taky nejsem hlupák. Taky vím, co s nima chtěj udělat. Proč je nezabili tady a vodvezli si je s sebou. Kéž bysme je dostihli a aspoň se jim pomstili. Chtěl bych je vidět všechny mrtvý.“

„To my všichni, Matte. Není tu nikdo, kdo by je nechtěl všechny vidět mrtvé. Snad je dostihneme dřív, než se dostanou do Mexika, nebo než se spojí s těmi dalšími.“

„Když je ale nedostihneme ... Nejde teď jen vo Freddyho a Valery ... Když je nenajdeme, tak to asi už nikdy nezjistíme, kdo z nich to byl, že jo.“

„Matte, co ti mám vykládat. Pokud zmizí v Mexiku, nebo se spojí s dalšími, těžko se někdy v budoucnu k tomu zločinu někdo přizná,“ vyjadřuje hoteliér své vroucné přání, především on potřebuje, aby devět přeživších útočníků navždy zmizelo, anebo splynulo s davem svých spolubojovníků.

„Možná bude pršet ...“, změnil raději mladík téma a podívá se k obloze.

„Možná ano.“

„Není tady kde se schovat ... Třeba aspoň pro vás ...“

„Matte, v žádném případě. Pod střechou musí zůstat ti zranění a také ženy a děti. Však my muži se už o sebe postaráme. S tím si nedělej starosti. Radši si běž zařídit, co potřebuješ. Pokud tedy vážně chceš jet s námi.“

„Určitě, určitě pojedu. To musím, pane,“ řekne Lawett důrazně.

VŮBEC NEVÍM, CO MÁM DĚLAT

Pátého října se střetne v Dračím průsmyku armáda s Indiány, ti se po bitvě obrací do Spring Valley Sulphur, čímž je asi zažehnáno ohrožení Tombstone či jeho nejbližšího okolí, ale ve velkém nebezpečí se naopak ocitají osadníci v místech, kam uprchlíci míří.

Panika, která zachvátila Tombstone, přeci jen trochu opadá a tak velká skupina místních, sbor dobrovolníků, vyráží z města na pomoc farmářům právě ve Spring Valley. Jsou v ní mimo jiné bratři Earpové, šerif Behan i starosta Clum. Krátce poté, co komando opustí město, začne je

sužovat ohromný liják. Jeden z pamětníků, a rovněž člen výpravy George Parson tvrdí, že tak souvislý a hustý déšť ještě nikdy v Arizoně nezažil.

ILUSTRAČNÍ OBRÁZKY, INDIÁNI

Trestná či záchranná výprava se schová před proudy vody valícími se z temné oblohy v domě Edwina Frinka asi dvacet mil od Horseshoe Canyonu, kde mají mít prchající Indiáni základnu, respektive se tam skrývat. Další den, kdy tam dorazí, žádné rudé tváře nenaleznou, čerstvé stopy však ano. Nastane dohadování, jestli vyrazit za prchajícími nepřáteli anebo se vrátit, nakonec se většina přikloní k jízdě domů. Znovu překročí Spring Valley Sulphur u ranče McLauryů a zamíří do Tombstone.

Zajímavostí je, že krátce po odjezdu komanda, se vypraví Frink pro zásoby a narazí na Indiány, respektive ti po něm začnou střílet a pronásledovat ho. Naštěstí se mu podaří uniknout bez zranění, ale z těchto událostí je zřejmé, že po celou dobu, co zde bylo přítomna družina z Tombstone, je rudí válečníci sledovali, aniž by běloši zahlédli byť jediného z nich.

Komando se na zpáteční cestě zastavuje na ranči bratrů McLauryů, a je přijato velmi vstřícně. Dokonce bratři Earpové a McLauryové skončí u společné snídaně. U té je pozdraví i přítomný Bill Brocius, proslavený zastřelením maršála Freda White. Brocius ale nevypadá dvakrát dobře, stále se ještě léčí ze střelného poranění na krku, ke které přišel během rvačky a následné bitky v Galeyville.

Tato ranní siesta nepostrádá velmi zajímavé prvky paradoxu, kdy se celkem přátelsky zdraví současný maršál Virgil Earp s mužem, který snad nešťastnou náhodou zastřelil jeho předchůdce. Stejně tak působí družná zábava mezi bratry dvou rodů, jejichž vztahy jsou minimálně problematické a nejednou si již vyhrožovali i střelnými zbraněmi, dostali se do vícero vášnivých konfliktů. Vlastně i přímo zde na tomto ranči, kde teď společně snídají. Což je snad možno považovat za hlavní událost výpravy proti Indiánům, při níž však její členové nespatriili ani jediného z nich.

Není však pochyb, že přes jisté úspěchy při přepadeních, hoří v Arizoně domorodým válečníkům půda pod nohama, jde po nich armáda, chce je vidět mrtvé místní bělošské

obyvatelstvo. Proto opouštějí od loupežných výbojů a z okolí Tombstone mizí. Což tamní obyvatelé kvitují s velkou úlevou.

ILUSTRAČNÍ OBRÁZEK, PÁTRÁNÍ PO UPRCHLÝCH INDIÁNECH

Výpravu organizovanou Horácem Greenwoodem zasáhne také velký déšť, ale přečkají ho ve zdraví, Small i po něm nalezne stopy a po těch záchranné komando vyrazí. Dva dny jsou v sedlech a hledají viníky přepadení ranče Lawettů, přičemž nikdo netuší, krom pár zasvěcených, že jejich komplice či spíše iniciátory vražedného útoku mají mezi sebou. Ale koho by taková zvrácenost či krkolomná konstrukce napadla, a na to hlavní viníci spoléhají.

Třetího dne po ránu je nálada dost mizerná, už se blíží k mexické hranici, když předtím všelijak kličkovali v horách, spolu s tím klesá naděje pro dvojici mladých sourozenců. Small po snídani vede komando do stopách, jak on alespoň tvrdí, ve skutečnosti zajišťuje, aby se k pronásledovaným nikdy nepřiblížili více, než by pro ně bylo zdravé.

Kolem jedenácté hodiny narazí na menší údolíčko, hodně skryté mezi skálami, na jeho kraji se výprava zastaví. Stopař jde prozkoumat terén, aby snad nepadli do léčky a uprchlíci pro ně nepřichystali nepříjemné překvapení. Vráti se asi za půl hodiny, snaží se tvářit smutně i rozhořčeně, také soucitně. Prostě jen dobře hraje další divadlo.

„Nedaleko přenocovali,“ konstatuje, „Pořád mají náskok. Možná do večera překročí hranici.“

„Už je tedy nechytíme?“ zeptá se Greenwood, dává si záležet, aby jeho hlas zněl našťavaně, ačkoli ve skrytu své duše má z takového vývoje radost.

„Nejspíš ne, pane. Pane, něco tam bohužel zanechali,“ sklopí teď Small hlavu.

„Něco ...“, zbledne hrozně Lawett, který pln skepse rozhovoru naslouchá.

„Bohužel, pane,“ nasadí Joe zkormoucený obličej.

„Moje bratr a sestra ...“

„Ano, pane.“

„Zaved' mě tam!“ vykřikne mladý bílý muž, zatímco chlapi kolem něho klopí zrak.

„Pane, možná byste tam vy chodit neměl,“ upozorní stopař, a hned zase upře zrak do země, tváří se přitom strašně moc soucitně.

„Cože?“ zařve příbuzný obětí.

„Není to moc hezký pohled, pane. Možná někdo jiný ...“, odpovídá Small.

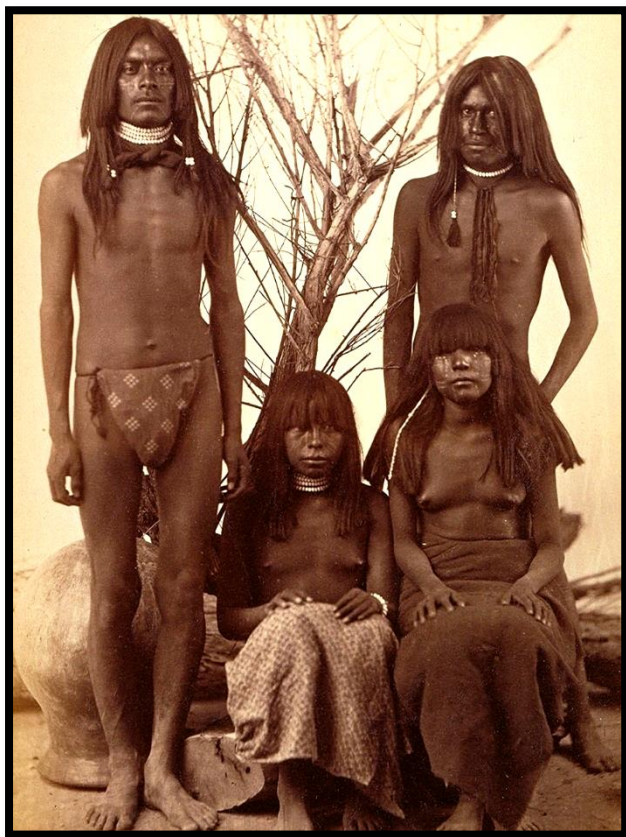
„Matte, my tam zajedeme,“ nabídne se Greenwood, „Bude lepší, když ty zůstaneš tady. My se o všechno postaráme.“

„Ne!“ křikne Lawett a prudce trhne uzdou.

Stopař jen pokrčí rameny, sám naskočí na svého koně, kterého zde předtím zanechal, a vede určenou skupinu deseti mužů na místo, kde se nacházejí oběti. Ve tváři většiny pronásledovatelů se zračí obavy z toho, co spatří. Skutečnost předčí ty nejchmurnější představy.

„Ne ... to ne ...“, zaúpí Lawett, když pohlédne k místu, kde únosci tábořili.

ILUSTRAČNÍ OBRÁZEK, INDIÁNSKÁ RODINA

Nikdo další nevydá ani hlásku, ale jejich výrazy mluví za vše. Kdyby se zde jakýkoli z indiánských válečníků objevil, holýma rukama by ho roztrhali na kusy. Někteří klopí zrak, jiní ho naopak nemohou odtrhnout od místa, kde se nacházejí pozůstatky obou mladých sourozenců.

Obě těla jsou nahá, u dívky je patrné, že byla mnohokrát brutálně znásilněna, vypadá, jako by po ní přeběhlo stádo zdivočelého dobytka. Navíc ji nechali ležet na zádech, nohy provokativně roztažené, na stehnech zaschlá rozmazaná krev, tvář zsinálá od protřpených fyzických i psychických muk. Každému je naprosto jasné, co musela Valerie vytrpět, než dostala podle všeho ránu z milosti do hlavy. Nejspíše tomahavkem.

Výraz ve tváři Freddyho je stejně hrozivý, blízký stavu šílenství, a není se čemu divit. Nejspíš trpěl hned dvakrát, poprvé při nutnosti se dívat na strašlivé příkoří páchané na jeho sestře a pak fyzickou bolestí, která provázela jeho děsivé mučení. Nachází se připoutaný zády ke kmeni menšího stromu, i on má nohy roztažené, v kotnících připoutané ke dvěma kolíkům, zaraženým do země. Takto znehybněn musel čelit nejspíš dlouhému a

nesmírně bolestivému trýznění, než jeho utrpení ukončila milosrdná smrt.

„Jak jen mohli,“ stékají bratrovi zavražděných po tváři slzy, hledí na rozcapená těla svých sourozenců, kdy jeho sestra má pohlaví poničené po násilných stycích, jeho bratr ho nemá vůbec. Ti barbaři totiž v jeho rozkroku rozdělali menší ohýnek, který téměř pozřel jeho genitálie, ale opálil mu i stehna, podbřišek, spáleniny má i na břiše a vlastně dosahují až k prsům. Jinak nemá viditelná zranění, dle všeho ho škvarili tak dlouho, dokud nevypustil duši. Možná se udusil kouřem, prosyceným vlastním spáleným masem. Možná umřel na šok způsobený hroznou bolestí. Těžko říci. Ale jak šíleně musel trpět, to je jasné každému přítomnému.

„Horáci, měl bys ho vodvíst,“ ozve se hlas Morrowa, po jehož boku třestí oči McShane, „My se vo to postaráme. Zabalíme je, připravíme na cestu,“ dodává.

„Máš pravdu, Ede,“ přikývne hoteliér, pak se obrátí na naprosto vyřízeného sourozence obětí, „Matte, otoč koně, vrátíme se,“ vybídne ho konejšivým, skoro až něžným hlasem.

„Musíme za nima! Musíme je dostat!“ probere se pozůstalý, stírá si slzy, v jeho očích se teď blýská, „Musíme je dostat a já z nich vlastnoručně stáhnou kůži. Zaživa!“ vyhrožuje.

„Poradíme se,“ odvětví Greenwood, pak rukou naznačí, aby ho rozzuřený mstitel následoval.

Jedou mlčky vedle sebe, každý se svými myšlenkami. Když dorazí k hlavnímu voji, zůstane Lawett kousek stranou, naopak hoteliér stručně popisuje, jak sourozence našli. Což vyvolá nával hněvu do tváří dalších mužů. Kdokoli se však střeží pohlédnout na trpícího bratra zavražděných, tuší, jak strašně mu musí být. Poté, co našel své blízké tak strašně ztýrané.

Trvá dobrou půlhodinu, než se objeví smuteční průvod, dva balíky přehozené přes sedlo poskytují tristní pohled a připomenou všem, že zde byly obzvláště surovým způsobem utráceny dva mladé životy. Krátce na to se sejde skupina mužů, musí se poradit, jak dál postupovat. Lawett hoří nedočkavostí vyrazit, dopadnout vrahy svých blízkých a strašně se jim pomstít.

„Je mi líto, ale já se vracím,“ řekne rozhodným hlasem Gilbert, „Byl jsem tady jen kvůli těm dvěma. Mám jiné povinnosti,“ připomene.

„Musíme je dostat!“ trvá si na svém Matt.

„Není jisté, jestli je dostihneme dřív, než překročí hranice,“ poznamená Greenwood, přitom pohlédne na stopaře.

„Nejspíš to nestihneme, pane,“ potvrdí ten právě pronesená slova.

„Zkusit bysme to ale měli,“ podpoří Morrow naopak pomstychtivého mladého muže.

„Nemůžete se ještě zdržet? Alespoň do dnešního večera?“ podívá se hoteliér na důstojníka.

„Je mi líto, už tak jsem se zdržel. Když už není pro ty dva naděje,“ zatváří se omluvně Wyndham.

„Tak dobře, pane poručíku. Mohl byste alespoň vzít s sebou ta těla? Odvést je na ten ranč?“

„To by možná šlo. Jedeme beztak tím směrem. Pane Greenwoode, jen chci upozornit, že překročit hranice by pro vás mohlo být velmi nebezpečné. Jednak byste se mohli dostat do konfliktu s mexickou armádou, ale hlavně by tam těch devět mohlo mít hodně svých druhů a poměr sil by se rázem změnil. Mohlo by to pro vás mít vážné důsledky,“ varuje voják.

„Toho jsem si vědom,“ přikývne Horác, „Matte, souhlasíš, aby pan poručík odvezl těla tvých sourozenců a my se spolu s tebou pustíme po stopách těch vrahů?“

Nešťastník jen přikývne. Nakonec bude dobře, když důstojník přiveze Valery a Freddyho, tak až dorazí na ranč on, všichni už budou vědět, co se jim stalo a on nebude muset nic vykládat.

Za další čtvrt hodinu se šest mužů v uniformách vydá na cestu s truchlivým nákladem. Skupina pronásledovatelů se rozdělí, šest mužů na čtyřech koních pojede pomalu v závěsu, zbylí vyrazí co nejrychleji za pachateli ohavného zločinu. Snad v té honičce s časem neztratí míšenec stopu, tak se alespoň většina mužů modlí.

Bud' ztratí, anebo ani žádná skutečná stopa není, v každém případě se ocitnou na hranici s Mexikem. Je již jasné, že Indiáni i s ukořistěnými koni unikli z Arizony.

„Musíme dál, musíme dál za nima!“ volá Lawett zoufalým hlasem. Přidává se k němu pár horkokrevnějších mužů, co pobouřil především otřesný způsob popravy zajatců.

„To je nesmysl!“ řekne Morrow důrazným hlasem, „Pořád mají náskok a můžou se skrejvat kdekoli. Můžou tam hlavně na ně čekat další. Jen bysme jim vběhli do pastí.“

„Nesmíme je nechat utýct. Nesmí utýct bez trestu,“ odpovídá mu Lawett plačtivým a prosebným tónem.

„Matte, komu tím pomůžeme, když zemřou další z nás? Už takhle je to pro nás nebezpečný, a přejít ty hranice ... Matte, souhlasils s tím, že tu výpravu povedu. A já říkám jasně, že za hranice nejedeme.“

„Aspoň to zkusit. Aspoň jeden den,“ žadoní Lawett.

„Ne,“ odvěti tvrdě pistolník, „Těm mrtvým už nepomůžeme a já nesu zodpovědnost za ty živý. Nechci, abysme vezli další mrtvolu. Snažili sme se, ale bohužel to nevyšlo. Všichni sme věděli, jak malá je ta naděje, ale všichni sme do toho přesto šli. Ted' už de jen vo pomstu. Jo, taky bych je rád viděl mrtvý. Ale musím myslet na ty, za který nesu zodpovědnost.“

„Já tam určitě taky nepojedu,“ řekne stejně důrazně Small, „Jsem sice míšenec, takže mnou pohrdáte. Ale jsem taky příslušníkem armády Spojených států,“ ukáže na svůj stejnokroj, „Kdybych přešel hranice, bez rozkazu nadřízených, tak by to pro mě mělo moc vážné následky. Pokud bych se vrátil a neumřel tam. Je to velké riziko pokračovat. Můžete, ale já se vracím,“ dodá.

„To se mnou vážně nikdo nepojede?“ rozhlédne se Lawett zoufalým pohledem.

„Matte, nikdo z nás nikam nepojede,“ vezme si slovo Greenwood, „Nikdo, ani ty ne.“

„Mně nemáte co poroučet!“ vzkypí mladík.

„Nejspíš nemám, ale nedovolím ti spáchat sebevraždu,“ hovoří klidným hlasem hoteliér, „Tvoji rodinu postihlo velké neštěstí a my všichni tady se snažili pomoc. Bez ohledu na to, co bylo dřív mezi vámi a námi. Ted' je ale čas se vrátit. Všichni, Matte, máme svoje povinnosti. Ty také, a ty možná daleko větší, než si ted' uvědomuješ. Tvůj otec tě potřebuje na ranči, nikoli, aby tvoje tělo sežrali mrchožrouti někde v Mexiku. Nedokázali jsme přivést zpátky Valery a Freddyho,“ rozhlédne se po dalších mužích, kteří klopí zrak, „tak musíme tvému otci přivést alespoň tebe. Matte, proboha, vzpamatuj se. Vždyť můžeš být v dohledné době hlavou celé té vaší velké rodiny,“ dodá a spatří, jak se mladík zachvěje, to nelze přehlédnout.

„Já ... nesmí ujít pomstě ...,“ zašeptá jen mstitel, který zůstává ve své touze ale osamocen.

„Možná ujdou tvoji pomstě, Matte, ale spravedlnosti nejspíš ne. Nejspíš je tam zabijí mexičtí vojáci, nebo zemřou při jiném přepadení. Matte, opravdu se nedá nic dělat. Musíme se vrátit.“

„Já vím, do prdele,“ trhne vztekle uzdou Lawett, „Vím, že máte pravdu, pane Greenwoode. Ale děsně mě to sere.“

„To nás všechny,“ řekne Horác, pak se obrátí na stopaře, „Pane, dostaneme se do setmění k nějaké usedlosti? Neznám to tady.“

„Do setmění těžko,“ zavrtí hlavou Small, „Ale můžu najít místo, kde budeme moc bezpečně přenocovat. Což bych doporučil. Pojedeme kus zpátky, bude lepší, když budeme od hranic co nejdál,“ dodá, a v tom s ním všichni souhlasí.

Ačkoli Lawett hoří touhou po pomstě, není úplný pitomec a musí uznat sílu jemu předložených argumentů. Jet dál sám by byl několikanásobný nesmysl, jednak by bez stopaře nikoho nenašel a nejspíš by ho tam zabili. Nejsou tam jen Indiáni, a jeho kůň, puška a nakonec i oblečení, by mohlo někoho lákat.

Jak se předtím skupina hnala plná rozhořčení, zmítaná emocemi, tak se ted' vrací jak houf zmoklých slepic. Nejen, že nezachránili dva mladé životy, ale vrazi jim navíc unikli. Proto jedou dál mlčky, každý se svými myšlenkami a jeden z nich i se svým obrovským bolem.

Small najde vhodné místo, odkud mají přehled po krajině, mohou rozestavit stráže a v případě napadení se i účinně bránit. Jsou pár dní bez informací a nemohou tušit, zda v okolí není zdivočelá soldateska Indiánů. Nicméně oheň si zapálí, dojíždají své zásoby, moc už jich nezbyvá, i zásoby vody se tenčí. Nálada je tak z mnoha různých důvodů prachmizerná.

Morrow si těsně před setměním odvede zvěda kousek stranou, tak, aby měl přehled okolo sebe, aby měl jistotu, že je nikdo ani náhodou nemůže zaslechnout. Znovu zkontroluje pohledem okolí, pak teprve ho upře na míšence.

„Bylo tohle potřeba? Taková krutost?“ zeptá se, zlobu v jeho hlase nelze přeslechnout.

„Co tím chceš říct?“ nepohne se ve tváři Smalla ani sval.

„Co tím chci říct? Však ty mi moc dobře rozumíš. Tu uhořelou holčičku na tom ranči ti nevyčítám, bylo jasné, že k tomu může dojít. Ale proč, do prdele, ste brali ty dva zajatce? A proč je, do prdele, vodpravili tak hrozným způsobem?“

„Ede, jasně jsem řekl, že můžu zařídit tu věc s rančem. A to jsem taky dodržel. Taky jsem jasně řekl, že už nenesu zodpovědnost za to, co budou dělat dál. Nechápu, proč se zlobíš. Vždyť všechno dopadlo mnohem lépe, než jste mohli čekat. Nejen, že vás s tím nikdo nespojuje, ale ještě jste se chytře představili jako ušlechtilí zachránci. Tak proč ta zloba?“

„Vo umučení skoro ještě dvou dětí nepadlo ani slovo.“

„To taky nebylo v plánu. Nemůžu za to, že jim sami vběhli do rukou. Byla to jejich blbost a doplatili na ní. Co jsem jako měl dělat? Byli to jejich zajatci. Taky, nebyly to už žádný děti. Já musel zmizet a jít zahrát to divadlo do města. To se mi snad také podařilo, ne? Doufám, že nechceš porušit dohodu mezi námi,“ podívá se ted' ostře jeden zabiják do očí toho druhého, v obou je velký chlad, „Nebo to má být jen záminka? Jak se mě zbavit?“

„Já svoje slovo držím,“ odpoví ledově Morrow, „Jo, úkol si splnil, tak ta dohoda platí. To ale neznamená, že se mi líbí, co udělali těm dvěma.“

„Mně je to sice jedno, Ede, ale já s tím vážně nemám nic společného. Určitě jsem jim to neradil a taky jim u toho nevedl ruku. Ede, já už zabil hodně lidí, ale nikdy ne proto, abych se tím bavil. Pokud bylo třeba někoho mučit, tak buď proto, aby něco vyklopil, anebo, když jsem to dostal rozkázáný, jako například od tvého bratra. Mimochodem, ten kluk, kterého jsme mučili tam v Mexiku, byl nejspíš ještě mladší, než ten, co ho tady upálili,“ připomene.

„V tom máš bohužel nejspíš pravdu,“ připustí neochotně pistolník.

„Co teda bude s tou dohodou?“ podívá se stopař zpřímá do očí svého protějšku, ten ale pohledem neuhne.

„Ta bude dodržena,“ odvětlí Morrow, přitom stojí bez hnutí jak sfinga, „Je na tobě, jak si to zařídiš, aby tě pustili z armády. Až to uděláš, tak se budeš hlásit u mého bratra. Tam na tebe taky budou čekat prachy, co máš dostat.“

„To rád slyším, Ede. Myslím si, že se vám ještě budu hodit.“

„Nejspíš jo. Joe, udělals to dobře. Jen ty dva umučený, to bylo vážně už moc. Já vím, nemůžeš za to, ale to neznamená, že mě to nesere.“

„Já je neznal a tak mi je jedno, co se s nima stalo. Pro mě je důležitý, že ty válečníci zmizeli a nikdo mě s tím nespojuje. Tím to pro mě končí. Mělo by i pro tebe. Dost jsem o tobě slyšel, tak mě trochu udivuje, jak si to bereš.“

„Joe, i já zabil dost lidí, a taky v tom nikdy nebylo nic pro zábavu. Dokonce ani nic osobního. Jen práce nebo sebevobrana. I já tímhle rozhovorem všechno považuju za skončený, je to naposledy, co se vo tom spolu bavíme. Práci si splnil, další práci a prachy dostaneš. Možná časem i další úkol.“

„To беру,“ přikývne stopař, a když se pistolník vydá směrem do tábora, tak ho beze slova následuje.

„Ede, můžu s tebou mluvit?“ přitočí se ke svému šefovi McShane.

„Lyndone, nepočká to?“ zeptá se oslovený otráveně.

„Možná jo. Ale radši bych co nejdřív,“ podívá se mladík na svého zaměstnavatele, a ten v jeho očích spatří něco, pro co bude lepší rozhovor neodkládat. Tak si ho také vezme kus stranou z tábora. Jeho počínání není příliš nápadné, je velitelem výpravy a tak je logické, že situaci probírá s míšencem, který je stopařem. Co se týká bílého mladíka, tam už to vysloveně nikoho nezajímá.

„Tak co chceš, Lyndone?“ pohlédne pistolník zpřímá do očí mladého muže, když se předtím ujistil, že nejsou nikde žádné nechtěné uši.

„Ede, něco mi není úplně jasný. Tak bych se rád zeptal. Teda asi mi řekneš, že mi do toho nic není, ale ... Prostě mě něco napadlo ... Nechce se mi tomu uvěřit, ale ... Co se stalo, v poslední době ... je to takový celý divný,“ lezou slova z McShana jak z chlupaté deky.

„Někdy je moc přemejšlení na hovno, Lyndone.“

„Nejspíš jo. Ede, nechci si udělat nepříjemnosti, ale zeptat se asi musím.“

„Myslím si, že se zeptat nemusíš, Lyndone. Ale pokud máš nějaký problém, tak je vážně lepší se zeptat, abys něco neposral.“

„Ede, nechci tě nasrat ...“

„To už si udělal. Tak to rychle vybal, ať to máme za sebou. Řekni to na plnou hubu a nekotkej mi tady, jak nějaký kluk, co rozbil sváteční hrneček a teď je z toho v prdeli.“

„No tak jo. Napadlo mě ... Prostě, ten Joe. Čekal sem tam na vzkaz vod něj. Pak ho dovez vám. No a pak dojde k tomu přepadení a najednou je ten Joe taky tady. Děláte, že se neznáte. Ede, nezdá se ti, že je to moc náhod?“

„Nezdá.“

„Hm, tak asi ne. Já jen, že s tím rančem to bylo hodně drsný. A to už nemluvím vo těch dvou, co sme dneska našli.“

„Lyndone, měli sme určitý zprávy, že to v tý rezervaci vře. Tak sme chtěli, aby nám Joe dal zprávu s předstihem, abysme si mohli zajistit ranč a doly. A že se k němu nehlásíme? No to je asi jasný proč, ne? Potom, co ste vyváděli v Mexiku.“

„Vyváděli? Jak vyváděli?“ zarazí se mladík.

„Tak já tam nebyl, Lyndone, když ste tam mučili a zabíjeli lidi. Já ne,“ podívá se Morrow zostra do očí mladíka.

„To jako ... že já ...“

„Lyndone, nevím a ani nechci vědět, cos mi tady chtěl před chvílí naznačit. Já pevně věřím, že se mnou jen žertuješ. Přece bys nenaznačoval něco, v čem bys měl dost velkou spoluvinu, že ne? To by bylo asi dost hloupý, nemyslíš? Taky by bylo hloupý, kdyby si kdokoli myslel, že bys mohl něco vyžvanit a tak bejt nebezpečnej. To by bylo taky hloupý, že jo.“

„Ede, já přece ...,“ je teď McShane bílý jak čerstvě natřená zeď.

„Lyndone, dostal si dobrou práci. Taky ses už namotal za ten krátkej čas kde k čemu. Takže doufám, že se ti dá věřit. Proto si čekal na tu zprávu vod Joea ty. Doufám, že ti můžu pořád věřit.“

„Jistě, Ede,“ vyhrkne mladík.

„Lyndone, vážně nevím a nechci ani vědět, co tě napadlo v souvislosti s Joem a přepadením toho ranče Indiány. Myslím, že se můžeme dohodnout, že nikdy nikde nic vo tom žvanit nebudeš. Abys náhodou nedal podnět k podobnejm šíleněj povídačkám. Kde bys měl ke všemu ještě spoluvinu. Takže, Lyndone, zakazuju ti na něco takovýho myslet a už vůbec vo tom žvanit. Domluveno?“

„Jasně, Ede. Ani nevím, co mě to napadlo,“ bere zpátečku McShane.

„Právě, Lyndone. Lidi někdy napadaj úplný kraviny.“

„Jasně, Ede, úplný kraviny,“ kývá horlivě hlavou mladík.

„To, co se stalo, je vážně smutný. Mrzí mě, že na tom ranči uhořela ta holčička, a sere mě, co udělali ty Indiáni těm dvěma, co sme dopoledne našli. Chápu, že to votřese každým. Taky mě to dost vzalo. Bohužel tohle se někdy stává, Lyndone. Myslím si, že nejseš hlupák. Taky už ledasco víš, takže tě třeba půjde využít i na další věci. Podívej, takovej Aaron začínal na místě jako ty, a teď pro Horáce vede hotel v Tombstone. Když budeme vědět, že je na tebe spoleh, tak možná za pár let bude zase někdo potřeba, co dostane důležitou práci. Co není žvanil, a ví, kdy má mlčet a na co se nemá ptát. Mluvím dost jasně?“

„Jako kniha, Ede.“

„Tak máš ještě nějaký pochybnosti?“

„Ne, Ede, všechno je mi jasný.“

„To je mi jasný, že je ti to jasný.“

„Tak sem to nemyslel, Ede,“ zbledne znovu McShane.

„Lyndone, já ti věřím. Mám přece tvoje slovo, ne? Seš na naší straně a můžu s tebou počítat, ne? Třeba časem i na tu lepší práci,“ podívá se pistolník zpřímá do očí mladíka.

„Určitě, Ede, určitě,“ vyhrkne ten, „Ede, já ... Ede, bylo by blbý, kdyby sis myslel, že by bylo lepší ... Nechtěl bych, aby se mi stala třeba nějaká nehoda ...“

„Lyndone, já svoje lidi chráním. Věřím, že i voni mi krejou záda. Že sme na jedný lodi, v dobrým i zlým. Takže zase nezačni vymejšlet další pitomosti.“

„Já jen ... jak si předtím říkal ... že nebezpečnej ...“

„Já rozumím, co mi chceš říct. Já ti zase říkám, že je to blbost. Nemám důvod ti nevěřit, proto sem poslal za Joem tebe. Proto seš tady se mnou. Řekls mi, že si to pochopil, což mě napadlo už dávno, že ti mnohý může dojít. Proto sem do toho netahal nikoho dalšího, když už víš to vo tom Mexiku. Taky si mi právě řekl, že se ti dá věřit a že se na tebe můžu spolehnout. Což rád slyším a zase nemám důvod ti nevěřit. Jen si dej pozor, až se vožereš, abys něco nevyžvanil. Jinak sem si jistej, že budeš držet hubu. Což já časem dokážu vocenit. A nejen já, i Horác. Jasný?“

„Jasný, Ede,“ oddechne si McShane.

„Takže všechno v pohodě, Lyndone?“

„Jo, Ede, všechno v pohodě. Sem na vaší straně a nejsem žvanil. Mám zájem si práci u vás udržet. Máš moje slovo, Ede. Doufám, že i já tvoje,“ podívá se teď pátravě mladík.

„Jo, Lyndone, máš moje slovo. Seš můj zaměstnanec a ty já chráním, nedělám nic proti nim. Tak i v tomhle můžeš bejt v klidu.“

„Tak jo,“ kývne McShane, snad z hloupého nápadu si pohovořit se šéfem nic nebude. Ale je mu jasné, co mu bylo dost tvrdě naznačené. Když někdo dokáže zorganizovat vypálení ranče svých nepřátel, co by mu zabránilo se zbavit jednoho svědka. Kdyby to dostal za úkol třeba Joe, ani ho neuslyší přicházet, ani ho neuvidí. Třeba si bude myslet, že pořád ještě spí a už bude mrtvej, jak říkal Joe o těch dvou v Mexiku, co podřízl.

„Tak se vrátíme,“ plácne Morrow přátelsky svého podřízeného po ramenou a mírně se na něj usměje. Také on doufá, že jeho zaměstnanec pochopil a nebudou s ním žádné problémy.

Tma se snese na improvizovaný tábor, četné hlídky jsou na stráži, další muži se buď natáhnou nebo sesednou kolem ohně, který však hoří jen mírným plamenem. Nikomu moc do řeči není. Ti, co viděli hrůzný obrázek umučených sourozenců, ho mají pořád před sebou. Další, co o něm jen slyšeli, si domýšlejí, jak to asi muselo vypadat. Všichni jsou zklamaní, neboť jejich záměr nevyšel, nikoho nezachránili a vrazi jim upláchlí do Mexika. Ačkoli všichni není správné slovo, dva jsou se současnou situací spokojeni. Ovšem i Horácem a Edem strašná smrt Valery a Freddyho otřásla. Ani oni nejsou vůči takovým hrůzám zcela imunní, zvláště, když na tom mají svůj nemalý podíl.

„Pane Greenwoode,“ vytrhne hoteliéra z přemýšlení hlas mladého Lawetta, „můžu s váma mluvit?“ ptá se opatrně, nejistě.

„Ano, Matte, přisedni si,“ ukáže oslovený na zem vedle sebe. Už je vyschlá, slunce po dešti udělalo své, pořád je dost teplo v těchto zeměpisných šířkách, i začátkem října. A to ještě nedaleko plápolá ohýnek.

„Pane Greenwoode,“ přitáhne si kolena pod bradu mladý muž, hledí do mihotavého plamene, ale nevnímá ho, odmlčí se, jako by hledal slova, „Pane Greenwoode, co myslíte. Až se vrátíme, najdu ještě otce a Liama živý?“

„Matte, jak ti odpovědět,“ váží slova i Horác, „Asi nechceš, abych tě utěšoval. Nebyli na tom dobře. Možná se z toho nějak vylížou, ale nejspíš i tak budeš hlavou rodiny teď ty.“

„Vylížou a přesto budu hlavou rodiny? Myslíte si, že ty zranění můžou přežít?“

„Matte, přežít to můžou, ale nevím, jak na tom budou. Tvůj otec už má roky, a Liam dostal tím šípem do páteře. To je jasné, proto nemůže hýbat nohama. Můžou se z toho dostat, ale nejspíš za hodně dlouho a Liam nejspíš zůstane ochrnutý. S tím bohužel musíš počítat.“

„Je to hrůza, co všechno naší rodinu postihlo,“ mluví Lawett směrem do ohně.

„Já vím. Určitě za dost z toho dáváš odpovědnost i mně.“

„Vám ... Tak za něco jo, ale ... Proto s vámi nechci mluvit. Taky se bojím, že budu mít na starosti svou rodinu. Nejen svou ženu a děti, ale i ženy a děti mejch bratrů ... Taky ten ranč, co nám skoro celej shořel. Sám dobře víte, jak blbě na tom sme ... Bojím se toho.“

„Matte, čeho se přesně bojíš? Je jasné, že máš strach o otce a bratra.“

„To taky. Ale taky z té zodpovědnosti ... vůbec nevím, co mám dělat ...“

„Matte, asi nejsem tím správným, kdo by ti měl radit.“

„Pane Greenwoode, tak kdo mi má poradit? Táta mi řekl, co ste mu navrhoval. Nedávno, no teda asi před měsícem ...“

„Matte, rád si s tebou o tom promluvíme. Jen si nejsem jistý, jestli je teď ta nejvhodnější chvíle,“ podívá se pátravě Horác.

„Nejvhodnější chvíle ... kdy bude vhodná? Pane Greenwoode, jak zavřu voči, tak je tam pořád vidím. Voba, Valery i Freddyho ... ta hrůza. Taky Nialla, Liama, tátu ... Pane Greenwoode, vy se mnou asi nechcete mluvit, co? To tátovi ste říkal jen tak, že jo. Potom, co se nám stalo ... Teď už nebude takovej problém nás dorazit, zničit ... Nemáme peníze, spoustu z nás je mrtvejch, všechno nám shořelo, domy, zásoby ...,“ vypočítává smutně ztráty Lawett.

„Matte, tak to vůbec není,“ zavrtí hlavou hoteliér, „To, co jsem řekl tvému otci, tak to platí. On i já se už delší dobu snažíme to nesmyslné nepřátelství zastavit. Bohužel se nám to nedařilo. Nikdy jsem o válku s vámi nestál. Já potřebuji, abych měl klid na svoje obchody. Matte, nemám zájem toho, co vás teď postihlo, nemám zájem toho využít. Nechci ale, aby mě někdo později osočil, že jsem využil vaší tíživé situace, nebo tvého dnešního rozpoložení, abych ti něco

našeptával. Také vůbec nevím, jak ty věci chceš ty řešit. Myslím si, že proti tvému otci už mnozí z vás byli, moc ho neposlušovali. Matte, máš představu, jak to chceš řešit?“

„Právě že vůbec, pane Greenwoode,“ povzdechne si zničený mladý muž, „Brzo bude zima, přitom sme bez zásob. Stěží do zimy postavíme domy ... Jo, zima tu není tak hrozná, ale je tam tolik žen a dětí ... Taky, čím je nakrmím? Peníze nemáme, dobytek není nic moc, a když ho sami sežereme, tak ho zase neprodáme ... Taky, ty ceny ... Teď ty zraněný, to přece taky bude něco stát. Ta léčba. Pane Greenwoode, myslím si, že sme úplně v prdeli.“

„Určitě na tom nejste nejlépe, Matte. Ale pokud jde o zásoby, domy, to se snad dá nahradit. Nevím, jak na tom jste doopravdy, zda tvůj otec nemá nějaké rezervy. Myslím schované peníze, na horší časy.“

„Peníze na horší časy,“ usměje se děsně bolestně Lawett, „Peníze v bance máte vy, pane Greenwoode. My už dlouhou dobu přežíváme z ruky do huby, jak se říká. Máme tak leda hovno. Taky tolik mrtvejch ... tolik mrtvejch ...“, zalíjí se mu oči slzami.

„Matte, je to hrozný, co se stalo. Ale s tím už nic neuděláme. Bude to určitě hodně bolet, a to ještě dlouho. Až čas ty rány otupí. Chápu taky tvůj strach. Máš teď zodpovědnost za děti svých bratrů a vlastně i sester. Svých švagrových. Většina z nich jsou teď vdovy.“

„Je jich přitom tolik. Chudák Betty, ta už to má za sebou,“ vzpomene si nešťastník na nebohou uhořelou sestřenici, „Pokud se z toho otec nebo Liam rychle nedostanou ... Ale i kdyby, za co se pořád modlím, tak ani voni s tím moc neudělají.“

„Máš pravdu, taky způsob, který jste zvolili, není nejšťastnější a už vůbec ne bezpečný. To pašování může přinést smrt dalším z vás. Mexická armáda na těch hranicích přitvrzuje. Loupit tady pak je taky nesmysl. To akorát přivede další z vás do rakve nebo na šibenici, přinejlepším do vězení. To určitě není vhodná perspektiva pro tvoje děti, ani tvoje bratrance a sestřenice, jejich matky,“ upozorňuje hoteliér.

„Já vím, pane Greenwoode. Jenže když ten ranč prodáme, nejspíš Willovi, jak ste navrhoval otci, tak kam pak půjdeme? Navíc, kdy by k tomu došlo, když je Will někde v prdeli v Mexiku? Ale i kdyby nám slušně zaplatil, kam ty ženy a děti potáhnu?“

„To je taky pravda, Matte. Jak z toho ven?“ dělá Horác, že přemýšlí, byť už má jedno řešení v rukávu, „Matte, tak to pojďme vzít postupně. Nejprve potřebujete střechu nad hlavou. Asi to do zimy těžko stihnete. Koupit si dům nemůžete, na to nemáte peníze. Navíc je vás hodně, musel by být hodně velký. Odcestovat směrem na západ je v současné době taky nesmysl, navíc máte mnoho raněných. Tak prvně musíme vyřešit, kde byste mohli dočasně bydlet.“

„Musíme?“ objeví se údiv ve tváři nešťastníka.

„Požádal jsi mě o radu, ne? Tak říkám musíme. Ale budeš to pochopitelně muset vyřešit ty a tvůj otec, případně Liam. Matte, teď mě něco napadlo,“ zahraje hoteliér malé divadlo, „Možná to bude znít trochu krkolomně ... Matte, co vím, tak Virgil Moran si vzal na ranč Willa celou svoji rodinu. Tak pokud ten jeho ranč ty rudý d'áblové taky nevypálili ... Snad ale ne, tam asi žádná kořist nebyla ... Matte, tohle by možná šlo. Domluvit se s Virgilem, aby vás přes zimu nechal bydlet na swoim ranči.“

„S Virgilem?“ usměje se bolestně Lawett, pak zavrtí hlavou, „Dyť přece víte, co se stalo Samovi. Otec říkal, jak Virgil zuřil, jak chtěl vytáhnout s honákama na náš ranč. Ten by nás určitě viděl radši všechny mrtvé, to by radši ten svůj ranč zapálil, než by nás tam nechal bydlet.“

„Díkybohu se Sam uzdravuje. Možná bych s ním mohl promluvit. Taky napsat Williovi.“

„Willovi ... Tomu přece stačí jen čekat, proč by nám teď něco platil. Pak mu to všechno spadne do klína a asi dost levně.“

„Matte, stalo se tu už moc hrozných věcí. Zemřelo při nich hodně lidí. Jak na naší straně, tak na té vaší. Chtěli jsme to s tvým otcem zastavit, já pořád čekal na jeho odpověď. Matte, je to hrozný, co vám udělali ty Indiáni. Není právě teď ta pravá chvíle, abychom to všechno změnili? Abychom nastavili nová pravidla? Abychom zastavili nesmyslné nepřátelství a začali tak říkajíc od znova? Už kvůli těm dětem, tvým, tvých bratrů. Ale vlastně i mých, Eda, Willa a určitě je časem

bude mít i Virgil. Nikdo z nás přece nechce, aby ta zášť a nevraživost přežívala, aby kvůli ní třeba za deset, dvacet let umíraly i naše děti. Tak co to všechno změnit?“

„Změnit? Jak změnit, pane Greenwoode?“ zvedne své vodové oči Lawett.

„O tom už nějakou dobu přemýšlím, Matte. Jak tady spolu mluvíme. Možná bych mohl tu svou nabídku pozměnit, myslím tu, co jsem dal tvému otci. Poslouchej, Matte, mohl bych vážně promluvit s Virgilem. Aby souhlasil s tím, že budete moc zimu přečkat na jeho ranči. Taky bych napsal Willovi, jestli by nechtěl koupit ty pozemky. Tak, jak se dohodl s Virgilem a Joachimem. Aby vám zůstal ranč a kus pozemků okolo. Za ty peníze bys mohl vystavět znovu domy. Navíc, Matte, na Willově ranči je pořád ta škola pro kluky. Tam by mohli některé z těch vašich přijmout, možná už na tuhle zimu. Tím by se vám taky ulevilo, ubylo by pár krků, které byste nemuseli živit. Na jaře bys pak začal stavět nový dům, nebo domy, abyste se tam mohli přestěhovat zpátky. Tak byste tady mohli zůstat a nemuseli nikam chodit.“

„Pane Greenwoode, tohle myslíte vážně?“ objeví se slzy v očích zdrceného mladého muže, „Vždyť mezi náma je přece krev. Umřelo tolik lidí, Brian, Jack, Nolan, Joe, ty další dva vaši v Mexiku, taky Regi a Dough, vlastně i Brad, tekla i krev Sama ...“

„Máš pravdu, v tom může být problém. Ale ne z naší strany. Matte, ručím ti za to, že z naší strany to všichni vezmou. O to se osobně postarám. Bohužel nevím, jak u vás. Tvůj otec je rozumný, ale možná Liam nebude souhlasit, nejspíš ani Langworthové. Možná ani ty ne. Ale Matte, další pomsta vás už doopravdy úplně zničí. Možná prolijete další krev, ale svou také zaplatíte. Víš, možná nejtěžší úkol pro tebe bude, abys ty další přesvědčil, aby tu nabízenou pomoc přijali. Můžete to brát jako gesto dobré vůle. Projev dobré vůle, který zastaví to nepřátelství. Anebo, pokud to bude pro většinu nepřijatelné, pak mám ještě jedno kompromisní řešení.“

„Nepřijatelné ... Jaké řešení?“

„Pokud by pro vás bylo nepřijatelné se usmířit, odpustit předchozí viny a udělat za vším tlustou čáru, tak je ještě jedno řešení. Přečkejte tu zimu na ranči Virgila a domluv prodej pozemků s Willem. Pak vezmi ty peníze, nakup zásoby a vozy a vyraz dál na západ. Do míst, kde budou třeba lepší podmínky než tady. Ale bude to těžké. Něco nového vybudovat, nebo si zajistit práci. Když budeš mít na krku tolik žen a dětí.“

„Můj ty Bože,“ skryje si hlavu do rukou Lawett.

„Matte, nechci tě trápit. To tys o tento rozhovor požádal. Já se jen snažím najít řešení, které vám pomůže v této situaci. Ale třeba vymyslíte lepší. Matte, můžeme to probrat, pokud budeš chtít, nebo náš rozhovor ukončit.“

„Pane Greenwoode ... Já sem tak strašně nešťastnej. Ztratil sem tolik sourozenců ... Přitom cejtím, že mám zodpovědnost za jejich ženy a děti. Moc se bojím, že tohle nezvládnou.“

„Matte, není slabost přijmout pomocnou ruku v takové mimořádné situaci. I třeba od nepřítelů. Přitom já k vám vážně necítím žádnou zášť. Já opravdu chci, abychom tady žili dál vedle sebe a navzájem se nezapíjeli. Nemusíš mi věřit, ale je to tak.“

„Pane Greenwoode, vy to asi myslíte vážně, že jo. S tím rančem Virgila. Nebo s těma klukama ve škole na ranči Willa ...“

„Ano, naprosto vážně. Dovolím si tvrdit, že tohle dokážu domluvit,“ řekne hoteliér rozhodně.

„To je ...,“ zavrtí hlavou Lawett, možná je zmatený, možná i dojatý, je v hrozně depresi, vše ho doslova ubíjí.

„Matte, ještě jedno můžu nabídnout. Pokud bude třeba, tak ty zásoby na zimu, co vám shořely. Můžu vám na ně půjčit, anebo vám nějaké dát. Pořád vozíme věci k dolům, tam je velká spotřeba. Tak se něco najde i pro vás.“

„Pane Greenwoode, proč byste to dělal? Co za to budete nakonec chtít?“ zvedne své vodové oči mladý muž.

„Máš pravdu, Matte. Není to z mé strany zcela nezištné. Nebudu ti lhát. Jsem připravený vám pomoc, ale mám jednu podmínku. Vlastně je úplně jediná, zato zcela zásadní. Za tu pomoc, za tu budu chtít, aby skončilo nepřátelství mezi námi. Aby už nikdo po nikom nešel, nikdo se nikomu

nemstil za předchozí křivdy. Pokud se tak stane, určitě se najde i práce pro vás, pro ty kluky místo ve Willově škole. Práce pro další, kteří o ni budou stát.“

„Pane Greenwoode ... nevím, co mám říct ...“

„Teď těžko něco můžeš říkat. Musíš si to jednak sám promyslet, a také to probrat s otcem a bratrem. Pochopitelně i s dalšími příbuznými.“

„Dalšími příbuznými ... Pane Greenwoode, Gregory a Artie, ty asi souhlasit nebudou. Potom, co se stalo v Mexiku Regimi a Doughovi ...“

„To je jejich věc. Už jsem říkal tvému otci, aby se postaral především o vlastní krev. Matte, pokud nebudou souhlasit, tak ať se zařídí podle sebe. Mohou, ale nemusí být součástí té dohody. Pak pro ně místo na Virgilově ranči nebude. Ale to už si budete muset vyřídit mezi sebou.“

„Co kdyby nesouhlasili a něco udělali ...“

„Pokud budeme vědět, že nejsou součástí té dohody, tak se podle toho zařídíme. A předpokládám, že vy také. Ty za ně pak neponeseš žádnou zodpovědnost, pokud se nezavážeš, že naši případnou dohodu budou respektovat. Pokud pak něco vyvedou, nikdo tě z toho nebude vinit. Ani se radši neptám, kde teď jsou.“

„Já to stejně nevím,“ povzdechne si Lawett, „Chytili se s tátou, kvůli tý vaší nabídce. Pak vypadli z ranče, ještě s pár chlapama.“

„Což je možná dobře, Matte. Tak aspoň víš, na koho se můžeš spolehnout. Já ale neznám dobře vaše vztahy, tak nemůžu nic radit. Matte, jestli chceš, můžeme to ještě probrat. Probrat ty jednotlivé věci, o kterých jsme mluvili. Třeba tak přijdeš na jiné myšlenky.“

„Jiné myšlenky ... pořád toho mám plnou hlavu, pořád je vidím ...“

„Právě. Tak jestli chceš, můžeme si třeba promluvit o práci pro tebe. Určitě by se našla, podle mého jsi rozumný mladý muž a dá se na tebe spolehnout.“

„Tohle si vážně myslíte?“

„Podle toho, co jsem slyšel. Třeba i o tom, co bylo před vraždou Jacka. Jak jsi se snažil svoje lidi zklidnit.“

„A jak to nakonec dopadlo,“ řekne hořce Lawett.

„Mohlo to dopadnout i hůř. Jak jsem slyšel.“

„Máte pravdu, kdyby mi vaši muži nepomohli, tak mě nejspíš voběsili. Byli vážně jak zběsilí, chtěli nás tam tehdy zabít.“

„Vím, že to tam nebyla tvoje vina. Matte, musíš se sám zamyslet, komu můžeš věřit a kdo si pomoc zaslouží. Ti Langworthyové jsou nejspíš zběsilci. Nejsou taky tvoje krev, tak si dej pozor, aby díky nim ta vaše netekla. Pokud se rozhodneš pro dohodu, tak je nepřemlouvej. Když nebudou chtít, tak ať táhnou. A jestli budou chtít ve válce pokračovat, tak ponesou následky. Ty ale svou rodinu ochráníš, i před nimi.“

„Není to tak jednoduché. Ani Liam a Niall ... Bože, já tu vo nich mluvím a možná už sou mrtví voba. Možná už umřel i Liam a taky táta ...“

„Třeba ne. Matte, navrhuji, aby ses napil,“ podá hoteliér zdrchanému mladému muži butylku se značkovým alkoholem, „Pak můžeme pokračovat. Dokud ty sám budeš chtít,“ dodá.

SEDMÁ KAPITOLA

MÁŠ V TOM DŮLEŽITOU ROLI

Tak jako se náhle objevilo nebezpečí indiánských útoků, tak rychle mizí. Uprchlíci již okolí Tucsonu ani Tombstone neohrožují. Zanechali sice za sebou mrtvé, ale lidé dokáží rychle zapomínat. Jistě, v rodinách postižených tragédií dozvuky těchto dramatických událostí hned tak nezmizí, většina obyvatel se však vrací do předchozího normálního života. Což ale znamená, že se vrací i nevraživost mezi jednotlivými skupinami, která byla načas díky společnému nepříteli upozaděna.

Největší ztráty postihly problematickou a značně rozvětvenou rodinu Lawettů. Sice nikdo další neumřel, ale mnozí z raněných na tom pořád nejsou dobře. Například Liam, kterému se lékař nakonec neodvážil šíp zcela vyjmout, a tak hrot zůstává zabodnutý v páteři. Což značí, že je od pasu dolů ochrnutý a odkázaný na cizí pomoc.

Seth, jako hlava rodu, na tom také není dobře. Kulka zůstává v blízkosti pravé lopatky, ani zde si nedovolil doktor operovat, obával se fatálních následků na oslabený organismus. Starý pán sice žije, ale dlouhodobé prognózy jsou nepříznivé. Strádá jak fyzicky, tak psychicky. Kolem něho řádila smrt a vzala si hodně jeho blízkých a milovaných. Přišel v jednom okamžiku o tři své děti a z Liama je mrzák. Zůstává mu tak jediný syn Matt, který ze všeho vyvázl živý a zdravý. Ovšem ten je na tom duševně také hodně špatně, i vzhledem k zodpovědnosti, která ho tíží, která ho zašlapává do země.

Pohřeb mrtvých byl také velkým nápirem na psychiku, k tomu povědomí, za jak strašných okolností zemřeli Freddy a Valery. Ale i ztráta maličké Betty, která zaživa uhořela v domě. K tomu jsou zraněné některé z žen a dětí, někdo možná i vlastními lidmi, jak kolem sebe ve zmatku stříleli. Přijel kněz z Tucsonu a konal se obřad na ranči, jen v kruhu rodinném. Nedalo se už čekat, některá těla se začala rozkládat. Teď už všechna hnijí v zemi. Včetně dvou zabitých Indiánů, které zahrabali o nutný kus dál, než jejich oběti. Jako odpad, ti žádný náhrobek nebo alespoň křížek nemají. Na co taky, když to jsou bezbožní barbaři a nelítostní vrazi, alespoň z pohledu svých obětí. A těch není zrovna málo.

Jelikož vždy byla rodina Lawettů chápána jako problematická, do sebe uzavřená komunita, se kterou byly spíše problémy, jejich tragédie sice zpočátku většinu obyvatel Tucsonu šokovala, ale s odstupem času začínají uvažovat jinak. Někteří si i říkají, že to mohl být boží trest za to, co tady vyváděli, jakým neuspořádaným životem žili. Původní pocit sounáležitosti se mění v lhostejnost k jejich osudu.

U dolů a na ranči Hansona zůstávají ostražití a přísná bezpečnostní opatření dodržují ještě několik dalších dní, byť dle všeho už ani ve vzdálenějším okolí žádní indiánští válečníci nejsou. Až pak se i tam vrací život do běžných kolejí a jednotliví zaměstnanci k plnění svých povinností. Tehdy vykoná novou inspekční cestu Ed Morrow, potvrdí Clarkovi jeho pozici šéfa ostrahy dolů, včetně navýšení platu, a vyzve Virgila Morana, aby zajel do Tucsonu za Horácem. Při setkání nepadne o osudu rodiny Lawettových ani jediné slovo, zvláště mladší z mužů se střeží se o této události zmínit byť jediným náznakem.

Do Tucsonu se dostaví navečer za dva další dny. V doprovodu Allana a dvou honáků. Ti zůstanou v baru, zatímco mladý správce ranče stoupá po schodech za Delanem, aby byl přijat majitelem hotelu v jeho kanceláři. Dostane whisky, doutník odmítne a jen tiše čeká, až mu bude sděleno, o čem dnešní návštěva bude.

„Tak už to máme za sebou,“ konstatuje suše hostitel, vyfoukne dým.

„Vo čem teď mluvíme?“ zeptá se host unylým hlasem.

„Vo těch Indiánech. Jak se zdá, už tu zase bude klid.“

„Ach tak.“

„Důležitý je, že nám žádný škody nezpůsobili.“

„Nám ne.“

„Virgile, vidím ti na vočích, že tě něco trápí. Tak ven s tím, ať už to máme za sebou,“ podívá se hoteliér zpříma na mladíka.

„Dal sem slovo a tak mám závazky,“ odvětlí Moran.

„Jo, to máš. Ale tady můžeš mluvit. Dokonce musíš, abysme si všechno vyjasnili. Sice skončila ta anabáze kolem Indiánů, ale zdaleka nekončí všechno. Mnohý budeme možná muset řešit, následky jejich řádění.“

„My?“ pozvedne zrak předák, „To spíš někdo jinej. Nebo plánuješ, jak je dorazit? Jak je úplně a navždycky vyřídit?“

„Úplně a navždycky? Copak to jde?“

„Já nevím, Horáci. Nevím, co se chystá,“ řekne ztěžka Moran.

„Máš s tím problém?“

„Horáci, já nemám s ničím problém. Chci si dělat svou práci a taky nechci, aby po nás na našich pozemcích někdo střílel. Ale ten způsob ... Slyšel sem, co se tam všechno stalo. Jen doufám, že se nikdy nikdo nedozví ... Však víš.“

„Nikdo se nikdy nic dozvědět nesmí, Virgile,“ řekne rozhodným hlasem Greenwood, „Kdyby zjistili něco o tom, za jakých okolností je ty Indiáni napadli, tak potom bysme je vážně museli zabít všechny. Do jednoho, včetně těch dětí. Jinak by nám pořád někdo šel po krku. Takže se nikdy nikdo nic nedozví. Díkybohu toho ty prokletý rudý ďáblové spáchali mnohem víc, takže nikoho ani nenapadlo, že by za tím mohlo bejt něco jinýho, než krádež koní.“

„Tak to je dobře,“ řekne jen předák rezignovaným hlasem.

„Svědění je kurva, vid', Virgile.“

„Svědění? Jak svědění?“ hraje mladík překvapeného, a hraje to moc blbě.

„Třeba takový, žes věděl, co se stane a musels držet hubu. No a pak tam neumírali jen muži, ale i jiný. Tak se pak může to svědění připomínat. Výhodu maj ty, co žádný svědění nemaj, co si s ničím problémy nedělaj. To ty asi nebudeš.“

„Horáci, dal sem přece slovo. Já nikdy nic neprozradím,“ řekne Moran důrazně.

„Ne, nic neprozradíš. Ale v hlavě to máš. To je na tobě poznat.“

„To se taky nesmí?“ zeptá se jízlivě předák.

„Virgile, já vo tom nemluvim, abych tě tejlal nebo nasral. Já vo tom mluvím proto, že s nikým jiným vo tom mluvit nemůžeš. A přitom to v tobě je. To snad nechceš popírat.“

„Jo, kurva, je. Když sem se doslechnul, co se všechno stalo. Jak tam uhořela ta holčička. Nebo jak umučili Freddyho a Valery. Já je do prdele znal, jako děti sme si hrály. Nebyli sme dycky nepřátelé. Tak se nediv, že to mám v hlavě. Pak se docela blbě spí, když se to vrací,“ říká Moran rozhořčeně.

„Virgile, bylo to nutný, jinak by ta válka pokračovala a umírali by další. I na naší straně. Třeba by jednou někdo dostal Sama, nebo i Jesseho, když by přijel z tý školy domů. Museli sme to zastavit.“

„Tím je to jako zastavený, Horáci? Možná budou jen víc nasraný a zoufalý, i když se snad vážně nikdy nedomáknou, že sem ty Indiáni nepřišli náhodou. Že je sem někdo tak říkajíc pozval. Jo, možná budou mít ještě větší problémy, který je donutěj ještě víc krást. Aby měli co žrát a dát co nažrat těm dětem, co jich tam je jak sraček, akorát že už nemaj táty, protože ty sou pod kytkama. Tak co tím jako končí? Jo, sou voslabený, ale pořád jich tam je dost a teď sou asi ještě víc plný nenávisti. Nejen na ty Indiány, ale i na nás,“ říká Moran hořce.

„Možná nemáš úplnou pravdu, Virgile. Možná si slyšel, jak sem zorganizoval záchranou výpravu pro ty dva unesený ...“

„To byla taky síla, tohle. Musím uznat, na to bych asi já neměl. Poslat na ně rudochy a pak tam jet jim pomáhat. Ne, na tohle bych neměl.“

„I to bylo nutný. A to hned ze dvou důvodů. Za první, aby to vodvrátilo jakýkoli podezření, který našťestí nikoho nenapadlo. Asi i díky tomu, že nikdo nepředpokládá, že by se s těma zběsilcem a vrahama dalo vůbec domluvit. No a ten druhý důvod, Virgile, tím je využít tý situace a zastavit to nepřátelství. Ukázat jim přívětivější tvář, nabídnout jim pomoc.“

„Nabídnout pomoc ... Horáci, nezdá se ti to úplně zvrácený? Nechat jim vyvraždit málem půlku rodiny a pak jim jako přispěchat na pomoc?“

„Jak se to vezme. Virgile, není to zase tak dávno, co sme tady vedli jinej rozhovor. Já sem ti říkal, že se máš starat jen vo ten ranč a to další nechat na jinejch. Ty ses rozhodl jinak, no tak se s tím teď musíš vyrovnat. Na druhý straně je možná dobře, že víš vo všem, protože možná bude třeba, abys taky přispěl svým dílem na vyřešení celý tý situace.“

„Já?“ objeví se údiv ve tváři mladíka, „To jako já bych měl pomáhat? A jak jako? Zajet tam, tvářit se smutně a litovat je?“ ušklíbne se.

„Takhle určitě ne. Toho pronásledování rudochů sem využil i jinak. Měl sem možnost mluvit s Mattem, ten je tam teď jediným chlapem z rodu Lawettů, co je na nohách. Tak sem ho začal zpracovávat. Nebylo to tak těžký, byl úplně v prdeli, zvlášť potom, co našel ty dva umučený sourozence. Taky má velkej strach, co udělá s tou kopou dětí a žen, co má teď na krku. Tak sem mu dal určitou nabídku. Nevím, jestli ji nakonec přijme, ale spíš si myslím, že jo, protože mu asi nic jinýho za týhle situace nezbude.“

„Ty máš dycky asi všechno hodně dobře promyšlený, že jo,“ spíš předák konstatuje, než by se ptal.

„Pokud chceš něco vyřešit, Virgile, je nutný několik věcí. Zachovat si chladnou hlavu, udržet si vod všeho vodstup a mít připravený řešení. Když sem souhlasil s tím Willovým plánem s Indiány, tak ne proto, abych se někomu mstil, anebo abych měl radost z toho, že jich pár pozabíjej. Já s tím souhlasil proto, abych je dostal do situace, kdy budou muset tak říkajíc přilézt ke křížku. Kdy jim velkoryse nabídnu pomoc. Tím se ukážu na veřejnosti jako ušlechtilý člověk a je si tím zavážu. Ne proto, že bych je nějak zvlášť litoval, ale aby přestali dělat bordel. Proto nemám v úmyslu je ani dorazit, ale ani vodsud vyhnat ...“

„Nechceš je vyhnat?“ objeví se údiv v očích předáka, „Myslel sem, že vo to de. Donutit je, aby vodtáhli co nejdál. Aby získal Will ty pozemky a my všichni vod nich měli jednu navždycky pokoj.“

„Ty si vážně myslíš, že jejich vyhnáním by to skončilo? Sám přece víš, co maj děti. Možná i dalšího příbuzenstva. Kdo ti zaručí, že se tu za pár let nevobjeví nějaký mstitel? Co začne další kolo boje? Jako v boxu? Jen s novejmá lidma?“

„Tak co vlastně chceš?“ tváří se zmateně Moran.

„Virgile, není úplně vhodný ti to připomínat, ale udělat to musím. Proč si myslíš, že sem kdysi radil Willovi, aby vás vodsud nevyháněl? Aby prokázal velkorysost vítěze? Kdyby vás vodsud tenkrát vyhnal, a vy ste byli připravený vodejít, kolik hořkosti by v tobě zůstalo? Kdoví, jak by se tvý matce, bratrům a sestrám dařilo. Will má našťestí rozum a tak to pochopil. Dycky je lepší domluva, dycky je lepší velkorysost vítěze. I vyhrávat se musí umět, Virgile.“

„Ty chceš ... s nima ... jako se mnou?“ je evidentně zaskočený mladík.

„Virgile, dyť díky tomu ste vlastně vyhráli voba. Ty i Will. Kdybyste se tehdy rozešli, byli by z vás nesmiřitelný nepřátelé. Možná by ses jednou vrátil, se svejma bratrama, abyste srovnali účty. No a teď? Will má v tobě skvělýho předáka a správce svýho ranče. No a ty? Ty seš vlastně taky vítěz. Tys na tom vlastně vydělal nejvíc. Jo, ty pozemky ti sice nepatřej, ale vládneš teď nejen těm, cos původně měl, ale i těm, co měl Will, co získal a co ještě získá. Tak není takový řešení mnohem lepší, než dál živit nenávist?“

„No to asi jo ... Tak já podle tebe na tom vydělal nejvíc?“

„No a ne? Cos měl předtím? Jen dluhy a starosti. Jo, starosti máš dál, jenže poněkud jiný. A to nemluví vo Jessem, co je na universitě. Kdyby k tý dohodě nedošlo, kdoví, jak se všichni protloukají. Virgile, dostali sme je na kolena, ale já je nechci určitě dorazit, ale jen přimět k tomu,

aby se dohodli. Možná budou mnohem hloupější než ty a vodmítnou to. I to se může stát. Ale měli sme podle mého docela štěstí, při tom přepadu jejich ranče.“

„Štěstí? To jako v čem?“

„Zařval tam Niall, kterej byl magor, stejně jako Liam. Ten sice žije, ale jako krypl. Seth je na tom blbě, ale s tím byla řeč už předtím. No a zůstal naštěstí ten Matt, kterej taky sice nebude žádněj chytrolín, ale asi ani nejspíš zběsilec. No a toho chci využít. Nabídnout mu velkorysou dohodu, voddělit ho vod těch zběsilejch Langworthyů. S těma asi bude nutný se vypořádat, pokud budou dělat dál problémy, ale to už nebude tak těžký. No, tak teď víš všechno. Jak si asi před tím měsícem chtěl,“ potáhne Greenwood z doutníku a vyfoukne labužnický kouř.

„Taky mohli zabít toho Matta a zůstal by třeba ten Niall ...“

„Proto říkám, že sme měli štěstí. No tak toho teď můžeme využít. Už sem udělal dobrý gesto s tou záchranou výpravou, dokonce kvůli tomu musel strádat pod pokrývkou někde v divočině. Ale dle mého se to vyplatí. Tak jak vidíš, nešlo vůbec vo pomstu, ale šlo vo tah, kterej nám připraví dobrý pozice pro závěrečný jednání, který ukončí válku a nastolí pro všechny přijatelný mír.“

„Nám? Je to snad tvoje hra, Horáci. Musím uznat, že nejspíš mistrná, i když poněkud krutá. Ale tvoje hra. Co já jako s tím?“

„Virgile, ty v tý hře máš taky velkou roli. Dokonce jednu z největší.“

„Cože?“

„Jistě. Když jsem ti vysvětlil, proč se to stalo, tak je asi čas ti říct, jak tu hru chci dohrát. No a tam přijdou tak říkajíc tvoje hvězdné chvíle.“

„Moje?“

„Tak dobře poslouvej, co sem jim nabídnul a co by dle mého mohlo vyjít. Jasně, úplně jistý to není, sou to tak trochu magoři a můžou reagovat nerozumě. Ale myslím si, že na to nakonec kejvnou. Vůbec jako první, co potřebujou, je střecha nad hlavou. No a tu jim poskytněš ty.“

„Já?! To snad nemyslíš vážně, že bych ty ... ty ... že bych je vzal na ranč.“

„Pokud máš na mysli ten Willův, tak to jistě ne. Ale ten, kde ste původně žili, tak tam je určitě dost místa, aby tam přečkali tuhle zimu. Nebo tam byli do doby, než prodej Willovi ty pozemky, jakos to udělal ty a Joachim, a než si za ty peníze postaví nový domy na tom zbytku, co jim zůstane.“

„Vzít je na náš ranč?“ vyslovuje pomalu slovo od slova Moran, „Potom, co sundali ze sedla Sama? Co ho málem zabili?“

„Sam je přece v pořádku, ne? No a chtěl si nechat zavraždit Liama, nebo ho dokonce sám zabít. Ten sice žije, ale bude už navždycky mrzák. Tak je na tom hůř, možná by pro něj bylo lepší, kdyby se mu ten šíp nezapíchnul do páteře, ale do srdce. Tak máš svoji pomstu a teď je čas, abys ukázal velkorysost. Poskytněš přístřeší těm nebohejm ženám a dětem. Pochopitelně bez náhrady, možná jim tam dodáme ještě zásoby, něco já vod dolů a něco ty z ranče.“

„Horáci ...“

„Jo, a ještě něco. Možná budou souhlasit s tím, že pár těch starších kluků pošlou do tý Willovy školy. Tak pokud to udělaj, tak se postaráš, aby se jim tam dařilo dobře, aby se tam cejtili dobře. Aby jim tam nikdo nic nevyčítal a nemlátil je.“

„Horáci ... A co z toho jako budeme mít? Z toho všeho, že si dáme veš do kožichu?“

„Máme jedinou podmínku, a to vokamžitý a bezpodmínečný ukončení nepřátelství. Konec všech vyřizování starejch účtů. Novej začátek.“

„Ty si myslíš, že tohle může vyjít? Že už s nima nebudou žádný problémy?“ dívá se nesouhlasně Moran.

„Neříkám, že s někým nemůžou bejt problémy. Asi moc rozumu nepobrali a asi to bude dědičný. Ale věřím, že tohle naše gesto mnohý přijmou a budou sami dělat všechno proto, aby udrželi ten mír. Zvlášť, když některým dáme práci, vezmeme jejich děti do tý školy. Tak, Virgile,

ted' znáš už i ten můj plán, jak tohle nesmyslný vraždění ukončit. Doufám, že svou část zvládneš a přispěješ k tomu, že tu bude větší klid. Na naše kšefty.“

„Naše kšefty ...“

„Seš přece šéfem největšího ranče v Arizoně, to už přece něco znamená. Chcete tam dělat zavražďování, postavit továrnu. Možná i další, jak ti jistě Will naznačil. Takže sou to i tvoje kšefty, v některých sme provázaný.“

„No to asi jo ...“

„Virgile, čekám, jestli se ten Matt vozve. Pokud jo, tak doufám, že nebudeš dělat problémy. Třeba kvůli tomu ubytování na tvém ranči.“

„Horáci ... Ale čert to vem. Jenže ... Horáci, jak se jim mám podívat do očí, když vím to vo těch Indiánech? Že vlastně ... však víš.“

„Tohle prostě zvládnout musíš. Jinak všechno posereš a zahubíš svou rodinu. Kdyby se dozvěděli pravdu, a to, žeš vo tom věděl a nevaroval je, tak můžeš počítat s tím, že budou chtít zabít nejen tebe, ale určitě i tvoje bráchy. Tak ve vlastním zájmu musíš bejt přesvědčivej. Ale hrát velkodušnýho by snad neměl bejt tak velkej problém. Možná ti budou děkovat, za tu tvou velkorysost.“

„No právě ... a přitom ...“

„Virgile, pár jich prostě umřít muselo, aby ty další mohli žít v míru. Ty děti, co tam ted' sou, tak ty tím vlastně zachraňujeme. Jinak by musely pokračovat v tý válce, co rozpoutali jejich tátové a mnohý by v ní našly smrt. Takhle to musíš brát.“

„Je to dost divoký, ne?“

„Možná trochu divoký, ale jinak to nešlo. No, tváříš se poněkud vyjeveně. Tak já ti ještě naleju a pak si to probereme znovu. Podrobně. Co přesně vod tebe čekám, pokud voni na moji nabídku kejvnou,“ řekne Greenwood a doplní téměř prázdnou skleničku svého hosta.

MATT NENÍ ZLEJ KLUK

Uplynou další dva dny a v hotelu Gold Star se objeví jiný mladý muž. Jeho obličej svědčí o trýznivém duševním stavu, o mnoha bolestech, které musel přestát a kterým stále čelí. Velmi nejistě vstoupí do baru svého nepřítele a ptá se po majiteli. Zanedlouho již stoupá po schodišti za chlapcem, který ho vede do kanceláře zdejšího šéfa. Respektive muže, jehož moc a vliv v Tucsonu stále roste, spolu s kontem v bance. Ale tak to většinou bývá, peníze, moc a vliv jdou většinou ruku v ruce.

„Matte, posad' se,“ ukáže hoteliér na židli, sám hostu nalije whisky a nabídne doutník. Ten ho s jistým zaváháním přijme.

Horác se následně sám posadí, obdobně se obslouží a poté se pohledy obou střetnou. Ne na dlouho, starší z mužů se jen snaží vypořádat, jak je na tom jeho protějšek a jak moc vstřícnosti od něho může očekávat. Z toho, co vidí, musí mít radost. Ten mladý muž proti němu je na konci svých sil, tedy nejspíš bude přístupný k navrženým řešením.

„Matte, nechci tě dostávat do rozpaků. Jsem rád, že jsi za mnou přišel. Sice nevím, s čím přicházíš, ale pevně věřím, že dokážeme najít společnou řeč. Oba ted' nejspíš máme důležité postavení a také velkou zodpovědnost. Ty za své lidi, za svou rodinu, já za ty své. Předpokládám, že máš právo mluvit za svou rodinu,“ hovoří hostitel vlídným hlasem.

„Tak právo ... Táta by s váma chtěl mluvit ...“

„Promiň, Matte, vůbec jsem se nezeptal, jak se jim daří, otci a bratrovi. Lepší se jejich stav?“

„Je to na hovno, pane Greenwoode. Liam nemůže hejhat hnátama, tak jen leží, všem vokolo nadává a je úplně v prdeli. No a táta ... Všechno ho strašně vzalo, a taky to zranění. Je taky dost v prdeli. Taky jen leží a kouká do stropu ... Všechno je vlastně v prdeli.“

„Všechno snad ne. Ti zranění snad všichni přežili.“

„Jo, to jo. Ale pořád sou na tom některý bledě. Ta jejich léčba taky není zadarmo. Docházej nám zásoby, je tam tolik žen a dětí ...“

„Matte, jak bych se měl s tvým otcem setkat?“

„Tak táta těžko může někam jezdit ... Myslel sem ... Myslel sem ... Nevím, jestli budete teda chtít. Myslím přijet za ním.“

„Nemám problém za ním přijet. Jen bych se pak rád vrátil zpátky.“

„Vrátil zpátky?“ nepochopí Lawett v první chvíli, pak mu to dojde, „Pane Greenwoode, snad si nemyslíte ... Že bych vás tam jako vylákal ... To nemůžete myslet vážně.“

„Byly a nejspíš jsou mezi námi spory a ne každý je tak rozumný jako tvůj otec nebo ty.“

„Gregory a Artie tam nejsou, Liam se akorát tak posírá ...“

„Matte, já za tvým otcem zajedu. Klidně hned zejtra. Doprovodíš mě?“

„Jo, počkám na vás, pane Greenwoode. Pokud máte vobavy, tak si vemte kolik chcete chlapů. Mně je to jedno,“ mávne nešťastník rukou.

Ještě asi čtvrt hodiny si povídají, spíše však proto, aby řeč nestála, než dokouří doutník. Pak host opustí kancelář i hotel a místní šéf si pošle pro Eda. Ten není moc nadšený tím, že mají jet do jámy lvové, ale nepanikaří a začne chystat lidi, co je druhý den doprovodí.

Vyrazí hned za svítání, mladý Lawett má k ruce dva honáky, Greenwood pak Eda, Billa a Lyndona. Obě skupiny se během cesty drží při sobě, k ranči dorazí až po poledni, dnes nespěchali a dopřáli sobě i zvířatům přestávky.

„Počkejte tady,“ nakáže hoteliér svému doprovodu. Jsou na dohled spaleninám.

„Chceš tam jet sám?“ zamračí se Morrow.

„Tebe tam uviděj ještě míň radši než mě. De taky vo projev důvěry.“

„No jen abys nelitoval. Pořád jich tam zůstalo naživu dost.“

„Nechtěj mi nic udělat, potřebujou pomoc, Ede,“ je si jistý svou bezpečností Greenwood.

„Co se děje?“ obrací koně Lawett, neboť si povšiml, že se druhá skupina zastavila.

„Nic, Matte, jen sme se domlouvali,“ pobídne své zvíře hoteliér.

„Pane Greenwoode, proč vaši lidi nejedou dál?“ tváří se překvapeně hostitel.

„Myslím, že tvému otci stačím sám. Eda u vás moc nemusí, tak tady na mě počkají,“ odvěti hoteliér a vyrovná svého koně s dalšími v řadě.

Příjezd úhlavního nepřítele, a to bez doprovodu, zaskočí mnohé. Pořád v mnoha očích host čte nepřátelství, také bolest a smutek. Všem tady je jasné, že již tak krušné časy budou ještě krušnější. Oplakávají mrtvé a mají obavy o osud svůj a dalších přeživších. Trosky budov jsou stále na očích, obrázky zkázy a smrti jen tak z myslí nevymizí.

Provizorní lazaret má už jen osm stálých obyvatel, v noci tu ale přespávají i další. Setha umístili kus stranou od ostatních, vyrobili mu provizorní lůžko, na kterém teď spočívá. Jeho rysy jsou strhané, oči vyhaslé, chuť do dalšího života nejspíš nulová.

Greenwood přichází pomalým krokem za hospodářem, také se snaží vyrovnat se smradem, který místnost prostupuje a dráždí jeho nos. Nasazuje svůj klasický pokerový výraz. To už vleče synátor hostitele dvě nuzné židličky bez opěradla, jednu nabídne hostu, druhou má pro sebe. Oba teď sedí kousek od postřeleného.

„Sethe, omlouvám se, že jsme je nedohonili,“ řekne host na úvod.

„Bylo nám voběma jasné, jak to dopadne,“ odpovídá hospodář zastřeným hlasem, „Ale i tak děkuju, že ses vo to aspoň pokusil. Taky mi přivezl Freddyho a Valery, aby někde nehnili v divočině. Jen je škoda, že utekli do toho Mexika. Jejich kůže bych si rád vyvěsil támhle na stěně,“ rezonuje v posledních slovech hrozná nenávist.

„Sethe, o tom ale asi mluvit nechceš.“

„Ne, Horáci, vo tom ne. Matt mi říkal, cos mu navrhoval.“

„Moje nabídka dál platí.“

„Horáci, máš právo mluvit i za vostatní?“

„Mám, Sethe. S Virgilem jsem mluvil, tam nebude problém. Willovi pošlu zprávu, pokud se na něčem dohodneme.“

„Horáci, máš nás teď v hrsti. Tak co přesně chceš?“ upře starší z Lawettů svůj zakalený zrak na hosta.

„Sethe, už jsem to řekl tvému synovi. Mám jen jedinou podmínku. Chci, aby skončilo nepřátelství. Abychom všichni zapomeli na všechny křivdy, které se staly. To je moje jediná podmínka, pak jsem připravený vám pomoc. Nic jiného vážně nechci.“

„Zase mluvíš za všechny?“

„Ano, Sethe, mluvím za všechny. Pokud se dohodneme, už nikdo nic proti nikomu z vás neudělá. Na to máš moje slovo.“

„Gregory s tím nebude souhlasit.“

„To mi Matt říkal. Ale Langworthy neberu jako tvou rodinu. Navíc tu nejspíš ani nejsou. Nebo ano?“

„Ne, vodjeli předtím ... Ještě se nevrátili. A ani vo to nestojím ...“

„To je dobře, Sethe. Bude na nich, jak se zachovají. Můžou na tu domluvu přistoupit, anebo se rozhodnou jinak. Pak ale tady pro ně nebude místo,“ řekne Greenwood tvrdě.

„Horáci, ty se vyznáš v těch právních kličkách, že jo.“

„V právních kličkách? Sethe, pokud chceš podepsat smlouvu, klidně to udělám. Ale mně bude stačit tvoje slovo a slovo tady Matta.“

„Ne, ne, smlouvu ne,“ zavrtí hlavou raněný, „Chci, aby všechno patřilo Mattovi. Aby měl právo jednat za naší rodinu.“

„Chceš přepsat svůj majetek na Matta? V tom nebude problém. Pokud chceš, můžu to zařídit, domluvím se s notářem, dokonce zařídím, aby sem za vámi přijel. O tohle ti jde? Ale Sethe, máš ještě přece staršího syna.“

„Liam ...“, vydere se vzdech z prsou starého muže, pak stočí svůj zrak k místu, kde spočívá jiná troska, s ochrnutýma nohama, „Je to teď už jen na Mattovi. Von jedinej zůstal ... Liam je nemohoucí a já umírám.“

„Sethe, nezdá se mi, že bys umíral.“

„Už mi moc času nezbejvá, Horáci. Nejspíš se už jara nedožiju,“ říká klidným hlasem hospodář, ale nezdá se, že by byl ze svých slov vyplašený, spíš je smířený se svým osudem, „Chci, aby zodpovědnost za rodinu převzal Matt.“

„Dobře, pak ti sem pošlu notáře a ten všechno sepíše. Sethe, když jsem už ale tady, pokud nechcete čekat, tak se můžeme dohodnout. Jak jsem říkal, stačí mi vaše slovo. Není to tu teď moc dobré pro ženy a děti.“

„To nebylo v poslední době nikdy ... Ale aspoň měly střechu nad hlavou.“

„Právě. Pokud přijmete tu dohodu, tak můžeme začít hned jednat. Na ranči Virgila jsem nikdy nebyl, ale mluvil jsem s ním a mělo by tam být dost místa. Můžete se tam kdykoli přestěhovat. Zabydlet se tam co nejdřív. Taky jsem s Virgilem probral zásoby. Něco vám může dát on, něco mohu poslat já. Řeknu Joachimovi, aby tam za vámi přijel a udělal soupis, co budete potřebovat. Pokud tedy budete souhlasit s tím, co jsem navrhoval,“ dodá rychle hoteliér.

„Nemáme moc na výběr, pane Greenwoode,“ ozve se smutně mladší z Lawettů, „Pane Greenwoode, vy nás vážně nechcete vyhnat?“

„Matte, řekl jsem svou podmínku,“ zavrtí hlavou tázaný, „Také jsem ti řekl, že nabízím mnohem víc, než jen ubytování na Virgilově ranči, které jsem už dojednal. Určitě se domluvím i s Willem. O práci pro tebe jsme mluvili. Také mohou ti chlapci, které pošlete, tak mohou nastoupit do té školy na Willově ranči. Tam o ně bude dobře postaráno, budou se vzdělávat a za jídlo sem tam udělají nějakou práci. Nikdo vás nechce vyštvat. Nevidím důvod, proč byste tady nemohli zůstat. Za prodej těch pozemků si budete moct postavit nové domy a určitě si necháte i kus půdy. Když uzavíral Will smlouvu s Virgilem, nechal na něm, aby si ty pozemky pro sebe vybral. Virgil může nabídnout práci i pár lidem, co jsou tady. U dolů je taky práce.“

„Vážně vám stačí jen naše slovo? Vážně nic víc chtít nebudete, jen ukončení toho nepřátelství?“ podívá se tázavě syn hospodáře.

„Vážně, Matte. Já tu chci jen dělat svoje obchody, provozovat hotely, těžít. Will pak má velké plány s tím rančem. Taky bude mít dost peněz, aby je uskutečnil. Pak tu bude zase další práce, v budoucnu i pro ty děti, co jsou tady na usedlosti. Já vážně jen chci, aby skončila ta nevraživost, nic víc, ale nic méně,“ říká host důrazně.

„A pokud bysme vám to slovo teď dali?“

„Pokud to slovo od vás dvou teď dostanu, tak můžeme začít hned jednat. Ještě není tak pozdě, Matte, tak můžeme ještě dneska zajet za Virgilem. Ty a já. Domluvíme se s ním, jak se přestěhujete. Domluvíme se s ním, aby vám dal do začátku něco, další zásoby vám dodá Joachim později. Můžete se přestěhovat všichni, anebo jen ženy a děti, pár mužů, co bude dohlížet na jejich bezpečí. Ranění zatím mohou zůstat tady. To už bude na vás. Taky můžete vybrat kluky, co půjdou do té školy. Mluvil jsem s tím učitelem, je to rozumný chlap. Tři jeho žáci už jsou na universitě. To možná víte. Ten Harry, ten učitel, chce zařídit v Tucsonu střední školu. Slíbil jsem mu s tím pomoc, taky Will. I to může být třeba budoucnost pro některé z těch dětí, co jsou teď venku. Dá se toho udělat hodně, když je dobrá vůle,“ hovoří Greenwood zaníceně.

„Táto, co myslíš?“ podívá se syn na svého nemohoucího zploditele.

„Ty seš teď hlavou rodiny,“ odvětlí starý muž ztěžka.

„Dobře. Ale co na to říkáš ty?“ zopakuje synátor otázku.

„Říkám, že rozhodnout musíš ty, Matte. Podívej, kam sem svou rodinu přived já. Snad budeš mít víc štěstí,“ vysloví starší z Lawettů své vroucné přání.

„Pokud si to chcete ještě rozmyslet, nevidím v tom problém. Vráťím se do Tucsonu a zařídím vám toho notáře. Pak můžeš Matte kdykoli přijít, až budeš mít jasno, co chceš dělat,“ navrhne host odklad rozhodnutí.

„Ne, ne,“ vyhrkne mladý muž rychle, jako by se lekl, že hoteliér svou nabídku stáhne, „Když mám rozhodnout, tak já souhlasím, pane Greenwoode. Dám vám svoje slovo. Každý, kdo bude chtít zůstat s naší rodinou, ho zase bude muset dát mně. Kdo nebude souhlasit, tak bude muset jít.“

„Sethe, potvrdíš mi, co teď právě řekl tvůj syn?“ podívá se host na raněného.

„Matt je teď hlavou rodiny,“ odvětlí postřelený, „Von rozhodnul a já ho podpořím.“

„Dobře, pánové, tedy naši dohodu považuji za uzavřenou. Teď je na vás, jestli přijmete i můj druhý návrh, tedy aby Matt se mnou ještě dneska odjel za Virgilem. Zítra večer bychom se vrátili do Tucsonu, pozítří tu může být Matt zpátky i s notářem. Taky s domluvou, jak se ženy a děti přestěhují. Nebo všichni, co budou chtít a dají Mattovi slovo, že budou naší dohodu dodržovat,“ má stále stejný výraz Horác, byť vnitřně se raduje ze svého vítězství. Ale není hlupák, aby své pocity dával najevo.

„Přijedeme tam za tmy ...,“ upozorní mladší z Lawettů.

„To nevadí, je tam dobrá cesta. To snad zvládneme, ne?“

„Asi jo ... Táto, co myslíš. Mám tam hned zajet?“

„Matte, co se pořád ptáš,“ objeví se nevole v obličeji hospodáře, „Ty tu teď rozhoduješ. Tak se pořád neptej a dělej, co uznáš na dobrý,“ zamračí se.

„Tak já pojedu,“ lehce zrudne káraný, pořád se bojí, že svou roli nezvládne. Byl zvyklý poslouchat svého otce, určitě nejvíc ze všech jeho synů.

„Sethe, pořád máš pro co žít,“ povstane Greenwood ze své židle, „Tam venku, tam mezi těmi dětmi, tam je budoucnost tvé rodiny. Tam je odkaz tvých synů. Ale i tvůj. Jistě, Matt je teď z tvého rozhodnutí hlavou rodiny, ale proč by si občas nemohl přijít pro radu.“

„Můj čas už se blíží, Horáci. Budu se modlit, aby to Matt zvládl líp, než já. Chtěl sem pro svoje kluky to nejlepší, ale Bůh měl zřejmě jiné záměry,“ odpovídá postřelený tichým hlasem, v něm jako by vážně rezonovalo smíření s osudem. Pro každého rodiče je smutné, když pohrývá svoje děti. On už dříve uložil do hrobu dvě, ale ty byly malé a nepřečkaly nemoc. To se stává, s tím se musí počítat. Ale za poslední rok vyprovodil na onen svět tři své syny a jednu dceru, další

syn je zchromlý. Přitom žena mu umřela už před mnoha roky, možná vyčerpána porody. Tak se ani o ní nemůže opřít. Není divu, v jak špatném stavu se nachází.

Jeho jediný zdravý mužský potomek raději odvrátí tvář, do očí se mu derou slzy a nechce, aby je jeho zploditel viděl. Bere je jako svou slabost. Proto raději jen kývne otci na pozdrav a rychle vyjde z baráku.

„Matt to zvládne, Sethe. Pomůžu mu s tím. To ti můžu slíbit,“ řekne Greenwood.

„Možná nebudeš takovej parchant, jak sem si myslel,“ konstatuje raněný, netušíc nic o hrozném komplotu proti své rodině.

„Sethe, já jdu tvrdě za svým. To je pravda. Ale když dám slovo, tak ho dodržím.“

„Matt není zlej kluk, Horáci. Jen je mladej a nemá moc zkušeností. Věřím ti, že ho nepodrazíš.“

„Ne, to se nestane. Já tu dohodu neporuším, Sethe,“ slibuje hoteliér, už chce odejít, pak se ještě zastaví a otočí se, „Sethe, možná si myslíš, že jsi prohrál. Ale to není pravda. Právě dneska si vyhrál. Zajistil jsi budoucnost pro svoje vnuky a vnučky. Přál bych si, aby ses uzdravil. Ale kdybys to nezvládl, nebo už k tomu neměl vůli ...“, podívá se pátravě, „Možná budeš odcházet s hořkostí, ale můžeš odejít bez obav. Ta dnešní dohoda opravdu zajistí tvoje vnuky a vnučky. Mattovi pomůžu a dokážu, že můžeme žít vedle sebe a nemusíme být nepřáteli. Možná to nechceš ode mě slyšet, ale zdálo se mi správné ti tohle říct.“

Starý muž neodpoví, jen se podívá zpřímá do očí svému hostu. Ten pohled vydrží, a tak oba na sebe chvíli zírají. Pak Greenwood lehce pokyne rukou na pozdrav a volným krokem vyjde ze stavení.

Hoteliér zamíří ke svému koni, který drží jeden z místních honáků. Výraz jeho tváře zůstává kamenný, dokáže se dokonale ovládat, což se mu velmi hodí v této hře, kterou rozehrál a která se dle všeho chýlí ke svému závěru. Mluvil před chvílí pravdu, umí být tvrdý a jít za svým, doslova přes mrtvoly. Však i tady jich pár zanechal. Ale taky nepodléhá takovým slabostem, jako jsou pomsta či touha si vychutnat vítězství. Dobře ví, že je lepší udělat kompromis a uzavřít dohodu, než být obklopený nepřáteli.

Nelhal ani v tom, že je připravený Mattovi pomoc, aby svou roli zvládnul. A zase v tom je chladný kalkul, když budou Lawettovi relativně spokojení, tak nebudou mít důvod nepřátelství obnovit. Naopak, spíše může očekávat vděčnost za pomoc v těchto těžkých chvílích. Které jim sice způsobil on, ale o tom oni nevědí a nikdy se to nedozvědí. Jak alespoň doufá.

Objevuje se nová hlava zdejší rodiny, něco řekne dvěma honákům, pak se vyšvihne na svého koně a volným krokem zamíří ven z vypálené usedlosti. Jeho host ho napodobí a oba beze slov dorazí ke skupince tří mužů, kteří vartují na cestě. Ani oni nic neřeknou, vyhoupnou se do sedel a pobídnou své koně, neboť jejich šéf dává najevo, že další cesta bude v poněkud svižnějším tempu, než když jeli sem.

UŽ SE NEZLOBÍM

V následných hodinách se občas baví Horác s Edem a Lyndon s Billem. Mladý Lawett nemá moc chuti na řečnění, navíc rychlá jízda není příliš příznivá pro konverzaci. Bohužel i přes udržování vysokého tempa je zastihne noc dříve, než stanou u bran Willova ranče. Naštěstí jsou všichni dobří jezdcí a cesta je vyježděná, proto nikoho nepotká nehoda a kolem desáté večerní buší na zavřenou bránu. Zároveň zaregistrují uvnitř pohyb, nejspíš ještě stále zůstávají noční hlídky. Přeci jen řádění Indiánů je příliš čerstvé a vládce nad rančem asi nechce riskovat nezvanou a nebezpečnou návštěvu.

Příjezd pěti mužů v tak pozdní hodinu vzbudí překvapení, a ještě více, když zjistí, kdo na nádvoří seskakuje ze sedel. Jeden z nejbohatších občanů Tucsonu a společník zdejšího majitele, známý pistolník a především mladý Lawett. To už mnohým přechází doopravdy zrak.

„Horáci, Ede ...“, vychází vstříc předák, pak se zarazí, v jeho tváři se objevuje údiv, „Matte, ty tady ... Vítejte, všichni“, vzpomíná se, „Co takhle na noc?“ zeptá se, protože ho nic lepšího nenapadá.

„Virgile, máme toho dneska dost za sebou“, vezme si slovo hoteliér, „Tak půjdeme rovnou na věc. Chci spolu s Mattem jednat s tebou. Pak taky ještě s Harrym. Ale až potom, co se domluvíme spolu. A pokud na závěr bude něco k jídlu, tak se zlobit nebudu.“

„Jistě, vo všechno se postarám“, kývne Moran, „Ede, jděte do jídelny, něco vám tam nechám poslat. Horáci, vodved' Matta do pracovny, já jen zařídím to jídlo a pití a hned tam za váma přijdu. Taky řeknu Harrymu, aby ještě nelezl do pelechu.“

Greenwood vede Lawetta do zmíněných prostor, ten se smutně rozhlíží kolem. Už dlouho tady nebyl, a ač je tma, tak si nemůže nepovšimnout, jak nebetyčný rozdíl je mezi touto a jeho usedlostí. A to i předtím, než většinu té jeho pozřely plameny. Nemá snad ani smysl nic srovnávat, tyhle dva ranče jsou úplně o něčem jiném. Tak si jen trpně sedne na židli a čeká, až přijde jiný mladý muž, který kdysi po zdejších majiteli střílel, pak se s ním však dohodl a teď mu tady všechno vede. Možná, kdyby tehdy taky přistoupili na dohodu s Willem, jako Virgil a Joachim, mohlo být všechno jinak. Ale bohužel stalo se a jeho bratři jsou po smrti a on zde v roli žebráka, kterému milostivě nabízejí pomoc. Za slib, že už bude hodný. On a celá jeho rodina.

Hostitel ho nenechá dlouho čekat, osobně přinese džbán s ochucenou vodou a poté rozlije tvrdý alkohol, který je zde ještě ze zásob majitele. Má připravené i doutníky, ty však využije jen nejstarší z trojice. Pak už se všichni usadí a místní šéf upře zrak na oba muže, kteří mu tak nečekaně změnili večerní program. Respektive jistě oddálí jeho odchod do postele.

„Virgile, vzhledem k pokročilé hodině, půjdu rovnou k věci“, zahájí schůzku hoteliér, „Dnes odpoledne jsem byl na ranči tvých sousedů a uzavřeli jsme dohodu. Matt i jeho otec dali svoje slovo, že nepřátelství mezi námi a jimi končí. Já jim zase dal svoje, svým způsobem i za tebe, že jim pomůžeme v jejich současné situaci. Tím se naplňuje to, o čem jsme spolu mluvili nedávno v Tucsonu. Přijeli jsme sem proto takhle na noc, abychom dohodli vše potřebné k nastěhování Mattovy rodiny na tvůj ranč. Především ženy a děti tam teď žijí v otřesných podmínkách.“

„Jo, počítám s tím“, přikývne Moran, pak se rozpačitě podívá na svého snad už bývalého nepřítele, „Matte, můžete se tam nastěhovat.“

„Netváříš se právě dvakrát nadšeně“, odvěti oslovený s hořkým povzdechem.

„Ne, ne, to ne“, vrtí hlavou předák, „Já jen nevím, co mám říkat. Potom, co se u vás stalo. Asi vo tom nechceš mluvit. Tak ... prostě je to moc špatný, co se tam stalo.“

„Virgile, vážně vo tom mluvit nechci.“

„Jasně. Matte, tak co bys potřeboval?“

„Virgile, já si to představuji takhle“, vysvobodí Greenwood tázaného z rozpaků, „Domluvíme se tady, jak zajistit převoz žen a dětí na tvůj ranč. Určitě tady máš i vhodné povozy, můžeš jim tam poslat pár mužů nebo chlapců, co jim pomůžou se zařídit. Taky jim tam dáš základní zásoby, na tom se taky domluvíme.“

„Jo, s tím nebude problém. Sou tam jen dva zaměstnanci, co to tam udržují. Teda teď tam vlastně nikdo není, když tady řádili ty rudoši, tak se sem přijeli schovat. Ještě sou tady. I pár dalších, co sem přišli, co měli strach. Radši tu ještě zůstali ... Ale ubytování vám zařídím, to zase jo. Už sem dal pokyny“, dodá Moran rychle.

„Dobře. Tak pojďme všechno probrat postupně. Ať neztrácíme čas“, vede hoteliér schůzku velmi pragmaticky, přečte v následné půl hodině domluví opravdu vše, co zajistí bezproblémový převoz žen a dětí do přechodného domova, včetně několika mužů, co budou dohlížet na jejich bezpečnost. Rovněž tak obdrží potřebné potraviny, i v tom panuje značná velkorysost.

Mladý Lawett se necítí dvakrát dobře, ale zase musí uznat, že jednání je vstřícné a ani zdejší předák mu nedává najevo svou převahu, ani osobní nenávisť, spojenou s postřelením bratra. Ale i tak mu není nejlépe po těle, je mu jasné, že jde o velkorysost vítězů k poraženým a téměř zničeným sousedům.

„Virgile, tak teď probereme další věc,“ nenechá Greenwood mladé muže vydechnout, „Hned zítra dám vědět Willovi. Myslím si, že by měl souhlasit. Koupit větší část pozemků, s výjimkou pozemků pod rančem a v jeho okolí. Možná ale bude potřeba jednat s ním osobně, tak mě něco napadlo. On sem určitě nepojede, tak co kdybyste vy dva zajeli za ním?“

„My dva?“ málem se otřese Moran, „To mám vopustit ranč a jet někam do Mexika? Kdoví, jak to tam vypadá. Ještě nás tam někdo sejme.“

„Virgile, budeš mít doprovod a mají tam taky železnice. Myslím si, že by to tak bylo lepší, aby se to zbytečně neprotahovalo. Taky se ty sám můžeš domluvit s Willem, jak tady věci uspořádat. Tohle mu chci navrhnout, tak chci váš souhlas.“

„Já asi nemám na výběr, když se s ním chci dohodnout,“ řekne smutně Lawett, „Já ty prachy potřebuju. Asi mi nenabídne nic moc, když ví, jak na tom sme,“ nedělá si iluze, „Ale snad to aspoň bude stačit na obnovu ranče. Postavení domů.“

„Myslím si, že Will bude rozumný,“ nesouhlasí zcela s přednesenými vývody hoteliér, „Ale chci mu navrhnout, abyste za ním oba zajeli a vše domluvili na místě. Virgile, dám ti s sebou, koho budeš chtít, aby dohlídl na vaši bezpečnost. Ale když se budete držet hlavních cest a použijete vlak, není to tam zase taková divočina, jak se povídá.“

„No dobře ... Ale mám tady povinnosti ...“

„Však to tady tu krátkou chvíli zvládnou i bez tebe. No tak, Virgile, můžu to Willovi navrhnout? Je přece v zájmu nás všech, aby všechno bylo co nejrychleji domluvené a uzavřené,“ podívá se významně Greenwood na hostitele, „Nejde jen tady o Matta, který ty peníze potřebuje. Jde i o nás. I my přece máme zájem, aby tu už panoval mír a pořádek.“

„No jo, Horáci. Tak když bude Will chtít, tak já za ním s Mattem zajedu,“ rezignuje na protesty Moran.

„Nemusíš se bát, zítra to nebude. Možná to i Will zařídí jinak, třeba přijede on sem. Já jen mu chci tenhle návrh dát, tak jsem chtěl ten souhlas. Virgile, možná by bylo dobré sem teď zavolat Harryho. Chtěl bych, aby tady Mattovi vysvětlil, jak to chodí v jeho škole. Je zájem, aby do ní zařadil chlapce z Mattovy rodiny, kteří o to projeví zájem,“ znovu říká důrazně hoteliér a svá slova doprovází i významným pohledem Předákovi je jasné, oč jde a že je nutná i v tomto směru vstřícnost. Snad, když tady budou jejich kluci, tak vážně s těmi šílenostmi přestanou.

„Pane Greenwoode, nevím jistě, jestli je sem mám posílat,“ zadrží Lawett svými slovy vstávajícího hostitele.

„To jistě nemusíš, Matte. To je jen nabídka. Virgile, pro Harryho skoč v každém případě. Matt se ho může zeptat, na co bude chtít, a on mu může vysvětlit, jak to tady chodí.“

Předák kývne a odejde, Horác využije času, aby vysvětlil důležitost vzdělání pro budoucnost chlapců či mladíků, pro jejich budoucí uplatnění. Není si však jist, jak úspěšný je, zřejmě takhle činnost se v této problematické rodině tolik nenosí. Což se může pak vracet v chování a schopnostech jejích členů. Rozhodně však nechce tlačit na pilu.

Jednatřicetiletý Harry Padgett přijde až za čtvrt hodiny, neboť absolvuje pohovor s Virgilem, kde je nabádán, aby projev maximální vstřícnost, je mu i vysvětleno proč. Pochopí a nemá důvod dělat problémy, a už vůbec ne Greenwoodovi, od kterého očekává podporu své myšlenky na založení soukromé školy.

„Dovolte, abych projev svou účast,“ lehce se ukloní směrem k hostu, „Je mi moc líto, co se stalo a co postihlo vaši rodinu.“

„Děkuji,“ zachrčí jen Lawett, projevy soustrasti jsou to poslední, o co by stál. Navíc si není jistý, nakolik jsou od zdejších lidí upřímné.

Následuje asi půl hodina, kdy se Matt příliš neptá, proto mu Padgett vysvětluje, proč je vhodné chlapce vzdělávat a způsoby, jakými to on činí. Zároveň chválí i stav, kdy kromě výuky pracují a slibuje, že je schopen odhalit talent každého ze svých žáků a doporučit mu, kterým směrem by se měl vydat. Neopomene se zmínit o svých úspěších, které pro něj představují hned tři jeho bývalí svěřenci, kteří prvním rokem studují universitu. Nezdá se mu však, že by jeho slova padala na úrodnou půdu.

„Víte co,“ navrhne proto na konec svého málem monologu, „přijďte se zítra ráno podívat. Navštivte naši školu, podívejte se na jednu hodinu a klidně se zeptejte těch chlapců, na co budete chtít.“

„To je dobrý nápad,“ pochválí ho Greenwood, zatímco Lawett se tváří všelijak.

„Kdy chcete vstávat?“ zeptá se raději předák.

„Nevím, ale nic se nemá přehánět,“ odvěti hoteliér, „Já vím, vy tady jste na nohou ještě před rozbřeskem. Ale kdybych mohl prosit, tak nejdříve v sedm hodin.“

„Dobře, tak na sedmou hodinu nechám připravit snídani, na osmou by mohl Harry udělat tu ukázkovou hodinu. Po devátý můžete vyjet.“

„Souhlasím,“ kývne Greenwood, „Virgile, možná bych ale ještě něco zakousnul, než si půjdu lehnout. Vlastně jsme celý den na nohou,“ upozorní.

„Jistě, Horáci. Už je připravená večeře. Ed, Bill a ten další už jedli, tak navrhuju, že bych vám ji donesl sem. Můžete tady pojest spolu. Já ani Harry vás rušit nebudeme.“

„Taky dobrý nápad,“ dostane se hostiteli další pochvaly.

Moran a Padgett zmizí, aby se za chvíli znovu vrátili a osobně přinesli na tácech připravené jídlo, vyhotovené paní Toddovou. Jako vždy má svou úroveň, navíc je servírované na krásných talířích. K tomu je k dispozici i pivo a víno. Styl podávání stravy znovu Mattovi připomene, jak rozdílné jsou světy, ten, který žijí zde, a ten, který je jeho.

Horác se snaží udržovat nepříliš náročnou konverzaci a vypomůže si vizemi Willa. Popisuje plány svého mladého společníka, zavlažováním počínaje a továrnou na zpracování potravin konče. Není si však jistý, nakolik mu jeho společník u večeře rozumí.

Moran zatím zajistí ubytování, a to tak, že Matta a Horáce uloží do postelí, kde obvykle spí on a Sam, Ed a jeho dva muži již svůj pokoj na přespání dostali. Předák a jeho mírně pochroumaný zástupce skončí v pokoji svého skutečného šéfa a majitele ranče, tuto ložnici nevyužívají, dnes tedy udělají výjimku. Vzhledem k tomu, že je tam manželská postel, nechtěl ji dávat Greenwoodovi a Lawettovi. I když snad uzavřeli příměří či dokonce trvalý mír, asi zase tak vřelé vztahy k sobě nemají, aby skončili na společném lůžku.

Také na snídani si místní dají záležet, tu absolvuje všech pět hostů spolu s předákem. Naopak Padgett v té době již instruuje své kluky, aby neplácli nějakou pitomost. Moc dobře ví, jak někteří hořeli touhou vyrazit na sousední ranč, potom, co sem dovezli Sama v krvi. Snad jeho autorita bude dostatečná, aby prosadil svou vůli, a také přání Virgila a Horáce.

„Matte, Matte,“ ozve se ve chvíli, kdy se host chystá opustit jídelnu, to se k němu od dveří žene paní Toddová, z očí se jí řinou slzy, objímá ho, div ho neumačká, „Matte, všechno jsem slyšela, o těch hrůzách, co se staly,“ vzdychá, „Je mi to tak strašně líto. Tvých sourozenců, tvého otce,“ říká a pak dál žvaní a žvaní, aniž by si uvědomovala, jak moc poloudušeného mladého muže svými slovy zraňuje. Ten však nemá na výběr, než si nechat zkrápět rameno a snažit se vydržet.

„Děkuji,“ hlesne jen.

„Matte, pokud sem pošleš svoje chlapce, jak jsem slyšela, postarám se ti o ně,“ slibuje kuchařka, „Nic jim tady nebude chybět. Osobně na to dohlédnu,“ dodává, bohužel pak se znovu vrhne do vzpomínek. Jistě vše myslí dobře, ale ...

„Přijmi i mou soustrast, Matte,“ přichází pan Todd a odtahuje svou ženu, z výrazu hosta chápe, jak moc o všech těch věcech nechce mluvit.

„Můj ty Bože,“ hlesne jen Lawett, když manželská dvojice mizí mezi futry.

Jak se zdá, tak mu není souzeno dojít do školy v klidu, neboť na verandě potkává paní Moranovou. I ta mu projeví účast, naštěstí toliko pár slovy.

„Matte, jen ti chci říct, za sebe a vlastně za celou naši rodinu. Jsem moc ráda, že náš dům poslouží tobě a tvojí rodině. Buďte tam jako doma,“ dodá Barbara.

„Děkuji,“ odvěti Lawett a zase dumá, nakolik jsou slova starší ženy upřímná, když ji sem nedávno přinesli nejmladšího syna s krvavou hlavou.

To ho již díkybohu Virgil vede na ukázkovou hodinu do místní školy, v patách mu je i Greenwood, který se chce také pokochat vzdělávacím procesem. Třída v jedné z hospodářských

budov je již skutečným důstojným zázemím pro výuku, s tabulí, obrázky, lavicemi. V nich dnes sedí na patnáct chlapců či mladíků.

Lawett se zarazí hned po příchodu, neboť spatří Sama, který je mezi místní omladinou. I kdyby ho nepoznal, napoví mu ruka na šátku a také jizva na čele. Host ale nemá moc času na rozjímání, neboť ho předák nasměruje ke třem židličkám, které jsou vzadu u stěny připravené, na ně zasednou pozorovatelé dnešní ukázkové hodiny.

Padgett má s touto činností již zkušenosti a tak předvede vcelku obstojné divadlo, k čemuž mu pomáhají i jeho svěřenci svou aktivitou. Je nutné ocenit vstřícnou atmosféru a zároveň i kázeň, která zde panuje.

Asi po pětácti minutách svou exhibici učitel ukončí a pozve všechny tři hosty dopředu. Což zase přidělá Mattovi vrásky na čele, pořád se tady cítí jak vetřelec, přes dojemnou scénu paní Toddové, kterou však zrovna dvakrát neocenil. Mráz mu přeběhne po zádech, když se Harry rozhodne oba návštěvníky představit. Bojí se, co jeho jméno vyvolá, ale nestane se nic. Možná i proto, že jsou chlapci poučeni, jak se mají chovat. Docela ohlas má pak představení Horáce, který má pověst velmi bohatého a mocného muže.

„Nuže, pánové, pokud se chcete na něco zeptat, tak jsou ti chlapci vaši,“ opíše Padgett rukou pŕlkruh po třídě, s mírným úsměvem na tváři. Naopak na té mladšího z hostů se objeví úlek, vůbec netuší, co by měl říci, natož sesmolit jakoukoli rozumnou otázku. Sám je sotva gramotný, číst a psát mu dělá problémy.

„Tak já se toho ujmu, Harry,“ vysvobodí ho hoteliér, pak se dlouze podívá na věkově různorodou třídu, přejede pohledem po každém z účastníků vyučování, „Určitě velmi zajímavá hodina, pánové. A to nejen díky vašemu panu učiteli, ale i vám. Tak kdo z vás mi řekne, proč je tak důležité se vzdělávat?“ položí sice banální dotaz, nicméně ve věku chlapců na něj není zrovna jednoduchá odpověď. Přesto se postupně zvedá několik rukou, kladeč dotazu ukáže na tu, která byla první.

„Abych nebyl blbej,“ řekne šestnáctiletý Joel Mullins, což vyvolá ve třídě bouřlivý smích.

„Zajímavá odpověď,“ okomentuje ji Greenwood.

„Můžu to dokončit, pane?“ nehodlá si mladík nechat vzít slovo.

„Máš k tomu ještě co dodat?“

„Jistě, pane. Podle mého názoru, pane, je třeba něco znát, pokud chci dobrou práci. Ale také třeba mi to pomůže, až budu hledat manželku. Nebo až přijdu do společnosti. Abych tam nebyl za blbce.“

„To máš rozhodně pravdu, mladý muži. Máš už představu, co bys chtěl dělat?“

„Jistou představu mám, pane. Taky chci splatit svůj dluh, pane.“

„Svůj dluh?“ podiví se Horác, „Ty tady máš dluh? Snad ne z karet.“

„Ne, to ne, pane. Ale mám dluh, já i můj bratr,“ ukáže Mullins na čtrnáctiletého sourozence Nicolase, „My jsme totiž sirotci, pane. Pan Hanson se nás ujal a proto cítím svůj dluh. Poskytl nám tady přístřeší, jídla, kolik sníme a ještě tuhle školu. Tak pro něj chci pracovat a tím mu ten dluh splatit.“

„Tak to je rozhodně velmi pěkné předsevzetí, mladý muži.“

„Děkuji, pane. A pane, smím se zeptat zase na něco já?“

„Jistě, proč bys nemohl. Tak co by tě zajímalo?“

„Pane, vy jste asi dost bohatý, jak jsem slyšel. Pane, jak pomohlo vzdělání vám?“

„Zajímavý dotaz,“ pokývá hlavou Greenwood, „Tak předně. Já jsem měl tu výhodu, že jsem z bohaté rodiny. Proto jsem měl na rozdíl od vás umetenou cestu. Zatímco vy se tady učíte, pracujete, já se jen musel učit a pak se mohl bavit. O to víc si však zasloužíte moji úctu. Stejně jako váš pan učitel. Já v mládí chodil v New Yorku na dost prestižní střední školu a poté na universitu. A pokud jde o dotaz, jestli mi vzdělání pomohlo, tak mohu říct, že rozhodně ano.“

„A jako v čem, pane? Myslím, v čem vám to vzdělání pomohlo.“

„Já ti rozumím, mladý muži. Nevím však, jestli si dovedeš představit, co je to dělat obchody, vést hotel, provozovat doly. Pokud chceš mít úspěch, musíš se dobře rozhodovat. Co

udělat, co naopak třeba nedělat. Taky si vybrat vhodné spolupracovníky, umět je řídit. Je toho hodně, v čem mi vzdělání pomáhá. Taky si dovedu spočítat peníze, co vydělám.“

„Těch je asi hodně, že jo, pane.“

„Není jich málo,“ vyloudí mírný úsměv na tváři Horác, „Ale jak jsi sám přede chvílí říkal, vzdělání se vám hodí i při jiných příležitostech. Vážně můžete nejedné dívce zamotat hlavu, když umíte chytře mluvit, máte dostatečnou slovní zásobu, umíte jí dobře lichotit. Udělat na ní dojem. Také se vám hodí, když jste ve společnosti, jednáte s váženými občany, mluvíte například s guvernérem. Ale hodí se i jindy,“ vyloudí poťouchlý úsměv, „Pánové, když vám teď něco řeknu, zůstane to jen mezi námi?“

„Jistě, pane,“ odpovídá hned několik z adolescentů.

„Hodí se vám to například i při hraní karet. Já vím, není asi vhodné před vámi mluvit o hazardu, vidím, že pan učitel se mračí ...“

„To nevadí, pane,“ řekne rychle Joel.

„I u těch karet se musí přemýšlet. Sledovat protihráče, vyhodnocovat jejich chování. Také si ledasco pamatovat. Tak i v tom mi občas vzdělání pomůže. Ale tím vás nenabádám k hazardu, to rozhodně ne. Většinou to nekončí dobře a můžete doslova prohrát kalhoty. No tak, kdo mi ještě řekne, proč on považuje za nutné se vzdělávat? Tak třeba ty, chlapče,“ ukáže Greenwood na ruku, která vyletěla jak blesk vzhůru.

„Já se chci učit, abych mohl jít dál studovat. Napřed na střední školu, pak i na universitu. Jako můj bratr,“ říká hrdě hoch.

„Tvůj bratr. A který to je?“

„Jason, pane. Já jsem Jeremy Todd, pane.“

„Tak Jeremy. Znáš tvé další bratry, Jeremy. Taky jsou šikovní. Tak ty chceš studovat na universitě?“

„Ano, pane. Chci, aby ze mě taky něco bylo. Ale napřed budu muset jít na střední školu. Možná už za rok,“ podívá se kluk na svého učitele.

„Možná bys nemusel chodit až tak daleko,“ usměje se Greenwood, „Váš pan učitel uvažuje o založení střední školy, což se mi velmi líbí. Jsem připravený ho podporovat, stejně jako pan Hanson. Tak třeba bude z pana učitele tvůj pan ředitel. Nemám pravdu, Harry?“

„Je to možné, Horáci,“ odvětlí mírně zaskočený Padgett.

„Jak tady jeden z vás řekl, vydělal jsem slušné peníze. A jsem připravený část z nich věnovat na vzdělávání mladých mužů, jako to zde už dělá můj společník pan Hanson. Tím ti, Harry, vlastně dávám svůj závazek před tolika svědky.“

„To moc rád slyším, Horáci.“

„Nuže, pánové, čeká nás cesta do Tucsonu. Je tu snad ještě někdo, kdo by chtěl také něco říct?“ rozhlédne se hoteliér a nyní spatří rozpačité pohledy. Pak se jedna ruka objeví, a jemu je jasné, komu patří. Nicméně dotyčného vyvolá, byť s jistými obavami.

„Já bych možná něco řekl,“ postaví se mladý Moran, „Tak za prvé si myslím, že si pan učitel vaši podporu zaslouží. Už moc let se o nás dobře stará. Já vím, pan učitel se teď usmívá. On chtěl, abych šel taky studovat, jako můj bratr Jesse. Ale když já jsem radši venku, u koní a dobytka. Ale vážím si toho, jak se o nás pan učitel stará.“

„Jak vidím, tak taky pořád ještě chodíš do školy, i když jsi zástupcem předáka,“ poznamená Greenwood.

„No jo, pane. Když já teď jsem trochu mimo,“ usměje se mladík a ukáže na ruku na pásce a taky na svou hlavu, „Tak mě sem nahnali,“ zasměje se, „Když prý ještě chvíli nesmím do sedla, tak abych nezlenivěl.“

„Což je nepochybně dobře, Same,“ pokývá hlavou hoteliér.

JEREMIÁŠ TODD

„Asi ano, pane Greenwoode. Ale o tom jsem mluvit nechtěl. Já bych chtěl říct něco tady Mattovi, co stojí vedle vás,“ obrátí mladší z Moranů svůj zrak na mladého muže, kterému v tu chvíli není moc dobře po těle.

„Chceš něco říci?“ vrhne na mládence Horác významný pohled. Netuší však, zda mu rozumí, což ho naplňuje obavami.

„Ano, pane Greenwoode. Matte, slyšel jsem, co se stalo. Chápu, že o tom nechceš mluvit a ani na to vzpomínat. Taky jsem slyšel, že jste se domluvili, s panem Greenwoodem a taky mým bratrem Virgilem. Tak bych za prvé chtěl říct, že jsem moc rád, že jste se domluvili. Stejně tak, že budete bydlet na našem starém ranči. A ještě jedno jsem chtěl říct. Sice díky někomu z vás musím teď chodit do školy, místo abych se proháněl v sedle, ale už se nezlobím.“

„Je mi to líto, Same,“ hlesne jen Lawett.

„To je dobrý, Matte. Jen mě to škráblo. Akorát, že jsem nešika a neumím padat z koně. Tak jsem si zlomil ruku a narazil hlavu. Matte, bratr mi řekl, že uvažuješ o tom, že by někteří z vašich chlapců mohli chodit sem do téhle školy,“ podívá se raněný na mladého muže, jehož rodina je za jeho postřelení zodpovědná.

„Nevím, snad ...“

„Matte, tak já ti něco řeknu. Nejsem možná nejlepší příklad, když jsem dal přednost práci zástupce předáka před dalším studiem. Ale kdyby ses zeptal bráchy Jesseho, tak by ti řekl to samý, co já teď. Před pár roky jsme všichni jen dřeli, skoro nic neuměli. Pak jsme přišli sem a všechno se změnilo. I já jsem se toho dost naučil a myslím si, že mi to při práci pomáhá. Tak pokud váháš, jestli sem ty kluky poslat, tak neváhej. Vyplatí se jim to.“

„Já nevím ... Ještě jsem se úplně nerozhodnul ...,“ je Lawett plný rozpaků.

„Matte, možná máš strach, jak je tady přijmeme,“ pokračuje Sam, „Asi ano, podle tvého výrazu. Matte, tak ten strach mít nemusíš. Já sám se ti zaručím, že se tu k nim všichni budou chovat slušně. Nikdo jim nebude nic vyčítat, nikdo jim nebude ubližovat. Jo, občas budou muset něco udělat, ale vždycky takovou práci, kterou zvládnou a která je určitě nestrhá. Což je ale taky dobře, protože i tím se něco naučí. Jinak se tu budou mít hodně dobře. Zeptej se dalších kluků tady, jak jim paní Toddová podstrojuje. Hlady tady určitě netrpí nikdo,“ rozhlédne se po svých spolužácích, kteří teď kývají hlavami, „Nemusíš mít strach,“ dodá.

„Same, je hezké, co jsi řekl,“ vezme si rychle slovo Greenwood, „Já sám ti za to moc děkuji. Je vidět, že jsi opravdu již skutečný muž, co umí mluvit a jednat uvážlivě. Matt si ale musí všechno promyslet a pak se rozhodnout. Také ti chlapci sami musí chtít, a také jejich matky. Je ale dobře, že Matt ví, že tady budou vítáni.“

„Dobře, pane Greenwoode,“ přikývne zástupce předáka, už se chce posadit, ale pak se rozhodne si ještě jednou vzít slovo, „Možná bych ještě něco dodal,“ nadechne se, „Moc se mi líbí, co tady plánuje Will udělat. Snad i s Joachimem a dalšími, co teď studují. Myslím si, že má Will taky pravdu, že se doba mění. Když bude mladý člověk, kluk, mladík, když bude hledat práci, tak si jen s tím, co pochybí třeba u stád, tak jen s tím si nevystačí. Čím víc toho bude umět, tím víc má naději, že získá dobrou práci. Proto i já chodím do téhle školy, i když jsem říkal, že ji moc nemusím. Je pochopitelné na Mattovi, jestli sem ty kluky pošle nebo ne. Ale já bych mu to doporučil. Přesto, že sám tu školu dvakrát nemusím, radši jsem venku. Tak jen tohle jsem chtěl ještě říct a ještě jednou zopakovat, že se vážně nemusí bát, že by se jim tady dělo jakýkoli příkoří. Jo, občas si tu někdo vjede do vlasů, ale jinak jsme tady dobří kamarádi. Pokud sem někdo od tebe přijde, Matte, máš můj slib, že je vezmeme mezi sebe a budeme se snažit, aby se tady cítili dobře. Tak to je všechno,“ dodá a posadí se.

„Děkuju,“ hlesne jen Lawett.

„Tak, pánové, budeme už muset jít,“ řekne rychle Greenwood, „Děkujeme za hezkou hodinu a i za vaše vyjádření. Přeji vám všem, aby vám vyšlo, co chcete v životě dosáhnout. A kdo ví, třeba v budoucnu s někým z vás budu jednou spolupracovat,“ lehce se usměje a pak zamíří ke dveřím, následovaný předákem a poněkud rozhozeným hostem ze sousední rodiny.

Vyjdou na dvůr, kde je už čekají koně a u nich Ed se svými dvěma muži. Přesto jim není ještě dopřáno odjet, protože je zadrží tentokrát starší z bratrů Moranů.

„Matte,“ říká vážným hlasem, „slyšel si Sama. Je to z jeho hlavy, nic sem mu neradil. Jo, má ji chytrou, určitě jsem já z nás bráchů nejhoupější,“ lehce se usměje, „Matte, jak dobře víš, mezi mnou, Willem a tady Horácem taky nebylo dycky všechno úplně dobrý. Ale nakonec jsme se dohodli a to je moc dobře. Tak já jen za sebe, budu moc rád, když to tak dopadne i s váma. Stalo se bohužel dost blbejch věcí, ale řeknu ti jedno, co mi tenkrát řekl Will. Máme dvě možnosti. Buď se budeme hrabat v minulosti, nebo se na tu minulost vyserem a zkusíme se zabývat budoucností. Jak už sem poznal Willa, a vlastně i tady Horáce, tak nemám strach, že by tady nebyla práce jak pro nás, co sme tady, tak pro vás. Na tom našem ranči můžete taky být, jak dlouho bude potřeba. Moje matka a sestry sou teď tady a tak je stejně ten dům volnej. Jinak všechno, co sme včera domluvili, tak to platí. Do tří dnů k vám pošlu ty vozy, nebo s nima možná přijedu sám. Stejně tak vám dodám ty zásoby. Jo, a kdybyste ještě něco potřebovali, tak stačí říct,“ cvrnkne si do klobouku na pozdrav, pak se otočí a odchází.

Horác a Matt naskočí do sedel, jedou vepředu, za nimi trojice strážců. Bez jediného slova opouštějí ranč, a to ticho jim vydrží ještě dobrou čtvrt hodinu.

„Pane Greenwoode, voni to, co říkali, voni to asi mysleli vážně, že jo,“ promluví konečně Lawett, přitom se pátravě podívá na hoteliéra.

„Ano, Virgil a Sam to určitě mysleli vážně. Ale myslím si, že jsi to poznal i ty. Matte, všichni tady si přejí, aby konečně zavládl mír. Ty kluky pochopitelně posílat nemusíš, anebo třeba i později. Ale věřím tomu, že jim tady nikdo ubližovat nebude.“

„To asi ne,“ kývne hlavou Lawett, pak jen pobídne svého koně. Má opravdu o čem přemýšlet.

JDĚTE VŠICHNI PRYČ A NECHTE MĚ UMRÍT

Horác Greenwood může slavit vítězství, jeho hra vyšla. On sám se prezentoval jako ušlechtilá osoba, která podala svým nepřátelům pomocnou ruku, když se stali obětí loupeživého přepadení indiánských válečníků. Matt Lawett je již úředně majitelem ranče a pozemků, ženy a děti z jeho rodiny jsou již s pár muži přestěhovány na ranč Moranů, stejně tak většina zraněných. Šest chlapců přichází do školy na Hansonův ranč, zpočátku jsou dost vyjukaní, ale brzo se rozkoukají a zjišťují, že to pro ně nemusí být vůbec špatná změna. Sice zde panuje daleko větší kázeň, ale zato mají dostatek dobrého jídla a nacházejí nové kamarády. Samuel Moran osobně dohlíží, aby jim nikdo neubližoval a nic nevyčítal, aby dobře zapadli do kolektivu.

Proběhne komunikace mezi Horácem a Williamem, během ní je domluveno, že Virgil a Matt odjedou do Mexika, kde projednají a nejspíš rovnou i zrealizují prodej pozemků. Také se dohodnou na uspořádání poměrů po ukončení nevyhlášené války, která stála život na desítku osob. Ke schůzce má dojít nejspíš až v prosinci, až na ni budou Moran a Lawett připraveni.

Podle tvrzení Matta většina členů jeho rodiny dohodu přijímá, někteří možná se skřípěním zubů, jiní ji vítají. Mnozí oceňují i pomoc, které se jim dostalo. Je pravdou, že ji potřebovali. Bývalý předák Hansonova ranče Tobiáš Fulton se svou ženou a dětmi odešel již asi před třemi měsíci dále na západ, kde si našel novou práci. A jak se nyní ukazuje, rozhodl se dobře.

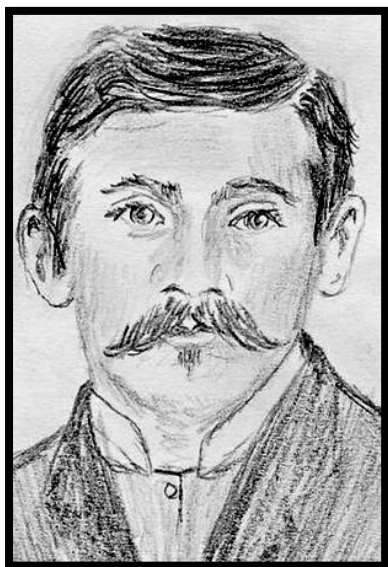
Zůstává jen část rodiny, sdružená kolem Gregory Langwortha, která usmíření odmítá, ti však komunitu opustili a zdržují se neznámo kde. Od nich může přijít hrozba, možná budou chtít najít vrahy Regiho a Dougha a pomstít se. Není však vyloučené, že by mohli zaútočit i na Horáce, Eda či někoho u dolů či z ranče, proto zůstává na místě ostražitost a ochrana těchto osob.

Zpestřením pro Greenwooda je setkání s Doc Hollidayem, který se objevuje v Tucsonu v rámci oslav o víkendu dvaadvacátého a třiaadvacátého října. Kromě toho, že si popovídají, dojde i na partičku karet. Pak se Doc vrací do Tombstone, kde panuje značné napětí mezi klanem Earpů,

k němuž se on počítá, a rodinami Clantonů a McLauryů, kolem kterých se sdružuje mnoho problematických osob. Mimochodem, bratři McLauryové se také stali obětí řádění Indiánů, když jim ti ukradli několik koní z jejich ranče.

K nárůstu napětí mezi znesvářenými stranami významně přispěl především maršál Virgil Earp, který třináctého října již podruhé zatkl Franka Stiwellu a Pete Spence. Podle tvrzení, které se

**JOHN HENRY „DOC“
HOLLIDAY**

objevilo i v novinách, nesouviselo jejich zatčení s přepadením dostavníku do Bisbee z osmého září, tohoto obvinění byli zproštěni, ale s loupeží, která se stala o měsíc později. K té došlo osmého října na jiném místě.

Především bratři McLauryové druhé zatčení Franka a Peta berou jako útok na ně a jejich komunitu. Frank McLaury při jedné příležitosti dokonce vyhrožuje Morganu Earpovi, že jestli zatknou ještě někoho dalšího z nich, tak je pozabíjejí. Navíc nezůstane tento hlas ojedinělým, i další členové volného společenství nazývaného Cowboys roztrušují, že co nevidět bratry Earpy pošlou na onen svět.

V úterý pětadvacátého října se v Tombstone objevuje Ike Clanton a Tom McLaury, realizují zde významný obchod, prodávají velké stádo dobytka. Tom u sebe pak vláčí svazek bankovek v hodnotě tří tisíc dolarů. Kolem půlnoci dojde v Alhambra Saloonu k vášnivé hádce mezi Docem a Ikem, hazardní hráč nemůže rančerovi odpustit, že ho nařkl z jarního

přepadení dostavníku, naopak Clanton vyčítá Hollidayovi, že šíří záměrně zvěsti o jeho dohodě s Wyattem, aby ho poškodil v očích jeho přátel.

Zpočátku jen obyčejná hádka přejde v opravdu vášnivé osočování, což je významně podpořeno značnou opilostí obou aktérů. Přítomný Wyatt Earp, který nemá v danou chvíli odznak zástupce maršála, vyzve svého bratra Morgana, kterému se naopak tento symbol moci na obleku blyští, aby zasáhl a konflikt ukončil. Morgan proto vyvede Doca ven z hotelu na ulici, tam však záhy dorazí i zpitý Ike a hádka pokračuje. Clanton dokonce svému odpůrci hrozí, že to s ním zítřejší dopoledne skoncuje, jinými slovy

ho vyzývá na souboj.

Objevuje se maršál Virgil Earp a nijak neskrývá své rozhořčení nad chováním obou zneprátených mužů. Nejprve je slušně požádá, aby svou rozepři ukončili, když neuspěje, pohrozí oběma, že je zatkne a strčí do vězení.

Po jeho zásahu přeci jen dojde ke zklidnění rozdováděných kohoutků, navíc Wyatt Earp odvádí svého přítele Doca do svého penzionu, kde mu zajistí nocleh, poté se jde sám domů vyspat. Naopak jeho bratr Virgil zamíří i s Ikem do Oriental Saloonu, kde skončí u partičky karet. Spolu s nimi dvěma tam sedí ještě Tom McLaury, šerif John Behan a Aaron Callas, který jako šéf Horácova hotelu Gold Star se snaží udržovat přátelské vztahy s oběma znesvářenými stranami.

Společně se svítáním se rozhodnou společnost rozpustit. Virgil vyjde ven na ulici společně s Ikem, ten začne blábolit o své pifce na Hollidaye, dokonce vyhrožuje, že až ho spatří, tak ho přinutí se s ním bít. Earp mu doporučí, aby se šel radši vyspat.

**JOSEPH ISAAC
„IKE“ CLANTON**

Partie karet, která se nesla v celkem přátelské atmosféře, v každém případě již nepokračuje a kolem sedmé hodiny ranní Virgil a John odcházejí domů, Aaron zamíří do hotelu, který vede. Tom a Ike tak zůstanou opuštěni, na rozdíl od svých společníků ze hry nemají kam jít. Barman Boyle jim sice nabízí možnost zajištění postele, ale oni odmítnou.

THOMAS MCLAURY

Boyle se s Ikem setká ještě o něco později, kolem osmé hodiny ranní na poště, a značně opilému muži opětovně nabídne ubytování. Clanton znovu odmítne a naopak řekne, že si chce počkat na Hollidaye a Earpy, a až se objeví, tak je donutí konečně bojovat. Barman si přitom povšimne, že má Ike za opaskem kalhot zastrčený revolver, který se snaží skrývat. Jeho výhrůžky však barman nebere zcela vážně, rančer je totiž notně opilý a podobných siláckých prohlášení již slyšel spousty. Nejen od tohoto muže.

Callas se jde na chvíli natáhnout, snídani si objedná na půl jedenáctou. Tu mu přichystají ve zdejší saloону v rohu, sedí při ní u zdi a má krytá záda. Kruhy pod očima a tristní výraz jeho obličeje jsou důkazem probdělé noci, v níž naštěstí mnoho neprohrál. Ale udržování dobrých vztahů se zdejšími významnými osobnostmi má v popisu práce.

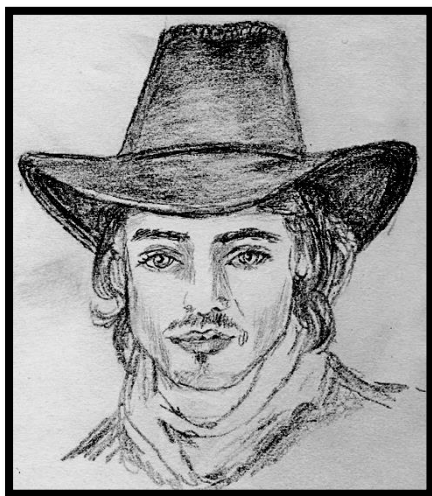
„Aarone, ve městě se možná k něčemu schyluje,“ posadí se po chvilce proti němu pětadvacetiletý vyhazovač Artur Foale, zatímco jeho kolega, šestadvacetiletý Craig Chumas postává u baru.

„Vo čem to mluvíš?“ zvedne svůj kalný zrak provozní hotelu.

„Byl sem teď ve městě,“ vykládá Foale, „Povídá se, že Ike a další mají vztek na Hollidaye a Earpy. Prej je chtějí zabít.“

„To se říká?“

„No nejen to. Ike si prej vyzvednul revolver a pušku, winchestrovku, z West End Corral, prej tam má vozy a mají tam i další z jeho party vodložený zbraně. Já to teda neviděl, ale povídá se to. Prej to ten Ike vykřikuje už vod rána. Nejspíš je pořádně nametenej ...“

ARTUR FOALE

CRAIG CHUMAS

„Jo, je vožralej jak zákon káže,“ přikývne Callas.

„Jak to víš? Tys ho taky viděl? Já myslel, žeš vyspával,“ podívá se vyhazovač.

„Arte, já ho viděl asi kolem sedmý ráno. To ji měl jak z praku. Sotva plet nohama.“

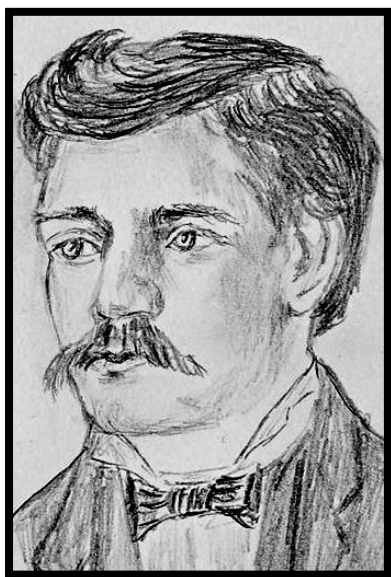
„Jo takhle. No to ale přece nemění nic na tom, že by Ike a ty bráchové McLauryové mohli po těch Earpech jít, ne? A ty sou naši přátelé, nebo ne?“ podívá se tázavě Foale.

„Tak určitě víc, než Ike nebo Frank a Tom. Ale Arte, to bude nejspíš blbost, to co se povídá po městě. Jo, kolem půlnoci si vjeli Ike a Doc do vlasů, ale to další už sou nejspíš bláboly. Dyť já s nima hrál celou noc karty.“

„Cože? S kým jako? S kterou z těch stran?“ tváří se zmateně vyhazovač.

„S voběma,“ ušklíbne se provozní, „Arte, asi voď pŕlnoci až do sedmi do rána sme hráli karty. Byl tam kromě mě šerif Behan, Virgil Earp a taky Ike Clanton a Tom McLaury. Když sme se kolem sedmý rozcházel, tak to na žádnou rozepři nevypadalo. Dokonce bych řekl, že celou noc

MORGAN EARP

byli všichni úplně v pohodě. Taky nesmíš věřit všemu, co se povídá. Jo, možná Ike něco vožralej vyřvával, má asi vztek na Doca, ale von brzo vystřízliví a bude zase klid,“ dodá.

„Tak asi jo, když říkáš,“ pokrčí rameny Foale a dále už svého šefa povídačkami z města nezatěžuje.

Jenže oni to bohužel tak úplně povídačky nejsou. Podle všeho Ike svou opilost během dopoledne úspěšně přiživuje, a jak je v ráži, a jak mu alkohol odbourává zábrany, pobíhá ozbrojený po městě a vykřikuje, že hledá Earpy nebo Hollidaye, aby s nimi skoncoval.

Toto jeho počínání se donese až k místnímu maršálovi, kterého kolem poledne jeho bratr Morgan vytáhne z postele. Virgil se rozhodne učinit první krok, a spolu s bratrem a zároveň svým zástupcem Morganem, naleznou opilého Clantona kolem jedné hodiny na Čtvrté ulici. Zde ho Virgil udeří zezadu revolverem do hlavy a vzápětí ho bratři odzbrojí a zadrží. Poté ho odvádějí před místního soudce Wallace, aby se zodpovídal za porušení vyhlášky zakazující nošení střelných zbraní ve městě. Ten však není ve svém úřadu, a tak Wyatt a Morgan hlídají Ikea

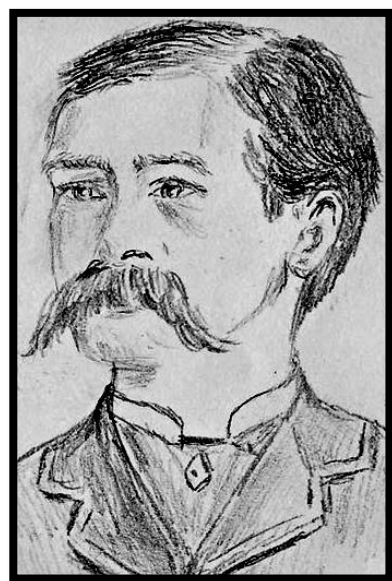
a Virgil jde najít Wallaceho.

Než soudce dorazí, dostanou se Wyatt a Ike do prudké výměny invektiv, kdy Earp svůj protějšek nazve zlodějem dobytka, pak přitvrdí a dodá, že je synem děvky. A že už má dost toho, jak mu vyhrožuje zabitím, tak ať se konečně zmůže a začne skutečně bojovat. Clanton reaguje podobně a tvrdí, že boj je jeho život a že Wyatta a jeho bratry v brzké době pošle k zemi.

Hádka vlastně pokračuje až do příchodu soudce a značně rozzlobený Morgan dokonce nabízí Ikeovi zabavenou pušku, aby si to tedy s ním rozdal přímo tady v soudní síni. K čemuž nakonec naštěstí nedojde, neboť mezi ně vstoupí zástupce šerifa Dave Campbell. Clanton následně vyfasuje pětadvacet dolarů pokuty za porušení vyhlášky, a lehčí o ně a o zabavené zbraně, opouští soudce.

Bohužel krátce nato narazí velmi rozzlobený Wyatt na Toma McLauryho a začne ho slovně napadat, což si on líbit nenechá a z úst obou aktérů rozepře se řinou ostrá slova. Dokonce Wyatt svého soka vyzve, aby se s ním bil, což on odmítne s tím, že proti němu a jeho bratrům nic nemá. Wyatt vypění a vrazí Tomovi nejprve facku a pak ho dvakrát udeří revolverem do hlavy a srazí do prachu ulice. Zkrvavený McLaury ho prokleje s výkřikem, že s ním bude bojovat kdykoli a kdekoli. Earp se tímto atakem částečně zklidní a odchází, zanechávajíc svého nepřítele poraněného.

Tom vyhledá lékaře, který mu ošetří ránu, tam se setká s Ikem. Oba mají za sebou probdělou noc, oba utržili zranění na hlavě a oba jsou stále opilí, přičemž Ike asi o něco více.

WYATT EARP

V tu dobu, něco mezi půl druhou a druhou hodinou, do města přijíždí Frank McLaury a Billy Clanton. Těm je sděleno, že jejich bratři jsou v podnapilém stavu a ve městě způsobují značný rozruch, proto se je vydají hledat, mají v úmyslu je odvést z města pryč. Podle vyhlášky mají Frank a Billy odevzdat své zbraně v Grant Hotelu, nicméně oni tak neučiní a nechají si je u sebe.

FRANK MCLAURY

Aby těch problémů nebylo málo, Wyatt, který se promenádě v ulicích, spatří koně Franka McLauryho, jak porušuje městskou vyhlášku, neboť stojí na chodníku před železářstvím, ve kterém jeho majitel nakupuje střelivo. Proto chytí Earp koně za uzdu a začne ho tahat z chodníku na ulici. Frank vyjde z obchodu, vytrhne uzdu z ruky Wyatt a vymění si mezi sebou pár ostřejších výrazů.

Frank a Billy se brzy dozvědí, jaké problémy měli jejich bratři s Earpy a jak byli oba jimi zbiti údery revolverů do hlav. Když se konečně všichni potkají, pokoušejí se společně doplnit střelivo a zakoupit zbraně, jako náhradu za ty zabavené či zanechané v Grant Hotelu. Prodavač, když spatří Ikeovu ovázanou hlavu, mu zbraň odmítne prodat, nejspíše se obává, že se s ní chystá vykonat nepěkný skutek. V každém

případě Clanton zbraň nedostane.

Po městě se mezitím začíná šířit zvěst, že se obě znesvářené skupiny houfují a ozbrojují a chystají se k vzájemnému boji. Což se donese i k šerifovi Behanovi, který se konečně po poledni probouzí, do té doby dospívá předchozí probdělou noc. Informace o konfliktech je mu poprvé podána asi kolem půl druhé, když zrovna spočívá v křesle místního holiče.

John okamžitě vyrazí hledat Virgila, aby mu vysvětlil, co se ve městě stalo, zatímco on spal. Maršál šerifovi sdělí, že se po městě pohybují opilí příslušníci Cowboys se zbraněmi, vyhrožují zabitím jemu a jeho bratrům a že má v úmyslu je odzbrojit. Behan mu odpoví, že to raději vyřídí sám a běží hledat druhou stranu konfliktu.

Asi kolem půl třetí nalezne John na Fremont Street bratry Clantonovi a McLauryovi. Šerif se je pokouší přesvědčit, aby se dobrovolně vzdali svých zbraní. Frank mu oponuje a říká, že je odloží, až budou odzbrojeni bratři Earpové.

Tou dobou již shromažďuje svou grupu i Virgil Earp, rozhodnutý nečekat, až na něho rozrušení protivníci zaútočí a buď jim sebrat zbraně nebo to s nimi skoncovat jiným způsobem. Všem je jasné, že přestřelka mezi nimi je na spadnutí. I proto si Doc Holliday schovává pod svůj dlouhý kabát brokovnici s uříznutou hlavní, vhodnou na boj zblízka. Tu mu dává Virgil, na oplátku si vezme jeho vycházkovou hůl.

Objevuje se i několik občanů sdružených ve výboru bdělosti, ti nabízejí maršálovi pomoc, ten ji s díky odmítne. Místo toho jmenuje svým zástupcem Wyatta a Hollidaye, čímž dá legitimitu jejich případnému ozbrojenému zásahu.

„Aarone, možná si neměl pravdu,“ říká krátce před třetí hodinou Foale svému šefovi, „Podle všeho se ty dvě skupiny chystají pobít.“

**WILLIAM „BILLY“
CLANTON**

„Arte, kolikrát už si navzájem vyhrožovali,“ tváří se Callas shovívavě, „Dokonce už vícekrát proti sobě stáli se zbraněmi v rukách. Nakonec se vždycky nějak domluvili, usmířili se. Dyť ještě před pár hodinami spolu hráli karty.“

**JOHN HARRIS
BEHAN**

víckrát, že po sobě šli.“

„Jak myslíš. Já si jen myslím, že je to dneska hodně vážný,“ pokrčí rameny Foale.

„Arte, jestli chceš, tak se běž podívat. Ale zakazuju ti, jako svému zaměstnanci, aby ses do čehokoli zaplet.“

„Podívat?“ ušklíbne se vyhazovač, „To už tu jednou bylo a pak mi dal Ed málem padáka.“

„Jo, to si vzpomínám,“ usměje se Callas, „Ted’ tady ale nejseš potřeba,“ rozhlédne se po lokálu, kde je jen pár hostů, „Tak se můžeš jít podívat, jak se nakonec zase domluvej a pak mi vo tom podáš zprávu,“ řekne velkomyslně, ve skutečnosti ho docela bolí hlava a už má svého podřízeného dost. Když zmizí, tak ho již přestane otravovat s nápadem postavit se na jednu z nesvářených stran.

Strážce se zvedne, chvíli váhá, ale pak se rozhodne vydat do města. Přeci jen je zvědavý, jestli má pravdu jeho šéf, anebo se dnes vážně něco semele. Netrvá mu dlouho a zjistí, kde se nachází skupina Cowboys a rozhodne se tam zajít. Je kolem třetí hodiny a na konci Fremont Street u O.K. Corralu se nachází skupina bratrů Clantonových a McLauryových.

Vedle sebe na východní straně prostoru spatří trojici mužů, kterými jsou Frank a Tom McLauryové a Billy Clanton, na opačné straně, nedaleko fotografického ateliéru, pak postává v rozhovoru Ike Clanton s Billy Claibournem, kousek od nich je ještě Wesley Fuller.

„Jo, a ted’ choděj po městě Ike a Tom s rozbitejma hlavama, do kterejch jim Virgil a Wyatt namlátili revolvéry. Přijel i Billy a Frank a nejmíň další tři jejich kámoši z ranče. Podle mýho je jich ve městě tak sedum, vosum, možná i víc,“ říká vyhazovač vážným hlasem.

„I kdyby, tak co my s tím?“

„Nic mi do toho není, Aarone, ale nejsou ty Earpové a Doc přátelé pana Greenwooda a taky Eda? Vlastně i tvoji? Voni jsou jen tři, s Docem čtyři. A těch druhých je možná dvakrát víc.“

„Arte, chceš snad něco naznačit?“ podívá se pátravě provozní.

„Naznačit ... Aarone, my sme tady tři. Ty chlapi vykřikují, že maršála a jeho bratry zabijou. Maj zbraně a houfují se tady. Virgil je prej chce jít vodzbroit. Aarone, tohle může skončit špatně. Kdyby ale maršál měl víc chlapů, tak by se nejspíš ty Cowboys zalekli a zmizeli z města. To chci naznačit, Aarone.“

„Arte, tak na tohle zapomeň. Tohle je jejich spor a ne náš. I když můžu mít blíž k Earpům, než k těm druhým, tak se v žádném případě do toho nehodlám zaplíst. Já si stejně myslím, že k ničemu nedojde. Jak už sem ti říkal, už se to stalo

BILLY CLAIBOURNE

V tu chvíli se na ulici objevuje klan Earpů, v řadě vedle sebe kráčí Virgil s vycházkou holí v podpaždí, Morgan, Wyatt a Doc Holliday. V ten moment se odpoutá od skupiny Cowboys šerif Behan a peláší vstříc druhé grupě na čele s maršálem.

Foale se nachází nedaleko nich a tak může slyšet, jak se John snaží Earpům rozmluvit, aby pokračovali dál. Tvrdí, že se postará o odzbrojení Clantonů a McLauryů, možná dokonce říká, že už je ozbrojil.

„Proboha, nechod'te dál, nebo vás povraždí,“ žádá naposledy naléhavým hlasem.

Čtveřice se však zastavit nedá, a tak Behan uhýbá stranou, a raději do zákrytu, nechává dalším událostem volný průběh. Ocítá se tak nedaleko vyhazovače z hotelu Gold Star, který s napětím sleduje, jak se střet obou zneprátených skupin bude dál vyvíjet. Podle všeho je to v tuto chvíli šest na čtyři, a zdá se mu, že nejspíš většina z mužů je ozbrojena. Tlupa kolem maršála stoprocentně, na druhé straně mají očividně v pouzdrech u pasu revolvery Billy a Frank, navíc stojí u svých koní, na jejichž bocích se nacházejí v pouzdrech ještě pušky.

Earpové a jejich přítel přicházejí volným krokem až do velké blízkosti druhé skupiny, skoro na dva kroky, tam zastaví svůj pochod. Vlevo stojí Virgil, vedle něho a kousek zpátky Wyatt, pak následuje Morgan a Doc Holliday. Ten dorazí nejdál a dokonce Toma McLaurye dlouhne svou brokovnicí pod žebra. Pak se ale trochu stahuje.

„Zvedněte ruce! Chci vidět vaše ruce! Chci vaše zbraně!“ volá osmatřicetiletý Virgil, jeho slova znějí důrazně a jasně.

Obě skupiny se trochu posouvají od sebe, nicméně nejsou příliš vzdáleni, nejvíce tak na šest metrů, někteří jsou však i blíž. Nastává chvíle napětí, kdy snad padnou ještě nějaká další slova, pak se znovu ozve hlasitý výkřik maršála.

„Nedělejte hlouposti! Nechci boj!“

Tak to alespoň slyší Foale, který teď ani nedutá, přitisknutý ke stěně. Vlastně nedokáže poznat, kdo vystřelí první, zdá se mu, že devatenáctiletý Billy Clanton a třiatřicetiletý Wyatt Earp vypálí ze svých revolverů současně. Zatímco Billy míří na Wyatta a mine, Wyatt cílí na dle něho nejnebezpečnějšího z protivníků, jeho střela zasáhne dvaatřicetiletého Franka McLaurye do oblasti žaludku. V tu chvíli se jeho osmadvacetiletý bratr Tom sápe po pušce na boku Billyho koně, což svědčí o tom, že u sebe žádnou zbraň nemá, jinak by ji jistě vytáhl a použil. Vypálí i třicetiletý Morgan směrem k Billymu a zasáhne ho do pravého zápěstí, střela jím prochází a jak má ruku nataženou před sebe, projektil prolétá i ramenem mladíka. Mezitím třicetiletý Holliday obejde Billyho koně a zblízka vypálí z brokovnice do hrudi Toma. Dříve, než ten stačí vytáhnout pušku z pouzdra.

Po těchto čtyřech výstřelech se na chvíli rozhostí mrazivé ticho, jako by aktéři incidentu sami byli překvapeni, jak daleko jejich konflikt dneska zašel. Této pauzy využívají Claibourne a Fuller, nejspíše oba neozbrojení, kteří rychle mizí ze scény. Evidentně nemají chuť se do ničeho zaplést. Možná ale ani nemají, jak se v tuto chvíli bránit. Naopak čtyřiatřicetiletý Ike Clanton křičí, že nemá zbraň, nechce bojovat a vrhá se k Wyattovi, snaží se ho odtlačit svým tělem.

„Bojuj nebo uteč!“ odsekne mu Wyatt, poté Ike, hubou během dne určitě nejbojovnější ze všech přítomných, bere do zaječích a zdrhá přes nedaleký penzion do bezpečí. Přitom mu nevádí, že na místě nechává svého mladičkého zraněného bratra.

Tato přestávka netrvá však dlouho a je přerušena dalšími výstřely. Jednak postřelený Billy, opírající se o rám okna, bere revolver do nezraněné levé ruky a začne střílet. Sám však působí jak terč pro bratry Earpy a jejich přítele. To již střílí také poraněný Frank McLaury. Sice se mu nepodaří vytáhnout z pouzdra pušku, ale drží se křečovitě uzdy svého koně, což mu jednak poskytuje podporu a zároveň zvíře používá jako kryt, postupuje po ulici a pálí přitom ze své ruční zbraně.

Nyní je to však čtyři na dva a kulky na obou stranách si nacházejí svůj cíl. Pálí všichni čtyři na straně maršála, Billy po asi dvou svých výstřelech dostává další zásah do trupu, který ho odhodí na zeď. Po ní sklouzne k zemi, nicméně si podepře ruku o stehno a tiskne spoušť, dokud mu nedojdou náboje. Pak už jen tiše sedí, zatímco kolem něho se rozpleskávají střely jeho nepřátel,

jedna se mu znovu zaryje do trupu. Holliday z revolveru pálí na oba, na Billyho i Franka. Billy teď křičí, ať mu dají náboje, aby mohl pokračovat v boji.

Zásahy však v tuto chvíli mají i muži na straně maršála, Virgil má prostřelené lýtko, Morgana zasahuje střela napříč zády, poškozují mu jeden obratel a zraňuje obě lopatky. Možná Virgila nebo Morgana trefuje Billy, pravděpodobněji však má oba zásahy na svém kontě Frank McLaury. Oba bratři Earpové přesto i v leže na zemi střílí, směrem na Billyho a nyní především na Franka.

Holliday zakleje, chytne se za pochroumaný bok, když se do jeho pouzdra zavrtá kulka. Do těla mu neprojde, ale i tak zásah dost bolí. Mezitím Frankovi utíká jeho kůň a tím on ztrácí i krytí. Střílí na něj teď Morgan i Holliday a on se hroutí k zemi, zasažený projektillem do hlavy pod pravým uchem. Podle směru vstřelu je pravděpodobnější, že ho dostává Doc. McLaury se ještě pokusí zvednout, pak klesá k zemi a upadá do kómatu.

Boj, při kterém bylo vypáleno přes třicet výstřelů, a který trval velmi krátce, tak končí. Náhle se rozhostí hrozné ticho.

„Ten syn prašivý fený mě trefil,“ drží se za naražený bok Doc Holliday a míří revolverem na zhroucenou postavu. Wyatt ho musí zastavit, aby ho padlého protivníka nezačal vzteky střílet.

V tom se rozezní siréna od dolů, která jako by znamenala i pokyn pro ukryté pozorovatele, že bitka skončila a další střelba nehrozí. Poněkud nejistě a opatrně se začínají lidé scházet na místo střetu.

„Dejte mi náboje,“ ozve se slabým hlasem Billy, sedí stále u zdi, s ranami v ruce, hrudníku a břiše, stále však žije a je při vědomí. Místo podání střeliva mu vezmou z ruky prázdný revolver.

To již jiní berou do jednoho z domů těžce raněného Toma McLauryho, zatímco bojiště opouští různě pochroumaní vítězové a míří ke svým domovům. Na scéně se objevuje znovu šerif Behan a pokusí se zatknout Wyatta.

„Dneska mě nikdo nezatkne,“ odvěti klidně Earp, „Nikam nevodcházím, budu doma,“ dodá.

John nemá zájem riskovat další přestřelku a tak raději ustupuje.

Několik osob zvedá mladého Clantona, ten je stále přes svá těžká zranění při vědomí. Skončí v domě, kde už leží Tom. Billy dost trpí, proto žadoní u lékaře o něco na utišení bolesti. Snaží se ho ošetřit, ale jeho stav se prudce zhoršuje.

„Zavraždili mě,“ sípá mladík, doslova lapá po dechu, „Ať dou všichni pryč. Nemůžu dechat,“ stěžuje si ztěžka, „Jděte všichni pryč a nechte mě umřít,“ šeptá svoje nejspíš poslední přání.

Zatímco Tom McLaury umírá záhy, aniž by pronesl cokoli, Billy Clanton ještě nějakou chvíli žije a stále slaběji komunikuje, než také vypustí duši.

RÁD BYCH SEDEĽ NA ZÁPRAŽÍ

Kolem čtvrté hodiny vstoupí do lokálu hotelu Gold Star jeho vyhazovač Artur Foale, to již se saloon začíná plnit lidmi. Pochopitelně se mezi nimi vášnivě diskutuje o přestřelce, která proběhla asi před hodinou. Vzhledem k vyššímu postavení hostů ve společenském žebříčku se spíše kloní na stranu klanu Earpů, nicméně i zde zaznějí pochybnosti, zda bylo nutné situaci natolik vyhrotil. Spíše jednotlivci upozorňují, že Earpové nedali šerifovi Behanovi šanci vše vyřešit smírně a svým chováním přestřelku vlastně vyvolali.

V tuto chvíli již také vědí, že během střetnutí byli zabiti tři muži a dva zranění, ti na straně maršála. Nejde sice o extrémně krvavý incident, například nedávno v Guadalupe Canyonu zemřelo víc lidí, nemluvě o masakru spáchaném o měsíc předtím ve Skelet Canyonu. Tak zvaný Divoký západ už zažil i krvavější přestřelky, nicméně účastníci té dnešní patří k významným představitelům dvou rozdílných světů. Toho, inklinujícímu k psancům, tak zvaným Cowboys, a

pak ke zdánlivé smetánce hornického městečka Tombstone. Byť určitě ani oni nejsou žádní andílci, ačkoli se v konfliktu zaštiťovali legitimitou zákona. Další ironicky připomínají, že celý incident dobře ladí k názvu města, neboť Tombstone znamená Náhrobní kámen.

„Trochu sem se zdržel,“ omlouvá se Foale svému šéfovi, který postává u baru a sleduje dění v lokále, má trochu obavy, aby se do sporu nedostali zastánci strany maršála s těmi, kteří jejich dnešní počínání nepovažují za správné, neřkuli přímo zločinné. Naštěstí se zdá, že přítomní svá stanoviska hájí kultivovanějším způsobem, než se stalo u O.K. Corralu.

„Tak si měl nakonec pravdu,“ poznamená suše Callas.

„Měl, ale nijak mě to netěší,“ podívá se na své ruce vyhazovač, má na nich krev Billyho, kterého pomáhal dopravit do domu.

„Tohle bude mít ještě dohru,“ předpovídá provozní.

„Myslíš ještě dneska?“ rozhlédne se po saloonu jeho podřízený.

„Dneska snad ne a tady už snad vůbec,“ přejede Callas pohledem po lokále, „Myslím v blízký budoucnosti. Jak říká Ed, nikdy nezabiješ všechny. Dycky se najde někdo, kdo zůstane a bude se chtít pomstít,“ dodá prorocky.

„Hm, to je možný. Aarone, dneska to bylo takový hodně divný,“ tváří se Foale všelijak.

„Co myslíš, Arte?“

„Celý, všechno, jak se to tam seběhlo. Byl sem nedaleko, tak sem to dobře viděl.“

„Dobře viděl,“ zarazí se provozní, pak ztiší hlas, „Arte, ne aby tě napadlo, že budeš svědčit.“

„Svědčit? No jo, určitě se to bude vyšetřovat, to je jasný. Aarone, a proč bych jako neměl svědčit, když sem to docela dobře viděl?“

„Proč, Arte? Protože ať řekneš cokoli, někoho tím nasereš. Jedny nebo druhý. Já vážně nemám zájem se zaplíst do toho jejich sporu. Tak ti zakazuju se k tomu vyjadřovat. Pokud tě tam někdo viděl, tak prostě řekneš, že ses v danou chvíli nedíval. Nebo si něco vymyslí. Ale v žádném případě tě nechci vidět u soudu. Jasný?“

„Dobře, jak chceš. Ty seš šéf,“ pokrčí rameny vyhazovač.

„Arte, tak co bylo podle tebe divný?“ podívá se pátravě Callas.

„Vlastně toho divného bylo víc,“ zamýšlí se Foale nad průběhem přestřelky, „Tak za první, sice se po městě říkalo, že se ty Cowboys vyzbrojujou, ale podle mého, když tam přišli Earpové, tak měli na druhý straně zbraně jen dva. Billy a Frank. Ten Tom podle mého žádnou neměl, a než stačil vytáhnout pušku z pouzdra na boku koně, tak ho Doc sejmul. No a taky, dva z nich zmizeli, jak padly první výstřely a po chvíli utekl i Ike. Ale asi taky u sebe nikdo z nich zbraň neměl.“

„No vidíš, Arte. A právě proto bude dobrý, když budeš držet hubu. Můžu ti zaručit, že budou minimálně dva hodně vodlišný popisy toho, co se tam stalo.“

„Nevím, možná jo. I když to podle mého vidělo víc lidí.“

„Vo důvod víc, aby ses do toho nemíchal.“

„Nebudu,“ slibuje strážce hotelu, „Aarone, ten Ike, to je ale zbabělej parchant. Dyt' von to vlastně všechno dneska vyprovokoval. Vod rána tady běhal a vyřvával, že ty Earpy a Doce sejme. No a pak zdrhnul, utíkal jak zajíc,“ dodá s nejvyšší mírou pohrdání.

„Tak pokud u sebe neměl žádnou zbraň ...“

„Měl, neměl. Do prdele, nechat tam zraněného bráchu, skoro ještě kluka a utýct ...“

„Arte, nevím přesně, co se tam stalo, ale kdyby tam ten Ike zůstal, tak čemu by pomohl? Zachránil by svého bráchu nebo by ho taky sejmuli? I když možná žádnou zbraň neměl?“ položí Callas dotaz a podívá se pátravě na svého podřízeného.

„Tak to nevím,“ přemýšlí tázaný, „No, možná by ho někdo sejmul. Wyatt a Doc byli dost nasraný. A když pak střelba pokračovala, tak nevím, co by se mu stalo, kdyby nezdrhnul,“ tváří se rozpačitě, a když spatří tázavý výraz ve tváři svého šéfa, popíše mu dost podrobně, jak se celý incident odehrál, včetně krátké pauzy mezi dvěma sériemi výstřelů.

Oba muži se ještě chvíli baví, pak Foale nastupuje do služby a jde krýt záda svému kolegovi, který již dohlíží nad pořádkem v saloonu. Naopak provozní zůstává u baru, objedná si

panáka, kopne ho do sebe a s jistým smutkem v očích pozoruje rumraj v lokále. Přemýšlí, že mnozí jsou prostě nevypočitatelní, a když k tomu přidají alkohol, nesmírnou ješitnost a výbušnou povahu, umírají pak často pro malicherné spory sami, anebo jejich protivníci.

Z úvah ho vytrhne příchod chlapce, který se představí jako posel a vyřizuje, že pan Wyatt Earp žádá o schůzku. Aaron přikývne, řekne svým vyhazovačům kam jde a hochu následuje. Tuší, o čem bude řeč. Wyattovi a jeho bratrům nejspíš dochází, že zašli dnes dost daleko a že výklad jejich řešení sporu může být minimálně na hraně zákonnosti, ne-li již za ní. I účast problematického Doca, byť se vydávajícího za zástupce maršála, nepůsobí zrovna nejlépe.

S Wyattem se Callas sejde na zápraží jeho domu. Earp má ve tváři vážný výraz, a to jak pro obavy z následků přestřelky před zákonem, tak ze stavu svých bratrů. U nich je právě šestadvacetiletý doktor George Goodfellow a snaží se ošetřit Virgila a Morgana. Jen Wyatt vyšel z dnešní střelky bez jediného škrábnutí, pokud nepočítáme ty členy Cowboys, co utekli po prvních ranách.

„Slyšels, co se dneska stalo,“ řekne na úvod zástupce maršála.

„Jo, Wyatte. Kdo by to taky neslyšel, když je toho plný město. V tom mém hotelu se už dost dlouho nemluví vo ničem jiném.“

„To je mi jasný, Aarone. Taky je mi jasný, že to někdo může vykládat všelijak. Určitě budou snahy nás vočernit.“

„To se dá předpokládat,“ přikývne provozní.

„Právě. Aarone, vocenil bych, kdybys mohl dát vědět Horácovi. Von má v tom Tucsonu dost známejch. Budu rád, když většina lidí bude na naší straně. Hlavně těch, co maj nějakou moc.“

„To chápu, Wyatte. Tohle nejspíš skončí před soudcem. Dobře, tak já za Horácem pošlu se vzkazem jednoho ze svých chlapů, aby dostal zprávu co nejdřív. Aby mohl třeba něco udělat, než se začnou šířit různé povídačky. Jako vždycky.“

„To budu rád. Sice je to podle mého jasný, kdo byl v právu, ale máš pravdu, že se jistě budou pokoušet to různě upravit.“

„Wyatte, Horácovi pošlu zprávu. Ale podle mého budeš mít i tak problémy. Nejen se zákonem. Měli byste si všichni krejt dobře záda.“

„Neříkáš mi nic, co bych nevěděl,“ přikývne Earp, „Aarone, děkuju za to vyřízení,“ naznačí, že pokračování rozhovoru považuje za zbytečné. Což ale inklinuje s pocity jeho protějšku.

Callas se vrátí do svého lokálu a po chvíli si k sobě stáhne Artura. Řekne mu, oč byl požádán a nařídí mu, aby se nachystal na cestu. Vyrazí ještě před svítáním do Tucsonu, aby se setkal s Horácem. Nepochybuje, že ten už bude mít informace, telegraf je jistě rychlejší než jízdní posel, ale Foale celý incident viděl a tak nebude na škodu, když ho Greenwoodovi popíše. Dle toho, co provozní slyšel, se opravdu celý konflikt dá vykládat různě a určitě zde nešlo o naprosto čistý zákrok představitelů zákona proti jednoznačně definovaným zločincům.

Ale to už ho až tak nezajímá. On sám je vycepovaný Edem, aby dokázal své emoce ovládat, navíc nemá násilnickou povahu. Musí jen nevěřicně zavrtět hlavou, když si vzpomene, že Virgil, Ike a Tom spolu v noci hrají karty, baví se vcelku normálně a o osm hodin později po sobě střílí jak zběsilí. Ačkoli pokud je pravda to, co říká Artur, tak Ike zbraň neměl a utekl a Toma odprásknul Doc dříve, než se jí mohl zmocnit.

Foale vyrazí druhý den ještě za tmy, do Tucsonu je to pořádná štreka a pokud tam má do soumraku dojet, tak bude mít co dělat. Tedy spíše jeho kůň, neboť na něm záleží, jaké tempo bude schopný snášet a jak dlouhé přestávky mu bude muset dopřát.

Značně vyčerpaní, zvíře i jezdec, stanou již za tmy u hotelu Gold Star, staršího bratříčka podniku v Tombstone, v němž vyhazovač pracuje. Začne se shánět po panu Greenwoodovi či po panu Morrowovi, nakonec se sejde s oběma asi o půl hodiny později. Oba již o incidentu vědí, telegraf je vážně rychlejší. Ale podrobnosti neznají a tak si je rádi vyslechnou.

„Arture, ty ses byl zase dívat, co?“ poznamená pistolník, když strážce skončí.

„Ede ...,“ zaváhá tázaný, „Ede, Aaron mě tam sám poslal. Teda do města, abych zjistil, co se děje. Náhodou sem tam přišel zrovna ve chvíli, kdy tam dorazili i voni.“

„No jistě ... Arture, tebe ta zvědavost jednou zabije,“ zavrtí hlavou Morrow, „Tak víš co? Zajdi se dolů najíst a napít,“ vykáže posla z místnosti, „Tak co tomu říkáš?“ obrátí se na hoteliéra, když Foale zavře dveře zvenku.

„Pokud se ten tvůj chlap díval dobře ... Podle mýho se to dá vykládat různě. Bude záležet na právnících. Jeden dobrej tu je, tak ho Wyattovi doporučím. Teda všem, budou ho nejspíš potřebovat.“

„Byli ale všichni řádně jmenovaný zástupci maršála, ne?“

„Ede, my si přece nemusíme nic namlouvat. Jakej je Doc, to víš. Stejně jako ti Earpové. Minimálně to aspoň trochu vyprovokovali. Teda já se jim nedivím, než čekat, až do nich začnou střílet ty druhý. Ale jestli ten tvůj chlap říká pravdu, tak určitě ty druhý nebyli po zuby vyzbrojení, dokonce to vypadá, že z těch šesti měli u sebe zbraň jen dva. Ale jak říkám, tohle už musej správně podat právníci.“

„Horáci, jak moc nám záleží na tom, jak to tam dopadne?“ podívá se pistolník tázavě.

„Ede, jen mezi náma. Ty Cowboys sou vosinou v prdeli každýmu, jako sme ted' třeba my. Co máme už rozjetý kšefty a nepotřebujeme to jejich řádění. To Tombstone se bude ještě rozrůstat, půjdou tam dělat další kšefty. Myslím si, že si Earpové představovali, že to tam vovládnu a budou tam z toho ždímat prachy. Což se jim ted' může vymknout z rukou.“

„Horáci, asi ti úplně přesně nerozumím.“

„Tak já ti to řeknu natvrdo, Ede. Pro nás by bylo nejlepší, kdyby se navzájem vyvraždili. Mluvil sem s tím starostou, tím Clumem. S ním se dá spolupracovat, a nejen s ním. Víš, co se říká? Když se dva perou, třetí se směje. No a tohle by mohl bejt ten případ. Pokud Earpové vypadnou, nebo budou vyhnány nebo vyvražděny, tak po nich zůstane určitá díra. Když vyhraju a vyvražděj ty druhý, no tak se s nima domluvíme. Ty Cowboys nemaj v dlouhodobým výhledu naději, buď se některý z nich změní, anebo to s nima špatně skončí. Možná se můžeme víc rozmáchnout i v Tombstone, pokud tam bude prostor.“

„Víc rozmáchnout ... Horáci, co to znamená?“

„Ede, tohle je přece jen začátek. Sme tady něco přes pět roků a myslím si, že sme toho už vybudovali dost. Máme dva hotely, doly, tady i v Mexiku, pak svoje další kšefty. Ale pořád je to jen začátek.“

„Horáci, řekl si máme ...“

„Řekl. Vždyť minimálně v tom v Mexiku máš dvacet procent podíl. Přitom tam už jistě Will a Paul připravujou půdu pro další kšefty. A to jak doslovně, myslím tu půdu, tak to další. Na druhý straně, chci pokračovat v tom, co mám tady. Jak budou přibíjet prachy, nechci na nich sedět, ale postavit další hotely, otevřít další doly. Není jen Tucsonu a Tombstone. Tahle krajina je sice dost nehostinná, když vezmu počasí, ale příznivá, když uvážím ty příležitosti. I to, co je v zemi. No a nakonec to nemusí zůstat jen u tý Arizóny. Dá se expandovat do dalších států, co sou kolem.“

„Expandovat ...“

„Myslím tím, že můžu začít dělat kšefty i tam. Nebo spíš můžeme, v něčem budeš společník, s něčím mi můžeš pomáhat a dostat zapláceno.“

„Horáci, ty máš asi taky dost velký plány do budoucna,“ podívá se pátravě Morrow, „Horáci, když tohle všechno chceš, proč si vlastně nezůstal u té své rodiny? Nebo se k ní nevrátil, jak ti nabízel tvůj mladší bratr? Tam bys toho mohl asi vybudovat i víc, ne? Získat i víc peněz.“

„Ede, to je něco úplně jinýho. Tam a tady. Tady sem to jen já a ty, co sou se mnou. Jako ty, Jim, Paul. A pochopitelně Will. I když ten si myslím, že bude spíš mít zájem se dostat mezi ty, co já kdysi vopustil. Tohle bude moje, stvořený vod začátku. Tamto by bylo ... Ede, je to mnohem složitější, než se ti může zdát. Ty vztahy a vazby ...“

„Horáci, taky sem vo tom přemýšlel, v poslední době. Jak se i tady toho dost událo.“

„Co máš na mysli?“

„Všechno, tady. Horáci, ty i já toho už máme dost za sebou. Ty, jak říkáš, máš hodně velký plány. Myslím, co ještě chceš udělat. Možná trochu jiný, než Will, ale možná až tak úplně ne. Já, já to ale vidím trochu jinak.“

„Jinak v čem?“

„Jinak pro sebe. Podívej, užil sem si hodně. Hodně toho udělal, někdy dobrý, někdy i dost zlý. Naposledy to s těma Indiánama. To byla dost velká prasárna. Z naší strany. Já vím, bylo třeba to zastavit a jak se zdá, tak se ti to podařilo. Vážně přilezli ke křížku. Nebo aspoň většina z nich. Ty Langworthy vyřídíme, pokud to nezabalej. Horáci, byl bych rád, kdyby to tím pro mě skončilo.“

„Skončilo ... Jak skončilo, Ede?“

„Podívej, mám teď moc krásnej dům, mám ženu, kterou miluju, a děti, který mám rád. I ty dvě, který sem vyženil, i toho mýho malýho. Když Bůh dá, tak s Amy budeme mít i další děti .. Horáci, promiň, tohle není dobrý ...“

„Klid, Ede, já už se smířil s tím, že Lou mít další děti nebude moct. I tak mi porodila dva kluky a já se modlím, aby se voba dožili dospělosti. Tobě přeju těch děcek pochopitelně co nejvíc. Ale cos chtěl vlastně říct? Co by pro tebe mělo skončit? Chceš vodsud jako vodejít?“

„Ne, ne, právě navopak,“ zavrtí hlavou Morrow, „Chci ... Horáci, mám v bance ještě nějaký prachy, i přes ten dům, a sám si říkal, že ještě nějaký budou ...“

„Budou, Ede, a bude jich dost. To, co říkal tehdy Will, jak tak nasral Jima, tak to je pravda. Můžeme z toho Mexika vydolovat velký prachy. Můžeš bejt časem tak bohatej, jak si nikdy nedoufal. A přitom nebudeš muset hnout skoro ani prstem. Díky tomu podílu na těch kšeftech.“

„To by se mi právě líbilo, tohle.“

„Ede, co mi to naznačuješ? To už chceš jen sedět na zápraží, pokuřovat doutník, popíjet whisky a pozorovat, jak se kolem tebe batolej děti?“

„Ve svý podstatě jo. Snad to tady skončilo, ne? Nebo až vyřídíme ty Langworthy, pokud budou dělat problémy. Ale pak, pak by to pro mě mohlo skončit. Horáci, už sem pokoušel vosud moc často. Stárnu, a taky, chtěl bych vidět ty svoje děti vyrůstat.“

„Asi už začínám chápat, co máš na mysli.“

„Máš přece dost jinejch lidí, co můžou zastat mojí práci. Neříkám, že nemůžu nic dělat. Jen bych už nechtěl dělat to, co doteď. Zabíjet lidi a snažit se, aby voni nezabili mě.“

„Ede, dyť už tomu vlastně jen velíš.“

„Možná bych tomu ani už nechtěl velet.“

„Ede, to se tě tak dotklo to s těma Indiánama?“

„Horáci, mně na těch Lawettech nezáleží. Dost z toho si zasloužili. Ale pokud ten boj skončí, tak ... Udělali sme, co sme udělat museli. Nejásám nad tím, co se tam stalo. Jak tam uhořela ta holčička, jak byly zraněný další děti a ženy. Jak ty dva surově umučili. Ale asi to nešlo jinak, když ti to vychází a voni potom uzavřeli dohodu. Will získá ty pozemky a já snad klid, kdy po mně nepůjdou. Ty vlastně taky. Ale ...“ nedokončí pistolník větu.

„Ede, nemůžu ti slíbit, že se časem neobjeví někdo jinej, kdo nám půjde po krku. Takovej už je život, a čím toho máš víc, tak taky máš víc nepřátel. Těch, co ti záviděj. Nebo těch, co jim bereš jejich kšefty. Ale taky máš už prachy, aby sis mohl najmou lidi, co to za tebe vyřešej. Dřív sme si to řešili sami, někdy i s revolverem nebo puškou v ruce. Teď už je čas, kdy tohle necháme na jinejch. Bohužel ale nikdy nejde vyloučit, že se neobjeví nějaký magor, kterej tebe nebo mě bude chtít sejmout. Nějaký důvody se dycky najdou.“

„Možná máš pravdu. Ale rád bych seděl na tom zápraží, jak si říkal. Když už sem měl to kurevský štěstí, že sem se toho dožil. Na rozdíl vod mnohejch jinejch.“

„Dobře, Ede, vo tomhle si určitě můžeme promluvit. Určitě se domluvíme, jako dycky v minulosti,“ zvedne Greenwood láhev a oběma dolije prázdné skleničky.

PRÁVNÍCI KONČÍ, MSTITELÉ NASTUPUJÍ

Ještě během noci po přestřelce u O.K. Corralu v Tombstone vykoná doktor Henry Mathews ohledání těl mrtvých. U Franka McLauryho objeví dvě střelná zranění, smrtelným se stává vstřel pod pravým uchem, při němž projektil vodorovně projel jeho mozkem. Nejspíš jde o zásah Doc Hollidaye. Druhá kulka ho zasáhla do břicha, jeden palec vlevo od pupku. Tu vypálil Wyatt Earp.

U Toma McLauryho nalezne patolog hned dvanáct broků, jsou soustředěny v kruhu na pravé straně trupu pod paží, v oblasti třetího až pátého žebra.

Tři střelná poranění utřžil Billy Clanton. První kulka prošla pravým zápěstím a následně ještě i ramenem téže ruky. Druhá ho zasáhla dva palce od levé prsní bradavky a pronikla do plic, třetí do břicha, dva palce pod žebry a šest palců napravo od pupíku. Všechny střely vstoupily do těla z přední strany.

Když tedy spočítáme, že bylo vypáleno třicet ran, tak dvě si našly cíl v tělech Virgila a Morgana Earpových, jedna zasáhla pouzdro Hollidaye a pohmoždila mu bok. Tedy tři ze střel ze strany Billyho a Franka trefily svůj cíl. Na druhé straně pak dostal jeden zásah Tom, dva zásahy Frank a tři Billy. Tedy dohromady šest.

Co z toho vyplývá? Ačkoli aktéři přestřelky nebyli od sebe příliš vzdálení, ze třiceti ran zasáhlo své cíle jen devět z nich. Což je třicetiprocentní úspěšnost.

Také je docela možné, že u O.K. Corralu zabíjel pouze Doc Holliday. Určitě má na svědomí smrt Toma McLaurye, s největší pravděpodobností jeho bratra Franka, byť ten padl, když po něm zároveň vystřelil i Morgan. Ale podle toho, kam a jak byl zasažený, je téměř jisté, že smrtelnou ránu do jeho hlavy má na svědomí Doc. Co se týká Billyho, tak v jednu chvíli po něm stříleli všichni čtyři protivníci, tam nelze určit osoba, která mu způsobila se životem neslučitelné zásahy do trupu.

Popis zranění je velmi důležitý pro posouzení dvou odlišných verzí, které se objevují již krátce po skončení přestřelky. Ike Clanton tvrdí, že nešlo o žádný férový boj, ale o chladnokrevnou popravu, kdy oni byli neozbrojení, a i ti, co zbraně měli, je nechtěli použít, ale po výzvě maršála dokonce drželi ruce nad hlavou. Tomu ale neodpovídá poranění Billyho ruky, kdyby ji držel nad hlavou, nemohla by kulka skončit po projití zápěstím v rameni. I rána z brokovnice napovídá tomu, že byla vypálena ve chvíli, kdy se Tom natahoval pro pušku do pouzdra na boku koně.

Naprosto rozlišné je tvrzení ohledně toho, zda měl u sebe Tom McLaury zbraň, anebo byl neozbrojený. Virgil a Wyatt se zapřísahají, že minimálně jednou vystřelil z revolveru přes sedlo koně, a že před zahájením boje měl kapsu vyboulenou. Což je pravda, ale naleznou v ní po bitce téměř tři tisíce tři sta dolarů, naopak žádný revolver v jeho blízkosti. Nejen obě strany, ale ani další svědci se nemohou shodnout, zda Billy vypálil všechny rány ze stoje, a až potom se sesunul k zemi, nebo zda ještě střílel, když už seděl u zdi.

Bezprostředně po incidentu se zdá, že většina obyvatel Tombstone, na čele se starostou, je spíše na straně maršála a jeho skupiny. Tomu jistě napomáhá i problematická pověst druhé strany a jejich příslušnost k neslavně známé sociální skupině hanlivě označované Cowboys. Nicméně někteří váhají od počátku a další mění názor v průběhu času, jak vyplouvají na povrch některá fakta o přestřelce, tedy že nejspíš jen Billy a Frank byli ozbrojeni. Další uvěří verzi podávanou příbuznými zabitých, kteří doslova hovoří o chladnokrevné vraždě ve chvíli, kdy se postřílení vzdávali. K tomu přidávají, že Wyatt a Doc nemohou být považováni za zástupce maršála a představitele zákona, ale jen za sprosté a podlé katy. Což naštěstí pro Earpy vyvrací závěry, vzešlé z ohledání mrtvol, i některá svědectví důvěryhodných osob.

Těla zastřelených jsou po ohledání patologem vystaveny v okně jednoho z obchodů, nad nimi ční mohutný nadpis: „Zavraždění v ulicích Tombstone“.

Jejich pohřeb se stává nejvýznamnější událostí v krátkých dějinách hornického města. Po poledni, za zvuků místní kapely, jsou neseny rakve se zabitými. V průvodu se objevuje pětadvacet

vozů a za nimi či kolem nich kráčí na tři sta osob. Další skoro dva tisíce přihlížejí průvodu v ulicích, a vzhledem k počtu obyvatel města se dá říci, že se pohřbu zúčastní významná část jeho obyvatel. Byť mnozí jen ze zvědavosti.

Pokud by se snad někdo naivně domníval, že to, co započalo přestřelkou, končí pohřbem obětí, je velmi rychle vyveden z omylu. Již druhý den ráno po střelbě dostává osmatřicetiletý právník ve Fort Worthu v Texasu William McLaury telegram, že jeho dva bratři byli předchozího dne zastřeleni. Tento další člen rodu McLauryů neprožívá právě šťastné období, neboť před pár měsíci mu zemřela milovaná žena a zanechala mu na krku tři malé děti, dceru a dva syny, z nichž ten starší právě slaví sedmé narozeniny. Tento zarmoucený muž, který sloužil za občanské války v armádě v Arkansasu, svěří své maličké potomky do péče dalších příbuzných a vyráží do Tombstone, aby zjistil bližší okolnosti o smrti svých bratrů a hlavně, aby zjednal spravedlnost.

VYSTAVENÁ TĚLA OBĚTÍ PŘESTŘELKY U O. K. CORRALU

Po té volá i Ike Clanton, jež v den přestřelky sehrál velmi tragickou roli, a třicátého října podává žalobu na bratry Earpy a Hollidaye, které viní z trojnásobné chladnokrevné vraždy. Na základě této žaloby jsou Wyatt a Doc zatčeni a předvedeni před padesátiletého smírčího soudce Wells Spicera. Wyatta zastupuje známý a úspěšný právník, třiačtyřicetiletý Thomas Fitch, Hollidaye pak Thomas Drum. Morgan a Virgil u slyšení nejsou, neboť se doma zotavují ze svých zranění. Nicméně Virgilovi je pozastavena funkce maršála do doby, než bude soudem rozhodnuto o jeho vině či nevině.

Soudce obžalované vyslechne a stanoví kauci pro každého na deset tisíc dolarů, která je záhy složena, i za přispění dopravní společnosti Wells Fargo a majitelů dolů, z nich jeden je i Horác Greenwood, který také poskytne finanční výpomoc. Soudce na další den svolá slyšení, tedy na jednatřicátého října, kdy se má během zahájeného předběžného projednávání případu rozhodnout, zda vůbec existuje dostatek důkazů, aby mohl jít před řádný soud.

Stíhání podezřelých vede okresní prokurátor Lyttleton Price, ve spolupráci s Johnem Murphym, Jamesem Robinsonem a Benem Goodrichem, kteří se připojují k Williamu McLaurymu.

Soudce nemá snadnou roli, neboť se mu dostává značně rozporuplných svědectví, podle toho, kdo ze svědků komu straní. Ale ani nezávislí svědci nejsou schopní jasně určit, kdo vlastně vystřelil jako první.

Třetí den procesu vypovídá jako svědek šerif John Behan. Ten však rozhodně není nezájatý, neboť se ví o jeho sympatiích pro společenství Cowboys, a také mu je známo, že Wyatt by proti němu chtěl příští rok kandidovat ve volbách. Tak v procesu cítí velmi dobrou příležitost se ho zbavit, anebo minimálně ho zdiskreditovat.

Behan podle očekávání podává velmi silné a pro stranu Earpů značně nepříznivé svědectví. To pak potvrzují další svědci obžaloby, podle kterých nebyl nikdo ze zabitých výtržníkem, Tom byl neozbrojený a i Billy zvedal ruce, než na něho bylo vystřeleno. Tito svědci líčí, že Clantonové a McLauryové se stali obětí šikany maršála a jeho bratrů, kteří je daný den i zbili. Po těchto výpovědích soudce Spicer ruší sedmého listopadu kauci pro Wyatta a Doca, ti jsou vzati do vazby. K soudu se dostavuje i Virgil, naopak Morgan zůstává stále upoután na lůžko.

Pak ale přicházejí na řadu i svědci obhajoby, kterými jsou mimo jiné jeden z důlních inženýrů, švadlena, co se dívala z domu naproti penzionu a úředník z důlní společnosti, která má sídlo asi šedesát metrů od místa přestřelky. Ti tvrdí, že nikdo ze zastřelených neměl ruce nahoře, a že Billy Clanton po celou dobu boje stál, což je v rozporu s tvrzením obhajoby, že sklouzl po stěně, jakmile byl zasažený střelou do břicha.

Pravděpodobně i na základě těchto svědectví jsou Wyatt a Doc triadvacátého listopadu propuštěni z vězení, ve kterém strávili šestnáct dní.

Třicátého listopadu soudce Spicer rozhoduje o osudu obžalovaných. Ve svém zdůvodnění konstatuje, že nemá dostatek důkazů proti obviněným. Za naprosto nepřijatelné nazve chování Franka McLauryho, který požadoval, aby se vzdali zbraní maršál a jeho zástupci, kteří ve městě představovali v té době zákon. Soudce také zdůrazní, že závěry patologa, který zkoumal těla zastřelených, jednoznačně vyvracejí tvrzení, že by v době zásahu měli mít zasažení ruce nad hlavou, jak tvrdili svědci obžaloby. Což jejich svědectví obecně činí nevěrohodnými.

Soudce však kritizuje i postup maršála, zvláště okolnost, kdy se rozhodl využít Wyatta a Doca jako své zástupce, ale zároveň zdůrazní, že tím žádné zákony porušeny nebyly. Konstatuje, že všichni jednali v mezích zákona a Doc a Wyatt ho také v danou chvíli zastupovali. I když připustí, že Tom McLaury byl možná neozbrojený, tak tím, že se jeho bratr Frank a Billy Clanton rozhodli bránit zatčení, přinutili druhou stranu se bránit proti jejich možnému útoku.

Po tomto zdůvodnění prohlásí, že obžalovaní jsou nevinní a postupovali v souladu se zákonem. Proto doporučí sestavené porotě, aby tento jeho názor podpořila a potvrdila jeho rozhodnutí, která toto za dalších čtrnáct dní skutečně učiní. Což také znamená definitivní konec právního řešení přestřelky, při níž na jedné straně zemřeli tři muži a na druhé byli dva zranění.

Jiná situace je v oblasti veřejného mínění. To bylo na úplném počátku většinově na straně maršála, ale postupně se začalo přiklánět k názoru, že z jeho strany nebylo vše v pořádku. Mnozí začínají uvažovat, že mohlo jít i o jiné zájmy, než jen udržovat pořádek ve městě, ale za střetem mohou být i obchodní a politické zájmy.

Po městě se v té době začínají šířit znepokojivé zvěsti, že se začíná vytvářet seznam osob, které chce strana Cowboys zlikvidovat. Kromě bratrů Earpů se na něm prý objevují i jména starosty a vydavatele novin Epitaph Johna Cluma, který jednoznačně straní klanu maršála, právníci Thomas Fitch a Thomas Drum, a rovněž soudce Wells Spicer, který vynesl osvobozující rozsudek.

Prekvapivě prvním, kdo se ocitá v ohrožení života, je starosta Clum, který se čtrnáctého prosince vydává na cestu do Washingtonu. Na dostavník, ve kterém cestuje, je vypáleno několik střel a kočí pobídně koně do cvalu. Lupiči je asi půl míle pronásledují, postřelí jednoho z koní táhnoucích dostavník a ten musí být odstraněn ze spřežení. Starosta je přesvědčený, že přepadení je jen zástěrka pro jeho vraždu, a také si uvědomí, že jeho přítomnost ohrožuje další cestující.

Proto kolem půlnoci tuto společnost opustí a jde sám pěšky až k usedlosti, kde si zapůjčí koně a pokračuje ve své cestě do Washingtonu.

Ve stejném čase dostává výhrůžný list soudce Wells Spicer, kterému je v něm doporučeno opustit Tombstone, nebo bude zabit. Ten druhý den, patnáctého prosince, vydává prohlášení, zveřejněné v Epithaphu, že rozhodně nepodlehne výhrůžkám chátry.

V ten den dojde i k vážnému sporu mezi většinovým majitelem Oriental Saloonu Miltem Joycem, který ironicky komentuje večírek Earpů, na kterém slaví definitivní zproštění obžaloby. Virgil ho za jeho slova počastuje políčkem, nato je Joyce obklopen bratry Earpy a rychle vycouvá.

Dvacátého osmého prosince jde Virgil Earp po Allen Street, když na něho ze zálohy někdo vystřelí z brokovnice. Je zasažený do ramene a části levé paže. Z atentátu jsou podezřelí Ike Clanton, Billy Brocius a William McLaury. Vyvrátit toto obvinění není těžké pro Williama, který již odcestoval zpátky do Fort Worthu v Texasu, naopak se na místě střelby nachází klobouk, který dle některých svědků patří Ike Clantonovi. Následně je za podezřelé označena šestice mužů, Phil Clanton, Ike Clanton, Johny Barnes, Johnny Ringo, Hank Swilling a Pete Spence. Ale žádné přímé důkazy o totožnosti střelce neexistují, proto není možné nikoho stíhat.

Konec roku tak rozhodně není v rodině Earpů příjemný. Virgil sice pokus o vraždu přežije, ale podle lékaře je jeho ruka navždy vyřazena z běžného provozu a on ji stěží kdy bude moci plnohodnotně používat. Navíc v prvních dnech po zranění trpí velkými bolestmi. Nad členy klanu Earpů se vznáší velmi nepříjemná a zlověstná hrozba. Každý si klade zásadní otázku. Na koho budou mstitelé střílet příště? S velkými obavami tak hledí k novému roku, který nese letopočet osmnáct set osmdesát dva.

OSMÁ KAPITOLA

JINÝ SVĚT

Ačkoli je leden, v Mexico City se zima projevu velmi mírně. Přeci jen se rozkládá ještě o kus na jih od Arizony. Příznivé klima vyhovuje Williamu Hansonovi i jeho rodině, která již téměř před rokem v tomto mexickém velkoměstě našla svůj nový domov.

Je třeba říci, že pokud měla Sára obavy z nového prostředí, tak jsou do poslední rozptýleny. Krom toho si velmi rychle zvyká na zdejší přepych a na postavení manželky úspěšného muže. Stejně tak i na různé sešlosti, bály a večírky, kterých se zúčastňuje. Prostě si svého zdejšího pobytu užívá. Navíc má kolem sebe velmi svědomité a ochotné služebnictvo. Jediné, co dvakrát nemusí, je výuka španělštiny, nicméně už pár slovíček pochytila.

**ARCHIBALD
CHRISTIAN
BRADFORD**

Naopak té se velmi intenzivně věnuje jak její manžel, tak i bratr Jeff. I ten si velmi rychle zvyká na svou roli sekretáře, kdy svého švagra doprovází na různá jednání a snaží se orientovat v úkolech, které dostává. Zároveň si neodpírá osobní potěšení, neboť za velmi levný peníz zde může získat společnosti na noc, a dokonce i jedna z mladinkých služebných není žádná netykavka. Jak zjistil nedávno.

Osobní strážce Kenneth Hodder se pomalu mění v druhého sekretáře či jednatele, kdy vyřizuje různé drobné úkony či organizuje volný čas rodiny svěřené osoby. I on se nebrání družným vztahům s místními ženami, většinou těmi, které živí nejstarší řemeslo. Na svou službu si rozhodně nemůže stěžovat, neboť nemusí řešit žádné ožehavé situace, a na místech, kde se jeho klient pohybuje, mu velké nebezpečí nehrozí.

Velký kamenný dům s prostornou a kouzelnou zahradou, který zakoupila společnost Mexico Industry, poskytuje však domov i dalším významným představitelům této firmy, a v případě

devětatřicetiletého inženýra Archilanda Christiana Bradforda i jeho početné rodině. Jeho šestatřicetiletá manželka Janet mu již porodila osm dětí, bohužel v jednom případě dcera zemřela do prvního roku svého života, podruhé chlapec do tří let. Ale i tak zůstává na světě šest jejich dětí, tři synové a tři dcery. Ti se s různou měrou kázně pohybují po rozlehlém domě.

Nejstarším dítětem je šestnáctiletá Christiane, následuje prvorozený syn a dědic, čtrnáctiletý Archibald Gerald, třináctiletá Blanche, jedenáctiletý Harland, šestiletá Mabel a tříletý Zachary. Když k této omladině připočteme tři potomky Hansona, čtyřletého Edwarda, tříletého Williama a roční Sáru, je asi zřejmé, že v domě je občas dost živo.

Naprostý nadhled si zachovává jednatřicetiletý Hugo Henry Hoyle, právník a poradce společnosti, který zůstává stále bez vážného vztahu, což ale

**JANET
BRADFORDOVÁ**

neznamená, že by veškeré noci trávil v posteli osamocený. Spíše opak je pravdou, zdejší pobyt si i po tělesné stránce dovede vychutnat, a nezapomíná ani na svůj velký koníček, kterým je historie. Velmi usilovně shromažďuje materiál pro svou knihu, kterou v budoucnu hodlá napsat.

V domě se nachází i početné služebnictvo, počínaje vychovatelkami a vychovateli, přes kuchařky, služky, sluhy, konče komorníkem a zahradníkem. Ti všichni vytvářejí zázemí pro společenskou smetánku, která si může dovolit štědře platit. I vzhledem ke zdejším cenám a síle dolaru.

William může být více než spokojený. A to hned ze dvou důvodů. Za prvé se daří realizovat dravý průnik společnosti Mexico Industry na zdejší trh, za druhé získává mnoho významných kontaktů a vazeb na zdejší vládnoucí elitu, prezidenta a jeho blízké okolí nevyjímaje. Jelikož není hloupý, velmi rychle chápe, jak se má chovat, jak si partnery naklonit, čím je zaujmout či dokonce oslnit. Velmi dobře je přijímána i jeho snaha naučit se co nejlépe zdejší jazyk, a chyby při jeho používání mnozí považují za roztomilé.

Hanson se osobně velmi intenzivně věnuje jednáním ve dvou rovinách. V té vyšší hájí zájmy společnosti, ve které je desetiprocentním podílníkem, v té nižší pak zájmy své a dalších společníků z Arizony. Ale ani zde se nejedná o malé peníze, a on má ze zisků znovu desetiprocentní podíl. Když připočteme výnosy z jeho ranče, jehož je stoprocentním vlastníkem, padesátiprocentní podíl na dolech v Arizoně, i podíl na těžbě v Tombstone, je patrné, že ani on nouzí netrpí. Navíc náklady v Mexiku pro něho nejsou příliš vysoké.

Denně komunikuje s Bradfordem, který de facto řídí zdejší aktivity společnosti Mexico Industry, a právníkem Hoylem, dost často se ale schází i s třiačtyřicetiletým Paulem Wilsonem, který se zde již dávno zabydlel a má vlastní dům se svou rodinou, milenkou Dolores a dvěma dětmi, tříletým klukem Estebanem a roční holčičkou Isabelou, které s družkou zplodil. Jde sice o nerovný vztah, ale jemu tento stav vyhovuje a ani jeho partnerka si nestěžuje, byť pro mnohé je jen děvka a vypočítavá mrcha. Ona však doufá, že její bohatý americký milenec zajistí jejich děti a tím i ji. Zatím to tak vypadá.

William je bezpochyby úspěšný na všech frontách a cítí se na koni. Přitom si ale dává pozor, aby mu úspěch nestoupl do hlavy, protože on vše bere jen jako začátek, a cíl, který si vytýčil, leží opravdu velmi vysoko a vede k němu ještě dlouhá cesta, na které bude muset překonat nejedno vážné úskalí. Ale na to, že je mu teprve dvacet let, má za sebou již velmi úspěšnou minulost a před sebou zárnou a dlouhou budoucnost, jak alespoň doufá.

Skutečnost, že již dlouhou dobu pobývá v Mexiku, vůbec neznamená, že by neměl velmi dobré informace z Arizony, z Tucsonu i svého ranče. Jednak existuje pošta a za druhé také poslové. Jedním z nich je pomocník Paula, nebo jeho sekretář, jak si někdy honosně říká. Sedmadvacetiletý Chuck Wren pendluje mezi Mexico City, dolem, haciendou a také Tucsonem. Pak nejen Wilsonovi, ale také Hansonovi, přináší čerstvé zprávy.

**CHRISTIANE
BRADFORDOVÁ**

ARCHIBALD BRADFORD

William sedí ve své honosné pracovně, zdobené historickými artefakty, za nádherným bytelným mahagonovým stolem, v pohodlném a reprezentativním křesle. Před sebou má haldu dokumentů, občas se však zadívá do prostoru a zasní se. Ano, takhle by si představoval svůj budoucí život, co se tedy týká práce. On ve své obrovské pracovně, a od něho se rozbíhají nitky. Na vše má lidi, které jen řídí a kontroluje. Ti lidé mu vydělávají obrovské peníze, které on znovu investuje a tím se zrodí další obří zisky.

Hm, tak na tohle si ještě bude muset nějaký ten pátek počkat. Ale trochu již se svému ideálu přibližovat začíná. Odsud řídí aktivity společnosti Mexico Industry, odsud vymýšlí nové úkoly pro Paula, a odsud vlastně řídí i svůj ranč. Tedy řídí. O běžné věci se mu tam starají jiní, což je jistě správné. On má pak čas přemýšlet, jak vše vylepšit, zdokonalit, kde najít prostor pro vydělávání dalších prachů. Má toho hodně v hlavě, a čas od času své myšlenky svěruje i papíru. Tam se rodí jeho plán, jak ranč pozvednout, jak z něj udělat nejen prostředí pro chov dobytka, ale také pro jinou výrobu. Nejen potravin, ale i dřevařských či vysloveně průmyslových artiklů.

Pochopitelně kvituje, jak se podařilo vyřešit problém s Lawetty. Jeho svědomí vůbec netrápí, i když ví o mrtvých, kteří po Indiánech zůstali. Zpočátku se hodně zamračil, když zjistil, jakou dohodu Horác uzavřel. Pak se mu ale vše rozleželo v hlavě a musí připustit, že to ze strany jeho staršího společníka byl znamenitý tah. Znamenitá hra, jíž jsou vítězi. Už brzo mu do klína spadnou další pozemky, a on ke všemu bude ještě za dobráka, co svým sousedům pomáhá.

Hugo mu již připravil smlouvu, ta putovala do Tucsonu, aby se s ní mohla seznámit druhá strana. Už brzo tady přivítá návštěvu, která mu ji přiveze zpátky a dojde k jejímu podpisu. Tím bude dokončen jeho prvotní záměr, získat všechny zajímavé okolní pozemky, stát se dominantním rančerem v dané oblasti.

Zase se usměje. Kdysi pro něj ranč představoval zdroj obživy. Respektive pro jeho rodinu. Nyní už je spíš hračkou, neboť v jeho plánech z vlastního provozu ranče nečeká klíčové a zásadní příjmy. Ale chce ho udržet, neboť to bere jako závazek ke svému otci, který ranč nejprve vybuodoval v potu tváře, pak ho ale málem ztratil. Naštěstí on dokázal rodový majetek znovu získat pod kontrolu a teď ho bude, možná částečně i z nostalgie, dále udržovat a rozvíjet. Ale hlavní zdroj příjmů v nejbližší minimálně dekádě vidí zde v Mexiku, v budoucnu pak ve vybudování průmyslového impéria v Arizoně. Nebo spíše ve Státech. Těch se stane Arizona jednou součástí, jako jiné původně přidružené státy. Ale podnikat hodlá kdekoli, kde k tomu bude příležitost. Ovšem až později, až si vytvoří dostatečný kapitál, zázemí. Vybuduje strukturu své vlastní budoucí společnosti.

Ano, jsou to smělé a obrovské plány. Ale povedlo se to jiným, tak proč ne jemu. Někdy má jisté pochybnosti, jindy se mu zdá, že prostě nic není nemožné, nic, na co pomyslí. Za jistých okolností lze zrealizovat každý jeho nápad, i když se zpočátku může zdát málem až šílený.

Ne, sebevědomí mu rozhodně neschází. Ale má na něj přece nárok. Kolik mladých mužů ve dvaceti dokázalo to, co on. Za těch šest let, co poznal Horáce, pravda za velmi dramatických okolností. Přejede mu mráz po zádech, vždy, když si uvědomí, jak málo scházelo, aby se vše vyvíjelo jinak. Mohla už z něho být jen kostra, zahrabaná na neznámém místě. Až by ji jednou někdo objevil, vůbec by netušil, komu patřila.

Díkybohu se ale události posunuly správným směrem, proto má nyní za společníka Willarda, v těch velkých kšeftech, a Horáce, v těch menších, které se však on bude snažit ještě o něco povýšit. Nepohrdá žádným zdrojem příjmů, každý vydělaný dolar má stejnou hodnotu, a je

HUGO HENRY HOYLE

jedno, jestli přijde za spoluúčast na budování železničních tratí v Mexiku, za zpeněžení vytěžené horniny, za prodané maso, anebo i za poněkud problematické opium.

Už dávno ho nikdo nepovažuje za kluka, kterému se kdysi posmívali pro jeho vize. Poukazovali na jeho nezkušenost a mládí. Ne, nyní už je respektován jak svými společníky, tak svými zaměstnanci, ale i partnery. Zdá se mu až neuvěřitelné, jak rychle se mu daří zde budovat strukturu známostí, mezi politiky, úředníky, ale i obchodníky. Jistě, všichni vědí, jak obrovský kapitál za ním stojí, díky jeho společníkovi Willardovi. Ale určitě má zásluhy i on sám, nemusí být v tomto skromný.

Ozve se zvuk kliky, zvedne oči. Je jen pár lidí, kteří hned po společensky nutném zaklepaní vstupují, aniž by čekali na vyzvání. Ano, právník společnosti je jeden z nich. Jenže Hugo je zároveň i přítelem, učitelem a výborným společníkem pro konverzace všeho druhu. Od něho se dozvídá mnoho o politice, nejen zdejší, ale i ve Státech, od něj pochyťává mnohé právnícké figle, vlastně i povědomí o právu jako takovém. S ním se zdokonaluje ve španělštině a čas od času hovoří i o historii. Vlastně o všem, co je v danou chvíli napadne. Toho mu taky do cesty seslalo samo nebe.

„Wille, máš čas? Podle rozpisu bychom měli tak hodinku konverzovat,“ hovoří Hoyle místním jazykem. Jistě, mnohé rozhovory vedou ve španělštině, ale ty zásadní přeci jen v jejich rodném jazyce. Učenlivý žák ještě není tak dobrý, aby dokázal v cizím jazyce zcela o všem přemýšlet, pořád často formuluje složitější odpovědi v mateřštině, pak si je překládá. Ale zlepšuje se, určitě ano.

„Pojď dál,“ vstane Hanson, zamíří ke konferenčnímu stolku, uzpůsobil si pracovnu, jak je zvyklý.

Oba se posadí, Hugo dostane kořalku, tu ale jen decentně usrkává. Slibovanou hodinu si skutečně povídají ve španělštině, a učitel čas od času zvedne káravě prst a opraví nedostatky. On zdejší úřední jazyk zvládá excelentně.

„Tak nám čas vypršel,“ podívá se právník na hodinky.

„To nevádí, Hugo.“

„Nepotřebuješ něco dokončit?“ pohlédne Hoyle na pracovní stůl.

„Není nic, co by nepočkalo. Stejně čekám na vzácné hosty,“ usměje se mladší z mužů. Stále hovoří ve španělštině, výuka tak vlastně pokračuje.

„Já vím, Wille. Vše se chystá na oběd. Vážně se ho mám i já zúčastnit?“

„Ano. Archi tady sice není, ale to nevádí.“

„Kdy mají dorazit?“

„Už tu měli být,“ podívá se pro změnu na hodinky Hanson. I ty má luxusní.

Musí si ještě půl hodiny počkat, než se ve dveřích objeví komorník. Ten ale po zaklepaní na výzvu počká, pak důstojně ohlašuje návštěvu. Hovoří obstojně anglicky a působí velmi reprezentativním dojmem. Ale tak byl i hledán, proto byl vybrán.

„Virgile, Matte, vítejte,“ vstane William a vyjde vstříc dvojici mladých mužů, v jejichž výrazu může spatřit skoro až šok. Chápe i proč, tento dům a způsob jednání služebnictva je opravdu na výši, a oba hosté na nic takového nejsou zvyklí. Proto ty jejich protažené obličejy, ale také hrozná nejistota, jako by se báli učinit další krok, aby svými botami neponičili nablýskanou podlahu.

„Wille,“ zmůže se jen na jediné slovo Moran, zatímco Lawett má málem pusu otevřenou dokořán. Náhle mu přijde úplně směšné, že chtěl s tím neskutečně skvěle oblečeným mladíkem vést válku. Nejprve o vodu, pak o pozemky. Je zaskočený velikostí objektu, ale i jeho vybavením, služebnictvem. Skoro má chuť se štipnout, jestli náhodou nesní.

„Pánové, pojd'te se na chvíli posadit,“ ukáže hostitel ke stolku, „Nebudu vám nic nabízet, snad kromě vody nebo kořalky. Za chvíli bude oběd, budeme k němu vyzváni,“ pohlédne směrem ke komorníkovi.

„Jistě, pane Williame,“ ukloní se sedmačtyřicetiletý Isidro Bertango, pak se ukloní ještě víc a důstojným krokem opouští místnost. Vzápětí se ale objevuje mladík, který na tácu nese džbánky

s různě ochucenou vodou, a také pohledná dívka, ta přináší sklenice. Opět s úklonami vše položí na stůl a znovu kultivovanou chůzí opustí pracovnu.

„Tak se posadíme. Matte, tohle je právník naší společnosti a taky můj přítel. Virgil Huga zná, potkali se na našem ranči v Arizoně,“ zahájí William představování, které záhy dokončí. Pak si všichni sedají ke stolku a Hoyle se ujme obsluhy. Ona hosté však požádají pouze o vodu.

ISIDRO BERTANGO

„Vážně nechcete ochutnat místní specialitu?“ ukáže právník na broušené karafy v nedaleké zdobené vitríně, neuspěje ani s nabídkou doutníků. Ti dva je strnule a zaraženě sedí a ani nedutají.

„Tak co cesta? Žádné problémy?“ zeptá se Hanson.

„Ne, žádné,“ odpovídá předák.

„Přijeli jste jen takto sami dva?“

„Ne, doprovázel nás Allan, a další dva, co nám dal na cestu Ed.“

„Jistě se o ně sloužící dobře postarají.“

„Určitě, Wille,“ hlesne jen Moran.

„Pánové, než půjdeme na oběd, tak snad je chvilka času, abych vás seznámil s programem, který jsem pro vás připravil. Pokud s ním ovšem budete souhlasit.“

„Programem ...“

„Jde o to, jak využít čas, po který zde budete. Určitě se zdržíte pár dní, ne?“

„Wille, vo tom přece rozhoduješ ty,“ hlesne jen předák a tváří se vyjeveně. Najednou neví, jak se svým noblesním šéfem

mluvit. Připadá si, jako by se ocitl v jiném světě.

„Virgile, já přeci nemůžu mluvit za tebe, a už vůbec ne tady za Matta. Ale pokud to necháte na mně ...“

„Jistě, Wille.“

„Dobře. Tak dneska začneme obědem. Po něm bychom uskutečnili jednání o té smlouvě, co jsem vám poslal. Až skončíme, nejspíš zbude čas, abyste si prohlédli dům a místní zahradu. Taky se pochopitelně ubytovali. Pak bude večeře, té se zúčastní i hlavní inženýr naší společnosti se svou ženou a nejstaršími dětmi. Večer si můžeme popovídat, nebo si můžete jít dříve lehnout, pokud budete chtít, jestli jste unaveni. Pokud byste však nechtěli strávit dnešní noc sami, stačí říct a nebude to žádný problém,“ zatváří se potměšile William.

„Strávit sami ... nebude problém ...“

„Virgile, Matte, záleží jen na vás. Pokud budete mít zájem, zařídím vám na noc společnici. Nebude to žádná chudinka, ale žena, co se opravdu vyzná a má i dobré vychování. Ale jak říkám, vše je na vás. Taky Matt je ženatý, tak pokud chce zůstat věrný své manželce, budeme to respektovat. Ty Virgile, ty jsi ale volný jak pták, tak bys mohl tuto moji nabídku využít. Ale o tom si můžeme promluvit později.“

„Promluvit později ...“

„Ano. Ještě k tomu programu. Je tady ve městě dost věcí k vidění, tak bych vám zařídil, abyste si ho mohli prohlédnout. Někdy vás možná doprovodím, jindy vám doprovod zajistím. Mám naplánovány další dva dny, není však problém vymyslet něco i na další. Nebo i vyhovět vašim přáním, pokud vás během těch dvou dalších dní napadnou.“

„Wille ... já tomu nerozumím ... Myslel sem, že sem jedeme jen podepsat tu smlouvu. Jen se domluvit vo věcech na ranči ...,“ má zkoprnělý výraz ve tváři Moran, ale jeho kolega vypadá ještě hůř.

„Jistě, Virgile. Ale zároveň vás беру jako vzácnou návštěvu a je zvykem, že pro vzácnou návštěvu je připravené pohoštění a program.“

„Návštěvu ... jsem přece tvůj zaměstnanec, Wille.“

„Velmi významný zaměstnanec. Zároveň ale doufám, Virgile, že snad už i trochu taky přítel. Už přeci jen spolupracujeme delší čas. Vždyť v tvých rukách spočívá osud mého ranče. Tak si tě přece musím předcházet, ne?“ zubí se Hanson.

„Wille ... vzácný host ...“, rozhlídne se vyděšeně Moran, „Wille, dyť já sem přece jen kluk vod krav. Co já v takovém domě ...“

„Virgile, je zbytečné se podceňovat. Máš pro mě moc velkou cenu a já ti ji i tímto přijetím dávám najevo. Stejně tak tady pro Matta. Byl bych rád, kdybyste se tady cítili dobře. Matte,“ podívá se hostitel na svého vyřízeného souseda, „nejspíš nechceš mluvit o tom, co se stalo v Arizoně. To chápu a proto tě nebudu zatěžovat projevováním účasti. Možná bude lepší, když se vůbec nebudeme bavit o tom, co bylo, co se stalo, ale pouze o tom, co je teď a co bude. Pokud souhlasíš.“

„Jistě, pane Hansone,“ vydere se z úst Lawetta.

„Matte, já jsem přece Will. Známe se přece už strašně dlouho. Tak mi prosím říkej Wille. Tedy jestli souhlasíš. Ty o tom rozhoduješ, protože jsi starší.“

„Prosím?“ vyvalí oči host, vůbec nic nechápe.

„Jsi asi o šest let starší, ne? Tak ty musíš rozhodnout, jestli se budeme bavit oficiálně, nebo se budeme oslovovat Matte a Wille. Já bych dal tomuto přednost, pokud budeš souhlasit.“

„Souhlasit ... jo ...“

„Výborně. Matte, určitě bude ...“, nedokončí větu Hanson, neboť se ozve zaklepaní a po výzvě ohlašuje komorník podávání oběda, „Tak, pánové, všechno další si řekneme po jídle. Nuže, pokud mohu prosit, tak pojd'te ochutnat zdejší kuchyni. Podle mého jsme měli s výběrem kuchařů dobrou ruku. Ale to již budete muset posoudit sami,“ ukončí posezení hostitel.

Dvojice hostů zůstává v kulturním šoku. Nikdy v životě neviděli nic tak honosného, tolik krásných věcí pohromadě. Tak skvěle ustrojené, až ulízané služebnictvo. Které se může skoro posrat, aby panstvu splnilo každé jejich přání. Vstup do jídelny jejich šok prohloubí, ten se pomalu mění v depresi, vůbec netuší, jak se mají chovat. Bojí se sednout na nádherné židle ve svém cestovním oblečení, které je zaprášené. K tomu oni smrdí, zatímco celým domem prostupuje vůně. Dlouhý stůl, s porcelánem, ozdobnými přibory a houfem sloužících okolo, to je něco neskutečného.

William si sedá do čela, po jeho boku spočine Sára, na jedné straně Hugo a Jeff, na druhé hosté. Nikdo další u ohromného stolu není, musí si zde připadat jak zapadlí vlastenci. Jídlna je ohromná, ta by snad mohla pojmout stovky strážníků.

Paní Hansonová se přivítá decentně s Virgilem, strojeně s Mattem. K oběma má pořád jisté výhrady, spojené s minulostí, byť u prvně jmenovaného již tyto předsudky postupně odeznívají. Hugo se tváří mile na všechny, o služebnictvu není třeba mluvit. To se klaní i na zdejší poměry nuzně ustrojeným hostům.

Ti mají další problém, jak správně stolovat, nedopustit se žádného společenského prohřešku. Tento stav jim brání si dosytnosti užít skvěle chutnající stravy, která započne aperitivem, pokračuje předkrmem, hlavním chodem a je zakončena sladkým zákuskem. Přitom obsluhující zůstávají v pozoru, připraveni kdykoli přiskočit, dolít či jinak posloužit.

Konverzaci během oběda udržuje vlastně jen William a jeho právník, ti se baví nenuceně, jsou již na tuto úroveň stolování zvyklí. Občas něco prohodí Jeff a jeho sestra, další dva strážníci jen zarytě mlčí a snaží se vpravit roztřesenýma rukama jídlo do svých úst. Oba si zřetelně oddechnou, když oběd skončí.

JE TO JEN ZAČÁTEK

William dá čas svým hostům, aby se ubytovali a trochu upravili, včetně základního omytí, pak je přivítá ve své pracovně. Tam je i Hoyle, aby mohl zapracovat případné připomínky do smlouvy. Její přílohou je i mapa s vyznačenými pozemky rodu Lawettů, i opis notářsky ověřeného dokumentu, že mladý hospodář je jejich jediným vlastníkem.

„Tak, Matte, jsme ti připraveni naslouchat,“ rozvalí se v křesle Hanson.

„Naslouchat? Jak naslouchat?“ nechápe zholá nic mladý muž.

„Myslím tvým připomínkám. Byl ti doufám doručený návrh smlouvy, aby sis ho měl možnost prostudovat. Případně projít se svým právníkem.“

„Jo takhle ... Wille, já k tomu nic nemám,“ odpoví smutným hlasem Lawett.

„Nic nemáš? Souhlasíš snad úplně se vším? I s navrženou cenou?“

„Jistě, Wille,“ řekne rychle prodávající, nabízené peníze jsou slušné, vzhledem k jeho současnému postavení. Očekával méně a v tomto byl docela mile překvapený.

„Tak jen zbývá se dohodnout, které pozemky ti zůstanou a ty zanést do té mapy. Pak můžeme vše podepsat, respektive to uděláme zítra, za přítomnosti zdejšího notáře. Aby vše mělo náležité právní potřebnosti. Matte, máš už promyšleno, co by sis chtěl nechat? Myslím okolo svého ranče,“ podívá se William tázavě.

„Promyšleno ... To přece je na tobě, ne?“

„Matte, chci dohodu, která bude trvalá. Nechci, abys měl pocit, že jsem tě obral. Proto jsem se snažil nabídnout cenu, která bude pro mě ještě únosná a pro tebe snad přijatelná. Matte, nech si kolem ranče vhodné pozemky, na kterých můžete provozovat menší hospodářství, pokud budete chtít. Až tam znovu vystavíte ranč.“

„Ranč ... už nikdy to nebude jako dřív ...“

„Matte, nikdy už nic nebude jako dřív. Doba se mění, proto se i my musíme změnit. Naše způsoby života, naše práce. Tak co, půjdeme na to?“ navrhně kupující, a když vidí souhlasné přikývnutí hlavy, tak započne dohadování o rozlehlosti pozemků v okolí ranče. To je však rychle skončeno, neboť i zde vše Lawett přijímá bez odporu. Po pravdě, i v tomto směru je spokojený, vítěz jejich nevyhlášené války je opět velkorysý. Bohužel i tak mu většina původních pozemků padá do klína.

„Hugo, připravíš na zítřek všechny dokumenty a zajistíš toho notáře?“ obrátí se nakonec Hanson na svého právníka.

„Jistě, Wille, zítra bude před obědem vše připravené k podpisu,“ přikývne Hoyle, „Wille, nemám všem nalít, když je uzavřena dohoda?“

„Hugo, nalij všem, s výjimkou mé osoby. Já si symbolicky připiji zítra, až bude po podpisu. Omlouvám se, Matte, ale já moc nepiji. Já si nechám svoji ovocnou šťávu, když dovolíte. Ale vy dva, pánové, vy si s Hugem dejte.“

„Já taky nic nechci ...“, hlesne Lawett.

„Nepřipadá do úvahy, Matte. Snad ses neurazil, tím mým postojem. Ale já alkohol vážně skoro nepožívám, to ti tady potvrdí každý. Takže to prosím neber jako urážku.“

„Urazit? Já?“ vyvalí oči host, „Ne, ne, já jen ... nechci vobtěžovat ...“

„Matte, už jsem ti řekl, že jsi tady vzácným hostem. A víš co, Matte? Požádám Huga, aby tě provedl domem. Ukázal ti i zahradu. Já bych si mohl mezitím popovídat s Virgilem. O mém ranči, který pro mě spravuje.“

„Jistě,“ souhlasí Lawett rychle a chce se zvednout.

„Matte, není kam spěchat. Ještě chvíli posedíme a teprve pak tě Hugo provede,“ říká William a přesně tak se stane. Ale až asi za dvacet minut.

„Dobrá práce, Virgile,“ řekne Hanson, když se svým předákem zůstanou sami.

„Dobrá práce? Co máš na mysli, Wille?“ ptá se opatrně Moran.

„Co? No přece správu ranče a vlastně i tu dojednanou dohodu.“
 „Dohodu ... To je přece práce Horáce ...“
 „Jo, to asi je. Ale i tys přispěl, když sis je nechal nasadit do svého ranče, jak se mi doneslo. Vlastně i do našeho, když vezmu v potaz ty jejich fakany, co nám je tam strčili.“
 „Ty s tím nesouhlasíš, Wille?“ ulekne se zřetelně host.
 „Ale souhlasím, nesouhlasím. No, zpočátku moc ne, ale už sem to rozdejchal. Beru, že to Horác navlíknul dobře, využít ty jejich nehody s Indiány k uzavření dohody.“
 „Nehody,“ ujede Moranovi tónem, který zarazí jeho šéfa.
 „Tak tragédie, když chceš. Měli smůlu, že vpadli zrovna k nim.“
 „Wille ... smůlu ...“
 „Virgile, co je?“
 „Wille, já vím všechno,“ ztiší hlas předák, teď skoro šeptá.
 „Co víš všechno?“ zamračí se Hanson.
 „Ten tvůj nápad. Co ho potom Horác a další udělali.“
 „Co vo tom víš?“ netváří se teď vůbec mile William.
 „Wille, já uzavřel s Horácem dohodu. Dal mu svoje slovo. Tak mi pak Ed řekl, co se chystá.“
 „Co se chystá ... Virgile, chceš snad říct, že ti Ed dopředu řekl ...“
 „Jo, Wille. Věděl sem dopředu, co se stane,“ přikývne smutně Moran.
 „Tak voni ti všechno řekli ... No to sou mi věci ... Virgile, řekli ti taky, co to znamená?“
 „Jo, Wille. Mám právo se vyjádřit, ale musím držet hubu. Kdybych to porušil, tak mě nejspíš někdo sejme. Ale nemám zájem tu dohodu porušit. I když potom, co se tam stalo s těma Indiánama ... Bylo to hrozný, co se tam stalo. A taky Valery a Freddyho ...“
 „Slyšel sem. Ale podle mého si to zasloužili.“
 „Zasloužili? Wille, dyť tys přece Valery taky znal, byla v našem věku. Freddy byl vo něco mladší, ale taky sme ho přece dobře znali. Kdoví, jak dlouho jí znásilňovali, než ji dobili. A chudáka Freddyho, snad si slyšel, co mu udělali.“
 „Jo, prej mu ho upálili. A vlastně ho upálili celýho, nakonec. Virgile, vo co ti vlastně de?“ podívá se pátravě Hanson.
 „Vo co mi de? Není to jednoduchý, Wille, když musím jednat s Mattem. Von si myslí, že mu pomáhám, a já přitom vím, že to všechno ... Někdy se cejtím vážně dost hrozně. Ale Wille, nemusíš se bát, já to zvládnou,“ řekne rychle Moran, když spatří výraz ve tváři svého šéfa.
 „Tak to doufám, Virgile,“ podívá se Hanson zpříma do očí svého podřízeného, „Virgile, nemám moc velkou radost z toho, že ti Horác všechno řekl. Ale von snad ví, co dělá. Tak to беру. Na druhý straně to zase něco zjednodušuje, nemusím si dávat pozor, když s tebou mluvím. Ale ty si ho dávej, aby na tobě nikdo nic nepoznal. Hlavně Matt. Nechceme přece druhý kolo té války. Že ne?“
 „Ne, Wille, nechceme.“
 „Konec konců, proč bys je měl zrovna ty litovat, když ti málem zabili bráchu.“
 „Fredy a Valery určitě ne ... ani ta malá holčička, co tam uhořela ... Wille, už držím hubu. Vidím, jak se začínáš zlobit ...“
 „Zlobit ne, spíš mám vobavy, abys někde nežvanil ... Virgile, do prdele, dyť sme právě dosáhli, co sme chtěli. Nebo teda zejtra, až tu dohodu Matt podepíše. Máme všechno v rukách, máme všechny ty pozemky, co sme chtěli a můžeme začít s tím dalším.“
 „Máme ... Wille, snad ty máš, ne?“
 „Tak já mám,“ pokrčí rameny Hanson, „Ale jak vidíš,“ opíše rukou oblouk, „tak já tady nějaký čásek zůstanu. Takže spíš ty máš, protože ty to tam budeš celý spravovat. Jo, je to moje, já z toho mám zisky. Ale vlastně i ty. Každý z nás dvou si přece polepšil. Nebo ne? Ty máš svůj domov teď na mojim ranči, a to musíš uznat, že je to posun k lepšímu, než na tom tvojim. No a já si taky za to tady nestěžuju,“ ušklíbne se.
 „Když to bereš takhle ...“

„A jak jinak bych to měl brát? Virgile, do prdele, netvař se, jako bys šel na popravu. No tak se stalo, co se stát muselo. Na to se už vyser a myslí na to, co je a hlavně na to, co bude. Chci se v létě na čas zastavit na ranči, voslovit tam jedenadvacetiny. Promluvit si s Joachimem, ale i Jasonem, tebou, Jessem. Vo tom, co tam začneme budovat. Virgile, zejtra, tím podpisem smlouvy, tak tím končí první část. Pak začne druhá.“

„Co vlastně končí?“

„Vlastně nic nekončí, navopak, všechno začíná. Tady, tam i jinde. S tebou ale teď mluvím vo tom ranči. Bylo nutný získat ty pozemky, abysme mohli konkurovat jinejma velkejma rančům. Nebejt ve ztrátě, udržet ho. No a to se nám povedlo. Ted' ty všechny pozemky máme a můžeme je začít využívat.“

„Wille, už si zase řekl máme.“

„No a co?“

„Já jen ... Víš,“ usměje se Moran bolestně, „nedávno, jak sem byl hodně rozčilený, když postřelili Sama ... Několikrát sem taky řekl, že ty svině stříleli na našich pozemcích ... před mámou. Ta mi dost jasně připomněla, že to nejsou ani moje ani naše pozemky, ale všechny ted' tvoje. I ty, co kdysi patřili mně. Nebo dalším.“

„Tak tys vážně říkal naše pozemky?“

„No říkal. V rozčilení. Vomlouvám se, já dobře vím, že sou tvoje. Tak se snad nezlobíš ...“

„Zlobit? Ale vůbec, navopak,“ zaskočí šéf svého zaměstnance, „Navopak, Virgile. Je dobře, že to bereš tak, že sou to naše pozemky. A taky do prdele sou. Dal sem ti kdysi nabídku a tys ji přijal. Tak s tebou počítám. Dyt' ty seš tam ted' hlavní, ne? Mně jen musíš skládat účty, a to po pravdě moc často není. Je jen dobře, když k tomu máš takovej vztah. Virgile, možná si mi kdysi nevěřil, tehdy, a vidíš, ted' je to tady. Máš na starosti nejen to, co ti kdysi patřilo, ale i to moje, i těch dalších. Ted' i těch Lawettů, když konečně dostali rozum. Je to všechno jen jejich vina, ty si nemáš co vyčítat. Mohli dostat rozum dřív a všechno to další si vodpustit. Tak se už na to, co bylo, tak se už na to vyser a starej se jen vo to, co bude,“ dodá smířlivě.

„Wille, někdy si myslím, že ti rozumím, ale někdy si myslím, že vůbec ne. Co ty vlastně vode mě chceš?“

„Co chci? No to je přece jasný, ne? Abys dobře spravoval ten náš ranč. Aby se udržel a pořád vydělával. Taky, abys tam časem rozjel ty moje plány. Když to vyjde, tak určitě škodnej nebudeš. Řekl sem ti přece, že se tam máš chovat, jako bys ty byl já. Teda, že máš veškerý pravomoce. To platí. Začas si mnozí ani neuvědoměj, že to vlastně není tvoje, ale moje. Já tam vážně moc často už nebudu. To je ti doufám jasný.“

„Tohle jo, Wille.“

„No tak co ti není jasný? Vo co ti de?“

„Já nevím, Wille. Jen mi to přijde všechno dost divný. Jak se to všechno tak nějak stalo. Že já vlastně žiju s rodinou na tvoji ranči, přitom sem ti všechno prodal ... No a na mojím ranči sou ted' ty Lawettové ... Je to divný, po tom všem, že já a moje rodina bydlíme tam, kde bydlíme ...“

„Divný? Proč? Prostě seš chytrej kluk, Virgile, a vsadil si na správnou stranu. Proto říkám, že sme vyhráli, protože tě tak беру. Snad už ted' bude klid a budeme moct přemejšlet, co uděláme dál. Asi začneme tím zavlažováním. Rozšiřováním stáda. A spoustu dalších věcí, to hned potom. No a ty to tam povedeš. Takže copak si ty nevyhrál?“

„Když to bereš takhle ...“

„Jo, takhle. Virgile, poslouvej, na čem ses to vlastně s Horácem domluvil? Co ti všechno řekl? Nebo jak ste se vlastně dohodli?“

„Horác říkal, že je vás šest, co ví vlastně všechno. Ty, von, Ed, Jacob, Paul a Jim. No a že bych jako mohl bejt ten sedmej. Když mu dám slovo. To sem udělal. Nedožvím se, co bylo kdysi, ale prej můžu říct svůj názor na to, co bude.“

„Až takhle, jo?“ pokývá hlavou Hanson.

„Vadí ti to?“ podívá se pátravě Moran.

„Ne, možná je to tak lepší. Je to sice trochu složitější, Virgile, některý kšefty máme společný, jiný samostatný, někde sme různě velkejma podílníkama ... Ale je pravda, že v poslední době nás šest vo všem vědělo a rozhodovalo vo tom. I když každej má jiný postavení a úkoly. Taky sme na různých místech, například já a Paul už dlouho tady.“

„Co Horác? Je teda hlavní? Nebo to seš ty?“

„Horác, já ... Tak Horác je hodně chytřej a všichni ho berou. Já mám zase dobrý nápady,“ zasměje se William, „Zatím nám to celkem de, i když Jim ...,“ mávne rukou, „Ale jo, vynáší nám to, tak je to v pohodě. No dobrá, Virgile, tak teď už vím, jak je to s tebou. Když už teda všechno víš, tak vlastně můžeš bejt mojí prodlouženou rukou, ne?“

„Prodlouženou rukou?“

„Jako zastupovat moje zájmy. Tím i ty svoje.“

„Úplně ti nerozumím ...“

„Virgile, tvůj hlavní úkol je pořád stejněj. Starat se vo ten ranč. Ale když už seš jeden z nás ... Podívej, něco ti teda vysvětlím,“ nadechne se Hanson a pak drží asi půl hodinovou přednášku o tom, co chce udělat zde v Mexiku, v rámci jejich společenství.

„Wille, pokud tomu dobře rozumím ... Tenhle dům, to je ...,“ tváří se hodně zaskočeně Moran, až teď si uvědomuje, jak je vše velké, rozsáhlé, jaké obrovské plány má jeho šéf.

„To je jinej kšeft, s tím to naše společenství z Tucsonu nemá nic společnýho. Ale s Paulem vedle toho dělám na tom, co sem ti teď popsal. Ale ve svý podstatě chci tady vybudovat taky ranč, nebo i farmu, a taky továrny, jaks asi pochopil.“

„Snažím se, Wille. Ale je toho tolik ... Tolik moc ...“

„Aspoň vidíš, čeho seš a budeš součástí. Virgile, možná se ti zdá, že je to moc velký, že se to nepodaří udělat ...“

„Ne, ne, Wille, teď už ne ...“

„Co teď už ne ...“

„Když si mi kdysi říkal, co chceš udělat, tam u nás na ranči, tak se mi vážně zdálo, že sníš. Ale teď vidím, že to je nic proti tomu, co chceš tady. Ale i jinde ... Ne, teď už věřím, že to dokážeš. Když vidím tenhle dům ...“

„Pěkněj, co?“ usměje se Hanson.

„To se nedá vyjádřit slovy ...“

„Taky si ho prohlídneš, jako Matt. Ale pozdějš. Virgile, musíš na všechno koukat z toho, co sem ti teď řekl. Pak pochopíš, že třeba ty Lawettovi sou jen malej problém. Ale naštěstí už vyřešenej. Nemůžeme dovolit, aby takový jako voni něco pokazili. Když nemaj rozum, tak prostě musej z cesty. I za cenu těch vedlejších vobětí, jako byla třeba Valery. Freddyho mi teda líto není, nezapomínej, že tehdy napadl Eda, jak zabili chudáka Nolana. Ale prostě museli z cesty.“

„Jako třeba i já ...“

„Co ty ...,“ usměje se William, „Ty ses zachoval moudře, a tak místo, abys šel z cesty, tak si na tu cestu sám vstoupil. Spolu se mnou a dalšíma. Snad už chápeš, jak chytře ses zachoval. Jakou teď máš budoucnost. Ty, tvoji bratři, ale i vaše děti.“

„Snad ano ... i když nám nic nepatří.“

„To ne, ale budete velmi dobře vydělávat. To je ti snad jasný. Taky budete mít dobrý postavení, budete váženejma vobčanama. Takhle to ber, Virgile. Teď máš za úkol to tam zvládnout, začlenit ty jejich pozemky do těch, co nám už patřej. Koupit z jejich dobytka, co se dá použít, zbytek jim nechat, ať pro ně, nebo ať si s ním dělaj, co chtěj. Dohlídnout, aby už dál neškodili. Kromě toho, že musíš zajistit všechny dodávky, co máme nasmlouvaný. Není toho málo, ale ty to určitě zvládneš.“

„Zvládnu ... Wille, když si mi teď řekl, co všechno chceš udělat, tady, tam, tak začínám mít strach. Wille, ty seš moc chytřej. Horác taky. Ale co já? Budu na to stačit? Dyt' já sem pořád jen u těch krav. Jo, to tvoje stádo asi zvládnú, i když se ještě rozšíří. I vo honáky se postarám. Ale vo ten ranč, to zavlažování, nebo tu továrnu ... Tohle asi není nic pro mě, Wille,“ dodá Moran smutným hlasem.

„To asi ne,“ přikývne jeho šéf.

„Takže mě nakonec vyměníš, že jo. Za někoho schopnějšího. Časem.“

„Ne tak úplně, Virgile. Ale je jasný, že až postavíme tu továrnu, tak ty jí nepovedeš. Tam bude muset být inženýr, co tomu bude rozumět. Možná Joachim, možná někdo starší a zkušenější, koho si najmeme. Stejně jako to zavlazování, na to taky dohlídne vodborník. Na to teda počítám s Joachimem. Na právní stránku může dohlížet časem tvůj brácha Jesse, až dodělá tu universitu. Ne, sám na to rozhodně nestačíš, ale budeš mít další lidi. Ty ale budeš mít pořád na starosti můj ranč, kterej sem zdědil po otci a tak mi na něm záleží. I když třeba nevynáší tolik, jako ty doly.“

„Tomu úplně nerozumím ...“

„Virgile, každej se učíme. Tak musíš i ty. Zatím to zvládáš, a tak není důvod nevěřit, že to zvládneš i v budoucnu. Nakonec je dobrý, že ses dohodnul s Horácem, budeš tak ve vobrazě. Jo a to hájení mojích zájmů. Například já mám ten ranč, Horác ty hotely, doly máme společný. Já pak mám podíl z toho, co tady s Paulem budujeme v Mexiku. No a ty mě budeš zastupovat při jednání s Horácem vo tom ranči, dodávkách, a časem třeba i těch dolech. Určitě chceme votevřít další a sme s Horácem domluvený, že v tom dál pojedeme půl na půl.“

„To jako, že Horácovi nevěříš?“

„Ale ne, to ne,“ zavrtí hlavou William, „Nejde jen vo důvěru, ale i vo ty kšefty. Voba bysme trátili, hodně trátili, kdybysme se rozhádali. Já spíš myslel, že třeba na některý věci dohlídneš, když já budu pořád smrdět tady.“

„Smrdět tady ... Wille, taky bych chtěl smrdět v takovém velikým domě. Teda tady všechno voní, i ty sloužící. Smrdím tu akorát já a Matt, po tý cestě.“

„Vidíš, ještě žes mi to připomněl,“ usměje se hostitel, „Zařídím vám lepší šaty, a taky, abyste se mohli večer vykoupat. Ne v takovém tom škopku, je tady koupelna. To budeš zírat, až ji uvidíš. Vlastně to zařídím co nejdřív, abyste už u večere byli čistý.“

„To je neskutečný, jak si tu žiješ ...“

„Nestěžuju si.“

„Ještě aby sis stěžoval. Takovej dům, to sem nikdy neviděl. Vlastně já neviděl v životě skoro nic, jen ty posraný krávy, chlívy, stodoly ... Skoro se tady bojím, abych něco nerozbil, někam blbě nešlápnul. Dyt' já ti zaneřádím tyhle nádherný židle.“

„No a co, tak je zase vyčistěj. Vod toho tady ty sloužící máme. Virgile, s tím si starosti nedělej. Virgile, v dalších dnech si některý věci ještě probereme podrobnějš, ted' by to snad stačilo. A víš co? Hugo provází Matta, tak já pro změnu provedu tebe. U toho si můžeme povídat. Jo a cestou nařídím komorníkovi, aby ti připravil lázeň a sehnal nějaký vhodný šaty. Na tvou a Mattovu velikost. Možná vám úplně nepadnou, když není čas je nechat ušít ...“

„Wille, to bude asi dost drahý. Třeba by stačilo tyhle vyčistit ...“

„Tyhle vyčistěj, to určitě. A drahý ... Virgile, Mexiko má ještě jednu výhodu, pro nás to tu moc drahý není. Ani ty hadry. Takže si můžu dovolit vám je koupit. Na tý smlouvě s Lawetty sem určitě vydělal, i když sem je zase nechtěl tak úplně voškubat. Ale ta země má větší hodnotu, než jim dám, a bude mít ještě větší, až naplníme ty naše plány,“ zvedne se Hanson, což postaví na nohy i jeho zaměstnance.

Prohlídka domu a zahrad předáka dorazí. S ještě větší úctou vzhlíží ke svému mladičkému šéfovi a říká si, že opravdu asi není nic, čeho by on nemohl dosáhnout. Na jedné straně cítí i pro sebe obrovskou příležitost, na druhé straně mu běhá mráz po zádech. Uvědomuje si své omezení, dané nízkým vzděláním i téměř nulovými zkušenostmi ve všem, kromě starosti o velká stáda dobytka. Což by časem nemuselo stačit.

Komoří dostane hned dva úkoly, za prvé zajistit šaty pro hosty a za druhé koupel. Obojího se zhostí se ctí. Moran i Lawett jsou odvedeni do místnosti, kde se nachází obrovská vana, nyní naplněná voňavou vodou. K tomu dostanou i dva mladíky, kteří jim mají za úkol posloužit. Nejprve od nich převezmou staré šaty, pak jim pomohou umýt záda a nakonec jdou pro nové oblečení. Nic neříkají, neumí anglicky, s hosty se dorozumívají posuňky. Ale pro jejich činnost to stačí.

„Matte, já se z toho snad poseru,“ rozhlíží se Moran, jsou teď chvíli sami, stále v příjemně teplé a voňavé vodě, ale již dostatečně očištění.

„Posereš? Není ti dobře?“ nepochopí nadsázku starší z hostů.

„Ne, to já jen tak. Tady z toho všeho. To snad ani není možný, něco takovýho postavit. To muselo stát strašný peníze, tohle koupit.“

„To určitě. Virgile, já už taky ničemu nerozumím. Proč vlastně chce ten Will ty pozemky, když tady asi vydělává hromadu peněz?“

„To je jinak. Ten ranč, to bere Will jako vodkaz po otci. Chce ho udržet a ví, že naději maj jen velký ranče. Nejen tady, ale i jinde. Tak se snaží.“

„Neměli sme proti němu nikdy šanci, že jo,“ ztiší hlas Lawett.

„Ne, neměli. Za ním stojí peníze z dolů, za ně si může koupit, co chce. Ted' tady má i další kšefty, staví tady železnici. S tím svým tajemným společníkem. Asi můžou mít, co chtěj. Tenhle dům, naše pozemky a ranče. Ne, Matte, nikdy sme neměli žádnou naději ty svoje pozemky udržet.“

„Tys to pochopil hned,“ povzdechne si starší z mužů.

„Ne tak úplně. I když pak už jo. Ale sám víš, jak to bylo.“

„Ted' ale máš svoji rodinu zajištěnou.“

„Nejspíš jo. Ale to ty můžeš mít taky.“

„Tak to nevím. Jo, za ty peníze můžeme ten ranč postavit, teda nějaký baráky. Ale jinak nemáme vůbec nic. K tomu sem přišel vo bratry, Liam je pak krypl, táta je na tom taky špatně.“

„Matte, je mi to líto,“ odvrátí tvář Moran, tohle není vůbec dobré téma.

„Ty za to přece nemůžeš. Nevím, jestli to byla smůla, nebo boží vůle, že přišli zrovna k nám,“ říká Lawett a jeho společník v koupeli se upřeně zadívá do zčeřené vodní hladiny.

„Matte, nemá smysl se v tom šťourat. Něco se stalo a už to zpátky vzít nejde. Před náma je ale budoucnost. Ted', když sme se domluvili. Mám vod Willa volnou ruku, pomůžu vám. Mám dost lidí, ale i tak můžu přijmout někoho z vás. Další můžou pracovat u dolů. Vyděláte prachy, zajistíš ženy a děti. Ještě ti něco zůstane, za ty pozemky a dobytek, co vám zbyl.“

„Měli sme se dohodnout dřív ...“

„Matte, dohodli sme se teď. Ty máš na starosti svojí rodinu a já zase tu svojí. Taky ten Willův ranč. Von má vážně velký plány. Bude tam dost práce i místa pro nás všechny.“

„Možná ještě budou problémy. Gregory a Artie někam zmizeli. Bojím se, že s tou naší dohodou nebudou souhlasit.“

„Dělají hloupost, Matte.“

„Asi jo, ale nemám, jak jim domluvit ...“

„Matte, sám to tady vidíš. Will i Horác si můžou najmout, kolik budou chtít chlapů, když po nich ty Langworthové půjdou. To neskončí dobře.“

„Já si to uvědomuju, Virgile. Ale voni sou jak šílený. Řvali na tátu, když přišel s tím návrhem dohody vod pana Greenwooda. Teda von Niall ani Liam ... Můj ty Bože,“ plácne Lawett vzteky do vodní hladiny.

„Matte, tohle je asi blbej rozhovor. Radši se budeme bavit vo něčem jiným.“

„No jo. Tak kdy nám už přinesou ty hadry, abysme už mohli ven?“ rozhlíží se starší z hostů.

Ještě si chvíli musí počkat, pak se jim dostane osušky a následně i kompletního oblečení, včetně spodního prádla. Komorník je zajistil opravdu parádně. Byť se v nových šatech cítí trochu nepřírozeně.

Zajdou do svého pokoje, kde čekají na pokyn k večeři. Mezitím si nezávazně povídají, Virgil se střeží jen náznakem zmínit smutné události z minulé doby, za které nese i on zodpovědnost. Tu už z něho nikdo nesejme do konce života. Je mu z toho těžko, o to víc, že Matt na něho hledí jako na slušného člověka, který mu dokonce pomáhá. Přes všechno, co mezi nimi bylo. Teda ne vždy, kdysi bývali přátelé, jako kluci si hráli, ačkoli Matt je o něco starší. Ale pamatuje si ho, když se všichni sešli. To snad už ani není pravda. Mezitím se stalo tolik špatného,

bylo prolito tolik krve. Vážně to bylo nutné, jak tvrdí Will a Horác? Někdy pochybuje, ale to je vše, co může udělat.

Na rozdíl od oběda má večere početnější obsazení, v podobě inženýra Bradforda, jeho choti a jejich nejstarších dětí. Rovněž tak přizvou Hoddera. Naopak Allan a jeho dva kolegové strážci pozvánku neobdrželi.

Jinak opět nechybí noblesa obsluhy i vybrané chování strážníků. Je patrné, že všichni, kromě dvou hostů, ho již mají dobře zažitě. Také konverzace je uvolněná, byť ji vedou výhradně místní. Všichni však byli informováni, co postihlo mladého muže ze severu, respektive jeho rodinu. Tak se snaží vyvarovat všeho, co by mu tuto tragédii mohlo připomenout. Raději probírají program na další dva dny, který William připravil, a Archibald doporučí ještě určité úpravy.

Po skončení hostiny se společnost rozchází, děti jdou na kutě, dámy si povídají spolu a muži odkráčí do salónku, kde si dopřávají doutníků a alkoholu. Kenneth probere s hosty ještě podrobnosti zítřejších procházek, neboť je dostal na starosti. Virgil a Matt však vůbec nijak neprotestují, pořád jsou u vytržení z toho, jak se dá taky žít. V přepychu, pohodlí, nádheře.

KDO CHCE S VLRY ŽÍT, MUSÍ S NIMI VÍT

„Tak jak bylo?“ zeptá se Greenwood a rukou ukáže ke konferenčnímu stolu.

„Cesta dobrá, pobyt tam ... Horáci, to byla nádhera. Já si dycky myslel, že tam v Mexiku sou jen ubožáci. Lupiči, Indiáni a zdivočelí vojáci. Ale to město ... A pak ten dům, kde Will bydlí. Nikdy sem nic takovýho neviděl,“ sedá si Moran, odkládá klobouk. Pořád je nejistý, když mluví se starším a bohatým podnikatelem.

„Dovedu si představit, jak se tam zařídili,“ kývne hlavou hoteliér.

„Ty asi jo. Slyšel sem, že máš nádhernej dům v New Yorku. Teda tvoje rodina. Ale já, já nic takovýho nikdy neviděl. Jak bych taky mohl, když sem nevytáhnul paty z ranče. Kam já tak asi dojel nejdál,“ dodá mladík s hořkostí v hlase.

„Co víš, seš ještě hodně mladej. Vyděláš peníze a třeba se svou ženou a dětma někam vyrazíte.“

„Ženou a dětma?“

„Taky se přece jednou voženíš. Pokud teda budeš čekat tak dlouho, jako já ... No a co Will? A jeho manželka? Spokojení?“

„Aby ne, když si tam tak žijou. Kolem tolik služebnictva, co se jim klaní málem až k zemi. Horáci, Matt čeká dole. Má tu smlouvu, potvrzenou notářem tam v Mexico City. Mám tě požádat, abys to tady nechal zaknihovat, tak to aspoň Will říkal.“

„To nebude problém, to zařídím, aby ta smlouva nabyla platnosti.“

„Pak taky zařídít, aby Matt dostal ty peníze z banky. Má to dostat na dvě splátky, jedna vokamžitě, druhá v létě. Teda to bude už doplatek, vo něco menší.“

„I tohle zařídím, podle té smlouvy. Tak co ještě chce Will?“

„Ten toho chce ...“, ujede Moranovi, pak se provinile podívá.

„Ale, ale, že by ti zase vykládal vo těch svejch plánech? Vizích?“ zasměje se Greenwood, „No jistě, jinak by to ani nebyl von. Tak co chce na ranči dělat?“

„Na ranči ... Horáci, von mi říkal, co tam dole dělá s Paulem. To sou vážně moc velký věci. Jo, a taky říkal, že ti mám dát lidi, kdybys plánoval s Bobem další průzkum. Kvůli těm dolům.“

„Tak lidi? To jich máš na ranči tolik nazbyt?“

„Nazbyt ... To snad ani ne ... Uvidím, jestli vezmu někoho vod Matta. Zatím byli na tom jejich ranči, teda vlastně většina na mojím. Ale někoho bych přijmout mohl, někdo by třeba mohl dělat u dolů,“ podívá se předák tázavě.

„Jo, postaráme se vo ně, když budou hodný.“

„Hodný ... Horáci, Matt má vobavy, aby něco nevyvedli ty Langworthové. Podle všeho se už dřív pohádali se Sethem, ještě než přišli ty Indiáni. S nima možná ještě budou problémy. Ale asi je vyřídíte, že jo. Když začnou dělat problémy.“

„Jo, Virgile. Ve chvíli, kdy proti nám něco udělaj, tak v tu chvíli sou už vlastně mrtví. Dost se nám to zjednodušilo, jak sme uzavřeli tu dohodu. Pokud si nedaj říct, tak půjdou za svejma příbuznejma, za Regim a Doughem.“

„Myslíš, že by mohli zaútočit na ranč?“

„Na ranč?“ zavrtí hlavou hoteliér, „Takoví pitomci snad nejsou, když si poskytnul přístřeší Gregoryho sestře a jejím dětem, některý vlastně vzal i na ranč. To spíš půjdou po mně, Edovi nebo jeho bráchovi. Určitě si myslej, že ty v Mexiku vyřídil Frank. Ale pokud to udělaj, tak to bude jejich konec,“ dodá hoteliér tvrdě.

„Rozumím ... Horáci,“ pozvedne teď zrak Moran, tváří se nejistě, „nechtěl bych, aby se to zase posralo. Vypadá to, že s Mattem se půjde dohodnout. Že by to mohlo vydržet. Ten Tobiáš je i s rodinou někde v prdeli, Liam je mrzák a Seth to má nahnutý. Možná se ani jara nedožije. Matt mi přijde jako rozumněj, tak by bylo blbý, kdyby to ty Langworthové posrali.“

„Virgile, naznačuješ snad něco?“

„Naznačuju ... Horáci, já jen chci, aby už tady byl klid. Sice říkáš, že na ranč nezaútočej ... ale jeden nikdy neví. Tak mě napadlo ...“

„Napadlo? Co tě napadlo?“

„No, napadlo ... Teda, jestli by nešlo něco udělat. Co nejdřív. S těma Langworthama. Než něco provedou voni. Mattovi na nich nezáleží, jak sem pochopil. Jo, jejich sestra nebo teda teta je s dětma na mojim ranči ... Nevím, možná je to blbej nápad. Možná maj další příbuzný, a když by třeba tyhle zmizeli ... někde ... tak jiný ...“

„Jak říká Ed, nikdy nezabiješ všechny. Dycky se vobjeví nějaký další, nějaký mstitel.“

„No jo. Já jen myslel.“

„Rozumím, co mi tady tak kostrbatě naznačuješ. Jen se divím, že právě ty chceš tohle řešení.“

„Já? Proč jako já?“

„Tobě přece dost vadilo, nebo pořád vadí, co se stalo na tom ranči s těma Indiánama. Ne, Virgile, nemusíš nic říkat, nemusíš mě ujišťovat, že nebudeš žvanit. To já vím, nejseš blbec, aby sis všechno posral. Ale pořád tě trápí tvoje svědomí. Určitě se cejtíš blbě, když často jednáš s Mattem, von se na tebe dívá jako na svého zachránce, a ty cejtíš na svejch rukách krev jeho příbuznejch.“

„Líp bych to neřekl ...,“ podívá se obdivně mladík.

„Není to tak těžký, to na tobě poznat. Tak ty si myslíš, že je třeba ty Langworthy vyřídít?“ podívá se tázavě hoteliér.

„Nechci už další střelčky na našich pozemcích ...,“ podívá se předák provinile.

„Na tom něco je. Vlastně mám stejnej názor, Virgile. Jenom sem nechtěl narušit to křehký příměří. Dát důvod, aby Matt nebo jeho otec vod dohody couvli. Možná teď, když je už dohoda podepsaná a vy máte ty jejich pozemky, je čas tomu všemu udělat ráznej konec. Virgile, když se těm Langsworthům stane nehoda, nebude to tolik Mattovi vadit? A dalším?“

„Horáci, tohle já tak úplně nevím. Ale jak sme si povídali, bylo hodně času, během tý cesty ... Zdálo se mi, že už i von chce klid. Nechce další nepřátelství. Jeho bratři sou buď mrtví, nebo Liam zmrzačeněj. Má na hrbu ty jejich vdovy a děti ... Taky už teď vlastně nic nemá, jen trochu těch pozemků kolem ranče ... Jo, mluvili sme vo tom, že když tu dohodu nepřijmou, tak to s nima asi špatně skončí. Horáci, já nevím, ale nejspíš to přijmou, když ty Langworthové někde zmizěj.“

„Někde zmizěj ...“

„Nejlepší by bylo je vylákat do toho Mexika, a tam aby zmizeli,“ navrhně Moran.

„Zajímavá myšlenka. S tou se ztotožňuju,“ pokývá souhlasně hlavou Greenwood, „Zkusím vo tom promluvit s Edem. Virgile, pozvu tebe a Matta na večeri a po ní si ještě můžeme chvíli sednout a probrat to. Mám ale ještě jednu věc. Jaks jistě pochopil, vozíme mnohý věci z Mexika.“

Ty, co jdou přes hranice na černo. Je potřeba je někde skladovat a pak dál rozvážet. Bylo by dobrý, kdyby byl někde stabilní sklad. Dál vod hranic a mimo Tucson. Ale zase ne tak daleko vod železniční tratě.“

„Chceš říct, že na ranči? Kde to máte teď?“

„Vlastně taky na tvejch pozemcích. V těch skladech u dolů. To ale není nejvýhodnější.“

„Jo takhle ... Ale na tom ranči ...“, zamýšlí se předák.

„Určitě ne na vašem ranči, kde se motá hodně lidí. Není nutný, aby vo tom moc lidí vědělo. Ale ty pozemky sou teď už vážně hodně rozlehlý, tak by se určitě vhodný místo našlo.“

„Když vo tom přemejšlíš ... Sou tu dvě usedlosti, co sou teď vlastně už několik let prázdný, nikdo je nevyužívá. Sou tak dost neudržovaný. Ale ne zase zvlášť zchátralý. Jedna z nich je po Hanwayovejch a druhá po Kingstonovejch. Ty když to prodali Willovi, tak vodjeli někam do prdele. Tak buď tam, nebo až vypadnou Lawettovi z mýho ranče ... Ale radši bych, kdyby to bylo na těch dvou.“

„Na tvójím ranči určitě ne,“ zavrtí hlavou hoteliér, „Ale ty dvě usedlosti ... Virgile, možná bys to mohl vobhlídnout a případně doporučit, která bude vhodnější. Jak ti Will říkal, chceme tam v Mexiku mnohý i vyrábět sami a pak to sem propašovat. Pak by to mohlo bejt skladovaný tam a votamtud vodesílaný k zákazníkům.“

„Jo, to by asi šlo. Co by tam bylo?“

„Říkals, žeš vo tom s Willem mluvil, ne?“

„Jo, to jo, ale von neříkal, že by to sem mělo přijít načerno. Myslím to maso, ty konzervy, taky ty látky, ale asi hlavně tabák, chlast a taky to opium, co kouřeš ty Číňani.“

„Nejen Číňani, využívaj to i našinci. V různý podobě. Vlastně se to hodí i pro zdravotnický účely. Když to budeme schopný nabídnout levně, tak asi zájem bude. Třeba i na východě, na západním pobřeží.“

„Až takhle, jo?“ hvízdne si Moran.

„Virgile, sme vlastně na začátku.“

„Na začátku ...“, objeví se úsměv na tváři mladíka.

„Něco se ti nezdá?“

„Ne, ne, já si jen vzpomněl, že přesně tohle říkal Will. Říkal, že jedna část skončila a začíná druhá. Teda vlastně, že teď je ten začátek, když máme z krku ty Lawetty, máme ty pozemky a von tam s Paulem buduje tu haciendu a to další. Takže teď je to jako začátek. Teď si to řekl taky i ty.“

„Will má pravdu, Virgile. Vytvořili sme si zázemí, vytvořili sme si dobrý podmínky. Taky se postupně zbavujeme těch, co nám tady škoděj a dělaj bordel.“

„To jako těch Lawettů,“ přikývne Moran.

„Nejen jich. Taky není jen Tucson. Nedaleko roste jak z vody Tombstone, rozvíjej se i jiný města tady v Arizoně. Natáhla se sem sebranka, co tu dělá pěkněj bordel. Určitě si slyšel vo tý střilečce v Tombstone, co byla na podzim. To je něco podobnýho, jako tady. Ale mezi náma, my sme přeci jen vo něco vejš, my to máme zmáknutý daleko líp, daleko líp promyšlený. Taky daleko víc rozjetý. Abysme tu časem byli dominantní. Tedy byli před všema dalšíma.“

„V čem všem?“ podívá se tázavě předák.

„Ve všem, Virgile. V těžbě, v prodeji, v tom pašování. Ale i v pěstování dobytka na tom vašem ranči. Prostě byli vejš, než ty další přístipkáři.“

„To je jako tenovej začátek? Co teď přichází?“

„Ve svý podstatě jo. Virgile, teď se tady budoujout základy pro budoucí velkou společnost. Pro ty, co využitou příležitostí, který tu sou. Jo, bylo to možná trochu divoký, ale to i proto, kdo se sem všechno stáhnul. Ty ale nemaj budoucnost, nemaj jasný vize, jako třeba my.“

„To jako ty a Will?“

„Jo, jako já a Will, když to chceš slyšet. My tomu dali vo něco víc, než ty další. Vytvořili sme tu dobře fungující společnost, částečně legální, částečně nelegální. Položili dobrý a silný

základy, na kterých vyrostě to, co tady chceme s Willem vybudovat. Nebude to hned, ale postupně se budeme rozrůstat. A vydělávat vážně hodně dobré prachy.“

„To sem už pochopil, když sem viděl ten barák Willa v Mexiku.“

„Ne, Virgile, tohle sem nemyslel,“ zavrtí hlavou Greenwood, a když spatří překvapení ve tváři svého mladého společníka, rozhodne se přidat vysvětlení, „To, co dělá Will v Mexiku, s mým dobrým známým a jeho neskutečně bohatým společníkem, to je zase někde jinde. Vo tyhle vobchody nám nejde. Na ty nemáme. Určitě hodně dlouho, pokud vůbec někdy. Voni tam teď stavěj železnice a pozdějš nejspíš začnou skupovat pozemky ve velkém. To ale chce úplně jiný peníze. Ale to, vo čem mluvím já, to přinese taky velice slušný prachy.“

„Horáci, proč mi to vlastně vykládáš?“ podívá se tázavě předák.

„Proč? Virgile, Will se rozhodl vstoupit do těch nejvyšších kšeftů. S mojí pomocí získal toho společníka z New Yorku a bude se i v budoucnu věnovat především těm jejich kšeftům. Pro naše věci bude mít pořád míň a míň času, i když nepochybuju, že čas vod času přijde s dobrou myšlenkou, nápadem, jak vydělat další prachy. Ale tady nebude. Vybral si tebe, i když seš mladěj a nemáš moc zkušeností. Tak to respektuju. Proto budeme častějš jednat spolu, než s Willem.“

„Já ale přece mám na starosti jen ten ranč.“

„Jo, to máš. Ale počítám s tím, že by tady mohla bejt ta základna pro ty nelegální věci z Mexika. Budete ten ranč dál rozvíjet, čekám, že budeme dál spolupracovat. Tak proto ti vysvětluju, co má přijít. Sám si přece chtěl vstoupit mezi nás, ne?“

„Chtěl ... Horáci, ale já nevím, jak bych mohl bejt užitečnej. Když mi nic nepatří a vážně se vyznám jen v těch kravách ...“

„Bude toho víc, Virgile. Jako ten sklad. Taky tady musíme udržovat pořádek, k čemuž můžou v budoucnu posloužit i tvoji lidi.“

„Horáci, já rád pomůžu,“ řekne rychle Moran, „Až tam v Mexiku sem pochopil, jak je to velký, co tady chcete udělat. Co už ste udělali. Budu moc rád, když v tom taky budu, i když si teda teď neumím představit, jak bych mohl bejt užitečnej.“

„Však časem pochopíš a určitě tady bude dost práce i pro tebe. Beru to tak, že tady vlastně zastupuješ zájmy Willa.“

„Zájmy Willa ... von to vlastně taky říkal ...“

„Co říkal?“

„No, že bych mohl bejt něco jako jeho prodlouženou rukou. Nebo tak nějak ...“

„Jo, přesně vo tom mluvím. Svěřil ti do správy svůj majetek, další mu vlastně spravuju já, třeba ty doly, co máme společný. A společně chceme investovat do dalších, hledat nový místa, nový naleziště. Časem neprodávat jen tu vytěženou rudu, ale vybudovat továrny, který ji zpracujou. Tím zase zhodnotěj a víc se na tom vydělá. Třeba, když z tý rudy uděláš plech, nebo drát, nebo cokoli jinýho.“

„Jo takhle ...“

„Virgile, už je čas na tu večeři, mám docela hlad a ať tam Matt zbytečně nečeká,“ zvedne se hoteliér a tím pádem i jeho společník.

Následně sejdou do baru, kde už čeká Lawett. Horác pošle Delana pro Eda, mezitím proberou u jídla záležitosti okolo prodeje pozemků. Taky, jak zlegalizovat smlouvu, uzavřenou a podepsanou v Mexiko City, a jak dostane prodávající stanovený obnos z banky.

„Matte, před chvílí sme mluvili s Virgilem vo tvejch lidech,“ řekne na závěr večeře Greenwood, „Nemyslím tím ženy a děti, ale muže nebo větší kluky, co už můžou pracovat. Pokud někoho takovýho máš, zařídím u Boba, inženýra u našich dolů, aby je zaměstnal. Pokud budete chtít. Virgil vám taky může něco nabídnout,“ podívá se na předáka.

„Jo, můžu,“ kývne Moran, „Těm starším klukům, co sou teď na ranči a choděj do tý školy, můžu nabídnout práci u stád. Budou teda dál chodit do tý školy, ale i víc pracovat, pokud teda budete chtít. Aby vydělali nějaký prachy, pro svoje matky nebo sourozence. Taky pro sebe.“

„Ty u nás toho zase tak moc neuměj ...,“ tváří se rozpačitě Lawett.

„S chovem dobytka zkušenosti mají a práce v dolech není zase tak složitá,“ pokrčí rameny hoteliér, „Matte, to je jen nabídka, nemusíte ji využít. Já jen chtěl, abyste měli práci, taky peníze a nemuseli je shánět kdoví jak.“

„Kdoví jak ...“

„Například pašováním věcí, nebo i krádežemi. Bez urážky, Matte, tohle ste dělali a to je dost nebezpečný. Především pro vás, teda tvoje lidi. Tak nabízíme řešení. Ale jen pro toho, kdo bude sám chtít.“

„Práci asi potřebovat budeme,“ řekne rychle Lawett, „Ale taky musíme postavit ty domy, když teď máme ty prachy vod Willa.“

„Je to na tobě, Matte. Když budeš chtít, tak můžeš přijít za mnou nebo za Virgilem. Pak se určitě dohodneme.“

„Chápu, pane,“ kývne Lawett hlavou.

„Co chápeš, Matte?“

„Chápu, proč to děláte. Nechcete už další problémy. Tak nám nabízíte pomoc, aby byl vod nás už klid.“

„Máš pravdu. Vážně chci, aby tady už byl klid.“

„To já taky, pane Greenwoode. To já taky,“ řekne rychle zdrchaný mladý muž, „Taky sem toho pochopil, víc pochopil, tam, kde sme teď byli. Jak ste mocný, vy i Will.“

„Mocný?“

„Když má někdo dům, jako má teď Will, tak musí mít strašně moc prachů. A když má někdo tolik prachů, může si vlastně dělat, co chce. Najmout si lidi, kolik bude chtít. Mohli ste nás úplně zničit, kdybyste chtěli.“

„Ano, Matte, to jsme mohli. Zvlášť teď, potom, co se vám přihodilo. Ale Matte, nebude pro naše i vaše děti lepší, když budou vedle sebe vyrůstat bez nepřátelství? Než abysme živilí nenávist, která tady vznikla? Proto nechci už žádný další nepřátelství, žádný další mrtví na ničí straně.“

„Vopravdu žádný?“ podívá se hodně zpytavě Lawett.

„Ne, Matte, opravdu žádný. To se týká i tvého švagra a jeho syna, Gregoryho a Artieho. A dalších z jejich rodiny. Pořád mají možnost se k naší dohodě připojit. Můžou taky dostat práci, když budou chtít. Nikdo se jim nechce mstít za ty mrtvé v Mexiku. Tak by zase oni měli udělat to samý. Msta je nesmysl, Matte, to nikdy nekončí. Za každého zabitého na každý straně vždycky vyroste další mstitel a bude to pokračovat. Znam to i z historie, Matte. Někdy se to táhlo generace, a mrtvých na obou stranách utěšeně přibývalo. Tohle je ale budoucnost na hovno, nejen pro nás, ale i pro naše děti. Proto sem to vždycky chtěl zastavit a dohodnout se.“

„Pane Greenwoode, ty co chtěli, tak ty to přijali. Vlastně to přijali všichni. Neříkám, že s velkou radostí, tý krve tam bylo dost ... Ale přijali to. Mnohý voceňujou, že nás tady Virgil nechal bydlet na svém ranči. Pane Greenwoode, každej, kdo je teď se mnou, mi dal svoje slovo. Slovo, že to už skončilo.“

„Věřím ti, Matte, a proto ti chci já i Virgil pomoc. Ano, je to i v našem vlastním zájmu, to nebudu popírat, ale určitě k vašemu prospěchu. Matte, bylo by dobře, kdyby se k té dohodě připojili všichni.“

„Já vím. Ale kdo chtěl, tak se připojil.“

„V pořádku. Víím, žeš udělal, cos mohl a za to ti moc děkuji. Za sebe i za naše děti. Já i další dodržíme domluvu, to ti taky můžu slíbit.“

„Pane Greenwoode, já ale můžu ručit jen za ty, co mi dali svoje slovo. Co sou tu teď s náma. Za ty ručit můžu, za další ne,“ řekne Lawett důrazně.

„V pořádku, Matte.“

„Já jen, kdyby se něco stalo, abyste mě nevinil z porušení dohody.“

„Ne, to nebudu,“ zavrtí hlavou Greenwood, pak se na mladého skleslého muže dlouze zadívá, „Matte, pořád má tvůj švagr a jeho rodina možnost to ukončit. Říkal jsi pravdu, před chvílí. Už teď pro nás pracují stovky mužů, a časem jich bude ještě mnohem víc. Vy můžete být další. Ale pokud ten Gregory a jeho rodina budou chtít dál válku ...“

„Já vím, pane Greenwoode. Možná můžou někoho z vás zabít, ale nakonec všichni umřou,“ pokývá hlavou Lawett.

„Matte, nikdo je nenutí, aby tady zůstali. Můžou odejít daleko, na západ, na sever. Nemusejí tu být s vámi. Můžou být kdekoli jinde. Ale pokud chtějí zůstat a bojovat, tak to z jejich strany bude velmi chybné a pro ně tragické rozhodnutí.“

„Já to vím, pane Greenwoode. Určitě nejsem tak chytřej jako vy, pane Greenwoode, nebo jako Will, nebo ten jeho právník, co tam byl s náma. Ale zase tak úplně blbej nejsem, pane Greenwoode. Tam dole, tam v tom domě Willa, tam mi došlo mnohý. Například, proč se Will dohodnul s Virgilem.“

„K čemu jsi dospěl, Matte?“

„Vy i Will máte velký kšefty a nechcete, aby vám je někdo kazil. My sme pro vás jako otravný hmyz pro dobytek. Můžeme vám znepríjemňovat život, ale nemůžeme s váma soupeřit. Když se naserete, tak nás prostě zaplácnete.“

„Zajímavá úvaha, Matte. Tak proč se ale Will dohodnul s Virgilem a nezaplácnul ho, jak si teď říká?“

„Protože to pro něj bylo výhodnější. Kdyby ho chtěl zaplácnout, bylo by kolem toho zbytečně moc rozruchu. Musel by se zbavit jeho, asi i jeho bratrů. Takhle pro něj Virgil pracuje, takže už neškodí a není kolem toho rozruch.“

„Tuhle úvahu ti nevyvracím, Matte. Ale jak vidíš, tak se ta spolupráce vyplatila nejen Willovi, ale i tady Virgilovi.“

„Jo, nejspíš vyplatila,“ přikývne Lawett, pak se bolestně usměje, „Jak se říká, kdo chce s vlky žít, musí s nimi výt.“

„Zajímavý, vážně zajímavý,“ zasměje se Greenwood, „Jo, máš pravdu.“

„Vy to rovnou přiznááte? Doufám, že ste se neurazil, s těma vlkami.“

„Ale ne, přijde mi to jako trefné přirovnání. Chceme se prosadit, a pak musíme těmi vlky vážně být. Když v tom budu pokračovat, Matte, v tom tvém přirovnání, vytvořili jsme tu docela silnou a schopnou smečku. Ta drží při sobě a když na ni někdo zaútočí, tak se semkne a vyřídí ho. Virgil stál proti nám a teď už je člen té smečky. Dokonce významným člen, díky tomu, co má na starosti. Vážně se mi to tvoje přirovnání líbí. Je vidět, že máš zdravý rozum. Matte, je tady hodně příležitostí, naše smečka se bude rozrůstat a sílit. Právě před chvílí jsme se o tom s Virgilem bavili. Může přijmout i další mezi sebe, nebo je může pozřít, když na nás budou útočit.“

„Mluvíte hodně votevřeně.“

„Mluvim pravdu, Matte. Tohle je teď naše území, té naší smečky. Ale jedno je třeba říct, Matte. My na nikoho neútočíme, my tu naopak chceme mír. Abychom si tu mohli dobře žít a užít si prachů, co tady vyděláváme.“

„Neútočíte ... jen se vám všichni musej podvolit.“

„Neřekl bych podvolit, řekl bych, že nám nesmějí škodit. Vůbec nejlepší pak je, když s námi spolupracují.“

„No když říkáte ...“

„Matte, je jasné, že ti to myslí. Proto chápeš, co je dobrý pro tvoji rodinu. Tak já ti řeknu úplně poslední věc, a využij toho tvého příměru. Přirovnání k té smečce. Ty a tvoje rodina jste stáli proti nám. Co bude dál, o tom si ale rozhodnete sami. Můžete zůstat stranou a budeme dodržovat dohodu o neútočení. Nebo se k nám můžete přidat a pak vás ta smečka bude i chránit. Poskytne vám obživu a taky ochranu. A vy zase jí. Navzájem si pomůžeme a budeme silnější.“

„Vám jako vůbec nevadí, co se stalo? Že tady byli mrtví? Na vobou stranách?“

„Ne, Matte. Já nikdy nic neberu osobně. Msta je slabost a když chci být úspěšný, nic takového si nemůžu dovolit.“

„Pomsta je teda podle vás slabost?“

„Bezpochyby. Místo, aby ses soustředil na práci, na vydělávání prachů, tak se zabýváš pomstou. Co ti ale přinese? Jen další problémy. Ne, Matte, pomsta je nesmysl a slabost. Je mi jedno, co bylo. Zajímá mě, co bude. Pokud musím někoho vyřadit, tak ne proto, abych se mu za

něco mstil, ale proto, aby už dál neškodil. Takže když někdo přestane škodit, přijme rozumnou domluvu, nemám žádný důvod proti němu cokoli dělat. Naopak, sem schopný mu i pomoc, když to bude znamenat do budoucnosti, že už žádný další problémy nebudou. A přesně tohle nabízím tobě a tvojí rodině. Přitom mluvím za všechny, co o něčem rozhodujeme. Za sebe, za Willa, ze Eda i tady za Virgila,“ dodá hoteliér důrazně.

„Vlastně tím jen potvrzujete, co sem řekl před chvílí.“

„Ano, a já jsem ti taky řekl, že máš pravdu,“ přikývne Greenwood.

Rozhostí se ticho, které je posléze přerušeno, když si zopakují, jak zítra vyřeší záležitost se smlouvou a penězi. Pak se jde Matt ubytovat, nemá moc chuti se dál družit. Pořád je v něm velký smutek, vždyť během krátké doby přišel o tři bratry a sestru, otec mu umírá a další bratr je nadosmrti mrzákem. Přičemž někdy přemýšlí, zda by smrt pro něho nebyla vysvobozením.

Naopak Virgil a Horác se přesunou zpět do pracovny, kde se k nim zanedlouho připojí Ed. Chvilí se baví o cestě do Mexika, mladík popíše znovu své dojmy, i když nyní stručněji. Pak se dostanou k tématu, kvůli kterým se sešli.

„Ede, tady Virgil se domnívá, že bysme měli co nejdřív vyřídit ty Langworthy. Jako preventivně, než něco udělaj, než vohrozej život někoho z nás,“ řekne Greenwood.

„Tak Virgil navrhuje, jo?“ podívá se tázavě pistolník.

„Jen chci, aby nikoho nezabili,“ brání se předák nálepce krvežíznivce.

„Tomu rozumím, pánové. Ale uzavřeli sme teď dohodu a pokud je zlikvidujeme, tak nemůže ta dohoda padnout? Nebude to začátek další války? Já vím, že sou hodně voslabený, ale nebudeme pak muset zabít další z nich?“ položí dotaz Morrow.

„Ede, teď sme mluvili s Mattem. A Virgil s ním mluvil cestou. Znova sem dal pro ty Langworthy vstřícnou nabídku. Buď přijmou dohodu, nebo zmizej hodně daleko. To je ale horší řešení, podle mýho, než je vyřídit, když tu dohodu nepřijmou. Můžou se totiž vrátit za rok, za dva a zaútočit, až to nebudeme čekat. Aspoň toho Gregoryho a jeho syna bysme se měli zbavit.“

„Nikdy je nezabiješ úplně všechny.“

„Já vím, nejspíš nějakej mstitel zůstane. Možná mu je teď deset let a vobjeví se třeba za dalších deset let. Nebo už taky ne, protože zapomene, anebo budeme tak silný, že nebude chtít spáchat sebevraždu.“

„Takže Matt s tím nebude mít problém? A co Seth? A co ta jejich sestra?“

„Matt vypadá docela rozumně, myslím si, že mu mnohý došlo. Pokud se jim něco stane, tak to nejspíš přijme.“

„Nejspíš nebo určitě?“

„Ede, von už teď nemá moc na výběr a von to dobře ví. Takže když zmizej, tak to nechá bejt.“

„Bylo by dobrý, kdyby zmizeli někde v tom Mexiku. Kdyby je nikdo nikdy nenašel. Nebo třeba i jinde,“ slevuje Moran, „Ale aby prostě zmizeli. Aby se nikdy nenašli. Myslím tím jejich těla.“

„Hm, takže to je jako zadání pro mě?“ podívá se pistolník tázavě, a když obdrží dvojité přikývnutí, zamyslí se, „Možná bych měl návrh. U bráchy už je ten Joe. Vodešel z tý armády a je u bráchy u dolů. Mohl bych tam za ním poslat Lyndona. Ten ty dva dobře zná, tak by mu mohl pomoc. Aby je ten Joe našel a až je najde, tak ... Virgil má pravdu, nejlepší by bylo je nalákat do Mexika, aby tam zmizeli. Pánové, víme, kde sou teď?“

„Ne, Ede, tohle asi nikdo neví. Nejspíš ani Matt. Podle mýho se nerozešli v dobrým. Myslím si, že i von se bojí, aby něco neudělali a nezačlo to znova. Je mu jasný, že tohle by byl jejich konec. Tak možná nakonec bude i rád, když zmizej a s nima zmizí i tenhle problém,“ odpovídá hoteliér.

„Já s tím nemám problém,“ pokrčí rameny Morrow, „Pokud tvrdíte, že to nebude mít vliv na tu dohodu, tak to spustíme. Pokud teda vážně nezmizeli někam hodně daleko. Třeba někam na sever nebo na západ.“

„Pokud zmizeli, tak se na ně nejspíš vysereme. Třeba je ten Joe ani nenajde. Ale pokud je najde, pak by bylo dobrý je vyřídit. A vůbec nejlíp v Mexiku, to by mohl zařídit tvůj brácha. Ale tentokrát musej ty těla zmizet, ne, že budou zase vystavený jako na divadle,“ dodá důrazně hoteliér.

„To je jasný. Taky je mi jasný, že k nám nesmí víst žádná stopa, ať už to udělaj kdekoli.“

„Asi to všem dojde, když zmizej, ne?“ podívá se tázavě Moran.

„Co komu dojde, je úplně jedno, Virgile. Ale nesměj najít žádnéj důkaz, kterej by mohli použít. Tím vůbec nejlepším pak je, když nebudou žádný těla, v tom s tebou souhlasím. Nejsou těla, není případ. Kolik tak asi lidí podobně zmizí? Že je nikdo nenajde?“

„To se ptáš vážně, Ede?“ zasměje se Greenwood, „Nebo to byla jen řečnická votázka?“

„Ale ne ... i když by asi bylo zajímavý, kdyby se to zjistilo. Kolik lidí tady na západě zmizí a nikdo nikdy nezjistí, co se jim stalo. Kde hníjou jejich kosti.“

„Určitě jich nebude málo. Ať už je někdo zabije, něco je sežere, nebo maj smrtelnou nehodu. Ale to tu asi řešit nebudeme.“

„Ne, to já jen tak ...“

„Dobře, Ede. Tak pošli Lyndona a začnete s tím. Ale žádná divočina, to jim připomeň. Chci čistou práci,“ dodá hoteliér, a při jeho slovech přítomnému mladíkovi přeběhne mráz po zádech, neboť tou čistou prací má být vícenásobná úkladná vražda jejich nepřátel.

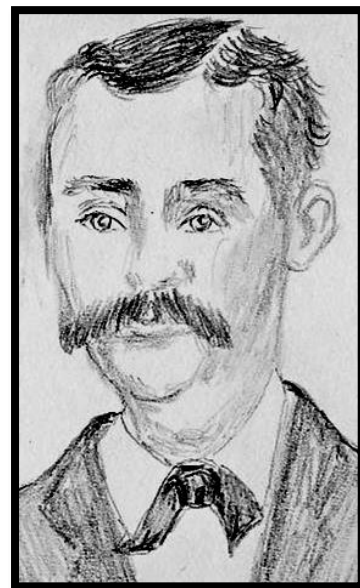
NEUTRALITA

Situace v Tombstone je více než napjatá. Po atentátu na maršála Virgila Earpa mnozí tuší, že tohle není vůbec konec boje zdejších klanů, na jedné straně představovaných vítězi přestřelky u O.K. Corralu, na druhé pak pozůstalými po padlých a jejich přátelích. Wyatt se snaží obvinít Ike Clantona z podílu na střelbě na bratra, ale ten dokáže sehnat hned sedm svědků, kteří odpřísáhnou, že v inkriminovaný den a hodinu byl v Charlestonu. Wyattovi se naopak podaří prosadit, aby byl místo Virgila jmenován zástupcem US maršála pro tuto oblast, což mu dává do rukou mocný trumf, neboť se může zaštitovat zákonem.

Sedmnáctého ledna se dostane do ostrého sporu Doc Holliday se členem sdružení Cowboys, jednatřicetiletým Johnem Petersem Ringem. Pře málem skončí přestřelkou, ale nakonec se podaří spor zažehnat bez použití zbraní. Zasluhu na tom mají nový maršál Jim Flynn a Wyatt, kteří oba zuřivce od sebe odtrhnou. Tentokrát tedy krev neteče, avšak nenávisť se dále prohlubuje.

Wyatt v dané chvíli potřebuje peníze, aby mohl uhradit náklady spojené s obhajobou a snahou obvinít Ike, proto prodává svůj podíl v Oriental Saloonu a nakonec také zastavuje svůj dům, tím získá dalších tři sta pětadesát dolarů. Příspěvky od místních živnostníků, kteří ho podporují, mu již zřetelně nestačí. Byť se zvyšuje počet měšťanů, kteří mají zájem na záchraně Earpů, nejspíše se obávají řádění jejich nepřátel ve městě, kdyby byli tito problematičtí představitelé zákona zcela odstraněni.

Další úspěch slaví Wyatt, když se mu podaří obvinít své protivníky z podílu na loupežích. Dvacátého ledna je proto zatčen Ringo, ale je vzápětí na kauci propuštěný, a třiatvacátého ledna je vydán rozkaz k zatčení bratrů Phina a Ike Clantonových a třiatřicetiletého Ray Charlese, kterého přezdívali Pony Diehl. Navíc ještě dojde ke změně názoru soudce na případ Ringa, tedy, že neměl být propuštěný.

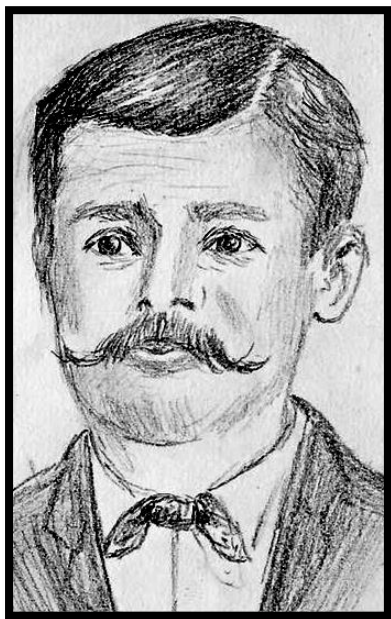
**JOHN PETERS
RINGO**

Za těmito nyní hledanými osobami vyrazí z Tombstone hned tři patroly, jednu z nich vede nechvalně známá trojice Doc Holliday a bratři Wyatt a Morgan Earpové. Ti si však nepočínají právě v rukavičkách, a ve snaze získat informace o pobytu hledaných, neváhají vyhrožovat místním obyvatelům i trestem smrti, dokonce v jednom městečku i seberou několik rukojmích. Ale ani tak nikoho nenajdou a musí odjet s prázdnou.

Pronásledování však učiní překvapivý krok, neboť zatímco je hledají tři patroly, všichni čtyři nakráčejí přímo do Tombstone, kde jsou vyslechnuti a poté propuštěni. Naopak Ike učiní protitah a znovu obviní Wyatta z vraždy a snaží se ho dostat před soud.

Obyvatelé Tombstone nejsou z vývoje situace vůbec nadšeni, obávají se totiž další eskalace sporu. Ve městě či v jeho okolí se nyní pohybují dvě značně početné znesvářené skupiny ozbrojených mužů a hrozí, že mezi nimi dojde ke krvavé konfrontaci. Na obou stranách však panuje jistá zdrženlivost, obě skupiny mají zájem dokázat, že zákon je na jejich straně, proto nejspíš ještě k žádnému dalšímu použití zbraní nedošlo. Ale situace je vážná, to si uvědomují všichni.

GORDON MCBRIDE

Za tohoto stavu přijíždí do města Horác Greenwood v čele své početné suity. Tu tvoří Ed Morrow, Jacob Todd, Bill Shephard a další dvojice strážců, najatá v nedávné době, kdy kulminovalo nepřátelství s rodinou Lawettů. Prvním je jednáctiletý Gordon McBride, druhým pak sedmadvacetiletý Terence Gawron.

Majitel dobře prosperujícího podniku Gold Star se ubytuje se svými muži pochopitelně ve vlastním, a navečer si svolá poradu, za účasti své, Eda, Jacoba a provozního hotelu Aarona Callase. Usadí se mimo lokál, v pracovně místního šéfa, dostane se jim především pití, večeri pozřeli dole v baru.

„Tak Aarone spusť. Jak to tady teď vypadá?“ začne hoteliér.

„Jak to tady vypadá? Jako před bitvou,“ ušklíbne se Callas, pak však stručně popíše některé události, o nichž má dobré povědomí, neboť se snaží udržovat kontakty jak s bratry Earpy, tak místními významnými měšťany, ale i šerifem Behanem, který očividně fandí druhé straně sporu.

„Co Clum?“ položí dotaz Greenwood.

„Ten?“ usměje se lehce provozní, „Řekl bych, že má naděláno v kalhotách. Potom, co se ho podle jeho vlastních slov pokusili zabít, v tom prosinci. Mluvil sem s ním a vypadá to, že se chce úplně stáhnout. Uvažuje vo prodání toho svého plátku a vo tom, že zmizí.“

„Vážně? Měl tady přece velký plány,“ tváří se poněkud zklamaně nejvyšší šéf.

„Horáci, když po tobě někdo stílí, když víš, že tě údajně napsali na ten seznam smrti ...“

„Ten seznam smrti. Ten vážně existuje, nebo to sou jen povídačky?“

„Co já vím. Po městě se toho povídá hodně. Faktem je, že na Johna stříleli a Virgil má ruku v prdeli. Tak si to přeber. Možná něco vzniká tím, že když se vožerou, tak moc žvaněj. Možná ale maj vážně plán, jak ty lidi z toho seznamu postupně zabít,“ pokrčí rameny provozní.

„Takže s tím Clumem počítat už moc nemůžeme?“

„Nejspíš ne, Horáci. Určitě se stáhne, pokud to tady rovnou nezabalí. Horáci, nevím, co máš v úmyslu, ale určitě se teď John bude držet zpátky. Všichni moc dobře věděj, že byl zcela na straně Earpů a tím je to daný.“

„No dobře, tak se budeme muset vobejít bez něj. Co ty Earpové? Jak to vidíš? Maj šanci se tady udržet? Dlouhodobě?“

„Horáci, dáváš mi hodně těžký votázky,“ kroutí se Callas, „Já přece nejsem věštec. Wyatt a Doc, ale i Morgan, ty sou hodně vostrý. Podporujou je i další. Ale vostrý sou i ty druhý, Brocius,

Ringo, například. Ale i další. Je tu ta krevní msta ze strany Clantonů a McLauryů. Navíc šerif Behan je na jejich straně. Tak jak mám vědět, jak to nakonec dopadne? Kdo koho nakonec postřelí?“

„Nejspíš se to neuklidní, co?“

„Uklidní?“ zavrtí hlavou provozní, „Jo, uklidní se to, až budou mnohý po smrti. Ale který to budou, Horáci, tak to se vážně nevodvážuju říct. Horáci, chceš se v tom sporu výrazně postavit na některou z těch stran? Pokud vím, tak si skrytě penězi podpořil Wyatta a Doca. Ale to je něco jinýho, než se veřejně postavit na jejich stranu. I když by jim to asi pomohlo.“

„Co si myslíš ty?“

„Já? Horáci, já ti přece jen vedu ten hotel ...“

„Ne, Aarone, jen kvůli tomu tady nejseš,“ odvětí dost ostře Greenwood, „Seš tady, protože seš chytřej a protože vočekávám, že tady budeš hájit moje zájmy. Podívej, jak rychle tohle město roste. A mám dobrý zprávy vo těch ložiscích, ty hned tak nedojdou. Takže poroste v dalších letech dál. Seš tady, abys vydělal peníze. Tenhle hotel je jen začátek. Mám zájem se tady taky víc rozmáchnout, jako například v Tucsonu. Tak vod tebe potřebuju, abys byl ve vobrazě a byl mi schopnej dát dobrý rady. Doporučení. Místo toho se tady kroutíš jak had a vodpovídáš hodně vyhýbavě.“

„Horáci, ale to se vážně nedá vodhadnout,“ tváří se nešťastně Callas, „Vobě ty skupiny sou podle mýho podobně stejný, na vobou stranách je svým způsobem zákon, nebo ho představujou některý z nich. Co pak z dalších dělaj svoje pomocníky. Na vobou stranách sou tvrdý a horký palice, co neváhaj sáhnout po revolveru.“

„To mi neříkáš nic novýho.“

„Horáci, já se zatím snažím držet stranou. Sice mám blíž k Earpům, ale nestavím se nepřátelsky ani k druhý straně. Dyť i město je rozpolcený, některý sou s nima, některý proti nim. Myslím ty významnější měšťany, vobchodníky a tak. Další maj jen strach, že se tady rozpoutá peklo a všude budou lítat kulky. Pak jim nějaký mužou přiletět třeba i do domu, skrz vokno. Možná by tak byli rádi, kdyby vypadly vobě ty skupiny.“

„Pánové, my tady hájíme především naše zájmy,“ rozhlédne se hoteliér po přítomných, „Ty sou pochopitelně v rozporu s přáním vobou skupin. Ta Cowboys nemá v dlouhodobým horizontu význam, jen mužou škodit. Earpové by tady něco vybudovat mohli, mohli by vovládnout tohle město. Dokonce sem si myslel, že se jim to povede a my se pak s nima dohodneme.“

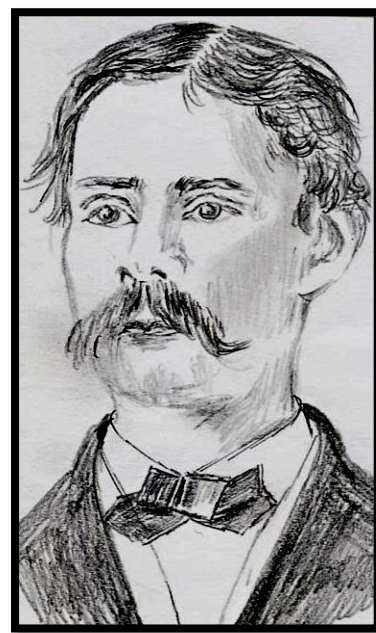
„Už si to nemyslíš?“ promluví poprvé Morrow.

„Už si tím tak jistej nejsem. Ale i to by pro nás mohlo bejt výhodný. Pokud se tady udělá prostor, tak ho míním využít. Chci tady nejen tenhle hotel, a nejen ty podíly, co máme s Willem na tý těžbě. Chci tady taky vobchody, kam budeme dodávat naše zboží. Můžeme to tady zásobovat i potravinama, nejen masem. Prodávat tady, co dostaneme přes hranice, ať už legálně nebo nelegálně. Konec konců můžeme tady postavit i další hotel, třeba pro jinej typ klientů. Podle mýho se tohle město bude dál rozrůstat a půjdou tady vydělat dobrý prachy. Tak musíme všichni uvažovat.“

„Jak všichni? Kdo všichni?“ podívá se tázavě provozní.

„Především ty a tady Jacob. Ten tu není náhodou. Nějakej čas tady s tebou zůstane a bude se snažit najít další zákazníky. Pokud to tady Earpové vykliděj, tak se podle toho zařídíme. Pokud se tu udržej, tak taky.“

„Horáci, právě sme v Tucsonu skončili jednu válku. Nebylo by dobrý se příliš zaplíst do další,“ vyjádří svůj názor Morrow.

TERENCE GAVRON

„Nemám v úmyslu tu víst válku, ale hledat další vodbyt. Další možnosti, jak tady vydělávat peníze. Proto seš tady Aarone, a proto tady bude určitou dobu Jacob. Nějaký lidi už zná, s dalšíma ho seznámíš.“

„Horáci, nevím ... Jacobe, neuraž se, ale přece jen ... Nebylo by lepší, kdyby tady byl Jim? Má mnohem víc zkušeností,“ tváří se rozpačitě Callas.

„Možná bylo, ale Jima potřebuju jinde. Sjednává kšefty kolem dolů. Takže tohle bude muset vyřídit Jacob. Už pár let se učí, a už nějakej čas některý věci řeší i samostatně. Taky na to nebude sám, budeš tu ty Aarone, a budete tu naše zájmy hájit společně.“

„Ta doba tomu není moc příhodná ...“

„Navopak, ta doba je na to dost příhodná,“ tvrdí rozhodně hoteliér, „Lidi tady maj strach, tos říkal dobře. Budou tak hledat jistotu, voporu. No a to je příležitost pro nás. Nejsme tu přece tak úplně neznámý, ví se vo nás. Ví se, že umíme věci vyřešit, když je třeba. Máme stabilitu, budeme pro ně dobrý vobchodní partneři. Takhle se jim to musí podávat. Ne, nemíním se do toho zdejšího sporu zaplíst, určitě ne veřejně, navopak ho hodlám využít.“

„No já nevím, Horáci ...,“ tváří se všelijak provozní.

„Aarone, voni taky nejsou úplný hlupáci. Žádný z nich. Je jim jasný, že bysme tady dokázali dost významně změnit poměr sil, kdyby si nás někdo znepřátelil. Earpové už těch nepřátel maj víc než dost, a ty druhý, ty určitě taky nebudou chtít, aby kromě Earpů po nich šel tady Ed a jeho lidi. Tak si myslím, že budou rádi za naši zdrženlivost a nebudou nás provokovat.“

„Horáci, to co říkáš, to by platilo, kdyby to měli v hlavě v pořádku,“ říká vážným hlasem Callas, „Bohužel si myslím, že některý sou dost vypatlaný. Maj v hlavě sračku, když to chceš slyšet. Nebo chlast. Jednaj naprosto šíleně. Například ten Ike, když se vožere. Beztak všechno vyprovokoval tehdy von, a kvůli němu zařval jeho brácha a ty dva McLaurýové. Nebo ty další, Brocius, Ringo, Stiwell, Spence. To sou taky vypatlanci. Ale tak bych mohl pokračovat. Dyt' i Doc je svým způsobem šílenec. I když je chytřej, vzdělanej, jako ten zubař. Ale jinak je to velkej magor, kolem něj je pořád rušno. Ale třeba i Morgan, Warren. No von i Wyatt má svoje.“

„V tom s tebou souhlasím, Aarone. Ale jistě pud sebezáchovy maj všichni. Na to spolím. Promluví si zejtra s Behanem. Chtěl sem mluvit i s Clumem, ale když říkáš, že to teď nemá smysl, tak ho asi vynechám. Možná si můžeme promluvit i s dalšíma místníma, co maj vliv. Mohli bysme je pozvat třeba na večeri. Udělat menší voslavu, pro pozvaný, je jedno čeho. Prostě je sem dostat a naznačit jim, že máme zájem, aby ve městě panoval pořádek. Abysme my i voni mohli dělat svoje kšefty, provozovat svoje živnosti, jedno jaký.“

„To by asi šlo zařídit, Horáci. Jen aby se pak na nás tady nesesypali, třeba ty Cowboys.“

„Proto ti tu nechám další dva chlapy, co přijeli s náma. Gordon a Terence tu zůstanou, minimálně nějakej čas. Kdyby bylo třeba, můžu ti sem poslat i další chlapy, abysme ukázali, že se umíme vo sebe postarat. Nechci to tu ale vyhrotit, Aarone, jen ukázat, že máme svojí sílu. Proto sem nepřítáhnul deset chlapů, ale jen dva další. Každýmu ale musí bejt jasný, že jich tady může bejt podstatně víc. Nebo může přijet i Ed, který má pro takový věci příhodnou pověst. I proto je tady, aby ho každej viděl. Proto sem tu já, abych dal místním najevo, že mi na tomhle městě záleží,“ vysvětluje své záměry naprosto klidným hlasem Greenwood.

„Horáci, zatím sme vo tom nemluvili. Vo co ti tady přesně de?“ podívá se tázavě Morrow.

„Vo co de ...,“ zamyslí se hoteliér, pak se nadechne, „Pánové, vedl sem i jiný jednání. S lidma, co to tu maj pod palcem. Co jim většinou patří ty doly. Sem s nima zajedno, i voni tady chtěj mít pořádek.“

„Ty lidi, ty sou jako kdo?“

„Ty lidi ... Ede, tohle ložisko našel před asi třema rokama jistě Ed Schieffelin. Von už je teda pryč, je tu jen jeho brácha, Al, toho Aaron jistě zná, vloni tu votevřel to nový divadlo. Ale ten Ed, ten to nalezíště brzo prodal jistým bráchům z Philadelphie a dalšímu finančníkovi z Bostonu. Je tady společnost, která ...“

„Prodal ty doly? Proč?“ diví se Todd.

„Prej už zase hledá další ložiska, někde na severu. I tak se dá vydělávat, najít bohatý ložisko a pak ho za dobrý prachy prodat,“ pokrčí rameny Greenwood, „Prostě je tady společnost, kterou vede bejvalej guvernér Arizony Safford, je předsedou správní rady. Sou tady i další doly. Já i Will v nich máme podíly, taky sme přispěli jako investoři do vybudování víc jak dvacet mil dlouhýho potrubí, co k nim vede vodu. Sem ve spojení s dalšími těžařema, majitelama a máme společnej zájem. Aby tady pokud možno panoval pořádek. Bohužel sem nepovede železnice, jak se kdysi předpokládalo, tak je to tady trochu vodříznutý vod světa. Ale díky tomu stříbru, a částečně i zlatu, se tady vydělávaj dost velký prachy. Jistě, poměry tu sou drsný, ale ... Ty velký

ANSON SAFFORD

těžaře zajímá jen to, co se vydoluje. Ty se dalším nezabevaj. Já ale chci využít i ty lidi tady, vydolovat z nich peníze, který tady vydělaj a pak rozhazujou. Ty Čínani sou sice zdrženlivější, ale zase se s nima dá vobchodovat, ty našinci už tak moc zdrženlivý nejsou. Sou tady především mladý muži, jako ty horníci, a jak dobře víte, tak často to, co vydělaj, taky hned rozházej. Prohrajou, prochlastaj a utratěj za děvky. Tak mám zájem, aby významnej díl z toho šel do naší kapsy. Nebo můj, a z toho vás zase zaplatím. Stačí takhle, Ede?“

„Snad jo ... Horáci, ty mluvíš i za ty další boháče?“

„Ne, Ede. Nebo jen částečně. Společnej zájem máme na tý těžbě. To další, to už je jen můj kšeft, nebo náš kšeft, pokud chcete. Chci využít i toho, že je tohle město divoký a zákon se tady ctí všelijak. Nemíním tu ale ani rovnat spory, ani si hrát na maršála. Jen chci přesvědčit místní vobchodníky, místní měšťany, že se jim vyplatí spolupracovat s náma, vodebírat vod nás. Což má zajistit tady Aaron a Jacob,“ vysvětluje unylým hlasem hoteliér.

„Ani vlastně nevím, kolik tu teď je lidí ...“

„Ani já ne, Ede. Ale vodhaduju, že tak dva tisíce místních a možná až sedm tisíc horníků. Což už je slušná porce zákazníků, nemyslíš?“

„Jo, Horáci, to už jo,“ přikývne pistolník.

„Řekneš nám přesně, co chceš?“ ptá se stísňeným hlasem Callas, jak se zdá, tak bude mít víc úkolů, než jen starost o hotel Gold Star.

„Jistě,“ přikývne jeho šéf a následnou skoro hodinu podrobně s ním a Jacobem rozebírá, co je podle něho dobré učinit. Jak najít další zákazníky, jak se tady prosadit. Zároveň se baví o možné stavbě dalšího podniku, kde by mohl být třeba i bowling, kulečník. Další hodinu jim pak zabere, když vybírají, koho pozvat na zítřejší oslavu.

Druhý den Callas a Todd osobně roznášejí pozvánky, naopak Greenwood si přispí. Pak obdrží žádost Wyatta o schůzku, které vyhoví. Earp se dostaví kolem půl jedenácté dopoledne do podniku Gold Star, ke stolu si přisedne i Morrow. Po vcelku zbytečných frázích se konečně dostanou k meritu věci.

„Horáci, možná ti došlo, proč sem s tebou chtěl mluvit,“ nadhodí vůdčí člen zdejšího klanu.

„Tuším to, Wyatte. Jen si nejsem jistej, jestli ti budu moct vyhovět.“

„Vyhovět ... Kdysi si říkal, že je i v tvým zájmu, aby tady panoval pořádek,“ podívá se vyčítavě Earp.

„To sem říkal a to pořád platí. Jenže, Wyatte, teď se mi zdá, že se z udržování pořádku stala vosobní věc, která je mezi tvou rodinou a rodinama Clantonů a McLauryů. Což mi nepřijde jako dvakrát dobrý.“

„Voni porušujou zákon. Kradou dobytek, přepadaj dostavníky, dělaj výtržnosti.“

„Bohužel se jim to nějak nedaří dokázat.“

„Nedaří, protože si dycky najdou svědky, který sou ale tak důvěryhodný, jako voni sami. Taky ten místní šerif, ten drží s nima.“

„Myslíš Behana, Wyatt?“ podívá se pátravě hoteliér, po přikývnutí pokračuje, „Wyatte, nepřisluší mi, abych cokoli posuzoval. Neznám tady tak dobře poměry. Ale co vím, tak i mezi tebou a šerifem je jistá vosobní věc.“

„Zase pomluvy,“ zamračí se Earp, ale jeho slova neznějí dvakrát sebejistě.

„Wyatte, to se někdy stane, že mezi dva muže vstoupí žena. Bohužel tady se to stalo v tu nejméně vhodnou dobu. Proto mluvím vo tom, že nejde jen vo spor kolem udržení pořádku. Místo toho, abyste tady táhli za jeden provaz, ty a šerif, v mnohým stojíte proti sobě. Toho využívaj ty vaši nepřátelé, ty psanci. Wyattte, dobře víš, že jsem tebe i Doca podpořil, když bylo třeba složit kauci. Dokonce sem ti prostřednictvím Aarona přispěl dalšíma peněžma. Ale pokud chceš, abych vystoupil na tvou podporu veřejně, nebo dokonce ti poskytl i muže, který pracujou pro mě, tak to vopravdu už je příliš.“

„Příliš,“ mračí se čím dál tím víc člen zdejší rodiny v problémech.

„Můžu ti ještě přispět nějakým tím dolarem, ale nechci se sám zaplíst do toho vašeho sporu. Nemám zájem se dostat do další války. Sám jsem si něco musel vyřešit v minulosti v Tucsonu, nechci si tedy vyrobit další nepřátelé. Pochopitelně jim nepřēju nic dobrýho a budu rád, když to zvládnete. Ale veřejnou podporu neočekávej, a už vůbec ne moje chlapy.“

„To je podivná podpora, kterou kdysi sliboval. Horáci, ty přece máš dost mužů, co pro tebe pracujou. Kdybys mi jich pár poskytnul, třeba jen na krátkej čas ... Dávám dohromady chlapy, co se jim dá věřit. Virgila zákeřně postřelili, vykřikujou, že chtěj zabít další z nás. Snažím se jen chránit svoji rodinu proti vrahům. Ty po nás dou jen proto, že tady důsledně hájíme zákon. Ne jako někdo, kdo nad jejich řáděním přivírá voči.“

„Wyatte, já mám svoje zájmy. Ty nejsou v rozporu s těma tvejma, ale sou moje a jiný. Já tu chci jen dělat kšefty a k tomu potřebuju klid. Ne víst válku se šerifem, s těma Cowboys. Můžu ti ještě přispět nějakým tím dolarem, jak sem říkal, ale svoje lidi ti prostě nedám. Ty budou chránit můj majetek, moje zájmy,“ řekne rozhodně Greenwood.

„Ed pro tebe pracuje nebo je tvůj společník?“ podívá se tázavě Earp.

„Proč se ptáš?“

„Pokud pro tebe Ed nepracuje, třeba bych se mohl dohodnout s ním. Hodí se mi každej chlap, co to umí se zbrání.“

„Wyatte, se mnou rozhodně nepočítej,“ zavrtí hlavou Morrow, „Zrovna nedávno sem Horácovi říkal, že mám zájem se usadit a tuhle práci pověsit na hřebík. Mám už tak dost nepřátel z minulosti a nemíním si k nim pořizovat další. Navíc mám stejný zájmy jako Horác, s kterým sem částečně společník a částečně pro něj pracuju.“

„Tohle je dost divný,“ snaží se Earp nedat najevo své zklamání a nejspíš i rozhořčení, „Je přece i ve vašem zájmu, aby tyhle psanci vodsud zmizeli. Aby nepřepadali dostavníky, nekradli dobytek. Tak proč vodmítáte pomoc to tady vod nich vyčistit? Horáci, s tvojí pomocí by se hodně změnilo. Ty máš muže, ale máš i dost peněz. Můžeš nás podpořit a my pak podpoříme zase tebe, až tady zavedeme pořádek. Budou volby šerifa, kdybych v nich vyhrál, mnohý by se změnilo. S tvojí podporou by to mohlo vyjít.“

„Tím si nejsem tak jistej, Wyattte,“ vyjádří své mínění Greenwood, „Určitě tě část budoucích voličů podporuje, ale je jich dost, abys vyhrál? Taky, volby budou až za dost dlouhou dobu, kdoví, co se všechno může stát.“

„Právě, Horáci. Musím taky vochránit svou rodinu. Jen k tomu by se mi pár mužů hodilo. Takovejch, jako je třeba tady Ed.“

„Tomu věřím. Ale i já potřebuju chlapy, abych chránil svou rodinu a svoje zájmy. Svůj majetek. Nejen ty máš nepřátele, Wyattte. Já je mám taky.“

„Taky těch chlapů máš dost. Hodně ses změnil. Hodně si toho získal. Taky hodně peněz, z těch svejch dolů a hotelů. Kdybysme se domluvili, tak bys s náma tady mohl počítat. Až bysme to tady vyčistili.“

„Vyčistili ... Wyattte, sám víš, co ta střilečka na podzim vyvolala. Mnohý, co tě podporovali, změnili názor. Maj strach, že tu budou další přestřelky. Že může náhodná kulka

zasáhnout i je. Jejich děti. Další násilí by proti tobě mohlo postavit další obyvatele města, a když by moji muži byli spolu s tebou, tak taky proti mně.“

„Chceš snad kandidovat na starostu? Nebo na šerifa?“ ušklíbne se Earp.

„Ani jedno. Jen chci dělat svoje kšefty. K tomu potřebuju, aby byli místní na mojí straně, ne abych si je zneprátelil tím, že tady vyvolám přestřelky.“

„Můžeme je společně vyřídit i jinde. Ne tady ve městě.“

„To asi můžeme. Ale voni můžou přijít do města a rozpoutat něco tady. Wyatte, říkám to znovu a na tom se nic nezmění. Dám ti pár stovek dolarů, jako podporu, jen mezi náma. Ale svoje muže ti nedám. Pochopitelně nijak nepodpořím tvoje nepřátele, zůstanu mimo váš spor. Budu si jen hájit svoje zájmy, chránit svoje lidi a svůj majetek.“

„Proč si sem teda přijel? I s Edem?“ neskrývá Earp své zklamání.

„Právě kvůli kšeftům. V jednom máš pravdu, Wyatte. Dost se změnilo, myslím tím v mojim životě. Jsem teď dost bohatěj měšťan, mám hotely, doly. Proto se nechci a ani nemůžu zaplíst do toho vašeho sporu, ačkoli bych vopravdu rád viděl, jak všichni ti tak zvaní Cowboys sou na míle daleko vod tohohle teritoria, nebo seděj ve vězení. Ale právě proto, že tu chci dělat kšefty, nemůžu tady brát zákon do vlastních rukou a podílet se na problematický likvidaci tý druhý strany.“

„To po tobě přece nikdo nechce. Stačilo by pár chlapů, co by chránilo mojí rodinu. Aby ty druhý nenapadlo střílet na někoho dalšího, jako to udělali Virgilovi.“

„Jde pořád vo to samý. Tohle by taky znamenalo mojí přímou účast ve vašem sporu a to právě nechci. Asi se budeš zlobit, Wyatte, ale veřejně se nepřikloním ani k jedný straně. Navopak budu deklarovat, že sem zcela neutrální. Wyatte, ty peníze, ty ti dá Aaron. Ale s žádným střelcem nepočítej. Tohle je konečný rozhodnutí.“

„Neděláš dobře, Horáci. Mohli sme to tady vyčistit a mít to tady v rukách. Jednou ti možná taky začnou škodit, budou škodit tvejm kšeftům.“

„Pak se budu bránit. Budu se dožadovat práva s využitím zákona. Ale i práva použít zbraň, pokud by byl někdo z mejch mužů napadenej, nebo se někdo pokusil ukrást či zničit můj majetek. To se ale zatím neděje, díkybohu.“

„Když tady vyhrajou voni, tak se to ale stát může.“

„Pak se zachovám tak, jak bude potřeba.“

„Chápu, ty už ses rozhodnul.“

„Ano, Wyatte, já už se rozhodnul. V tom vašem sporu zůstanu neutrální. Přeju si, abys to byl ty, kdo bude slavit konečný vítězství, dostane ty psance do basy nebo je vodsud vyžene. Podpořím tě penězi, skrytě, ale jinak zůstanu nad věcí.“

„Pak asi není moc vo čem jednat.“

„To záleží na tobě, Wyatte. Nechci, aby mezi náma bylo nepřátelství, ale vopravdu by mi teď tvoje přímá podpora uškodila. Respektive by mi uškodila v budoucnu, v mejch kšeftech. Proto se do toho nezapletu.“

Earp už nic neřekne, zlostně shrábne svůj klobouk, odzdraví lehlým kývnutím hlavy a zamíří ke dveřím.

„Byl dost nasranej,“ poznamená Morrow, když už je nemůže slyšet.

„Jo, von je dost prchlivej. Ale nebude si přidělovat nepřátele a nakonec i moje prachy se mu budou hodit. Má dost výdajů. Nebo máš jinej názor?“

„Absolutně ne,“ řekne důrazně pistolník, „Je moc dobře, že v tohle zůstáváme stranou. Tady už se to změnilo ve vosobní střet. Nejde už tady vo kšefty, vo prosazení moci, ale vo vyřizování účtů. Krevní mstu. Taky si měl pravdu s tím šerifem. Když mu Wyatt přebere ženskou, tak se pak nemůže divit, že mu nepadá kolem krku. A když k tomu ještě vyhlašuje, že proti němu chce kandidovat ve volbách, tak by musel bejt úplně blbej, aby stál na jeho straně.“

„Posrali toho tady dost,“ konstatuje suše Greenwood, „To je ale z toho, že sou horký hlavy a myslej vocasem,“ lehce se usměje.

„Nebo ho strkaj do starý šerifa.“

„Nebo tak.“

Právě sedmatřicetiletý John Harris Behan dorazí kolem poledního, neboť ho majitel zdejšího hotelu pozval na oběd. Na hostovi je vidět, že nadšením neplesá, a pohled, který vrhne na Morrowa, stojícího u baru, není vůbec radostný. Spíš zachmuřelý a částečně i nejistý. Příjezd hoteliéra s velmi problematickou minulostí a jeho pravé ruky, vyhlášeného zabijáka, nemusí znamenat nic dobrého. Zvláště, když se ví, že zdejší majitel se dobře zná s Doc Hollidayem, neboť býval rovněž vyhlášeným gamblerem, který si kartami vydělával na nevázaný život.

Začátek rozhovoru je velmi kostřbatý, především ze strany muže zákona, který se snaží působit vstřícně, ale své rozladění či obavy zcela zastřít nedokáže. Už také ví o večerní slavnosti, na kterou rovněž obdržel pozvánku. Ale tu podle jeho zjištění kromě mnoha podnikatelů a významných osobností města dostal i Wyatt Earp, který určitě není jeho přítel.

„Pane Greenwoode, mohu znát účel vaší přítomnosti v Tombstone?“ odhodlá se John položit otázku, odpověď na níž ho již delší dobu nenechává klidným.

„Pochopitelně, šerife,“ přikývne hostitel, „Mám zde u vás ve městě své obchodní zájmy.“

„Obchodní zájmy. Jsou ale ty jediným vaším zájmem?“ podívá se pátravě Behan.

„Jistě. Jediným zájmem.“

„Pane Greenwoode, musím se zeptat. Jsou mi známe vaše dobré vztahy s panem Hollidayem. Ten je zase blízkým přítelem Wyatta Earpa. Pokud vím, tak ten vás dnes dopoledne navštívil.“

„Máte dobré zvědy, šerife,“ vyloudí na své tváři úsměv hoteliér.

„Spíš náhoda. Někdo ho viděl k vám vcházet.“

„Jistě, nejspíš náhoda. Pan Earp za mnou přišel, sám požádal o schůzku. Nejsem nezdvořilý a tak jsem se s ním setkal. Nešlo však o nic důležitého.“

„Nešlo o nic důležitého? Pane Greenwoode, vy přece dobře víte, co se tady v posledních měsících odehrálo. Nechcete mi snad tvrdit, že jste se bavili o počasí.“

„O počasí?“ předstírá zamyšlení Horác, „Ne, nevzpomínám si, že bychom probírali počasí. Šerife, pochopitelně vím, co se tady stalo, i co se tady děje. Ale jak jsem vám již řekl, moje zájmy jsou ryze obchodní.“

„Tak proč je tady pan Morrow? Nepřijel jste jen s ním, spolu s vámi dorazili další čtyři muži. Pane Greenwoode, je tu značné napětí. Do toho se objevíte vy, s panem Morrowem, o kterém je známo, že se umí dobře ohánět se zbraněmi. Není to tak dlouho, co zastřelil dva muže v Tucsonu.“

„V sebeobraně, což uznal soud. Šerife, já ani pan Morrow zde nejsme proto, abychom situaci zde ještě více komplikovali.“

„Tak proč jste sem přijel? S tak početným doprovodem?“

„Šerife, v dnešní době představuje cestování po Arizoně značně rizikovou záležitost. Množí se přepadení dostavníků, olupování cestujících. Nebo se na ně rovnou střílí. Tak se nemůžete divit, že necestuji sám, ale беру si s sebou doprovod. To je snad pochopitelné.“

„Pane Greenwoode, nechod' me pořád kolem horké kaše. Zeptám se vás tedy přímo. Přijel jste, abyste podpořil svého přítele pana Hollidaye a bratry Earpy?“ vyřkne John otázku a zpráva se podívá na muže, jemuž ji adresoval.

„Šerife, pana Hollidaye znám, to nepopírám. Ale přátelé? Vždyť jsme se neviděli skoro čtyři roky, než se objevil tady v Arizoně. Pány Earpy také znám, ale rovněž jen okrajově. Nejsem ani jejich obchodní partner a ani jejich osobní přítel. Pokud jsem někoho podporoval, tak Virgila, který tu zastával funkci zástupce maršála a poté i maršála. Mým zájmem je vždy podporovat zástupce zákona, neboť jako bohabojný a spořádaný občan mám zájem na tom, aby v našem regionu panoval pořádek. Abych se nemusel bát cestovat z Tucsonu do Tombstone sám, abych si nemusel najímat a platit strážce, na ochranu proti psancům,“ odpovídá hoteliér, ovšem obsah jeho sdělení se nelíbí jeho protějšku, neboť za neutěšený stav v praktikování a vymáhání práva nese zodpovědnost. Stejně jako za ne dvakrát bezpečné cesty.

„Taková slova o podpoře zákonů rád slyším,“ snaží se Behan zachovat klid, „Jen bych při té příležitosti rád připomenul, že zákon zde představuji já,“ dodá s lehkou ironií a ukáže na svoje označení na prsou.

„Což já přece naprosto respektuji. Vždyť právě proto jsem si dovolil vás pozvat na oběd, šerife. Jako výraz mojí úcty a vděku za vaši náročnou práci.“

„Úcta a vděk. To má být nějaký způsob výsměchu?“ zachmuří se John.

„Výsměch? Proč, proboha? Já svá slova myslím vážně. Budu opravdu velmi rád, když zde prosadíte zákon, když ve zdejších kraji budou cesty bezpečné, když se po ulicích nebudou pohybovat výtržníci, co znepríjemňují občanům život svými eskapádami. Šerife, už mnoho let jsem usedlý, mnoho let podporuji muže zákona, mnoho let se věnuji pouze svým obchodům. Pokud si jdu zahrát karty, tak jen pro pobavení, a není to zase tak často. Šerife, já jsem nepřijel dělat vám jakékoli problémy.“

„Pane Greenwoode, mně je zase jasné, proč se s vámi sešel Wyatt a co od vás chtěl. Teče mu do bot, potom, co tady rozpoutal. Má strach z pomsty, za ty věci, co spáchal. Já vím, soud ho zprostil obvinění, ale i vy musíte tušit, že se nejednalo o klasické vymáhání práva. Myslím, když se svými bratry a přítelem zastřelili ty tři muže. Nyní se bojí jejich pomsty a tak se snaží posbírat přátele. Někteří ho podporují penězi, další by mu mohli poskytnout i víc, pokud by se s ním dohodli.“

„Šerife, řeknu vám teď to samé, co jsem asi před dvěma hodinami řekl Wyattovi. Já ani moji muži se rozhodně nebudeme zaplétat do zdejšího sporu, který již daleko překročil rovinu vymáhání zákona a sklouzl do osobní roviny. A to z obou stran. Budu v tomto striktně neutrální.“

„To jste mu řekl?“ objeví se nástin radosti ve tváři Johna.

„Přesně tak, a také to hodlám beze zbytku dodržet. Na druhé straně, šerife, očekávám, že vy a další představitelé zákona tady udržíte pořádek a zajistíte, že nikdo nebude moje zájmy poškozovat. Tím myslím, že nebude činit nic proti mým zaměstnancům a ničit můj majetek. Pouze v tom případě bychom využili zákonného práva na sebeobranu či obranu majetku. Vždy ale přísně v souladu se zákonem.“

„Jak tomu mám rozumět?“ zmizí úsměv z tváře Behana.

„Je to prosté, šerife. Provozují zde hotel, dovážím sem různé zboží. Doufám, že nikoho nenapadne například přepadnout moje zásobovací vozy či tropit výtržnosti v tomto hotelu. Nebo jakkoli napadat moje muže. Pouze v tom případě bychom se bránili. Do sporu, který zde zaměstnává kde koho, se rozhodně plést nemíním.“

„Snažím se tady udržovat pořádek.“

„Možná byste se měl snažit víc, šerife. Ani vám neprospívá, když se z jakýchkoli důvodů necháte zatáhnout do sporu dvou zneprátených klanů.“

„Tím míníte co?“ zamračí se zástupce zákona.

„Já si myslím, šerife, že mi dobře rozumíte. Byl byste sám proti sobě, kdybyste prokázal zaujatost. To by se vám nemuselo v příštích volbách vyplatit. Ale je to vaše věc, šerife. Mně je to jedno, pokud nedojde k porušení toho, co jsem říkal. Tedy někdo nezačne napadat moje lidi nebo mi krást moje věci. Pak bych se ostře ohradil a přijal potřebné opatření.“

„Potřebné vopatření ... to zase jako co?“

„Šerife, pracují pro mě stovky mužů. Na různých postech. Několik desítek z nich chrání moje zásobovací konvoje, pořádek v hotelích, u dolů. Což je jejich jediným úkolem. Možná i vám se doneslo, že jsem byl terčem útoků nedaleko Tucsonu. Naštěstí vše už skončilo, na rozdíl od zdejšího místa. Skončilo to rozumnou dohodou.“

„Rozumnou dohodou ... tím míníte co?“ zpozorní Behan.

„Tím míním, že došlo k prodeji pozemků rodiny Lawettů mému společníkovi panu Hansonovi. Tato rodina byla postižena během řádění Indiánů, my se ale zachovali velkoryse a pomohli jí, ačkoli kdysi mezi námi panovalo nepřátelství. Především z jejich strany.“

„Tak pan Hanson dosáhl svého? Už mu patří všechno?“ objeví se úsměv na tváři Johna.

„Ano, co se týká jeho ranče. Ale ti Lawettovi dál zůstávají a my jim pomáháme. Tam došlo k rozumné dohodě.“

„Rozumné dohodě, ke který jste je donutili. I za využití toho, že je přepadli ty Indiáni.“

„Myslím si, že jsme jim naopak pomohli, což pak zastavilo to nepřátelství. Šerife, pokud by k dohodě došlo i tady, bylo by to skvělé. Možná byste ji mohl zprostředkovat.“

„Dohodě? Pane Greenwoode, tady vobě strany vidí rudě. Mají voči podlitý krvi. Pane Greenwoode, nechcete si tu snad hrát na mírotvůrce,“ ulekne se John.

„Určitě ne, šerife. Tohle není moje věc, jak jsem vám již několikrát zdůraznil. Pevně věřím, že to tak budou všichni respektovat a já nebudu muset svoje rozhodnutí přehodnotit. Šerife, je jasné, co by chtěl Wyatt. Mohl bych mu poskytnout hodně chlapů, kdybych se do toho sporu chtěl zaplést.“

„To je mi jasné,“ odvětí stísněným hlasem zástupce zákona.

„Já se ale rozhodl zachovat neutralitu a očekávám, že to budou také všichni respektovat. Nemíním si hrát ani na mírotvorce a ani tady brát zákon do svých rukou. Ani já, ani moji muži se do ničeho nezapletou. Což je jistě věc, kterou rád slyšíte.“

„To jistě. Mám na to vaše slovo?“

„Pochopitelně. Šerife, já mám zájem tady provozovat svoje kšefty a těm neprospívá, když jste zapletený do jakýchkoli rozbrojů. Proto jsem v Tucsonu ukončil velkoryse tu rozmíšku s rodinou Lawettů a pomohl jim, poté, co jim vypálili ranč Indiáni. Tady jsem vážně jen za obchody, i proto jsem na dnešní večer pozval mnohé obchodní partnery. Další pak hodlám získat. Šerife, uvažuji o stavbě dalšího hotelu, o otevření obchodu, zásobování města různými produkty. To je můj jediný zájem. Plést se do vašich sporů zde rozhodně nechci a nebudu. Pokud mě k tomu někdo nedonutí tím, že mi bude záměrně škodit.“

„Nemůžu ručit za všechny pobudy, co se tady vykytují.“

„To jistě ne. Na to mám své lidi. Doufám, že obě strany zdejšího sporu budou respektovat moji neutralitu a poskytnou mi klid na moje obchody,“ řekne Horác a významně se na Johna podívá.

„Myslím si, že nikdo z nich nemá zájem si dělat další nepřátele. I tak jich obě strany mají víc než dost.“

„Taky doufám, šerife. Já jsem připravený zákon podporovat, je mi jedno, kdo je šerifem, kdo maršálem. Jen očekávám, že ten zástupce zákona zajistí pořádek a možnost moje obchody provozovat. Ani mi tolik nevadí to přepadání dostavníků, ty loupeže, mám dost lidí, abych si svoje zboží a svoje lidi ochránil.“

„Tomu věřím, pane Greenwoode. Patříte nyní k nejmocnějším mužům v Arizoně, spolu se svým společníkem asi také k těm nejbohatším,“ říká Behan a v jeho hlase je možné postřehnout nepatrný závan závisti. Takový život by si jistě i on dokázal představit. Nemá se špatně, ale na druhé straně se v penězích rozhodně netopí. Jako někdo.

Zbytek oběda se nese přeci jen v uvolněnější atmosféře. John si oddechl, neboť vstup tohoto hoteliéra na scénu by mohl řádně zamíchat kartami. Nepochybuje o tom, že by Morrow mohl přivést třeba i dva tucty mužů a podpořit Earpy. Proto je za deklarovanou neutralitu rád.

Poté, co vyslovil Horác jasně, byť trochu skrytě varování, už se dál chová jako výborný společník. Také následná témata jsou mnohem méně třaskavá. Proto nakonec zástupce zákona odchází z oběda v docela dobré náladě.

Odpoledne se v podniku Gold Star vše připravuje na večerní událost. Dnes bude otevřeno jen pro pozvané hosty, jinými slovy půjde o uzavřenou společnost. Hoteliér je připravený pustit chlup, aby učinil dobrý dojem a prokázal svou vstřícnost. Zároveň chce připravit Jacobovi a Aaronovi dobré podmínky pro jejich další jednání. Jejich výsledkem by pak mělo být, že mnozí zdejší obchodníci budou brát zboží právě od nich. Jedno, zda půjde o zboží legálně získané, nebo nelegálně propašované z Mexika.

Prostor lokálu je upraven tak, aby se hosté vešli ke stolům, které jsou propojené, budou tak sedět pohromadě. Zahraje jim k tomu i muzika, dostanou aperitiv, večeři a částečně i něco k pití.

Jejich vítání zajišťují osobně majitel a provozní podniku, usazování pak organizuje Todd. Naopak u baru stojí Ed Morrow a vedle něho hned pět mužů. Působí poněkud výhrůžně, ale to je právě to, čeho chce Horác dosáhnout. Ukázat, že má věci pod kontrolou.

Shephard, Foale, Chumas, McBride i Gawron mají urostlé figury a byť dnes nemají žádné viditelné zbraně, nikdo z přicházejících nepochybuje, že je vlastní a umějí s nimi dobře zacházet. Dnes však v této společnosti nejspíš žádný konflikt nehrozí. Ačkoli kdo ví. I zde se scházejí příznivci Earpů i druhé strany, byť nakonec nikdo z nich tady není. Wyatt pozvánku evidentně nepřijal. Buď je uražený nebo nemá zájem se tady ukazovat.

„Vážení a milí přátelé,“ ujme se slova Greenwood, když jsou hosté usazeni, „jsem moc rád, že jste přijali moje pozvání na dnešní setkání. Jak asi víte, mám zde své obchodní zájmy, jak v dolech, tak zde v tomto hotelu. Ale zabývám se i dalšími obchody, někteří z vás již odebírají zboží, které sem dodávám. Vážení přátelé, i přes požár, který zde minulé léto zničil desítky domů, obchodů i hotelů, Tombstone nadále utěšeně roste. Věřím, že tomu bude tak i v dalších letech. Já sám jsem vydělal již dost peněz, některé jsem i věnoval na bohublé činnosti v Tucsonu. Nyní bych rád podpořil i toto město, aby se stalo baštou civilizace v tomto zatím poněkud drsnějším kraji. Velmi bych si přál, aby zde panoval zákon, aby se zde všichni cítili bezpečně. Také, aby zde vzkvétaly naše podniky, obchody, hotely, ale i divadla, školy. Vážení přátelé, berte prosím dnešní pozvání jako moji snahu vyjádřit úctu k vám, za to, co jste tu již dokázali vybudovat. Za to, že se snažíte z tohoto místa vytvořit rozvíjející se město. Nezasťírám, že mám své obchodní zájmy. Naštěstí doly vynášejí, nejen tady, ale i jinde, kde jsem také jejich podílníkem. Jistě i mezi vámi najdu další obchodní partnery.“

Odmílí se, aby svému vyjádření dodal důraz.

„Také chci dodat,“ pokračuje, „že budu podporovat každého, kdo zde zajistí pořádek a bude uplatňovat zákon. Bohužel v poslední době se zde vyskytlo značné nepřátelství mezi některými významnými rodinami, které nakonec vedlo k tragédii, která si vyžádala i oběti. Já za sebe nejsem na žádné straně, ale moc bych si přál, aby tady zavládl pořádek a mír. Nikdo z nás se jistě nechce bát vyjít na ulici, cestovat dostavníkem. Bát se, že se může stát nechtěným účastníkem přestřelky, obětí přepadení. Ne každý si může dovolit početný doprovod, jako třeba já,“ podívá se významně směrem k baru, kde se jak kamenné sfingy tyčí urostlé postavy hned šesti strážců, „My všichni máme právo na bezpečí, na provozování svých živností, obchodů.“

Znovu udělá krátkou řečnickou pauzu, nadechne se.

„Vážení přátelé, nechci dlouho mluvit,“ dokončuje svůj proslov, „Na závěr jen řeknu, že jsem rád ve vaši milé a ctihodné společnosti. Během večera jistě bude dost příležitostí si o mnohém promluvit. Jen bych znovu zdůraznil, že mým zájmem je zde provozovat obchody a přispět k prosperitě tohoto místa, které se pro vás stalo minimálně na čas domovem. Já ho mám sice v Tucsonu, ale ten není tak daleko a jsem připravený sem častěji přijet a podpořit i vaše plány, pomoci vám se zvelebování tohoto místa. V tom asi máme všichni společný zájem,“ dodá a zvedne skleničku s alkoholem.

Ozve se potlesk, trochu nesmělý, jako by každý z přítomných dumal, jaké vlastně má tento jistě bohatý muž postranní úmysly. Co zde hodlá podnikat a zda to nenaruší jejich vlastní živnosti. Většina kvituje, že vyhlásil neutralitu ke zdejšímu krvavému sporu a nechce ho ještě více eskalovat. Což by jistě mohl, stačí se jen podívat na ty chladné výrazy strážců u baru.

Nicméně Horác dokáže být opravdu zábavným společníkem, dokáže krásně mluvit a po krátké chvíli vycítí, co chce jeho protějšek slyšet. Jak rozptýlit jeho obavy a zahrát naopak na jeho strunu. Jak si ho získat na svou stranu. Pochopitelně také neopomene upozornit na Jacoba Todda, jako svého zástupce v obchodních jednáních, i na Aarona Callase, který pro něho vede tento hotel.

Asi po půl hodině počáteční napětí povoluje a Horác se stává hvězdou večera. Což on umí, dokáže být elegantní, humorný, chápavý. Nešetří vzletnými slovy, nešetří ani na dnešní oslavě penězi. Ty bere jako investici do budoucnosti, kdy se mu mají dnešní vynaložené náklady mnohonásobně vrátit. Jak je alespoň bytostně přesvědčený.

DEVÁTÁ KAPITOLA

POSLEDNÍ HRA MORGANA EARPA

Jacob Todd zůstává v Tombstone a důkladně se seznamuje s tímto poněkud drsnějším městem. Ačkoli jedenáctého února oslavil teprve své čtyřiaadvacáté narozeniny, považuje se již za zkušeného jednatele společnosti, kterou velmi usilovně buduje Horác Greenwood a která má opravdu velmi mnoho aktivit. V rámci svých schůzek se mladík snaží zajistit v Tombstone nové odběratele, které budou následně zásobovat. Včetně početné čínské komunity. S tou má již naštěstí zkušenosti od dolů na Willově pozemcích.

V rámci svého pobytu rovněž zaregistruje napětí mezi mnohými zdejšími obyvateli, které je dané antagonistickým vztahem dvou významných skupin. Sice zatím nedošlo k opakování přestřelky, která se odehrála na konci října minulého roku, ani k útoku na žádného dalšího příslušníka těchto znesvářených klanů, jako se stalo v prosinci, kdy nejprve neznámí útočníci střelili na starostu Johna Cluma a poté postřelili maršála Virgila Earpa, ale nikdo nemůže tušit, kdy se zase něco zvrtně.

Sám Jacob je příjemně překvapený, nakolik je provozní hotelu, třicetiletý Aaron Callas, komunikativní a bystrý, kolik známostí si zde již vytvořil a nakolik silné má ve městě postavení. Jeho kontaktů i zkušeností velmi využívá, nechává si od něho otevírat dveře k mnoha významným obchodníkům ve městě. Přitom se sám snaží mezi zdejší obyvatele proniknout, proto navštěvuje různé akce, včetně divadelních představení.

Právě po jednom takovém, které se v podobě muzikálu uskuteční ve Schieffelin Hall v sobotu osmnáctého března, se Todd vydá spolu s dalšími na kulečník, což je u mnohých velmi populární zábava. Ten se nachází v billiard podniku jistého pana Boba Hatche. Aniž by to Jacob tušil, potkává se zde i s Wyatttem Earpem a jeho bratrem Morganem. Shodou okolností se zapojí do společné hry, atmosféra je vcelku pozitivní.

Jacob svým způsobem oba stále ještě mladé muže obdivuje, neboť přes výhrůžky směrem k jejich osobám, i postřelení jejich bratra Virgila, se i v této tíživé situaci dokáží bezprostředně bavit. Ačkoli Morgan již minulý měsíc raději poslal svou družku Louisu Houstonovou za svými rodiči do Kalifornie, aby se náhodou i ona nestala obětí msty. Sám však zůstává, aby pomáhal svým bratrům zvládnout situaci v Tombstone.

Do jedenácté hodiny zbývá asi deset minut, když se Todd chápe tága, aby pokračoval ve hře. V místnosti je dost mužů, spolu s bratry Earpy jsou zde jejich přátelé a částečně i strážci, osmatřicetiletý Dan Tipton a devěťadvacetiletý Sherman McMaster. Wyatt si hová na židli u zdi, jeho bratr pak bezstarostně postává v místnosti a sleduje, jak si povede hráč u stolu.

Todd nedokáže určit, zda uslyšel dřív řinkot skla nebo výstřel, v každém případě ustrne a není schopen pohybu. Je mu jasné, co se odehrává, někdo do místnosti střelil přes skleněné dveře z temné uličky, která spojuje Allen Street a Fremont Street. Podle zvuku se zdá, že pálí naráz víc mužů.

Jacobovi probleskne hlavou, že by se měl vrhnout k zemi, jenže není schopný se ani pohnout, jen s neapným výrazem ve tváři, a s tágem v ruce, stojí jak solný sloup a zírá směrem,

LOUISA HOUSTON

odkud přišly výstřely. Ty bohužel našly svůj cíl, naštěstí však minuly mladíka, co se chystal zahrát svůj šťouch.

Nedaleko hlavy Wyatt, opravdu jen kousek nad ní, jsou ve zdi dva zřetelné otvory po kulkách, které ho minuly, jeho bratr Morgan však už takové štěstí neměl. Stál také snad jen tři metry od zákeřných vrahů, a ti mu vpálili kulku do zad. Spolu s ním se k zemi hroutí i další muž,

JAMES EARP

jeden z těžebních mistrů, kterému se střela zavrtila do stehna. Nelze v tuto chvíli říci, zda je to ta samá, co prolétla tělem Morgana, anebo byl omylem zasažený jiným projektilem. Každému v místnosti je jasné, že cílem atentátu byli bratři Earpové.

Wyatt a jeho přátelé, na rozdíl od Todda, reagují velmi rychle a vyražejí za zákeřnými střelci, aby je ztrestali na místě. Ti však již jsou v trapu a tak se po chvíli se zachmuřenými výrazy vrací. Vrásky na jejich čelech se ještě prohloubí, když pokleknou k Morganovi a zjišťují, jak moc vážně je zraněný.

Jacob se konečně vzpomene, jak náměščný odkládá tágo a sedá si na jednu ze židlí. Přitom sleduje, jak se přítomní snaží ošetřit dva postřelené muže. Ten náhodně zasažený snad bude v pořádku, rána nekrvácí tak mohutně, jak by se stalo v případě, kdyby byla poškozena stehenní tepna. O mnoho hůř je na tom Morgan, kulka ho zasáhla do páteře v oblasti ledvin a prošla skrz jeho tělo ven, ničíc další orgány.

Wyatt se snaží svého bratra zvednout, ten ale jen zuřivě zamává rukou.

„Ne, už ne. Už to nevydržím. Tohle byla moje poslední

hra,“ mumlá.

Jako první přibíhá doktor Miller, po něm doktor Matthews a nakonec dorazí i chirurg George Goodfellow, specialista na střelná poranění. Ten se také ujme ošetřování jako hlavní lékař, nicméně když se jeho pohled setká s Wyattovým, je jasné, co se snaží naznačit. Zranění je fatální a není naděje, že by mohl zasažený přežít.

Diagnóza Goodfellowa se naplňuje asi o čtyřicet minut později, kdy je Morgan obklopen svou nejbližší rodinou, svými bratry. Odnесли ho do domu a kolem něj se tísni Wyatt, Virgil a James, spolu s nimi i Virgilova družka Alvira Sullivanová, přezdívaná Allie, a manželka Jamese, bývalá prostitutka Nellie Ketchumová, přezdívaná Bessie. Chybí sourozenec Warren, který však není ve městě.

„Já už nevidím skoro nic,“ zašeptá Morgan do ucha Wyatt, který se k němu sklání, potom se jeho tělo zachvěje a on odchází na druhou stranu.

Tyhle podrobnosti již Jacob Todd neví, vlastně ani netuší, jak dlouho seděl na židli v billiard baru a zíral na krvavé fleky na podlaze. Přitom si s mrazením v zádech uvědomoval, jak blízko něho prosvíštěly kulky, určené Wyattovi. Ten jako zázrakem unikl, jako sedící poskytoval skvělý terč. Ale nejspíš byli vrazi rozrušení, nebo špatní střelci. O to ale hůř, mohli omylem zasáhnout jeho, už zase má mladík divný pocit okolo žaludku. Dává si právě dalšího panáka, když se po baru začne šířit zpráva, že postřelený Morgan právě umřel.

Jednatel společnosti z Tucsonu se šouravým krokem vydá do podniku, který patří jeho šéfovi. Všimne si, že se mu ruce lehce chvějí. Aby taky ne, vždyť ho málem zastřelili, byť nebyl na listině smrti, co ti vrazi údajně sestavili. Je také jasné, kdo stojí za vraždou jednoho z Earpů, jde o další srovnávání účtů za přestřelku u O.K. Corralu.

ALVIRA SULLIVAN

„Co se děje?“ podívá se zpytavě Callas na mladíka, když se ten vpotácí do lokálu.

„Aarone ... zabili Morgana ...“, vyhrkne tázaný.

„Já vím, Jacobe, všichni tady to už věděj“, rozhlédne se provozní po lokále, je kolem půlnoci a mnozí hosté se ještě rozhodně spát nechystají.

„Já byl jen kousek ... Takhle daleko,“ ukáže Todd dvěma prsty jedné ruky vzdálenost, „takhle daleko kolem mě ... ty střely, co mířily na Wyatta. Mohli mě dneska zabít, Aarone,“ žaluje.

„Naštěstí nezabili. Jacobe, buď si běž lehnout, nebo si dej panáka. Ale jak tě upozoruju, tak už sis nějakýho dal, ne?“ vyloudí Callas na tváři úsměv.

„Jo, pár jo,“ kývne mladík, „Ale jednoho ještě určitě zvládnou. Aarone, tohle je v prdeli. Deš si jen zahrát a nějakej magor tě málem vodpráskne. Jen proto, že seš v nesprávnou chvíli na nesprávném místě. Do prdele, tohle bylo už podruhé,“ rozpomíná se, „Tenkrát v Tucsonu, když chtěl Clay vodprásknout Willa a sejmul bráchu ... Taky sem jen stál, jako solnej sloup, do prdele.“

„Jacobe, dostali jen Morgana? Někdo tady říkal, že to snad koupili i další. Co Wyatt?“

„Ne, Wyatta ty kulky minuly. Ale dostal to ještě jeden chlap, do stehna, nějakej mistr vod dolů, jméno si nepamatuju. Nevím, možná ho dostala ta kulka, co prolítla Morganem. No nejspíš jo, podle toho, kde stál, než se vodporoučel k zemi.“

„Nikoho nenašli?“

„Ne, pár se jich za nima pustilo, ale zdrhli. Prej jich snad bylo pět, ale to nevím jistě, to se povídá. Možná i někoho z nich poznali, ale to taky nevím jistě. Aarone, je ale jasný, kdo to byl. To ty Cowboys, jak jim tady říkaj. Ty zasraný zloději dobytka. Škoda, že se s nima nechce Horác vyrovnat, zasloužili by si vyřídit. Svině, střilet takhle ze zálohy. Určitě to byli ty samý, co předtím postřelili Virgila, toho dalšího z Earpů.“

„Nejspíš jo, Jacobe. Ale já sem rád, že se do toho Horác plíst nechce. A ty buď taky, protože kdyby se Horác postavil za Earpy, tak se může stát, že by někdo z nich příště střílel tady na nás.“

„To máš pravdu,“ zachvěje se Todd, „Ale stejně sou to svině. Takhle ze zálohy. Do zad. Do prdele, zasloužili by si viset,“ mračí se, pak se začne sápat po skleničce, co mu podává barman, aby její obsah zvrhnul do svého hrdla.

Jacob zvládne ještě druhého panáka whisky, pak se odebere do pokoje, kde je ubytován. Uvědomuje si, že je dost opilý, vše se s ním točí, a ještě víc, když si lehne na záda na lůžko. Zůstává v kalhotách a košili, zírá do temného stropu a před očima se mu kromě stěn míhají i výjevy z dnešního večera. Uvědomuje si, že není žádný hrdina, a už podruhé se mu stalo, že v bezprostředním ohrožení života vytuhnul. To není dobré zjištění, tohle by se mu mohlo vymstít, pokud se něco takového opět stane. Což bohužel v těchto bouřlivých končinách nelze vyloučit.

Nemá klidný spánek, a když ho ráno nechá provozní vzbudit, bolí ho hlava a je mu blbě. Kromě pouště v ústech a krku má i žaludek na vodě. Otrávený se odpotácí do baru, kde pozře snídani, což ho trochu srovná.

„Jacob, nemáš dneska dopoledne nějaký schůzky?“ podívá se na něj Callas.

„Jo, mám. Vypadám asi strašně, co?“ reaguje mladík.

„Jo, vypadáš. Jako by přes tebe přeběhlo stádo koní. Měl by ses trochu upravit, než půjdeš za těma lidma. Jo, Jacobe, až budeš courat po městě, pošli zprávu Horácovi. Vo tý vraždě Morgana. Ať je ve vobraze.“

„No jo, pošlu,“ kývne Todd, „Aarone, co bude teď? Skoro mám strach jít do města. Co když se bude zase střilet?“

„To pochybuju,“ zavrtí hlavou provozní, „Wyatt není sám, má tady pár přátel, a hlavně Doca, ze kterýho maj všichni vítr. Myslím si, že ve dne nebudou ty druhý riskovat přestřelku. Výsledek tý u O. K. Corralu je nejspíš dostatečně varoval. Tak bych se divil. Taky určitě nechtěj, aby je lidi viděli a mohli proti nim svědčit. To spíš si počkaj na další vhodnou příležitost.“

„Budou chtít zabít Wyatta i Doca, co? Virgila a Morgana už dostali. I když Virgila ... Aarone, myslíš, že budou chtít dorazit i Virgila?“

„Nejspíš chtěj vidět všechny čtyři mrtvý,“ přikývne Callas, „Jenže podle mýho se vraždou Morgana taky něco mění. Ted’ už je mrtvej i na straně Earpů, a divil bych se, kdyby Wyatt nechtěl dostat ty, co mu zabili a zmrzačili bráchu.“

„No právě. Tak myslíš, že se dneska nic neseeme?“

„Ted’ za dne ne. Co bude v noci ... Ale sem asi nikdo nepřijde. Jednak k nám nikdo z nich nechodí a myslím si, že tady nic neudělaj. Tady se bát nemusíš.“

„Bát ... Aarone, snad si nemyslíš, že sem zbabělec?“ zachmuří se mladík.

„Jacobe, já tě přece nesoudím. Ty máš jiný úkoly, nejseš na něco takovýho zvyklej. Ale jestli chceš, tak vytáhni z peلهu Arta nebo Gordona a vem si je sebou.“

„Nepotřebuju chůvu,“ ušklíbne se Todd, ale po pravdě by jí nepohrdnul. Jenže si nikoho s sebou nevezme, nechce před provozním působit jako strašpytel. Tak raději prožije trochu strachu, občas se bude rozhlížet, jestli někde nejsou podezřelé zjevy, co by mohli chtít někoho zabít. Ne, po něm nikdo nepůjde, ale má již dvojnásobnou zkušenost, že ohroženy mohou být i osoby, co se nacházejí v blízkosti těch, co se rozhodl někdo sejmout.

Velmi chmurná nálada panuje mezi příslušníky rodu Earpů. Zároveň si Wyatt uvědomuje, že v Tombstone není v bezpečí Virgil, který je stále ještě nedoléčený, hrozně slabý a levou ruku má zchromlou. Proto se s ním domluví, že ho raději vypraví do jejich rodného domu a pak se pokusí vyrovnat účty. Spolu se svými přáteli, kterými je nyní obklopený.

Napřed ho ale čeká ještě jedna smutná povinnost, musí nechat odvést tělo Morgana, který je nyní vystavený v truhle v modrém obleku, patřící původně Doc Hollidayovi. Mrtvola bude dopravena do Bensonu na vlak a poté poputuje do Coltonu v Kalifornii, kde ho bude čekat manželka a rodiče. Zesnulého doprovodí jeho čtyřicetiletý sourozenec James a další dva jeho přátelé.

Smutnou souhrou okolností právě dnes, v neděli devatenáctého března, slaví Wyatt své čtyřiatřicáté narozeniny. Pochopitelně žádná oslava nebude, na to není ani nálada a ani čas. Bohužel Morgan již takového věku nikdy nedosáhne, ten by se čtyřiačtyřicátého dubna dožil jednatřiceti let. Nyní ho však vypravují na jeho poslední cestu.

Možná se může někomu jevit netaktické, že se Wyatt rozhodl vypravit napřed svého mrtvého bratra a tak tříštit síly. Má to však dva důvody. Jednak předpokládá, že po Jamesovi vrazi nepůjdou, neboť nebyl účastníkem oné tragické přestřelky v říjnu minulého roku, a za druhé, mrtvola bude cestovat nákladním vlakem a zchromlý maršál o den později osobním. Proto Wyatt v neděli doprovodí Jamese a Morgana na nádraží do Bensonu, aby se poté vrátil zpět do Tombstone a připravoval se na zítřejší přepravu Virgila a jeho družky.

Druhý den, v pondělí dvacátého března, se na cestu vypraví další část rodiny. Původně má Wyatt v úmyslu odeslat svého postřeleného sourozence a jeho družku, a poté začít vyrovnávat účty. Ovšem i k němu dolehnou zvěsti, že někde na trati mohou číhat vrazi. Proto spolu s Virgilem v Bensonu do vlaku nasedá také Wyatt, další jejich sourozenec, sedmadvacetiletý Warren, třicetiletý Doc Holliday, devětadvacetiletý Sherman McMaster a třicetiletý Jack Johnson, přezdívaný Turkey Creek. Všichni jsou po zuby ozbrojení a připravení se bránit. Kromě Virgila, který je tak zesláblý, že ho musejí do schůdků vlaku téměř vynést.

„Tak ty Earpové to zabalili, jak se povídá,“ říká tou dobou Todd směrem k provoznímu.

„Nevím, jestli zabalili,“ není si jistý Callas.

„Ne? Včera zmizel ten barman, ten James, spolu s tou mrtvolou. No a dneska zbytek rodiny. Podle toho, co se říká, tak do Bensonu, na vlak.“

„V tom asi máš pravdu. Tady jim vážně hořela půda pod nohama. Nejsem si ale jistej, že to tímhle končí.“

„No možná ne. Taky se povídá, že je chtěj dostat. Ve vlaku.“

„Dostat? Jacobe, není tak lehký dostat Wyatta a Doca, když budou vědět, že po nich jdou. Což voni asi vědět budou, ne?“

„Tak to nevím, Aarone. Taky může jít jen vo povídačky, co jich tady koluje nespočet. Ale dávalo by to smysl, ne? Dostat je, než zmizí neznámo kde.“

„Pokud chtěj zmizet.“

„Myslíš, že nechť zmizet? Tak proč ten vlak? Já si myslím, že chtěj vodjet hodně daleko, možná do rodnýho domu, tam se třeba vopevnít.“

„Jo, to by možná dávalo smysl. Ale jak znám Wyatta, tak ten to neskousne, že mu před vočima voddělali bráchu. Ted' už je ta krevní msta na vobou stranách. Navíc von se cítí bejt zástupcem zákona.“

„No jo, ale ví vůbec, kdo na toho jeho bráchu střílel?“

„Nepovídá se po městě něco?“

„To se ví, že jo,“ přikývne Todd, „Různý zaručený zvěsti,“ zasměje se, „Prej tady viděli Brociuse, a taky Stiwellu. Někdo říká, že s nima byli i Spence, taky ten míšenec, ten Cruz. Což může bejt pravda a taky nemusí,“ pokrčí rameny.

„Jacobe, říkals, že je chtěj voddělat ve vlaku? Kde to jako chtěj udělat?“

„Aarone, tak to já přece nevím. Možná to sou vážně jen kecy. Možná se spokoje s tím, že zmrzačili Virgila a voddělali Morgana. A vyhnali ty další. Třeba už to nechaj bejt.“

„To pochybuju.“

„No jo, asi ne. Sou horký palice a toužej po krvi. Ted' asi vobě strany, každá po krvi těch druhejch.“

„Právě,“ zamyslí se Callas, „Jacobe, během cesty se asi nic nestane, pokud nejsou ve stejným vlaku. Ale to si asi vohlídaj. Ale až bude ten vlak někde stavít ... Kam vlastně jedou?“

„Vím já? Můžou to vzít voběma směry. Na Nový Mexiko anebo na Tucsonu. Tak i tak se nakonec můžou dostat do tý Kalifornie, jak se povídá, že tam chtěj.“

„Právě. Jacobe, co kdybys poslal Horácovi ještě jednu zprávu? Vo tom, že by mohly bejt v Tucsonu na nádraží problémy? Pokud by si tam na ně chtěli počkat.“

„Horácovi? Copak jasně neřekl, že se do toho nechce míchat?“

„No to sice řekl, ale zná se s nima, i s Docem. Je rozdíl se do něčeho míchat a někomu dát varování. Kdyby na ně někdo třeba v tom Tucsonu čekal. Co říkáš?“

„No já nevím ...“

„Nakonec se Horác může rozhodnout sám, ne? Může to nechat bejt, nebo je třeba varovat, kdyby tam vážně někdo z těch druhejch byl.“

„No jo, to máš pravdu. To může,“ přikývne Todd, „Takže mu mám skočit zatelegrafovat?“

„Jo, asi by to bylo dobrý. Ať už si udělá, co chce. Třeba tam nikdo čekat nebude, ale kdyby jo, tak se může Horác rozhodnout, jestli je varuje nebo tomu nechá úplně volnej průběh.“

„No jo, tak já tam skočím radši hned,“ podává se na hodiny mladík, pak s povzdechem znovu vyrazí do města.

NÁDRAŽÍ V TUCSONU

„Podívej, Ede,“ hodí papírek Greenwood před svého přítele.

„Zajímavý,“ konstatuje suše Morrow, když si přečte obsah telegramu.

„Pěkně se jim to vymyká z ruky. Virgil je asi navždycky v prdeli, Morgan už je v truhle.“

„Horáci, co chceš dělat?“ pozvedne zrak pistolník.

„Po pravdě, Ede, dost váhám,“ hovoří rozvážně hoteliér, „Moje rozhodnutí neplíst se do jejich sporu platí. Na druhý straně ... Ede, tohle je přece naše město a vůbec by se mi nelíbilo, kdyby tady ty Cowboys měli řídit.“

„Horáci, nevíme, jestli vůbec maj v úmyslu po těch Earpech jít. Podle toho, co poslal Jacob, by sem mohli přijet nejbližším vlakem. Pokud vím, tak ten tady bude mít přestávku, tak jedině v tý době by se něco mohlo semlít. Pokud vůbec.“

„Souhlasím, Ede. Možná by ale nebylo na škodu, kdyby ses rozhlídnul a poptal po městě. Některý z nich znáš, ne? Viděl si je v tom Tombstone, znaj je možná i jiný. Tak bys mohl zjistit, jestli je někdo z nich ve městě. Podle toho bysme se rozhodli. Co říkáš?“

„To bych mohl, Horáci,“ pokrčí rameny Morrow, „Myslíš si, že by zašli až tak daleko, aby na ně začali střílet rovnou tady na nádraží? Nebo ve městě?“

„To nevím. Pokud jo, tak určitě ze zálohy. To už udělali jak v případě Virgila, tak teď i Morgana. Nevím, kdo je s těma Earpama v tom vlaku, kolik jich je.“

„Nechceš snad, abych se do toho míchal,“ zeptá se pistolník a v jeho výrazu je možné rozpoznat nesouhlas s takovým postupem.

„Míchat ne, Ede. Ale možná bysme je mohli varovat. Pokud bys zjistil, že tady na ně někdo čeká. Třeba tam u vlaku, až by přijeli.“

„Takže jim ochranu tady poskytovat nebudeme,“ ujišťuje se Morrow, že dobře rozuměl.

„Ne, Ede. Vážně se do toho nechci plíst. Jasně, mohl bys tam na ně s pár chlapama počkat a už asi jen to by každého vodradilo, aby proti nim cokoli udělal. Ale zase by nás to dostalo do hry, a to nechci. Tohle si musej vyžrat sami.“

„Jo, tohle mi přijde rozumný,“ přikývne Morrow, „Tak já se rozhlídnou a poptám,“ vstane a zamíří ke dveřím.

Greenwood po odchodu svého společníka a přítele vypustí celou záležitost z hlavy a začne se věnovat dokumentům, které má rozložené na svém pracovním stole. S rostoucími aktivitami jím budované společnosti jich povážlivě přibývá. Vyrusí ho až čtrnáctiletý Delano Eaton, který mu ohlašuje příchod hosta. Kývne hlavou, neboť na něho již čeká.

Za krátký čas do místnosti napochoduje jednáctiletý Harry Padgett, jenž na Willově ranči provozuje svou školu. Oba muži se posadí ke stolku v rohu místnosti, hostitel nalije whisky a poskytne doutník.

„Harry, napřed dotaz. Jak to teď vypadá na tom ranči? Těch šest, co tam přišlo, nejsou s nima problémy?“ zahájí rozhovor Greenwood.

„Tak problémy ...“, pokrčí rameny učitel, „Horáci, voni byli zvyklý na jinej režim. Takovej volnej, prostě sou trochu neukázněný. Ale na druhý straně i trochu vystrašený, nebo aspoň z počátku dost byli. Není to s nima jednoduchý, taky úplný hovno uměj. Což to všechno taky trochu komplikuje. Ale nějak to zvládám.“

„Doufám, že nejsou moc spory mezi nima a místními.“

„Ne, to ne. A to především díky Samovi. Drží nad nima ochranou ruku. Což je vobdivuhodný, když ho nejspíš někdo z jejich otců střelil do hlavy. Sice pořád tvořej mírně vodtaženou komunitu, ale Sam se je snaží začlenit. Trochu se to zlepšilo i tím, že se víc zapojujou do práce. To je vočividně baví víc než škola,“ dodá Padgett s jistou hořkostí.

„Uměj aspoň číst a psát?“

„Jak který ... ty starší trochu ... Horáci, děláme co můžeme, abysme je trochu polidštili. Ale podle mýho z nich nikdy nebude nic jinýho, než nekvalifikovaný dělníci. Snad honáci, nebo můžou dělat jednoduchý práce, třeba u dolů, při přepravě. Možná z těch mladších by se dalo něco vykřesat, ale ty starší,“ mávne jen znechuceně rukou učitel.

„Harry, na těch klucích mi nezáleží. Sou tam ale proto, aby se naplnila ta dohoda, aby zase nevypuklo další nepřátelství. Jestli budou umět psát a číst, není tak podstatný, jako aby se tam jakž takž cejtili dobře, třeba si i něco málo vydělali. Pak snad nebudou mít důvod se chovat jako idioti, jako jejich tátové, co sou nejspíš po smrti. Ani nevím, vod kterého z nich vlastně sou. Ale to je jedno.“

„Tak po týhle stránce je snad všechno v pořádku. Právě díky Samovi.“

„Dobře, tak se tím už dál nebudeme zabývat. Tak, Harry, teď k tý naší věci. Sice je do podzimu ještě dost času, ale ruku na srdce, co je to dost času. Těch pár měsíců uplyne jako nic a pokud chceme ten náš projekt rozjet vod podzimem, tak asi budeme muset udělat pár důležitých kroků. Nemyslíš?“

„Jasně, Horáci,“ změnil se výraz ve tváři Padgetta, směrem k lepšímu, „Pevně doufám, že tu školu vod podzima votevřeme. Něco sme už spolu probírali. Jen nevím, co sou největší problémy. Jestli peníze, personál anebo žáci. Nebo teda studenti.“

„Ještě si zapomněl na budovu.“

„No to já bral jako ty peníze. Když budou peníze, bude podle mého i budova,“ podívá se teď pátravě učitel.

„Harry, znova sem si psal s Willem. I von je připravenej přispět. Taky souhlasí s mým návrhem.“

„S tvým návrhem? Nevzpomínám si, že bysme tohle probírali ...“

„Taky že ne. Zatím si měl jen slíbenou podporu. Harry, budu upřímněj. Nepočítám, že bych na tom moc vydělal. Nebo určitě něco jinýho bude vynášet mnohem víc. Na druhý straně je důležitý i veřejný mínění, a tomu se líbí, když ti bohatší vobčas pustěj chlup. Jako v zájmu veřejnosti.“

„Bereš to teda jako charitu?“

„Částečně jo. Kterou ale hodlám zúročit, teda aby se vo ní vědělo. Harry, ten můj návrh, se kterým souhlasí i Will, tak ten zní takhle. Založíme soukromou školu, která bude zahrnovat jak základní, tak střední. Postupně ji budeme rozjíždět. Uvidíme, jakej bude zájem veřejnosti. Můžeme zařídit i něco na způsob internátu. Aby tady mohli bejt kluci z okolí, nebo i z většího okolí.“

„To zní dost slibně, Horáci. Ale jen nevím, jestli bude dost těch, co si takovou školu budou moct dovolit,“ tváří se trochu rozpačitě Padgett.

„Na to bude taky pamatováno. Ustanovili bysme společnost, skupinu, správní radu, prostě tohle ještě musíme domyslet. Tam bysme jmenovali místní důležitý lidi, co by mohli rozhodnout, komu poskytneme to stipendium. Kterejm z těch chudších. Nebo těm, co budou výborný, jako vodměnu. Uděláme účet, na kterým budou peníze. Třeba i vyzveme další, aby přispěli. Zpočátku to zaplácnu já a Will.“

„Horáci, to ale asi bude dost peněz, ne? Budova školy, ještě to ubytování, ten účet na podporu žáků a studentů ...“

„Zadarmo to jistě nebude, Harry.“

„To je mi jasný ... Horáci, tohle ale bude pak škola tebe a Willa. Co já? Budu tam aspoň vámi jmenovaným ředitelem? Nebo vo tom taky bude rozhodovat ten spolek, ta správní rada těch moudřejch ...“

„Nevím jestli moudřejch, Harry, ale potřebnejch,“ usměje se mírně Greenwood, „Ještě sem ti neřekl ten můj návrh. Co bys řekl tomu, že by ta škola měla tři stejný třetinový vlastníky? S tím, že se ve smlouvě vymezí, co z nás každej do tý školy vloží.“

„Tři ... to jako i já? Ale Horáci, já nemám tolik peněz, abych mohl ... Sice by se mi to líbilo, kdybysme byli jako tři podílníci ... Ale já nevlastním ani ranč, ani doly nebo hotely. Vlastně nemám ani moc našetřeno ... Musel bych si hodně půjčit, zadlužit se ...“, tváří se nešťastně Padgett.

„Harry, to máš z toho, žeš mě nenechal domluvit. Je mi jasný, že penězi nevoplýváš. Ty zase máme já a Will. My dáme peníze, ty se vo ten projekt budeš starat. To bude tvůj vklad. Musíš zajistit vybavení, vhodnej personál a podílet se na kampani. Pro získání žáků. S tím ti pochopitelně pomůžu, a počítám i s těma, co voslovíme. Co si je nazval rada moudřejch. Pokud by časem byl z tý školy nějaký zisk, tak si ho budeme dělit na třetiny. Ale jak říkám, moc s tím nepočítám, beru to jako charitu.“

„Jako charitu ... To je dobrý, Horáci. Jenže to si můžeš dovolit ty a Will ...“

„Harry, jako ředitel budeš mít nárok na přiměřenou mzdu, pochopitelně.“

„Jo takhle ...“

„Ta mzda se bude vodečítat ze zisku, nebo půjde do těch nákladů. Uvidíme, třeba seženeme i další mecenáše, co něčím přispějou. Třeba na jídlo nebo ubytování těch studentů, na jejich učitele, co budeš muset najmout. Není vyloučený, že časem nám ta škola může i vynášet, zpočátku

ale bude ztrátová, s tím počítám. Taky, že se mně a Willovi nevrátí ty vstupní náklady. Anebo až za dost dlouho. Ale to je ta charita, jak sem zmínil a jak ji budu taktně prezentovat veřejnosti.“

„Tak tomuhle už rozumím,“ rozzáří se oči budoucího ředitele.

„Myslel sem si, že budeš souhlasit. Ale Harry, pokud si plácneme, čeká tě dost práce. Taky ti mám připomenout, že Will chce zachovat tu školu na ranči. Buď pro ty menší, anebo navopak pro ty větší, co už tam budou pracovat a nebudou mít hlavu na vyšší vzdělání. Dost z těch tvejků žáků tam může přejít do naší školy. Ale i tak bude nutný, aby tam ty zbylý někdo učil, takže budeš muset někoho zajistit. No a pak samozřejmě personál do tý naší školy.“

„Rozumím, Horáci, rozumím,“ říká rychle Padgett, „Určitě něco vymyslím. Horáci, co ta budova?“

„Ta budova ... Už sem vo tom mluvil s architektem, dostal určitý zadání. Pokud postavíme novou, s čímž počítám, tak musí bejt dost prostorná, až se nám počty kluků rozrostou. A vedle ní by mohla bejt ta ubytovna, ten internát. Pochopitelně budeš mít možnost do toho mluvit, myslím teď do toho návrhu architekta. Budou sebou muset hodit, aby všechno stihli, než skončí léto.“

„Horáci ... Tohle je víc, než bych doufal. Nová budova, vlastně možná dvě ... Prostorná, pro víc dětí. Já jako třetinový vlastník a ředitel ...“

„Myslel sem si, že nebudeš moc protestovat. Harry, když už se to bude stavět, tak by sis tam měl navrhnout i bydlení pro sebe. A taky počítat s tím, že by tam časem mohla přibejt třeba manželka a nějaký ty děti.“

„Bydlení ... to jako v tom internátu ...“

„To je na tobě, v který budově by to bylo. Nebo si časem můžeš postavit vlastní dům, ale pro začátek by to bylo lepší asi takhle. Pan řídící by tak měl všechno pod palcem.“

„Jistě, Horáci, takhle mi to vyhovuje.“

„Dobrá, tak v nejbližší době všechno úředně posvětime. Tu naši dohodu, taky místo na ty budovy, projekt architekta. No a ty se začni rozhlížet po vhodným personálu a taky vyřeš tu situaci na ranči.“

„To určitě udělám. Kdy bude další jednání?“

„Tak do tejdne bude všechno připravený, tak by bylo dobrý, kdyby ses tady zase ukázal. Ale ještě nekončíme, bude třeba si promluvit vo detailech.“

„To velmi rád, to velmi rád,“ objeví se spokojený výraz ve tváři Padgetta.

„Co víš, Harry. Třeba ten náš projekt bude natolik úspěšnej, že tu časem založíme i tu universitu.“

„Universitu ... to už je asi hodně vzdálená budoucnost ...“

„Co ty víš,“ pokrčí rameny Greenwood, „Těžko říct, jak rychle se bude tenhle kraj civilizovat. Jak rychle budou přibejvat vosadníci. Ale Harry, není jen Tucsonu, sou i další města, co taky rostou. Třeba střední škola může bejt tady a vysoká jinde. Ale máš pravdu, snění necháme na Willovi a my se budeme věnovat práci, co říkáš?“

„Určitě,“ zasměje se učitel.

Následně začnou probírat podrobnosti svého podnikatelského záměru, u něhož rychlá návratnost investic není na prvním místě. Ukazuje se, že těch problémů bude k řešení mnohem více a budoucího ředitele čeká hodně především organizační práce. Jsou již skoro hotoví, když se objeví Morrow. Ten se sám obslouží skleničkou whisky, posadí se a jen poslouchá, jak dva další muži v kanceláři dokončují svůj rozhovor.

„Tak cos zjistil?“ zeptá se hoteliér, když učitel opustí místnost.

„Sou tady, Horáci.“

„Sou tady. Do prdele. Kolik jich je?“

„Podle všeho asi čtyři, ale může jich bejt i víc. Poznal sem Ikea Clantona, s ním sou další tři, minimálně. Motaj se kolem nádraží a podle mýho sou dost slušně vyzbrojený. U sebe maj určitě revolvery a někde nejspíš i pušky.“

„Serou mě, Ede.“

„No a co s tím?“

„Vo tom právě přemejšlí. Sice nechci Wyatta a Doca veřejně podpořit, ale záleží mi víc na nich, než na tý sebrance.“

„Horáci, budeš se muset rozhodnout. A to dost rychle. Ten vlak už brzo přijede. Nevím, jestli chtěj něco udělat při jeho příjezdu, nebo vodjezdu, nebo když tady někde půjdou nejspíš na jídlo. Tak jestli chceš něco udělat, tak se musíš rozhodnout nejspíš dost rychle.“

„Co navrhuješ ty?“

„Držet se co nejdál,“ odvětí pistolník, pak se zpřímá podívá na svého společníka, „Horáci, máme podle mého tři možnosti. Jak sem vo tom přemejšlel. Ta první, to je nedělat vůbec nic a nechat tomu volnej průběh. Ta druhá. Mohl mych zaskočit na to nádraží a až přijedou, tak je varovat. S tím, že nechci, aby se vo tom vědělo. A ta třetí? Můžu vzít pár chlapů a poskytnout jim ochranu. Vod chvíle, co přijedou, co tady budou a než zase tím posraným vlakem vodjedou. Když do něj nastoupěj i ty druhý, tak to už bude jejich věc, když se postřílej cestou. Ale tady v Tucsonu se jim nic nestane.“

„Beru tu prostřední možnost, Ede,“ říká rozvážným hlasem Greenwood, „Varování bude z naší strany slušnost. Přitom se do toho nenamočíme.“

„Já bych sice radši dal přednost tý první ...“

„Ede, klidně na to nádraží zajdu sám. Nebo tam pošlu někoho jinýho.“

„To je blbost, Horáci. Ty by ses tam vůbec motat neměl, a posílat tam někoho z našich, to už vůbec není dobrý. Když už to musí bejt, tak to radši vyřídím sám. Taky uvidím, kolik jich je.“

„Co tím myslíš?“

„Podle toho, co poslal Jacob, tak určitě tam bude ten zmrzačený Virgil. Je votázkou, jestli tam bude sám nebo ne.“

„Sám ... Podle toho telegramu jich ale vodjelo víc, ne?“

„Jo, do Bensonu jich určitě jelo víc. Je votázkou, kolik jich tam nastoupilo do toho vlaku. Horáci, přemejšlí, co bych asi udělal já a co asi udělá Wyatt a Doc. Podle mého tu vraždu Morgana nenechaj jen tak. Jestli poslal pryč tu mrtvolu a s ní Jamese, a jestli teď poslal pryč i Virgila, co je v prdeli a na hovno, akorát se vo něj musej starat ... Dyt' vůbec do toho vlaku ty další nastoupit nemuseli. Mohli taky vyrazit za těma, co považujou za vrahy.“

„Jo, v tom můžeš mít pravdu. Ale kdyby v tom vlaku byl jen Virgil a ta jeho Allie ...“

„Pak asi nebude takovej problém toho zchromlýho maršála dorazit,“ dokončí myšlenku Morrow.

„Pak mu bude i naše varování nejspíš na hovno. Ať z toho vlaku vyleze, nebo tam zůstane, můžou si ho tak jako tak najít.“

„Je to celý na hovno,“ bouchne zlostně pistolník do klobouku, až ten spadne na zem.

„Tak to necháme bejt?“

„Nevím ... Mohl bych se pokusit najít Boba, ten je spíš s nima, ne? Ale nevím, jestli na to bude čas, a taky, jestli se do toho bude chtít šerif vůbec míchat. Nebo se rozhodnout podle toho, kolik jich v tom vlaku bude. Pokud teda s ním vůbec někdo z nich přijede. Pokud něco tušej, tak do něj ani v tom Bensonu nastoupit nemuseli.“

„Jo, nemuseli. Ede, nechci tě do něčeho tlačit.“

„Já vím. Na druhou stranu by se mi moc nelíbilo, kdyby ta sebranka rozstřílela toho zchromlýho chlapa. A voni sou toho schopný, podle mého.“

„To nejspíš jo.“

„Horáci,“ podívá se na hodinky Morrow, „Tak já na to nádraží skočím. Vezmu sebou i Delana.“

„To jako proč?“

„Když jich tam s Virgilem bude víc, tak jim dám jen varování. Když by tam byl sám, tak tam s ním zůstanu a pošlu sem Delana. Ty mi tam pak pošli pár chlapů, co tady teď máme. Abysme na toho chromajzla dohlídli, než pojede dál. Anebo ho vodvedu někam do města, kde mu zajistím ochranu, aby ho nezavraždili v tom vlaku, až se rozjede. Rozhodnu se podle toho, kdo v tom vlaku přijede.“

„To je snad až příliš, ne?“

„Příliš ... Horáci, já se s nima srát nebudu,“ řekne tvrdě pistolník, „Pokud budou chtít dobít toho mrzáka, a pokud se k němu přiblíží, tak je sejmu. Jen mi pak budeš muset vopatřit dobrýho právníka. No a tím nejspíš vstoupíme do další války. Pokud jo, tak pak ten kraj vod těch zmrdu vyčistíme, jak navrhoval Wyatt. Bude se pak i nám líp dejchat.“

„Pokud bys chránil zmrzačenýho chlapa před vrahy, navíc bejvalýho maršála, tak by bylo nejspíš veřejný mínění na naší straně,“ přemýšlí nahlas hoteliér, „Ede, budu radši, když se to vyřeší bez střelení. Možná bude stačit, když mu poskytneš ochranu. To je možná zastaví.“

„Nejspíš jo. Dám si pozor, voni střílej ze zálohy,“ ušklíbne se Morrow, znovu se podívá na hodinky a pak se zvedne. Dalších slov není třeba.

Ed vykročí směrem k nádraží, po boku mu dupe hoch, jenž má sloužit jako poslíček. Morrowovi mu jasné, že možná vstoupí na tenký led, ale na druhé straně se mu přičí nechat na holičkách zmrzačeného muže, pokud se nemůže bránit a je jen ve společnosti své manželky.

Do příjezdu vlaku už mnoho času nezbyvá, a tak se na peróně objevují lidé, kteří na někoho čekají. Nebo možná i na zavazadla, které jim mají být dopraveny. Vlak by zde měl mít přestávku, než bude pokračovat. To umožní cestujícím, aby si zaskočili na večeři.

Pro Eda není zase tak těžké všimnout si Ike Clantona, kterého měl tu čest spatřit během svých pár krátkých pobytů v Tombstone, a minimálně jednou ho viděl i tady v Tucsonu. Spolu s ním tam evidentně jsou nejméně další dva muži, a podle boulí pod kabátem se domnívá, že jsou ozbrojeni. Na rozdíl od většiny dalších, co se na peróně rovněž nacházejí.

„Počkáš tady,“ nařídí pistolník klukovi, nechává ho na kraji, kdyby se něco zvtlo, tak aby se neocitl v případném dešti střel. Ale v tuto chvíli neočekává, že by ti muži rovnou zaútočili, jistě nebudou chtít mít svědky svého zločinu. To spíš později, na vhodnějším místě. Nebo až se vlak vyprázdní, pokud v něm bude Virgil a pokud by v něm zůstal. Kdoví, v jakém je vůbec stavu.

Když se vlak objevuje, udělá Morrow pár kroků směrem ke skupině kolem Clantona, snaží se, aby je on měl na očích a oni jeho neviděli. Má u sebe revolver, ale moc by si přál, aby ho dnes nemusel použít. Na druhé straně, pokud ho již vytáhne, bude se snažit zabít, neboť když se začne střílet, je to vždy kdo z koho. Pak je nutné zneškodnit protivníky dříve, než to učiní oni.

Oddechne si, když spatří u okénka tvář Wyatta. Sice není nadšený, že tím vlakem Earpové přijeli, ale na druhé straně kvituje, že tam není bývalý maršál sám. Vrhne pohled na Ike a jeho kumpány, jak se zdá, tak ti se rychle stahují. Nespíš již vědí, že Earpové jsou ve vlaku, ale sami být viděni nechťejí.

Morrow se rozhodne jednat a postupuje zcela obráceně, než většina přítomných. Rychle se protlačí do vagónu, kde spatřil obličej Wyatta, a dál přes proud cestujících, až se dostane do blízkosti chudáka Virgila. Ten sedí jak hromádka neštěstí, zabalený do pokrývky, u něho jeho družka či manželka, není jasné, co vlastně úředně je.

Morrow zůstane stát, zato si ho všimnou muži, co jsou s Earpy a znejistí. Wyatt je však rychle uklidní a sám vykročí k pistolníkovi, co se zde tak nečekaně objevil.

„Wyatte, jen sem tě přišel varovat. Dostali sme s Horácem zprávu z Tombstone, že tu možná na vás budou čekat. Tak sem to šel prověřit. Podle toho, co sem zjistil, je tady Ike a nejmíň tři další. Byli i tady u vlaku, před chvílí,“ říká Morrow.

„Jo, Ede, taky sem je viděl,“ přikývne Earp, výraz ve tváři zachmuřený, „Viděl sem jak Ikea, tak Stiwellu,“ dodá a v obličejí se mu mihne nástin velké zloby, „Chtěli se schovat, ale viděl sem je.“

„Pak je všechno v pořádku, Wyatte.“

„Ede, co ty?“

„Já tě přišel jen varovat,“ řekne Morrow důrazně, pak se rozhlídne, „Máš tu dost chlapů, ne?“

„Takovej jako ty by se mi určitě hodil, Ede. Jednak tady, na ochranu Virgila. A i potom, v tom, co chci udělat,“ zní hlas Earpa temně.

„Půjdeš po těch, co zabili Morgana.“

„Jo. Čekat na soud nemá smysl. Vždycky maj kupu svědků, že tam nebyli. Tak to s nima vyřídím jinak.“

„Rozumím. Wyatt, já ani Horác se do toho plíst nebudeme. Když seš tady, tak není ani třeba chránit Virgila.“

„Chránit?“

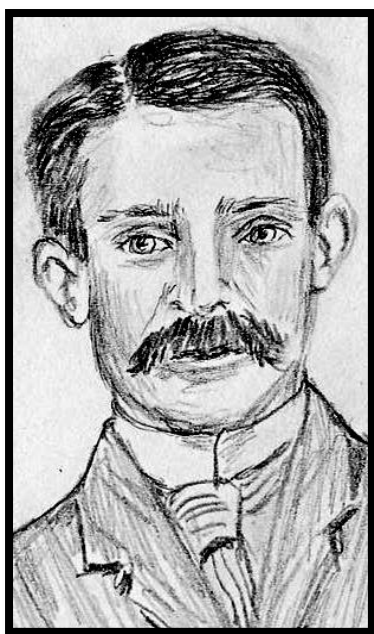
„Kdyby tu byl sám, tak sem byl připravenej mu pomoc. Ale je dobře, že tady sám není. Wyatt, tohle už je na vás. Víš vo nich, tak se určitě postaráš.“

„Jo, postarám. A nejen vo ty tady, ale i vo další,“ přikývne Earp, v jeho hlase rezonuje jak rozhodnost, tak i nenávist k těm, co mu zabili jednoho bratra a druhého zmrzačili.

Morrow už nic víc neřekne, rozvázným krokem opustí vagón, vezme svého nevyužitého poslíčka a vrací se do hotelu. Po pravdě se mu dost ulevilo, neboť dnes večer prožije v klidu své rodiny. Na rozdíl od bratrů Earpů a jejich přátel, kteří mohou mít i dost starostí. Ale to už je jejich věc, jak se s tím popasují.

Earpové a jejich přátelé se krátce poradí. Wyatt viděl tři z nepřátel, Ike Clantona, Franka Stiwellu a Hanka Swillinga. Počítá však s tím, že ve městě mohou být i další. Ti tři sice rychle zapadli do davu, ale jeho pozornosti neušli.

Earpové a spol mají dvě možnosti, zůstat ve vlaku, anebo se vydat do města na večeri, do některého z blízkých podniků. Po jistém váhání se rozhodnou pro druhou možnost. Vyrazí do blízkého Porterova hotelu, chudáka Virgila musí spíše nést, jak moc je zesláblý.

WARREN EARP

Až chvíli po nich z vlaku vystoupí Doc Holliday, u sebe má dvě brokovnice s krátkou hlavní. Dorazí za svými přáteli do hotelu a následně je i doprovází zpátky na nádraží. To již má přes rameno přehozený pás s pouzdem s revolverem, naopak Wyatt a Warren u sebe mají donesené brokovnice. Takto vyzbrojeni chrání zmrzačeného Virgila, kterého ve svém středu vlečou zpět.

Zatímco většina ze skupiny nastupuje do vlaku, kde jsou se zbraněmi v rukách připraveni bránit bývalého maršála, Wyatt s brokovnicí přes rameno přejde na druhou stranu, míněno z pohledu od nástupiště. Tam spatří temné stíny, plížící se podél vlaku a bez váhání se k nim rozběhne. Je připravený zabít, pomstít své bratry a také nedopustit, aby tekla krev dalšího člena jeho rodiny.

Wyatt chvátá k dvěma mužům, co jsou ozbrojeni puškami, jedním z nich je pětaticetiletý Ike Clanton a druhým šestadvacetiletý Frank Stiwell. Ti však také zaregistrují svého úhlavního nepřítele, který se k nim přibližuje, a navíc se objevují i další muži ze skupiny Earpů. Proto se oba členové Cowboys dají

na úprk, pronásledováni svými nepřáteli.

Je asi ironií osudu, že Ike Clanton vždy zdrhne, pokud by musel jít do přímé konfrontace se svými nepřáteli. Nejinak je tomu i dnes v noci. Stiwell utíká také, bohužel pro něj klopýtne a upadne. Přitom přichází o svou pušku. Pokusí se rychle vstát, ale to již zírá do hlavně brokovnice, kterou svírá v ruce Wyatt.

Mezi oběma nelítostnými nepřáteli dochází ke krátké výměně slov, přitom se Frank pokusí odrazit hlavě brokovnice, která mu míří na trup. Nepovede se mu to však úplně, a když Wyatt stiskne spoušť, sprška broků drtí kosti na levé noze a zasahuje masitou tkáň té pravé. Stiwell se kácí k zemi, chytá se za poraněná místa. Má sice u sebe revolver, ale nepokouší se ho vůbec vytáhnout.

Následuje krátká drsná výměna invektiv, kterou zakončí Wyatt druhým výstřelem z brokovnice, tentokrát do oblasti trupu, broky zasahují žaludek, játra i břicho. To již jsou kolem

těžce raněného i další muži a spolu s Wyattem ho bez milosti dorazí. Stiwell dostane další čtyři kulky.

Wyatt a jeho přátelé ještě kontrolují okolí vlaku, ale z jejich nepřátel se zde nachází jediný, ten je však bezpečně mrtvý. Jak se zdá, tak Virgil je pro tuto chvíli v bezpečí.

MUSEJ NAVŽDYČKY ZMIZET

Nebožtíka Franka Stiwella objeví místní až druhý den ráno a dopraví ho k patologovi Drexleru Lloydovi, který prozkoumá jeho tělo. Nejen on musí uznat, že je drasticky poškozené, kromě dvou devastujících zásahů z brokovnice nese stopy po dalších čtyřech střelách. Koroner dochází k závěru, že mrtvý byl zasažený z pěti různých zbraní.

Pochopitelně se začnou hledat svědci, kteří by pomohli objasnit smrt Franka. O slovo se hlásí i Ike Clanton, který obviňuje z přítelovy vraždy Earpy a jejich družinu. Jeho slovům nahrává i fakt, že zatímco Stiwell je rozstřílený jak řešeto, jeho revolver nebyl vytažený. Vše nasvědčuje spíše popravě než klasické přestřelce. Díky použité brokovnici někdo považuje za hlavního vraha Doc Hollidaye, o kterém je známo, že má tuto zbraň v oblibě a zabíjel s ní rovněž v bitce u O. K. Corralu. Ale co přesně se stalo včerejší noci, zůstává zatím tajemstvím. Jen zrasená mrtvola podává jistá svědectví, která však nejsou dvakrát příznivá k těm, kdo ze svého nepřítele udělali nebožtíka.

Zatímco Virgil Earp směřuje se svou družkou vlakem do Kalifornie, náměstek US Maršála Wyatt Earp s četou svých pomocníků vyráží zpět do Tombstone. Spolu s bratry Earpy pádí na svých koních Doc Holliday, Sherman McMaster a Jack Johnson. Mezitím ovšem tucsonský smírčí soudce Charles Meyer na Wyatta a čtyři další údajné federální muže zákona vydává zatykač pro vraždu Stiwella.

Šerif Behan, který je informovaný o zatykači, se ho pokusí v pondělí jedenadvacátého března uplatnit, ale proti těžce vyzbrojené skupině nemá naději. Proto raději ustupuje, navíc Wyatt a jeho četa vyrazí ven z města, aby našli vrahy Morgana. Skupina se přitom ještě rozšiřuje o čtyřicetiletého Johna Wilsona Vermilliona, přezdívaného Texaský Jack a osmatřicetiletého Dana Tiptona. Všichni, z nyní již sedmičlenné čety, se přitom ohánějí legitimitou federálních agentů. Ovšem za nimi vyráží se svou parou šerif Behan, ten zase mává vydaným zatykačem. Zajímavostí je, že mezi devatenáctkou šerifových pomocníků je i dost příslušníků skupiny Cowboys a přátel Stiwella, z nich je asi nejznámější Johnny Ringo.

Nastává velmi kuriózní situace, kdy několik údajných federálních zástupců zákona pronásleduje vrahy Morgana, a je naopak honí další skupina mužů, představující místní zákon. Podle tvrzení některých však šerif Behan nestojí o skutečnou konfrontaci, a tak vždy, když se k pronásledovaným přiblíží, udělá vše proto, aby měli čas uniknout. Plní si svou povinnost, ale přitom neriskuje ozbrojený střet s nahněvanými a nebezpečnými muži, ohánějících se federálním právem.

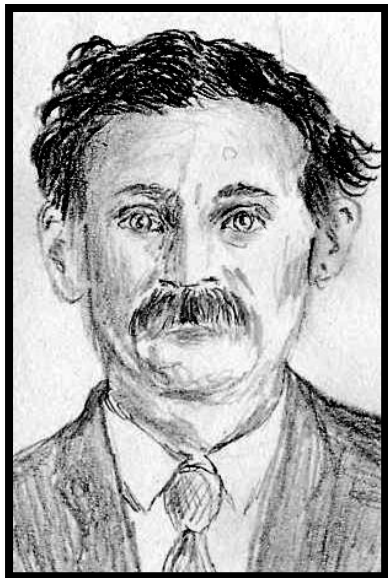
Když se jeden z podezřelých z vraždy Morgana, třicetiletý Pete Spence dozví, že po něm jdou mstitelé, raději se sám přihlásí šerifovi Behanovi a skončí v jeho vězení, které mu pro tuto chvíli poskytuje tu nejlepší ochranu. Nicméně to již Wyattova parta směřuje k jeho ranči v průsmyku v Dračích horách, kde v úterý dvaadvacátého března narazí na dalšího z podezřelých, jistého míšence neurčitěho věku jménem Florentino Cruz, jehož přezdívali Indián Charlie. Příliš se

**JOHN WILSON
VERMILLION**

s ním nemazlí, podle svědků zazní deset až dvanáct výstřelů a muž, který údajně stál na stráži, když byl zavražděn Morgan jeho komplici, končí prošpikovaný mnoha kulkami.

DAN TIPTON

Dan Tipton se poté vrací do Tombstone, aby získal finanční podporu pro Wyatt a jeho čet, ovšem je hned po příjezdu do města zatčený, na základě smyšleného obvinění, a umístěn do vězení.

Ve čtvrtek čtyřicátého března narazí pětice mstitelů na osm příslušníků skupiny Cowboys. Ovšem místo, aby své nepřátele překvapili, jsou sami odhaleni a dostávají se pod palbu. Doc Holliday, John Johnson a Sherman McMaster ustupují a hledají úkryt, naopak na místě zůstává Wyatt Earp a John Vermillion. Warren Earp, konající průzkum, není v tu chvíli se skupinou. Záhy pod Vermillionem klesá jeho zasažený kůň. Holliday ho kryje střelbou a tak se Texaskému Jackovi, který se pokouší vytáhnout zaklíněnou pušku z pod těla padlého zvířete, daří ze svízelné situace uniknout.

Následné scéně dominuje Wyatt Earp, který po seskočení z koně zůstává zcela nekrytý stát na místě, tváří v tvář hned několika nepřátelům, kteří po něm střílí. Jedním z nich je i sedmatřicetiletý William Brocius, přezdívaný Curly Bill, který je podezřelý, že při vraždě Morgana střílel na Wyatta, a který dříve

údajně nešťastnou náhodou zastřelil tombstonského maršála Freda Whitea.

Wyatt ze vzdálenosti asi patnácti metrů nejprve čelí ráně z brokovnice Billa, která se mívá účinkem, poté sám vystřelí ze své brokovnice a zasáhne Brociuse do hrudi. Ten padá smrtelně zraněný na okraj říčky. Následně neohrožený mstitel vytahuje revolver a pokračuje v palbě, přičemž zasahuje do hrudi Johnny Barnese, pro změnu podezřelého z účasti na atentátu na Virgila. Další kulka z Earpova revolveru zasahuje do ramene Milta Hickse.

To již pomáhá krycí palbou Doc Holliday a Wyatt konečně ustupuje, přičemž má hned tři památky na přestřelku, dvě kulky mu provrtaly dlouhý kabát, symetricky každá na jedné straně, a další mu utrhla kus paty u boty. Nicméně on sám, přes soustředěnou palbu nepřátel, nemá na těle ani škrábnutí. Situaci mu ještě zkomplikuje uvolněné sedlo, jehož třmen byl poškozen zásahem zbloudilé kulky. Nicméně se mu nakonec na koně naskočit podaří a se svou četou ustoupit, když za sebou zanechává dva umírající a jednoho zraněného nepřítele. Ti všichni jdou na jeho vrub.

O den později je v Tombstone propuštěný z vězení Dan Tipton, dostává tisíc dolarů pro Wyatta od jeho příznivců z města, a s nimi vyráží za svými přáteli. Setká se s nimi a společně pokračují v pátrání po dalších příslušnících Cowboys, které podezírají z atentátů na Virgila a Morgana. Není prokázáno, že by zabili někoho dalšího, ačkoli mnohem později Wyatt prohlásí, že zabil na tucet psanců. Nejspíše se však jedná o značně nadsazené číslo.

V každém případě jim v Cochise County začíná hořet půda pod nohama, jde po nich šerif Behan, a tak patnáctého dubna svoji misi ukončují a zamíří do Nového Mexika, kde se na ně vydaný zatykač nevztahuje. Zde se v Albuquerque setkávají s maršálem Bat Mastersonem a spolu s ním se posléze přesunují do Trinidadu v Coloradu, kde Bat vlastní saloon.

WILLIAM BROCIUS

Prokazatelná bilance vendety ze strany klanu Earpů tak značí čtyři mrtvé a jednoho zraněného, z jejich čtyř nemá nikdo ani škrábnutí. Ovšem stále zůstává v platnosti zatykač, neboť minimálně dvě ze zabití vypadají spíše jako popravy, než nutná sebeobrana náměstka federálního maršála a jeho zástupců. Frank Stiwell a Indián Charlie se dle všeho příliš nebránili, pokud vůbec, a přesto oba skončili s mnoha kulkami v těle. Přestřelka v Iron Spings může být pak považována za férový boj. Ovšem i v tomto případě mnozí tvrdí, že takto se zákon prosazovat nesmí.

JESSE JAMES

Ke konci dubna přijíždí do Tucsonu Jacob Todd, aby poreferoval svému šéfovi o svých úspěších při shánění stálých zákazníků, nejprve se však nutně musí vrátit k událostem, které se především v Tombstone stále probírají. Greenwood a Morrow se zájmem poslouchají, přičemž nedávají nijak najevo, jak na ně sdělované informace působí.

„Tak to je asi všechno,“ dokončuje mladík monolog, pak se podívá na pistolníka, „Ede, slyšel si to, to vo Jesse Jamesovi? Víš kdo to je, ne?“

„Kdo by neznal Jesse Jamese, nejslavnějšího lupiče,“ objeví se na tváři Morrowa letmý úsměv, „Ale Jacobe, nejspíš aspoň polovina historek, co se vo něm vykládá, bude přinejmenším pochybná, nebo možná úplně vymyšlená.“

„No možná jo ... Ale dost se proslavil, ne?“

„Jak se to vezme. Ale asi jo, asi je dost známej,“ připustí pistolník, „Ani nevím, jestli sem se s ním někdy setkal. Nejspíš ani ne,“ loví ve své paměti.

„Slyšel si ale, jak nakonec dopadnul.“

„Jo, asi před třema tejdnama ho vodbouchnul člen jeho družiny, jistě Bob Ford. Pokud je pravda, co se psalo a říkalo, tak to byla dost zbabělá vražda. Střelit ho do zad, když větší vobraz. Ale na druhý straně, Jacobe, snad si už pochopil, že tak to tady prostě chodí.“

„No jo, pochopil,“ přikývne Todd, který otevřel téma vraždy legendárního čtyřiatřicetiletého Jesse Jamese, ke které došlo třetího dubna, „Nejvíc na tom, co se vdehrálo v tom Tombstone. Dyť kolem toho sporu Earpů a těch drugejch bylo ... pokud dobře počítám, tak vosum mrtvejch. No a dost těch zabití bylo tak říkajíc problematickejš.“

„Hezky řečený, Jacobe.“

„No tak dobře, tak minimálně Morgan, ten Stiwell a i ten Indián Charlie asi nebyly právě férový boje. No vona nejspíš zase tak moc férová nebyla ani ta přestřelka u O.K Corralu. A nakonec kdoví, jak to bylo s tím Brociusem a Barnesem. A to už vůbec nevzpomínám to tady, však víte, co mám na mysli. Vo čem se nikdy nemůže mluvit.“

„Jacob, já bych se tím na tvým místě moc nezabíjel,“ ozve se Greenwood, „Řekněme, že se nám v poslední době situace značně zkomplikovala, aby se následně významně pročistila. Je třeba vždycky myslet na náš zájem, a když se na všechny události podíváš právě z tohodle pohledu, tak si na konečnej výsledek stěžovat nemůžeme. Jediný, co je nepříjemný, je ten průsak vody do dolů v Tombstone, ale to již řešíme a pomocí čerpadel vyřešíme. I tady bude slavit úspěch pokrok,“ dodá, když naráží na problém se spodní vodou, která zaplavila mnohá těžební místa.

ROBERT FORD

„Jo, to se asi zvládne,“ pokývá hlavou Todd, „Nebo to aspoň tvrděj ty vodborníci. Jinak snad i ta moje práce dopadla dobře, ne?“

„Čekáš na pochvalu?“

„Pochvalu ... A nezasloužím si jí snad?“ pozvedne zrak mladík, upře ho na svého šefa, „Kolik sem toho dohodnul, kolik známostí si udělal. A ještě mě málem vodpráskli.“

„Tak ho pochval, Horáci,“ poznamená Morrow.

„Můj ty Bože, Ede, dyť snad už není dítě,“ zavrtí hlavou hoteliér, „Každý máme přece svoje povinnosti a předpokládá se, že si je dobře naplníme.“

„Nejspíš jo, Horáci. Ale Jacob to tam všechno zvládnul bez Jima, navíc v době, kdy tam po sobě šly ty klany. Tak tě jedno slůvko nezabije.“

„Vy si ze mě děláte legraci?“ podívá se Todd zpytavě na oba muže, kteří se dokáží velmi dobře přetvařovat, a tak je někdy velmi těžké poznat, co myslí vážně a co v jisté nadsázce.

„Co si myslíš?“ odpoví mu otázkou Greenwood.

„Já přece nežadoním vo pochvalu, do prdele,“ zamračí se mladík, „Jen sem chtěl vědět, jestli je to v pořádku, co se mi podařilo dojednat. Teda hodně mi pomohl Aaron, to je nutný říct. Ale domluvenýho toho je snad dost, ne?“

„Jo, celkem jo. Teda co se tejká těch vobchodů.“

„Vobchodů ...“,“ zarazí se mladík, „No a co jinýho sem jako měl dělat? Nevzpomínám si, že bych měl nějakýj jinej úkol. Teda kromě toho si tam udělat známosti. Vo co sem se snažil. A dost. I v tý herně, co tam svištěly ty kulky. Nebo to nestačí?“

„Na začátek to není špatný.“

„Na začátek ... to jako ...“

„Jacobe, chceme přece v tom Tombstone víc zakotvit. Počítal sem s Clumem, ale ten je, jak si říkal, na vodchodu z města. Taky ten šerif, ten Behan, toho by bylo dobrý nahradit. Je moc spojenej s těma psancema. Sice nejspíš především kvůli tomu, že se mu Wyatt nasral do starý, ale zaplet se s nima dost. Tak by bylo dobrý, kdyby na podzim, nebo kdy ty volby sou, tak kdyby už nevyhrál. Tady je Bob a s tím je dobrá domluva. Tak by i tam nezaškodil lepší šerif.“

„Jo takhle ...“

„Prostě je potřeba vytvořit co nejlepší podmínky pro naše kšefty. Earpové se tam už rozhodně nikdy nevrátěj, no a dost se zdiskreditovala i ta druhá strana. Ty Cowboys. Sice jich zabili jen pár, ale možná i to pomůže. Zvlášť, pokud už nebudou mít takovou podporu u novýho šerifa. Co tak koukáš, Jacobe. Chtěls zadání, tak ho máš. Chci starostu, radní a šerifa, co budou na naší straně.“

„To jako vážně, Horáci?“ podívá se nejistě Todd.

„Zdá se ti, že si dělám legraci?“

„Nevím ... Asi ne ...“

„Určitě ne, Jacobe. Přece sem tam nevyhazoval peníze na tý voslavě pro nic za nic. Já s Edem už máme pod palcem Tucson, ty s Aaronem musíte dostat Tombstone, no a pak budeme pokračovat dál.“

„Pokračovat dál ...“,“ polkne naprázdno jednatel.

„Pokračovat dál. Po trati, směrem na západ. V Arizoně není jen Tucsonu a Tombstone. Je třeba taky Phoenix, Prescott a další města. I tam můžou vyrůst naše hotely, naše vobchody. Jistě, už tam máme vodběratele. Ale nijak tam nedominujeme. Nebo těch zákazníků není tolik, kolik by bylo třeba.“

„Kde se chceš zastavit?“ ptá se Todd stísněným hlasem.

„Vím já?“ pokrčí rameny Greenwood, „Když mluvil v Mexiku Virgil s Willem, tak ten mu správně řekl, že teď to všechno vlastně začíná.“

„Teď to začíná ... a to všechno, co sme doted' udělali ...“

„To byla jen příprava, vytváření zázemí. Teď už ho máme, tady, v Tombstone, ale taky v Mexiku. Tak je potřeba toho využít. Máme už dost peněz, vynášej hotely a především ty doly. Tak nastává čas ty vydělaný prachy dál investovat, aby nám vydělaly další.“

„Vydělaly další ... rozumím.“

„Jacobe, vím, žeš čekal na pochvalu, možná i poděkování. Ne, nic neříkej, taky seš čitelný jako kniha. Pravdou je, že doteď si byl především sekretář Jima. Vůd teď seš ale taky plnohodnotný jednatel naší společnosti. Což má ovšem svoje kladný i stinný stránky.“

„Kladný i stinný ... který to sou?“ skoro se bojí zeptat mladík.

„Tak především větší zodpovědnost. Za naše výsledky. Už není za koho se schovávat.“

„Jo takhle ... To asi znamená, že se mám vrátit do Tombstone a zkusit tam ... Horáci, to přece nebude tak jednoduchý. Mít tam vhodnýho starostu a šerifa ... A to tam jako už zůstanu navždycky?“

„Navždycky? Ne, to ne. Pomůžeš Aaronovi a ten tam pak bude naším hlavním mužem. No a ty se přesuneš dál, za dalším úkolem. Nevím, za jak dlouho to bude. Za půl roku? Za rok? Ovšem mezitím nesmíš zapomínat na další úkoly, na další naše závazky. Možná budeš ty sám potřebovat někoho k ruce, kdo se stane tvým sekretářem a začne se učit.“

„Až tak ... No tak dobře, když myslíš.“

„Jacobe, zatím ses nezeptal na ty kladný stránky.“

„Kladný? Sou vůbec nějaký?“ zatváří se kysele Todd.

„Moc jich není, ale jedna určitě.“

„Jedna ... To jako, že mě budete brát víc vážně?“

„Víc vážně? Copak tě neberu dost vážně, když ti dávám na starosti Tombstone?“

„Snad jo ... Pak ale nevím ... co je teda to kladný ...“

„To je divný, že tě to nenapadá. Respektive, že sám s tou žádostí nepřicházíš.“

„Nenapadá ... nepřicházím se žádostí ... Jakou žádostí?“

„S jakou tak asi žádostí chodí nejčastěji zaměstnanec za svým zaměstnavatelem? Sice patříš do naší party, Jacobe, ale nemáš žádný podíl. Ty a Virgil, na rozdíl vůd nás dalších.“

„Podíl ... To jako mám chtít víc peněz?“ napadne mladíka, o čem se nejspíš baví.

„Pokud je nechceš, vnucovat ti je nebudu.“

„Kdo by nechtěl víc prachů ...“, dostane se Todd do rozpaků, neboť neví, jak o ně vhodnou formou požádat.

„Já bych na tvém místě za mnou přišel a řekl. Horáci, nejsem už žádný sekretář, ale samostatný jednatel. V tom Tombstone sem vůdved dobrou práci, ještě mě málem vodbouchli. Tak bych si zasloužil přidat. Teď hned vo třetinu, no a až zvládnu ten další úkol v Tombstone, tak vo další třetinu,“ hovoří hoteliér s kamenným výrazem ve tváři.

„Vo třetinu ... a pak vo další třetinu ... To jako vážně?“

„No já nevím, já nejsem ty.“

„Horáci, ty si ... Horáci, tak mi vážně vo tu třetinu přidáš?“ objeví se výraz radosti na tváři Todda.

„Jo, místo těch pochval a díků. Není to tak lepší?“

„No to asi jo ... Teda ne asi, teda asi určitě.“

„No vidíš, ani to nebolelo,“ poprvé se lehce usměje Greenwood, „Jo, Jacobe, ještě jedno. Za chvíli budeme řešit ty Langworthy. Chceš bejt u toho? Nebo se k tomu vyjádřit?“

„Langworthy ...“, zbledne lehce Todd, „To jako zase začne válka?“ zděsí se.

„Ne, žádná válka,“ odvětlí hoteliér, „Ta už skončila. Ale voni na dohodu nepřistoupili a nejspíš chtěj někoho z nás zabít.“

„Nejspíš anebo určitě?“

„Asi určitě, když použiju tvoje kostrbatý vyjadřování. Minimálně Franka, bráchu tady Eda, ale možná i Eda, mě a já nevím, koho dalšího.“

„Jen aby to tady nezačalo znova,“ vyjádří svoje pochybnosti jednatel.

„K tomu nedojde. Svým způsobem je to předjednaný s Mattem. Teda ne tak přímo, ale Mattovi je jasný, co se stane, když proti nám půjdou. Jim, Will a Paul tady nejsou, Virgil s tím souhlasí. Nakonec to byl jeho nápad nebo požadavek. Já a Ed sme pro. Tak jestli se chceš vyjádřit, tak můžeš. Nebo to nech na nás a můžeš dělat, že v tomhle nejedeš.“

„Nejedu ... Horáci, ty Langworthyové a jejich tlupa mi sou ukradený. Já bych jen nechtěl, aby se to zase posralo. Když už to tady vypadá, že by to mohlo skončit.“

„Jacobe, proč si myslíš, že sem byl dycky tak zdrženlivej? Proč si myslíš, že sem radil Willovi, aby se dohodnul s Virgilem, aby vodsud' jeho rodinu nevyháněl, když po něm jeho strýc střílel a tobě postřelil bráchu? A proč sem nakonec přistoupil i na ty Indiány a pak šel zase těm Lawettům na ruku?“ podívá se zkoumavě Greenwood.

„Nechtěls tu válku.“

„Ne, nechtěl. A proč hlavně sem jí nechtěl?“

„Proč? Aby nebyly mrtvý na naší straně?“

„Jacobe, takový války nejsou dobrý a většinou sou i mrtvý na vobou stranách. Ale to nebyl ten hlavní důvod. Tobě by to ale mohlo dojít, zvlášť, když si tak zblízka sledoval, co se děje v tom Tombstone.“

„Sledoval zblízka ...“, zamýšlí se jednatel, „Horáci, to jako hlavně kvůli lidem?“

„No a ne? Jen se podívej, jak to skončilo v tom Tombstone. Vobě strany sou vodvařený. Prohrály voba ty klany. A nejde vo to, že na straně Earpů je jen jeden mrtvej a jeden zchromlej a ty druhý maj sedm mrtvejch. Ale de vo lidi, vo pověst. Proč si myslíš, že tady seru peníze do kde čeho? Kostelem počínaje a konče tou novou školou, co s Willem a Harrym připravujeme?“

„Nechceš, aby lidi stáli proti tobě.“

„Nechci, aby proti nám bylo veřejný mínění. Jistě, mnohý nám budou závidět prachy, mnohý nás budou nenávidět. Ale taky si řeknou, není lepší s nima vycházet? Dávaj prachy na charitu, sou zdrženlivý, jakž takž dodržujou zákon, snažej se udržet pořádek. To je lepší, než vypatlaný vožralové, co se pořád rvou a dělaj výtržnosti. Nakonec sou i velkorysý, když ty nepřátele zkrotěj. A když jim pomůžou, když sou ve sračkách, jako ty Lawettovi potom, co je přepadli ty strašný Indiáni. I na kostel přispívaj, sirotky vzdělávaj, teď tady budou stavět i novou školu.“

„Chápu. Všechno musí mít svůj účel.“

„Přesně tak. Ty Langworthové sou mi ukradený. Jenže, co když přijdou sem a někoho budou chtít zabít? Možná se jim to nepovede, ale budeme se muset bránit a bude se tu zase střílet. Tak není lepší je vyřídit někde v tichosti?“

„Někde v tichosti ... Jak v tichosti?“

„Joe je našel,“ ozve se Morrow, „Sou zalezlý nedaleko hranic s Mexikem, na jednom ranči. Nejspíš sprádal plány na pomstu. Lyndon přijel sem, aby si vyžádal další pokyny.“

„Jo takhle ... A vy chcete, aby někdo v tichosti ...“

„Jo, Jacobe. Určitě nikdo nenajde jejich vystavený těla, co mnohý napovídaly. To nebylo dobrý, tehdy,“ odpovídá pistolník, „Pokud by je šlo vylákat do Mexika, dobrý. Pokud ne, tak by možná šlo je voddělat na tom ranči a svíst to na Mexičany, když sou tak blízko hranic. Za chvíli sem pozveme Lyndona a dáme mu ty pokyny. Tak jestli máš nějaký výhrady, tak je řekni.“

„Když to je takhle ... Radši se neptám, kolik lidí je na tom ranči a budou muset kvůli nim umřít. Radši to nechci vědět.“

„Dobře děláš,“ přikývne Greenwood, „Ani my nechceme žádněj masakr, budeme radši, když to vodnesou jen ty správný. Ale někdy to bohužel jinak nejde.“

„Tak jo, tak to udělejte,“ řekne Todd rezignovaným hlasem, pak zvedne zrak, „Horáci, myslíš, že tohle někdy skončí?“

„Co myslíš tím tohle, Jacobe?“

„No to vraždění. Když půjdeme dál, bude i tam tohle? Bude nutný dycky přitom zabíjet?“

„Tak to nevím,“ odpovídá upřímně hoteliér, „Sám dobře víš, že se tomu chci vyhnout. Ale když není vyhnutí ... Podívej, Will si už svůj velkej ranč vybudoval, ale jiný rančery tohle čeká. Myslím tím v jinech místech tady v Arizoně. To samý naše kšefty. Můžeme narazit na někoho, kdo nedokáže unést porážku, kdo sáhne po zbraních, když mu budeme přebírat kšefty. Pak to budeme muset řešit. Proto je tady ten Joe a proto sou i ty lidi u Franka v Mexiku.“

„Takže se tomu asi nevyhneme ...“

„Vážně nevím, Jacobe. Ale pokud už to bude nutný, tak se budeme snažit, aby to vyvolalo co nejméně rozruchu. Třeba i tím, že udeříme preventivně. Svedeme to na někoho jiného. Nebo někdo zmizí a nikdy ho nenajdou. Určitě nikdo z nás nebude pobíhat někde se zbraněma a veřejně se s nima střílet. To jen tehdy, když nás prokazatelně napadnou. V sebeobraně. A k tomu doufám už nedojde, anebo jen výjimečně.“

„Jen výjimečně ... Horáci, možná to skončilo tady, v Tucsonu, možná to teď končí v Tombstone. Ale když půjdeme dál, do Phoenixu, do Prescottu a kdoví kam ... Nebo i tady se může vobjevit někdo další, co bude chtít naše kšefty ...“

„Jacob, tohle nejde vyloučit. Proto je nutný, abysme byli dost silný. Měli na své straně starosty, šerify, ty nejbohatší a nejmocnější. Aby každý pochopil, že se nám má vyhnout velkým vobloukem. To je nejlepší způsob, jak tomu zabránit. Právě proto říkám, že sme něco dokončili a něco začíná. Tak bych chtěl, aby to další bylo výhradně vo kšeftech a ne vo nutnosti válčit s blázný, jako byli ty Lawettové.“

„Jacob, my zabíjíme, jen když je to nutný. Nikdy ne kvůli pomstě, ale kvůli tomu, abysme se chránili,“ připomene Morrow.

„Já vím,“ povzdechne si Todd, „Jen bych si přál, kdybysme nemuseli zabíjet vůbec. Ale když mám volit, čí krev má týct, tak pochopitelně volím tu jejich.“

„Snad to tím tady končí.“

„Ede, dyť ty sám říkáš, že nikdy nezabiješ všechny,“ usměje se bolestně mladík, „Takže to nikdy nejspíš neskončí. Možná nějaký čas bude mír, než se vobjeví někdo další. Co nám půjde po krku. A je jedno, jestli někdo, komu sme v minulosti někoho zabili, nebo někdo nověj, co bude chtít naše kšefty. Anebo nebude chtít přijít vo ty svoje.“

„Nejspíš máš pravdu,“ souhlasí pistolník, „Ale pokud budou vědět, že sme hodně silný a umíme věci řešit, tak si to můžou rozmyslet a radši to vzdát. Tak já dojdu pro Lyndona,“ zvedá se.

„Já ho přivedu,“ vstane rychle Todd, „Je asi v baru, že jo.“

„Jo, je,“ přikývne Morrow, „Ale já bych pro něj došel.“

„Sem mladší, ne?“

„To jako, že už sem starej, jo?“

„Ale ne ... teda ne moc starej, jen vo pár let starší ...“

„Radši běž,“ zasměje se pistolník, „Bohužel máš pravdu, sem už starej a chtěl bych prožít zbytek života v klidu,“ dodá zbožné přání, o němž všichni tři v místnosti vědí, že se nejspíš nikdy zcela nenaplní.

Jednatel se vrátí s poslem za krátkou chvíli, McShane v rychlosti vyličí, jak se jemu a Joe Smallovi podařilo najít úkryt Langworthyů a jejich bandy. Také zmíní, že jich tam je asi sedm, na ranči jednoho jejich známého.

„Lyndone, myslíš si, že se v brzký době chystaj do Mexika?“ položí klíčový dotaz Morrow.

„To nevím, Ede,“ pokrčí rameny McShane.

„Říkáš, že se tam usadili. Nebo se tam jen připravujou, aby proti nám něco udělali?“

„Ede, já přece nevím, co chtěj dělat,“ tváří se nešťastně posel, „Bavil sem se vo tom s Joem, což je co říct, von toho moc nenamluví ... Von si myslí, teda Joe, že tam sou proto, že chtěj zabít Franka. Toho nejspíš považujou za toho, kdo jim zabil ty příbuzný. Proto sou blízko hranic. Ale já nevím. Možná se tam jen zašili.“

„Dobře, Lyndone, tohle není tvoje starost,“ ozve se Horác.

„A co je moje starost, pane Greenwoode?“

„Tvoje starost je především vyřídit dobře moje vzkazy a naplnit to, co ti teď řeknu. Tak za prvé. Považujeme ty Langworthy a jejich tlupu za naše nepřátele. Nemíníme čekat, až na nás zaútočej a chceme je vyřídit dřív. Ale nechceme, aby se vo tom mluvilo. Vlastně chceme, aby zmizeli navždycky. Teda jejich těla. Takže je potřeba je zabít a jejich mrtvolý někam zahrabat, kde je nikdo nenajde,“ hovoří hoteliér klidným a chladným hlasem.

„Tomu rozumím, pane Greenwoode. Jen nevím, jak to udělat.“

„To ani já ne, v tuhle chvíli. Ale třeba Joe nebo Frank, anebo i ty sám na něco přijdeš. Lyndone, nejlepší by bylo je pobít, až překročíš hranici do Mexika. Zabít je na druhé straně hranice a tam je zakopat. Pokud by to ale nevyšlo, bude je nutné dostat na tom ranči. Kolik je tam lidí?“

„Moc ne, pane Greenwoode. Jen rodina toho jejich kumpána, pár lidí. No a pak voni. Ale někdy jich tam je pět, někdy čtyři, jindy ale až sedm. Pořád někdo z nich někam vodjízdí a přijíždí.“

„Takže přepadnout ten ranč, pobít je a vypálit ho, by nemusel bejt tak velkej problém.“

„Nejspíš ne, pane Greenwoode. Ale chtěl jste přece, aby nikdo neobjevil jejich těla,“ upozorní McShane.

„To stále platí. Pokud by bylo nutný si pro ně zajet na ten ranč, tak až bude po všem, tak je nutný jejich těla naložit a vodvyst pryč. Až tam někdo přijede, tak tam najde jen spáleniště a těla tý rodiny, co jim poskytla přístřeší. Nebude asi problém tam podhodit něco, co by dokazovalo, že ten mord maj na svědomí Mexičani. Co přepadli ubohou rodinu, připravili její členy vo život a vokradli je vo to málo, co měli. Po těch dalších, co tam byli, po těch by tam nic nezůstalo.“

„Jo takhle ...“, pokývá hlavou posel, „No to by asi šlo zařídit,“ zatváří se teď všelijak.

„Lyndone, něco se ti nelíbí?“

„Nelíbí ... Pane Greenwoode, nemá se mi co nelíbit, když pro vás pracuju. Já jen, že tam na tom ranči zařve ta rodina ... Je jich tuším pět, jak mi říkal Joe. Já v blízkosti toho ranče nebyl. Radši, abych se neprozradil. Ale asi to jinak nejde.“

„Pokud nepojedou do toho Mexika, tak asi ne,“ řekne Horác, aniž by dal najevo jakékoli pohnutí, byť vlastně vynáší ortel smrti nejen nad tlupou Langworthů, ale i nad jednou zcela neznámou rodinou usedlíků, co jim poskytuje přístřeší, „Lyndone, předpokládám, že ten Joe tam zůstal a sleduje je.“

„Jo, pane Greenwoode. Sme domluvený, jak se sejdeme a jak si dáme zprávu, kdyby se někam pohnuli. Už sme docela sehraný, pane Greenwoode.“

„Tím lépe. Tak mu vyřídíš, co sem ti právě řekl. Bud' něco vymyslíte, nebo zařídíš ten přepad ranče. Pochopitelně to vyřídí Frank, ale ty mu všechno vyřídíš. Hlavně mu vyříd', že musej zmizet ty těla Langworthů a jejich přátel. Prostě zmizej navždycky a nikdo tak nebude vědět, co se s nima stalo.“

„Možná to budou tušit ...“

„Tušit a vědět je značnej rozdíl, Lyndone. Prostě ty mrtvoly zmizej. Pokud bude nutný si pro ně dojet na ten ranč, tak musej zmizet i ty svědkové. Nemusí se ti to líbit, ani mně se to nelíbí, ale není vyhnutí. Takhle to musí Frank a Joe vyřídít. Je ti to jasný?“

„Jasný, pane Greenwoode,“ přikývne mladík.

„Lyndone, až to zvládnete, tak ať jede Joe s Frankem do Mexika a ty se vrať sem. Všichni dostanete mimořádnou vodměnu, když to klapne,“ motivuje hoteliér posla i jeho předpokládané komplice mnohonásobné vraždy.

„Všechno vyřídím, pane Greenwoode,“ slibuje McShane, „Vyrazím hned zejtra za svítání. To další, to už bude na Frankovi a Joeovi,“ dodá.

„Hlavně jim přesně vyříd', co po nich chceme,“ ukončí audienci Horác, poté posla vypoklonkuje ze své kanceláře.

„To bude zase masakr,“ povzdechne si Todd.

„Možná něco vymyslej,“ pokrčí rameny Greenwood, „Tak, pánové, dáme si večeri? Mám docela hlad. Při ní si můžeme rozebrat, jak si představuju naše další působení v Tombstone. Jo, Jacobe, teď sem si na něco vzpomněl. Jak si píšu s Willem. Mám pro tebe dobrou zprávu, no a možná taky jednu míň dobrou.“

„Dobrou a míň dobrou? Stalo se něco Sáre nebo Jeffovi?“ pobledne jednatel.

„Ne, ne, zbytečně se plašíš. Ta dobrá zpráva je, že Will chce voslavit svoje jedenadvacátý narozeniny na svém ranči. Takže uvidíš zase svou sestru a bráchu. Mám ti vyřídít, že tě na tý voslavě chce taky.“

„Na tý voslavě ... na ranči ...“

„Právě proto sem říkal, že možná jednu ne úplně dobrou zprávu. Vím, že tam nejezdíš, kvůli svému otci. Ale Will výslovně psal, že chce, abyste se tam sešli všichni. Tak ti to vyřizuju a ty už se zaříd' podle svého.“

„Jo takhle ... Nebyl sem tam vážně už dlouho ...“

„Jacobe, už seš dospělej chlap, už ti nemá kdo co poroučet. Ani tvůj otec. Ale radit ti nebudu, jak si máš vyřídit svoje rodinný záležitosti,“ pokrčí rameny hoteliér, „Tak, pánové, necháme si donést tu večeři sem, anebo sejdem dolů do baru?“ podívá se na své společníky.

V RODNÉM SÍDLE V NEW YORKU

„Jak dlouho jsme se neviděli, Horáci?“

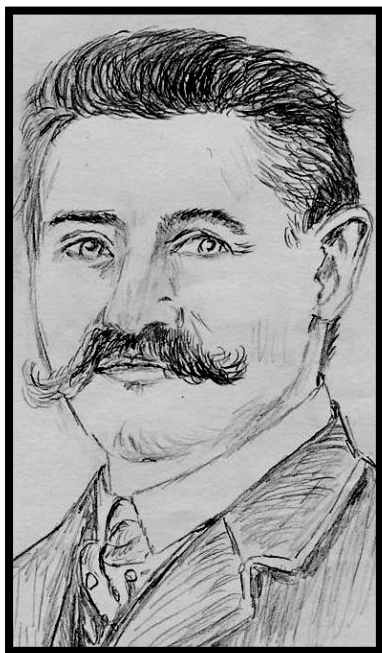
„Řekl bych, že tak dva roky, Willarde.“

„Máš pravdu,“ přikývne jednačtyřicetiletý Thurstone, který pozval svého bývalého spolužáka na schůzku do svého oblíbeného podniku, do prostor, kde před zmíněnou dobou dojednávali spolupráci.

„Musel jsem přijet,“ vysvětluje o rok mladší Greenwood, „Minulý rok mi to nevyšlo, prošvihnul jsem i svatbu JJe. Ale když se mu teď narodil následník, tak už nebylo vyhnutí. To by mi nikdy neodpustil, kdybych se tu neukázal.“

„Chápu. Emily má asi velkou radost.“

„Nejspíš jo, i když mi vyčinila, že jsem na sebe nechal

**JACK JOHN
GREENWOOD**

dva roky čekat. Ale radost měla, to poznám. Taky byla moc ráda, že vidí i moje potomky.“

„Tvoje potomky. Tys je vzal tentokrát s sebou?“

„Jo, i když ne moc rád.

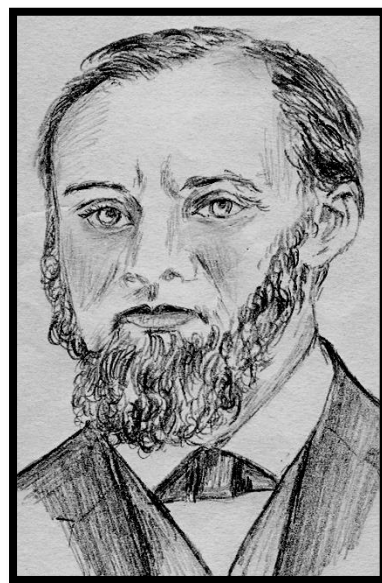
Mám o ně strach. Peterovi budou v červenci tři roky a Horácovi byl v dubnu teprve rok. Bohužel Lou po tom druhém porodu už nemůže mít děti, tak se o ty dva kluky, co už máme, tak se o ně o to víc bojím. Ale cestu sem našťestí přečkali bez pohromy a teď už je v domě všichni obletují a pějí na ně ódy. Ale to jistě znáš.“

„To víš, děti jsou děti, máme z nich radost a někdy i starost. O ně a s nimi,“ usměje se lehce magnát.

„Willarde, proč tahle schůzka? Myslím tím takhle v ústraní? Nechceš se u nás zastavit? Třeba i se svou ženou a dětmi? Představil bych ti tu svou,“ podívá se pátravě podnikatel z Tucsonu.

„Zastavit bych se mohl, pokud se zdržíš ... Jak dlouho tu vlastně budeš?“

„Tak ještě tři týdny. Když už jsem se takou dálku kodrcal, i s manželkou a dětmi, tak tu chci chvíli zůstat. Jsem tu už týden, ale to asi víš. Ten pobyt si tady protáhnu především kvůli Lou a pak také kvůli Emily a JJovi.“

**WILLARD H. OLIVER
THURSTONE**

„Tak to se určitě uvidíme. Beru tě za slovo, představíme si svoje manželky, budeme si navzájem chválit svoje potomky. A samozřejmě i své krásnější polovičky.“

„I já tě беру za slovo, Willarde. Teď už mi nejspíš řekneš, proč tahle schůzka. Pořád jsem tak problematická osoba, že není záhodno se ukazovat v mojí společnosti?“

„Tak problematická osoba bezpochyby jsi, Horáci. Minimálně pro mnohé z naší společnosti. Ale jsou věci, o kterých raději mluvím mezi čtyřma očima a v prostředí, kde vím, že nás nebude nikdo rušit a také poslouchat.“

„To zní tajemně, Willarde.“

„Zase tak moc tajemného na tom není, Horáci,“ usměje se Thurstone, „Když jsem se ale dozvěděl, že ses konečně zase uráčil navštívit New York, rozhodl jsem se s tebou setkat a popovídat si. Přece i my dva máme něco společného, ačkoli se o tom veřejně neví.“

„Společného? Myslíš tím Willa?“

„Neříkej mi, že z toho, co mu časem připadne, že z toho nic nebudeš mít.“

„Chceš znát, na čem jsme se s Willem dohodli?“

„Ale vůbec ne. To je vaše věc. Mně stačí, že jste dodrželi naši dohodu. On se drží dál od těch vašich průšvihů v Arizoně a ty zase nijak nefiguruješ v té naší společnosti, co jsem ji zřídil pro obchody v Mexiku.“

„Naše průšvihy v Arizoně? Nevzpomínám si, že bych byl v poslední době namočený do jakéhokoli průsvihu.“

„Horáci, máte to tam dost divoký. To Tombstone neleží zase tak daleko od Tucsonu, ne? V poslední době se tam dost střílelo, pokud si vzpomínám. To se dostalo i sem k nám, oficiální cestou. Ani jsem nemusel použít svoje vedlejší zdroje, abych se o tom dozvěděl. Prostě to tam pořád řešíte hodně zpřímá a dost drsným způsobem.“

„Vzhledem k tomu, že máš vždy velmi dobré a přesné informace, tak jistě víš, že já s tím nemám vůbec nic společného.“

„S tímhle přímo ne, ačkoli se s mnohými účastníky těch divočin osobně znáš. Ale pokud to tam takhle povedete dál, tak se hned tak Arizona součástí Států nestane,“ upozorní magnát, „Právě s poukazováním na to, že tam je divočina a ne civilizace.“

„Vadí snad statut přidruženého území něčemu?“

„V tuhle chvíli asi ne. Musím ale uznat, že ses tam zařídil dobře. Patříš tam k velkým osobnostem, a určitě taky nejbohatším.“

„Jen v tom provinčním měřítku, Willarde. Ale to ti říkat nemusím.“

„Ne, nemusíš. Ale napakoval ses už dost na těch dolech, to oficiálně. A neoficiálně to taky asi nebude špatné.“

„Nestěžuji si, Willarde. Pořád mi ale uniká pointa naší dnešní schůzky. Pokud tedy nějaká má být. Pokud jde jen o přátelský rozhovor, pak jsem rád, že tě zase vidím. Pokud má naše schůzka hlubší smysl, musím se přiznat, že mi zatím uniká.“

„Po pravdě, Horáci, žádný velký a hluboký smysl nemá. Jen jsem chtěl využít situace, že jsi v New Yorku a promluvit si s tebou. Znáš i tvůj pohled na to, co vymýšlíte v Mexiku a co tam vymýšlím já s Willem. Ono se to ve své podstatě příliš neliší. Nebo by se v budoucnu lišit nemělo. Předpokládám, že ti Will o všem říká.“

„Taky po pravdě, Willarde, my se skoro nevidáme. Jen si občas píšeme nebo si něco vzkazujeme. Pochopitelně v obrysech vím, co tam teď děláte a tuším, co asi chcete dělat do budoucna. Nejspíš máš i pravdu v tom, že některé věci budou podobné těm, co tam Will rozjíždí pro nás, ovšem v mnohem, mnohem menším měřítku. Mluvím teď především o skupování pozemků, až to půjde, což je dle mého na spadnutí a je jen otázkou času, kdy i zahraniční investoři

EMILE WARRENOVÁ

budou moci vlastnit půdu. Co se týká těch železnic, tak o nich moc nevím a ani se o to nezajímám. To je mimo moje možnosti a tím pádem i mimo můj zájem.“

„Chápu,“ přikývne Thurstone.

Nicméně pak půl hodiny situaci v Mexiku řeší, baví se o politice, o stabilitě, o vhodnosti a návratnosti investic. Svým způsobem se navzájem utvrzují v názoru, že v tomto rozlehlém státě na jih od hranic může opravdu být pro našince zlatý důl, aniž by těžil přímo tento cenný kov.

„Jak si vlastně vede Will? Z tvého pohledu?“ zeptá se ke konci debaty Greenwood.

„Will? To je zvláštní kluk. Teda už ne kluk, spíš hodně mladý muž. To by mě taky zajímalo, Horáci, jaký ty máš na něho vlastně názor. Asi kladný, protože ti už vydělal dost peněz. Ale myslím jako na člověka.“

„Jako na člověka?“ podívá se hoteliér na svého společníka v rozhovoru, „Řekl bych, že jsem ještě nikdy nepoznal ambicióznějšího člověka. Možná s jednou výjimkou, před mnoha roky.“

„Tím asi myslíš mě.“

„Jo, tím myslím tebe. Taky jsi měl vždycky ty nejvyšší cíle a plány. A taky pro tebe nebylo a vlastně pořád není nic nemožný. Taky dokážeš jít tvrdě za svým, věřit sobě, svým nápadům. Takže pokud se ptáš na můj názor na Willa, v mnohém mi připomíná tebe. Ale to nejspíš i tobě, proto si po něm tehdy sáhl, když jsem ti ho představil. Ovšem netuším, jak si vede, když má na starosti ve svém věku vaši společnost, jedná jejím jménem. Někdy se mi totiž zdá netrpělivý a zbytečně uspěchaný. Ale to možná bude i tím, že už jsem o hodně starší.“

„Nevede si špatně. I díky tomu, co jsem mu tam dal za úkoly. Praktické vedení společnosti mají jiní, především ten hlavní inženýr. Will má schopnost okouzlit lidi, co je potřeba získat na naši stranu. Až mě samotného překvapilo, jak rychle se tam dokázal zabydlet a jaké vazby tam vytvořit. Jeho přístup do blízkosti prezidenta je pro nás výhodou. Ale to i pro tebe, protože i pro vás dojednal další zajímavé obchody. Nebo snad ne?“

„Pokud vím, tak jsi sám řekl, že ti nevadí, když paralelně běží ty naše kšefty.“

„Ne, nevadí,“ přikývne magnát, „Dokonce to i vítám. Možná uhodneš proč.“

„Nejspíš ano, Willarde. Tak si můžeš ověřit, že to funguje a pak to samé udělat ve velkém. S úplně jinou investicí, tak o dva řády vyšší.“

„Máš pravdu, Horáci. V něčem to vaše podnikání tam беру jako test. Test, který podle všeho dopadá dobře. Přitom moje zájmy nikterak neohrožujete.“

„To jistě ne, takové obchody, co tam máme my, jsou určitě pod tvoje rozlišovací schopnosti. Aby tě začaly zajímat, musí tam být o ty dvě nuly víc.“

„Mohl jsi na tom být stejně, kdyby ses tehdy rozhodl jinak.“

„Ne, v tom se mýlíš. Přede mnou byli dva starší bratři a já bych musel plnit, co chtěl otec a potom co oni. Kdybych chtěl prosadit svou, znamenalo by to rozvrat. A taky mě tohle nelákalo. Nejspíš se ale dalo udělat mnohem víc, kdyby ta naše rodinná firma měla jiné vedení. Možná, kdybych byl prvním v pořadí, nebo se stal dědicem v době, kdy jsem se rozhodoval odejít, možná bych změnil názor. Ale já svého rozhodnutí nelituji, Willarde. Prožil jsem dobrodružný život, než jsem se usadil. Přitom jsem zůstal naživu, stihl se i oženit a zplodit dva kluky. Teď pro ně ještě něco vybuduji, co jim předám a pak můžu v klidu spočinout v truhle. S tím, že jsem svůj čas na tomhle světě dobře využil, i pro svou zábavu, pro své potěšení.“

„Každý asi máme trochu jiná kritéria, co je úspěšně prožitý život,“ zamyslí se magnát.

„Nepochybně, Willarde. Někdo dává přednost velké rodině, netouží po dobrodružství. Někdo zase potřebuje vzrušení, radost z výher. Někdy nad jinými, někdy sám nad sebou. Já si užil všeho dost, někdy byl hodně dole, někdy zase nahoře. Nakonec možná skončím jako boháč, usedlý měšťák, na které jsem kdysi koukal všelijak. Ale jak říkám, kdybych si mohl vybrat, neměnil bych. Jen bych se možná pokusil usmířit s bratry, co už zemřeli. Ačkoli oni by asi o to moc nestáli,“ dodá hoteliér s nepatrnou hořkostí v hlase.

„Konec dobrý, všechno dobré,“ nasadí drobný úsměv Thurstone, „Horáci, co ty víš. Sice jsi před chvílí mluvil o truhle, ale pořád ještě nejsme tak staří. Pořád je před námi mnoho let života, kdy ještě budeme mít dost sil. Třeba se zase naše cesty protknou, například v tom Mexiku. Anebo i

jinde, při té kolonizaci toho vašeho divokého západu, jak se těm Bohem zapomenutým krajům říká. Jistě máš další plány, a já také. Co víš, třeba za pár let najdeme společnou řeč.“

„O tom pochybuji, Willarde,“ zavrtí hlavou Greenwood, „Ty už jsi někde jinde. Ty nejspíš najdeš společnou řeč s Willem. Když si ho vyšlechtíš, může ti přinést v budoucnu velké zisky. To je muž pro tebe, ne já. Já si budu budovat to svoje malé impérium, v tom Bohem zapomenutém kraji, jak říkáš. Tam, kde můžu být sám sebou. Jistě, trochu přetvářky je nutné i tam, ale oproti tomu, co vyžadují konvence a protokoly tady ... Také můj způsob vydělávání peněz je poněkud jinde, než co preferuješ ty.“

„Možná máš pravdu. V obojím. Ale velmi se mi líbil ten termín, cos použil. S tím našim společníkem, tím Willem. Myslím termín vyšlechtit. Ano, je svůj a má mnoho nedostatků. Ale kultivuje se, i za pomoci mého člověka, který mu je tam k ruce. Nenásilně, nenápadně. Přitom tak, aby to nepoškodilo či neupozadilo jiné jeho přednosti, kvůli kterým je pro mě, a nepochybně i pro tebe, tak zajímavým.“

„Chceš ho nechat v tom Mexiku dlouho?“

„Co je podle tebe dlouho? Je hodně mladý, pár let pro něj neznamena tolik, co pro nás, když už jsme překročili čtyřicítku. Určitě ho tam chci nechat, než realizujeme ty naše záměry s půdou. Se současným prezidentem si vytvořil dobrý vztah, to samé platí pro jeho okolí. Tak toho hodlám využít. Počítám, že tak pět let by tam mohl dozrávat, formovat se. Co bude pak, bude hodně záležet na něm samotném. V té době už by nám měla naše společnost dost vynášet.“

„Ten divoký západ, jak říkáš, ten představuje pro muže jako jsi ty netušené možnosti. Tolik půdy, tolik bohatství v zemi a později i velké množství lidí, co do těch koutů přijdou. Nyní se dá mnohé levně získat a časem mnohem draž prodat. V jednom s Willem souhlasím, budoucnost je v technice, v jejím rozvoji. Bude třeba mnoha nerostných surovin, mnoha továren, aby se uspokojily potřeby lidí. Budou třeba další železnice a možná i ty stroje, ty vozy, co dokážou jezdit bez koní. Ne po kolejnicích, ale po kolech po silnicích. Prý už je inženýři vymýšlejí. Určitě toho ale bude mnohem víc.“

„Máš pravdu, bude toho mnohem víc a lidí také bude přibývat. Jednak se rodí další a další děti, a také další a další lidé přicházejí. Především z Evropy. Budou vznikat další města, civilizace se bude posouvat dál na západ, a ze západního pobřeží zase dál na východ. Tahle země má pro mnohé zatím netušené možnosti. Někteří to již pochopili a už na tom vydělali jmění. Dalším to dojde později. Proto je nutné si udržet náskok. Proto je nutné hledat vhodné lidi. Nejen jako je Will.“

„Willarde, snad to nemá být nabídka na spolupráci.“

„Konec konců, vždyť už spolupracujeme. Taky ti něco kápne z toho, co vydělám v Mexiku. I když nevím, jak se s Willem budete dělit. Ale i to dolování by se dalo rozjet ve větším, nemyslíš?“

„Mluvíš teď o Mexiku nebo o tom divokém západě?“

„Mluvim o obojím, Horáci.“

„Willarde, já jsem rád tím, kým teď jsem. Peníze, které už nyní vydělávám, zajistí moji rodinu na minimálně další generaci, spíš ale na dvě. Pokud se uskuteční moje plány, sice nikdy nedosáhnu tvého bohatství, ale i tak získám dost. Se svými lidmi.“

„Nech si to projít hlavou, Horáci. Určitě nemám zájem na tom, co tajně dostáváte z Mexika. To tvoje pašování беру spíš jako zábavu, než jako nutnost. Zvláště teď, když už máš dost peněz z dolů v Arizoně i v Mexiku. Navíc, až tam vybudujete tu haciendu, zase vyděláš další legální peníze. Ale vyznáš se v těch krajích víc než já, máš tam jistě i lidi, co mají nos na hledání míst, vhodných pro těžbu. V tom bychom mohli třeba spolupracovat.“

„Willarde, tohle je práce pro Willa. Je můj společník a když bude potřebovat, dostane moje lidi. Jako je dostal v tom Mexiku. On má plány na budování továren, na budování průmyslu v těch zatím nepřilíh osídlených končinách. Já jemu i tobě můžu pomoci, ale chci si uchovat svou nezávislost. Nevím, jestli tohle dokážeš pochopit.“

„Nejspíš tě chápu, Horáci. Ty ale zase jistě chápeš, že ty můžeš investovat jen určitý objem prostředků, já ale násobně víc. Tím se může všechno urychlit a v budoucnu přinášet daleko větší zisky.“

„Jistě, Willarde. Proto jsem si také jistý, že vyděláš hromadu dalších peněz a Will s tvojí pomocí nekřesťansky zbohatne. Já si ale budu budovat postupně to svoje, svým tempem a svými způsoby.“

„Ty tvoje způsoby, ty mají taky určité mouchy, nemyslíš?“

„Jsou poplatné místu, kde teď žiji. Tam jsou trochu jiná pravidla, než třeba tady na východě. Ale jen na první pohled, Willarde. I vy tady jdete mnohdy přes mrtvolky, a nemusí se přitom tasit revolvery na ulici, jako se třeba stalo tam v tom Tombstone, ale i u nás v Tucsonu. Ale jak se děje i na jiných místech.“

„Přesto působíme poněkud kultivovanějším dojmem.“

„To je věc názoru, Willarde. Ale vážím si tvého zájmu i nabídky. Pokud tě to zajímá, to samé jsem včera říkal JJovi. Opět se mě pokoušel přesvědčit, abych se zapojil do chodu naší rodinné firmy. Ale jako vždy neuspěl. Mohu mu snad dát dobrou radu, doporučení, ale určitě se nebudu jejího chodu aktivně zúčastnit. Snad jen bychom mohli spolupracovat na využití toho, co například vydolujeme ze země. Ale i naše rodinná firma je nejspíš pod tvoje rozlišovací schopnosti a nejspíš i bude v budoucnu.“

„Nejspíš ano, pokud jí dál povede JJ, s tou koulí na noze, co představuje manžel Emily. Pokud se toho neujmeš ty, tak budou sice solidní firmou, ale jen jednou z mnoha a mnoha. Bude jim chybět tvůj rozhled a taky ty vize, co má třeba máš společný přítel Will. A které mně přivedly tam, kde jsem teď. Jen málokdo dokáže vystihnout tu nejvhodnější chvíli a jít do něčeho, o čem jiní pochybují nebo považují za příliš riskantní. Nebo co vůbec ve své omezenosti nepochopí. JJ je mám rád, ale tohle mu chybí.“

„Já vím, Willarde. Přesto věřím, že dokáže naši firmu udržet. Nebo třeba i rozvinout. Tak, aby to stačilo pro potřeby jeho a mých dalších příbuzných.“

„Je škoda, Horáci, že jsi svůj nesporný talent zahrabal tam v tom tvém zapadákově. Na druhé straně jsi objevil Willa, což si můžeš započítat ke svým úspěchům.“

„Spíš Will objevil mě, Willarde. Ten parchant pochopil, co potřebuje, aby uskutečnil ty svoje plány. Ale jsem mu vděčný, protože změnil můj život, vlastně bych asi nebyl ani tady, kdyby mi tenkrát nevymluvil díru do hlavy. Taky ale velmi brzo pochopil, že potřebuje něco víc, než jsem já a pořád do mě hučel, až jsem ho vzal sem. Willarde, jsem si jistý, že v tom Mexiku vyděláte ohromný prachy. Z čehož i já něco budu mít, z těch deseti procent si Will nechá sedm a já mám tři. Není důvod, abys to nevěděl.“

„Mně je to vážně jedno, jak se podělíte. Ale sám vidíš, že něco společného už máme. Horáci, nebudu tě přemlouvat, docela se mi líbí ta tvá myšlenka, že podpoříš Willa svými lidmi, pokud budeme v budoucnu mít další plány na tom západě. Což já mám, a nemusí to být až v době, kdy Will skončí svou práci v Mexiku.“

„V tom se dohodnout můžeme. Takovou formu spolupráce si představit umím.“

„Horáci, jak jsi vlastně poznal svou manželku?“ změnil rázně téma Thurstone, čímž dává najevo, že stran práce a obchodů bylo řečeno vše a je čas si chvilku popovídat o soukromých věcech. Ta chvilka trvá téměř hodinu, v níž se vzpomíná, vyprávějí si o svých rodinách.

**PAMELIE
GREENWOODOVÁ**

Když Greenwood dorazí do svého rodného domu, všichni jsou již po večeři. Což mu vůbec nevadí, na oficiality si nepotrpí. Místo toho se rozejde po domě a začne hledat svou choť. Tu objeví ve společnosti své sestry, pětáctileté Emily Warrenové a své nové švagrové, jednatřicetileté Pamelie. Spolu s nimi jsou tam i jeho dvě děti a synovec, narozený desátého května, protože mu je pouhý měsíc. Všichni tři kluci jsou středem zájmu všech přítomných žen, které se nad nimi doslova rozplývají.

**JAMES WARREN
JUNIOR**

„Nenechte se rušit, milé dámy,“ řekne rychle Horác, když si ho všimnou, „Já ještě musím něco probrat s JJem,“ dodá, aby je snad nenapadlo, že by mohl chlapce obdivovat s nimi.

Jen co vycouvá z tohoto salónku, začne hledat svého bratra. Zatím ještě nepřijeli další příbuzní na jejich tradiční každoroční slet, ti se mají objevit až za dva dny. Proto je v domě kromě jeho rodiny jen ta Jacka Johna a Emily.

Místo svého sourozence narazí na osmnáctiletého Jamese Warren juniora a jeho bratra, šestnáctiletého Wolfa. Marně dumá, proč chlapci dali tohle německé jméno, ale nikdy se raději nezeptal.

„Strýčku, moc spěcháš?“ zeptá se starší ze sourozenců, už přeci jen se s nimi trochu sblížil, už v něm nevidí takového exota, jako před dvěma roky, kdy se tu zjevil jako přízrak minulosti.

„Ani ne, Jime. Hledám svého bratra, ale nijak to nespěchá. Můžu být v něčem nápomocný?“

„Nápomocný ... Spíš ukojit naši zvědavost. Pořád se s bratrem zajímáme o ta místa, kde ty teď žiješ. V poslední době se tam staly podivné události. Alespoň o tom mluvil náš otec. Tedy moc pochopení neměl, mluvil o divoších, co po sobě za bílého dne střílejí po ulicích,“ zatváří se teď starší z mladíků provinile.

„I takoví se tam bohužel vyskytují. Navíc na podzim utekli Indiáni z rezervace a krátký čas tam u nás v okolí řádili. Dokonce tam vypálili pár usedlostí. Takže jsme tam opravdu v poslední době měli trochu živo. Ale již se vše zklidnilo.“

„Utekli ti Indiáni,“ zableskne se v očích mladšího bratra.

„Chcete si o tom popovídat?“ oduší hoteliér, proč byl odchycený.

„Pokud máš čas ...“

„Ale jistě, jak jsem říkal, tak nespěchám,“ přikývne Horác, aby na další hodinu skončil ve společnosti dvou vzorně upravených mládenců, co hltají jeho slova, kterými decentně popisuje události kolem úniku Indiánů z rezervace i vyřizování účtů v okolí Tombstone. O svých problémech s Lawetty taktně pomlčí, a o tom, že sám vydal už nejeden příkaz dokonce k hromadným vraždám, pochopitelně také nemluví.

„Strýčku, můžeme se na něco zeptat?“ tváří se všelijak mladší ze sourozenců, přičemž Horácovi neunikne lehlé zavrtění hlavy bratra tazatele.

„Copak se už neptáš dobrou hodinu, Wolfe? Jistěže můžeš. Proč bys nemohl.“

„Strýčku, je to takový dotaz ... Nebo spíš přání ... Strýčku, budeme mít teď ve škole volno. Tak nás napadlo ... Tedy mě napadlo ...“

„Wolfe, tak to řekni zpříma, jako chlap. Vždyť ty už přece jsi chlap.“

„Jistě ... Strýčku, napadlo mě, jestli bychom s Jimem nemohli na pár dní přijet za tebou.“

WOLF WARREN

„Přijet za mnou? Pánové, co jsem vám udělal, že si přejete mou smrt?“

„Tvou smrt ...“, vytřeští oči starší z bratrů, a i ten mladší zírá zkoprněle.

„Pánové, já bych vás velmi rád uvítal. Pohostil vás ve svém domě, postaral se o vás. Třeba vás odvezl i na ranč mého společníka. Ale k tomu nedojde, protože než byste stačili přijet, tak bych dopadl jak někteří ti psanci, o kterých jsem vám vyprávěl. Až byste o tom řekli své matce, tak se v tomhle domě začne střílet jako v tom Tombstone a já skončím provrtaný mnoha kulkami.“

„Jo takhle,“ zasměje se starší z Warrenů, leč poněkud křečovitě.

„Sám říkáš, že už jsme chlapi,“ lehce se zachmuří ten mladší.

„Pánové, matky ale mají vždy trochu jiná měřítka. Pořád v nás vidí svoje malé kluky, které musí strážit, opatrovat, jako se kvočna stará o svá kuřata. Vaše matka a moje sestra by zestárla strachem o deset let, kdybyste vy přijeli za mnou třeba jen na deset dní.“

„Já ti to říkal,“ podívá se James vyčítavě na svého brášku.

„Pánové, vážně bych vám rád vyšel vstříc, ale ...“

„Strýčku, vždyť mně už bylo v únoru šestnáct a Jimovi bude v říjnu dokonce devatenáct. Půjde už na universitu. Tak se přece nemůžeme pořád držet matčiny sukně,“ nevzdává se mladší z Warrenů.

„Wolfe, já ti rozumím. Ale obávám se, že svou matku ani otce nepřesvědčíš. Navíc, ono tam není zase tak moc k vidění. Nevypadá to tam o moc jinak než tady, jen tam jsou mnohem menší domy a taky daleko chudší lidé. Ani byste žádného Indiána neviděli. Taky většina z mužů tam chodí beze zbraní a normálně pracují.“

„Strýčku, ale mluvil jsi o tom ranči, toho svého společníka, co tady byl minule s tebou. I o tom, že na tom ranči pracují kluci, co jim je třeba jen dvanáct let. Taky bych si chtěl vyzkoušet, jaké to je. Třeba na pár dní. Sám přece říkáš, že tam nejsou žádní Indiáni a že tam většina lidí nenosí zbraně,“ podívá se zpříma mladší ze sourozenců.

„Wolfe, tak já ti něco řeknu,“ odpovídá tichým a klidným hlasem Horác, „Kdybyste přijeli na ten ranč a třeba jen dva týdny tam zůstali, ne jako hosté, ale jako pracovníci, byla by to pro vás ta nejlepší škola života. Taky byste velmi rychle vystřízlivěli z těch svých představ o tom západě.“

„To by šlo?“ zableskne se v očích mladšího z bratrů.

„Jistě, to by nebyl problém. Můj společník tam sice není, protože je v Mexiku, ale znám se dobře se správcem jeho ranče. Jmenuje se Virgil a vlastně se stal předákem, když mu bylo tuším sedmnáct let. Nebyl by problém s ním domluvit, abyste tam ty dva týdny mohli strávit. Ale pořád je tady problém s vašimi rodiči. Ti k tomu nikdy souhlas nedají. Váš otec takovými lidmi pohrdá a vaše matka vás nade vše miluje a strachy o vás by snad umřela.“

„Co by se nám tam tak mohlo stát?“

„Nejspíš vůbec nic, pouze byste měli ty své pěstěné ruce sedřené do krve. Páchli byste potem a močí, dusili se prachem a usínali únavou ve stoje. Leda, že by vás kopnul kůň, nebo byste z něj slítlí a srazili si vaz.“

„My přece umíme na koni jezdit.“

„Wolfe, vidím, že nechápeš, v čem je problém. Tak zkus zajít za otcem a říct mu o svém nápadu. Uvidíš, s jakou se potážeš.“

„Kdyby otec souhlasil, ty bys nebyl proti?“ zableskne se v očích mladšího z Warrenů.

„U mě žádný problém není, pánové,“ pokrčí rameny Greenwood, je vstřícný, neboť je stoprocentně přesvědčený, že kluci nikdy souhlas rodičů nezískají.

Ještě chvíli si povídají, pak se hodný strýček konečně přesune za svým bratrem, který je ve společnosti svého švagra. Ten se vzápětí omluví, aby nechal sourozence o samotě. Jeho taktnost je překvapí, ale jsou za ni rádi.

„Horáci, tak co Willard?“ podívá se zpytavě Jack John.

„Jak sem si myslel, šlo jen vo přátelskou schůzku. Povídali jsme si vo minulosti, vo svejch rodinách. A domluvili se, že se potkáme, než vodjedu. Se svejma rodinama. Buď Willard přijde k nám, nebo nás pozve k sobě.“

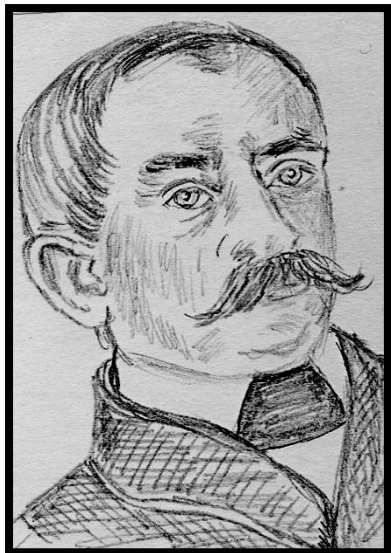
„Vo vobchodech nic?“

„Ji, von je přece někde jinde, než já, ale i než ty.“

„Já vím,“ přikývne smutně novopečený otec a raději změní téma. Především se točí kolem dětí, čehož je místní pán domu plný.

Asi po půl hodině jsou vyrušeni, když se objeví zachmuřený švagr James a požádá Horáce, jestli by nemohl na slovíčko. Ten přikývne a doufá, že Wolf neběžel se svým nápadem na letní prázdniny hned za svým otcem. Když však dojdou do salónku, kde sedí oba mladíci, velice zaražení, pochopí, že se tak stalo.

**JAMES WARREN
SENIOR**

„Horáci, tys s mými syny mluvil o nějakém ranči?“ řekne Warren, jen co se oba starší muži posadí proti mládencům.

„Jime, bavili jsme se o všem možném. Ale je pravda, že jsem mluvil o tom, jak těžká je na takovém ranči práce. Jak tam vstávají se svítáním a dřou až do soumraku. Jak se koupou ve vlastním potu a páchnou vším možným.“

„Tohle jsi jim říkal?“

„Jistě, protože to je pravda.“

„Horáci, představ si, že tady moje syny napadlo, že by mohli pár týdnů na takovém ranči pracovat. V rámci svých prázdnin. Co si o tom myslíš?“

„Jime, chceš slyšet pravdu?“

„Jistě, Horáci. Co taky jiného?“

„Kdyby tvoji synové vážně přijeli za mnou do Tucsonu a já jim domluvil třeba dva týdny práce na ranči Willa, tak by to pro ně byla ta nejlepší škola života. Začali by si vážit toho, co mají tady. Také by ztratili jakékoli iluze o romantice západu, co čtou v různých slátaninách, co jimi tak hojně zaplavují trh nepříliš literárně zdatní pisálci. Rázem by poznali, že západ má

romantiky jen velmi málo a že jsou tam lidé jako tady, jen mnohem víc chudší a mnohem víc sedření.“

„Jistě by chtěli vidět ty Indiány a ty pistolníky, co o nich čtou.“

„Jime, Willův ranč je největší v kraji, na jeho pozemcích Indiána neviděli snad deset let. Nebo možná i víc. Co se týká těch pistolníků z té pokleslé literatury, tak ty vlastně ani neexistují. Ve městě chodí většina lidí neozbrojena a zbraně mají jen strážci a zástupci zákona. Na ranči zbraně mají, ale proto, aby střelbou sehnali dobytek. Rozhodně tam není žádný tak zvaný pistolník. Nikdo tam po nikom nestřelí. Maximálně se tam honáci porvou. Opravdu tam není ani žádná romantika a ani žádné dobrodružství. Kromě toho, že se upocení starají o tisícíhlavé stádo krav. Ale konají i jinou práci, která je dost těžká a namáhavá.“

„Tak podle tebe jim tam žádný nebezpečí nehrozí? Na tom ranči?“

„Jime, jistěže hrozí. Můžou spadnout z koně, ten je může kopnout. Může je potkat kráva, co já vím.“

„Můj ty Bože. Potkat kráva. Taky můžou špatně šlápnout a vymknout si kotník.“

„Jistě. Taky se můžou pořezat, když budou nešikovní. Nakonec i spadnout ze schodů. Jime, tohle všechno jim tam hrozí. Ale určitě ne Indiáni a určitě ne žádní pistolníci. Jistě, zbraně tam jsou, taky by se mohli postřelit, pokud s nimi neumí zacházet. Ale v posledních letech se to tam nikomu nestalo. Co vím. Ale Jime, určitě jsem jim neříkal nic, čím bych je na ten ranč lákal. Co by podpořilo ty jejich mylné názory o té romantice,“ dodá Greenwood důrazně.

„To je divný, Horáci. Moji kluci totiž za mnou přišli, tedy především ten mladší, a začali mluvit o tom, že by v létě mohli přijet za tebou a ty bys jim mohl domluvit tu práci na tom ranči tvého společníka.“

„Jistě, tohle by určitě šlo. Ale Jime, bral jsem to spíš jako nezávaznou debatu. Jime, jsou to tvoji synové, a také synové Emily. Naprosto respektuji, jak je vychováváte. Sám jsem jim zdůrazňoval, jak moc důležité je vzdělání a jak moc je realita odlišná od toho, co se kde píše. Ale

na druhé straně ti dospívají, Jim nastupuje na universitu, jak jsem slyšel. A i z Wolfa už je kus chlapa. Jednou budou muset opustit tenhle dům a střetnout se s realitou života.“

„Tak v tomhle se shodneme, Horáci. Vlastně v obojím. Jsou to moji synové a o jejich výchově rozhodují já. Ale i v tom druhém, že budou muset jednou poznat život. Skutečný, ne ten, který pro ně představuje tenhle dům, služebnictvo, otevřená náruč matky. Jako jsme ho museli poznat my dva a předtím naši otcové. Miliony a miliony dospívajících kluků.“

„Jime, doufám, že se na nás nezlobíš. Možná jsem se nevhodně vyjádřil, když jsem připustil tu možnost, že by šlo zařídit, aby v létě nějaký čas strávili na Willově ranči.“

„Asi ano, když za mnou Wolf s tím nápadem přišel. Co ty Jime,“ obrátí se otec na staršího potomka, „ty by sis taky dokázal takové léto představit? Pracovat tam jako honák krav? Nebo uklízet na ranči ve stájích? Hřebelcovat koně a já nevím co ještě? Taky bys chtěl strávit léto mezi takovými nuznými lidmi?“

„Otče, byl to hlavně nápad Wolfa,“ vyhrkne starší z bratrů, pak se zarazí, „Ale otče, sami jste to před chvílí oba říkali. Už nejsme přece děti. Já jsem Wolfimu říkal, že na tohle nikdy nepřistoupíte, ani ty, ani matka. Ale otče, vážně už nejsme děti.“

„Nejste, Jime? Copak nemáte pořád umetenou cestu? Co? Chybí vám tady snad něco? Nebo vážně toužíte poznat, jaké to je být s páchnoucími kravami? Vždyť je znáte pouze jako chutné maso.“

„Bude mi devatenáct, otče. A Wolfimu šestnáct.“

„Horáci,“ otočí se Warren senior na svého švagra, „musím se přiznat, že jsem nevěřil svým uším, když s tím za mnou Wolf přišel.“

„To se nedivím, Jime. To místo určitě není vhodné pro tvoje syny.“

„Není vhodné? Proč myslíš, že není vhodné?“

„Proč? Protože tam žijí úplně jinak, Jime. Tam se musí úplně jinak ohánět, aby si vydělali na jídlo, na ošacení. Možná jsou trochu drsnější, ale jinak lidi jako my. Jen mají tu smůlu, že se nenarodili do takového domu, jako tvoji synové.“

„Takže podle tebe to není vhodné místo pro moje syny? Pro takové navoněné a rozmazlené kluky? Tak jsi to myslel?“

„Takhle přesně ne, Jime, ale když to říkáš, tak částečně ano. Tam na tom ranči pracují kluci mnohem mladší, než jsou tvoji synové. Ti jsou ale zvyklí.“

„Tak víš co, Horáci?“ podívá se Warren senior na svého švagra, „Tak víš co? Tak já ti je tam v létě pošlu,“ řekne a jeho slova vyvolají v přítomných málem až zděšení. Rozhodně ve výrazu jeho synů, jejich strýček se umí ovládat.

„Jime, slyšel jsem dobře?“ zeptá se přesto.

„Jistě, slyšel jsi moc dobře. Ale mám jednu podmínku. Mluvil jsi o dvou týdnech, pokud se nepletu. Ale to se tam tak leda stačí ušpinit. Já si myslím, že by k vám měli dorazit tak v polovině července a zůstat tam minimálně měsíc, možná i o něco déle, snad až do konce srpna. A ještě mám jednu podmínku, Horáci. Nebude to žádný výlet, ale zařídiš jim na tom ranči opravdovou práci. Budou tam dřít jako všichni ostatní.“

„Jime, ty to myslíš vážně?“

„A ty snad ne, Horáci? Tak můžeš jim tam tu práci zařídit?“

„To jistě můžu, Jime. Ale ...“

„Tak jaképak ale. Pak jsme domluveni.“

„Jime, až se tohle dozví Emily, tak nás zabije všechny čtyři.“

„Teď jsi vystihl tu podstatu věci, Horáci,“ pokývá hlavou Warren senior, „Přesně takhle to je. Takže je načase, aby se pustili matčiny sukně. Aby taky poznali, jaký je život mimo tento dům. Chci, aby moji synové byli silní a tvrdí,“ obrátí se ke svým potomkům, „Aby se dokázali o sebe postarat. Chtěli se podívat, jak to vypadá na takovém ranči? No tak proč ne. Tak ať tam v létě pracují, ať poznají, jak se mají obyčejní lidé. Třeba si pak budou víc vážit možnosti studovat.“

„Jime, máš naprostou pravdu. Ale dovedeš si představit, jak se bude tvářit Emily? Jaký strach o ně bude mít, když je pošleš za mnou? Takovou dálku vlakem? Jistě, můžu sem poslat někoho, kdo je doprovodí a dohlédne na ně cestou ...“

„Horáci, hrome. Když jim budu chtít dát strážce, tak si je můžu najmout sám. Ale chceš mi říct, že pro málem devatenáctiletého a pro šestnáctiletého kluka je tak náročné dojet vlakem z New Yorku do Tucsonu, kde je nepochybně budeš čekat na nádraží? Že potřebují chůvu, aby ti je tam dovezla? A jak dlouho je takhle budeme piplat? Do třiceti?“

„Samozřejmě, že v jejich věku by měli zvládnout přijet sami do Tucsonu, navíc budou dva,“ pokývá hlavou Greenwood, „Musím říct, Jime, že jsi mě dost překvapil. Myslel jsem, že se budeš zlobit jak na ně, tak na mě.“

„Zlobit? Proč. Jen ať se trochu otrkají. Jen doufám, že mi tam nebudou dělat ostudu a že dokáží, že už jsou vážně mladí muži. Tak jsme domluveni, Horáci?“

„Jistě, Jime. Jen nevím, jestli se mnou ještě Emily kdy promluví. Nejspíš už nikdy ne.“

„To máš pravdu, Horáci. Ale mám řešení,“ podívá se Warren na své syny, „My totiž naši drahé matce a mé drahé manželce řekneme, že jsme tě o to požádali. Aby naši synové zkusili trochu samostatnosti. A jelikož víme, že tam na ně dohlédneš, tak jsme zvolili tohle řešení. Nejspíš nějaký čas nebude mluvit s námi, trochu si popláče, ale i ona musí pochopit, že je musí pustit ze své náruče a dát jim prostor. Ale řekneme jí to až zítra, ano? Ještě dnešní večer nechci tichou domácnost.“

„Je to na tobě, Jime.“

„Dobře, tohle zařídím. No tak, Jime, nalej sobě, bratrovi a taky svému strýci a dohodněte si podrobnosti,“ povstane otec sourozenců, kteří stále sedí a nechápavě zírají.

„My se máme domluvit?“ vysouká ze sebe starší z nich.

„No snad si nemyslíte, že vám to budu domlouvat já? Vůbec nic neudělám. Bude jen na vás, co si vezmete s sebou, jak se tam dostanete. Nikdo vám nic neřekne a nikdo pro vás nic neudělá. Zaříd'te si to, jak chcete. Ale pozor, pánové. Ne, že tím pověříte někoho ze služebnictva. Chcete být samostatní? Tak si začněte zvykat,“ dodá Warren senior a opustí trojici, která za ním jen nevěřícně kouká.

„Jime, řekni mi, že je to pravda,“ vykřikne o chvíli později mladší sourozenec, v očích se mu zablýskne radostí.

„Asi jo, Wolfi. Nevím, co se stalo, ale je to tak. Teda musím říct, že to vzalo nečekaný obrat. Co říkáš, strýčku?“ podívá se starší synovec na svého příbuzného.

„Co tomu já říkám? Jsem stejně překvapený jako vy.“

„Strýčku, zařídíš nám to tam, že ano,“ podívá se pátravě mladší z Warrenů.

„Jistě, Wolfe, proč bych nezařídil. Ale vy mi musíte slíbit, že cestou nevypadnete z vlaku a na tom ranči se nenecháte pokopat koněm nebo ušlapat tím dobyt看kem. Protože pak bych už nikdy do tohoto domu nesměl.“

„Asi si myslíš, že jsme hodně nešikovní a hodně rozmazlení,“ pokývá smutně hlavou starší z mladíků, „Ale strýčku, já i Wolfi umíme jezdit na koních a oba také umíme střílet. To nás otec naučil. Ale je taky pravda, že jsme toho moc neprožili, matka nás drží hodně zkrátka.“

„Protože vás miluje a má o vás strach. Bude ho mít i teď, až budete celé léto tak daleko od ní.“

„Já vím, že nás má moc ráda. Ale otec má pravdu, musíme dostat víc prostoru, musíme se osamostatnit. Strýčku, je to tam na tom ranči vážně tak drsné, jak jsi říkal?“

„Určitě je to zcela jiné, než tady, Jime. Ale když to zvládají i kluci něco přes deset let, tak to zvládnete taky. Ale připravte se na pořádně pálicí slunce, moc prachu a dost smradu. Nebo také možná na celodenní lijáky, pokud přijdou už během srpna, jak se někdy stává. Tu práci tam vám domluví, to vám zaručit můžu. Že se vám bude líbit, tak to už ne.“

„My nejsme z cukru, strýčku,“ řekne s jednou výčitkou mladší z bratrů.

„Z cukru ne, Wolfe. Ale ... Však uvidíte. Tak, pánové, to nám tenhle večer vzal docela slušný obrat, co?“

„Určitě, strýčku. Už se moc těším,“ zablyskne se znovu v očích šestnáctiletého chlapce. Jeho bratr se tváří přeci jen zdrženlivěji. Už mu možná dochází, že letošní léto bude mnohem méně příjemné než ta předchozí a začíná z něho mít mírné obavy. I když i on nedokáže potlačit jisté vzrušení, neboť cestu na západ považuje stále za velké dobrodružství.

CTIHODNÁ SPOLEČNOST

Horác Greenwood zůstane v New Yorku až do poloviny července, přičemž značnou část svého pobytu stráví uklidňováním své sestry Emily. Rodinná sešlost dopadne dobře, byť ji někteří berou jako nutné zlo. Velmi příjemné je setkání Horáce a jeho manželky s rodinou Willarda Olivera Thurstoneho. Kromě něho potká i pár dalších bývalých přátel z mládí, ti se však většinou k němu chovají značně rezervovaně.

Louise se vůbec do Tucsonu vracet nechce a odjezd doslova opláče, ještě hůř je však na tom Emily. Ta teskní hned z několika příčin. Jednak netuší, kdy zase svého milovaného bratra uvidí, a pak, ten neodjíždí sám. Dostal totiž přibalený dárek na cestu, v podobě dvou svých synovců. Což byl jistý kompromis, takto je jejich matka přeci jen klidnější, když cestují na druhou stranu země ve společnosti svého strýce.

Greenwood své příbuzné ubytuje u sebe, hned však pošle na ranč pro Virgila. Ten jen protáhne obličej, když se dozví, co se po něm požaduje.

„Můj ty Bože,“ vzdychá, „Horáci, co když se jim něco stane? Co když budou ty městský panáci nešikovný a něco si udělají? To mě pak asi zabiješ.“

„Ne, já tě nezabiju, ale moje sestra zabije mě. Tak se postarej, aby se jim nic nestalo. Ale jinak jim dej pořádně do těla. To je přání jejich otce a v tom mu mile rád vyjdu vsříc.“

Předák má ze všeho špatný pocit, ale odmítnout nemůže. Trochu ho uklidní, když své nové svěřence spatří, jsou docela urostlí a chovají se pokorně. Přesto nadšený není, neboť představují zátěž. Snad nebudou moc nemotorní a nezpůsobí si žádné vážné zranění. Díkybohu se může spolehnout na svého bratra Sama, který se víc stává vychovatelem než jeho zástupcem. Jelikož Harry je pořád pryč, neboť zařizuje svou školu, Sam se stará o kluky a spolu s účetním Bretem Campellem je občas i trochu učí. Především nad nimi však dozírají.

James a Wolf Warrenovi jsou zpočátku u vytržení, další na ně pak koukají jako na exoty. Postupně však dochází ke sblížování, sourozenci z New Yorku poznávají řeholi zdejší práce, sami pak vyprávějí místním o svém rodném městě, a ti tomu někdy ani nechtějí věřit. Po dvou týdnech jsou floutci z velkoměsta z východu sice sedřeni, ale na druhé straně zapadli mezi místní.

Začátkem srpna se objeví v Tucsonu Jacob, neboť má brzo přijet jeho švagr William, který šestnáctého srpna slaví své jedenadvacáté narozeniny. Todd se sejde s Greenwoodem a Morrowem, ještě se vrátí k událostem, které jsou dozvuky posledního dramatického roku v Tombstone.

Proberou zatčení Doc Hollidaye patnáctého května v Denveru za vraždu Stiwellu. Ovšem tento stomatolog, gambler a pistolník v base dlouho nepobyl, neboť mu z ní pomohl jeho přítel Wyatt, prostřednictvím Bata Mastersona. Ten je šéfem policie v Trinidadu v Coloradu a za pomoci coloradského guvernéra Fredericka Walkera Pitkina dosáhl propuštění Doca.

Hůře dopadl jeden z nejznámějších příslušníků skupiny Cowboys, dvaatřicetiletý John Peters Ringo, přezdívaný Johnny Ringo. Toho našli poblíž Chiricahua Peak sedět u stromu s prostřelenou hlavou. V ruce měl revolver, v němž chyběl jeden náboj. Jelikož umřel na jedinou ránu do pravého spánku, koroner došel k závěru, že šlo o sebevraždu. Ihned se však ozvaly hlasy, že ve skutečnosti mu na onen svět pomohl buď Doc Holliday nebo Wyatt Earp, anebo oba dohromady. K jeho smrti se navíc přihlásil jiný psanec, ale to mnozí berou jen jako jeho snahu se neoprávněně proslavit.

„Tak sebevražda, jo?“ usměje se lehce Morrow, „Jacobe, zdá se ti Johnny Ringo jako někdo, kdo spáchá sebevraždu?“

„No to asi ne ... Jedině, že by se zabil ze zoufalství, že mu došel chlast,“ ušklíbne se jednatel.

Ať už to bylo jakkoli, Ringo je osmým mrtvým na straně Cowboys. Krvavá žeň má i pozitivní efekt, neboť se v poslední době snížila trestná činnost v okolí Tombstone. Ani to však nepřesvědčilo Johna Cluma, aby svou činnost v tomto hornickém městě neukončil a neodešel. Přeci jen prosincový atentát jím dost otrásl.

Uplyne jen pár dnů a trojice představitelů společnosti se sejde znovu. Ovšem tentokráte k nim přisedne ještě dvaadvacetiletý Lyndon McShane. Je na něm vidět hrozná únava, nicméně jí statečně vzdoruje. Jen ze sebe trochu setřese prach a svlaží vyprahlé hrdlo.

„Vše je vyřízeno, pane Greenwoode,“ hlásí důležitě a snad i pyšně.

„Vše vyřízeno. To znamená co, Lyndone?“

„To znamená, že Gregory a Artie Langworthyové sou pod zemí. Spolu s nima dalších pět. Ale ty neznám, vlastně ani nevím, jak se jmenovali. Jestli byli nějak jejich příbuzný. Prostě všech sedm zmizelo, jak ste si přál.“

„Nikdo je nenajde?“

„Asi těžko, pane Greenwoode. A i kdyby je někdo náhodou vobjevil, tak toho moc nepozná.“

„Nepozná?“

„Pane Greenwoode, chcete znát podrobnosti?“ podívá se zpytavě McShane.

„Trochu by jich nezaškodilo, Lyndone. Ale zkus bejt stručnej a věcnej.“

„Tak jo, pane Greenwoode. Ten Joe, to je vážně parchant,“ zavrtí hlavou mladík, přitom nelze nepostřehnout jeho obdiv k jmenovanému míšenci, „Nějak se domáknul, že ty Langworthyové sháněj někoho, kdo se vyzná v tom Mexiku. Tak přes dalšího prostředníka se jim sám přihlásil. Nevím, jak to udělal, jak si získal jejich důvěru, ale prostě je sám přivedl do Mexika a dovedl do pasti. Co říkal, tak tam chtěli ze zálohy vodprásknout Franka a cestou zpátky ještě vyloupit jeden ranč. No, místo toho na ně Frank čekal, ještě s dalšíma. Byli tam zase bráchové Gibbonsové, Garry a Brad, se svým švagrem Joem, a pak pár dalších. Prostě ten Joe je zavedl na místo, kde už sme na ně čekali my. Bylo to dost rychlý, pane Greenwoode. Vlastně nedostali vůbec příležitost se bránit. Rozstříleli sme je prostě jak na střelnici. Ani jeden neuniknul.“

„Ani jeden. Tak to je dobře. Co ste s nima udělali pak?“

„No, to bylo trochu nechutný, pane Greenwoode, ale asi nutný. Aby je nikdo nenašel, a i kdyby je někdo náhodou vobjevil, tak aby nic nezjistil. Vykopali sme velkou díru. Všechny sme je svlíkli donaha, no a než sme je do té díry hodili, tak sme jim prostě úplně rozmlátili hlavu. Teda vobličej. Prostě místo něj jim zbyl jen krvavej flek.“

„Můj ty Bože,“ hlesne jen Todd.

„No, nebylo to hezký, Jacobe, ale tak ste to přece chtěli, ne?“ podívá se posel na jednatele.

„Jistě, Lyndone, tak sme to chtěli,“ odvětlí Greenwood, „Co na naší straně? Nějaký ztráty?“

„Ne, vlastně nikdo ani škrábnutí. To vymyslel Joe a všechno klaplo přesně tak, jak nám řekl. Přivedl nám je přímo na mušku, pak sám dva z nich sejmul, skočil stranou a kryl se, a snad za minutu byl konec. Pak už je jen Brad dorazil zblízka, co se ještě trochu hejbali, no a pak přišlo to, co sem říkal. Skončili k nepoznání a nahý v té díře. Je dost stranou, tak asi je tam hodně dlouho nikdo nenajde.“

„Dobrá práce, Lyndone,“ zhodnotí suše sedminásobnou vraždu Horác.

„Pane Greenwoode, jejich koně a zbraně si vzal Frank. Co měli u sebe a co mělo nějakou cenu, tak to si mohli rozebrat ty další, co tam byli s náma. Ty další věci na hovno sme zabalili a Frank říkal, že je zakopou někde cestou. Voni se pak vraceli k dolům, já jel rovnou sem. Řekl sem taky Frankovi vo tý vodměně, co může dát tomu Joeovi a dalším. Já sem teda nic nedostal,“ dodá McShane a podívá se tázavě na svého šéfa.

„Já držím slovo, Lyndone,“ kývne hoteliér, „Vodměnu ti dá Ed. Vlastně dostaneš hned dvě. První jednorázovou, za tuhle prácičku. A pak dostaneš vo třetinu přidáno, teda se ti zvýší tvoje mzda.“

„Vo třetinu?“ zablýskne se v očích mladíka.

„Lyndone, to zvýšení není jen za tuhle práci, ale taky za mlčení. Já myslím, že si rozumíme.“

„Jistě, pane Greenwoode,“ řekne rychle McShane, „Všechno, co sem kdy viděl nebo slyšel, je u mě jako v hrobě. Ani do něj nemusím,“ zasměje se, ale přeci jen trochu křečovitě.

„To je správný rozhodnutí, Lyndone. A protože toho už víš dost, budeš i nadále náš posel, pokud budeme potřebovat něco vyřídit, kdy bude třeba služeb Joea nebo Franka. I proto máš tu zvýšenou mzdu. Jinak zůstaneš tady, budeš k ruce Edovi, von rozhodne, jak tě využije.“

„Děkuji, pane Greenwoode.“

„Lyndone, teď se běž najíst, napít. Navíc máš jako součást tý mimořádný vodměny dneska všechno zdarma.“

„Všechno, pane Greenwoode?“ zablýskne se v očích mladíka.

„Všechno, co vypiješ a sníš. Taky koupel a taky si můžeš vybrat děvku, jakou uznáš za vhodnou. Na celou noc.“

„Je radost pro vás pracovat, pane Greenwoode,“ zvedá se McShane, neboť mu je rukou ukázáno na dveře.

„Kéž by to tím všechno skončilo,“ vysloví své vroucné přání Todd, když posel dobrých zpráv zmizí za dveřmi.

„Minimálně máme vo sedum nepřátel míň,“ zhodnotí bez jakéhokoli pohnutí výsledek akce Morrow, „Přitom se to vobešlo bez rozruchu. Tak si pořád ty další můžou myslet, že Gregory a Artie někam zmizeli a my máme klid.“

Jacob na to už nic neřekne, začíná si zvykat, že fyzická likvidace nepohodlných osob je v téhle společnosti běžným způsobem řešení problémů. Ať už to byl chudák Gayetty, ranč Lawettů a nyní celá početná skupina kolem Langworthyů. Ani radši nechce počítat, kolik jejich nepřátel už muselo zmizet, aby se jejich společnost mohla v klidu rozpínat. Faktem je, že to dělají chytře, promyšleně, aby k nim nevedla žádná stopa. To jediné ho uklidňuje, protože i on má teď už spoustu krve na svých rukách, když se k chystaným vraždám vyslovuje. Či je formálně schvaluje.

William Hanson se objeví týden před datem, kdy mu bude jedenadvacet let. Je rozhodnut si v Tucsonu pár dní odpočinout, uskutečnit potřebná jednání, které završí mohutnou oslavou, s významnými hosty z města. Pak má v plánu se přesunout na ranč, kde už mu chystají druhou slávu, která se uskuteční tak zvaně v kruhu rodinném a na níž občané Tucsonu naopak již nebudou.

Den před plánovanou společenskou akcí ve městě se však v hotelu Gold Star sejde zajímavá společnost, respektive sedm mužů, z nichž čtyři jsou o mnoho starší než další trojice. Slezou se v kanceláři majitele podniku, který jim zajistí občerstvení, pití a doutníčky a pak také, aby je nikdo nevyrušoval.

Vlastně se poprvé setkává nejužší vedení napůl tajné a napůl veřejné společnosti, kterou navenek reprezentuje Horác Greenwood a William Hanson. Spolu s nimi se chystá k rokování Paul Wilson, Jim Woodroof, Ed Morrow, Jacob Todd a Virgil Moran.

„Tak začneme, Horáci?“ zeptá se rančer, oblečený v nejmodernějším trendu, oblek má střižen z nejkvalitnějších látek.

„Wille, jako vždy netrpělivej,“ kontruje oslovený.

„Netrpělivej? Já jen, že se přece sluší, aby zasedání naší ctihodný společnosti zahájil ten, který je její hlavou,“ tváří se jak nevinátko Hanson.

„Nehodláte mě tedy z tohoto postu sesadit?“

„Vzhledem k tomu, že jsme dosáhli mnoha skvělých výsledků, tak k tomu není důvod, si tedy myslím,“ zubí se William, „Účty v bankách se nám plní, tedy pěti z nás, a Jacob a Virgil snad taky dostávají slušnou vodměnu. Tak si jako předseda této správní rady naší společnosti bez jména zasloužíš náš respekt.“

„Společnost bez jména?“

„Máme snad nějaký? Pro náš spolek, co dle mého dost vydělává? Jsem moc rád, že ste tady všechno zvládli, a chci vám poděkovat. Jak za zajištění příměří, tak za správu našich společných i mých vlastních věcí.“

„No ne, tebe naučili v tom Mexiku děkovat?“ ušklíbne se Woodroof.

„Naučili mě tam mnohem víc, Jime. Doufám, že je mezi náma všechno v pořádku,“ podívá se Hanson tázavě na jednatele společnosti.

„Ale jo, Wille. Musím uznat, žeš měl v mnohým pravdu. Tehdy, jak sme se chytli. Snad jen bys na nás už mohl bejt trochu míň přísněj. V budoucnosti.“

„No jo, Jime. Dyt' mě znáš, že se nechám unýst, když probírám ty svoje vize. Tak se ještě jednou za ty nevhodný slova vomlouvám. Vím, žeš vodvedl výbornou práci při shánění zákazníků. A bude nutný v tom pokračovat, protože jsme s Paulem taky hodně pokročili.“

„To je pravda,“ přikývne Wilson, „Ani sem nečekal, že to půjde tak dobře a tak rychle. Ale v tom Mexiku to vážně všechno stojí především na známostech a úplatcích, no a my ty známosti máme a můžeme si dovolit i ty slušný úplatky. Navíc se tu teď nejspíš trochu pročistil vzduch, jak ste spolu s Earpy zpacifikovali ty zloděje dobytka. Je ale už vážně všechno za náma, Horáci?“

„Snad jo, Paule,“ odpovídá hoteliér, „Jak říkáš, v Tombstone se pročistil vzduch, úměrně prolitý krví, a Jacob tam spolu s Aaronem má za úkol vytvořit pro nás přívětivý prostředí. Tady už by měl bejt taky klid, potom, co sme uzavřeli tu dohodu s Mattem Lawettem. Tak než se vobjeví nějaký další magoři, tak by měl bejt klid a pořádek.“

„Slyšel sem ale, že část tý jejich rodiny s tou dohodou nesouhlasila a někam zmizela. Zrovna ta, co jim Frank některý jejich členy dost zmasakroval.“

„Paule, i to už je vyřešený. Zatím to vím jen já, Ed a Jacob. Před pár dny dorazil jeden z našich chlapů. S dobrou zprávou. Ty Langworthyové a jejich banda už tiše vodpočívaj kousek za hranicema, a nad nima je pár stop hlíny. Dostali jich sedum, a byli tam ty hlavní. Gregory s tím svým synem Artiem. Tak i tohle je snad vyřešený,“ informuje Greenwood další členy společenství, někteří se tváří překvapeně, ti starší a Will i spokojeně. Jen Jacob a Virgil neprojevují nadšení.

„Takže tohle je asi za náma, pokud ta dohoda bude platit.“

„To se zeptej Virgila, Paule. Ten to má na starosti.“

„Já?“ zarazí se nejnovější přírůstek spolku, „No vlastně asi jo, jedná s tím Mattem,“ snaží se setřást nejistotu, ostych, „Myslím si, že nemaj důvod se zlobit. Jejich kluci sou na ranči, poskytnul sem jim ubytování na svém ranči a teď už se stěhujou některý do svýho. Co postavili za prachy Willa, za prodej těch pozemků. Tak pokud se nedozvěděj vo těch Langworthových ...,“ podívá se tázavě na ostatní.

„Nic se nedozvěděj,“ řekne rozhodně hoteliér, „Ty prostě někam zmizeli a jen pár dalších ví, kromě nás sedmi, že to maj za sebou. A nikdo žvanit nebude.“

„Pak by snad mohl bejt vážně klid. Matt je celkem rozumnej, Seth sice stále žije, ale má to pořád dost nahnutý, a ten zmrzačeněj se nemůže ani pohnout. Jo, mělo by to skončit,“ tvrdí Moran.

„Ještě nějakěj čas bude trvat, než se to tady úplně vyčistí,“ ozve se Hanson, „Než tady bude vládnout pořádek. Do tý doby se musíme postarat, aby nás nikdo nevhrožoval. My sem přinášíme pokrok a ne každej to musí respektovat. Zvlášť, když přijde vo ty svý malý kšeftíky. Ne, nemusíte se bát,“ usměje se, „Nechci tu teď mluvit vo budoucnosti. Spíš se můžeme pobavit vo tom, co už máme a jak dál v nejbližší době.“

„Za sebe můžu říct, že jsem dost spokojenej,“ sděluje své pocity Morrow, „Vážně jsem nikdy netušil, že budu mít tolik peněz. Především ten důl v Mexiku vopravdu dobře vynáší, ale i ty další věci.“

„To asi nikdo z nás, Ede,“ přidá se Wilson, „A teď už vím, že jich brzo vyděláme mnohem víc. Ede, slyšel sem, že by ses rád usadil.“

„Jo, Paule. Přijď zejtra k nám, ukážu ti svou rodinu. Pak možná pochopíš, vo čem mluvím.“

„Já mám taky rodinu. Kluka a holku.“

„Já vím, Paule. Nevím, jak ty, ale já tomuhle způsobu života nějak přicházím na chuť. Možná se to někomu může zdát směšný, ale vůbec by mi nevadilo bejt takovým tím usedlým měšťákem, co má tak akorát problémy s hádavou sousedkou.“

„Ede, dyť už k tomu vlastně dochází,“ upozorní Hanson, „Ty už sám vlastně nemusíš pracovat. Jen sedět ve svém domě a počítat penízky, který k tobě budou proudit z toho tvýho podílu. Na všechno si můžeš najmout lidi, a ty jen řídit. Spolu s Horácem.“

„Možná máš pravdu, Wille. Ale nedělat vůbec nic?“

„Neříkám vůbec nic. Když budou problémy, s někým, no tak tam pošleš lidi a řekneš, co maj udělat. Ale ty už nemusíš hnout ani prstem. Ty i tvoje rodina máte a budete mít vystaráno.“

„Můj ty Bože, ty to myslíš vážně, Ede?“ zavrtí hlavou Woodroof, „Představa, že celý dny jen tak sedím a roste mi pupek ...“

„No a co? Mám teď rodinu, manželku, kterou miluju, vlastního syna. Když dá Bůh, tak třeba přijdou i další děti. Třeba budu mít dost peněz, abych je poslal studovat, až vyrostou. Aby měli lepší život, než sme měli my.“

„Lepší život? To jako ta nuda ve městě? Kdy ti hrozí největší nebezpečí, že tě pokouše zdivočelej zatoulanej pes?“

„Jíme, taky už máš roky, taky bys měl vo něčem takovém přemejšlet.“

„Dej pokoj, Ede. Člověk je tak starej, jak se cejtí. A já si pořád ještě starej nepřipadám.“

„Ne? Dyť seš jen vo rok mladší. Mě čeká čtyřicítka v prosinci, tebe příští rok. Nejseš už taky žádnej mladík a tak bys měl taky uvažovat vo nějaký paniče. Dyť taky už máš dost peněz, ne?“

„Ede, pozor, než zkazíš naprosto pracovní morálku,“ ozve se Greenwood, „Pokud si všichni sednou na zápraží a daj nohy na stůl, tak kdo bude pracovat? Když k tomu přemluvíš i Jima, tak kdo bude vyjednávat naše kšefty?“

„Kdo?“ rozhlédne se po místnosti Morrow, „Jsou tu přece i mladší. Will má pravdu, můžeme si najmout další. My si můžeme dát ty nohy na stůl a nechat ty jiný, aby za nás pracovali.“

„Já si svoje věci radši budu řídit sám, Ede,“ nesouhlasí hoteliér, „Stejně jako to čekám vod tebe. Pořád máš na starosti ty chlapy, co pro nás pracujou a zajišťujou bezpečnost. Ale souhlasím, že už nemusíš nikde běhat s kvérem, ale poslat tam mladší. Akorát jim musíš předtím říct, co maj dělat. Jo, můžeme si najmout další lidi, ale budou taky tak dobrý a schopný jako my?“

„Tak si je vychováme.“

„Jo, to asi bude třeba,“ pokývá hlavou Greenwood, „Jak se nám to bude dál rozrůstat, budeme potřebovat další lidi. Některý, co pro nás už pracujou, tak ty můžeme povýšit, zaškolit. Ani Jim s Jacobem už na všechno stačit nebudou, i voni budou potřebovat pomocníky. Ale Ede, než si dáme ty nohy na verandě na ten stůl, tak ještě budeme muset udělat pořádný kus práce.“

„Dyť já vím, Horáci. Ale ta představa není špatná, ne?“

„Tak nevím,“ vstoupí do debaty Hanson, „Nevím, jestli sem správně na pracovní schůzce, anebo na setkání veteránů, co přemejšlej vo vodpočinku. Vo tom, jak strávěj zbytek svýho života u pece, zabalený v dece.“

„Ty drzoune. Zase už začínáš?“ zahrozí prstem Morrow, „Tobě se to mluví, když budeš za pár dní slavit jedenadvacetiny. Ale mě je, do prdele, dvakrát tolik. Jaký ty můžeš mít starosti, v tomhle věku.“

„Tak nějaký by se našly,“ ušklíbne se rančer, „Třeba teď se Sárrou. Jo, to sem vám ještě neřekl, je zase v pozeňnaným stavu.“

„Můj ty Bože, Wille, dyť ty jí nenecháš vydechnout. Dyť ti je jen jedenadvacet a budeš mít už čtvrtý dítě. Kolik chceš, aby ti jich ta chudinka porodila?“ zasměje se pistolník.

„Domluvili sme se na sedmi, Ede. Z toho čtyři kluci. Kdyby bylo ale víc holek, no tak budeme dělat další, dokud nebudou ty čtyři kluci. Ede, ty naděláš. Jako bys neznal spoustu ženskéjch, co maj přes deset dětí.“

„Wille, podívej, jak se Jacob mračí. Taky soucítí se svou sestrou.“

„Ede, Jacob se nemá co mračit. Radši by si měl taky nějakou najít a začít plodit svoje potomky.“

„Jako ty. No, pokud chceš tolik dětí, tak to už se nedivím, že chceš vydělávat tolik peněz. Abys je stačil zabezpečit, holkám dát vhodný věno.“

„Právě, Ede. Právě proto sem tady. Sice sem chtěl pracovat, ale jak vidíš, sem trpělivost sama. Klidně tu můžeme probírat svoje potomky, klidně můžeme řešit vodpočinek starších členů našeho společenství,“ zasměje se, „Ne, vážně, aby se zase někdo neurazil. Myslím si, že máme právo bejt na to, co sme udělali, že máme právo bejt pyšný. A jak už sem řekl, máte můj velkej respekt.“

„Pánové, tak se mi zdá, že je nejvyšší čas konečně zahájit jednání naší ctihodné společnosti, jak ji nazval Will,“ vezme si slovo Greenwood, „A nejlepším způsobem, jak ho zahájit, je si připít na naše úspěchy. Na ty, co už přišly, a taky na ty, co ještě přijdou. A Wille, teď ti seru na to, že nepiješ. Teď do sebe ten pohárek prostě kopneš a nebudeme se vo tom vůbec bavit,“ pozvedne skleničku plnou nahnědlé tekutiny zajímavé vůně a dobré chuti.

EPILOG

„Tak se posaďte, pánové,“ ukazuje na židle Hanson, ty jsou rozestavené po celé kanceláři, aby se do ní všichni pozvaní vešli. Ti se po sobě dívají, a vlastně jediné, co podle všeho mají všichni společné, je jejich poměrně nízký věk a mužské pohlaví.

Majitel ranče opravdu sezval zajímavou sestavu, tvořenou více členy různých rodin. V první řadě jsou tu jeho příbuzní, bratři Toddové. Čtyřicetiletý Jacob, třicetiletý Jeff, osmáctiletý Jason a třináctiletý Jeremiáš. Kousek dál sedí tři bratři Moranové, za měsíc dvacetiletý Virgil, za dva měsíce dvacetiletý Jesse a sedmáctiletý Samuel. Vedle sebe spočívají bratři Hoffmanové, jedenáctiletý Joachim a Herman, který právě slaví čtrnáctiny.

Tím však společnost omladiny rozhodně nekončí. Další dvě židle obsadili bratři Warrenové, v říjnu devatenáctiletý James a šestnáctiletý Wolf. Poněkud nejistě se tváří bratři Campellové, dvacetiletý zmrzačený Bret a v říjnu šestnáctiletý Michael. Sedmáctiletý Matt Lawett vůbec nechápe, proč je tady, pozvánku si však odmítnout nedovolil.

Je v předvečer oslavy jedenáctin movitého majitele zdejšího ranče, který všem zde přítomným změnil významným způsobem život. S výjimkou dvou floutků z východu, ti ale poznávají na jeho ranči, o čem je tvrdá manuální práce. Oba však naprosto netuší, proč se dnes večer v této společnosti vyskytují.

Každý z patnácti přítomných teď drží v ruce skleničku s whisky, a tiskne ji různě křečovitě, podle toho, nakolik si je sebejistý. Nebo naopak. Někteří upírají zrak k podlaze, další hledí směle na svého hostitele, který si teď sedne na okraj svého pracovního stolu.

JESSE MORAN

čekají, co teď přijde.

„Pánové, jak jistě víte, už se mi podařilo vydělat jisté peníze. Za značného přispění některých z vás. Za což vám děkuji.“ pokračuje Hanson tichým hlasem, ale v místnosti je hrobové ticho, „Ale jistě taky víte, že mám své vize. Někteří je znají, protože jsem je s nimi vícekrát seznamoval, jiní o nich možná jen tuší, anebo o nich nic neví. Těch vizí, jak moji představu

JASON TODD

„Vážení pánové,“ začne dost formálně, „ačkoli nepiju, jak dobře víte, tak teď udělám výjimku. Považuji dnešní večer za dost významný a tak si taky s vámi skleničku dám. Ale na rozdíl od vás, kteří si kdykoli můžete dolít, a vzít si i na stole ležící doutník, tak já zůstanu u té jedné skleničky. Pokud si však myslíte, že přípitek má být spojen s mými narozeninami, které mám zítra, nebo s narozeninami Hermanna, který je slaví dneska, tak jste na omylu. Ten přípitek je na naši společnou budoucnost. Na budoucnost, která, jak doufám, bude patřit nám. Nuže, pánové, připijme si na tu budoucnost,“ pozvedne pohárek, decentně si lokne, pak ho odloží na lesklý povrch stolu.

Mladíci či mladí muži v místnosti se napijí různě, mnozí také jen smočí rty, pak žmoulají štamprle v ruce a

budoucnosti někteří nazýváte, je víc. Mám víc plánů, co chci v budoucnu dosáhnout. Ale budu mluvit jen o jednom z nich. O tom, který se týká tohoto místa, tohoto ranče, respektive okolí Tucsonu. Nebo Arizony, chcete-li. Chci totiž založit společnost. Jak by se vám líbil název First Industry Company Arizona?“ položí dotaz a rozhlédne se po svých posluchačích.

„Wille, chceš po nás náš názor?“ zeptá se opatrně druhorozený Moran.

„Může být, Jesse,“ přikývne autor nápadu, „Tak co tomu říkáš?“

„První průmyslová společnost Arizona, to nezní špatně.“

„Nezní, Jesse. Jenže je to jen název. Důležité bude, jak ji naplníme. Obsahem, svou prací. Jak z ní uděláme životaschopnou a výdělečnou společnost.“

„Jak tě znám, Wille, tak ty to jistě dokážeš. Jistě už máš mnohé promyšlené. Jsme ti vděční, nejen já, že nás podporuješ na studiích a s námi můžeš počítat. Jak jsme ti slíbili.“

„Souhlasím,“ řekne rychle Joachim a také Jason přikyvuje.

„Díky za vaši důvěru, pánové. Také za ochotu se zapojit. Ale než budeme pokračovat, chci říct něco o tom, jak si představuji tu společnost. Máme tady ranč, který patří zcela mně. Pak tu máme v okolí doly, které patří napůl mně a napůl panu Greenwoodovi. Pokud to někdo neví, jsem podílníkem ještě v dolech v okolí Tombstone a v Mexiku. A pak také menšinovým podílníkem v nové společnosti Mexical Industry, která v tuto chvíli především buduje železnice v Mexiku.“

„Na to, Wille, že ti bude zejtra teprve jedenadvacet, si toho už dosáhnul dost,“ poznamená nejstarší z bratrů Toddů, který se na oslavu dostavil se značným sebezapřením, se svým otcem se jen pozdravil, k jejich zásadnímu rozhovoru zatím nedošlo.

„Díky, Jacobe,“ usměje se rančer, „Ale kvůli tomu to neříkám. Mluvím o tom, že vznikají různé společnosti, s různým záměrem a také různými podílníky. Důležité je, aby nabídly na trh produkty, které na něm buď chybí, nebo se kterými mohou uspět. Uspět oproti své konkurenci, oslovit jimi zákazníky. Tím, že tu teď máme železnici, se mnohé změnilo. Pomáhá i, že železnice vede i do Nogales, na mexické hranici, což nám například umožňuje lepší dopravu surovin. Materiálu, potřebného pro naše budoucí výrobky.“

„Co vlastně chceš vytvářet?“ položí dotaz druhorozený z Moranů.

„Je toho víc, Jesse, a nejspíš ještě ani teď přesně nedokáži určit, co všechno by mohla ta společnost vyrábět. Ale určitě se chci zaměřit na potravinářský průmysl, tedy vytváření konzervovaných potravin. Ale také bych rád zřídil sekci, která se bude zabírat zpracováním různých rud, vytěžených ze země. Zatím je dodáváme do cizích továren, kde z nich vytvářejí dráty, plechy, ale i jiné výrobky. Tím je zhodnocují, protože zákazníci pak platí nejen za materiál, ale i za vykonanou práci. Pak bych tu rád viděl další sekci, která bude vyrábět různé ty technické zařízení, co nám usnadňují práci. Různé stroje, například.“

„To ale má několik háčeků, Wille,“ ozve se starší z bratrů Hoffmanů, „K tomu potřebuješ mít sám továrnu vybavenou jinými stroji a také kvalifikované pracovníky, co s nimi umí zacházet.“

„V tom máš nepochybně pravdu, Joachime. Také různé sekce mohou začít různě brzo. Například pěstování různého zvířectva a výroba těch konzerv, tím můžeme začít. Možná by tam mohla být ještě sekce stavební, tedy mít skupinu pracovníků, kteří budou schopní stavět domy. Nejen tady, ale třeba i jinde. Nedívejme se jen do nejbližšího okolí Tucsonu, v Arizoně jsou i jiná města, která se budou rozrůstat. I tam můžeme a musíme hledat naše zákazníky.“

„To je jako vždy hodně ambiciózní plán.“

**JOACHIM HOFFMAN
JUNIOR**

„Jistě, Jesse,“ přikývne Hanson, „Taky ale nepůjde o dny, týdny či měsíce, ale o roky, než to vybudujeme. Pánové, když se ale rozhlédnete, tak co nás tady všechny v téhle místnosti spojuje?“ použije řečnické otázky, „Jistě, naše mládí. Já sám mám další společníky, kteří jsou dvakrát tak staří. Vyděláváme spolu dost peněz. Ale já teď mluvím o něčem, co nebude jejich, nebo na čem oni nebudou mít svůj podíl. Mluvím o tom, co bude naše.“

„Naše?“ podívá se zpytavě nejstarší z Toddů, „Wille, sem sice tvůj švagr, ale sám dobře víš, že pro tebe pracuju za mzdu. To i další, jako třeba Virgil, Sam, Bret. Wille, rozumím tomu, že kromě toho, co máš se svými společníky, chceš ještě vybudovat něco jen svého. Jako už máš tenhle ranč. Není důvod, proč ti nepomáhat, proč pro tebe nepracovat. Wille, nechci kazit tuhle chvíli, ale možná by bylo lepší, kdybys říkal, co bude jen moje, než co bude naše. Snad se nezlobíš,“ pohlédne nejistě na svého hostitele.

„Proč bych se zlobil, Jacobe. Je to moje vina, žeš nabyt tohoto mylného dojmu.“

„Mylného dojmu?“

„Jistě, Jacobe. Je to opravdu moje chyba, protože jsem neřekl vše. Tedy vše k té společnosti, co chci založit a kterou chci také zajistit potřebnými penězi, aby mohla začít fungovat. Neřekl jsem vám, že i v té společnosti počítám s podílíky. Sice menšinovými, ale s podílíky.“

„Wille, kdo by jako měl být těmi podílíky?“

„Správný dotaz, Jacobe. No kdo asi. Vy tady. Proto tady dneska večer jste,“ řekne Hanson a jeho slova vyvolají velký údiv a následný šum.

„Wille, je nás tu ... jak počítám ... je nás tu bez tebe čtrnáct ...“

„Ano, Jacobe. Pánové, tak já vám řeknu, jak bych si to představoval. Jistě, já v té společnosti budu mít největší podíl, většinový podíl, protože to budou moje peníze, které ji uvedou do života. Ale chtěl bych, aby každá ze zde přítomných rodin v té společnosti měla pět procent.“

„Pět procent? Každá?“ rozhlédne se nevěřícně Todd.

„Ano, Jacobe. Asi to napíšu na ty nejstarší z té rodiny, ale chci, aby každá ze zde přítomných rodin měla svých pět procent. To bude znamenat, že já budu mít svých sedmdesát procent a vy zbylých třicet.“

„To jako proč, Wille?“

„Jacobe, je to celkem prosté. A sám jsi na to před chvílí narazil. Když jsi řekl, že je to moje a nikoli naše společnost. Není v tom něco jako charita, pokud si to někdo myslí. Je v tom záměr. Když to bude také částečně vaše, nebo těmi pěti procenty vaše, tak k tomu nepochybně budete mít jiný vztah. Bude vám na tom víc záležet. Vem si třeba sebe, Jacobe. Ty jednáš se zákazníky. A máš za to odměnu v podobě mzdy. Tak to ti zůstane. Ale když budeš jednat dobře, tak kromě té mzdy dostaneš ze zisku ještě pět procent. Nebo teda tvoje rodina.“

„Jo takhle ...“

„Ano, takhle to chci udělat. Kdo v té společnosti bude pracovat, bude mít pochopitelně mzdu. Mzdu odpovídající podílu a významu jeho práce. Když ty budeš jednatel, Jacobe, nebo ty hlavní inženýr, Joachime, tak asi budete mít víc, než někdo, kdo bude třeba jen obsluhovat některý ze strojů, o kterém byla řeč. Nebo se starat o zvířata. A zase, kdo bude šéfovat té sekci, co bude mít na starosti ty zvířata, bude brát víc, než ten, kdo je bude jen opatrovat. Nebo porážet.“

„Tomu rozumím, Wille. Ale mluvil si o všech rodinách ...“, rozhlédne se nejstarší z Toddů.

„Mluvil, protože to tak chci udělat. Až na jednu výjimku, kterou brzo vysvětlím, tak všichni jste odsud. Žijete a pracujete tady. Tak to radši vezmu postupně,“ usměje se Hanson, když vidí poněkud zkoprnělé výrazy některých mladíků v místnosti, „Ty, Jacobe, a tvoji bratři, vy jste moji švagři, vaši rodiče a sestry tady žijí. Virgil a jeho rodina tu také žije, navíc se mi starají o ranč. Bret vede účetnictví a jeho matka a sestra mi opatrují rodinu. Joachimův otec se stará o zásobování a s Joachimem počítám jako s inženýrem, který bude mít velké slovo v té společnosti. No a pak jsou tu ještě dvě rodiny, které do toho chci také zahrnout.“

„To jako vážně?“ vydere se z hrdla Lawettovi, jeho hlas zní stísněně, jakoby provinile se rozhlédne.

„Jistě, Matte. Zůstali jste tady, uzavřeli jste rozumnou dohodu. Šest chlapců z vaší rodiny teď žije na mém ranči a chodí tady do školy. Čekám, že mnozí z vás budou pro tu společnost pracovat. Tak chci, aby i tvoje rodina měla podíl na té společnosti, co chci založit.“

„Po tom všem ...“

„Matte, jedno jsem se naučil, od pana Greenwooda. Nebrat věci osobně. Snažit se najít řešení, které bude výhodné pro budoucnost. A já si myslím, že bude pro všechny výhodné, když i tvoje rodina bude mít svých pět procent. Výhodné jak pro tebe a tvoji rodinu, tak pro další, co tady žijí. A jak doufám, tak už budou žít bez nevráživosti, bez rozmíšek. Chci, abychom tady společně něco vybudovali. Něco, kde najde hodně lidí práci, včetně vás tady, ale i jiných. A co vám všem bude přinášet prospěch, jak formou mzdy, tak i výnosů z toho podílu. Jistě, já budu mít nejvíc, ale bez mých peněz by to nešlo uskutečnit. I já mám například hodně menšinový podíl tam, kde musel dát peníze někdo jiný,“ vysvětluje rančer klidným hlasem a s mírným úsměvem na tváři.

„To je vážně zajímavý ...“,“ poznamená Jesse.

„Ještě tu zbývá jedna rodina,“ podívá se William na své dva hosty z východu, „Musím se přiznat, že to jsem neměl původně v plánu, ale když už to osud takto chtěl, tak mě napadlo, že by se toho dalo využít. Jim a Wolf jistě budou na východě pracovat pro svého otce, nebo pro svého strýce, kterým je bratr pana Horáce Greenwooda. Ale pokud budou chtít, můžeme je vzít do party. A pochopitelně je také využít, protože přes ně získáme vazbu na východ. I tam mohou některé naše výrobky nakonec putovat. A oni nám tam mohou zajistit odbyt. Za těch svých pět procent a třeba i za určitou provizi z toho, co se tam podaří prodat. To je jiná forma odměny než mzda.“

„Wille, to seš celej ty,“ zasměje se trochu křečovitě nejstarší z Toddů, „Využít každý příležitosti, která se naskytne.“

„Říká se to,“ ušklíbne se Hanson, „Nuže, Jime, jako staršího se ptám tebe, jestli tě ta moje nabídka zajímá,“ upře zrak na jmenovaného mladíka.

„Wille, ty to myslíš opravdu vážně? Opravdu jsem se nepřeslechl?“ ujišťuje se celkem zbytečně starší z Warrenů.

„Ne, Jime, nepřeslechl ses. Tak co tomu říkáš?“

„Wille, smím se na něco zeptat?“

„No jistě, Jime. Každý v téhle místnosti se může zeptat, na co bude chtít.“

„Wille, není mi neznámé, co děláš. Tedy myslím s panem Thurstonem. Nebo to nemám říkat? Je to tajné?“ ulekne se Warren.

„Tajné? Teď už ne. Jistě už se ví, co děláme v Mexiku.“

„Jistě, to se ví. Mnohé to zaskočilo. I mého otce. A další v New Yorku. Také vím, co to znamená být společníkem pana Thurstona. I když menšinovým, tak společníkem. To by chtěli všichni, ale málokomu se to podaří,“ říká s obdivem mladík z východu, a jeho slova mají vliv i na další přítomné, mnozí si uvědomí, čeho jejich hostitel dosáhl, „Slyšel jsem mluvit svého otce s mým strýcem. Oba říkali, že tam určitě vyděláte miliony. V tom Mexiku,“ dodá, a když vyřkne číslouku, mnohým v místnosti spadne brada.

„V to plně doufám, Jime. Proto tam teď žiju a proto pořád chodím za mexickým prezidentem a jeho lidmi. Doufám, že tam naše společnost ty miliony vydělá a já z nich budu mít svůj podíl.“

„Právě, Wille. Tak proč chceš zakládat tu společnost tady? Já totiž také slyšel, že asi budeš s panem Thurstonem dělat i další obchody, tady, na západě.“

„Velmi rád bych v té spolupráci pokračoval, Jime. I ve spolupráci s tvým strýcem, s Horácem. Jime, chci k tomu mít i něco, co vybudoju sám. Tedy ne úplně sám, ale s vámi, co jste v mém věku. Kde zase budu většinovým podílníkem já. Vrazím do toho část svých zisků a budu se modlit, aby naše společnost prosperovala a ten vklad se mi vrátil.“

„O tom nepochybuji, Wille. Všichni o tobě mluví jako o zázračném dítěti. Teda promiň,“ zalekne se Warren, „To dítě, za to se omlouvám. Ale někteří to vážně říkají.“

„Nevadí, Jime. Zázrak je, že si mě Willard, teda pan Thurstone, že si mě vůbec všimnul. Pokud to někdo tady neví, tak je nesmírně bohatý. Tenhle ranč i s námi všemi by si mohl koupit za

to, co vydělá tak za týden,“ říká Hanson a mnozí jen vyjeveně zírají, „Rád bych taky něco udělal tady, nevím, možná kvůli sobě, možná kvůli svému otci. To snad není špatně, ne?“

„To jistě ne,“ řekne rychle host z východu.

„Jime, tvůj otec má pro změnu podíl ve společnosti, která patří rodině Greenwoodů. To je rodinný podnik, který taky vydělává hodně peněz, ačkoli s tím panem Thurstonem se to nedá srovnávat. Ale také jsou to peníze, které si tady nikdo nedovede představit. Nejspíš. No a proč by ta naše společnost nemohla spolupracovat třeba s tou společností, kde má podíl váš otec? Ale nebyla by to společnost těch starších, ale nás mladých. Co třeba jednou bude velkou společností a taky bude vydělávat peníze, o kterých se teď nikomu z nás ani nesní. Pak těch pět procent může být hodně peněz, to je třeba si uvědomit.“

„Hodně peněz ...,“ hlesne Lawett, zírá naprosto konsternovaně.

„Jistě, Matte. Kdybychom za rok vydělali třeba sto tisíc dolarů, tak těch pět procent bude představovat pět tisíc dolarů. Což jistě nejsou peníze k zahození. Navíc k těm, co vydělají příslušníci tvé rodiny, když v té firmě budou pracovat. Nebo je tedy získáš ty a rozhodneš, na co je pak použijete.“

„Pět tisíc ...“

„Když se bude dařit, za pár let, tak to tak může být. Ale také můžeme zkrachovat, anebo naopak začít hodně dobře prosperovat a vydělávat daleko víc. Pak už nemusí jít o tisíce, ale desetitisíce, co budou výnosy z těch pěti procent.“

„To jako vážně ...“

„Pokud bychom dokázali postavit továrnu, co bude vyrábět stroje, tak to není nemožné,“ ozve se starší z bratrů Hoffmanů, „Ty stroje, ty jsou budoucnost. Ale i mnohé další, o čem tady Will mluvil. Není to žádný sen, může se to podařit. Víím, o čem mluvím, viděl jsem velké továrny, některé na obrázku, jiné jsem i navštívil. Teď si to asi neumíte představit, tedy asi kromě Willa, Jima a Wolfa. Ale je to tak.“

„Joachim má pravdu,“ ozve se druhorozený z Moranů, „Taky víím, jak ty továrny vypadají. Jsou to ohromné domy, ve kterých pracují stovky a stovky dělníků.“

„Tak to slyšíte, pánové,“ vezme si zpět slovo Hanson, „Tohle je ta budoucnost, kterou bych pro nás všechny tady chtěl. Něco jsme si teď řekli. Ale nikde není psané, že nevymyslíme jiné výrobky, co bychom mohli dělat a tak říkajíc jimi zaplavit trh. Prostě hledat, co lidé chtějí a nabídnout jim to dříve, než jiní. A také levněji. Pak můžeme opravdu vydělat velké peníze a všichni na tom zbohatnout.“

„To zní vážně dobře, Wille,“ pokývá hlavou starší z Warrenů, „Potom, co jsem o tobě slyšel, tak nepochybuji, že to dokážeš. Budu moc rád, když mě do toho taky vezmeš. Rád na tom s bratrem budeme spolupracovat.“

„Tak to rád slyším, Jime.“

„Wille, a co chceš udělat jako první?“

„Jime, než začneme mluvit o konkrétních věcech, tak se ještě musím zeptat, jestli tady všichni souhlasí s tím, co jsem navrhnul. Nevím, třeba někdo má výhrady nebo se na tom nechce podílet,“ rozhlédne se Hanson po společnosti.

„Wille, po tom, co sme slyšeli, by každé přece musel bejt blázen, kdyby takovou nabídku odmítnul,“ promluví poprvé předák ranče.

„Asi ano, Virgile,“ pokývá hlavou místní vizionář, co mu bude zítra jedenadvacet, „Tak se posuneme dál. Zároveň tím odpovím na otázku Jima. Pánové, Joachim dostal určitý úkol a už ho splnil. Má tady výkresy pár věcí. Tak za prvé, má tady plány na vybudování zavlažování, stavbu nádrží na vodu a také budov, kde můžeme pěstovat další zvířata, nejen dobytek. No a nakonec i na tu konzervárnu. S tímhle bychom mohli začít. Pak přijde to další. No tak, Joachime, nenech se prosit, vezmi ze stolu ty výkresy a ukaž všem, co jsi pro nás vytvořil,“ vyzve budoucího inženýra.

